

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

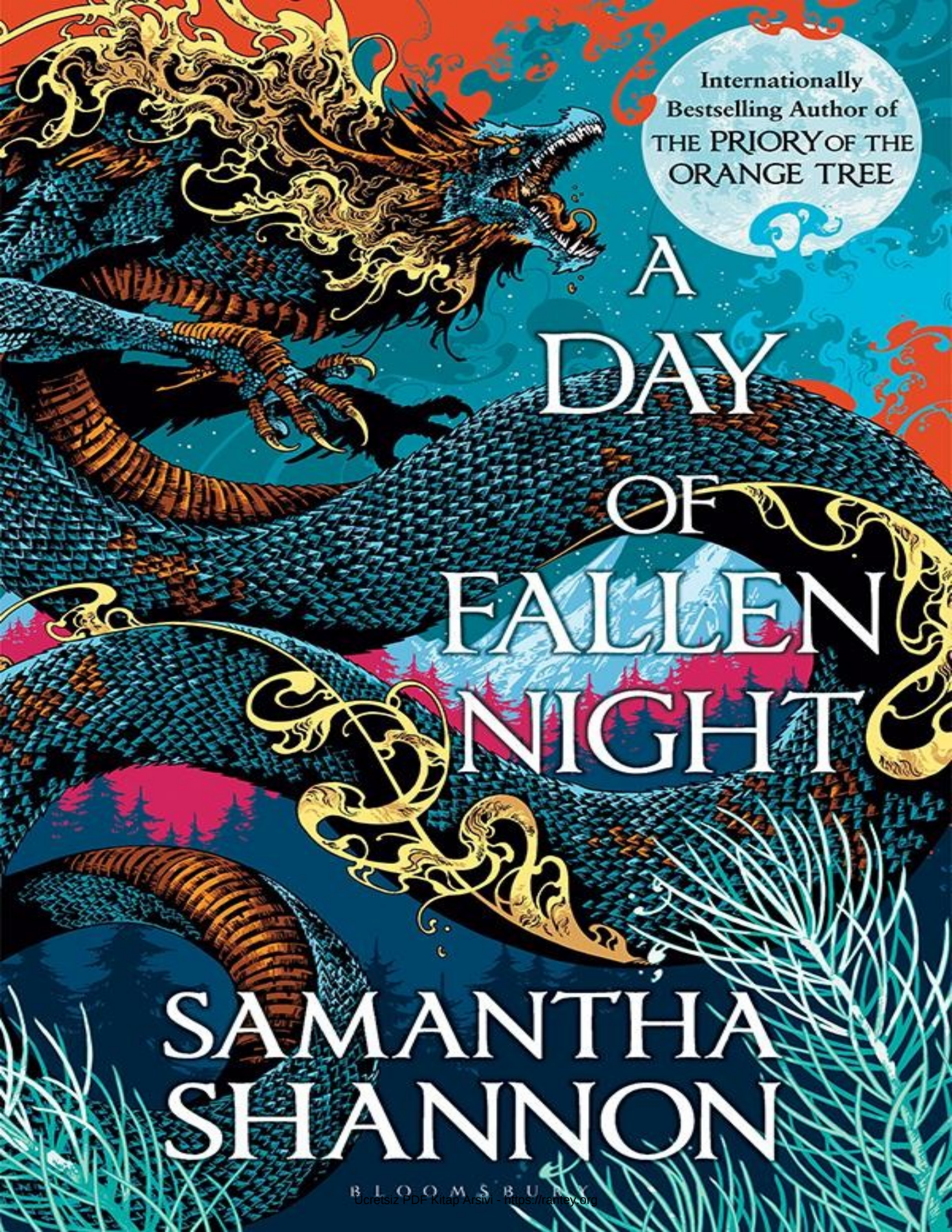
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Internationally
Bestselling Author of
THE PRIORY OF THE
ORANGE TREE

A
DAY
OF
FALLEN
NIGHT

SAMANTHA
SHANNON

BLOOMSBURY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜŞMÜŞ BİR GECE GÜNÜ

Annem için, Amanda

A
GÜN
OF
DÜŞMÜŞ
GECE

SA VANTHA SHANNON

B L O O M S B U R Y C I R C U S

İçindekiler

1. [Haritalar](#)
2. [Önsöz](#)
3. [Unora](#)
4. [Sabran](#)
5. [Esbar](#)
6. [1 Alacakaranlık Yılı \(ms.509\)](#)
7. [1 Doğu](#)
8. [2 Batı](#)
9. [3 Güney](#)
10. [4 Doğu](#)
11. [5 Batı](#)
12. [6 Güney](#)
13. [7 Batı](#)
14. [8 Güney](#)
15. [9 Doğu](#)
16. [10 Batı](#)
17. [11 Güney](#)
18. [12 Doğu](#)
19. [13 Güney](#)
20. [14 Doğu](#)
21. [15 Batı](#)
22. [16 Doğu](#)
23. [17 Batı](#)
24. [18 Güney](#)

25. [19 Batı](#)
26. [20 Kuzey](#)
27. [21 Doğu](#)
28. [22 Güney](#)
29. [23 Doğu](#)
30. [ii Tanrılar Uyurken \(CE 510\)](#)

31. [24 Kuzey](#)
32. [25 Güney](#)
33. [26 Doğu](#)
34. [27 Kuzey](#)
35. [28 Batı](#)
36. [29 Güney](#)
37. [30 Doğu](#)
38. [31 Güney](#)
39. [32 Doğu](#)
40. [33 Kuzey](#)
41. [34 Güney](#)
42. [35 Batı](#)
43. [36 Güney](#)
44. [37 Doğu](#)
45. [38 Batı](#)
46. [39 Doğu](#)
47. [40 Batı](#)
48. [41 Doğu](#)

49. [iii Ateş Çağı \(MS 511\)](#)

50. [42 Güney](#)
51. [43 Batı](#)
52. [44 Doğu](#)
53. [45 Güney](#)
54. [46 Batı](#)
55. [47 Kuzey](#)
56. [48 Güney](#)

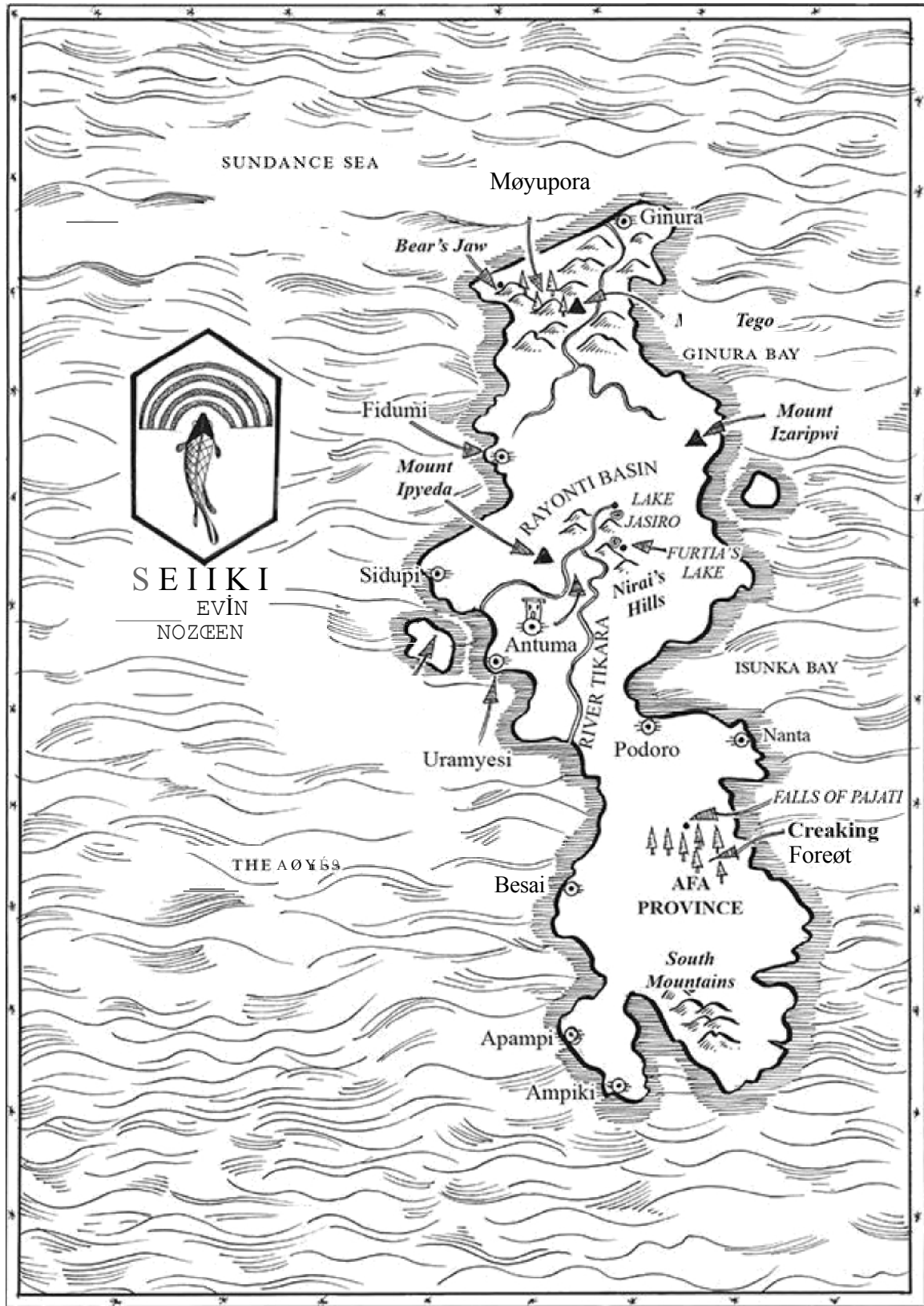
57. [49 Güney](#)
58. [50 Doğu](#)
59. [51 Batı](#)
60. [52 Kuzey](#)
61. [53 Güney](#)
62. [54 Batı](#)
63. [55 Doğu](#)
64. [56 Batı](#)
65. [57 Doğu](#)
66. [58 Batı](#)
67. [59 Güney](#)
68. [60 Batı](#)
69. [61 Batı](#)
70. [62 Doğu](#)
71. [63 Batı](#)
72. [64 Doğu](#)
73. [65 Batı](#)
74. [66 Doğu](#)
75. [67 Batı](#)
76. [68 Doğu](#)
77. [69 Batı](#)
78. [70 Kuzey](#)
79. [71 Kuzey](#)
80. [72 Batı](#)
81. [73 Kuzey](#)
82. [74 Kuzey](#)
83. [75 Kuzey](#)
84. [76 Batı](#)
85. [77 Kuzey](#)
86. [78 Kuzey](#)
87. [79 Batı](#)
88. [80 Doğu](#)
89. [81 Güney](#)
90. [82 Doğu](#)

91. [iv Uzun Saçlı Yıldız \(CE 512\)](#)
92. [83 Güney](#)
93. [84 Doğu](#)
94. [85 Batı](#)
95. [86 Doğu](#)
96. [87 Güney](#)
97. [88 Doğu](#)
98. [89 Güney](#)
99. [90 Batı](#)
100. [91 Doğu](#)
101. [92 Güney](#)
102. [93 Batı](#)
103. [94 Doğu](#)
104. [95 Batı](#)
105. [96 Doğu](#)
106. [97 Batı](#)
107. [98 Güney](#)
108. [99 Doğu](#)
109. [100 Batı](#)
110. [Sonsöz](#)
111. [Tunuva](#)
112. [Wulf](#)
113. [Glorian](#)
114. [Nikeya](#)
115. [Karar](#)
116. [Masalın Kişileri](#)
117. [Sözlük](#)
118. [Zaman Çizelgesi](#)
119. [Teşekkür](#)

Haritalar

Önsöz

Unora

Adı Dumai'ydi, çok erken biten bir rüya için kullanılan eski bir kelimedenden geliyordu. Günbatımı Yılları'nın son ışıltısında, Antuma şehrinde her günün bal gibi yumuşak aktığı bir zamanda doğmuştu.

Bir bahar, yasak bir dileğin getirdiği genç bir kadın kapısından içeri adım attı.

Geçmişine dair hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyordu - sadece adının Unora olduğunu. Tozlu kıyafetlerinden ve nasırlı ellerinden, babasının bir zamanlar tüm sarayı peşinden sürükleyecek bir güce sahip olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Başkente ne yapmak için geldiğini kimse tahmin edemezdi.

O yıllarda Seiiki'nin kurak iç kesimlerinde tarım yapmak zordu. Tanrılar geri döndüğünden beri uzun kuraklıklar adayı etkilemişti. Buruşmuş nehirlerinden uzakta, toprak susuzluk çekiyordu.

Afa Valisi diğer insanlar gibi olsaydı, tozlu bir vilayetteki görevinden yakınırdı. Bunun yerine her gün tarlalarına su götürmek için çalıştı. Saraya her dönüşünde İmparatoriçe Manai onu daha yaratıcı ve çalışkan buluyordu. Ona başkentte bir malikane verdi ve kızı Unora'yı bir bakıcıya emanet etti.

Ancak İmparatoriçe Manai uzun süredir hastaydı ve hastalığı hafiflemedi. Tahttan vaktinden önce feragat ederek Ipyeda Dağı'na çekildi ve tahta tek çocuğunu bıraktı.

Prens Jorodu henüz genç olmasına rağmen annesinden öğrenmişti. İlk iş olarak Afa Valisi'ni çağırdı ve onu Nehir Lordu yaptı.

Seiiki, onun lehine diğerklerini göz ardı etti. Bir yıl boyunca çocuk imparatorun en güvendiğı ve en sevdiğı kişiydi.

Bu yüzden, eyaletinin gelişmesi için bir tanrıyı harekete geçirmekle suçlanarak aniden sürgüne gönderilmesi kimseyi şaşırtmadı. Bir aile imparatorun etrafını sardı ve başka kimsenin yaklaşmasına izin vermediler. Uzun sürmeyecek.

Hizmetçileri Unora'yı bulup karanlık sokağı attılar. Dokuz yaşındayken kimsesiz bir yetim olarak kaldı. Bakıcısı onu Afa'ya geri kaçırdı ve on uzun yıl boyunca dünya onları unuttu.

Unora bir kez daha tarlalarda çalıştı. Güneş dayanmayı öğrendi. Babası olmadan su artık akmiyordu. Darı, arpa ve buğday ekti, tohumları kuru toprağı katladı. Yanan bir boğaz ve kemiklerinde donuk bir ağrıyla yaşadı. Her gece tepedeki tapınağı, ejderha Pajati'nin tapınağına yürür ve alkış tutardı.

Bir gün Pajati uyanacaktı. Bir gün onların dualarını duyacak ve eyalete yağmur yağdıracaktı.

Zamanla başkentte geçirdiğı günleri unuttu. Bir nehrin sesini duymanın ya da serin bir gölde yıkanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttu - ama babasını asla unutmadı. Ve ikisini de kimin yok ettiğini asla unutmadı.

Kuposa, diye düşündü. Kuposa bizi mahvetti.

Yirminci yılında, yerleşim yerine ölüm geldi.

O yıl kuraklık aylarca sürdü. Tarlada çalışanlar umutlarını kuyularına bağlamışlardı ama bir şey suyu kirletmişti. Yaşlı bakıcısı kusarken, Unora onun yanında kalıp ona hikayeler anlattı - hepsinin geri dönmesini diledikleri tanrı Pajati'nin hikayeleri.

Köylüler cesedi götürdüler. Sırada onlar vardı. Altıncı gün sadece Unora kalmıştı. Savaşamayacak kadar susamış bir halde ekinlerin arasına uzandı ve sonunu bekledi.

Ve sonra gökyüzü açıldı. Uzun zamandır ölüm yatağı olan toprağı yağmur değdi - bir pıtırta sağanağı dönüştü, kuru toprağı karanlık ve tatlı hale getirdi.

Unora damlacıkları göz kırparak uzaklaştırdı. Doğrulup yağmuru avuçlarının içine aldı ve içerken keyifle güldü.

Fırtına geldiğı gibi aniden gitti. Unora tepeden tırnağı çamura bulanmış bir halde Gıcırdayan Orman'a doğru tökezledi. Günlerce yapraklardan ve su birikintilerinden yudumladı, yiyebileceğı çok az şey buldu. Bacakları titrese ve yaşlı bir ayı onu takip etse de yıldızları takip etmeye devam etti.

Sonunda doğru yere gelmişti. Bir şelalenin damlayan kalıntılarının ardında, beyaz ejderha Pajati uyukluyordu - Pajati, bir zamanlar bedelini ödeyenlerin dileklerini yerine getiren Afa'nın koruyucusu. Unora açlık ve susuzluktan bayılmış bir halde onu uyandıracak çanı arıyordu.

Şimdi kaderini tanrılara bırakacaktı.

O yıllarda derin bir uykudaydılar. Çoğu denizaltı mağaralarına, insanların ulaşamayacağı yerlere çekilmişti ama bazıları da karada uyumaya gitmişti. Seiiki onların yokluğuna üzülse de, onları rahatsız etmek suçların en büyüğüydü. Sadece imparatorluk ailesi bu hakka sahipti.

Unora kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için korkmadığını fark etti.

Çan ondan daha uzundu - ölüm acısıyla dokunulmaması gereken, koruyucuyu uyandıracak çan, bronzun üzerine yeşil lekeler bırakıyordu. Unora ona yaklaştı. Eğer bunu yaparsa, öldürülebilirdi. Bunu yapamazsa, sadece hastalık ve açlık vardı.

Yaşamayı hak ediyorum.

Bu düşünce bir gök gürültüsü gibi geldi. Doğduğu günden beri değerini biliyordu. Sürgün onu toza toprağa bulamıştı ama orada kalmayacaktı. Bir gün daha değil.

Çana vurdu. Yüzyıllar süren sessizliğin ardından çan geceyi ikiye böldü.

Pajati onun çağrısına cevap verdi.

Unora izlerken, tanrı mağaradan çıktı, tüm sarmallarıyla birlikte. İnci gibi dişlerinden pullarının parıldayan solgunluğuna kadar her yeri bembeyazdı. Dizlerinin çökmesine izin verdi ve alnını yere bastırdı.

"Yıldız henüz gelmedi. Sesi rüzgâr gibi hızlıydı. "Beni neden uyandırıyorsun, toprağın çocuğu?"

Unora sözlerini imzalayamadı. Hiç kimse yapamazdı. Pajati kuyruğunu uzattığında, Unora titreyen elleriyle onu kavradı. Pulları ıslak buz gibiydi.

Tanrılardan hediye istemek ona göre değildi. Bu imparatoriçelerin, kralların ayrıcalığıydı.

"Yüce kişi, ben senin eyaletinden bir kadını. Kuraklığın vurduğu bir köyden geliyorum. Cesaretine sarıldım. "Sana yağmur için yalvarıyorum, suların kralı. Lütfen bize daha çok gönder.

"Bu dileği yerine getiremem. Zamanı değil.

Unora ona zamanın ne zaman geleceğini sormaya cesaret edemedi. Zaten çok uzun zaman olmuştu. "O zaman Antuma'nın parlak sarayına girmenin bir yolunu soruyorum, böylece imparatora babamı sürgünden kurtarması için yalvarabilirim," dedi. "Gökkuşağının Oğlu'nu merhamete getirmeme yardım et.

Pajati dişlerini gösterdi. Ayın parlaklığı, pulları gecenin sütü ve gözyaşları gibiydi.

"Bir bedeli var.

Su ve tuzun bu kadar değerli ve nadir olduğu bir yerde ödenecek bedel hiç de az değildi. Unora gözlerini kapadı. Babasını, köyündeki ölüleri, yalnızlığını düşündü - ve dudakları çatlamış, şakakları susuzluktan hafiflemiş olsa da, yanağından bir damla süzüldü.

Snow Maiden büyük Kwiriki için ağladı ve insanların içinde iyilik olduğunu anladı, bakıcısı ona söylemişti. Sadece onun için ağladığında, onun da içinde deniz olduğunu anlayabilirdi.

Çocukluğundan gelen uyarı içinde çarpıyordu. Kendisini bekleyen ölümü kabul etmesi için onu teşvik ediyordu. Ama eyaletinin tanrısı çoktan konuşmuştu:

"Güneşin bir dönüşü sürecek ve daha fazlası olmayacak.

Karşılığında ona bir gözyaşı verdi ve bir bozuk para gibi avucuna bıraktı. Gümüş parıltıyı dudaklarına götürdü.

Bir orağın bıçağını ısırmak gibiydi. O damla boğazındaki on yıllık susuzluğu silip süpürdü, onu tamamen dindirdi. Pajati dilinin ucuyla onun gözyaşını aldı ve pazarlığın tamamını ona anlatamadan Unora baygınlık geçirerek yere düştü.

Ertesi gün bir haberci onu hâlâ orada buldu. Parlayan saraydan bir haberci.

Sarayın kadınları ona hiç benzemiyordu. Saçları neredeyse yere kadar uzanıyor, çüppelerinin balık kuyrukları biraz arkalarında kalıyordu. Unora onların bakışlarından çekiniyordu. Kendi saçları omuzlarına oturacak şekilde kırpılmıştı, elleri on yıllık bir çalışmayla sertleşmişti. Fısıltılar onu Seiiki İmparatoriçesi'nin geniş ve karanlık bir odada beklediği Ay Köşkü'ne kadar takip etti.

"Rüyamda şu şelalelerin yanında uyuyan bir kelebek gördüm," dedi. "Sen nereden geldin?"

"Hatırlamıyorum, Majesteleri.

"Adını biliyor musun?"

"Evet. Dünyada sahip olduğu tek şey adıydı ve onu korumak istiyordu. "Adım Unora.

"Bana bak.

Unora itaat etti ve kendi yaşlarında solgun bir kadın gördü, gözleri onu bir kargaya benzetiyordu, meraklı ve kurnazdı. Dış giysisini iki arma süslüyordu. Biri, evlilik yoluyla ailesi olan imparatorluk hanedanının altın balığıydı.

Diğeri ise Kuposa Klanı'nın gümüş çanıydı.

"Çok zayıfsın," diye gözlemlledi Seiiki İmparatoriçesi. "Geçmişini hiç hatırlamıyor musun?"

"Hayır.

'O zaman sen bir kelebek ruhu olmalısın. Büyük Kwiriki'nin bir hizmetkarı. Derler ki ruhları sürekli suya yakın olmazlarsa kaybolurlarmış. Evin burada, Antuma Sarayı'nda olmalı.

Majesteleri, varlığım sizi utandırır. Üzerimdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yok.

"Güzel giysiler yaptırabilirim. Yiyecek ve içecek sağlayabilirim. Veremeyeceğim şey ise bir saray mensubunun zekâsı ve yeteneğidir," dedi imparatoriçe alaycı bir gülümsemeyle. 'Bunlar zamanla öğrenilecek şeyler, ama onu da verebilirim. Karşılığında belki siz de aileme şans getirirsiniz.

Unora rahatlamış bir şekilde onun önünde eğildi. Bu Kuposa imparatoriçesi onun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Eğer imparatora ulaşacaksa, hiçbirinin ulaşmamasını sağlamak zorundaydı.

Unora zamanını bekledi. Zaman Afa'da nadir bulunan bir hediye idi. Saray mensupları zamanlarını şiire, ava, ziyafetlere, müziğe ve aşk ilişkilerine harcarlardı. Bu sanatlar Unora için bilinmezdi.

Ama şimdi yiyebileceği kadar yiyeceği ve içebileceği kadar suyu vardı. Yoksulluğun uzun çiğnemesinden iyileşirken, soylular özel banyolarda ıslanırken, derin kuyulardan su içerken ve Tikara Nehri boyunca keyif teknelerinde gezerken, toz içinde kalanlar için üzülyordu.

Her şeyi daha iyi hale getirmek istiyordu. Babasına ulaştığında, bir yolunu bulacaklardı.

Saraydaki herkes Unora'nın bir ruh olduğuna inanıyordu. Hizmetçiler verandada birlikte yemek yerken, İpyeda Dağı'nın güzelliğinden bahsetmemek imkansızken bile, içlerinden sadece biri - çocuklu, nazik bir şair - onunla doğrudan konuştu. Diğerleri sadece izliyor, güçlerin kanıtını bekliyorlardı.

Yalnızlık en çok yaz gecelerinde acı veriyordu. Koridorda oturan hizmetkârlar saçlarını tarar ve alçak sesle konuşurlardı, ciltleri sıcaktan kavrulurdu. İmparatoriçe Sipwo sık sık Unora'yı çağırırdı ama o hep kaçardı.

Bir Kuposa'dan yardım isteyemezdi. Sadece İmparator Jorodu yardım edebilirdi. Yaz yağmuru geldi ve geçti. Sonbahar yaprakları kızartıp yaldızlarken,

Unora, İç Saray'daki odasından nadiren çıkan imparatoru bekledi. Onunla konuşması gerekiyordu ama sadece bir kez

Eşini ziyarete geldiğinde bir anlık bakış - siyah saçlarına karşı yakasının parıltısı, omuzlarının ağırbaşlı duruşu.

Unora zamanını beklemeye devam etti.

İmparatoriçe Sipwo kısa sürede ondan sıkıldı. Unora bulutla dikiş dikemiyor ya da deniz köpüğünden yakışıklı bir prens yaratamıyordu. Pajati ona dokunabileceği hiçbir güç vermemişti. İç Saray'ın diğer tarafına, sızıntısı olan sıkışık bir odaya gönderildi. Bir hizmetkâr mangalını dolu tutmasına rağmen soğuktan kurtulamıyordu.

Afa'da insanlar kışın ısınmak için dans ederlerdi, vücutları karşı çıksa bile. Yeniden başlamanın zamanı gelmişti. Ertesi gün şafak sökmeden kalktı ve İç Saray'ı çevreleyen çatılı balkona doğru yürüdü. Kuzey tarafı İpyeda Dağı'na bakıyordu.

Unora onun önünde durdu ve dans etti.

Büyük İmparatoriçe o dağa gitmişti. Unora da aynı kaçıışı arzuluyordu. İmparatora ulaşmayı başaramazsa, babasını kurtarmak için başka bir yol bulması gerekecekti - ama nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdilik, bu kış dansına kaçacaktı.

Artık değişim gelmişti ve durmayacaktı. Bir gece, kapısının altından bir mevsim ağacından iki beyaz yaprakla birlikte bir not düştü, ikisi de inanılmaz derecede mükemmeldi.

*Uykusuz, gün doğmadan önce umutsuz ve
kimsesiz dolaştım.*

Ay ışığında dans eden bir bakire.

*Büyülenmiş bir halde hayal kuruyorum ve
gecenin karanlığında yürüyorum, hala
umut ettiğim ilk ışığı bekliyorum*

onu dans ederken, gülerken görmek için.

Biri onu görmüştü. Bu utanç verici olmalıydı ama çok yalnızdı ve çok üşüyordu. Haberciye geri dönmesini söyledi, bir mürekkep taşı, bir fırça ve bir su damlası istedi.

Taşrada su mürekkep için israf edilemezdi. Mürekkep kullanmak hâlâ içini suçluluk duygusuyla dolduruyordu ama babası ona yazı yazmayı, toprağa harfler kazımayı öğretmişti. Fırçası ilk şiirin gelgitlerini yansıtıyordu ve bunun zahmetsiz olduğunu fark etti.

*Huzursuz, her gün doğumundan önce
dans ediyorum, tenimin içinde
üşüyorum. Hiç görmedim*

Gölgelerdeki tanıgım, yazıyor.

*Perili, sabahtan çekiniyorum kim görür
diye, yine de yazmalıyım*

kar yağışı altında gülümseyerek dans etmeye gitti.

İşi bittiğinde şiirini kapının altına sıkıştırdı ve haberci onu alıp götürdü.

İlk başta cevap gelmedi. Unora bunu düşünmemeye karar verdi, ama bir kez uyandığında özlemini bastırmak zordu - birinin onu görmesi özlemi. İkinci bir şiir sabrını ödüllendirdi, Uykusuzlar Günü'nden önceki akşam. Unora onu dudaklarına götürdü.

Şehrin üzerine kar yağıyordu. Başka şiirler de geldi, çoğu zaman hediyelerle birlikte: ince fırçalar, deniz kabuğuyla süslenmiş altın bir tarak, mangalı için güzel kokulu odunlar. Hizmetçilerden ikisi yeni lojmanın önünden geçerken, onun görünürdeki talihsizliğine gülümsediklerinde, Unora acı çekmeden gülümsedi, çünkü odasının zeminini aşkın kapladığını biliyordu.

Adam yanına geldiğinde, kadın onu içeri davet etti. Giyinişine bakılırsa herhangi biri olabilirdi. Onu odanın içinde, ay ışığının yere düştüğü yere götürdü. Zahmetten el değmemiş ince elleri kadının kuşağını kısa sürede kavradı. Onun sonsuz soğukluğunu hissettiğinde, parmaklarını nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Kadın gülümsedi, o da gülümsedi.

Bu birçok seferin ilkiydi. Haftalar boyunca geceleri ona geldi, teninde ayetlerin izini sürdü. Ona hava durumunu nasıl tahmin edeceğini gösterdi. Onun masallarını ve gezginlerin yazılarını okudu, aralarında bir kandil sallanıyordu. Ona dikiş dikmeyi ve dokuma yapmayı öğretti, köyünden iş şarkıları söyledi. Gölgede ve ateş ışığında yaşadılar, birbirlerini asla tam olarak görmediler.

Adam adını bir sır olarak sakladı. Kız ona Dans Eden Prens derdi, o da kıza Kar Kızı derdi. Ona bunun bir rüya olması gerektiğini fısıldadı, çünkü sadece rüyalarda böyle bir neşe olabilirdi.

Haklıydı da. Hikayede Dans Eden Prens bir yıl sonra Kar Kızı'nı yalnız bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Kış mevsiminden önceki sabah, hizmetçi Unora'nın önüne bir yemek koydu. Sıcak çorba kâsesini dudaklarına götürdü, çorba dudaklarına değmeden gerildi. Buhar, eyaletinde yabani olarak yetişen bir yaprak olan kara kanadın kokusunu taşıyordu. Bunu daha önce de tatmıştı, kendi isteğiyle.

Bir çocuğun kök salmasını engeller ya da rahmi oyardı.

Unora karnını tuttu. Son zamanlarda yorgun ve hassastı ve oda kutusunun üzerine kusmuştu. Gerçeği kendisi bilmeden önce bir başkası tahmin etmişti.

Çocukları işlerin gidişatına tehdit oluşturabilecek tek bir adam vardı. Şimdi anlıyordu ki, adam saraydan uzaktaydı. Babasını affetmesini istemek için artık çok geçti. Her şey için çok geçti. Yapabileceği tek şey çocuklarını korumaktı - o acı-tatlı anda doğurmaya karar v e r d i ğ i çocuğu.

Çorbayı sessizce bahçeye döktü ve kâse için gelen hizmetçiye gülümsedi.

O gece, Afa'lı Unora saraydan ayrıldı. Yanına altın bir tarak ve sırrından başka bir şey almadan kutsal dağa doğru yürüdü. Eğer onu gören biri olsaydı, kaybettiği bir şeyin yasını tutan bir su hayaleti olduğunu söylerdi.

Sabran

Batı'nın Tacı Ascalun'da hanedanını güçlendirmek için Glorian adını aldı. Bu isim bir zamanlar şehrin eke ismiydi - ta ki Inys'in üç zayıf kraliçeye maruz kaldığı Hoşnutsuzluk Yüzyılı'na kadar.

Önce Beşinci Sabran geldi. Annesinden koparıldığı günden beri kraliçe olan Sabran, varlığının İsimsiz Olan'ın yükselmesini engellemesini seviyordu. Ona göre, hayatını bu hizmet için kendini ödüllendirerek geçirmesi adil olan tek şeydi.

Şövalyeliğin erdemleri Sabran'ı hiç etkilememişti. Açgözlülüğünde ölçülülük, istifçiliğinde cömertlik, merhametsizliğinde adalet yoktu. Vergileri iki katına çıkardı, hazinesi kan ağladı ve on yıl içinde krallığı kendi gölgesi haline geldi. Onu sorgulamaya cüret edenler atlarla parçalara ayrılıyor, kafaları kale kapılarına asılıyordu. Tebaası ona Malkin Kraliçesi diyordu, çünkü o düşmanları için grimalkin'in fare için olduğu gibiydi.

Hiç isyan olmadı. Sadece fısıltılar ve korku vardı. Ne de olsa Inysh, onun soyunun İsimsiz Olan'ın üzerindeki büyük zincir olduğunu biliyordu. Wyrn'i sadece Berethnets uzak tutuyordu.

Yine de, onlara ilham verecek tek şey iğrençlik olunca, halk başkentleriyle ilgili tüm gururunu yitirdi. Tazılar, sığanlar ve domuzlar vahşileşti. Pislik nehri boğdu ve yavaşlattı, bu yüzden insanlar nehrin adını Kereste olarak değiştirdiler.

Kırkıncı yılında kraliçe krallığa karşı görevini yerine getirmeyi hatırladı. Yscalin soylularından biriyle evlendi, ancak törenden kısa bir süre sonra kalbi durdu. Danışmanları onun doğum sırasında ölmesi için dua ettiler ama o doğum odasından muzaffer bir şekilde çıktı, tombul bir kız bebek arkasında ciyaklıyordu - zincirin yeni bir halkası, canavarı bir sonraki nesil için bağlıyordu.

Kraliçe, kızında kendisinin zayıf bir taklidini görerek çocukla alay etmekten zevk alıyordu ve Jillian da buna karşılık olarak sertleşti, acılaştı ve sonra da zalimleşti. Annesi ne verdiyse, o da karşılık verdi ve ikisi birbirini gagaladı.

bir çift karga. Sabran onu sarhoş bir aptalla evlendirdi ve kısa süre sonra Jillian'ın kendi kızı oldu.

Marian kırılgan bir ruha sahipti, sesini fısıltının üzerine çıkarmaya korkuyordu. Akrabaları onu görmezden geldi ve o da bunun için Aziz'e şükretti. Sessizce yaşadı, sessizce evlendi ve sessizce çocuk sahibi oldu.

Bu çürüyen evde üçüncü bir prenses doğdu.

Tiran'ı memnun etmek için adı Sabran'dı. Sesi çıkmıyordu ama minik alnı kırış kırış olmuş, alt dudağı dışarı fırlamıştı.

"Aziz, zavallı kuzu," dedi ebe. "Ne kadar da sert görünüyor. Marian umursamayacak kadar yorgundu.

Doğumdan kısa bir süre sonra Malkin Kraliçesi, veliaht prensesin gölgesinde ziyarete geldi. Marian ikisinden de uzak durdu.

"Adını benden almış, öyle mi? Beyaz saçlı kraliçe ona güldü. "Beni nasıl da pohpohluyorsun, küçük fare. Ama karşılaştırma yapmadan önce, bakalım senin bantlaman senden daha fazla bir şey ifade ediyor mu?

Marian Berethnet hayatında ilk kez yeryüzünün yarılıp kendisini yutmasını istemiyordu.

Evindeki diğer tüm kadınlar gibi Leydi Sabran da uzun boylu ve dikkat çekici bir kadın olmuştu. Her Berethnet kraliçesinin tıpkı kendisine benzeyen bir kız çocuğu doğurduğu bilinen bir gerçektir. Her zaman aynı siyah saçlar. Hep aynı gözler, güney elmaları gibi yeşil. Her zaman aynı soluk ten ve kırmızı dudaklar. Yaşlılık onları değiştirmeden önce, onları birbirinden ayırmak çoğu zaman zor olabiliyordu.

Ama genç Sabran'da annesinin korkusu, büyükannesinin kini ya da zalimin acımasızlığı yoktu. Kendini bir amaç ve ağırbaşlılıkla taşıyor, asla alaycı bir tavır takınmıyordu.

Mümkün olduğunca kendi arkadaşlarıyla ve herkesten çok güvendiği leydileriyle vakit geçirirdi. Eğitimcileri onu Erdemlilik tarihi konusunda eğitti ve bu derslerde başarılı olduğunda ona resim yapmayı, şarkı söylemeyi ve dans etmeyi öğrettiler. Bunu gizlice yaptılar, çünkü kraliçe diğer Berethnet'leri mutlu görmekten nefret ederdi - ve onların yönetmeyi öğrendiklerini görmekten.

On yıl boyunca tüm saray dördlünün en küçüğünü izledi.

Leydileri onun kurtarıcıları olabileceğini umut eden ilk kişilerdi. Kaşlarının arasındaki yerini hiç terk etmeyen çizgiyi gördüler. Onunla birlikte kale kapılarına kadar yürüdüler, orada çürümüş kafaları değerlendirdi, çenesi tiksintiyle sıkıldı. Malkin Kraliçesi onu kırmaya çalıştığında, çarşaflarında kanla uyandığı ilk gün oradaydılar.

"Bana senin yeşil gözlü bir çocuk yapmaya hazır olduğun söylendi," dedi yaşlı kraliçe. 'Korkma çocuğum. Güzelliğinin asma üzerinde solmasına izin vermeyeceğim. Yüzü sütün üzerindeki deri gibiydi, kırıışıklarına pudra batmıştı. "Kraliçe olmayı mı hayal ediyorsun kuzum?

Leydi Sabran taht odasının tam ortasında, iki yüz saray mensubunun gözleri önünde duruyordu.

"Cesaret edemiyorum, Majesteleri," dedi, sesi sessiz ama netti. 'Ne de olsa, ancak siz artık tahtta olmasaydınız kraliçe olabilirdim. Ya da, Aziz korusun . . . eğer ölmüş olsaydınız.

Saray dalgalandı.

Hükümdarın ölümünden bahsetmek bir yana, bunu hayal etmek bile ihanetti. Kraliçe bunu biliyordu. Ayrıca torununu öldüremeyeceğini de biliyordu, çünkü bu soyunun ve gücünün sonu anlamına gelirdi. Kraliçe cevap veremeden çocuk gitti, onu hanımları takip etti.

O zamana kadar, Malkin Kraliçesi yüzyılı aşkın bir süredir tahtı elinde tutuyordu. Çok uzun zamandır kimse ondan arınmış bir dünya hayal edemiyordu ama o günden sonra umut yeniden doğdu. O günden sonra hizmetkârlar Leydi Sabran'dan -her zaman fısıltıyla- Küçük Kraliçe olarak bahsettiler.

Tiran yüz altı yaşında, en iyi Eryri ipeğinden yapılmış yatağında, her parmağında Lasian altını olduğu halde öldü. Sırada mermer tahta oturacak olan Üçüncü Jillian vardı ama çok azı ciddi bir sevinç yaşadı. Jillian'ın annesinin ondan esirgediği her şeyi alacağını biliyorlardı.

Taç giyme töreninin üzerinden bir yıl geçmeden, Kraliçe Jillian'ın yemek yediği salona bir adam girdi. Merhum kraliçe ona delirene kadar işkence edilmesini emretmişti. İşkencecisinin o olduğunu düşünerek kızını kalbinden bıçakladı. Kraliçe, Kraliçeler Mabedi'nde zalimin yanında yatıyordu.

Üçüncü Marian tacı zehirli bir yılan gibi taşıyordu. Hükümdarlarından yardım isteyen dilekçe sahiplerini görmeyi reddetti. Meclis üyelerinden bile korkuyordu. Sabran annesine daha fazla güç göstermesi için baskı yapıyordu ama Marian, Inys'ten kontrol edemeyecek kadar korkuyordu. İlk kez değil, sadece hoşnutsuzluk değil, isyan sesleri de yükseliyordu.

Kan kanı durdurdu, çünkü savaş Hróth'ta uyandı.

Karla kaplı Kuzey, Inysh'lere her zaman yabancı gelmişti. Bazı yıllar Hróth ticaret teklif ederken, diğer yıllarda akıncılar yaban domuzu gemileriyle gelip Inysh kasabalarını yakıp yağmalamıştı.

Şimdi, buz çağlayanları ve derin ormanların ötesinde, klanlar silahlandı ve katliama yürüdü.

Her şey, on iki bölgenin en büyüğü olan Askrdal'ı arzulayan Verthing Bloodblade ile başladı. Reisi ittifakı reddedince onu öldürdü ve topraklarını kendi klanı için aldı. Skiri Longstride'ı sevenler intikam peşine düştü ve kısa süre içinde kan davası tüm Hróth'u etkisi altına aldı.

Aynı yılın kış ortasında, kan kırmızı karı ıslatmaya devam ederken, güneyde, huzurlu Mentendon topraklarında şiddet yeniden alevlendi. Yıkıcı bir sel kıyılarını vurmuş, tüm yerleşim yerlerini batırmış ve ardından Hróthi akıncılarının en acımasız olanı Deniz Kralı Heryon Vattenvarg saldırmıştı. Hróth hâlâ savaştayken, daha yeşil topraklar aramaya gitmiş ve bocalayan bir toprak bulmuştu. Bu sefer yağmalamak değil, yerleşmek istiyordu.

Inys'te Sabran Berethnet, Erdemliler Konseyi'nin ne yapacakları konusundaki tartışmalarını dinledi. Masanın başındaki annesi zayıf ve sessizdi, tacının altında kambur duruyordu.

"Kuzeydeki savaşa karışmamamız gerektiğine katılıyorum," dedi Sabran ona özel olarak, "ama din değiştirmeleri karşılığında Ments'in bu Vattenvarg'ı kovmasına yardım edelim. Yscalin onlara silah verebilir. Aziz'in nasıl gülümseyeceğini bir düşünün - üçüncü bir diyar ona yemin etti.

'Hayır, Deniz Kralı'nı kışkırtmamalıyız,' dedi Marian. 'Ments bu korkunç tufanla sarsılırken bile onun tuz savaşçıları acımadan katliam yapıyor. Böylesine ahlaksız bir zalimlik hiç duymamıştım.

'Eğer şimdi Ments'e yardım etmezsek, Vattenvarg onları ezip geçecek. Bu sıradan bir akıncı değil anne,' dedi Sabran sabrını yitirerek. 'Vattenvarg Mentendon Kraliçesi'ni gasp etmek istiyor. Eğer zafer onu cesaretlendirirse, bir sonraki hedefi Inys olacak. Görmüyor musun?

"Yeter, Sabran. Marian şakaklarına bastırdı. "Lütfen çocuğum, bırak beni. Düşünemiyorum.

Sabran itaat etti, ama içi daraldı. On altı yaşındaydı ve hâlâ hiçbir hükmü yoktu.

Yaz geldiğinde, Heryon Vattenvarg Mentendon'un çoğunu ele geçirmiş, yeni bir başkent olan Brygstad'dan yönetiyordu. Vatten Klanı için toprak talep etti. Sel, kıtlık ve soğuk yüzünden zayıf düşen Mentler savaşmayı bırakıp diz çöktüler. Tarihte ilk kez bir akıncı bir diyarı ele geçirmişti.

Mentendon'un fethinden iki yıl sonra Hróth'taki savaş sona erdi. Reisler, keskin zekâsı ve muazzam gücüyle sadakatlerini kazanan genç bir Bringard savaşçısına biat etmişlerdi. Verthing Bloodblade'i öldürerek Skiri Longstride'ın intikamını alan ve klanları daha önce hiç olmadığı kadar birleştiren oydu. Çok geçmeden Inys, bir kemik işçisinin gayrimeşru oğlu olan Bardholt Hraustr'un Hróth'un ilk Kralı olarak hüküm süreceği haberini duydu.

Ayrıca Inysh kraliçesiyle tanışmak için yelken açacaktı.

Sabran mektubu okurken, "Bu çok iyi bir durum," dedi sert bir sesle. 'Şimdi iki yakın ülke dinsiz kasaplar tarafından yönetiliyor. Eğer Ments'e yardım etmiş olsaydık, sadece bir tane olacaktı.

'Aziz adına. Mahvolduk. Marian ellerini ovuşturdu. "Bizden ne istiyor?

Sabran tahmin edebiliyordu. Ormanlarında dolaşan kurtlar gibi Hróthi'ler de yaralı şeylerin kokusunu alabiliyordu ve Inys hâlâ kanayan bir diyardı.

'Kral Bardholt tacı için uzun süre savaştı. Eminim daha fazla düşmanlık istemiyordur,' dedi annesini yatıştırmak için. "Eğer istemiyorsa, Yscalin bizimle birlikte. Ayağa kalktı. 'Aziz'e güveniyorum. Bırak piç gelsin.'

Bardholt Battlebold - Hróth'taki birçok isminden biri - *Sabahın Miğferi* adlı siyah bir gemiyle Inys'e geldi. Kraliçe Marian onu karşılaması için eşini gönderdi. Bütün gün taht odasında volta attı, saç örgüleri sallanıyordu. Fildişi üzerine koyu yeşil bir gecelik giymişti ve bu onu batırıyordu. Sabran ona mutlak bir durgunlukla karşılık verdi.

Hróth Kralı, hizmetkârlarının gölgesinde görüldüğünde, tüm saray onun etrafında buza döndü.

Kuzeyliler ağır kürkler ve keçi derisinden çizmeler giyiyordu. Kralları da diğerleri gibi giyinmişti. Sabran uzun boyluydu ama ayak parmaklarının üzerinde dursa başının onun çenesine ulaşacağından şüpheliydi. Kalın altın rengi saçları beline kadar uzanıyordu. Kolları kaslarla gerilmişti ve omuzları bir çeyiz sandığı kadar geniş ve sağlam görünüyordu. Adamın yirmili yaşlarının başında olduğunu düşündü ama kendi yaşında da olabilirdi, savaşın yıpratıcı etkisiyle yıpranmıştı.

Savaş onun bronzlaşmış ve kemikli yüzüne kazınmıştı. Sol şakağından ağzının köşesine kadar uzanan bir yara izi vardı; bir diğeri ise sağ elmacık kemiğini işaret ediyordu.

"Marian Kraliçesi. Kalbine doğru dev bir yumruk kaldırdı. "Ben Bardholt Hraustr, Hróth Kralı.

Sesi alçak ve biraz kabaydı. Tacı gibi bu da Sabran'ın içini ürpertti. Uzaktan bile tacın kemik parçalarından bir araya getirilmiş olduğunu görebiliyordu.

"Bardholt Kralı," dedi Marian. "Inys'e hoş geldiniz. Boğazını temizledi. 'Nurthernold'daki zaferiniz için sizi kutluyoruz. Savaşın bittiğini bilmek bize neşe veriyor.

"Bana verdiği kadar sevinç vermiyor.

Marian yüzüklerini çevirdi. "Bu benim kızım," dedi. "Leydi Sabran.

Sabran doğruldu. Kral Bardholt ona kısa bir bakış attı, sonra tekrar baktı, bakışları yüzüne çivilenmişti.

"Hanımefendi," dedi.

Sabran onun bakışlarını kırmadan reverans yaptı, elbisesinin soluk kolları yeri okşuyordu. 'Efendim' dedi, 'bu kraliyet size saygılarını sunuyor. Ocağınız için ateş, salonunuz için neşe.

Mükemmel bir Hróthi dilinde konuşuyordu. Adam kaşlarını kaldırdı. "Dilimi biliyorsun. "Biraz. Sen de benimkini biliyorsun.

"Biraz. Rahmetli büyükannem Cruckby'den Inysh'ti. İhtiyaç duyduğum kadarını öğrendim.

Sabran başını eğdi. *Eğer bu kral Inys'e ilgi duymuyorsa buna gerek yoktu.*

Kral Bardholt dikkatini annesine yöneltti ama karşılıklı nezaket konuşmaları boyunca dikkati tekrar Sabran'a kaydı. Kollarının altında bilekleri ve parmakları ısınmıştı.

'Rahat ol,' dedi. 'Bloodblade öldüğüne göre topraklarımdaki şiddet daha fazla yayılmayacak. Hróth'un tamamı benim - ve Heryon Vattenvarg bana bağlılık yemini ettiğinde Mentendon'a da sahip olacağım, ki Hróth'un bir adamı olarak bunu yapmalı. Dişlerini göstererek gülümsedi. Sabran bunun bir savaştan sonra nadir görülen güzel bir şey olduğunu düşündü. "Inys'ten tek dileğim bir dost.

"Ve biz de senin dostluğunu kabul ediyoruz," dedi Marian, rahatlaması o kadar güçlüydü ki Sabran neredeyse kokusunu alabiliyordu. "Krallıklarımız şimdi ve her zaman mükemmel bir barış içinde yaşasın. Tehlike geçmiş gibi görüldüğünden beri daha karardı. "Castellan'ımız maiyetiniz için kapı evini hazırladı. Çok yakında Hróth'a dönmeniz gerektiğinden eminim - yine de bir hafta sonraya denk gelen Kardeşlik Bayramı'nı kutlamak için kalmak isterseniz, bundan onur duyarız.

"Bu şeref bana ait, Majesteleri. Benim yokluğumda kız kardeşim ve reislerim idare edecekler.

Selam verdi ve taht odasından çıktı.

"Aziz. Daveti kabul etmemesi gerekiyordu. Marian hasta görünüyordu. "Bu bir nezaketti.

"Nezaketinizin içi boş o zaman, anne? Sabran soğukkanlılıkla konuştu. "Aziz bunu onaylamazdı.

'Hayır, ne kadar erken giderse o kadar iyi. Mabetlerimizin hazinelerini göreceksin ve onları kendisi için isteyecektir. Kraliçe ayağa kalktığı anda, hanımlarından biri onu kolundan tuttu. 'Önümüzdeki günlerde kendini iyi koru kızım. Senin fidyeye için kaçırılmana dayanmam.

"Beni tuttuklarını görmek isterdim," dedi Sabran ve oradan ayrıldı.

O gece, hanımları uzun süren saç yıkama işini bitirdikten sonra Sabran ateşin yanına oturdu ve Hróth Kralı'nın söylediklerini düşündü. Gerçeğe ihanet eden sözleri.

Şimdilik yeterince kan döküldü.

"Florell, tüm sırları biliyorsun. En yakın arkadaşına baktı. "Kral Bardholt söz verdi mi?

"Duyduğum kadarıyla hayır. Florell saçlarını taradı. "Böyle görüldüğüne göre aşıklar edindiğinden hiç şüphem yok. Orada Yoldaşlık Şövalyesi'ni takip etmiyorlar.

"Hayır," dedi Sabran. "Etmezler. Ateşteki bir kütük ufalandı. "O inançlı bir adam mı?

"Hróthi'lerin buzdan ruhlara ve ormanlarda yaşayan meçhul tanrılara taptıklarını duymuştum.

"Ama *onun* inancı hakkında hiçbir şey duymadın.

Florell inatçı bir düğüm üzerinde çalışırken yavaşladı. "Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Tek bir fısıltı bile duymadım.

Sabran bunun üzerine düşündü. Aklına bir fikir gelince, "Onunla özel bir görüşme yapmam gerek," dedi.

Odanın köşesinde, Liuma elindeki iğne işini indirdi. "Sabran, o çok can aldı," dedi Yscali dilinde. 'Onun Halgalant'ta yeri yok. Neden onunla konuşmak istiyorsun?

"Ona bir teklifte bulunmak için.

Sadece ateşin çıtırtısı sessizliği bozdu. Liuma farkına vardığında keskin bir nefes aldı.

"Neden? Florell bir sessizlikten sonra sordu. "Neden o?

"Kutsal kalkanın altına bir diyar daha sokacak - eğer Heryon Vattenvarg ona diz çökerse iki," dedi Sabran yumuşak bir sesle. 'Bardholt bizim yanımızda durursa Deniz Kralı boyun eğmek zorunda kalır.

Florell bir sandalyeye çöktü. 'Aziz,' dedi. 'Yapardı. Sabran, haklısın.

"Annen asla kabul etmez," diye fısıldadı Liuma. "Bunu onun arkasından mı planlayacaksın?

"Inys için. Annem kendi gölgesinden korkar,' dedi Sabran karanlık bir sesle. 'Bundan sonra ne olacağını görmelisin. Ya Bardholt ya da Heryon diğerine karşı gücünü göstermek için bu krallığı ele geçirecek.

"Bardholt bize saldırmayacağını söylemişti," diye hatırlattı Florell. "Hróthi'lerin yeminlerini ciddiye aldıklarını duydum.

'Bardholt Hraustr atalarıyla aynı buzdan kesilmiş değil. Ama tehdit oluşturmadiğundan emin olabilirim. Sabran onlara döndü. 'Malkin Kraliçesi'nin Inys'e çürümeyi ekmesinin üzerinden bir asırdan fazla zaman geçti. Bu çürüme, dinsizlere karşı bir savaşı kazanmamız için çok derinlere yerleşti. Ben barış yanlısı olacağım. Berethnet Hanesi'ni kurtaracağım ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde yükselmesini sağlayacağım - Aziz ve Genç Kız'a yemin etmiş dört krallığın başı. Kül Denzine biz hükmedeceğiz.

Florell ve Liuma sözsüz bir konuşma yaptılar. Sonunda Florell, Sabran'ın önünde diz çöktü ve onun elini öptü.

'Bunu göreceğiz,' dedi, sesi kararlıydı. "Leydim. Kraliçem.'

Sabran şafak sökmeden hemen önce, ata binmek için giyinmiş olarak yatak odasından çıktı ve Florell ile Liuma'yı yokluğunu gizlemeleri için bıraktı. Kır çiçekleri ve meşelerin arasından geçerek kale arazisine girdi. On sekiz yıl boyunca hiç muhafızları olmadan bu kadar uzağa gitmemişti.

Bu aptallık olabilirdi. Fikri de öyle olabilirdi - içinde bir yılan gibi kıvrılmış, dişlerini bir krala geçirmeye hazır, tehlikeli ve vahşi fikri. Eğer onu ikna edebilirse, dünyayı değiştirebilirdi.

Aziz, bana güç ver. Kulaklarını aç.

Sabran gölü ve sığılıklarında yıkanan kafirleri gördüğünde güneş neredeyse doğmuştu. Kral onu gördüğünde saçlarını gözlerinden sıyırdı ve beline kadar soyunarak ona doğru yürüdü. Birçok yara izinin altında kas yığılıları kayıyordu.

Kıyıya ulaştığında sinirleri neredeyse bozulacaktı. Boynunu bükmeden ona bakabileceği kadar bir mesafe bıraktı.

"Sabran Hanım," dedi, "soyunduğum için beni bağışlayın. Kanımı canlandırmak için hep şafak vakti yüzerim.

"Eğer beni bağışlarsanız," dedi Sabran, "sizi buraya davet ettiğim için, tören yapmadan.

"Cesaret bir savaşçıda takdire şayandır. Ben savaşçı değilim.

"Ama görüyorum ki silahlı gelmişsin. Belindeki kılıcı işaret etti. "Benden korkuyor olmalısın.

"Bazılarının sana Bearhand dediğini duydum. Kılıcsız bir ayıyla yüzleşmek aptallık olur.

Gergin bir an boyunca sadece ona baktı, saldırmadan önceki bir canavar gibi hareketsizdi. Sonra boğazından kısık bir sesle kıkırdadı. "Gel o zaman," dedi kocaman kollarını kavuşturarak. "Aklından geçenleri söyle.

Göğsünde su parlıyordu. Sesi onun duyularını parlattı. Sazların ve otların tatlılığını kokladı, bileğinin ısıttığı bileziğinin dövülmüş altınını hissetti.

"Bir teklifim var," dedi. "Gizli yapmam gereken bir teklif. Ona doğru bir adım attı. "Bana söylenene göre kar kahinleri yeni Hróth Krallığı için henüz bir din ilan etmemişler.

"Etmediler.

"Nedenini bilmek isterdim.

Bakışları sabit duruyordu. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin ela, yeşilden çok altın rengi olduğunu gördü.

"Kardeşim," dedi, "savaş sırasında öldürüldü.

Sabran büyükannesi için yas tutmamıştı ve anne babasının yasını da uzun süre tutacağından şüpheliydi. Yine de sevdiği birinin kaybının, vücuda saplanmış bir ok ucu gibi acı vereceğini hayal ediyordu. Hayat onun etrafında büyür ve kıvrılırdı, ama o hep acıtarak kalırdı.

"Onu bulduğumda kargalar gözleriyle ziyafet çekiyordu," dedi Kral Bardholt. 'Verthing Bloodblade boğazını kesmiş ve onu eski bir post gibi atmıştı. Genç yeğenim de aynı kaderden ancak kendi elini keserek kurtuldu. Çenesi çalışıyordu. "Kardeşim bir çocuktu. Masumdu. Övgülerime layık hiçbir tanrı ya da ruh onun ölümüne izin vermezdi.

Aralarındaki tek ses yakındaki ağaçların fısıltısıydı. Eğer Sabran bir kâfir olarak doğmuş olsaydı, o meşelerdeki bir şeyin onun ihanetini duyduğunu düşünebilirdi.

Şimdi saldırmalıyım, kuvvetle ya da hiç.

"Inys'te artık böyle şeylere cevap vermiyoruz. Bir adamın anısını onurlandırıyoruz - benim atam - ve onun Altı Erdemine göre yaşıyoruz," dedi. 'Senin gibi Aziz de küçük ve kan davalı krallıklardan oluşan bir ülkede bir savaşçıydı. O da senin gibi hepsini tek bir taç altında birleştirdi.

"Peki bunu nasıl yaptı, Aziziniz?

"Kötü bir wyrm'i öldürdü ve böylece Lasia Prensesi Cleolind'in kalbini kazandı. Onun yanında durmak için eski tanrılarını terk etti. Rüzgâr saçındaki uzun saç tellerini savurdu. 'Inys ve Yscalın ona övgüde birleştiler. Bize katılın. Hróth'un Şövalyelik Erdemleri üzerine yemin edin. İki kadim monarşi yanınızdayken, Deniz Kralı'na diz çökmekten başka seçenek bırakmayacaksınız.

"Heryon ne olursa olsun diz çökecektir," dedi tek söylediği.

'Onun sadakatini zorla kazanmak başka bir savaş anlamına gelir. Pek çok kişi ölecek.

Çocuklar bile.

"Kalbime hitap ediyorsun.

"Düşündüğünden daha fazla. Sabran kaşlarını kaldırdı. "Din değıştirmezsın bana sahip olamazsın.

Bu onu gülümsetti. Bu gülümseme uğursuz bir şeydi ama yine de içinde bir sıcaklık barındırıyordu.

"Size sahip olacağımı düşündüren nedir Leydi Sabran?" Kadının adı boğazında karanlık bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Kendi krallığımda zaten bir eşim olmadığını nereden biliyorsunuz?

"Çünkü taht odasında bana nasıl baktığını gördüm." (Bunu söylememişti. *Hayır.*) "Ve ne sıklıkla?

Kral Bardholt cevap vermedi. Sabran onun karşısında dimdik duruyordu, çünkü o annesi değildi.

'Sanırım,' dedi, 'sen istediğini elde etmeye alışkın bir adamsın. Bu sefer kanla ve güçle ele geçirmene gerek yok. Hepsini sana sunuyorum. Eşim ol.

'Senin dinin bir aşk hikayesiyle başladı. Bu masaldaki kafir ben miyim, yoksa büyük avcı mı?

Sabran onun sadece bakışlarını tuttu. Kendini sudaki bir olta gibi hayal etti, daireler çizen bir balığı cezbedecek kadar durgun.

"Berethnet kraliçelerinin sadece bir çocuk doğurduğunu duymuştum. Şarkılardan bildiğim kadarıyla her zaman,' dedi sonunda. 'Hraustr Hanedanı'nı sağlamlaştırmak için Hróth'un varisine ihtiyacım olacak.

'Senin bir kız kardeşin var. Ve onun da bir oğlu var,' dedi Sabran. 'Arkanızda Virtudom varken, yeni eviniz ele geçirilemez olacak. Çenesini kaldırdı. 'Kar görenleri Aziz'i kucaklamaya ikna etmen gerekeceğini biliyorum. Altı Erdem'in sana henüz yabancı olduğunu biliyorum - ama senin diyarın ağlıyor Battlebold. Benimki de öyle. Evlen benimle, böylece tüm yaralar sarılabılır.

Adamın kıpırdanıp kızın beline uzanması biraz zaman aldı. Adam küçük kılıcını kınından çıkarırken kalbi kalın ve ağır bir şekilde atıyordu.

Onu durduğu yerde bıçaklayabilirdi ve Inys onun olacaktı.

"Kar kahinlerine danışacağım," dedi. "Eğer senin yolunu seçersek, kılıcınla kanım üzerine yemin edeceğim.

Sabran'ın bıçağıyla birlikte kaleye doğru yürüdü. Sabran onun kayboluşunu izlerken, çoktan kazandığını biliyordu.

Yaz ortasının ilk günü, Hróth'un en yüksek kardan adamlarından biri olan Issın, bir görüşünü paylaşmak için mağarasından çıktı. Rüyasında bir zincir zırh görmüş.

dünyayı kapladı ve cilalı gümüşten bir kılıç, uzun zaman önce ölmüş bir Inysh şövalyesinden yeni Hróth Kralı'na geçti.

Eldyng'in yeni başkentinde Kral Bardholt, Lasia'lı Cleolind gibi Hróth'un da kadim yolları terk edip Gerçek Kılıç Ascalun'un sonsuz ışığını takip edeceğini ilan etti.

Inys'te, Sabran Berethnet bir kralın kanına bulanmış ve tek bir kelime söyleyen bir mektup aldı: *evet*.

Nişanlandıklarını duyurmalarından sonraki haftalarda, Heryon Vattenvarg kendi duyurusunu yaptı ve kendisini Mentendon Vekilharcı olarak atayan Hróth Kralı'na bağlılığını ilan etti. Heryon din değiştirdi. Tebaası da öyle. Bir yıl içinde Hróth Kralı, Inys Prensesi'yle evlendi ve Aziz'e bağlılık yemini eden diyarlarda şenlik ve şarkı vardı.

Inys, Hróth, Yscalin ve Mentendon - Erdemliliğin kırılmaz Zincir Zırhı.

Kraliçe Marian çok geçmeden tahtı bıraktı. Sarayda gereğinden fazla **v a k i t** geçirdikten sonra yoldaşıyla birlikte sahile çekildi. Altıncı Sabran'ın tebaasının önünde taç giydiği gün, Kuzeyli kralı onun yanındaydı ve yüzü çatlayacakmış gibi sırıtiyordu.

Hemen bir varis gelmedi. Bardholt yazların çoğunu gece yarısı güneşinden kaçmak için Inys'te geçirirken, Sabran ilkbaharda suyun ötesine yelken açıyordu ama görev her zaman aralarına giriyordu. Toprakları karanlık ve zor aylarda terk edilemeyecek kadar kırılgandı.

Sabran adasında tek başına hüküm sürüyordu. Bir varis için zaman vardı ve bu zamanın mümkün olduğunca çoğunu sarayıyla ve kendisine olan tutkusu her zaman güçlü olan eşiyle baş başa geçirmek istiyordu.

Bir yıl, Bardholt'un Inys'ten ayrılmasından birkaç ay sonra, Liuma afa Dáura kraliçeyi artık elbisesinin içine sokamayacağını fark etti.

Ertesi yıl, ağaçkavunları çiçek açarken, Sabran bir kız çocuğu doğurdu ve Büyük Masa'yı yıkacak kadar yüksek bir çığlık attı. Görevliler bir ay sonra ilk kez panjurları açtılar. Florell alındaki teri süngerle silerken ve Liuma bebeği emzirirken, Sabran sanki hayatının ilk rahat nefesini alıyormuş gibi hissetti. Her şey bitmişti, hepsi.

Dünyayı yeni bir yer haline getirmişti.

Haberi duyan Kral Bardholt Eldyng'den ayrıldı ve bir avuç hizmetkârıyla birlikte denizci kılığına girerek bir gemiye bindi. Beş gün sonra Ascalun Kalesi'ne ulaştığında korku onu savaş sırasında hiç olmadığı kadar sarmıştı. Sabran'ı canlı ve iyi bir şekilde kendisini beklerken bulunca korkusu azaldı. Onu kollarına aldı ve Aziz'e teşekkür etti.

"Nerede o?" diye sordu kısık sesle.

Sabran onun heyecanına gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdu. Liuma çocuğı getirdi.

"Glorian," dedi Sabran ona. "Onun adı Glorian.

Sabran o gün için giyinirken Bardholt merakla çocuklarına baktı. Sabran, yanında eşı ve kucağında siyah saçlı kızlarıyla Ascalun Kalesi'ndeki kraliyet balkonuna çıktığında, yüz bin kişi kükreyerek onu karşıladı.

Glorian.

Esbar

Batı için bir prenses. Biri Doğu'da kayboldu. Güney'de, diğer ikisinin arasında üçüncü bir kız doğdu.

Bu kızın kaderinde taç giymek yoktu. Doğumu bir kraliçelikteki yaraları dikmedi ya da ona bir taht hakkı vermedi. Bu doğum Lasian Havzası'nın derinliklerinde, dünyanın gözünden uzakta gerçekleşti - çünkü bu kız da doğum yeri gibi bir sırdı.

Birçok kız kardeşi taç giyerken bekledi, bazıları cesaretlendirici sesler çıkardı, oda alevleriyle aydınlandı. Aralarında Esbar du Apaya uq-Nāra doğumun son sancıları içinde nefes nefese kalmıştı.

Bir gün önce, nehirde yıkanırken ilk sancıyı hissetmişti, iki hafta erken. Şimdi neredeyse güneş doğmak üzereydi ve doğum tuğlalarının üzerine çökmüş, buna sebep olduğu için Imsurin'e yavaş yavaş ölüm diliyordu, her ne kadar adamı kendisiyle yatmaya davet eden kendisi olsa da.

"Neredeyse geldik, Esbar," dedi Denag ona yerden. "Gel kardeşim - sadece bir kez daha.

Esbar yanında duran iki kadına doğru uzandı. Sağ tarafında, öz annesi yüksek sesle, yumuşak ve sakinleştirici bir şekilde dua ediyordu. Diğer yanında, Tunuva Melim iki kolunu da omuzlarına dolamıştı.

"Cesaret, aşkım," diye fısıldadı Tunuva. "Biz sizinleyiz.

Esbar onun şakağına titrek bir öpücük kondurdu. Aynı sözleri bir yıldan uzun bir süre önce, Tunuva doğum sancısı çekerken de söylemişti.

Gözleri buluştuğunda, dudakları titrese de Tunuva ona gülümsedi. Esbar cevap vermeye çalıştı - ancak bir başka kramp kelimeleri koparıp aldı. *Şimdi olsun*, diye düşündü acının sisi arasından. *Bitmesine izin ver*. Cesaretinden geriye kalanları toplayarak bakışlarını Gedali'nin heykeline dikti ve ilah kadar güçlü olmayı diledi.

Sanki dünyaya hükmetmek istiyormuş gibi tuğlalara yüklendi. Çılgılığı boğazını yaktı. İçi çalkalandı. Çocuk kaygan bir hızla Denag'ın bekleyen kollarına doğru kaydı ve Esbar sanki kendi kemiklerini de dışarı itmiş gibi gevşedi.

Denag çocuğu çevirerek minik burnunu temizledi. Sessizlik vardı - derin bir ortak nefes, dile getirilmemiş bir dua - ince bir feryat odayı titretmeden önce.

Başrahibe alkışlar arasında, "Anne bizimle," diye ilan etti. "Esbar ona bir savaşçı verdi!

Apaya sanki saatlerdir kafese kapatılmış gibi nefesini bıraktı. "Aferin Esbar.

Esbar rahatlayarak sadece gülebildi. Tunuva ona tutunarak tuğlalardan düşmesini engelledi. "Başardın," dedi onunla birlikte gülerek. 'Ez, başardın. Anne'ye şükürler olsun.

Esbar ürpererek alınlarını birbirine bastırdı. İkisinin de yüzünden ter damlıyordu.

Odayı hafif bir sohbet doldurdu. Esbar divana uzandı ve Denag yeni doğmuş bebeği göğsüne yerleştirdi - doğum mumuna bulanmış, bir taç yaprağı kadar yumuşaktı. Kıpırdandı, kabuk bağlamış gözlerini araladı.

"Merhaba, güçlü olan. Esbar onun alnını okşadı. "Dünyayı görmek için acele ediyordun, değil mi?

Sonrası sancılar yakında başlayacaktı. Şimdilik dualar, gülümsemeler, iyi dilekler ve kalbinin kaldırabileceğinden çok daha fazla sevgi vardı. Esbar çocuğu göğsüne götürdü. Şu anda tek istediği hareketsiz kalmak ve içinde sadece bir can barındırmanın tadını çıkarmaktı.

Apaya bir leğen kaynamış su ve soğuk bir lapa getirdi. Kız kardeşleri etrafta dolanırken Esbar ona sessizce, "Tunuva'ya göz kulak ol," dedi. "Bunu yapacağına söz ver Apaya.

"Ne kadar sürerse sürsün. Apaya bir bıçak kınından çıkardı. "Şimdi dinlen, Esbar. Gücünü topla.

Esbar bunu yapmaktan çok memnundu. Öz annesi kordonu kesti ve sonunda çocuk anne karnından dünyaya geldi.

Doğum gerçekleşikten sonra Apaya onu güneş odasına götürdü, çocuk hâlâ kalbindeydi. Imsurin gelene kadar öyle kaldılar.

"Sana iyi bir eş olacağımızı söylemiştim," diye hatırlattı Esbar ona. "Bir süreliğine uykusuz kalmaya hazır mısın?

"Fazlasıyla hazırım. Alnına iffetli bir öpücük kondurmak için eğildi. "Anne'yi ikimiz için de onurlandırdın, Esbar. Ona verdiğin bu hediye'nin karşılığını sana asla ödeyemem.

'Eminim bir şeyler düşüneceğim. Şimdilik ben uyurken onu güvende ve mutlu tut.

Ve uyudu. İmsurin doğan kızlarını kollarına alır almaz, Esbar keyifli bir uykuya daldı ve Apaya ona bakmak için oradaydı.

Başrahibe, Tunuva ve Denag eşliğinde geldiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Onlar içeri girdiğinde Esbar sıcak güneş ışığıyla uyandı. Apaya çocukla birlikte oturmasına yardım etti.

"Sevgili kızım," dedi Başrahibe, Esbar'ın başının tepesine dokunarak, "bugün Anne'ye bir adakta bulundun. Ona İsimsiz Olan'a karşı koruması için bir savaşçı verdin. Siyāti du Verda uq-Nāra'nın soyundan gelen biri olarak, onu kuzey Ersyr'in yolunda iki isimle kutsayabilirsin - biri kendisi için, diğeri de ona rehberlik etmesi için.

Çocuk burnunu göğsüne dayayıp yine süt istedi. Esbar onun kafa derisine bir öpücük kondurdu.

"Başrahibe," dedi, "bu çocuğa Siyu du Tunuva uq-Nāra adını veriyorum ve onu şimdi ve daima Anne'ye emanet ediyorum.

Tunuva kıpırdamadan durdu. Başrahibe ciddi bir şekilde başını salladı.

"Siyu du Tunuva uq-Nāra," dedi başını ağacın özsuyuyla meshederek. "Tarikat sana hoş geldin diyor, küçük kardeşim.

I

Alacakaranlık Yılı

CE 509

Bu dünya var
çiçeklerin üzerindeki çiy parıltısı gibi.

- Izumi Shikibu

1

Doğu

Önce karanlıkta uyandı. Kendi horozu olması yıllarını almıştı ama artık tanrıların bir aracıydı. Herhangi bir ışık değişiminden çok, onu uyandıran onların iradesiydi.

İkincisi, buz havuzuna dalmak. Güçlenmiş olarak odasına döndü ve her biri soğuğa dayanacak şekilde yapılmış altı kat giysi giydi. Saçlarını arkadan bağladı ve rüzgârda kör olmasını engellemek için her bir telini balmumuyla bastırdı. Bu, dağda ölümcül olabilirdi.

İlk kez havuzda üşümüştü - saatlerce odasında titremiş, burnu akmış ve yanakları kızarmıştı. O zamanlar çocuktu, ibadet sınavları için çok kırılıyordu.

Artık Dumai tapınağın yüksekliğine katlandığı gibi buna da katlanabiliyordu. Dağ hastalığı ona hiç dokunmamıştı, çünkü çoğu kuşun yumurtadan çıktığından daha yüksek olan bu yüce salonlarda doğmuştu. Kanifa bir keresinde eğer şehre inerse, dağcıların bu kadar yükseğe çıktıklarında yaptıkları gibi nefessiz kalıp bayılacağını söyleyerek şaka yapmıştı.

Dünya hastalığı, annesi de aynı fikirdeydi. *En iyisi burada kal, uçurtmam, ait olduğun yerde.*

Üçüncüsü, hatırladığı rüyaları yazmak. Dördüncüsü, ona güç verecek bir yemek. Beşincisi, verandada çizmelerini giymek ve oradan annesinin alayı yönetmek için beklediği, hâlâ geceyle örtülü avluya geçmek.

Sonra, denizin dibinde yatan kütüklerin tatlı kabuklarından oluşan odun ateşinin yakılması. Sis kadar temiz bir duman ve fırtınanın ardından gelen dünya gibi bir kokuyla yanıyordu.

Karanlıkta, uyanık bir halde, orta ve üçüncü zirveler arasındaki boşluğu geçen köprüye vardılar. Sonra antik dilde ilahiler söyleyerek yamaçlara doğru uzun bir tırmanış.

Zirvede duran tapınağa ve ardından şafağın ilk ışıklarıyla birlikte ayının kendisine doğru. Kwiriki'nin önünde çanları çalmak, demir heykelinin etrafında dans etmek - bir zamanlar Snow Maiden'ın yaptığı gibi tanrılara geri dönmeleri için seslenmek. Tuz, şarkı ve övgü. Birlikte yükselen sesler, boğazlarında ve dillerinde altın renginde bir hoş geldin şarkısı.

Günü böyle başlamıştı.

Kar, berrak bir gökyüzünün altında parılıyordu. İpyeda'lı Dumai, matarasından uzun bir yudum alarak kaplıcaya doğru ilerlerken gözlerini kamaşmaya karşı kısmıştı. Diğer tanrıbilimciler çok geriden takip ediyordu.

Dumanı tüten havuza girmeden önce kendini duruladı. Gözleri kapalı, boğazına kadar suya battı, sıcaklığın ve sessizliğin tadını çıkardı.

Tırmanış onun için bile zordu. Ziyaretçilerin çoğu İpyeda Dağı'nın zirvesine çıkmayı başaramamıştı ve bunu deneme ayrıcalığı için para ödemişlerdi. Bazen başları tutuyor ya da kör oluyor ve yenilgiyi kabul etmek zorunda kalıyorlardı; bazen de kalpleri pes ediyordu. Çok azı ince havasını uzun süre soluyabilirdi.

Dumai yapabiliyordu. Doğduğu akşamdan beri bu havadan başka bir şey solumamıştı.

"Mai.

Omzunun üzerinden baktı. En yakın arkadaşı ortaya çıkmış, barınaktan giysilerini taşıyordu. "Kan," dedi. Bu onun tırmanış günlerinden biri değildi. "Bana katılacak mısın?"

"Hayır, köyden bir mesaj geldi," dedi Kanifa. 'Akşama kadar misafirlerimiz olacak.

Gerçekten de garip bir haber. Sonbaharın başlarında dağcılar için bir fırsat penceresi vardı, ancak mevsimin bu sonlarında, derin kar alt geçidi doldurduğunda ve rüzgar öldürmek için yeterince güçlü estiğinde, Kwiriki'nin Yüksek Tapınağı misafir beklemiyordu. "Kaç kişi?"

"Bir dağcı ve dört görevli. Kanifa elbiselerini havuzun yanına serdi. "Kuposa Klanı'ndan.

Yorgunluğu kovacak bir isim vardı - Seiiki'deki en etkili klanın adı. Dumai sudan çıktı.

"Unutma, özel muamele yok," dedi bir bez parçasıyla kendini kurulayarak. "Bu dağda Kuposa'lar diğerleriyle aynı yükseklikte durur.

"Farklı bir dünya için iyi bir düşünce," dedi yumuşak bir sesle. Tapınakları kapatma gücüne sahipler.

"Peki bunu neden kullansınlar?" "Onlara bir sebep vermeyelim.

"Sarayda annem kadar gergin oluyorsun. Dumai ilk katlarını topladı. "Pekâlâ. Hazırlanalım.

Kanifa onun giyinmesini bekledi. Kollarına ve pantolonuna kürklü ısıtıcıları bağladı, ağır siyah paltosunu çekti, kapüşonunu çenesinin altına sabitledi, ayaklarını sıkıca sardı ve geyik derisi botlarıyla kapladı, tabanlarına buz çivilerini tutturdu. En son eldivenleri geldi, ona uyacak şekilde dikilmişti. Sağ elinin sadece işaret parmağı ve başparmağı tamdı, diğerleri sıcak çelikte kısaltılmıştı. Postunu giydi ve Kanifa'yı takip etti.

Gökyüzü platformuna doğru yürüdüler, Kanifa kaşlarını çattı. Otuz yaşında olmasına rağmen Dumai'den sadece üç yaş büyüktü ama gözlerinin etrafına oyulmuş derin çizgiler onu daha yaşlı gösteriyordu.

Platform ayaklarının altında gıcırdıyordu. Önlerinde Tikara Nehri'nin çatalında inşa edilmiş Seiiki'nin başkenti Antuma uzanıyordu. İlk başkent değildi; muhtemelen son da olmayacaktı. Güneş ışığı çatılarına vuruyor ve dağla arasında duran buz tutmuş ağaçların üzerinde parlıyordu.

Noziken Hanedanı bir zamanlar liman kenti Ginura'da hüküm sürmüştü. Ancak iki yüz altmış yıl önce tanrılar Uzun Uyku'ya çekildiğinde saray iç bölgelere, Rayonti Havzası'na taşınmıştı. Şimdi evi, Şafak Bulvarı'nın doğu ucundaki etkileyici bir kompleks olan Antuma Sarayı'ydı. Eğer Antuma bir yelpaze ise, bu cadde de onun orta kaburgasıydı; saraydan şehrin ana kapısına kadar uzanan temiz bir hat.

Dumai sık sık dışarı bakar ve ejderhaların dolaştığı zamanlarda Antuma'nın nasıl bir yer olduğunu hayal ederdi. Onların Seiiki'yi izlediğini görebilmek için o zamanlar hayatta olmayı dilerdi.

"İşte geliyorlar. Kanifa yamaca baktı. "Henüz donmamışlar.

Dumai onun bakışlarını takip etti. Çok aşağıda, kör edici beyazın üzerindeki kül zerreciklerinden oluşan bir dizi figür seçti. "Ben İç Salon'u hazırlayacağım," dedi. "Yemekhaneye talimat verecek misin?

"Vereceğim.

"Ve anneme söyle. Sürprizlerden nefret eder, bilirsin.

"Emredersiniz, Bakire Nikâh Memuru," dedi ciddiyetle. Dumai sırtı ve onu tapınağa doğru itti.

Onun yalnızca iki hayali olduğunu biliyordu. Birincisi bir ejderhaya gözlerini dikmek; ikincisi ise bir gün annesinin yerine Başrahibe olmaktı.

İçeride Kanifa ile yollarını ayırdı. Kanifa yemekhaneye gitti, Kanifa ise İç Salon'a. Burada dağcı ve hizmetkârları için her biri kendi ocağı ve yatak takımına sahip beş perdeli bölme inşa etti. İşini bitirdiğinde açlıktan midesi kazınmıştı.

Yemekhaneden bir yemek aldı: Buharda pişirilmiş ve dövülmüş yumurta sarısı pürüzsüz sarı bir krema haline getirilmiş, derisi yüzülmüş tavuk ve mantar dilimlerinin üzerine dökülmüş ve koyu tuzlu yağ ile beneklenmişti. Çatılardan birinde yemeğini yerken, tapınağın üzerindeki kayalıklarda yuva yapan hüznü kuşları izledi. Yakında yavruları yumurtadan çıkacak ve akşam havasını şarkılarla dolduracaklardı.

Kasesini temizledikten sonra öğle duası için diğerlerine katıldı. Sonra, Kanifa saçaklardan buz kazırken ve içmek için eritmek üzere kar toplarken o da odun kesti.

Parti ortaya çıktığında hava kararmıştı. İlk zirveden ikincisine uzanan tehlikeli basamaklardan sağ çıkmışlardı. Önce, dağın ormanlık eteklerinde kol gezen ayıları ve haydutları kovmak için tutulmuş silahlı muhafızları geldi. Tapınaktan önceki son durak olan aşağı yamaçlardaki isimsiz köyden gelen bir rehberi takip ettiler.

Sırada o kadar çok katmana sarınmış olan dağcı vardı ki, başı vücuduna göre çok küçük görünüyordu. Görevlileri etrafına toplanmış, çığlık atan rüzgâra karşı başlarını eğmişlerdi.

Verandada Dumai, omzunun üzerinden bakan Kanifa ile bakıştı. Ziyaretçileri kabul etmesi gereken kişi Bakire Nikâh Memuru'ydu ama Unora ortalıkta görünmüyordu.

Dumai sonunda, "Onları ben karşılayacağım," dedi.

Kar kalın ve hızlıydı, o kadar ağırdı ki kirpiklerinin üzerindeki pulları zorlukla görebiliyordu. Kukuletası saçlarının çoğunu yerinde tutuyordu ama gevşek tutamlar serbest kalıp dudaklarına takılıyordu.

Basamaklara henüz ulaşmıştı ki bir el bileğini kavradı. Kanifa'yı bekleyerek arkasını döndüğünde annesini yanında, gümüş keleklerden oluşan başlığıyla buldu.

"Artık buradayım Dumai," dedi. "Her şey hazır mı?"

"Evet, anne.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum. Unora onun omzuna dokundu. "Dinlen. Bugün çok çalıştın.

Kalmaması gerektiğini bilerek geri çekildi. Annesi saray mensupları, özellikle de Kuposa ziyarete geldiğinde farklıydı; başka zamanlarda hiç o l m a d ı ğ ı kadar gergin ve mesafeliydi.

Dumai bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Kuposa Klanı sarayda muazzam bir nüfuza sahip olsa da, sadece Kwiriki Yüksek Tapınağı'nı desteklemişlerdi.

Önemli tadilatları finanse etmişler, güzel hediyeler göndermişler, hatta İç Salon'u boyaması için seçkin bir ressama para bile ödemişlerdi. Yine de böyle bir güce sahip bir ailenin yanında dikkatli davranmak akıllıca olabilirdi.

Yatağına giderken bir kapıyı araladı. Tapınağın en yüksek bölümünde, Antuma'lı Osipa, ayakları sıcak bir tuğlanın üzerine tünemiş, bir su taşının arasından bir parşömene bakıyordu.

"Osipa," dedi Dumai, "sana bir şey getirebilir miyim?"

Osipa gözlerini kısarak ona baktı. "Dumai. Sesi pıhtılaşmıştı. "Teklif etmen çok düşünceli bir davranış ama hayır. Hâlâ eski saray tarzında bakımlı gri kaşlarını kaldırdı. "Seni yine ellerinde çatlaklarla uğraşırken gördüm. Sana Summerfall için verdiğim merhem denedin mi?"

Dumai ona, "Tırmanış için onlara ihtiyacım var," diye hatırlattı. Osipa başını salladı, sonra kolunun içine öksürdü. "İyi değil misin?"

"Biraz üşüttüm. Osipa burnunu sildi. "Seni kısıkanıyorum çocuğum. Soğuğa da dağa olduğu gibi dayanıyorsun.

"Sana biraz zencefil getireyim. Yardımı olur.

"Şimdiye kadar hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğini biliyordum. Yine parşömenin üzerine eğildi. "Rüyaların berrak olsun, Dumai.

"Ve seninkiler de.

Osipa karanlık aylardan her zaman nefret etmişti. Büyük İmparatoriçe'nin sadık bir hizmetkârı olarak, metresini İpyeda Dağı'na kadar tek başına takip etmişti. Yıllar geçmesine rağmen henüz yerleşememişti.

Gece tapınağı karanlığa gömdü. Dumai odasına doğru ilerledi, bir tepside bekleyen yemeği ve rüzgâra karşı kilitlemiş panjurları buldu. Nasırlarını zımparaladıktan sonra soyundu ve bacaklarını bir kutu kömürün yandığı battaniyeli masasının altına yerleştirdi.

Rüzgâr inerken, bir yuva kadar sıcak bir şekilde yemeğini yedi. Ancak her tabak tertemiz olduğunda dua kutusunu açtı, bir şerit kağıt, fırçası ve bir kavanoz mürekkep balığı mürekkebi çıkardı. Her zaman aynı olan dileğini yazdı ve kâğıdı rüya kâsesine bıraktı. Yüzdükçe inceldi, su kelimelerini emdi, onları tanrıların diyarına doğru itti.

Yorgunluk, daha önce hiç görmediği bir deniz gibi üzerine çöktü. Kömürleri yatağının yanına taşıdı, lambaları söndürdü ve başını yastığına koyarak bir çırpıda uykuya daldı.

İlk olarak, karanlıkta uyanma. Ağızları kurumuş, parmakları geveliyordu. Yataktan s ı y r ı l d ı l a r , zemini çok yumuşak, çok soğuk buldular.

Dumai rüya denizinden yüzerek çıktı. Burnu buz gibi titreyerek yüzünün neden nemli olduğunu, parmaklarının altında neden kar olduğunu düşünmeye çalıştı. Yakınlarda, sesler rüzgârdan duyulmak için savaşıyordu. Bir gıcırtı, bir tıkırtı - sonra onu sarsan korkunç bir çatırtı.

Panjurlarından biri patlayarak açılmıştı. Takırdamaya devam ederse bütün tapınağı uyandırabilirdi.

Bacakları yavaş hareket ediyordu. El yordamıyla pencereye doğru ilerledi ve uzandı, parmak uçları panjura takıldı.

Bir şey onu duraklattı. Dosdoğru ileriye, gecenin siyah uğultusuna, merdivenin tepesinde rüzgârdan korunan fenere doğru baktı. Onun ışığında bir gölge seçebiliyordu. Kanifa her zaman onun yırtıcı bir kuştan daha keskin gözleri olduğunu söylerdi.

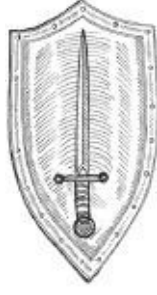
Bir hayduttan. Ya da uykusuz bir hayalet. Ait olmayan bir şey. Ok ucuna benzeyen dişlerin, kemik üzerinde çürüyen etin hikâyelerini hatırladı ve birden yine korkulu bir çocuk oldu.

Aynı zamanda büyük Kwiriki'nin huzurunda görevlendirilmiş bir tanrıbilimciydi. Kararlılık omurgasını sertleştirdi.

Odasından bir lambayı taşıyarak merdivenlerden inip İç Salon'un hafifçe aydınlatılmış kapılarının önünden geçerken zemin gıcırdadı. Bu koridorlarda yürümeyi öğrenmişti, onları karanlıkta da gündüz olduğu kadar iyi tanıyordu. Verandada bulduğu ilk çizmeyi giydi.

Figür hâlâ fenerin yanındaydı, rüzgâra karşı öylesine kambur duruyordu ki sanki başı yokmuş gibi görünüyordu. Dumai buzdan oraklarından birini kavrayarak ona doğru yürüdü. Onu hiç silah olarak kullanmamıştı ama gerekirse deneyecekti. Figür döndüğünde bir yüz ortaya çıktı.

Bir haydut değildi. Bu adam bir tuz yürüyüşçüsünün karmakarışık kıyafetini giyyordu. Dumai'ye yaşaran gözlerle baktı, sonra öksürerek ince bir kan püskürtüp karın içine yığıldı.

2

Batı

Glorian kendi kanını ilk kez gördüğünde on iki yaşındaydı. Fildişi elbisesinin üzerindeki lekeyi fark eden Julain'di. Berethnet kanıyla ilgili hikâyeler o kadar görkemliydi ki, Glorian neredeyse erimiş altın olmasını bekliyordu, çünkü kanı büyük bir wyrm'i karanlıkta zincire vurmuştu. Bunun yerine, donuk, paslı bir kahverengiydi.

Düşündüğünden daha azmış, demişti ve daha az olması birkaç anlam taşıyordu. Julain bir clout getirip kraliçeye haber vermek için oradan ayrılmıştı.

Glorian kendi kanını ikinci kez gördüğünde on beş buçuk yaşındaydı ve bir kemiğin ucu omuzu ile dirseği arasındaki derisini delip geçmişti.

Bu sefer Julain Crest daha az sakindi.

Muhafızlara, "Kraliyet Cerrahı'nı getirin," diye bağırdı. İki kişi koşmaya başladı. "Çabuk, çabuk!"

Glorian kemiğine baktı. Bir diştten çok daha uzun olmayan küçük bir parçaydı ama yine de bir şekilde iffetsizdi, örtülü olması gerekirken çıplaktı.

Bir gece önce, ateş kısık ateş yanarken Helisent kuzeyden bir masal anlatmıştı. Oradaki insanlar meşe safralarının -bu ağaçlarda mürekkep yapımında kullanılan elmalar gibi büyümeler- geleceğe dair işaretler taşıdığına inanırlardı. Eğer bir yaban arısı içeri dürtmüşse, gelecek yıl neşeli geçecekmiş. Eğer içeride kendi yaptığı bir şeye yakalanmış bir gal sineği varsa, o yıl durgun ya da hatalarla dolu olurdu. İçinde her ne varsa, ona bağlı bir kader vardı.

Kâfir lafi, diye mırıldanmıştı Adela. Bu tür hikâyeler Aziz'den önceki günlerden kalmaydı ama Glorian bunu hem çekici hem de zararsız bulmuştu. Gün doğarken, o

ve hanımları düşen safraları aramak için ata binmişlerdi, sadece atı ani bir korkuya kapılıp onu fırlatmıştı.

Bir acı dalgası onu şimdiki zamana geri götürdü. Bayılmış olmalıydı, çünkü aniden bir insan sürüsü belirdi ve Kraliyet Cerrahı kemik parçasına bakıyordu ve atı Óvarr dehşet içinde kişnedi. Bir seyis onu boş yere sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kraliyet Cerrahı ona, "Leydi Glorian, beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu. Başını salladı, başı dönüyordu. "Şimdi söyleyin bana, bacaklarınızı hissediyor musunuz?"

"Evet, Doktor Forthard. Glorian nefesini dışarı üfledi. "Ama kollarımdan birini daha keskin hissediyorum.

Ciddi yüzler etrafını sarmıştı. Bir tahta parçasına bağlanmış ve dört muhafız tarafından kaldırılmıştı.

Güçlü eller onu kraliçe ormanından geçirip gölün yanından geçerek Drouthwick Kalesi'ne doğru götürürken başını omurgasıyla aynı hizada tuttu. Güney kapısının üzerinde, Berethnet sancağı Kraliçe Sabran'ın ikamet ettiğini ilan ediyordu. Acı, Glorian'a kalkanına saplanmış bir balta gibi çarptı. Yaraya bakmaya çalıştığında, başının hâlâ sıkışmış olduğunu gördü.

Kalenin loşluğuna girer girmez, tanıdık bir ses ona adıyla seslendi ve ardından Leydi Florell Glade, ağından dökülen keten bukleleriyle onun yanındaydı.

"Glorian," dedi dehşetle. "Tanrı aşkına Doktor Forthard, bu da ne?"

"Ekselansları atından düştü leydim," dedi Sör Bramel Stathworth.

'Inys'in varisi,' dedi Florell tahtaya ayak uydururken hararetle. "Onu korumakla yükümlüsünüz Sör Bramel.

'Doru at bütün sabah sakindi. Beni bağışlayın ama onu asla durduramazdık.

"Lütfen," dedi Doktor Forthard, "prenses dokunmayın, Leydi Florell. Yarayı kirletebilirsiniz.

Florell artık anlamıştı. Yüzü kül rengi olmuş bir halde kemiğin görüldüğü yere baktı. 'Tatlı çocuk,' dedi kısık sesle, 'korkma. Aziz seninle birlikte.

Kaldırım taşları onun uçuş sesini yuttu. Glorian gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi ve bir süre için her şey gölgelendi, tahtanın bir beşik gibi eğilmesi ve sallanması.

Uyandığında kendi yatağındaydı ve sol kolunun kolu kesilmişti; beyaz deri, kırmızı kan, kemik dişi. Doktor Forthard sıcak su dolu bir leğende ellerini sabunluyordu, yanında iki yabancı vardı: biri çırak sancaktarın kahverengi armasını, diğeri kırmızı bir tabard ve altında beyaz bir tunik giymişti.

Bir kemikçi. Babası boynunu ve sırtını kırmaları için küçük bir orduya para vermişti. Bu seferkiler ellerini kollarının içine sokmuş, sanki birazdan çektiirecekleri acıdan hayal gücünü uzaklaştırmak ister gibi duruyordu.

"Leydi Glorian. Çıracak ona doğru geldi. "İç bunu. Acıyı dindirecektir.

Dudaklarına bir şarap tulumu tuttu ve Glorian içebildiği kadar içti. Şaraptan geriye adaçayının etli tadı kalmıştı. "Doktor Forthard," dedi, "ne yapmanız gerekiyor?

"Kemikğin iki yarısını bir araya getirmeliyiz, Majesteleri," dedi Doktor Forthard, "böylece tekrar birleşebilirler. Bu Mastress Kell Bourn, Kemikler Bölüğü'nün bir üyesi.

"Majesteleri," dedi kemikçi, alçak sesle ve sakın bir şekilde. "Lütfen, olabildiğince hareketsiz kalın.

Sör Bramel nefesinin altında dua etti. Yabancılar yatağa doğru ilerlerken Glorian gerildi. Çıracak sanctar ayaklarının dibinde dururken, kemikçi kolunu inceledi. "Banewort istiyorum," dedi Glorian. "Doktor Forthard, lütfen, uyumak istiyorum.

"Hayır," dedi Dame Erda Lindley kararlı bir şekilde. 'Senin otların ya da iksirlerinle olmaz, Forthard. Kraliçe Sabran bunu yasaklıyor.

Doktor Forthard muhafızı görmezden geldi. 'Majesteleri, bir kaşık banewort bile içeni öldürebilir. Nazik bir zehirdir,' dedi, 'ama yine de zehirdir. Yatağa geri döndü. "Ve sen de İsimsiz Olan'ın üzerindeki büyük zincirsin.

Glorian kendini büyük ya da başka türlü bir zincir gibi hissetmiyordu. Kendini kolu kırılmış bir çocuk gibi hissediyordu.

"Lütfen," diye zorladı, "nazik olamayacaksan çabuk ol.

Doktor Forthard cevap vermeden Glorian'ı omuzlarından tuttu. Çıracak sanctarian ayak bileklerini yatağa sabitledi. Kemikçi, kolunu kavramadan önce bir okçu gibi nefes verdi, kahverengi eller üzengi gibi büyük ve sertti. Glorian'ın duyduğu son şey kendi çılgılığıydı.

Uyandığında bedeni alev alev yanıyordu, boğazını tıkayacak kadar güçlü bir sıcaklık vardı. Üst kolu alçıyla sarılmış ve deri bir kayışla yanına sabitlenmişti.

Glorian sık sık acıya katlanmak zorunda kalmamıştı. İğne işi yaparken yüksükler, yay çekerken bilezikler onu korurdu. Nadiren baş ağrısı, zedelenmiş bir diz ve kursları ağrıyordu. Şimdi yapabileceği tek şey uykuya kaçmaktı.

"Glorian.

Gözleri birden açıldı. "Florell?

Florell Glade çocukluklarından beri Kraliçe Sabran'a hizmet etmişti ve şimdi de Büyük Oda'nın Birinci Leydisi'ydi, bir ayçiçeği kadar uzun ve güzeldi. Onun sesini duymak Glorian'a öyle iyi gelmişti ki neredeyse ağlayacaktı.

'Sus, sus. Her şey yolunda. Florell onu alnından öptü ve gülümsedi ama mavi gözlerinin altında gölgeler vardı. 'Doktor Forthard yarayı dikti. Aziz iyi durumda.

Glorian, keşke en başta onun bineğinin onu yerinden etmesini engelleyecek kadar iyi olabilseydi diye düşündü. Bunu yüksek sesle ifade etmekten daha iyisini biliyordu.

Bunun yerine, "Bir içki alabilir miyim?" dedi.

Florell bir fincan bira getirdi. "Ateşin çıkmasından korkuyordum," dedi. 'Senin doğumundan kısa bir süre önce babamın dizkapağı kırıldı. Düzeltmeye çalıştıklarında hiç uyanmadı.

"Özür dilerim.

Teşekkür ederim, tatlım. Kraliçe Sabran onun gömülme masraflarını karşılayacak kadar cömertti.

"Beni görmeye geldi mi?

"Majesteleri onun yerine sana göz kulak olmamı istedi. Kendisi konseyde.

Glorian çenesini sıkıp yutkunsa da gözlerinden taze yaşlar süzüldü. Annesinin bir kereliğine de olsa Erdemliler Konseyi'ne mazeret bildireceğini ummuştu.

"Tehlikede olmadığını biliyor," dedi Florell yumuşak bir ses tonuyla, onun yüzünü görerek. "Bu acil bir iş.

Glorian cevap olarak sadece başını sallayabildi. Her zaman ondan daha acil ve önemli bir iş vardı.

Florell onu desteklere geri götürdü ve nemli saçlarını okşadı. Glorian dişlerini kaybedecek kadar gençken Kraliçe Sabran da bazen aynı şeyi yapardı. O anılar parlıyordu, parlak ve uzak - bir kuyuda harcanmış, geri çıkarılamayacak kadar derine batmış madeni paralar.

Omzundan dirseğinin hemen altına kadar alçıya alınmış olan koluna daha yakından baktı. Alçının altında derisi kaşınıyordu. "Bunu ne kadar süre takmam gerekiyor?

"Kolun iyileşene kadar. Ne kadar sürerse sürsün," dedi Florell nazıkçe. 'Doktor Forthard yarayı iyice temizlediğinden emin oldu ve bu kadar kuzeyde hava daha tatlı. Şimdiden iyileşiyorsun.

"Ata binemeyeceğim.

"Hayır. Glorian içini çekince Florell onu çenesinden tuttu. "Sana karşı her zaman dikkatli olmalıyız, Glorian. Bu kraliyetteki tüm insanlar arasında en değerlisi sensin.

Glorian kıpırdandı. Florell ateşi yakmaya gitmeden önce onun saçlarını bir kez daha düzeltti.

"Leydi Florell," dedi Glorian, "Julain nerede?"

"Annesiyle birlikte.

"Benimle kalmasına izin vermediler mi?"

"Sanırım izin verilirdi. Florell ona baktı. "Kendini suçluyor, Glorian.

"Bu çok saçma. Julain değil, doru at yaptı.

"Leydi Julain görevinin bilincinde. Bir gün, benim Majesteleri için olduğum şey o da senin için olacak - sadece arkadaşın değil, kan kardeşin, koruyucun. Malkin Kraliçesi'nin huzuruna çıktığında annen için korktuğum gibi o da senin için her zaman korkacak.

Glorian yanağını yastığa doğru çevirdi. "Sabah onu bana gönder. Tekrar Florell'e baktı. "Babamın doğum günüm için gönderdiği kuklamı getirir misin?"

"Elbette.

Florell onu köşedeki sandıktan aldı ve avucunun içine katladı. Glorian onu yakınında tuttu - kemikten yontulmuş, savaşçı bir kızın küçük bir heykelciği. Onu kalbine bastırdı ve uyudu.

Ertesi gün Doktor Forthard ona bir tabak doğranmış meyve getirdi ve keskin bir tonik içmesi için ısrar etti. "Sizi serinletmek ve güçlendirmek için, Majesteleri," dedi doktor. 'Elma sirkesi, sarımsak, kropleek ve diğer faydalar.

Glorian, takviyeye ihtiyacı olanın ziyaretçileri olduğundan şüpheleniyordu. Alacakaranlıkta, duaların ardından Florell bir tarak ve bir sürahi lavanta suyuyla geldi.

Florell saçındaki düğümleri çözerken Glorian, "Julain'i istedim," dedi. "Beni görmeyecek mi?"

"Eğer emredersen görmeli, Glorian.

Bir süre düşündükten sonra Glorian, "Emrediyorum," dedi.

Florell bunun üzerine belli belirsiz gülümsedi. Taramayı bitirdiğinde oradan ayrıldı ve Glorian yatağında doğrulup acıdan yüzünü buruşturdu. En azından şimdi sirke ve sarımsağın yanı sıra lavanta da kokuyordu.

Bir süre sonra kapı açıldı. "Leydi Julain Crest," dedi teşrifatçısı ve içeri yeşil korsajlı, kırmızı bir elbise giymiş olan arkadaşı girdi. Koyu renk saçları tek bir örgü halindeydi.

Kapı arkasından kapandı ve onları yalnız bıraktı. Julain Glorian'a, onun bağlı koluna baktı.

"Neden daha önce gelmedin? Glorian biraz incinmiş bir halde sordu. Julain ellerini önünde kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Jules, Övarr beni aniden fırlattı. Ne yapabiliydin ki?

"Bilmiyorum," dedi Julain kalın bir sesle. "Bilmiyor olmam beni korkuttu. Tekrar başını kaldırdığında, Glorian şaşkınlıkla yüzünün gözyaşlarıyla dolu olduğunu gördü. "Ölebilirdin. Öleceğini düşünmüştüm. Ya yine tehlikede olsaydın ve seni kurtaramasaydım?

"Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Senden tek istediğim beni terk etmemen.

Julain burnunu çekti. "Yemin ederim. Yüzünü bir kez daha kuruladı, sonra omuzlarını geriye çekti. "Yemin ederim, Glorian.

"Pekâlâ.

İkisi de rahatlamış kıkırdamalara başlamadan önce bir duraklama oldu ve Julain onun yanaklarını fırçaladı.

"Tekrar uykuya dalmadan önce benimle biraz konuş. Glorian yatağı okşadı. "Sarımsak kokuyorum, bu yüzden kolum için aptal bir atı değil de kendini suçlayan senin cezan olabilir.

Julain yatağa uzanmak için taburesini kullanırken, Glorian da yer açmak için bir desteğin yerini değiştirdi. "Tanrım, sarımsak kokuyorsun. Julain burnunu kırıştırdı. 'Ve

. . . cropleek, sanırım.

"Ve lavanta," diye ısrar etti Glorian. Julain elini salladı. 'Oh, haklısın. Takdirnamemden önce bundan daha fazla içemem, yoksa nefesimle Annemi tahtından indiririm.

Bu Julain'in gülümsemesini durdurdu. "Majesteleri sizi görmeye mi geldi? Glorian gözlerini kaçırdı. "Hayır.

Julain ona sokuldu. Sözsüz ve tanıdık bir teselliydi bu. Glorian, Julain'in uzattığı eli sıktı ve içindeki kıskançlığın kemirici sızısını görmezden gelmeye çalıştı. Eğer Julain böyle ağır bir düşüş yaşasaydı, anne ve babası sırf kendini daha iyi hissetsin diye bütün gece onunla oturlardı.

Glorian annesinden bunu istiyordu. Aynı zamanda onun gelişinden korkuyordu, çünkü Sabran'ın ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu: çocukluğunun tarla kuşlarının sona erme zamanının geldiğini.

Glorian için geleceğin Inys Kraliçesi olmanın ne demek olduğunu öğrenme vakti gelmişti.

3

Güney

'Siyu, in oradan!'

Portakal ağacı esintiyle iç çekti. Budaklı gövdesi, sanki diri odununda hapsolmuş güneş ışığı varmış gibi dokunulduğunda her zaman sıcaktı. Her yaprağı cilalı ve güzel kokuluydu ve sonbaharın derinliklerinde bile meyve verirdi.

Ne kadar uzun zamandır burada durursa dursun - belki de zamanın başlangıcından beri - bir kez bile kimse dallarını kirletmemişti. Şimdi genç bir kadın, yalınayak ve ulaşamayacak bir yerde, dalların arasına çömelmişti.

'Tuva,' diye seslendi aşağıya, sesi kahkahalarla renklenmişti, 'bu harika. Yemin ederim Yıkala'ya kadar her yeri görebiliyorum!'

Tunuva dehşet içinde yukarı baktı. Siyu her zaman dik başlı olmuştu ama bu gençlik çılgınlığı olarak geçirilemezdi. Bu kutsal şeylere saygısızlıktı. Başrahibe bunu duyduğunda çok öfkelenenecekti.

"Ne oldu, Tunuva? Imsurin onun görüş alanını takip ederek yanına geldi. "Anne bizi kurtar," dedi nefesinin altından. Tekrar ona baktı. "Esbar nerede?"

Onu zar zor duydu, çünkü Siyu yeniden tırmanmaya başlamıştı. Son bir parıltıyla daha yüksek dallara doğru ilerledi ve Tunuva boğuk bir ses çıkararak ilerlemeye başladı.

"Yapmamalısın-" diye başladı Imsurin.

"Nasıl yapacağımı sanıyorsun? Tunuva tersledi. "Oraya nasıl *çıktığına* dair hiçbir fikrim yok. Imsurin ellerini kaldırdı ve Tunuva tekrar ağaca döndü. "Siyu, lütfen, bu kadar yeter!"

Tek cevap ışıltılı bir kahkaha oldu. Yeşil bir yaprak yere düştü.

Şimdiye kadar vadide küçük bir kalabalık toplanmıştı: kız kardeşler, erkek kardeşler, üç ichneumon. Tunuva'nın arkasından mırıltılar yükseliyordu, tıpkı bir eşek arısı yuvasından gelen uğultu gibi. Portakal ağacına baktı ve tüm gücüyle dua etti: *Onu güvende tut, bana yönlendir, düşmesine izin verme.*

Olanları gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Yüzyıllardır gizli tutulan bir yer, kendi duvarları içinde sır saklayamazdı.

'Esbar'ı bulmalıyız. Siyu onu dinliyor,' dedi Imsurin kesin bir ifadeyle. "Ve seni de," diye ekledi, sonradan aklına geldiği belliydi. Tunuva dudaklarını büzdü. "Onu aşağı indirmelisin, daha önce-

'Artık hiçbirimizi duymayacak. Onun bize gelmesini beklemeliyiz. Tunuva şalını omuzlarına doladı ve kollarını kavuşturdu. 'Ve artık çok geç. Herkes gördü.

Siyu yeniden ortaya çıktığında gökyüzü kayısı rengine bürünmüştü ve Tunuva koparılmış bir arp teli gibi hem kaskatı kesilmiş hem de titremeye başlamıştı.

'Siyu du Tunuva uq-Nāra, hemen aşağı gel,' diye bağırdı. "Başrahibe bunu duyacak!

Başrahibeyi çağırmak çok korkakça bir şeydi. Esbar asla bu kadar zayıf olamazdı. Yine de öfkesi hedefini bulmuş olmalıydı, çünkü Siyu daldan aşağı baktı, gülümsemesi soldu.

"Geliyorum," dedi.

Tunuva onun yukarı tırmandığı gibi aşağı ineceğini düşünmüştü, her ne olursa artık. Bunun yerine Siyu ayağa kalktı ve dengesini buldu. O hafif ve küçüktü, dal ise sağlamdı ama Tunuva korkuyla izledi, altında çatlayacağını düşündü.

O güne kadar ağaçtan hiç korkmamıştı. Ağaç onun koruyucusu, vericisi ve dostuydu; asla bir düşman, asla bir tehdit olmamıştı. Ta ki Siyu dal boyunca koşup açık havaya sıçrayana kadar.

Tunuva ve Imsurin sanki onu yakalamak için bir umutları varmış gibi hep birlikte ileri atıldılar. Siyu bir çığlık atarak yere düştü, kollarını savurdu ve Minara'nın azgın sularında kayboldu. Tunuva kendini nehir kıyısına attı.

"Siyu!

Göğsü o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Şalını savurdu ve Siyu yüzeye çıkmasaydı suya dalacaktı, siyah saçları yüzüne dökülmüştü ve saf bir kahkaha attı. Güçlü kollarını yelpazeleyerek suyun akışına karşı tekme attı.

"Siyu," dedi Imsurin, sesi sert ve gergindi, "Abaso'nun öfkesini kışkırtma. Ona doğru uzandı. "Tırman lütfen.

"Her zaman çok güzel yüzdüğümü söyledin, İmin," diye sevinçle cevap verdi. 'Su canlandırıcı. Bir dene!

Tunuva İmsurin'e baktı. Onu onlarca yıldır tanıyordu ve bir kez olsun o ham kemikli yüzünde korku görmemişti. Şimdi çenesi titriyordu. Tunuva bakışlarını indirdiğinde ellerinin titrediğini fark etti.

Her şey yolunda. O iyi.

Siyu köklerden birini kavradı ve kendini nehirden çıkarmak için kullandı. Tunuva nefesini bıraktı, gerginliği bir anda üzerinden çekildi. Siyu'yu kollarının arasına aldı ve ıslak saçlarını öptü.

"Pervasız, aptal çocuk. Tunuva Siyu'nun başının arkasını kavradı. "Ne düşünüyordun Siyu?

"Bunu daha önce kimsenin yapmadığını mı söylemek istiyorsun? Siyu heyecandan nefesi kesilmiş bir halde konuştu. "Yüzlerce yıldır böyle bir ağaç var ve hiç kimse ona tırmanmamış mı? Ben ilk miyim?

"Umalım da sonuncu olasın.

Tunuva şalını aldı ve Siyu'nun üzerine örttü. Lasian Havzası'nda sonbaharlar ılık geçerdi ama Minara Nehri kuzeydoğu dağlarından, ağacın etrafındaki toprağı ısıtan doğal ısının çok ötesinden doğardı.

Ayağa kalktıklarında Siyu gülümseyerek onu dürttü. Kız kardeşlerinin sert bakışlarını sadece Tunuva gördü. Bir kolunu Siyu'ya doladı ve onu vadinin serin çimenleri üzerinde, onları Manastır'a götürecek binlerce basamağa doğru yürüttü.

Kuruluşundan bu yana beş yüz yıldan fazla zaman geçmişti - Lasia Prensesi Cleolind Onjenyu'nun İsimsiz Olan'ı yenmesinden bu yana.

O savaşa portakal ağacı karar vermişti. Cleolind onun meyvesini yediğinde, yaşayan bir kor haline gelmiş, kutsal alevin bir taşıyıcısı olmuş ve ona canavarı yenme gücü vermişti. Ağaç onu canavarın ateşinden kurtarmış ve kendi ateşiyle şereflendirmişti.

Bir gün geri dönecekti. Cleolind bundan emindi.

Tarikat onun mirasıydı. Savaşçı olarak yetiştirilmiş, dünyayı Dehşet Dağı'nın yavrularından korumaya yemin etmiş kadınlardan oluşan bir ev. Onun kanatlarının fısıltısını dinlemek için.

İlk kız kardeşler Kan Vadisi'ni çevreleyen sarp kırmızı kayalıklarda bir mağara peteği keşfetmişlerdi. Bunu takip eden on yıllar boyunca daha da derine inmişler ve onların soyundan gelenler de kayanın içinde gizli bir kale oluşana kadar çalışmalarına devam etmişlerdi.

Ancak son yüzyılda orada bir güzellik ortaya çıkmıştı. Sütunlar şeyl ve inci kakmalarla kaplanmış, tavanlar ise Güney'in dört bir yanından gelen tarzlarda aynalanmış ya da boyanmıştı. Lambalar için kazınan ilk oyuklar zarif kemerler şeklinde şekillendirilmiş ve her biri mum ışığını arttırmak için altın varakla kaplanmıştı. Mağaralara yukarıdan fısıldayarak giren temiz hava, oyma kafesli kapılardan akıyor ve insanların yetiştirdiği çiçeklerin kokularıyla doluyordu. Kuvvetli bir rüzgâr portakal kokusunu da ekleyebilirdi.

Hâlâ yapılması gereken çok iş vardı. Esbar Başrahibe olduğunda, soba ile ısıtılan su ve borularla bir gökyüzü havuzu inşa edilmesini denetlemeyi ve gün ışığını en derin mağaralara bükme için akıllıca bir ayna düzenlemesi kullanmayı planlıyordu. Esbar, kırmızı pelerin omuzlarına düştüğünde pek çok şey yapmak istiyordu.

Tunuva her gün evleri için Anne'ye şükrediyordu. Bu yer onları dünyanın açgözlü gözlerinden korumuştı. Burada onları diz çökmeye zorlayacak hükümdarlar, onları zengin ya da fakir yapacak paralar, sularından alınan geçiş ücretleri ya da mahsullerinden alınan vergiler yoktu. Cleolind, onlara ihtiyaç duyulmayan bir yer inşa etmek için kendi tacından feragat etmişti.

İlk olarak Siyu konuştu. "Başrahibe beni cezalandıracak mı?" "Sanırım öyle.

Tunuva ses tonunu düz tuttu. Siyu öfkelenildi. "Bunda bir kötülük yok," dedi, sesinde dikenler vardı. "Hep ağaca tırmanmak istemişimdir. Neden herkes böyle olmak zorunda anlamıyorum-"

'Sana doğruyu yanlışı öğretmek bana düşmez, Siyu uq-Nāra. Bunu şimdiye kadar çok iyi biliyor olmalıydın. Tunuva ona yan gözle baktı. "Dallara nasıl ulaştın?"

"Uzun bir ip attım. Yeterince uzun bir ipi düğümlemek bir ayımı aldı. Siyu ona nazlı bir gülümseme verdi. "Neden, Tuva - denemek ister misin?"

'Bugün yeterince aptallık ettin Siyu. Şaka kaldıracak halim yok,' dedi Tunuva. "Nerede şimdi bu ip?"

Dalın üzerinde bıraktım.

"O zaman birinin onu geri alması gerekecek ve ağaç ikinci kez kirletilmiş olacak.

Bir süre durakladıktan sonra Siyu, "Evet, kardeşim," dedi.

Uzun yürüyüşün geri kalanında dilini tutmayı akıl etti.

Siyu on yaşındayken bebeklerin ve küçük çocukların yattığı yerden taşınmıştı. Şimdi on yedi yaşındaydı ve inisiyelerin altındaki katta yaşıyordu. Onlara katılabilecek yaşta olmasına rağmen, Başrahibe onu henüz aleve layık görmemişti.

Tunuva sağıdaki odanın kapısını açtı. Lambaların hepsi yakılmış, otlar yastıkların üzerine bırakılmıştı. Adamlar güneş ışığının hiç ulaşmadığı iç odaları tazelemek için özel bir özen göstermişlerdi.

Küçük bir alev yarattı ve avucundan uzaklaşmasına izin verdi. Siyu şalını daha da yaklaştırarak alevin üzerlerinde titremesini izledi, uzun kara gözleri alevin ışığını yansıtıyordu. Sobaya doğru battı ve çirayı yakaladı. Parlak alevler sıçradı ve dumansız yandı.

Siyu örtüsünü sıyırdı ve ateşin yanındaki kilimin üzerine diz çökerek kollarını ovuşturdu. Baştan aşağı sıcak olmanın nasıl bir his olduğunu ancak meyveden yediği zaman anlayacaktı. Tunuva o günün yakında geleceğini ummuştı. Şimdi her zamankinden daha uzak görünüyordu.

"Lalhar nerede?" diye sordu Siyu'ya kısaca.

"Beni tırmanırken görürse havlar diye düşündüm. Yeleni onun odasında uyuyabileceğini söyledi.

"İchneumon'unuz sizin sorumluluğunuzdadır. Tunuva yataktan bir kat sıyırdı. "Yeleni planlarınızı biliyordu o zaman.

Siyu homurdandı. "Hayır. Parmaklarını saçlarının uçlarında gezdirdi. "Beni durduracağını biliyordum.

"En azından birinizin aklı var.

"Çok mu kızgınsın, Tuva? Tunuva sadece ağır dokuma örtüyü üzerine sardığında Siyu onun yüzüne baktı. "Seni korkuttum. Düşeceğimi mi sandın?

"Düşmeyeceğini mi sandın?" Tunuva doğruldu. "Kibir geleceğin avcısına yakışmaz.

Siyu gözlerini sobaya dikti. Koyu renk saçlarından bir dalgalanma yanağına yapıştı.

'Başrahibe ile konuşabilirsin,' dedi. "Bana karşı bu kadar sert olmayabilir-

'Yaptığın şeyi savunmayacağım Siyu. Sen artık bir çocuk değilsin. Tunuva nemli şalını kaldırdı. 'Adını taşıdığın biri olarak sana bir tavsiyede bulunmama izin ver. Yaptığın şey üzerinde düşün ve Başrahibe seni çağırdığında cezayı lütufla kabul et.

Siyu çenesini sıktı. Tunuva gitmek için döndü.

"Tuva," dedi Siyu aniden, "seni korkuttuğum için özür dilerim. İmin'den de özür dileyeceğim.

Tunuva yumuşayarak ona baktı. "Ondan sana biraz ayran getirmesini isteyeceğim," dedi, kendine karşı bir hayal kırıklığı hissederek. Odadan çıktı ve koridorda geri yürüdü.

Yarım asırdır Anne'ye hizmet ediyordu. Şimdiye kadar çelik gibi katlanmış olmalıydı, her yıl onu daha güçlü, daha sert yapıyordu - yine de söz konusu Siyu olduğunda

rüzgârda tatlı otlar gibi eğildi. Merdivenlerden Tarikat'ın, meşalelerin esintisiyle dalgalandığı açık tarafına geçti.

Ne olduğunu anlamadan en yüksek koridordaydı ve en yüksek kapıya vuruyordu. Boğuk bir ses içeri girmesini işaret etti ve sonra Tarikat'a başkanlık eden kadının önünde durdu.

Saghul Yedanya henüz otuz yaşındayken Başrahibe seçilmişti. Siyah bukleli başı çoktan beyazlamıştı ve bir zamanlar Tarikat'ın en uzun boylu ve en sağlam kadınları arasındayken, cilalı ahşap sandalyesi artık ona çok büyük geliyordu.

Yine de ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, gururla oturuyordu. Çoğunlukla kahverengi olan yüzü, parmak uçlarına da bulaşan ve boğazında eğik bir hilal oluşturan solgunlukla lekelenmişti. Alnına derin çizgiler kazınmıştı. Tunuva böylesine fark edilebilir bir bilgelige gıpta e d i y o r d u - her yıl bir ağacın büyüme halkaları gibi deride okunabiliyordu.

Esbar karşısında oturmuş, altın çerçeveli bir kavanozdan su dolduruyordu. Tunuva'yı görünce bir kaşını kaldırdı.

"Bu saatte kim gelir?" diye sordu Saghul derin, yavaş sesiyle. "Sen misin, Tunuva Melim?"

"Evet," dedi Tunuva. Belli ki neler olduğunu duymamışlardı. "Başrahibe, vadiden geliyorum. Küçük kız kardeşlerimizden biri ağaca tırmanmış.

Saghul başını öne eğdi. "Kim?" diye sordu Esbar, tehlikeli derecede yumuşak bir sesle. "Tuva, bunu kim yaptı?"

Tunuva kendini hazırladı. "Siyu.

Esbar bir anda ayağa kalktı, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Tunuva onu engellemek ya da denemek için hamle yaptı ama önce Saghul konuştu: "Esbar, yerini unutma. Esbar durdu. 'Eğer bana munguna olarak hizmet etmek istiyorsan, kız kardeşlerini sakinleştir ve rahatlat. Bu manzara onları rahatsız etmiş olmalı.

Esbar nefesini topladı ve içindeki ateşin üzerine kum döktü. "Emredersiniz Başrahibe," dedi sertçe. "Elbette.

Tunuva'nın koluna dokundu ve gitti. Tunuva onun öfkesini Siyu'ya yine de belli edeceğini biliyordu.

"Şarap," dedi Saghul. Tunuva boş koltuğa oturdu ve servisi bitirdi. "Bana neler olduğunu anlat.

Tunuva anlattı. Ondaki gelmesi daha iyi oldu. Sağul dinlerken şaraba hiç dokunmadı, gözlerini karşı duvara dikti. Gözbebekleri siyah yerine griydi, bu durum görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Meyveyi rahatsız etti mi?" diye sordu sonunda. "Verilmediği halde yedi mi?"

"Hayır.

Bir süre sessizlik oldu. Yukarıda bir yerde bir baykuş seslendi.

'Siyu çok enerjik ve maceracı. Bizimki kadar küçük bir dünyada zor bir şey,' dedi Tunuva. Saghul homurdanarak kabul etti. "Bu saygısızlık için azarlanması gerektiğini biliyorum ama o daha çok genç.

"Pişman mı?

Tunuva'nın 'Pişman olacağına inanıyorum. Bir kez düşündükten sonra.

'Eğer şimdi pişmanlık duymuyorsa, asla duymayacak. Çocuklarımıza ağaca karşı derin b i r saygı aşıyoruz Tunuva. Yazmayı, okumayı ya da savaşmayı öğrenmeden önce bunu öğreniyorlar,' diye belirtti Saghul. 'Aramızda onun dallarına tırmanamayacağını bilen iki yaşında çocuklar var.

Tunuva ne yapacağını şaşırmıştı. Sağul parmak uçlarıyla şarap bardağına doğru yürüdü ve bardağın dibini buldu.

"Korkarım bu sadece başlangıç," diye mırıldandı. "Tarikatın kalbinde bir çürüme var.

"Çürüme mi?

"Ana'nın İsimsiz Olan'ı bu vadide yok etmesinin üzerinden beş yüzyıldan fazla zaman geçti," diye hatırlattı Saghul ona, "ve onun geri döneceğine dair hiçbir işaret yok. Aramızdan bazılarının Tarikat'a duyulan ihtiyacı sorgulamaya başlaması kaçınılmazdı.

Tunuva az miktarda şarap içti. Ağzındaki kuraklığı gidermek için hiçbir şey yapmadı.

'Siyu'nun yaptığı, her ne kadar saygısızca olsa da, sadece çürümenin bir işareti. Artık ağaca saygı duymuyor, çünkü Cleolind Onjenyu'yu koruduğu canavardan korkmuyor,' dedi Saghul acımasızca. 'İsimsiz Olan onun için bir masal. Hepimiz için de öyle. Evimize bu kadar sadık olan sen Tunuva bile kendine neden burada kaldığımızı sormuş olmalısın.

Tunuva bakışlarını indirdi.

"İlk gittiğimde," diye itiraf etti, "Kızıl Çöl'de yürüdüm, güneş tenime vuruyordu ve dünyanın ne kadar geniş ve görkemli olması gerektiğini anladım; ne kadar çok mucize barındırıyor olmalı. O zaman neden onun küçük bir köşesinde saklanmayı seçtiğimizi sorguladım.

O kadar net hatırlıyordu ki. Kan Vadisi'nin ötesine yaptığı ilk yolculuğu, Esbar yanında at sürüyordu. Saghul onları Enunsa Dağı'nda yetişen nadir bir yosunu toplamaya göndermişti - bu görev onları evlerinden uzaklaştıracaktı ama herhangi bir yerleşim yerine götürmeyecekti.

Tunuva büyürken, sivri dili ve yıkılmaz özgüveniyle Esbar'ı her zaman korkutucu bulmuştu. Esbar, Tunuva'nın ilkel ve

neşesizdi. Yine de, yaşlarının yakınlığı göz önüne alındığında, Tarikat'ın ötesine ilk adımlarını birlikte atacaklarını hep biliyorlardı.

Yolculuktan bir yıl önce, Tunuva'nın Gashan Janudin ile düello yapmak üzere seçilmesiyle her şey değişmişti. Esbar ve Gashan çocukluklarından beri birbirlerine rakip olmuşlardı ve her ikisi de bir gün Başrahibe olmaya kararlıydı. Rekabetleri o kadar yoğundu ki, başka kimsenin kendileriyle boy ölçüşemeyeceğinden o kadar emindiler ki, Tunuva yaklaştığında Gashan küçümsediğini gizlememişti.

O zamana kadar Tunuva mızrak kullanma becerisini hep küçümsemiş, kız kardeşlerine hava atmaya gerek görmemişti - ama aniden, etraflarındaki parlak yıldızlara bakan iki güneş olan Gashan ve Esbar'dan bıktığını hissetmişti. Yıllar süren titiz çalışmasını silahına yüklemişti ve Gashan tehlikeyi tam olarak göremeden Tunuva onu silahsızlandırmıştı.

O gece Esbar onu bir balkonda, vücudunu esnek tutmak için gerinirken bulmuştu. *Sen*, demişti Esbar, davet edilmeden oturmuş, *sonunda dikkatimi çektin*. Elinde şarapla gelmiş ve iki kadeh doldurmuştu. *Sessiz bir konformist ne zaman mızrakla böyle bir yetenek geliştirmişti?*

Siz buna uymak diyorsunuz; ben buna Anne'ye teslim olmak diyorum. Tunuva merdivenlerde ona katılmıştı. *Benimle konuşmak için duraksasaydın beni daha az sessiz bulabilirdin.*

Esbar onun demek istediğini anlamıştı. O geceyi birbirlerini tanıyarak geçirmişler, beklenmedik bir sıcaklık bulmuşlardı. Kendi yollarına gittiklerinde güneş doğmuştu.

Ondan sonra birbirlerinin çok daha fazla farkına vardılar. Koridorlarda Esbar'ın gözüne çarpıyor, odasından geçmek için nedenler buluyor, yolları kesiştiğinde konuşmak için duruyordu. Ve sonra ikisi de yirmi yaşına geldi ve dışarıya ilk adımlarını atacakları gün geldi çatı.

Tunuva bir an için geçmişte kayboldu. Çölün acımasız güzelliğinde. Varlığı onun karşısında ne kadar küçük görünüyordu. Kum nasıl da paramparça olmuş yakut gibi ışıldıyordu. İchnemon'larını bir çukurun yanında bırakmışlar ve yaya olarak yaklaşmaya devam etmişlerdi. Daha önce hiç bu kadar göz kamaştırıcı mavi gökyüzü görmemişti, ağaçlarla ya da vadilerinin yamaçlarıyla sınırlanmamıştı. Kız kardeşleri olmadan, bir kum denizinde yalnızdılar ve yine de herkes onları bulabilirdi.

O ve Esbar şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlardı. Daha sonra, ikisinin de bunu hissettiğini fark ettiler: sadece dünyanın değiştiğini değil, kendilerinin de yeni olduklarını hissetmişlerdi. Esbar'ın onu öpmesine neden olan da bu duygu olmalıydı. Gülmekten nefesleri kesilmiş, kum tepesinin yumuşak sıcaklığında kucaklaşmışlardı, gökyüzü neredeyse dayanılamayacak kadar maviydi, kum vücutlarının altında ipek gibi akıyor, nefesleri alev alıyordu.

Aradan otuz yıl geçmişti ve Tunuva hâlâ o anıyı hatırladıkça titriyordu. Birdenbire örtüsünün göğüslerine değdiğinin ve karnının alt kısmındaki ağrının farkına vardı.

"Neden geri döndün? Saghul onu geri çekerek sordu. "Neden sonsuza dek geniş ve görkemli dünyada kalmadın, Tunuva?"

Esbar o gün bir kayanın gölgesinde uzandıklarında da aynı soruyu sormuştu. İkisi de sanki kanla çillenmiş gibi görünüyordu, o parlak kırmızı taneciklerle kaplanmışlardı.

"Çünkü görevimi anlamamı sağladı," dedi Tunuva. "Dünyaya gözlerini dikmek, onun bir parçası olmak, onu korumanın önemini anlamamı sağladı. Eğer İsimless Olan geri dönerse, bunu yapabilecek tek kişi biz olabiliriz - bu yüzden hatırlayacağım. Kalacağım.

Saghul gülümsedi. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve güzelliğini derinleştiren sıcak, gerçek bir gülümseme.

Tunuva, "Siyu'nun bu meyveden yemek için hâlâ çok toy olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi. 'Doğru zaman gelmeden onu inisiye yapmanın ne kadar büyük bir risk olduğunu biliyorum. Ayrıca bu karar hatasının, bu aptalca ihlalin seni onun olgunluğu konusunda ikna edemeyeceğini de biliyorum, Saghul.

"Hm.

'Ama Siyu'nun da benim gibi dışarıya aşık olması gerekebilir. Bırak Lasia'nın altın sarayına gitsin ve Prenses Jenyedi'yi korusun. Dünyanın harikalarını tatmasına izin verin, böylece Tarikat'ın önemini anlayabilsin. Burayı asla kafesi olarak görmesin.

Aralarında geniş bir sessizlik uzanıyordu. Saghul kadehinden uzun bir yudum aldı. "Güneş şarabı," dedi, "antik dünyanın harikaları arasındadır.

Tunuva bekledi. Portakal Ağacı Başrahibesi bir hikâye anlattığında, bunun her zaman bir anlamı vardı.

"Kumenga'dan buraya getirmek çok pahalıya mal oluyor," diye devam etti Saghul. 'Bunu riske atmamalıyım, ama elimde tedarik yoksa, rüyalarım sızdığını ve dilimde onun tadıyla uyandığımı görüyorum. Benim için kutsal meyveden başka hiçbir şey daha tatlı değil. Ve yine de . . . Yarısını bardağa bırakıyorum.'

Fincanı ikisinin arasına yerleştirdi. Seramiğin ahşap üzerindeki sesi durgun odada yüksek sesle çınladı.

'Bazıları dünyevi zevklerin tadına bakmaktan çekinir,' dedi. 'Sen ve ben onların arasındayız, Tunuva. Seni ilk kez Esbar'la birlikte bulduğumda, kendinizi tutkunuza kaptıracağınızdan korkmuştum. Beni haksız çıkardınız. Şarabın ne kadarını tatman gerektiğini biliyordun. Birazını kadehte bırakmayı bildin. Bu kez gülümsediğinde yüzünde hiç sıcaklık yoktu. "Ama bazıları, Tunuva - bazıları boğulana kadar tatlı şaraptan içirdi.

Düğümlemiş bir parmağıyla kadehi devirdi. Güneş şarabı masanın üzerine döküldü ve sulanan bal gibi yere damladı.

4

Doğu

Yabancı iki gündür uyuyordu. Dumai onu kar fırtınasından çekip çıkardığında parmaklarında kabarcıklar oluşmuş, soğuk burnunu ve yanaklarını morartmıştı.

Unora doğruca işe gitmişti. Dağda geçirdiği onca yıldan sonra, vücudun henüz ölmemiş herhangi bir parçasını nasıl kurtaracağını biliyordu. Yabancıyı yeniden giydirmiş ve buz tutmuş tenini yavaşça ısıtmıştı.

Öksürük dağ hastalığıydı. Yazın olsa onu tekrar aşağı indirirlerdi ama kar geçene kadar dayanmak zorundaydı. Dumai'nin uzaktan sadece iki kez gördüğü Kuposa misafiri de öyle. Zirveye çıkmayı deneyemediği için İç Salon'da kaldı.

Dumai onu karşılayabilmeyi diledi ama annesi ona saraydan gelen ziyaretçilere asla yaklaşmamasını öğretmişti. *Saray, en küçük balıkları bile tuzağa düşüren bükülmüş bir ağdır.* Unora onu uyarmıştı: *"En iyisi onun dolambaçlarından uzak dur. Zihnini saf tut ve düşüncelerini yükseklerle at, bir gün benim yerimde duracaksın."*

Bunun bir anlamı vardı. Orada bulunan herkese göre saray tamamen dedikodu ve kurnazlıktan ibaretti.

İşlerini bitirdikten sonra, geldiğinden beri hasta yolcunun yanında olan Unora'yı kontrol etmeye karar verdi. Dumai onun yerine kafileye önderlik etmişti. Verandada çizmelerini çıkarıp yerine terlik giydikten sonra yabancıнын yattığı odaya gitti.

Kanifa elinde bir kazanla dışarı çıkıyordu. "Misafirimiz nasıl? Dumai ona sordu.

"Ara sıra kıpırdanıyor. Sanırım yakında uyanacak.

"O zaman neden endişeli görünüyorsun?"

Kaşlarının arasındaki çizgi her zamankinden daha derindi. Koridora bir göz attı. "Saraydan gelen misafirimiz," dedi alçak sesle. 'Görünüşe göre Büyük İmparatoriçe hakkında sorular soruyormuş. Tapındaki hayatı nasıl bulduğunu. Geri dönmeyi planlayıp planlamadığını.

'Seiiki'yi o yönetti. Dağcılar her zaman onu merak eder.

"Bu hırslı bir Kuposa. Büyük İmparatoriçe'nin gözüne girmeye ya da onu bazı entrikalara dahil etmeye çalışıyor olabilir," dedi Kanifa. "Ona göz kulak olmak istiyorum.

"Evet, eminim güzel bir kadını yakından takip etmekten mutluluk duyarsınız.

Kanifa kalın bir kaşını kaldırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Annene git, İpyedalı Dumai. Koridorda ilerlemeye devam etti. "O seni bu tür dünyevi düşüncelerden arındıracaktır.

Dumai odaya girerken sırtışını saçlarının arkasına gizledi. Onunla dalga geçiyordu ama gerçekte Kanifa hiç kimseye ilgi duymamıştı. Dağ onun tek aşkıydı.

Yolcu bir hasırın üzerinde yatıyordu, çenesine kadar yatak örtüsüyle kaplıydı, ayakları bir ısı tuzağında rahattı. Altmış yaşlarındaydı, kahverengi ve ciddi yüzünü çevreleyen gür saçlarına aklar düşmüştü.

Unora yakınlarda bir çaydanlığa bakıyordu. Tapınakta konuklar varken, yönettiği ayınların dışında bile Bakire Görevlinin gri peçesini takmak zorundaydı.

Bakire Görevli, Yüce Görevli'nin yardımcısı ve temsilcisi olarak hareket ederdi. Sonuncusu her zaman imparatorluk ailesinin bir üyesi olsa da, ilki genellikle soylu bir aileden gelmezdi. Peçesi dünyevi ve semavi alemler arasındaki su hattını sembolize ederdi.

"İşte buradasın. Unora yere vurdu. "Gel.

Dumai onun yanında diz çöktü. "Kim olduğunu öğrendin mi?"

"Onun koleksiyonundan bir tuz gezgini. Annesi nadir güzellikteki deniz kabuklarıyla dolu bir tabağı işaret etti. "Bana nerede olduğunu soracak kadar uzun süre uyandı.

Bir tuz gezgini için ilginç bir şekilde yıpranmamıştı. Onlar eski tapınaklarla ilgilenen gezginlerdi - sadece denizde yıkanır, kıyısında bulduklarını giyerlerdi.

"Peki ya dağcı? Dumai söyledi. "Neden yılın bu kadar geç bir zamanında geldiğini öğrendin mi?"

"Evet. Unora tencereyi ocaktan aldı. "Sırlarını paylaşamayacağımı biliyorsun ama sarayda bir skandala neden olabileceğinden korktuğu bir seçim yaptı. Zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı.

'Belki onunla konuşabilirim, onu biraz rahatlatabilirim. Sanırım onun yaşındayım.

"Nazik bir teklif, ama aradığı benim tavsiyemdi. Unora kaynamış suyu bir fincana boşalttı. 'Endişelenme uçurtmam. Hayatın bu dağda ve senin tam bağlılığına ihtiyacı var.

"Peki anne.

Dumai tuz yürüyüşçüsüne baktı. Omurgasını bir ürperti sıyırdı. Adam artık sadece uyanık değildi, aynı zamanda bakışları sert ve sersemlemiş bir şekilde Dumai'nin yüzündeydi. Sanki bir su hayaleti görmüş gibi bakıyordu.

Unora bunu fark etti ve sertleşti.

"Saygıdeğer yabancı. Fincanı ellerinin arasına alarak aralarına girdi. "Hoş geldiniz. Kwiriki'nin Yüksek Tapınağı'na geldiniz. Ben onun Bakire Görevlisiyim. Adam tek kelime etmedi. 'Dağ hastalığı ... manzarayı gölgeleyebilir. Görebiliyor musun?

Dumai kendini gergin hissetmeye başlamıştı. Sonunda adam, "Susadım," dedi.

Sesi derin ve kaba geliyordu. Unora bardağı onun dudaklarına götürdü. Adam içerken ona, "Başın bir süre çok hafif olabilir," dedi, "ve miden normalden daha küçük hissedebilir.

"Teşekkür ederim. Ağzını sildi. "Rüyamda tanrıların bana bu dağdan seslendiğini gördüm, ama anlaşılan cevap veremeyecek kadar güçsüzdüm.

"Daha yükseğe tırmanmanı engelleyen senin zayıflığın değil, dağın iradesidir.

"Çok nazıksınız. Unora kadehi alırken Dumai'ye doğru baktı. "Kim bu?

"Tanrıbilimcilerimizden biri.

Dumai onun daha açık konuşmasını bekledi. Unora sadece demlenmiş zencefilden biraz daha ikram etti.

"Özür dilerim," dedi tuz yürüyüşçüsü Dumai'ye. "Tanıdığım birine benzediğini düşünmüştüm. Gözlerini ovuşturdu. "Haklısın, Başrahip. Dağ hastalığından olmalı.

Koridorda bir gıcırta duyuldu. "Ah, işte Kanifa," dedi Unora parlak bir sesle. "Senin için sargı bezleri var. Yüzü tekrar Dumai'ye döndü. "Tirotu'nun biraz daha buz kesmesine yardım eder misin?

Dumai yavaşça ayağa kalktı ve çıkış yolunda Kanifa ile karşılaştı. Adamın yanından geçip gitti ve onun kendisine bakmasını sağladı.

"Ne gördün rüyanda?

Dumai gözlerini kapalı tuttu. Bir hasırın üzerine diz çökmüş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Rüyamda yine uçtuğumu gördüm," dedi. "Bulutların üstünde. Gecenin çökmesini bekliyordum.

"Güneşin batmasını ve ayın doğmasını mı?

"Hayır, aysız olmasına rağmen zaten geceydi. Dumai yeniden ifade etti: "Yıldızların gökyüzünden inmesini bekliyordum. Bir şekilde bana gelmeleri gerektiğini biliyordum.

Peki geldiler mi?

"Hayır. Hiç gelmezler.

Büyük İmparatoriçe başını salladı. Soğuk aylarda sık sık kullandığı diz çökmüş taburede dinleniyordu.

Bir zamanlar zeki ve sevilen İmparatoriçe Manai'ydi - ta ki bilinmeyen bir hastalık onu zayıf ve şaşkın bırakıp doktorlarını şaşkına çevirene kadar. Daha fazla çalışamayacak duruma geldiğinde, oğlu lehine tahttan feragat etmekten ve boşalan Seiiki Yüce Vekilliği görevini almak üzere Ipyeda Dağı'na çekilmekten başka çare bulamamıştı.

Hastalığı dağda gizemli bir şekilde hafiflemişti, ancak o zamana kadar, atanmış olması saraya dönmesini engellemişti. Yoksul ve arkadaşsız Unora, Dumai ile şişmiş bir halde tapınağa gelip sığınma talebinde bulunduğu anda onu karşılayan da oydu.

Tahttan çekilmesinden bu yana, tahtta kalan çocuk büyüyüp bir erkek olmuştu. İmparator Jorodu ara sıra annesine mektup yazsa da tapınağı bir kez bile ziyaret etmemişti.

Büyük İmparatoriçe mangaldaki odunların nefes alışını izledi. Kısa gri saçlarına sanki kar taramış gibi beyazlar düşmüştü. Dumai onunkinin de aynı olmasını arzuluyordu.

"Yıldızlar düşmezse ne olacağını hissettin mi," dedi Büyük İmparatoriçe, "hissettin mi?

Dumai ellerini düzleştirdi, hatırlıyordu. Uyku ile uyanıklık arasındaki şekilsiz yerde, terinin gümüş olduğunu hayal etmişti.

"Korkunç bir şey," dedi. "Çok aşağıda siyah bir su vardı ve içinde kıyamet vardı.

Büyük İmparatoriçe dudaklarını büktü, yüzü buruştu. "Bu rüyalar üzerinde uzun uzun düşündüm," dedi. "Kwiriki seni çağırıyor, Dumai.

"Nikâh memuru olarak mı çağırıldım? Dumai ona sordu. "Tek dileğimin bu olduğunu biliyorsun.

"Biliyorum. Büyük İmparatoriçe bir elini onun başına koydu. "Hayalinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Mesajı çözebilme umuduyla hepsinin üzerinde durmaya devam edeceğim.

"Merak ediyorum da... Başka bir konuda rehberliğinizi isteyebilir miyim? Annemle ilgili.

"Ne olmuş ona?

Dumai kendi kendisiyle boğuştu. Ebeveynini sorgulamak bir çocuğa göre değildi. "Bu çok küçük bir şey," dedi sonunda, "ama daha önce bir yabancıya kızı olduğumu söylememeyi tercih etti. Benden sadece bir tanrıbilimci olarak bahsetti. Bir Bakirenin çocuk sahibi olmasının alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ama bunda utanılacak bir şey yok.

"Gece gelen adamdan bahsediyorsun. "Evet.

Büyük İmparatoriçe düşünüyor gibiydi.

'Unora seni bu dünyaya getirdi. Ebeveynlerimizin sevgisi tuhaf şekillere bürünebilir, Dumai,' dedi. 'Kederli kadının kendi göğsünü nasıl diktiğini, yavrusunu kendi kanından damlalarla nasıl beslediğini gör.

Dumai zaten görmüştü. Hüzünlülere bu kadar yakınlık duymasının nedeni buydu.

'Benim temsilcim olarak Unora dağcılara rehberlik etmeli ve onları rahatlatmalıdır. Sen henüz onun rolü için hazır değilsin,' dedi Büyük İmparatoriçe, 'ama senin onun kızı olduğunu bilselerdi, muhtemelen seni ona giden bir yol olarak görürlerdi. Unora, dağda toprağın cazibesine karşı koyabileceğin kadar uzun süre geçirene kadar zihnini topraktan uzak tutmak istiyor.

'Ben de neredeyse annem kadar uzun yıllardır bu dağdayım. Ondan hiç ayrılmadım. Hiç görmediğim bir şeyin cazibesine nasıl kapılabilirim?

"Kesinlikle.

Dumai bunu sindirdi. Bir tahtanın üzerindeki taşlar gibi, zihninde taşlar yer değiştirdi ve şüpheyle kırılmamış net bir çizgi oluşturdu.

"Teşekkür e d e r i m , Büyük İmparatoriçe," dedi ayağa kalkarak. "Bilgeliliğiniz gözlerimi açıyor.

"Hm. İyi uykular, Dumai.

Dumai kapıları arkasından kaydırarak kapattı. Bu odalara yaptığı bir ziyaret her zaman zihnini rahatlatırdı.

Büyük İmparatoriçe haklıydı elbette. Unora, Dumai doğmadan önce dağdan uzakta yaşamıştı; aşağıdaki dikkat dağıtıcı şeyleri ve zorlukları biliyordu. Dumai'yi korumak için onu tüm bunlardan ayırmak istemesi çok mantıklıydı.

Dumai koridoru terk etmek için döndü. Karanlığın içinde kadını görünce irkildi.

"Affet beni. Yumuşak bir ses. "Seni korkuttum mu?

Konuk, tapınağın tüm konuklarına sunduğu koyu renkli cübbeyi giymiş, duvarlar kadar hareketsiz duruyordu. Cübbenin sadeliği dikkatleri sadece solgun yüzüne çekiyordu.

ve ince telli siyah saçları, saray stillerinin en basiti olan tarak şeklinde toplanmıştı.

"Leydim," dedi Dumai, toparlanarak. "Özür dilerim ama bu kata misafir kabul edilmiyor.

"Özür dilerim. Kadının gözleri iriydi, Dumai'ye bakırı hatırlatan parlak bir kahverengiydi. "Yemekhaneyi arıyordum ama yanlış bir yola sapmış olmalıyım. Ne kadar düşüncesizim.

"Hiç de değil. Tapınak kafa karıştırıcı olabilir.

Kadın ona açık bir ilgiyle baktı. Dumai çenesini indirdi, böylece saçları yüzünün bir kısmını gizlemek için hareket etti. Yeryüzündeki insanların çok sert bakma gibi bir alışkanlıkları vardı.

"Anladığım kadarıyla sen bir tanrıbilimcisin," dedi kadın. "Ne kadar tatmin edici bir hayat olmalı.

"Öyle buluyorum leydim.

"Keşke zirveyi ben de görebilseydim ama kar beni buraya hapsetmiş gibi görünüyor.

"Umarım bu sizi çok fazla hayal kırıklığına uğratmaz ve aramızda yine de biraz huzur bulursunuz.

Teşekkür ederim. En son huzur bulduğumdan bu yana epey zaman geçti. Kadın ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Bir adın var mı?

Dumai onunki gibi bir yüzü daha önce hiç görmemişti, bir tarafı diğeriyle tamamen aynıydı. Kanifa bir kelebek ruhunun sıradan bir kadından böyle ayırt edilebileceğini söylemişti.

Tam doğru cevabı verecekti ki durakladı. Belki de tuz yürüyüşçüsünün ona bakma şeklinden kaynaklanıyordu ama ani, sinir bozucu bir tehlike hissi ensesine diken diken oldu.

"Unora," dedi ona güvenerek. "Ya siz leydim? Nikeya.

"Lütfen, beni takip edin. Ben de yemekhaneye gidiyordum.

"Teşekkür ederim, Unora. Nikeya bakışlarını kapıya doğru çevirdi. "Bu zavallı misafire karşı çok nazıksınız.

Merdivenlerin dibine ve koridor boyunca yürüdüler, eski döşeme tahtaları terliklerinin altında gıcırdıyordu. Nikeya açık bir merakla çevresini inceledi. Dumai sarayda yaşadığı sıkıntılar nedeniyle onun içine kapanık olmasını bekliyordu ama Nikeya tam bir rahatlık timsaliydi.

"Bu tapınakta hizmet edenlerin asla denizden yemek yemediklerini duydum," dedi Nikeya. "Öyle mi?

"Evet. Biz denizin ejderha türüne ait olduğuna inanırız ve onlara ait o l a n ı yememeliyiz.

"Ginura'dan bize tuz gönderen Lacustrine tüccarları var. Onları anıkaradaki z kuyularından geliyor.

"Deniz kabukları kıyıda bulunabilir," diye işaret etti Dumai. Dağcılar genellikle büyük Kwiriki için zirveye inci bırakırlar.

Dumai bakışlarını kaçırdı. Ayağı çoktan balık ağına takılmıştı. "Kastettiğim bu değildi leydim," dedi. "Hepimiz tanrılara en iyi olduğunu düşündüğümüz şekilde hizmet ederiz.

"Hayır. Dumai onun ifadesini yönetti. "Majestelerinin sadece bir refakatçisi var, o da saraydan onunla birlikte geldi.

"Birçok insanı tanıdığım gibi onu da tanıyorum. Şimdi sen de dahilsin, Unora.

"Benim için bir zevkti Unora," dedi. "Kısa sürede bana çok şey öğrettin."

Nikeya bir başka sevimli gülümsemeyle, yemeğini çoktan bitirmiş olan hizmetçilerinden birinin yanına gitti.

Nikeya, Büyük İmparatoriçe'nin yakınında olmamalıydı. Kanifa yine de şüphelerinde haklı olabilirdi. Onun doğruca İç Salon'a götürülmesini sağlayacaktı.

Ayak izleri tapınaktan uzaklaşıyordu.

"Geri dön," diye bağırdı. "Bu çok tehlikeli!"

Sadece rüzgâr cevap verdi ve yanaklarını yaktı. Dumai yavaş yavaş bir şekil, karın üzerinde bir karanlık seçti. Ne olduğunu anlar anlamaz koşmaya başladı.

Tapınağın içinde, merdivenlerden aşağı ve koridorlar boyunca hızla ilerledi. Tirotu lambaları söndürüyordu.

"Bırak onları," diye seslendi Dumai koşarak geçerken. "Işığa ihtiyacım var! Tirotu hemen durdu ve arkasından geldi.

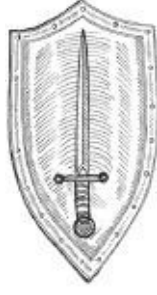
Dumai verandada bir postu omuzlarına attı. Botları dışarıdaki derin karı yırttı. Gözlerini korumak için çıplak bir elini kaldırarak tapınaktan uzaklaştı.

Dağı kışkırtma Dumai.

Bir bora ısıklık çalarak kulaklarını ağrıttı. Hâlâ lambalara ulaşabiliyordu, hâlâ ışıqla boyanmış karların üzerindeydi ve bu zemini iyi tanıyordu. Daha uzağa gitmek riskli olabilirdi ama bir hayat da kurtarabilirdi.

Buruşuk forma ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve tuz yürüyüşçüsünü bulmayı umarak başlarındaki karı temizledi. Onun yerine, günlerdir görmediği bir yüz gördü.

"Anne," diye mırıldandı. Unora soğuk ve kül rengiydi, kirpikleri buz tutmuş, nefesi kesilmişti. "Anne, hayır. Neden onu takip ettin?" Boynunu çevirdi ve tapınağa doğru "Yardım edin!" diye bağırdı.

5

Batı

Deniz bir yumruk gibi Inys'e çarptı, antik kayaya çarptığı yerde beyaz spreyleler uçtu. Masmavi bir gökyüzünün altında martılar havayı hırıltılarla dolduruyor, çizgili yelkenler rüzgârda dalgalanıp kırılıyor ve Wulfert Glenn altın güneş ışığının dalgalar arasında süzölüşünü izliyordu.

Önde, Inys bekliyordu.

Pruva direği, *Longstride*'i iç kesimlere götüreceğ olan derinliği işaret ediyordu. Wulf onu çevreleyen kayalıkları seyre daldı. Her iki yönde de göz alabildiğine uzanan kayalıklar, demir kılıçlar gibi dimdik ve simsiyah, likenlerle paslanmış, krallığın gururlu bekçileri olarak duruyordu.

Bir kambur balina gemiye yaklaştı. Mürettebatın çoğu balina görmeye alışkındı ama yine de yüzgecinin sanki hoş geldin dercesine yükseldiğini görmek Wulf'u gülümsetti. Ellerini bir kenarda kavuşturdu ve izlemeye devam etti. Tırnaklarının altında çam katranı yatıyordu ve ter kokusu atletine sinmişti ama her housecarl bu tür rahatsızlıklara katlanabilirdi.

Yakında, üç yıldır ilk kez evinde olacaktı.

Botlar güvertede gümbürdedi. Regny yanına geldi, gemideki herkes gibi nemli yün kokuyordu.

'Sonunda eve döndüm,' dedi. "Hazır mısın?"

"Evet. Wulf ona baktı. "Sen değilsin.

'Inys'in beni sıkıldığını biliyorsun. Alınmak yok. "Alınmadım.

Wulf onun sırtını sıvazlayıp yoluna devam etti, örgüsü kafatasının dibinde onu örten karmaşık düğünden sallanıyordu.

Longstride bir yangın kulesinin yanından geçti. Gemi kayalıklara ulaştığında, güneşin altında gümüşten çok altın vardı.

"Wulfert.

Gür bir ses onu kendine getirdi. Manzaraya o kadar dalmıştı ki kralın yaklaştığını duymamıştı.

"Efendim. Göğsüne bir yumruk indirdi. "Duyduğuma göre neredeyse Werstuth'a varmışız.

Bardholt sırtarak wale'e yaklaştı ve kocaman ellerini wale'in üzerine koydu. Wulf uzun boylu ve güçlüydü, ama Hróth Kralı giydiği beyaz postun büyüttüğü bir dağ gibiydi.

'Güzel bir yolculuk. Aziz çok iyi. Altın rengi saçları omuzlarında yağlı ve ağır bir şekilde uzanıyordu. "Kızımın övgüsünü göreceğime dair onun kalkanı üzerine yemin etmemiş miydin?

Ettiniz kralım.

"Glorian'ı çok özledim. Kraliçem bana mükemmel bir kız verdi. Hróthi dilini derin bir kırsal aksanla konuşuyordu. "Biz kutlama yaparken, sen de benim kadeh taşıyıcım olacaksın, Wulfert.

Sadece hanenin en güvenilir ve saygın üyeleri böyle bir ayrıcalığa sahipti. Wulf nefes verdi. "Efendim," dedi, "bu sizin mütevazı hizmetkârınız için çok büyük bir onur.

'Onur iki bıçaklı bir baltadır. Eğer biri beni zehirlemeye kalkarsa, Halgalant'a yükselecek kişi sen olacaksın.

Wulf bunun üzerine gülümsedi. Kral Bardholt onun sırtına öyle bir kuvvetle vurdu ki neredeyse denize düşecekti.

"Biz buradayken aileni ziyaret etmelisin," dedi. "Hepsi hâlâ Langarth'ta mı?

"Evet, kralım.

"Güzel. Takdirname için kal, sonra bir ya da iki günlüğüne onlara git. Regny senin yokluğunda şarabımı dolduracak - Aziz adına, o hepimizden daha fazla içebilir.

"Bu doğru.

"Onunla kaçamak yaptığınız da doğru mu?

Wulf yavaşça krala baktı, korkuyla sustu. Bardholt kalın kaşlarını kaldırdı.

'Bazı insanlar evimde dönen küçük entrikalardan beni haberdar ediyor. Kümeslerde bile,' dedi. "Biri seni ihbar etmiş, Wulf.

Aziz, beni öldürdüğünde, bana hızlı ve acısız bir ölüm bahşet.

"Dedikoduya düşkün olduğunuzu hiç bilmiyordum kralım," dedi Wulf konuşabilir hale gelince.

Tehlikeli bir hamleydi ama işe yaradı. Bardholt cesarete saygı duyuyordu.

"Bir kral bile politikadan bıkeabilir," dedi ağzının kenarı titreyerek. 'Bir zamanlar ben de gençtim Wulf - anlıyorum - ama bu Aziz'i tanımadan önceydi. Tüm Hróthi'lerin Altı Erdem'e saygı göstermesini sağlamak için ev halkım örnek olmalı. Biriyle yatmadan önce parmağında bir aşk düğümü yüzüğü olmalı. Ve sen de biliyorsun ki onunkine takamazsın.

Wulf Regny'ye doğru baktı. Regny direğe yaslanmış, saçları rüzgârda savrulmuş, Eydag'la bir boynuz şarabı paylaşıyordu.

Regny, merhum Skiri Longstride'in varisiydi - Bardholt ve ailesini köylerinden kaçmak zorunda kaldıklarında karşılayan ve öldürölmesiyle On İki Kalkan Savaşı'nı başlatan Kondoler Skiri. Regny evlendiğinde, bu bir reis arkadaşıyla olacaktı.

"Gece yarısı güneşle birlikte battı," dedi Wulf sessizce. "Yemin ederim, bir daha olmayacak, efendim.

"İyi adam. Bardholt son bir kez sırtını sıvazladı. 'Yakında tekrar konuşacağız. Bir sığınak bul, Yoldaşlık Şövalyesi'yle vicdanını rahatlat ve ziyafet çekip şarkı söyleyelim.

İfadesiz kalan Regny'ye doğru yürüdü. Askrdal'ın gerçek Reisi olarak, Bardholt onu affedecek olsa da daha sert bir azar işitecekti.

Wulf arkasını dönüp denize baktı ama huzur duygusu onu terk etmişti. Burnundan bir iç çekerek parmaklarını balınaya geçirdi ve şehrin kayalıklardaki ilk görüntüsünü izledi.

Glorian tek kolu alçıdayken dünyaya resmen tanıtılmayı beklemiyordu ama en azından Batı'daki her soylu gençle dans etmek zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Kırık kolunu sudan dışarı sarkıttı, kendini oyuncak bir bebek gibi hissediyordu.

Banyo odası kalenin en sevdiği bölümüydü. Inys'in gerçek dağlara sahip tek eyaleti olan Fells'in kraliçe ormanına bakıyordu. Panjurlar açılmış, altın rengi güneş ışığı ve esinti içeri girmiş, beyaz ketenle kaplı ve tenteli ahşap küvette su buharlaşmıştı. Kral Bardholt'un hediyesiydi, kar çamından yapılmıştı, böylece Glorian Hróth'un sıcak havuzlarında güneşleniyormuş gibi davranabiliyordu.

"Bu sefil şeye katlanamıyorum. Alçısını ovuşturdu. "Kaşıntı ne zaman duracak?

"Bir dahaki sefere attan düşmemeye çalış," dedi Julain.

"Kraliçe olduğumda bana vereceğin öğüt bu mu?

"Aptalca şeyler yaptığında sana her zaman söylemek istiyorum.

Dışarıda bir çalığışu cıvıldıyordu. Keten Glorian'ı gölgeliyor, küçük bir ateş ise soğuşu uzak tutuyordu. Julain kafa derisini yoğurdu. Adela tırnaklarını törpüledi. Helisent yüzünü gül yağıyla temizledi. Inys Kraliçesi olduğunda, Büyük Oda'nın hanımları onlar olacaktı.

En büyükleri olan Julain Crest çocukken onun oyun arkadaşıydı. Adalet Şövalyesi'nin kutsal torunları olan Crest ailesi, saray mensupları olarak her zaman muazzam bir nüfuza sahip olmuşlardı. Kraliçe Sabran, eşi olarak bir Crest'e sahip olmayan az sayıdaki hükümdardan biriydi.

Helisent Beck, Dowager Goldenbitch Kontu'nun veliahtıydı. Beckler, Aziz'in en yakın arkadaşı ve akıl hocası olan Arondine'li Edrig'in soyundan geldiklerini iddia ediyorlardı. On altı yaşındaydı ve Glorian kadar uzundu.

İçlerinde en genci, on beş yaşında, Cüppeli Hanım'ın kızı Adeliza afa Daura'ydı. Küçük Yscali soylusuydu, annesi kalıtsal bir şövalyenin en büyük çocuğuydu.

"Bilgini sınamalıyız," dedi Julain Glorian'a. "Carmentum'un Decree'ı kim?

"Carmenti liderleri seçimlerde aday olurken gerçek isimlerini gizlerler, hem ailelerini korumak hem de kampanyalarının sadece kendi politikalarına dayanmasını sağlamak için," dedi Glorian ve Julain'in başını sallayarak onaylamasını sağladı, "ama onun görevdeki adı Numun. Yanında danışmanlarından birini, sık sık elçisi olarak görev yapan Arpa Nerafriss'i getirecek.

"Kraliçe Sabran'ın neden bir çifti davet ettiğini asla anlayamayacağım.

Cumhuriyetçiler,' dedi Adela kızgınlıkla.

"Kesinlikle Carmenti tehlikeli olduğu için. Julain bir sürahidene su doldurdu ve köpükleri durulayarak uzaklaştırdı. Elleri o kadar dikkatliydi ki Glorian'ın gözünü kırpmasına gerek kalmadı. "Monarşinin dümenini kıran bir ülke çılgınca sallanacak ve diğerlerine çarparak hepsini düzensizliğe sürükleyecektir.

"Evet," dedi Helisent. "Majesteleri onların çılgınlıklarını yakından izlemenin en iyisi olduğunu düşünüyor olmalı.

"Bence övgüyü mahvedecekler. Adela bir çivi daha kesti. "Onları İsimsiz Olan'dan koruyan Berethnet Hanesi'ne *haraç* gönderene kadar onları kabul etmeyi reddetmeliyiz. Bir dilim daha beyazlığı temizledi. "Kral Bardholt'un Kuzeyli dinsizleri ezdiği gibi onları ezmediğimiz için minnettar olmalılar.

"Cesaret Şövalyesi bugün sana mızrağını ödünç verdi, Adela," dedi Glorian eğlenerek. "Sanırım Carmentum'la savaşa gireceksin. Elini geri çekti. "Ve bu tutkunla beni bir parmağımdan kurtarabilirsin.

"Gerçekten de," dedi yeni bir ses. 'Dikkatli ol, Adeliza. Kızım zaten yaralı.

Julain tarağı soluk soluğa suya bıraktı. Helisent ve Adela'nın yanında durmak için aşağı indi ve hepsi başlarını öne eğerek reverans yaptılar.

"Majesteleri," diye koro halinde seslendiler.

Inys Kraliçesi kapının girişinde duruyordu, üzerinde zarif siyah bir elbise vardı ve bir çift beyaz kol altını gösterecek şekilde kesilmişti. "Günaydın hanımlar," dedi daha nazik bir sesle. "Bizi yalnız bırakın lütfen.

"Majesteleri," dediler tekrar, Adela öfkeli bir kızarıklıkla. Onlar dışarı çıkarken, Julain uzanıp kapının kolunu kavradı ve Glorian'a *cesaret* dolu bir bakış fırlatarak kapıyı arkalarından kapattı.

Glorian boynuna kadar eğildi ve kolunu altına çekebilmeyi diledi. Kolunun küvetten sarkışında saçma bir şey vardı, at üstünde kalmayı beceremediğinin bir kanıtıydı bu.

"Glorian," dedi annesi. 'Banyo yaparken seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bugünün geri kalanında konseydeyim ve takdirmamen için son düzenlemeleri yapıyorum. Şu an konuşabileceğimiz tek zaman.

"Peki, anne.

"Doktor Forthard beni durumunuzdan haberdar etti. Umarım fazla acı çekmiyorsundur.

"Biraz," dedi Glorian. "Özellikle geceleri.

"Gececektir. Doktor Forthard alçıyı sadece bir ya da iki ay takmanız gerekeceğini söyledi.

Kraliçe Sabran pencereden dışarı baktı. Güneş ışığı gözlerini ham zümrüt rengine çevirmişti. Glorian suyun derinliklerine doğru eğildi ve siyah saç perdelerinin arkasına saklandı.

Annesiyle yaptığı her konuşmada bir tuzak vardı. Her seferinde balıklama atlıyor ve kendini tuzağa düşürüyordu. İlk hatası acısını itiraf etmek olmuştu. Annesi zayıflığın itiraf edilmesinden hoşlanmazdı.

"Yarın iyi olacağım," dedi Glorian çabucak. "İstersen tek elle dans edebilirim anne.

"Peki ya Inys Kraliçesi kızını kırık bir kolla dans e t m e y e zorlarsa insanlar onun hakkında ne der?

İşte ikinci hatası. "Zalim ve duygusuz olduğunu," dedi Glorian, yanakları kızarak. "Malkin Kraliçesi gibi.

"Kesinlikle. Sonunda annesi ona bakmaya tenezzül etti. "Dürüst olacağım. Yarın sadece senin seçkin bir prenses olarak tanıtılman değil, aynı zamanda bir güç ve birlik gösterisi olacak. Ülkemiz ilk kez sözde bir cumhuriyetten gelen bir delegasyona ev sahipliği yapacak.

"Carmentum.

'Evet. Carmenti, mutlak monarşinin bir ülkeyi yönetmenin tek doğru ve dürüst yolu olduğunu görmelidir. Inys'in, tıpkı Carmentum gibi, birbiriyle çelişen görüşleriyle onu parçalayacak olan insanların önüne yem gibi atılmasına izin veremeyiz. Yöneten sadece tek bir irade olabilir - bizim aracılığımızla konuşan Aziz'in iradesi.

"Evet, Anne," dedi Glorian uysalca. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. "Carmenti'yi buraya neden davet ettin?" diye sormadan önce duraksadı.

"Arpa Nerafriss bana bir mektup göndererek ticaret görüşmeleri başlatmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sordu. Carmenti bizim desteğimize susamış durumda. Daha yaşlı ve güçlü ülkelerin kendi yönetimlerini tanımasını istiyorlar. Kraliçe Sabran çenesini kaldırdı. 'Inys küçük bir yer. Dünyaya açık kalmalıyız. Yscalın, Mentendon ve Hróth aracılığıyla Ersyr'le, Lasia'yla, hatta yollarını bilmediğimiz Abyss'in ötesindeki Doğulularla bile ticaret yapıyoruz.

Uçurum. Büyük kara deniz, o kadar geniş ve canavarlarla doluydu ki, çok az kişi onu geçip geri dönebilmişti. Kral Bardholt daha önce yelken açmıştı ama çok uzağa değil. O bile temkinli yaklaşıyordu.

"Her halükârda," diye devam etti Kraliçe Sabran, Glorian'ı dünyanın kendi tarafına geri çekerek, "Carmenti'nin Erdemliğin Zincir Zırhı karşısında hiçbir gücü yok. Takdiriniz onlara bunu göstermek için uygun bir zaman gibi göründü.

Glorian o anda bir hayranlık dalgası hissetti. Inys'in Carmentum'daki cumhuriyetçi duygu dalgasına karşı sağlam durması annesi sayesinde olmuştu. Annesiyle babasının evliliğinden önce Aziz'e bağlı sadece iki ülke vardı. Şimdi ise dört ülke vardı.

Kraliçe Sabran, 'Sana söylememe gerek yok Glorian, dansta potansiyel eşlerle de tanışacaksın,' dedi. 'Virtudom'un dört bir yanından soylu ailelerin temsilcileri olacak. Bağlarımızı güçlü tutmalıyız.

Glorian'ın içinde bir ürperti kıpırdandı, sanki bir yılan boğazından aşağı süzölmüş ve karnına kıvrılmıştı.

"İstemiyorum-" Kraliçe Sabran ona baktığında, Glorian dizlerini göğsüne d o ğ r u çekti. "Bu kadar erken evlenmek zorunda mıyım?

'Tabii ki hayır. On beş yaş evlenmek için yeterli değil,' diye hatırlattı annesi ona, 'ama uygun bir ön sözleşme ayarlayabiliriz. Dans etmek söz konusu olmasa bile, her talibine karşı nazık ve kibar olmalısın. Aziz'in kanı gibi davranmalısın.

Evet, anne. Söz veriyorum, onun için bir övünç kaynağı olacağım. Glorian ona baktı. "Ve senin için.

Kısa bir an için annesi neredeyse yumuşadı. Dudakları aralandı, kaşları yumuşadı ve Glorian'ın yanağına dokunmak istercesine elini kaldırmaya başladı.

Sonra tekrar parmaklarını kenetledi ve bir kez daha bir heykel, bir kraliçe oldu. "Yarın görüşürüz," dedi. "Ve Glorian ... konuşacağız
"Yakında ata binmen konusunda.

Arkasına bile bakmadan oradan ayrıldı. Glorian alnını dizlerine dayadı ve Doğu'ya kadar gitmeyi diledi.

6

Güney

Tütsü kabı bir kuş şeklindeydi. Göğsündeki delikten ve kıvrık kanatlarından dumanlar yükseliyordu. Kokusunu içine çeken Tunuva, Esbar onu tatmin ederken gözlerini kapattı.

Kırmızı ılık bir kafesin içinden süzülerek uzuvlarına desen veriyordu. Tunuva dirseklerinin üzerinde dengede durdu. Sersemlemiş bir halde Esbar'a baktı, onun görüntüsünü, siyah saçlarına vuran güneşi seyre daldı. Bu durum Tunuva'yı daha da sıkılaştırdı, vücudu çekilmiş bir ok gibiydi.

Kanı daha az gelmeye başladığından beri bazı günler ateşi daha az yanıyordu. Serbest kalmaya giden yol daha uzun ve daha dikti. Esbar bunu biliyordu. Aynı yaşıydılar, Esbar yarım yaş daha büyüktü - onun bedeni de değişiyordu. Son zamanlarda kanı daha ağır geliyor, giysilerini ıslatıyordu.

Ama böyle gecelerde, ikisi de arzuyla yanıp tutuşurken, Esbar her şeye olduğu gibi bu duruma da yorulmak bilmez bir kararlılıkla ayak uyduruyordu. Ateş gibi bir dil ve nereye, nasıl dokunacağını çok iyi bilen eller bacaklarının arasında tatlılığı alevlendirirken Tunuva başını geriye eğdi.

Çarşafı kavradı, nefesleri yıpranıyordu. Tam serbest kalma ufkuna ulaştığında, Esbar tek bir yumuşak hareketle onun üzerine kayd, böylece kalpleri aynı hizaya geldi.

"Henüz değil," diye fısıldadı. "Benimle kal, sevgilim."

Tunuva onu tüm uzuvlarıyla kucakladı ve öpüşürken gülümsedi. Esbar pek çok konuda hızlıydı ama bu konuda her zaman acele etmemişti.

Yatağın serin tarafına doğru sürüklendiler ve şimdi yatan Esbar'dı, önden giden ise Tunuva. Esbar uzanıp onu belinden tuttu, parmak uçları tenine değdi. Tunuva kıpırdamadan durdu ve ona baktı.

Esbar bir kaşını kaldırdı. "Ne?

Tunuva dudaklarını birbirine değdirdi, sonra alınlarını.

"Sen," dedi, kalçalarını öne eğerek ve Esbar'ın onu sıkıca kavradığını hissederek. "Her zaman sen.

Aşağıya doğru yavaşça ilerledi, ilerledikçe okşadı. Esbar izledi, her nefes alış veriş bir öncekinden biraz daha erken geliyordu. Duvardaki gölgeleri kusursuzdu, mum ışığı onları bir bütün haline getiriyordu.

Doydukları zaman ikisini de ter basıyordu. Tunuva Esbar'ın yanına uzandı ve başını göğüs kemiğine dayadı, böylece kalbinin sert atışlarını hissedebiliyordu.

"Neşeli ol s a m da," dedi Esbar, "böyle bir şehvet dalgasına neyin yol açtığını merak ediyorum.

Tunuva göğsünün koyu renkli ucuna bir öpücük kondurdu. "Saghul bana amacımızı hiç sorgulayıp sorgulamadığımı sordu," dedi, sesi alçaktı. "Sorguladığımı ve ne zaman sorguladığımı söyledim.

"Ah, o gün. Esbar yüzünü ona dönerek sıcak kalçasını beline doladı. "O günden kısa bir süre sonra," dedi yumuşak bir sesle, "seni ilk kez özlemenin ne demek olduğunu anladım.

Tunuva yaklaştı ve onu öptü. Şimdi bile o kısa ayrılığı yeniden yaşamaktan hiç hoşlanmıyordu.

Kızıl Çöl'den iki ay sonra olmuştu. Hafızasında o günler yakıcı bir rüyaydı, sanki tüm zamanını ateşler içinde geçirmiş gibiydi. Şafak vakti vücudunda bir ağrıya uyanırdı ve kendini Esbar'a atmadan önce dua etmek ve antrenman yapmak elinden gelen tek şeydi. Arzu onun içinde bir delilikti, onu nefes gibi dolduran bir aşk tarafından temellendirilmişti - sanki her zaman kastedilmiş, daha bir tohumken ruhuna yazılmıştı.

Başrahibe'nin onları bulduğu gün, gül yaprakları, hindistan cevizi ve karanfil çuvallarının arasına yayılmış, baharatçının içinde gülüşüyor ve sarmaş dolaş olmuşlardı.

Esbar daha yirmi yaşındayken kız kardeşlerin en cesuru olmuş, büyüklerine karşı bile açık sözlü davranmıştı. Tunuva hiçbir kuralı çiğnememişti. Saghul'un hiçbir açıklama yapmadan onları Tarikat'ın ayrı uçlarına sürgün etmesi onu şaşkına çevirmişti.

Gebe kalmak başka bir şeydi. Kapalı bir toplumda soyların dikkatle izlenmesi gerekirdi ama Saghul çocuk riski taşımayan birlikteliklere asla engel olmamıştı. Sonunda, Tunuva aklını kaçıracağını düşündüğünde, Saghul ikisini de güneş odasına çağırmıştı.

Bu bir beden meselesi mi, diye sormuştu onlara, yoksa kalp meselesi mi?

Tunuva cevap vermekte tereddüt etmiş, söyleyeceği her şeyin onu Esbar'dan koparacağından korkmuştu. *Tuva adına asla konuşamam*, demişti Esbar sonunda, *ama Başrahibe, biri diğerini engellemek zorunda mı?*

Saghul'un seçilmesinin bir nedeni vardı. Bir bakışta, onlarınkinin geçici bir cazibe olmadığını, zamanla aşınacak bir şey olmadığını anlamıştı. Bu, iki kalbin bir kavşakta buluşması ve yola birlikte devam etmeye karar vermesiydi.

Siz benim kızlarımsınız. Kararlarınıza güveniyorum - ama şunu bilin ki, ikinizi de uyarmıştı. Hiçbir sevginin Anne'ye olan sevginizin önüne geçmesine izin veremezsiniz. Hiçbir şey görevimizin üstünde olamaz. Eğer görev sizi birbirinizden ayırırsa, son birkaç gündür yaptığım gibi, o zaman bu ayrılığa katlanmalısınız. Her ne olursa olsun, katlanmalısınız. İsterseniz birlikte olun, ama ağacın gelini olduğunuzu unutmayın.

Dudakları ayrıldığında Tunuva, "Bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı," diye mırıldandı. "Bütün o karanfiller.

"Hatırladığım kadarıyla o sendin," dedi Esbar, kalçasına hafif bir tokat atarak. "Her zaman sessiz olan.

"O kadar da sessiz değil," dedi Tunuva sert bir sesle.

İkisi de kıkırdadı. Otuz yıl sonra bile ikisi de karanfil kokusu aldıklarında birbirlerine bakıyorlardı.

Esbar onu bir kez daha öptü, sonra doğrulup gevşek siyah bukleler halinde beline dökülen saçlarını geriye taradı. Tunuva kolunu başının arkasında kavuşturdu.

"Söyle bana," dedi, "Sağul'a itaatsizlik etmen ne kadar sürdü?"

"Suçlamanıza içerliyorum. Munguna olarak, tam da Başrahıbe'nin istediği gibi yaptım. Kız kardeşlerimizi sakinleştirdim ve rahatlattım. Esbar şarap küpüne uzandı. "Sonra Siyu'ya gittim ve onun pervasız aptallığı hakkında ne düşündüğümü söyledim.

Tunuva başını salladı ve gülümsedi.

"Kafanı salla ve istediğin kadar gülümse, Tunuva Melim. Saghul bundan hoşlanmayabilir ama Siyu'yu ben büyüttüm. Ona hayat vermek için bir gün ve bir gece boyunca çalıştım ve beni utandırdığında ona açıkça söyleyeceğim. Ya da seni. Esbar iki bardak saman şarabı doldurdu. "O senin adını taşıyor.

"Saghul bir cezaya karar verdi mi?"

"Bir hafta hapsedilecek. Ondan sonraki bir ay boyunca da ormana girmesine izin verilmeyecek.

Tunuva sessiz kaldı, şarabı kabul etti.

"Ona karşı çok yumuşaksın Tuva," dedi Esbar, inatla. "Yanlış yaptığını biliyorsun.

"Bir zamanlar genç ve aptaldık.

'Sen ve ben birkaç karanfil döktük. O ağaca asla tırmanamazdık.

Bu doğrudu. Tunuva on yedi yaşında bile kutsal dallara tırmanmaktansa kendi ayağını kesmeyi tercih ederdi.

Esbar aralarına bir tabak meyve koydu ve ballı bir hurma seçti. Tunuva tereyağlı bir erik aldı.

'Hidat ipi geri aldı. Bütün gün dua etti, Anne'den af diledi,' dedi Esbar. "Siyu'nun bu kadar dindar olduğundan şüpheliyim.

'Siyu hapsedilmekten nefret eder. Bu onun için zor bir ceza olacak.

Esbar bir anlaşma ya da görevden alma olabilecek bir ses çıkardı.

"Saghul'dan onu dünyaya göndermesini istedim. Tadına baksın diye,' dedi Tunuva. 'Prenses Jenyedi'nin hizmetçisi olarak iyi iş çıkarabileceğini düşündüm. Saghul aynı fikirde değil gibiydi. Esbar'a baktı. "Ben o kadar aptal mıyım?

"Hayır. Esbar onun elini tuttu. "Bakış açını anlıyorum Tuva. Saghul'un nelerden korktuğunu da anlıyorum. Siyu'nun sarayda böyle davranacağına ikna olmuş değilim. Nefes verdi. 'Imsurin yanlış seçim olmalı. Ben çeliktenim, o taştan ve birlikte bir kıvılcım yarattık. Nereye düşerse düşsün, bir şeyleri yakıp kül edecektir.

"Eğer şans verilirse, bir kıvılcım parlak bir aleve dönüşebilir.

"Peki kim kendi evinde bir kıvılcıma şans verir ki?

Tunuva tereyağlı eriğini ısırdı. Esbar başka bir randevu seçti.

Meselenin sonu yoktu. Siyu bataklığa saplanmıştı - dünya olmadan büyüyemezdi, büyüyene kadar da dünyaya güvenemezdi. Ne yaparsa yapsın, Esbar bunun kendisine yansıdığını hissedecek, bu yüzden ihtiyatlı davranacaktı. Tunuva Saghul'a geri dönmeye karar verdi.

Hava sanki yaz mevsimindeymiş gibi ılıktı. Dövülmüş incir ve keçi peynirli bazlamayı paylaştılar ve odanın içine sürüklenen tanıdık sesleri dinlediler. Kırmızı boğazlı bir çalikuşu uçarken ötüyordu. Başka bir yerde, adamlardan biri arpıyla sakinleştirici bir melodi çalıyordu. Esbar karnını doyurduktan sonra sedirlere uzandı ve saman şarabını yudumladı.

Dinlenirken de savaşıırken olduğu kadar çarpıcıydı. Mum ışığı koyu altın sarısı teninde geziniyor, kalçasındaki kalın kasları belirginleştiriyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler ve saçlarındaki gri teller dışında, yirmi yaşındayken nasılsa neredeyse aynı görünüyordu.

Tunuva gençken bu kadar tutkulu bir aşk yaşayacağını hiç hayal etmemişti. Hayatının her şeyden önce ağaca, ichneumon'una ve Anne'ye adanacağını düşünmüştü. Esbar bir sürpriz olarak gelmişti. Lavtasının dördüncü teli.

Hayır, Esbar uq-Nāra'yı beklemiyordu. Ya da beşinci teli. Daha sonra gelecek olanı. Bu düşünce bakışlarını aşağıya, vücudunun gerildiği yerdeki yara izlerine çekti - karnından ve yanlarından aşağıya doğru kumdaki dalgalanmalar gibi, teninin sıcak kahverengisi üzerinde koyu.

"Onu en son ne zaman düşündün?

Esbar onun yüzüne bakıyordu. Tunuva içti.

"Siyu ağaçtan atladığında. Şarabın tadı yoktu. "Adını hiç düşünmedim ya da yüzünü hayal etmedim ama... o anda benimleydi. Kendimi onun peşinden atabilirdim.

"Biliyorum. Esbar bir elini onun dizine koydu. "Onu sevdiğini biliyorum. Ama munguna olarak ne söylemem gerektiğini biliyorsun.

'O ne benim ne de senin kızın. O Anne'ye ait.

"Hepimizin olduğu gibi," diye onayladı Esbar. Tunuva gözlerini tavana diktiğinde, Esbar bir iç çekti. 'Eğer seni rahatlatacaksa, Anne'yi gördükten sonra onu bu kez rahatlat. Imin seni içeri alacak. Öpüştüklerinde Tunuva hurmanın tadına baktı. "Ve sonra geri gel ve uyumadan önce beni bir kez daha sev.

Manastırda çok az unvan vardı. İki gevşek rütbe - postulantlar ve inisiyeler - ama birkaç unvan, çünkü Tarikat bir saray ya da ordu değildi. *Başrahibe* bir unvandı; *munguna* başka bir unvandı.

Bir de üçüncüsü vardı, mezar bekçisi. Tunuva kırkinci yaş gününde bu unvanı ve onunla birlikte, bir zamanlar Lasia Prensesi olan, İsimsiz Olan'ın katili ve Tarikat'ın kurucusu Anne Cleolind Onjenyu'nun kalıntılarını koruma onurunu almıştı.

Çok az kişi senden daha sadıktır, Tunuva. Onu iyi bir gardiyan yapacaksın, demişti Saghul. Onu iyi koru.

Tunuva başarısız olmadı. Her gece, Tarikat sessizleşirken, günün son ayinlerini gerçekleştirmek için mezar odasına iniyordu. Her zamanki gibi Ninuru onun yanında beyaz bir gölge gibi dolanıyordu.

Ninuru yavrularının en küçüğüydü. Şimdi neredeyse Tunuva kadar uzun boyluydu ve ichneumon'ların kendilerini etle besleyen ilk kişiye her zaman olduğu gibi son derece sadıktı. O kişiye ömür boyu bağlanırlardı.

Manastıra da damgalarını vurmuşlardı. Yüzyıllar önce bir sürü, hizmetkârları onlara konuşmayı öğretmiş olan Anne'ye hizmet etmek için Lasian Havzası'na gelmişti. Lasia'da İsimsiz Olan'ın kokusunu almışlar, onu düşmanları olarak işaretlemişlerdi ve o zamandan beri bir ittifak vardı. Bir aslanın kediye benzemesi gibi firavun farelerine benziyorlardı.

Tunuva kapıda lambasını sandığın yanına koydu ve kilidi açmak için üç anahtarından birini kullandı. İçinde bir manto yatıyordu. Cleolind'in onu giymesinden beş yüzyıl sonra bile boyası hâlâ zengindi, koyu incir moruydu. Tunuva onu özenle açtı ve omuzlarına doladı. Yıllarca parmaklarının arasında çözüleceğinden korkmuştu, Anne'den kalan bu kalıntının.

İkinci anahtarı mezar odasının kapısını açtı. Odanın kenarından yürüdü ve her biri İsimsiz Olan'ın Yikala'ya geldiğinde son verdiği hayatlardan olan yüz yirmi lambayı yakmak için kendi alevini kullandı. Oda ısıt ısıt olduğunda, taş tabuta döndü ve ateşin yüce ilahı Washtu'nun bir heykeli tarafından tutulan son lambayı yaktı.

Tunuva, ağaçtan elde edilen reçineyle yapılan değerli bir şarap kavanozundan döktü. Sadece unvanlıların tatmasına izin verilirdi. Tabutun önünde diz çöktü, şarabın yarısını içti ve yüz yirmi kişi için sessizliğe büründü.

İsimlerini okuduktan sonra Selinyi dilinde uzun bir dua okudu, ibadet sesleri boğazını ısıttı. Bu dil, Suttu peygamberin ve onun soyundan gelen Onjenyu Hanedanı'nın geldiği kayıp şehir Eski Selinun'un diliydi.

Şarabı bir yudumda bitirip ayağa kalktı. Bugünlerde zemin dizlerine çok sert geliyordu - bir dahaki sefere yanında bir hasır getirmesi gerekecekti. Bir elini mezarın üzerine koydu.

'Anne, sakin ol. Biz senin kızlarınız,' dedi usulca. "Hatırlıyoruz. Biz kalıyoruz.'

Mezar odasının dışında, örtüyü tekrar sandığına kilitledi ve kandilleri gece boyunca yanmaya bıraktı. Gün doğarken onları yenilemek ve sabah duasını okumak için geri dönecekti.

Üçüncü anahtar örtüsünün altında serindi. Bronzdan yapılmıştı, yayı portakal çiçeği şeklindeydi ve her bir yaprağı beyaza boyanmıştı. On yıl boyunca Tunuva onu hiç kullanmamıştı. Saghul ona *tek yapman gerekenin bunu taşımak ve korumak olduğunu* söylemişti. *Neyi açtığına gelince, bunu bilmek sana düşmez.*

Merdivenlerin başında Tunuva ichneumon'una döndü. "Buldun mu onu?

Ninuru duvardaki bir oyuğa doğru eğildi. Ninuru ağzında dokuma bir torbayla dönmeden önce Tunuva bir itiş kakış sesi duydu.

"Teşekkür ederim. Tunuva çantayı aldı, sonra da kulaklarının arasını okşadı. "Yakında yola çıkalım mı?

"Evet. Parlak siyah gözler onunkilere sabitlenmişti. 'Siyu utanç içinde. Ona hediye vermemelisin.

"Ah, sen de mi? Tunuva pembe burnuna dokundu. "Esbar beni çoktan azarladı.

"Esbar akıllıdır.

"O zaman belki de yarın zeki Esbar'la ata binmeyi tercih edersin. Tunuva onun çenesinin altını kaşıdı. "Hm?

"Hayır," dedi ichneumon. 'Sen genellikle aptalsın. Ama beni besledin.

Tunuva'nın yüzünü yalayarak temizledi ve kuyruğunu arkasındaki zemine sürterek uzaklaştı. Tunuva gülümsedi ve ters yöne doğru gitti.

Imsurin'i tezgahında oturmuş, fildişi bir tuniğin yakasını işlerken buldu. Tunuva yaklaştığında Imsurin başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. Geçen yıl boyunca griye dönmüşlerdi.

"Onu görmek istiyorum," dedi Tunuva. Ağzı bir çizgi halinde sıkıştı. "Lütfen, İmin.

'Bu sefer onu rahatlatmamalısın. Esbar da aynı fikirde olacaktır.

"Siyu benim adımları taşıyor. Onun oturduğu sıranın önüne geldi. 'Bırak bu gece biraz rahat etsin. Ondan sonra ona düşünmesi için zaman vereceğim.

"Peki ya Başrahibe bunu öğrenirse?" "Bunun hesabını vereceğim.

Imsurin geniş, çilli burnunun köprüsünü çimdikledi. Görme yetisi yıllardır zayıflamıştı ve baş ağrısı yapıyordu. "Git," dedi, "ama çabuk ol, ikimizin de iyiliği için.

Tunuva geçmeden önce onun elini sıktı. Başını salladı ve iğne işine geri döndü.

Siyu yorganın üstüne uzanmış, bir kolunu başının altına sokmuş, saçları yüzüne dökülmüştü. Tunuva onun yanına oturdu ve birkaç koyu renk saç telini kulağının arkasına attı. Çocukluğundan beri bu şekilde uyurdu. Kıpırdanarak gözlerini açtı ve Tunuva'ya göz kırptı.

"Ah, Tuva. Ayağa kalktı ve hemen ona sarıldı. "Tuva, İmin bir hafta boyunca burada kalmam gerektiğini söylüyor. Ve bir ay boyunca vadinin ötesine hiç geçemeyecekmişim. Bu doğru mu?

"Evet," dedi Tunuva, hıçkırıklarla sırtının kabardığını hissederek. 'Sus, sunray, sus. İmin adamların seni meşgul etmesini sağlayacak. Sanki hiç zaman geçmiyormuş gibi hissedeceksin.

"Ama burada kalamam," dedi Siyu telaşla. "Lütfen. Başrahibeden beni affetmesini isteyecek misin?

"Zamanla affedecektir. Tunuva geri çekildi ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne kaşlarını çattı. Teni daha koyu bir kahverengiydi, saçları hâlâ simsiyahtı ama bunun dışında Esbar'a benziyordu. 'Siyu, bu cezanın olabileceğinden daha hafif olduğunu bilmelisin. Adamlar iyi işler yapıyorlar, önemli işler. Onlara birkaç hafta yardım etmek çok mu kötü?

Siyu onun bakışlarına karşılık verdi. Kalın kirpikli gözlerinde bir şeyler titreşti.

"Hayır," dedi. "Sadece içeride sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum. Ve utanıyorum. Aşınmış bir dizini göğsüne doğru çekti. 'Sanırım Esbar beni görmeni istemedi. Kadın

ikinizi de utandırdığımı söyledi.'

"Esbar seni tüm ruhuyla seviyor, hepimiz gibi. Anneyi daha çok seviyor.

'Hepimizin yapması gerektiği gibi - ama Siyu, Esbar seni doğurduğunda ben de oradaydım. Yıllar boyunca onu çok gururlandırdın. Bu hata senin hayatının küçük bir parçası. Onu tanımlamaz.

Siyu yutkunarak başını sallamayla başardı. Tunuva elini eteğinin içine soktu ve keseyi çıkardı.

"Senin için. Böylece en azından ormanı koklayabilirsin.

Siyu kravatı çözdü. Kesenin içindeki narin mavi yaprakları görünce çiçeği çıkardı ve yanağına götürdü, gözyaşları yeniden akmaya başladı. Gün çiçeklerini her zaman sevmiştir.

"Teşekkür ederim. Tunuva'ya doğru eğildi. "Bana karşı her zaman çok iyisin, Tuva.

Aptal olduğumda bile.

Tunuva onun başının üstünü öptü. Bunu yaparken bile, Esbar'ın Siyu'ya karşı asla bu kadar şefkatli olamayacağını hatırladı. O ve Imsurin bu özgürlüğe sahip değildi.

"Karşılığında bir şey istiyorum," dedi Tunuva. "Bana bir hikâyeye anlatmanı istiyorum.

"Ne hikâyesi?

"En önemli olanı. Tunuva onun saçlarını okşadı. "Gel. İmin'in sana anlattığı gibi.

Küçük bir gülümsemeyle Siyu yatağa doğru kayd, böylece Tunuva desteklere yaslanabildi. "Ateşi yakacak mısın? Siyu ona sordu.

"Elbette.

Siyu bir kez daha yüzünü sildi ve ona sokuldu.

"Dünyanın altında kaynayan bir Ateş Rahmi var," diye başladı. 'Yüzyıllar önce, içindeki erimiş alev bir araya gelerek katı bir şekil aldı. Ve bu form gerçekten de korkunçtu.

Tunuva parmaklarının bir hareketi ve bileğinin bir fiskeyle parlak bir alev yarattı ve onu sobanın içine fırlattı. Kuru odun ve çirayı bir anda tutuşturdu. Siyu ürperdi, ayak parmakları kıvrıldı.

"Lav onun sütü, taş eti, demir de dişleriydi. Gözleri titreyen ışığı topladı. "Nefesi bile alev alana kadar içti. Bu yaratık İsimsiz Olan'dı ve sürekli yanan kalbinde ebedi bir ihtiyaç alevlendi. Kaos ihtiyacı.

Tunuva Balag'ın ona bu hikâyeyi anlattığını hatırladı. Kullandığı ürpertici seslerden, adamların parmaklarıyla duvarlara çizdikleri gölgelerden nasıl da keyif almıştı.

"Ateşin Rahim'i tüm denizlerden daha derin ve geniş olsa da, İsimsiz Olan için yeterli değildi," dedi Siyu, sesi güçlenerek. "O yukarıdaki dünyaya susamıştı. Erimiş ateşin içinden yüzerek yukarı çıktı ve yeryüzünün örtüsünü kırdı ve korkunç formu Dehşet Dağı'ndan çıktı. Ateş bir nehir halinde yamaçlarından aşağı akarak Gulthaga şehrini yuttu ve duman sabah gökyüzünü kararttı. Kırmızı şimşek çaktı ve tekrar çaktı ve güneş kaybolurken İsimsiz Olan kanatlandı.

Ocakta alevler daha sıcak yanıyordu.

"Güneyin daha sıcak iklimlerini aradı," dedi Siyu, "ve böylece korkunç gölgesi Onjenyu Hanedanı'nın Lasia'nın büyük topraklarına hükmettiği Yıkala'ya düştü. Jakpa Gölü'nün yanına yerleşti ve nefesi ve kanatlarının rüzgârıyla önüne çıkan herkesi zehirleyen bir veba geldi. İnsanlar hastalandı. Kanları ısındı, o kadar sıcaktı ki çığlık attılar, kavga ettiler ve sokaklarda öldüler. İsimsiz Olan insanoğluna baktı ve gördüklerinden nefret etti. Onların dünyasını - bu dünyayı - ikinci bir Ateş Rahimine dönüştürmeye karar verdi.

'Aşağıda olduğu gibi, yukarıda da,'

dedi Tunuva. Siyu başını salladı.

"O günlerde Lasia'yı Selinu Onjenyu yönetiyordu," dedi. "Yıkala'nın kaosa sürüklenişini izledi. Suyu kokuyor ve kaynıyordu. Önce canavarı öldürmeleri için savaşçılar gönderdi ama İsimsiz Olan onların etlerini eritti ve kemiklerini gölün kıyısına saçtı. Sonra, çiftçiler koyunlarını, keçilerini ve öküzlerini teslim ettiler. Ve hiçbir çiftlik hayvanı kalmadığında, Selinu başka bir seçenek göremedi. Sarayından çıktı ve her gün halkın kura çekmesi ve birinin kurban olması emrini verdi.

Yüz yirmi isim.

'Selinu büyük bir yemin etti,' dedi Siyu. 'Kendi hayatını riske atamazdı ama çocuklarının isimleri kurada çıkacaktı. Yüz yirmi birinci güne gelindiğinde, çömlekten ismi çıkarılan kızı Prenses Cleolind oldu.

'Cleolind günlerini azap içinde geçirmişti. İnsanların acı çektiğini, çocukların bile ölüme gittiğini görmüş ve yetenekli bir savaşçı olduğu için canavarla bizzat savaşmaya yemin etmişti. Selinu bunu yasaklamıştı. Yine de Cleolind seçildiğinde, onu kaderine göndermekten başka çaresi kalmamıştı. Bu yüzden ona sonsuza dek Yemin Bekçisi Selinu diyeceklerdi.

"Cleolind'in öleceği gün, Batı'dan bir adam şan ve taç peşinde Yıkala'ya geldi. Yanında nadir bulunan ihtişamlı bir kılıç taşıyordu, Ascalun adında bir kılıç. Kılıcın büyüğü olduğunu, yarattığı sadece kendisinin öldürebileceğini iddia etti - ama onu harekete geçiren iyilik değildi. Kılıcına karşılık,

Inysca Şövalyesi'nin iki şartı vardı. Birincisi, Lasia halkının yeni dini olan Altı Erdem'e geçtiğini görecekti. İkincisi, ülkesine döndüğünde Cleolind'i gelini olarak alacaktı.

Siyu boğazını temizlemek için durdu. Tunuva ona bir kadeh ceviz sütü uzattı, o da içti.

"Peki sonra ne olacak? Tunuva ona sordu. "Cleolind ne dedi?

Siyu tekrar uzandığında başını Tunuva'ya yasladı.

"Babasına şövalyeyi sürgün etmesini söyledi," dedi Siyu. 'Şehirleri ne kadar çaresiz olsa da, halkının yabancı bir kral için diz çöktüğünü görmek istemedi - ama o ölümle buluşmaya gittiğinde, şövalye de onu takip etti. Cleolind bir taşla bağlandığında ve İsimsiz Olan ödemesini almak için pis sudan çıktığında, şövalye onunla yüzleşti.

"Ama Galian Berethnet - adı buydu - bir korkak ve aptaldı. Dumanlar ve ateş onu ele geçirdi. Cleolind onun kılıcını aldı. Jakpa Gölü'nün buruk kıyısından, Lasian Havzası'nın derinliklerine kadar, Dağın Canavarı'yla savaştı ve onu inine kadar takip etti. Orada Cleolind hayretler içinde kaldı, çünkü vadide o güne kadar gördüklerinin hepsinden daha uzun, meyveli bir ağaç büyümüştü.

Bu resim Manastır'ın birçok duvarında yer aldı. Ağaç, altın portakalları, gövdesine dolanmış kırmızı canavar.

'Savaştılar,' dedi Siyu, 'bir gün ve bir gece boyunca. Sonunda İsimsiz Olan Cleolind'i ateşe verdi. Kendini ağacın altına attı - ve canavar ona doğru çekilse de, ateşi dallarının gölgesinde kalan hiçbir şeyi yakamadı.

Cleolind ölmeye başladığında, portakal ağacı meyvesini verdi. Son gücüyle yedi ve etrafındaki dünya aydınlandı. Toprağı duyabiliyor, sıcaklığını kanında hissedebiliyordu ve aniden ateş de onun emrindeydi. Bu kez canavarla yüzleştiğinde kılıcını onun **p u l l a r ı n ı n** arasına sapladı ve sonunda İsimsiz Olan yenildi.

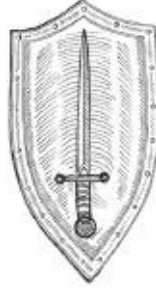
Tunuva nefesini bıraktı. Hikâyeyi kaç kez dinlemiş olursa olsun, onu etkilemişti.

"Cleolind kılıcı Düzenbaz Galian'a geri verdi, böylece bir daha asla kılıcı almak için geri gelemeyecekti," dedi Siyu, "onu Lasia'dan sürgün etmeden önce. Sesi yavaşlıyordu. "Taht üzerindeki hak iddiasından vazgeçti ve sadık hizmetkârlarıyla birlikte portakal ağacını korumak için dünyadan çekildi, İsimsiz Olan'ı beklemeye koyuldu, çünkü o bir gün geri dönecekti. Ve alevle kutsanmış olan bizler onun çocuklarıyız. Kalıyoruz.

"Ne kadar süreyle? Tunuva

sordu. "Her zaman.

Nefes alış verişı derinleştı. Tunuva kendi gözlerini kapattı ve iradesi dışında, uzun zaman önce başka birinin ona karşı uyuyakaldığını hatırladı. Imsurin gelip onu götürene kadar bu düşünce onu yerinde tuttu.

7

Batı

Takdir edildiği gün. Glorian Hraustr Berethnet beklenti içinde kubbesine bakıyor, Halgalant'tan üzerine olgunluk ışığının vurmasını bekliyordu.

Hayata hazır olduğunu hissetmek için dua etmişti. Aziz'in ona fısıldamasını, onun soyundan geldiğini kabul etmesini istemişti. Sonunda tamamen yabancı biriyle nişanlanmayı özleyeceğini ve karnının Inys'in bir sonraki varisiyle şişeceğini ummuştu.

Kısacası, daha az sahtekâr hissetmek için dua etmiş, umut etmiş ve beklemişti. Bunun yerine, acı dolu bir geceden daha bitkin düşmüştü, hala eşlere ilgi duymuyordu ve karnındaki tek puf böğürtlenli turtadan gelen türdendi.

Julain sabahın köründe uyandı ve giyinmek için sıvıştı. Glorian yastıklarına gömüldü. Bir kaz gibi sıyrılmadan ve kafeslenmeden önce biraz daha huzur bulabilirdi - en azından, Helisent yanındaki yatağa yığılana kadar bulabileceğini düşünüyordu.

"Dünyayla tanışma vaktin geldi. Kollarını Glorian'a dolayarak onu gülümsetti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var.

"Takdirnamen hakkında. Nişanlanabilirdin.

"Doğum gününden beri nişanlı olabilirdim. Glorian ona baktı. "Farklı hissettin mi?"

Helisent düşündü. Halkasından sarkan küçük bir yakut, alnının ortasında parılıyordu.

'Hayır,' diye itiraf etti. 'Her yıl, aniden Florell ve Kraliçe Sabran'ın baktığı gibi hissetmeyi bekliyorum, sanki her şeyi söyleyebilir ve ikna olabilmişim gibi

ve birileri sözlerimde delikler açacak diye korkmuyorum. Sanki ayarlanmışım ya da şekillendirilmişim gibi. Yine de asla yapmam.

Glorian iç çekti. "Bunu söylemeyeceğini umuyordum. "Özür dilerim.

Kapıya vuruldu ve Florell kehribarla süslenmiş bir halde kapıda belirdi.

"İyi sabahlar, genç hanımlar," dedi parlak bir sesle. Julain ve Adela arkasından geldiler. 'Oh, Glorian. Övgüleriniz! Çok küçük olduğun zamanları hatırlıyorum da, seni kollarımın arasında kaybedeceğimi sanmıştım. Şimdi şu haline bak - ne kadar uzun ve güzelsin. Glorian'ın yanaklarını okşadı. "Gel, seni giydirelim. Önümüzde yoğun bir gün var.'

Drouthwick Kalesi'nden üç mil ötede, uykulu Worhurst yerleşiminin üzerinde bir horoz ötüyordu. Bardholt, gelişiyile ilgili sessizliklerine karşılık olarak kasalarını ve fiçilerini şaşkın sakinlerine açmıştı.

Wulf kaba battaniyeler ve bir samanlığın kokusuyla uyandı. Thrit yanında uyuyordu, başı kaslı bir kola yaslanmıştı ve Eydag da yakınlarda horluyordu. Onları uyandırmamaya özen gösteren Wulf doğruldu ve çizmelerini buldu. Ayak sesleri gıcırdayarak uzaklaşırken Thrit kıpırdandı, kirpikleri titriyordu.

Ahırın dışında, Wulf yünlerinin üzerine bir kemer bağladı ve dökülmüş yapraklarının üzerinden meşe ve altın huş ağaçlarının arasına adım attı. Işık, dalların arasından sulanmış bira gibi damlıyor, Worhurst'e giderken geçtikleri derenin üzerinde zıplıyordu. Yakın mesafede çanlar, Geç Sonbahar Bayramı için neşeli bir tıngırtı çıkarıyordu.

Karşıya geçerken bıraktığı kirli sakallarını tıraş etmek için derenin kenarına diz çöktü. Diğer tarafta bir domuz çobanı domuzlarının yanında yürürken ısıklık çalıyor, meşe palamutları ve kayın ağaçlarının arasında kök salmalarına izin veriyordu. Wulf yüzünü ovarak temizledi ve sudaki yansımasını inceledi.

O gün, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kralına kadeh taşıyıcısı olarak hizmet edecekti. Bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin veremezdi. On dört yaşından beri ev kahyası olarak hizmet ediyordu. Eğer erdemli yoldan ayrılmazsa, şövalyelik hayaline ulaşabilirdi.

Başarılı olmak için kalbini iğneyle bağlaması gerekecekti, böylece bir daha kimse kalbine giremeyecekti. O ilk öpücüğe karşılık vermekle ve tomurcuğu çiçeklenmeden ezmemekle aptallık etmişti.

"Sana ne söyledi?

Wulf omzunun üzerinden baktı. Regny çoktan bakımlı ve zırlı, çökmüş bir söğüdün yanında duruyordu.

"Yeter. Kurulanmak için gömleğini kullandı. "Sana karşı sert miydi?

Regny bir omzunu kaldırdı. "Reis olabilirim ama eyaletimde hüküm sürecektedir kadar yaşlı değilim. Gençlik çılgınlıkları mazur görülebilir ve gömülebilir. Bardholt bunu herkesten daha iyi anlıyor.

"Ona kimin söylediğine dair bir fikrin var mı?

'Bir şifacı bana bazı otlar verdi. Sanırım dili sürçtü. 'Senin için gitmeliydim. Beni affet.

"Böyle şeylere ihtiyaç duyduğunu unutan ilk kişi sen olmazsın. Adam ona katılırken soğuk bakışları onu takip etti. Bir reisin gümüş yakasını takmıştı, yakasının uçları Askrdal ağacıyla süslenmişti. "Dur tahmin edeyim. Kralımız sana bir tokat attığı için hayatının geri kalanında ahlaksızlık yapmayacağına yemin ettin.

'O asla bileğime tokat atmaz. Hep arkadan vurur. Evet, sanırım benimkini de ezdi.

Ve onun yanındaki yerim seninkinden daha kırılgan. Dikkatli olmak zorundayım, Regny.

"Bardholt'un seni kayırdığını çok iyi biliyorsun," dedi Regny, "ama isteklerine saygı duyuyorum. Güneş ışığı Regny'nin örülmüş kahverengi saçlarındaki kumral notaları ortaya çıkarmıştı. 'Kalbini çok hızlı kilitleme, Wulfert Glenn. Ev halkından başka birinin senden hoşlandığını biliyorum.

Wulf bir kaşını kaldırdı. "Kim?

"Öğreneceksin derdim ama kaçırdığın tüm işaretleri sayarak eğlenmeyi tercih ederim. Bir kolunu onun beline doladı. "Gel. Bardholt'un Eski Salon'daki gözleri o l m a m ı z a ihtiyacı var.'

Drouthwick Kalesi neredeyse Ascalun'daki kraliyet kalesi kadar büyüktü. Büyük Salonu sonsuza dek uzanıyordu. Birkaç ateş çıtırdayarak duvarlarını ısıtıyordu. Gerçi ısınmaya pek de ihtiyacı yoktu, çünkü Sonbahar Sonu Ziyafeti için muazzam sayıda insan salonu doldurmuştu.

Glorian ne bu kadar çok misafir ne de bu kadar çok yemek bekliyordu. Mürver çiçeği cheesecake, kaynamış krema ya da bektaşi üzümü tereyağıyla servis edilen altın rengi bir rüzgâr gibi; sıcak kalbur ekmeği ve kuşburnu pudingi; ballı şarapta kaynatılmış kırmızı armutlar. Ve et: elma ile doldurulmuş kaz, şişte kızartılmış tavuk, çam fıstığı ile kalın kömürleşmiş sosisler.

Kıpkırmızı elbisesi, alçısını örtecek şekilde değiştirilmiş, dar bir bele ve sarkan kollara sahip, moda uygun bir Yscali tarzında kesilmişti. Florell altı parça saç almış ve bunları erdemli bir örgü haline getirmiş, geri kalanını da sırtından aşağıya sarkıtmıştı. Bu ve altın tacıyla dayanılmaz derecede sıcaktı.

Üç porsiyon daha cheesecake yedi. Arp sanatçısı, tarihte Glorian Hartbane olarak bilinen İkinci Glorian hakkında bir balad olan 'A Royal Quarry'nin ilk notalarını çalarken alkışlar yankılandı. Yardımsever Isalarico ile evlenerek Yscalin'i Aziz'in kollarına bırakan bu ünlü kraliçenin adı Glorian'a verilmişti.

Duvarları kaplayan beyaz sancaklar Gerçek Kılıç'ı gösteriyordu. Aziz'in İsimsiz Olan'ı bozguna uğratmak için kullandığı büyülü kılıç Ascalun'u temsil ediyordu ve Carmenti'yi çevreliyordu.

Cumhuriyetçiler Erdemliler Konseyi ile birlikte oturuyordu. Heyetin en büyüğü, uzun boylu, dar omuzlu, uzun, çıplak boyunlu, mücevherlerle süslenmemiş bir kadın olan Karar Verici Numun'du. Kolsuz elbisesi yere kadar uzanmadan önce belinden kıvrılıyordu.

Yüzü, sıkıca örülmüş ve başının tepesinde toplanmış ağarmış siyah saçlarının altında sakindi. Otoritesinin tek belirgin işareti altın yapraklardan oluşan bir halkaydı. Her lokmayı mızraklamak için kullandığı çatallı bir Güney aleti getirmişti.

Yanında iri yarı ve dikkatli danışmanı oturuyordu, aynı zengin moru giymişti ve kocaman omzuna beyaz bir örtü örtmüştü. İkisi de koyu renk gözlü ve kahverengi tenliydi, Arpa Nerafriss Numun'dan biraz daha solgundu. Glorian bulundukları konuma nasıl geldiklerini ya da bu konumun neleri içerdiğini henüz anlayamamıştı. Her şey kulağa çok karmaşık geliyordu.

"Armalarındaki şey ne? Helisent gürültünün üzerine sordu. Lavanta rengi üzerinde soluk bir kemeri gösteriyordu.

"Ungulus Kapısı," dedi Glorian. "Dünyanın sonu. Liuma söyledi. "Dünyanın bir sonu mu var?" dedi kızarmış bir Julain kaşlarını çatarak. "Bir geçitle mi?

"Bir yerde bitmek zorunda, değil mi? Helisent başını eğdi. "Öyle mi?

"Numun'un iki yoldaşı olduğunu duydum," dedi Julain eliyle ağzını kapatarak. Helisent hayretle homurdanırken, Glorian üçüncü (belki de dördüncü) kadeh şarabını bitirdi. 'Evet, Halgalant'ta bir skandala neden olmuş olmalı. Üç kişilik bir evlilik. Oh, harika, gevrekler!

Glorian sırtarak masaya baktı. "Siz," diye seslendi Helisent, "bunları prenses için buraya getirin!

"Ekselansları," diye bağırdı insanlar, fincanları kaldırarak. "Leydi Glorian!

"Muhteşem prensesimize," diye güldü Florell kraliçenin yanındaki yerinden. Salonu için neşe!

Kraliçe Sabran mantosunu omuzlarının krem rengi tenini gösterecek şekilde alçak giymişti. Kendi kadehini kaldırdı ve Glorian'a nadir görülen bir gülümsemeyle iltifat etti.

'Sevgili kızım. Inys ve Hróth Prensesi,' dedi sesi net bir şekilde çınlayarak. O konuşurken konuşmalar kesildi. "Aziz, on beşinci yılında seni kutsasın ve korusun.

Salonda alkışlar yükseldi. *Beni gerçekten seviyor*, diye düşündü Glorian ve şarap karnında daha da sıcak hissetti. *Benimle gurur duyuyor*.

Önüne parşömen kadar ince, tereyağı ve balla kızartılmış hamur işleriyle dolu bir tabak geldi. Arka arkaya birkaç tane yedi ve parmaklarındaki tatlılığı yaladı.

Kafasını kaldırdığında annesinin kaşlarını kaldırmış ona baktığını gördü. Glorian bir sonraki gevreği daha dikkatli aldı ve düzenli lokmalar halinde yedi.

Kraliçe Sabran rahatlamış bir halde solunda oturan Inys'in Lord Şansölyesi Robart Eller ile konuşmasına geri döndü. Konuşurken bile mavi gözleriyle salonu izliyordu. Kendisi Cömertlik Dükü'ydü ve bu nedenle ziyafetin büyük bir kısmını karşılamış, hatta üzümlerin çok daha sıcak bir güneş altında tatlanabildiği Yscalin'den baharatlı şarap bile getirmişti.

Glorian annesinin bu kadar dengeli ve güçlü olduğunu görünce, onun kötü bir taklit olduğuna sevinmişti. O bir gölge olmak için doğmuştu ve gölgelerin tek yapması gereken arkadan yürümekti.

Birdenbire koluna acı saplandı. "Seni aptal," diye soludu Julain, bir anda ayılmıştı. "Ayakların için tuns var mı?

Glorian gözlerindeki iğneleri kırıştırarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hizmetçilerden biri - bir oğlan, bir sayfa - fincanını doldurmaya çalışmış ve onun yerine kırık koluna vurmuştu.

"Ekselansları. Korkudan titriyordu. "Özür dilerim. Sizi incittim mi?" 'Önemli değil. Glorian güçlükle konuşabiliyordu.

"Affedersiniz.

Birdenbire çok fazla gelmişti - ısı, gürültü ve acı. Ayağa kalktığında, ona en yakın olanlar da ayağa kalktı. Onların endişelerini uzaklaştırdı. Umarım sadece yakın bir tabureye ihtiyacı olduğunu düşünmüşlerdir, ki öyleydi. Eğer içgüdüleri doğruysa, korkunç bir şekilde hastalanmak üzereydi.

Drouthwick Şatosu'nun pek çok tuhaf girintisi ve ara yeri vardı. Bunlardan biri de Büyük Salon'a bakan uzun müzisyenler galerisiydi. Glorian merdivenlerden yukarı koştu, onu koruyan asmayı geçti - ve büyük ve katı bir şeye çarptı. Kolu çılgılık attı. Sendeledi ve neredeyse tökezliyordu, sadece sağlam eliyle kendini duvara tuttu.

Aklına gelen ilk çılgınca düşünce galerinin duvarla kapatılmış olması gerektiği idi. Sonra asılı duran şey geri çekildi ve gölgede kalmış bir yüz belirdi.

"Halgalandı'ta kimsin sen? Glorian sordu.

Acı ve utanç sesini keskinleştirmişti. Burada birini görebileceğini hiç düşünmemişti. Adam -genç bir adamdı, ondan çok da büyük değildi- ona baktı

şok içinde ona baktı.

"Leydim. Kendini toparlayarak başını eğdi. "Affedersiniz. Yaralandınız mı?

Aksanında sert bir çapak vardı. Üzerinde Kuzey'in kireci olduğuna yemin edebilirdi.

"Yaralı mı? Glorian tersledi. "Varlığın canımı sıkıyor. Neden karanlıkta burada gizleniyorsun?

Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Kaba davrandığını biliyordu ama üzerine bayılmadan önce onun yolundan çekilmesi gerekiyordu. Kemikleri o kadar çok acıyordu ki gözleri karıncalanmıştı.

Genç adamın arkasından ikinci bir yüz baktı. Yaklaşık aynı yaşlarda, kahverengi saçları solgun alına dökülmüş bir kadın. Glorian neyi bölmüş olabileceğini anladığında yüzü kızardı.

"Siz ikiniz evlenmediğiniz sürece kaçamak yapmamalısınız. Kolları zonklayarak kendini hatırı sayılır boyuna kadar kaldırdı. "Defolun gidin, yoksa Kraliçe Sabran bunu duyacak.

"Biz-" diye başladı kadın ama adam sözünü kesti. "Evet leydim. Bizi affedin.

Arkadaşına yol gösterdi ve gittiler. Glorian onların ayak sesleri kaybolana kadar bekledi, sonra iki büklüm oldu, yeri kusmuk ve böğürtlen şarabıyla boyadı.

Her nasılsa, diye düşündü hüznle, tam muhafızları yetişmişken, *Annemin bunu daha iyi idare edeceğinden şüpheleniyorum.*

Yarım saat sonra Eski Salon'daki yüksek masada oturuyordu. Carmentum'dan gelen delegasyon da dahil olmak üzere en önemli üç yüz konuk daha samimi bir odaya davet edilmişti.

Muhafızları kemikçiyi çağırmış, Kell Bourn da onun kolunu göğsüne bağlamıştı. Vücudu ağrısa da Glorian şimdi kendini daha dengeli hissediyordu. Nefesini tazelemek için biraz kedi nanesi çiğnemişti ve bir manto ince deri kayışı Carmenti'den saklıyordu.

Dördüncü talibi de yanındaydı. İlki adını fısıldamaktan başka bir şey yapamayacak kadar utangaçtı; ikincisi tuhaftı ('Hanımefendi, gözleriniz iki yumuşak kurbağa kadar yeşil') ve Yscalin'deki bir zeytin bölgesinin varisi olan üçüncüsü bakışlarıyla buluşmayı bile başaramamıştı.

Bu, Mentendon Vekilharcı'nın büyük oğlu Magnaust Vatten'di. Gözleri çelik grisiydi ve beyaz yüzü küçümsemenin bir resmiydi. Inysh'lerin sonbahar kırmızıları ve altınlarıyla ışıldadığı yerde, o fok derisi ve siyah işlemeli

deri, ciddiyetinde meydan okuyan. Bir zamanlar Deniz Kralı dedikleri adamın bu oğlu, salonun her yerinden dikkatli bakışlar çekti.

Gerçek bir kralın kızı olan Glorian hiç etkilenmemişti. Magnaust bir tabak pişmiş kuğuyu testereyle keserken şikâyet etmekten başka bir şey yapmamış ve Glorian'ın ağzından tek bir kelime bile çıkmasına izin vermemişti.

En azından dans etmekten kurtulmuştu. Gösteriyi sevmesine rağmen zamanlamayı bir türlü tutturamıyordu. Elli kişi Yscalın'den bir çember dansı olan zehanto yapıyordu.

"Ve tabii ki," diye devam etti sözde talibi, "Ments açıkça bizim hakkımızda kötü konuşmayabilir - korkaklar, hepsi - ama özel olarak çatallı dillerini salladıklarından hiç şüphem yok.

"Korkunç," dedi Glorian dalgınca.

'Servetimizi onların şehirlerine akıtıyoruz. Onları özgür akıncılardan koruyoruz. Onlara Halgalant'a giden yolu gösterdik ama sanki hepimizin battığını göreceklermiş gibi bakıyorlar.

İkisi de Yüksek Hróthi denilen dilde konuşuyordu - Mentendon'da gelişen lehçeden ziyade Eldyng'de konuşulduğu şekliyle. Glorian onun Mentişçe konuşup konuşmadığını bile merak ediyordu. Başka bir yerde olmayı çok isteyerek, tekrar zehantoya baktı.

Florell mükemmel bir zarafetle dönüyor, kızıl elbisesinin etekleri fırıl fırıl dönüyordu. Helisent, Yscalın'den ziyarete gelen geleceğin Vazuva Kontesi Sylde Yelarigas'la dans ederken, ondan oldukça etkilenmiş görünen Arpa Nerafriss'le el ele tutuştu.

'Yağmacılar diyorlar bize. Deniz kurtları,' diye alay etti Magnaust Vatten. 'Hükümdar olduğumda, nankörlerin kökünü kazıyacağım ve onları diri diri yakacağım. Bu hoşlarına gidecek. Ne de olsa İsimsiz Olan onların aşâğılık dağlarından yükseldi.

"Ah, gerçekten de," dedi Glorian, dans sona erdiği ve alkışlar gürlediği için dikkati daha da dağılmıştı. Sağında, talibi acı acı öksürüyordu. "İyi misiniz lordum?

Morarmaya başlamıştı. Sırtına bir tokat atıp atmaması gerektiğini düşünüyordu ki, adam elini ağzına götürüp bir kemik çıkardı. Kemiği tiksintiyle tabağına fırlattı.

"Majesteleri," diye seslendi Decreer gür sesiyle, "aramızda Carmentum'un en iyi müzisyenlerinden oluşan bir topluluk var. Onun işaretiyle öne çıkıp selam verdiler. 'Kızınızın takdiri için Gulthaga'nın bir dansı olan thinsana'yı çalmaktan memnuniyet duyacaklardır.

"Dostluğumuza katılırsanız onur duyarız," dedi Arpa, onun yanında durarak. "Ve eğer thinsana size yabancı geliyorsa, bu benim için

"Sana adımlarını öğretmekten zevk duyarım.

Glorian bunu düşündü. Bu teklif dürüstçe de olabilirdi, Inys Kraliçesi'ni aptal durumuna düşürmek için altın bir fırsat da. Eğer dans zor olursa, annesi toplum içinde tökezleyebilirdi. Hatta bir hükümdardan sarayının önünde eğitim almasını beklemek hakaret olarak bile algılanabilirdi.

Ayrıca küçük ya da ilgisiz görünmeden reddetmesi de zordu. Tüm bunlar Glorian'ı tedirgin ediyordu.

Ancak Kraliçe Sabran'ın yine belli belirsiz gülümsemesi onu şaşırttı. Figürlerle dolmuş olan galeriye doğru baktı. Arpçı bir işaret verdi.

"Bu çok cömert bir teklif Decreeer," dedi Kraliçe Sabran, "ve bu vesileyle reddetmek bana acı veriyor. Tinsana'nın ihtişamını duymuştum. Ellerini koltuğunun kollarına yerleştirdi. "Ne yazık ki bir sonraki dansı yol arkadaşşıma ayırdım.

Glorian bir an için yanlış duyduğunu ya da annesinin tok sesinin ima ettiğinden daha fazla şarap içtiğini düşündü - ta ki bir boru sesi duyulana, Inysh müzisyenleri bir karşılama çalgısı çalana ve Hraustr Hanedanı'nın armasını taşıyan bir alay içeri girene kadar. Hróth Kralı kapıda eski bir dev gibi belirirken Kraliçe Sabran ayağa kalktı.

Glorian inanamayarak, "Baba," diye nefes aldı.

Soluk soluğa konuşmalar salona yayılırken ve herkes eğilmek için ayağa kalkarken, Glorian'ın göğsünde mutluluk kabardı. Carmenti partisi de aynı şeyi yapmadan önce okunamayan bakışlar fırlattı.

"Kralım," dedi Kraliçe Sabran, sıcak ve net bir sesle. Yere indi ve elini uzattı. Kral Bardholt onun önünde diz çöktü.

"Kraliçem," dedi kalın Inysh dilinde. "Bu dansın bende olduğuna inanıyorum. "Ben de öyle olduğuna inanıyorum.

Kral Bardholt onun parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. Glorian ona gülümsemek için döndüğünde sırttı, ela gözleri o kadar genişti ki kırıştı. O gelmişti. Yılın karanlık yarısında gelmişti.

Yüksek masaya doğru yürüdü ve onun elini uzattı. Elini uzattığında, sanki o da bir Inys Kraliçesiymiş gibi alçak sesle eğildi.

"Kızım," dedi ve yumruğunu göğsüne doğru kaldırdı. "Bunun için, senin takdirin için, denizi aştım.

Salon alkış ve tezahüratla inledi. Glorian güzel kolunu ona doladı, kalbi tavana doğru süzüldü, acısını ve Vatten'li çocuğu tamamen unuttu.

8

Güney

Ninuru güneş ışığının demetlerini kesti, kaslar kürkün altında zıplıyordu. Eyerdeki Tunuva bir daldan kaçmak için eğildi. Hidat Janudin çok geride değildi.

İleride, beyaz kuyruklu bir uzun boynuzlu çalılıkları yarıp geçti. Toynakları bu ıslak zemin için yaratılmıştı ama bir ichneumon her şeyden hızlı koşabilirdi.

Lasian Havzası'nın haritası çıkarılamazdı ya da Güney'de öyle fısıldanıyordu. En yetenekli şairler bile ormanın enginliğini asla yakalayamamıştı, çünkü hiçbiri onun derinliklerine gözlerini dikmemişti: uçsuz bucaksız ağaçları, akıl almaz yükseklikleri, binlerce yüzyıl boyunca oluşmuş katmanları.

Hiçbir şey tek başına büyümüyordu. Hiçbir şey çıplak değildi. Kökleri yosunlar kaplamıştı; gövdeler sarmaşıklerle sarılmıştı. Eski hallerinin hatıralarıyla doluydu.

Kimse Lasian Havzası'nın haritasını çıkarmamıştı ama Tunuva yolunu biliyordu.

Ninuru devrilmiş bir ağaçtan fırladı ve bir hırıltıyla avlarının önüne indi. Yukarıda, kemerli bir kökün üzerinde beliren Esbar, korkunç bir kükreme çıkararak Jeda'nın üzerine taht kurmuştu. Korkan ve homurdanan uzun boynuzlu at, her tarafı terden sıırılsıklam olmuş bir halde tekrar gürleyerek uzaklaştı.

"Koruluk," diye bağırdı Esbar. Tunuva çoktan avlarının peşine düşmüştü.

İchneumonlar yosunlarla kaplı bir koruluğa girdiler. Güneş ışığı gölgelikteki aralıklardan parıldıyordu. Az ileride, ağaçlar aşıklar gibi birbirine yaklaşıyordu. Tunuva yayını sırtından salladı ve ipe bir ok geçirdi. Büyüsü azalmış olsa da görme yetisi her zamanki gibi keskindi. Ok açıklık boyunca savruldu, uzun boynuzlu tökezledi ve geri çekilerek Hidat'ın öne geçmesine izin verdi.

Jeda ikisinin de yanından hızla geçti. Tunuva haykırışını yuttu - Esbar zaten çok ilerideydi. Hidat yavaşladı ve ikisi de Esbar'ın Jeda'nın üzerinden fırlayışını izledi. Bir çelik parıltısı, bir oflama ve canavar otların üzerine yığıldı. Jeda boynunu dişlerinin arasında kavradı.

Tunuva atını onlara doğru sürdü ve uzun boynuzlu ata tam yığılıp yosunlar kanını içerken ulaştı. Jeda onu bıraktı ve hırladı. Kürkü simsiyahtı ve çoğu ichneumon'un sahip olduğu kehribar rengi gözleri vardı, gözbebekleri fes şeklinde uzanıyordu.

"İyi bir avdı. Esbar ayağa kalktı ve bıçağını silerek temizledi. 'Bizi buraya getirdiği için şanslıyız - adamlar bana yosunumuzun azaldığını söyledi. Üç gündür kan kaybediyor gibi görüldüğüm için buna şaşmamalı.

"Biraz toplayacağım. Hidat eyerden kaydı. Boncuklar örgülerinin uçlarına vuruyordu. "Acıyor mu Dartun?

"Hayır," dedi kumlu ichneumon'u. Uzun boynuzlu at onun böğrünü deşmişti. "Ichneumonlar yavaş sığırlara yenilmezler.

Jeda ve Ninuru aynı fikirde olduklarını gürlədiler. Tunuva gülümseyip Ninuru'yu okşarken, Hidat bir tomar yosun koparıp yaraya bastırdı ve Dartun'un pençelerini memnuniyetle yoğurmasını sağladı.

"Hidat," dedi Tunuva, "iyi misin?"

"İyiyim. En büyük darbeyi Dartun aldı.

"Avı kastetmiyorum. Tunuva onun omzuna dokundu. Hidat'a yıllarca akıl hocalığı yapmıştı ve bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. "İpi ağaçtan sökmüşsün.

Hidat ona baktı. Gençken bile, her zaman kendi içine demir atmış, sarsılması zor bir kadın olmuştu. Şimdi kara gözlerinde samimi bir şüphe vardı.

"Sen aramızdaki en bilge kişilerden birisin Tuva," dedi. 'Meyvesini bir daha bana vermeyeceğinden korkmak aptallık mı?

"Bu düşünceyi aklına soktuğu için Siyu'yu iki kat daha aptal yapıyor," diye mırıldandı Esbar. Av bıçağını kınına soktu. "Bunu yapman çok iyi oldu Hidat. Siyu'nun bunu telafi etmesini sağlayacağım.

"Barış. Tamamdır. Hidat Dartun'a güven verici bir vuruş yaptı. 'Gel bakalım, yavrum.

Bir şeyler içme zamanı.

Ninuru'yu avlarını koruması için bırakarak, ağaçlar tekrar seyrelip Minara Nehri'ne yol verene kadar yürüdüler. Lasian Havzası'nın bu kısmında neredeyse iki fersah genişliğindeydi.

Güneş ışığı akan altın rengi sulara parıldıyordu. Hidat ichneumon'unu içmeye götürürken, Esbar binici ceketini çıkarıp kollarındaki kanı sıktı.

"Gözlerinde o bakış var," dedi Tunuva'ya. "Siyu hakkında söylediklerim yüzünden mi?

Tunuva devrilmiş bir ağacın üzerine oturdu ve çizmelerini çıkardı. "Hayır, sadece Hidat'ın uzun boynuzu öldürmesine izin vereceğini ummuştum," dedi ayaklarını sığığa daldırarak. "Bu onun kendine olan güvenini tazeleyebilirdi, becerisini hatırlamak için.

Esbar bir süre onun yüzüne baktıktan sonra, "İyi bir düşünce," dedi. Tunuva'ya katılmadan önce ceketini bir kayanın üzerine serdi. "Beni affet. Kovalamacadan ne kadar hoşlandığımı bilirsin.

"İşte bu yüzden sen mungunasın. Tunuva onun dizini okşadı. "Affedilecek bir şey yok.

Esbar parmaklarını kenetledi. Tunuva onun elinin arkasındaki güneş lekelerinin izini sürdü. İkisinin de elleri yıllar içinde değişmişti: eklemeler daha kalın, damarlar daha cesurdu.

"Tuva," diye seslendi Hidat. "Neredeyse unutuyordum - Başrahibe seninle konuşmak istiyor. Dizlerine kadar suyun içindeydi. İstersen şimdi ona git. Uzun boynuzluyu halledebiliriz, değil mi Ez?

"Sanırım öyle. Esbar sesini alçaltarak Tunuva'ya baktı. 'Eğer bu Siyu ile ilgiliyse-

"Sana anlatacağım.

Tunuva onu öptü ve ayağa kalktı. Esbar yüzünü güneş ışığına doğru eğdi.

Ormanın gölgesi Tunuva'nın üzerine geri katlandı. Elinde çizmeleri, çıplak ayakları çok az ses çıkararak açıklığa doğru adımlarını geri çekti. Bazıları için ağaç hem kutsal ateşi hem de gölgenin sessizliğini bahşediyordu.

Ninuru'yu Tarikat'a doğru sürdü, gizli kapıların önünden geçti. Ne zaman birinden geçse, onu yapan büyücü geldiğini hissediyordu.

Giriş, dev bir incir ağacının kalın ve yayılan kökleri arasındaydı, tesadüfen bulmak imkânsızdı. Tünelin içine kaydı ve toprak paslanıp yerini pürüzsüz fayanslara bırakana kadar yürüdü. Güneşlenme odasına ulaştıklarında Ninuru balkonda uyuklamaya başladı, Tunuva ise üzerini değiştirdi.

Saghul yemeklerini kendi güneş odasında, Gelin Odası'nda yiyordu. Tunuva onu dumanı tüten pirinç, odun tütsülenmiş keçi, yaprak ve yer fıstığı yağıyla pişirilmiş karideslerden oluşan bir tabağı karıştırırken buldu.

Galian'ın Feryadı balkonunun hemen ötesinde gürliyordu. Şelale Kan Vadisi'ne dökülüyor, güneybatıya doğru akarak denize kavuşan Aşağı Minara'nın bir kolu haline geliyordu.

"Başrahibe," dedi Tunuva, "size katılabilir miyim?

"Tunuva Melim. Saghul ona oturması için el salladı. "Otur. Yemek ye. Açlıktan ölüyor olmalısın. Tunuva kendine servis yapmadan önce ellerini leğende yıkadı. "Avın başarılı mıydı?

"Uzun boynuzlu bir geyik. İyi et verecektir. Tunuva tereyağını bir top pirinç yuvarlamak için kullandı. "Hidat benimle konuşmak istediğini söyledi.

"Evet. Bu yemeği bitirene kadar uyanık kalmaya niyetim yok, o yüzden çabuk olacağım. Saghul yutkundu. "Siyu'n-Nâra'nın dünyaya gönderilmesi önerinizi düşündüm.

"Bu konuda çoktan bir karara vardığınızı sanıyordum, Başrahibe.

"Ben sadece güneş şarabı üzerine bir düşüncemi dile getirdim. Saghul biraz içti. 'Siyu Nzene'nin sarayına gidecek. O bir inisiye olacak. Bıçağının ucuyla bir karides mızrakladı. "Gashan onu eğitebilir ve öğüt verebilir.

Tunuva buna inanmaya cesaret edemedi.

"Başrahibe," dedi, ölçüsüz bir rahatlamayla, "teşekkür ederim. Siyu sizi gururlandıracak.

"Halefim olarak neden Esbar'ı seçtiğimi biliyor musun?

"Çünkü Tarikat'tan saygı görüyor. Çünkü kararlı, ilham verici, yüksek fikirli. Çünkü o büyük bir büyücü.

Saghul homurdandı. "Emin olmak için bunların hepsi. Karidesini çiğnedi. "Ama hepsinden önemlisi, senin onun üzerindeki etkindi. Senin sakinleştirici rehberliğin. Sebebin. Ben öldüğümde, gerçekten kulak vereceği tek öğüt seninki olabilir.

'Saghul, o bu aileyi seviyor. Herkesi dinleyecektir.

"Esbar bugün uzun boynuzu kesti mi, yoksa sorunlu Hidat'ın darbeyi vurmasına izin mi verdi?

Tunuva bakışlarını indirdi.

"Birincisi," dedi.

'Bir Başrahibe dinlemekten daha fazlasını yapmalıdır. Sadece bakmamalı, görmeli de,' dedi Saghul. 'Eğer hepimiz birer alevsek, Esbar bir okun ucundaki alevdir. Hedefini bulduğu sürece, dünyanın onun peşinden alev almasını özleyecektir. Bu şaşmaz doğası onun hem büyük gücü hem de zayıflığıdır. Bıçağını yere bıraktı. 'Sana hiç söylemese bile Hidat'ın neye ihtiyacı olduğunu gördün. Her zaman olduğu gibi Siyu için de aynısını yaptın. Sen ısıtan alevsin, Tunuva Melim. Bir yarayı kapatan alev.

Tunuva az önce yaptığı pirinç topunu yedi. Saghul ile yaptığı her özel konuşma onu tuhaf hissettiriyordu - aynı anda hem huzursuz hem de teselli edilmiş.

'Beni onurlandırdınız, Başrahibe,' dedi. "Siyu'yu ziyaret edebilir miyim, tayinini ona bildirmek için?

"Edebilirsin. Onu hemen serbest bırakamam - daha fazla saygısızlık etmesini istemem - ama cezasını çeker çekmez, yakma törenini yapacağız. Saghul kaşlarını kaldırdı. 'Senin de yanan ateşin var, mezar bekçisi. Bu gece vadiye git ve tatmin ol.

Gün batımında, vadi tabanına doğru binlerce adım attı. Gece serindi. Birkaç adam nehir kenarında bir kavanoz şarabı paylaşarak konuşuyor ve kıkırdıyordu. Tunuva'yı görünce ortalıktan kayboldular.

Her kız kardeş tek başına yemek yedi - tabii ki ilk kez ailesinin önünde yemek yemesi dışında. Tunuva o gün bir inisiyenin beyaz pelerinini giymişti. Ağaca doğru attığı her adımda, ağacın meyvelerini kendisinden esirgeyebileceğinden, değersiz olduğundan korkmuştu.

Yıllar sonra hâlâ bir inisiyeydi - savaşmaya hazırdı ama asla çağrılmamıştı. Başka rütbe yoktu, çünkü henüz öldürülecek bir şey yoktu.

Pelerininin düşmesine izin verdi ve iki kökün arasına diz çöktü. Portakallar dallardaki mumlar gibi titriyordu. Bir tanesi taç yapraklarının çırpınışıyla yuvarlanarak onu bekleyen ellerine düştü. Işık kabuğundan parlıyor, çekirdeğindeki kalpten kaynaklanıyordu.

Siyāti uq-Nāra sihrin kaybolmaması için meyvenin tamamının yenmesi gerektiğine inanıyordu. Daha sonraki Başrahibeler bu kuralı gözden geçirmişlerdi, çünkü bir ısırık yeterli görünüyordu. Tunuva kendi payına önce kabuğunu çıkardı ve gömmek için bir kenara koydu.

Portakal dişlerinin altında kırıldı. Siden erimiş güneş ışığı gibi aktı - en derin toprağın büyü, onu yeniden gücüyle zenginleştirdi. Kendini ateşe verdi.

Bir süre için, fitili yandıkça yenilenen imkânsız bir mum oldu. Büyü yatıştığında gece olmuştu. Kıpırdamadan yattı, her kanat çırpışının ve otların, neredeyse bir tada dönüşen çiçeklerin ağır kokusunun farkındaydı. Yıldızlar ok uçları gibi keskin parlıyordu ve tüm dünya onun teninde titreşiyordu.

Parmak uçlarında bir parıltı görmek için aşağıya baktı. Bu altın ışık kaybolacaktı; ağır sükûnet de öyle. Cildi sabaha kadar hassaslaşacak ve ateşi çıkacaktı. Acıkacaktı: yemek için, dokunmak için.

Tüm bunlar olmadan önce ayağa kalktı ve sıcak alnını şükranla ağaca dayadı.

İnisiyelerin odasında, Imsurin derin ve yatıştırıcı ses tonuyla genç kızlardan birine uyuması için şarkı söylüyordu. Tunuva onu fark edene kadar kapı aralığında bekledi.

"İmin," dedi alçak sesle. "Başrahibe Siyu'yu ziyaret etmeme izin verdi.

Çocuğun üzerine bir battaniye çekti. "Neden?"

"Ona yakılması gerektiğini söylemek için.

Adamın ağzı seğırdi. Adamın memnun olduğu belliydi ama her iyi haberi bir tutam ihtiyatla karşılardı.

"Zamanı geçti," dedi. 'Yine de keşke Başrahibe'yi harekete geçirmek bu kadar uzun sürmeseydi. En yakındaki lambayı söndürdü. 'Siyu kendini pek iyi hissetmiyor. Sizi gördüğüne memnun olacaktır.

"Onu rahatsız eden ne?

"İğ arısından şüpheleniyorum. Eğer iyileşmezse Denag'a danışacağım.

Tunuva başını salladı. İnisiyelerin hastalanması nadir görülen bir durumdu ama şimdilik Siyu hâlâ bir adaydı.

İğ arısının sokması derin bir bitkinliğe yol açmıştı. Bu nedenle Tunuva Siyu'yu uyurken bulmayı umuyordu. Onun yerine, sobanın yanında dizlerinin üzerine çökmüş, bir tencerenin üzerine kusuyordu.

Tunuva kapıyı kapatıp yanına çömeldi ve Siyu titrerken uzun saçlarını geriye doğru çekti. Siyu midesini boşalttıktan sonra soluklanmak için arkasına yaslandı ve Tunuva ona bir bardak su getirerek sürahideki güveyi temizledi. Siyu susamış bir şekilde içti.

"Ne oldu, güneş ışını? Tunuva onun alnını yokladı. Serindi. "Yine kanama sancılarının mı başladı?

"Hayır. Siyu ağzını sildi. "Bir süredir kanamam yok.

Tunuva kaşlarını çattı. Siyu onun bakışlarıyla karşılaşp yutkundduğunda, az önce içini dolduran tüm sıcaklık kaybolmuş gibiydi.

"Siyu," dedi belli belirsiz. "Ne zamandır?

Siyu kapıya baktı ve bir elini karnına bastırdı. "İki kanama kaçırdım," dedi. "Başrahibeye söylemeyeceğine söz ver. Ana üzerine yemin et, Tuva.

Tunuva yemin etmek bir yana, güçlkle konuşabiliyordu.

"Siyu," sonunda başardı, "biliyorsun, çocuk doğurma kurallarını *biliyorsun*. Sen çok gençsin ve henüz ateşlenmedin. Ne düşünüyordun ki? Siyu daha hızlı nefes almaya başlayınca kendini topladı. "Bunu çözebiliriz ama bilmem gerek. Kimdi o?"

Siyu ona baktı, gözlerinde korku belirmişti.

"O Tarikat'tan değil," diye fısıldadı. "O dışarıdan geliyor.

9

Doğu

Çelik, antik kayaya yontuldu. Dumai buzdan orağını çekiştirerek yerine sabitlenmesini sağladı. Sağ bacağını büktü, kasları eforla yanıyordu ve çizmesinin çivili burnunu kara sapladı. Çok uzakta değil, Kanifa'dan gelen aynı *tıkırtı* sesini duyabiliyordu.

İpyeda Dağı'nın ikinci zirvesinin yarısından fazlasını aşmışlardı. Zirveye ulaşmanın tek yolu tırmanmaktı ve bunu sadece Kraliçe Çan'a göz kulak olanlar denerdi.

Kanifa yıllardır onun bekçiliğini yapıyordu. Dumai'nin aksine o yerde doğmuştu. Ailesi onu on üç yaşındayken, eyaletlerindeki orman yangınlarından kurtarmak umuduyla tapınağa getirmiş ve Büyük İmparatoriçe de uygun zamanlama nedeniyle onu yanına almıştı. Çan bekçisi yaşlanıyordu ve yerine geçecek birine ihtiyaç vardı.

Dumai yıllarca Kanifa'nın yolu öğrenmesini izlemişti. Onu, ona gökyüzünü kazıyormuş gibi görünen orta zirvede görmek onu büyülemişti. Sonunda, onun baktığını fark etmişti. *Oraya çıkmak istiyorum*, demişti. *Annem bana uçurtma diyor. Söz veriyorum güçlüyüm*.

Daha on iki yaşındaydı ama Kanifa ona inanmıştı.

Gizlice ona bir çift buz orağı yapmıştı. Kısalmış parmaklarıyla tutuşunu nasıl sağlam tutacağını; aletini, gerektiğinde bileğiyle bıçağını sürebileceği şekilde nasıl sabitleyeceğini öğrenmişti. Sonra da bilgisini aktarmaya başlamıştı.

Unora onları yakaladığı gün konuşamayacak kadar sarsılmıştı.

Anne, diye yalvarmıştı Dumai ona, beni durdurmadan önce bizi izle. Bak.

Unora ona bu izni vermişti. Ancak gerçekten baktığında ve nasıl tırmandıklarını gördüğünde -birbirlerine örgülü bir iple bağlanmışlardı- Dumai'nin devam etmesine izin vermişti.

Bu konuda kararlı olduğumu görüyorum ama dikkatli ol Dumai.

Yaralanabilirsin. Kanıfa da yaralanabilir, ama artık değil. Şimdi düşerse onu yakalayabilirim.

Dumai o gün annesinin ihanet ettiği korkuyu hiç paylaşmamıştı. Avuçlarını ter ıslatmamıştı. Karnına kanat çırpırmamıştı. Aşağı inmek zor olabilirdi ama belindeki ipin rahatlığı her zaman yanındaydı.

Hâlâ riskli, diye uyarmıştı Kanıfa onu ilk seferinde, parmakları sıkı ve karmaşık bir düğüm atarken. Birbirimizin düşmesini engelleyebiliriz - ya da birbirimizi aşağı çekebiliriz.

Öyle olsun. Eğer düşersek, birlikte düşeriz.

Şimdi botunu bir buz yumruğunun üzerinde sabitledi, tutuşunu sıkılaştırdı ve doğruya baktı. Buradan Rayonti Havzası'nın tamamını görebiliyordu, saray uzakta bir leke gibiydi.

Nefes almak için orada asılı kalırken, tuz yürüyüşçüsünün şehre canlı ulaşip ulaşmadığını merak etti. Köylüler onun geçip gittiğini, sadece yemek yiyecek, ayaklarını ve ellerini ısıtacak kadar kaldığını, arkasında bir hayalet varmış gibi görüldüğünü haber vermişlerdi.

Hayalet değildi. Sadece Unora. Dumai'nin, annesinin -temkinli, ayakları yere sağlam basan annesinin- neden gece vakti, kendini koruyacak bir başlık bile olmadan onu takip etmeye çalıştığını anlaması gerekiyordu.

Güneş yükselirken, Kraliçe Çanı'nın sağlam ve açık bir kulede asılı olduğu tepeye ulaştılar. Dua çanlarının çoğu Muysima'daki Kuposa dökümhanelerinde bronzdan dökülmüştü ama bu devasa çan nadir bulunan bir demir işçiliği harikasıydı. Ağır ahşap tokmağı sallanmayı bekliyordu.

Seiiki'de daha büyük ya da daha eski bir çan olmadığı düşünülüyordu, ancak üzerinde onu kimin döktüğünü gösteren hiçbir işaret yoktu. Omzuna yıldızlar işlenmişti. Tapınak halkı ona her zaman özen göstermiş; yıkamış, yağlamış, pasını temizlemiş ve en şiddetli fırtınalardan sonra kurutmuştu. Sadece belindeki bir yazı amacına dair ipucu veriyordu:

GECE ÇÖKENE KADAR YÜKSELEN

ATEŞİ UZAK TUTMAK İÇİN.

Sadece Yüce Görevlinin bildiği durumlar dışında çan çalmak yasaktı. Cezası ölümdü - çoğu suça sürgünle karşılık verilen Seiiki'de bu nadir görülen bir şeydi.

Dumai dinlenmek için kuleye oturdu. Kanifa içmeden önce matarasını ona uzattı.

"Unora bu haldeyken bugün tırmanmak istemeyeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Osipa onunla birlikte. Dumai gözlerini uzaktaki şehre dikti, saç telleri kapüşonundan kurtuldu. "Ev işleri hâlâ yapılmalı.

"Tuz gezgininin gece vakti gitmesi delilikti.

"Onun da peşinden gitmesi delilikti," dedi Dumai öfkelenerek. "Bunu benim yaptığımı düşünsene Kan. Annem çok öfkelenirdi, haklı olarak. Burada geçirdiği onca yıldan sonra kurallarımızı nasıl unutabilir? Sağ elini eldiveninin içinde sıkıca tutarak havaya kaldırdı. "Bundan sonra mı?

Ağzının kenarları büzüldü. Tıraş olurken çenesini çizmiş ve küçük bir kesik bırakmıştı.

Tek söyleyebildiği 'Açıklayacaktır,'

oldu. "Umarım öyle olur.

Aletlerini yerleştirdiler ve bir tencerede kar eriterek bir soba kurdular. Isındıktan, biraz su içtikten ve yanlarında getirdikleri et suyunu bitirdikten sonra işe koyuldular.

Dumai çanın içini temizliyor, onun oyuk ağzına ilahi söylüyordu. Kara demirden her zaman bir hayat hissi duyardı - sanki çan uyanıktı ve onunla birlikte şarkı söylemek için elinden geleni yapıyordu. Kanifa tokmağı yağladı ve boyunduruğu sıkılaştırdı. Bir halatla kirislere çıktılar, orada çürük izi aradılar, bir çatlağı doldurdular ve doğramaların sağlamlığını kontrol ettiler.

Tatmin olduktan sonra, zirvenin en ucuna oturup güneşin Antuma'yı - başka bir dünyadaki bir şehri - bir çatıdan savrulan yağmur gibi sadece onlarınkinden göz kırparak aydınlatmasını izlediler.

Dumai yanına bir tepsi taze köz koyduğunda Unora hâlâ uyuyordu. Günler sonra ilk kez başını açmıştı, böylece Dumai onun çilli kahverengi yanaklarını ve sivri çenesini, gözlerinin altındaki mürekkep gölgelerini ve şakağındaki ezilmiş bir çürük eriğini görebiliyordu.

Odada çok az şey vardı. Unora balıkçı köyünden gelirken yanında hiçbir şey getirmemişti - karnında taşıdığı Dumai'den başka hiçbir şey. Ailesinin geri kalanının şiddetli bir fırtınada kaybolduğunu söyledi.

Denizden aldık. Deniz hakkını aldı.

Şimdi küçük bir ses çıkarıyordu. "Anne. Dumai ellerinden birini kapattı. "Beni duyabiliyor musun?

Unora ona göz kırptı. "Dumai.

"Neden karların içindeydin? Dumai kısa saçlarını düzeltti. "Donabilirdin.

"Biliyorum. Unora iç çekti. "Osipa beni içeri getirdiğini söyledi. Teşekkür ederim. Çürüğüne hafifçe bastırarak derinliğini test etti. "Tökezlemiş olmalıyım.

"Ama neden karanlıkta, seni sıcak tutacak bir şey olmadan dışarı çıktın?

"Aptalca davrandım. Sesi yorgun geliyordu. "Paniğe kapıldım Dumai. Parmaklarını donduran fırtınayı, o gece dağda kaç kişinin öldüğünü hatırladım. Başka kimseyi kaybetmek istemedim.

"Hayatta kalmak için kurallar vardır," dedi Dumai, sesi zorlanarak. "Bunu bana sen öğrettin.

"Biliyorum. Unora nefesini çekti. "Dumai, başka bir tapınağa taşınısak nasıl hissederdin?

Dumai kaşlarını çattı. "Ne?

'Güney Dağları'nda çok güzel tapınaklar var. Ya da batıya, sahile gidebiliriz,' dedi Unora, neredeyse hararetle. "İstemez misin uçurtmam, denizde yüzmek - dünyayı daha çok görmek?

"Evimiz yeterli. Dumai'nin sınırları bozulmuştu. 'Anne, yorgunsun ve incinmişsin.

Bunu kastetmiyorsun.

Kanifa kapıyı kaydırarak açtığında durdu, alnında ter vardı.

"Kuposa hanım gitti.

Unora ona baktı, yüzü kansızdı. "O da mı? Kolları titreyerek doğruldu. "Ne zaman ayrıldı?

"Tirotu gün doğarken onları uyandırmaya gitti ve ayak izlerini buldu. Ben de h e m e n geldim-'

"Durdurun onu," diye bağırdı Unora ve Dumai şaşkınlıkla irkildi. "İzlerini takip edin. Kanifa ve Dumai şaşkın şaşkın birbirlerine bakarken, Unora dişlerini sıkarak konuştu: 'Kanifa, onu geçebilirsin. Sen diğerlerinden daha hızlı ve güçlüsün. İtirazları ne olursa olsun, o kadını geri getir. Antuma'ya ulaşmasına izin verme.

Çok az seçeneği olan Kanifa oradan ayrıldı. Dumai onu takip etmek istedi ama annesi kolunu yakaladı, parmaklarında çelik vardı.

"Kanifa halleder," dedi daha sessiz bir şekilde. "Sen burada benimle kal Dumai.

Akşam olduğunda Kanifa dönmemişti ama Dumai onun dağ köyüne sığınmış olacağını biliyordu. Karanlıkta merdivenlerden geri tırmanmaya çalışacak kadar aptal olamazdı.

Beklerken annesine baktı, ona yemek getirdi ve bileğine buz koydu. Unora çok az hareket ediyor ve daha az konuşuyordu. Rüzgâr panjurları her salladığında ya da tapınak sakın gıcırtilarından birini çıkardığında gözlerini açıyor, bakışları koridorda geziniyordu.

Bir süre sonra uyuyakaldı, alnı uykuda bile kırıışmıştı. Tirotu sıcak şarapla geldiğinde Dumai fısıldadı: "Kanifa'nın gelip gelmediğini öğrenmek için yarın köye haber gönderecek misiniz?"

'Elbette,' dediler. 'İyi olduğuna eminim, Dumai. Merak etme.

"Denerim.

Tirotu kapıyı kapattı ve Dumai annesinin yanına uzandı, Unora'nın neden bir misafiri zorla tapınağa geri getirmek istediğini ve onu orada nasıl tutacağını merak ediyordu.

Ertesi gün buz gibi, soğuk ve berraktı. Dumai gökyüzü platformuna doğru yürürken karın sığlaştığını ve saçaklardaki donmuş dikenlerin damladığını fark etti. Yılın karanlık yarısında garip bir durum.

Uzun bir süre yamaçları izledi. Karın içindeki minik figürü görünce göğsündeki gerginlik nihayet azaldı. Kanifa yola çıkmıştı.

O da yalnızdı.

Dumai merdivenlerden yukarı çıktığında Unora uyanmıştı. "Dumai," dedi, "bugün yıkanmak istiyorum. Ayak bileğine ağırlık vermeye çalıştığında yüzünü buruşturdu. "Döndüler mi?"

Bilseydi endişelenirdi. "Henüz dönmediler. Dumai bir kolunu ona doladı. "Bana yaslan anne.

Zahmetli bir şekilde dışarı çıktılar. Kaplıcanın kenarında Unora durdu ve kaşlarını çatarak yüzündeki çizgileri derinleştirdi. Dumai onun bornozunu çıkarmasına ve havuza girmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Unora. "Üzgünüm, kendimde değilim. Zihnim dolu.

"Bulutlar genellikle doludur. Ve sonra yağmur yağar. Dumai onun başının tepesini öptü. "Dışarı çıkmak istediğinde ara.

Unora sığa gömülürken, Dumai kollarını rüzgara karşı kavuşturarak gökyüzü platformuna geri döndü. Aşağıdaki figür gözden kaybolmuştu. Kanifa ilk tepeye çıkan basamaklardaydı.

Keskin bir çığlık sessizliği deldi. Dumai ona doğru döndü. Kaynaktan buhar fışkırıyordu - çok fazla, öfkeyle çalkalanan bir tencere.

Su fokurduyor ve tükürüyordu. Dumai koşmaya başladığında, Unora dalgaların arasından sürünerek çıktı, ıslak ve kızarmış bir halde, acı içinde inliyordu. Dumai onu yakıcı spreyden ve yüzünü haşlayan buhardan uzaklaştırdı.

"Anne," diye soluk soluğa bağırdı. Kendi paltosunu yırttı ve Unora'ya sardı. 'Sus, sus. Seni yakaladım.

Unora şokla titredi. Dumai onun yanmış, belden aşağısı kıpkırmızı olmuş tenine baktı. "Daha önce bir kez kaynamıştı," dedi Unora, göğsü kabarak. "Yüzyıllar önce. Ama o zamandan beri hiç kaynamadı.

İkisi de kaynayan suya baktı.

"Yanıkları soğutmamız gerek. Dumai annesinden çok kendi kendine konuşuyor, boş yere nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Buz havuzu. Acele edin.

Unora itaat etti, kaynayan bacaklarının üzerinde yürüyordu, harekete geçmeleri gerektiğini biliyordu. Karda tökezleyerek ilerlerken Dumai'nin kafasının içindeki uğultudan başka düşünebildiği tek şey, Leydi Nikeya dağa geldiğinden beri dünyasında hiçbir şeyin yolunda gitmediğiydi.

Annesinin buz havuzunun yanına oturmasına yardım etti. "Çok soğuk," diye idare etti Unora. "Suyu biraz ısıtmalıyız.

Dumai bir tencere ve çıra almak için koştu. Suyun yanında bir ateş çukuru kazdı ve çirasını tutuşturdu, elleri korkusundan bile emindi. Alevler çıtırdarken, havuzdan tencereyi doldurdu ve tahammül edilebilecek kadar ısındıktan sonra Unora'ya taşıdı.

"Kıpırdamadan dur," dedi.

Suyun bir kısmını öfkeli etin üzerine döktü. Unora tutuldu, boynu kasıldı.

"Dumai?

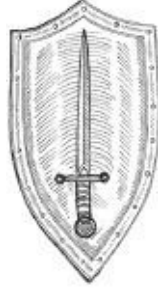
Başını kaldırdı. Kanifa karın içinde durmuş, ikisine de bakıyordu - sersemlemiş ve sarsılmış Unora'ya ve onu sırlıklam eden Dumai'ye. Tırmanıştan dolayı yanakları kızarmış, saç telleri yanaklarına yapışmıştı. Dumai basamakları bu kadar çabuk tırmanan birini daha önce hiç tanımamıştı.

Koşmuş olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu, yanlarında diz çökerek. "Unora-

'Bahar, o-' Dumai onun yüzünü görünce durdu. "Ne oldu?

Kanifa yutkundu. Aralarına bakarak, "Hazırlanmalıyız," dedi. Unora gözlerini kırpmadan ona baktı, dudakları titriyordu. 'İmparator Jorodu buraya geliyor. Şimdi buraya geliyor.'

10

Batı

Glorian mümkün olan her anı babasıyla geçirir, onun ilgisinin tadını çıkarırdı. Sabahları balkonunda birlikte iftar ettiklerinde ona her zaman zaman ayırırdı ve akşam yemeklerinde onun yanında onurlu bir yeri vardı. O kadar sevinçliydi ki patlamaktan korkuyordu.

Günler geçtikçe, onun takdirini kazanan konuklar kendi illerine ve ülkelerine döndüler. Carmenti'ler en son gidenlerdi. Saraydaki son günlerinde Kraliçe Sabran onları bir kez daha kraliyet ailesi ve Erdemliler Konseyi ile birlikte yemek y e m e y e davet etti.

Eski Salon öğlen vakti loştu, güneşe karşı kapalı duruyordu. Babası ona son maceralarını anlatırken Glorian baharatlı biftekli turtayı bitirmeye çalışıyordu. Çoğu Hróthi gibi o da olağanüstü bir hikâye anlatıcısıydı. Kendi hayatı boyunca onun hayatını özlemle beklemişti - kış yüzmeleri, güç testleri, gökyüzü ışıklarının parıltısı altında geç saatlere kadar süren avlar.

Hâlâ açlıktan ölmek üzere olan bir ayı gibi yemeğine saldırıyordu. Onlar konuşurken, tuzlanmış jambon ve yağ ve bal damlayan kaz bacaklarını parçalıyor, onun tabağının da her zaman tıka basa dolu olduğundan emin oluyordu. Küçüklüğünden beri ona bir savaşçının iyi beslenmesi gerektiğini öğretmişti.

"Bana taliplerinden bahset," dedi kalın Inysh dilinde. "Magnaust Vatten etkiledi mi?"

Glorian ona bir bakış attı. "Hangisiydi o?"

Babası bir kahkaha patlattı. "İlham vermeyen yiğitler o zaman. Kadehinden büyük bir yudum aldı. "Heryon Vattenvarg'ın büyük oğlu. Bana iyi okumuş, dindar ve güzel gri gözlü biri olduğu söylendi. Glorian homurdandığında, ona doğru eğildi.

ona yakın. "Ah. Görüyorum ki baltamı bilemeliyim." Sırıttı. "Söyle bana, ne suç işledi?"

"Yerime bir anne oturtmuş olsaydım, fark edeceğinden şüpheliyim," dedi Glorian. Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ve yöneteceği ülke olan Mentendon'a karşı hiç sevgisi yok gibi görünüyor.

Bardholt homurdandı. "Vattenler arasında yaygındır. Onlar şehirleri yağmalamak için yaratıldılar, yönetmek için değil. Kadehini boşalttı. 'Brygstad'da çok gururlular. Sana daha fazla saygı göstermeliydi.

Magnaust çoktan babasının yanına dönmüştü. Glorian onu bir kez daha düşünüp düşünmediğini merak etti. Umarım düşünmemiştir.

"Gel," dedi Bardholt onu dürterek. Glorian bir gülümseme buldu. "Sana içelim kızım. Kadeh taşıyıcısına işaret etti ve genç adam kadehini doldurmak için öne çıktı. "Glorian, bu Wulfert Glenn. Memleketini ziyaret etmek için geri dönme zamanının geldiğini düşündüm.

"Hanımefendi," dedi bardak taşıyıcı ve mükemmel bir biçimde eğildi. "Şeref duydum. Glorian bu sesi tanıdı. Galeride karşılaştığı adam. Babasını koruyan tüm hizmetkârlar gibi o da deri bir pardösünün altına zırhlı bir gömlek, dizlerine kadar uzanan çizmeler ve kemerinde kemik saplı bir saksafon giymişti.

Şimdi ışık daha iyiydi, onun ölçüsünü aldı. Kalın saçları neredeyse siyah denecek kadar koyu bukleler halinde dökülüyordu. Bir kahyaya göre saçları kısaydı, sadece ensesine kadar uzanıyordu. Gözleri iri ve bir o kadar koyu, teni sıcak altın sarısı kahverengiydi.

Babası kadar uzun boylu değildi -kimse değildi- ama Glorian'dan daha uzundu ki bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. O ve annesi saraydaki neredeyse herkesin üzerinde yükseliyordu.

"Efendi Glenn," dedi, yüzünün neden onu duraksattığını merak ederek. "İyi günler. Inys'in neresindensiniz?"

Soru sormaması gerektiğini çok geç hatırladı. Bir kraliçe sadece açıklama yapar. Yine de o henüz bir kraliçe değildi.

"Göller, leydim," dedi adam. "Langarth Baronu Glenn'in küçük oğluyum.

"Peki şövalye ilan edildiniz mi?" "Hayır, Majesteleri.

Mahmuzları olmayan küçük bir oğul. Bir fincan taşıyıcısı için tuhaf bir seçim. 'Öyle olacak. Bundan eminim,' dedi Kral Bardholt gururlu bir gülümsemeyle. "Wulf'un geleceğinde büyüklük var.

Tuhaf bir aşinalık duygusu yükseldi. Wulfert Glenn ona baktı, alnında küçük bir kırışıklık vardı.

"Hatırlayıp hatırlamayacağınızı merak ediyordum. Kral Bardholt içten bir kahkaha attı. "Çocukken oyun arkadaşıydınız. Ne zaman Inys'i ziyaret etsem, ikiniz bahçelerde ve bostanlarda birbirinizi kovalardınız, çeşmelerde birbirinizi ıslatırdınız, bakıcılarınızı kızdırmak için her türlü yaramazlığı yapardınız.

Kupa taşıyıcısı kendini tutma konusunda eğitilmişti ama gözleri Glorian'a hatırladığını söylüyordu ve şimdi o da hatırlıyordu. Birden boyu biraz kısaldı, sivilceleri çıktı ve sesi kısıldı.

"Elbette," dedi. "Ekselansları.

Glorian hafızasını zorladı, bir koku gibi kumaşa, bir mühür gibi balmumuna sinmiş izlenimler buldu: çiçek açmış labirent, eriklerin tadı, yaz mevsiminin iğrenç sisi.

Kraliçe Sabran sonunda eşini Erdemler Konseyi ile konuşmaya ikna etti. Wulfert Glenn, Glorian'ın yanında kalarak tereddüt etti. Ona güven verici bir gülümseme sundu.

"Peki," dedi, sadece onun duyabileceği şekilde, "galerideki gizemli kadın kimdi?

Babasına temkinli bir bakış attı ama kral çoktan yoğun bir tartışmanın içine dalmıştı. Sesini alçak tutarak, "Gerçekten leydim, biz kaçamak yapıyorduk," dedi.

"Sorun değil. Sadece merak ettim.

"O benim lith'imın başı. Askrdal'lı Regny, Condoler Skiri'nin yeğeni. "Skiri Longstride," dedi Glorian ilgiyle. "Onun öldürülmesi On İki Kalkan."

"Evet. Güvenini kazanarak kadehini doldurdu. 'Erkek kardeşlerinden biri klanın hayatta kalan tek üyesiydi. Birkaç yıl önce öldü, bu yüzden Regny - kızı - zaten Askrdal'ın Şefi.

"Böyle bir mirasa sahip olduğu için zorlu biri olmalı.

Ağzının kenarları kalktı. "Öyle. Sürahiye bir bezle sildi. "Kral Bardholt bizi ziyafete göz kulak olmamız için gönderdi, böylece girişini ne zaman yapabileceğini biliyordu.

"Anlıyorum. Glorian tereddüt etti. "Beni gerçekten hatırlıyor musunuz Üstat Glenn, yoksa kibarlık mı ediyordunuz?

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Evet," dedi. "Hatırlıyorum.

"Başta hiç de öyle düşünmemiştim. Oldukça farklı görünüyorsun. Glorian sağ elini kullanarak şimdi tatlı siyah bal likörüyle ağırlaşmış olan kadehi aldı. "Şimdi kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim?

"On sekiz ya da o civarlarda sanırım.

"Eminim kesin olarak biliyordur.

"Pek sayılmaz. Uzun hikâye, Majesteleri.

"Dinlemek isterim. Yarın, belki?"

"Majestelerinin mütevazı bir hizmetkârla konuşmaktan çok daha fazla yapacak işi olduğuna eminim.

"Ekselanslarının ağaçların büyümesini izlemekten başka yapacak pek bir şeyi yok, çünkü kolu iki parça halinde.

"Ah. Size acil şifalar dilerim. Ben de çocukken bacağımı kırmıştım.

"Glowan Kalesi'nin arazisinde unutulmaya yüz tutmuş kovalamacalar yaşarken kırmamışsındır umarım.

"Hayır. Buzda kramponlarım olmadan yürüyecek kadar aptaldım. Bir daha asla yapmadığım bir hata. Gülümsemesine karşılık verdi. 'Davetiniz ne kadar nazik olsa da şafakta Gölle'e doğru yola çıkıyorum. Buraya son gelişimden beri ailemi görmedim.

"Elbette. Size iyi yolculuklar, Efendi Glenn.

Başıyla selam vererek geri çekildi. Glorian tatlı lorunu bitirdi ve başını parmak uçlarına dayadı.

Ölçülülük babasının geliştirdiği bir erdem değildi. Yediğinden iki kat fazla içerdi. Son yemek geldiğinde yüzü çiğ koyun eti gibi kızarmıştı.

"Söylesene Karmentumlu Numun," diye seslendi stentoryen sesiyle, "senin gibi ... bir insana nasıl hitap edilmeli?"

Eski Salon'da konuşmalar giderek azalıyordu.

"*Decree* yeterli olacaktır, Majesteleri," dedi Numun. Bugün omzuna bir broş iliştirilmiş krem rengi zarif bir cübbe giymişti. 'Benim asıl görevim Carmenti'nin iradesine hükmetmektir.

'Peki bu insanlar siyasetten ne anlıyorlar ki bir krallığı kimin ve nasıl yöneteceğine karar veriyorlar? Bardholt dedi ki. 'Büyükbabam bir denizciydi, Decree. Gemilerinin kaptanlarını herhangi birinin seçmesine izin vermezdi, çünkü onlar deniz hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

'Biz yetkililer bizi seçenlere güveniyoruz,' diye açıkladı Numun, 'çünkü onların içinde yaşadıkları dünyayı anladıklarından eminiz. Carmentum'da, Kumenga ve Bardant'takilerden esinlenerek titiz çalışma ve tartışmalara adanmış birkaç bilgi salonu vardır.

"Tüm bunlar Aziz'in yol göstericiliği olmadan yapılıyor.

"Carmenti herhangi bir dini takip etmekte özgürdür, ancak azizler ve tanrılar bizi yönetmez.

Glorian bu konuşma boyunca sessiz kalan annesine baktı. Şarap kadehinden içerken, Glorian ölçülülük konusunda aldığı ilk derslerden birini hatırladı. *Bir kraliçe izlemenin yollarını öğrenmelidir. Bir şahin gibi, saldıracığı anı bekler. Ayrıca ne zaman hiç saldırmaması gerektiğini de bilir - gölgesinin, varlığının fazlasıyla yeterli olduğu zamanlar.*

'Hükümdarlar da sizi yönetmiyor. Görünüşe göre biz sizin için işe yaramaz kalıntılarınız,' dedi Kral Bardholt korkunç bir gülümsemeyle, 've yine de buradasınız, bir kraliçenin sarayında ticaret istiyorsunuz.

"Diğer yöntemlere ve Virtudom halkına saygı duyuyoruz," dedi Decreeer, hâlâ sakindi, "ama biz kendimiz kanı yüksek ya da alçak olarak görmüyoruz. Önemli olan bağlılık ve yetenektir - hepinizin paylaşacağını düşündüğüm bir inanç, Kral Bardholt.

Sıraların üzerinden bir ürperti geçti.

"Ben," dedi, ifadesi sabitti. "Tüm insanlar arasında.

Eğer Glorian'la bu şekilde konuşmuş olsaydı, Glorian batıya doğru yelken açacak ve bir daha geri dönmeyecekti ama Decreeer ayıyı bir kez daha dürtmeye karar verdi: "Sen bir kemik oymacısının çocuğu olarak doğdun, bir kralın değil. Kanın gerçek bir önemi olmadığını kabul ediyor olmalısın.

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Kral Bardholt kadehini o kadar sert tutuyordu ki Glorian kadehin elinde kırılacağından korktu.

Berrak bir ses sessizliği bozdu. "Bu konuda ikimiz de aynı fikirde değiliz, Decreeer.

Başlar döndü. Kraliçe Sabran kendi kadehini yere bıraktı, kadehin hafif şingirtısı bir gök gürültüsünü andırıyordu.

'Görüyorsunuz, burada, Erdemlilik'te, Berethnet Hanesi'nin İsimsiz Olan'ın üzerindeki zincir olduğunu biliyoruz. Kral Bardholt bu gerçeği uzun zamandır görüyor. Onun elini kendi eliyle kapattı. 'Dağın Canavarını zincirleyen benim kanım - Aziz'in kanı -. Bir Güneyli olarak, bu kan artık dünyada olmasaydı *onun nasıl* bir şiddete yol açacağını anlayabilirsin.

Glorian anne ve babasının birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Kraliçenin parmak uçları bembeyazdı.

Tuzağın oluşmasını beklemiş ve sonra da onu harekete geçirmişti. Kabul etmekten ya da odanın öfkesini göze almaktan başka çaresi olmayan Numun başını eğdi ve yemeğine döndü.

Çok geçmeden yemek bitti.

Kolu kırılmış olan Glorian'ın canı çok sıkılıyordu. Tek istediği dışarıda olmak, avlanmak ve Inys' te olacağı kısa süre boyunca babasıyla dövüşmekti.

Carmenti'nin ayrıldığı gün, hanımlarıyla kâğıt oynarken bir haberci çıkageldi. "Majesteleri," dedi haberci başıyla selam vererek, "Kraliçe Sabran bu akşam yemekte ona katılmanızı istiyor.

"Teşekkür ederim," dedi Glorian, tekrar yerine çökerek. Geri çekildi. "Annemin ne istediğini merak ediyorum.

"Belki de taliplerini konuşmak istiyordur," dedi Julain.

Glorian yanağının içini ısırdı. Helisent onun yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Neden bize biraz gevrek getirmiyorum?" diye teklif etti. "Mutfak bugün taze bir parti yaptı.

Glorian onu durduramadan oradan ayrıldı. Karnı bir kez olsun gevrek yemek için fazla acıkmıştı.

"Jules," dedi, "Wulfert Glenn adında birini hatırlıyor musun?

"Wulf mu? Julain dikkati dağılmış bir halde sordu. "Evet, elbette. Çocukken birlikte oynardınız, hepimiz oynardık. Kadın yavaşladı. "Bekle. Şu yüksek masadaki yakışıklı fincan taşıyıcısı o muydu?

"Evet. Onu unutmuşum. Glorian ona baktı. "Bir kahya bir prenses için ilginç bir oyun arkadaşıdır.

"İkiniz çok yakındınız. Biraz kıskandığımı hatırlıyorum," diye itiraf etti Julain. "Wulf saraya geldiğinde, başka hiç kimse senin dikkatini çekemezdi Glorian. Onunla saatler geçirirdiniz.

Unutmak için garip bir şey. Glorian kartlarına baktı, yumuşak ve güneşin ıslattığı bir koşu anısında kayboldu.

Drouthwick Kalesi'ndeki Kraliyet Mabedi, Aziz Ascalun'u kurmadan önce eski adetlerin en güçlü olduğu Inys'in kuzeyindeki pek çok yer gibi küçüktü. İçeride Glorian annesinin yanında kıpırdanırken, bir kutsal kişi Aziz ve Genç Kız'ın hikâyesini okuyordu.

"*Ve şövalye dedi ki:*

'Gelin, ey zavallı, yoksul ve yorgun, gelin yaptığım mucizeleri görün. Kızıl ve çorak kumlardan getirdiğim zafer şarkısını dinleyin. Ben sizin aranızda doğdum. Aranızda yaşadım. Toprak kükrediğinde ve duman güneşi gölgelediğinde aranızdaydım. Sonra Lasia'nın tozlarına at sürdüm ve orada Dağın Canavarını öldürdüm. Orada Cleolind'in kalbini kazandım.

Aklı Wulfert Glenn'e geri döndü. Şimdi mabedin kasvetinde duruyordu ve hatıraların izini sürebileceğini düşünüyordu. Gölgenin içinden geçen yaldızlı bir iplik.

"İşte, bana adını veren gecenin dövdüğü korkunç kılıcım Ascalun.

İşte, en kırmızı demirden bir terazi, büyük şeytanın göğsünden oyulmuş.

Halk onu duydu ve ona inanarak sevgilerini ve bağlılıklarını sundu.

Kraliçe Sabran ellerini kavuşturdu. Gözleri kapalıydı, dudakları okurken hareket ediyordu.

"Zamanı geldiğinde, Kraliçe Cleolind ona bir kız çocuğu doğurdu, Sabran, uzun süre ve doğru bir şekilde hüküm sürecekti. Ama o n u n doğumu Cleolind'in sonuydu ve tek çocuklarını kutsarken, Aziz acı çeken halkına seslendi:

"Size söylüyorum, onu onurlandırmak için soyum bir kraliçeler soyu olacak; krallığım, görülmeye değer bir kraliçelik olacak; çünkü o benim gücümdü, kalbimin köküydü ve anısı zamanın sonuna kadar yaşayacak. Size söylüyorum, evimiz sonsuz bir nehir, sonsuzluk kadar uzun bir zincir olacak. Sana söylüyorum, Wyrn'i sonsuza dek uzak tutacak.

Glorian elinin derisinin altında dallanan mavi damarlarına baktı. "Halgalandı'ta oturan Aziz'i, onun soyunu kutsaması için çağırıyoruz. Sanctarian kitabını kapattı. "İyi kalpli Kraliçemiz Sabran'ı kutsasın. Annesi, Inysh'in Leydisi Marian'ı kutsasın. Ve prensesimizi kutsasın, "Glorian, rahminden asmanın bir sonraki meyvesi çıkacak. Glorian ağırlığını kaydırdı. "Onlar nehirdir, zincirdir, vaattir.

"Nehir, zincir, vaat," diye yankılandı cemaat. "Inys Krallığı'nı kutsasın.

"Git," diye seslendi kutsal kişi, "ve erdem içinde yaşa.

Kraliçe Sabran kılıç işareti yaptı. Hanımları tarafından kuşatılmış olarak ilk ayrılan oydu.

Alacakaranlıkta, Glorian kraliyet güneş odasında, Dearn Odası'nda ona yeniden katıldı. Kaledeki pencerelerinde cam olan birkaç odadan biriydi, yeşil tonlu kalın orman camı. Annesi, önündeki masanın üzerinde Inys'in Büyük Mührü ile ateşin ışığında oturuyordu.

"Glorian," dedi annesi.

"İyi akşamlar anne.

Yanındaki Lord Robart Eller, Cömertlik Dükü, her zamanki gibi çok şıktı. "Prenses," diye selamladı Glorian'ı. "Sizi görmek ne güzel. Bağışlayın beni ama majesteleriyle görüşmem gereken önemli bir konu vardı. Konuşmamız beklediğimizden daha uzun sürdü.

'Sorun değil, Lord Robart. Övgüm için gönderdiğiniz altın broş muhteşem,' dedi Glorian, görgü kurallarını hatırlayarak. "Daha önce böylesini görmemiştim.

"İster inanın ister inanmayın, bir tarladan çıkarılmış, muhtemelen Hróthi akıncıları tarafından oraya gömülmüş," dedi Lord Robart, Glorian'ın merakını uyandırarak. "Görünüşe göre hazineleri Fellsgerd'den geliyor. Broşun Hróth Prensesi için güzel bir hediye olacağını düşündüm, bu yüzden bir kuyumcudan onu eski ihtişamına kavuşturmasını istedim. Beğendiğinize sevindim.

"Teşekkür ederim.

"Al Robart. Kraliçe Sabran belgeyi ona uzattı. "Yarın görüşürüz.

"Majesteleri.

İkisini de selamladı ve Glorian'ı tekrar yazmaya başlamış olan annesiyle yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

"Lütfen benimle otur, Glorian.

Glorian masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu.

"Baban bana taliplerini etkileyici bulmadığını söyledi," dedi Kraliçe Sabran. "Öyle mi?

"Hiçbirinden özel bir hoşlanma duymadım.

"Magnaust Vatten'in seni özellikle incittiğini duydum. Başını mektubundan kaldırmadı. "Ancak kabul edersiniz ki hiç kimse bu kadar kısa süren bir buluşmayla yargılanamaz.

Brygstad'da fazla gururlular. Glorian çenesini kaldırdı. *Sana daha fazla saygı göstermeliydi.*

"Onun kişiliğinin ölçüsünü aldım, anne," dedi. "Bana bencil ve kaba biri gibi geldi.

"Baban Inys'e ilk geldiğinde, paramparça kemikten bir taç taktığında bana zalim bir vahşi gibi gelmişti.

Kraliçe Sabran mektubun üzerine kırmızı balmumu damlattı ve mührünü bastı. Kurumasına yardımcı olmak için mektubu ateşe yaklaştırdı.

"Vattenler Hróthi oldukları için babanızın tebaasıdır," dedi parmaklarını masaya vurarak. "Resmi olarak sadece onun vekilleridirler ve Mentendon'u onun adına yönetirler.

"Evet.

"Ama Heryon Vattenvarg'ın babanın önünde neden diz çöktüğünü merak etmiş olmalısın. Ne de olsa adam çoktan kendine ait bir krallığı ele geçirmişti. Gerçek kralına meydan okuyabilirdi.

Glorian, "Erdemin Zincir Zırhı'na karşı duramazdı," dedi. "Kimse dayanamazdı.

"Ama Hróth ve Mentendon arasında kalıcı bir barış sağlamak için kuzenin Einlek Óthling'in Heryon'un tek kızı Brenna Vatten ile nişanlanması kararlaştırıldı.

Ateş çok sıcaktı.

'Baban buraya sadece seni takdir etmek için gelmedi. Brenna'nın öldüğüne dair üzücü haberi de getirdi,' dedi Kraliçe Sabran. "İlkbaharda Einlek'le evlenecekti.

"Aziz onu Halgalant'ta kabul etsin.

"Onun merhametiyle. Kraliçe Sabran kılıç işareti yaptı. "Heryon'un iki çocuğu daha var - ilk doğan Magnaust ve henüz iki yaşında olan Haynrick. Einlek'in bir varise ihtiyacı olduğu için, ona bir varis sağlayamayacak olan Magnaust ile evlenemez.

Glorian acı bir şekilde farkına vardı: 'Magnaust'la evlenmemi istiyorsun.

'Seni bir Yscal ile evlendirmeyi tercih ederim - en eski dostlarımıza iyilik göstermeyeli çok uzun zaman oldu. Ama Heryon Vattenvarg yaşlandıkça huysuzlaşan gururlu bir adamdır. Carmenti monarşiye karşı konuşurken, inananlar arasında iç gerginlik riskini göze alamayız. Senin nişanlanman Heryon'u yatıştırarak ve Erdemlilik Zinciri'ni güçlü tutacaktır.

Uzun bir sessizlik. Glorian Magnaust Vatten'i düşündü - o küçümseyen yüz, aşağılamaya batmış bir ses.

"Neden bana seçme şansını varmış izlenimi veriyorsun?" diye sorduğunu duydu. "Neden bana sadece onun olacağını söylemedin?"

"Glorian, artık çocuk değilsin. Bunun için surat asmana izin vermeyeceğim," dedi Kraliçe Sabran soğukkanlılıkla. 'Magnaust bir gün Mentendon'un Vekilharcı olacak. Eğer seni memnun etmiyorsa, onunla çok fazla zaman geçirmen gerekmeyecek. Ondan tek isteğiniz bir çocuk.

'Belki de bir çocuk *istemiyordur*. Ya da aptal bir arkadaş,' diye patladı Glorian. "Belki de hiç istemedim.

Bunu korkunç bir sessizlik izledi. Glorian bayılacağını düşündü. En derin sırrı -yıllardır sakladığı sır- işte oradaydı, kolundaki kemik gibi açıktaydı.

"Söyle bana kızım," dedi Kraliçe Sabran, ölümcül bir yumuşaklıkla, "bugün sanctarian'ı dinledin mi?"

Glorian titredi. Az önce affedilemez bir küfür işlemişti. "Evet," diye fısıldadı.

Kaburgaları bağcıklar gibi gerildi. Ya muhafızları duymuş ve varisin onun çağrısını küçümseyip yaymışlarsa?

'Bizim tek bir görevimiz var. Aziz'in soyunu devam ettirmek ve böylece dünyayı İsimless Olan'dan korumak. Biz Berethnet'lerin başka seçeneğinin olmadığı tek şey bu,' dedi Kraliçe Sabran. 'Taçlarımızın bize sağladığı ayrıcalıklara karşılık önemsiz bir fedakârlık.

Glorian dilinde binlerce karşılık çılgılık attı. Onları bastırdı. "Ne zaman evleneceğim?"

"Yasal olarak mümkün olan en kısa sürede, on yedi yaşına geldiğinde. Glorian annesine baktı, gözleri dolmuştu.

"Son atalarımız bu krallığı neredeyse mahvediyordu," dedi Kraliçe Sabran sessizce. 'Sen ve ben tek bir yanlış adım bile atamayız, Glorian. Tüm gözler üzerimizde, aynı olduğumuzun kanıtını bekliyorlar - Carmenti'nin haklı olduğunu, senin ve benim kutsal kalkan olmadığımızı. Bu yüzden kırılmayacağız. Bocalamayız. Aziz'in verdiği görevimizi şikayet etmeden yerine getiriyoruz. Durun. 'Bir gün kendi kızınla aynı masaya oturacaksın ve ona krallık için kiminle evleneceğini söyleyeceksin ve bunu hatırlayacaksın.

"Hayır. Asla senin gibi olmayacağım," dedi Glorian, sesi çatlayarak. "Artık öyleymiş gibi davranmayı bıraktım!

Kraliçe Sabran kapıyı açıp ürkmüş muhafızlarının yanından hızla geçerken onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Koridorun sonunda neredeyse babasına çarpıyordu.

"Glorian. Babası onu omuzlarından yakaladı ve yüzüne bakmak için eğildi. "Glorian, ne oldu?

Adamın yüz ifadesine bir kez baktı - çok endişeli, çok şefkatli - ve dehşetten sıcak gözyaşlarına boğuldu. Adam tekrar sormaya fırsat bulamadan, kız adamın elinden kurtuldu ve göğsünü hıçkırıklara boğarak kaçtı.

11

Güney

Tunuva odasına ulaştığında Esbar uyumadan önce sık sık yaptığı gibi hurma şarabını yudumluyordu.

Jeda seğirerek uyandı. Esbar ağzını okşadı ve Tunuva'ya gülümsedi. 'Işıl ışıl görünüyorsun,' dedi. 'Eğer bu bir kabus görmemiş olsaydı, sana yardım ederdim-'

"Sakin olmanı istiyorum.

Esbar bir anda taşa döndü. "Şimdi ne yaptı?" "Esbar.

"Sakin kalmaya *çalışacağıma* söz veriyorum.

Öyle yapmak zorundaydı. Tunuva onun yanına oturdu. "Siyu ve Yeleni'nin kaybolduğu zamanı hatırlıyor musun?" dedi. 'Yeleni ve ichneumon'u Minara'ya düştü. Siyu ve Lalhar peşlerinden gitti, akıntı onları nehrin aşağısına sürükledi-'

'Bu neredeyse bir yıl önceydi. Neden bundan bahsediyorsun?'

"Bize söylemedikleri şey yüzünden. Tunuva nefesinin altından konuştu. "Hepsi yaralı ve bitkin durumdaydı, bu yüzden kamp kurdular ve Siyu onlar için avlandı. Balık tutmak için nehre geri döndü, ne kadar doğuya sürüklendiklerini fark etmemişti. *Ve görüldü.*

Esbar doğrulup oturdu. Gözlerinin arkasında birikmiş bir öfke izi çoktan titreşmeye başlamıştı.

"Onun yaşlarında bir çocuk, derme çatma bir salı onarmaya çalışıyordu," dedi Tunuva. "Siyu onu görür görmez öldürmesi gerektiğini biliyordu ama merhamet elini tuttu; merak da öyle. Anyso adındaki bu yabancıya yardım etti ve onunla arkadaş oldu. O Carmentum'dan.

"Carmentum. Esbar ona bakakaldı. "Lasian Havzası'nda ne işi varmış?

"Ailesi Dimabu'ya yaşlı bir akrabasına bakmak için geldi. Anyso bir kaşif olmak istiyor. Havzanın haritasını çıkarmak umuduyla nehri takip ediyordu. Tunuva şalını omuzlarına çekti. 'Siyu o zamandan beri onunla gizlice buluşuyor. Esbar ... hamile.

Esbar bu haberlere mutlak bir sessizlikle cevap verdi. Tunuva onun bir cevap vermesini bekledi.

"Ne kadar oldu?" dedi sonunda.

"Kanamasını iki kez kaçırdı.

"Saklayabileceğini mi düşündü? Tunuva bir an için gözlerini kaçırdı.

"Ez," dedi güçlkle, "Siyu ağaca tırmandı çünkü gitmeden önce bir kez yapmak istedi. Hamileliği istemeden oldu ama tahmin edince Anyso'yla birlikte kaçmaya karar verdi. Bugün ayrılmaları, Hróth'a gitmeleri gerekiyordu. Bu yüzden hapsedilmesi onu üzüyordu.

Esbar duygularını gizlemekte iyiydi ama yüzünde bir acı gölgesi belirdi. "Tarikatı -ailesini, görevini- bir yabancı için mi terk edecekti?" dedi.

"Onu korumak için. Yardım istemek istedi ama Denag'ın Başrahibe'ye söyleyeceğini biliyordu.

"Şimdi benim yapmam gerektiği gibi.

"Hayır. Tunuva onun elini tuttu. 'Ez, Saghul sonunda onu Nzene'ye göndermeyi kabul etti. Eğer b u n u öğrenirse, durduracaktır. Siyu'nun başka nasıl cezalandırılabilceğini bilmiyoruz.

'Çünkü başka hiç kimse gizliliğimizi bu şekilde riske atmadı,' dedi Esbar. 'Ona olan aşkın seni kör ediyor, Tuva. Bu hep böyle oldu. Bu bir hatadan, saygısızlıktan çok daha fazlası. Siyu kendisinin bir yabancı tarafından görülmesine ve bilinmesine izin verdi. Varlığımızı, yaşam biçimimizi, *ağacı* tehlikeye attı. Beş asırdır burası bir sığınaktı ve şimdi-'

'Saghul ona bir çocuk gibi davrandı ve artık öyle değil. Burada ezilmiş hissetmiş olmalı-'

"Yeter. "Onun aptallığını bir kez daha mazur gösterdiğini duymak istemiyorum.

"Ona Tarikat'tan hiç bahsetmediğine yemin ediyor.

'Bu doğru olsa bile, bu yabancı onun ormanda vahşi yaşamadığını fark etmeli. İyi yapılmış giysileri, güzel silahları ve bir *ichneumon'u* var. Eğer Dimabu'daki herhangi birine tek kelime ettiyse, şüphelenip bizi arayacaklardır.

ve bizi bulurlarsa, ağacın gücünü kendileri için isteyeceklerdir. İsimsiz Olan'a karşı umudumuz kaybolacak.

"Ez, lütfen. Başka bir yolu olabilir." "Ne?

"Siyu bu konuda bir seçeneği hak ediyor," dedi Tunuva sessizce. "Ona bunu önermeme izin ver.

Esbar onun bakışlarını yakaladı. Denag her zaman düşük yapmaya neden olan tatlı çöl bitkisinden bir miktar bulundururdu.

"Yabancı ile karşılaştığına dair hiçbir kanıt olmayacak.

Tunuva sessizliğini korudu. Esbar da uzun bir süre aynı şekilde uzaklara baktı.

"Eğer bunu Başrahibe'den gizleyeceksem," dedi, "bir şartım var. "Söyle.

"Yabancı yine de ölmeli. Ancak o zaman Tarikat güvende olur.

Tunuva, Anyso'dan bahsederken Siyu'nun nasıl görüldüğünü düşündü. Gülümsemesindeki şefkat ve neşe.

"Bu onun kalbini kıracak," dedi Tunuva, boğazında bir düğümle. "Ve bizim yaptığımızı bilecek.

'Ona ben olduğumu ve tek başıma hareket ettiğimi söyleyeceğim. Sonunda, bunun yapılması gerektiğini göreceksin. Esbar onun yanağına dokundu. "Onu sevdiğini biliyorum. Onu çekebileceği her acıdan neden korumak istediğini anlıyorum. Ama hiçbir şey görevimizin önüne geçemez.

Hiçbir sevginin ona olan sevginin önüne geçmesine izin veremezsin. 'Siyu'ya gideceğim,' dedi Tunuva.

'Eğer teklifini reddederse, Saghul'u bilgilendirmem gerekecek. Bunun için beni affetmelisin Tuva.

'Ben zaten yaptım.'

Siyu odasında değildi. Tunuva Tarikat'ın derinliklerine, erkeklerin odasına gitti, kafası meşguldü. Denag fark etmeden bitkileri alıp hazırlaması gerekecekti ve Denag onun malzemelerini yakından izliyor, son tohumuna ve yaprağına kadar sayıyordu.

Imsurin bir divanda uyukluyordu, göğsünde bir kitap vardı. Tunuva onu nazıkçe salladı.

"İmin," dedi. Adam homurdandı. "İmin, Siyu nerede?

Gözlerini yumdu. "Yıkanmak istemiş olabilir," dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Bu hastalık onu pençesine almışken pınarı kullanabileceğini söyledim.

"Teşekkür ederim.

Kaplıca en alt mağarada bulunuyordu. Güçlü bir kök tavanı ve bir duvarı oymuş, girip çıktığı yerlerde çatlaklar ağlar oluşturmuştu. Tunuva alevini yaktı. Parıltısı damlacıkları ve buharı titretti ama ıslak ayak izleri yoktu. Aslında Siyu'dan hiçbir iz yoktu.

Tunuva gitmek için döndüğünde su fokurdadı. İçindeki huzursuzluk artarak ona geri baktı. O izlerken, tüm yüzey çalkalanmaya ve kaynamaya başladı, buhar pıhtılaştı.

Mağaradan geri çekildi. Merdivenin tepesine ulaştığında, kaburgaları yumruk olmuş parmaklar gibi ezilmiş hissetti. Karanlığın içinden siyah gözler parladığında durdu.

"Nin. İçneumon'unun önünde diz çöktü. "Tatlım, Lalhar'ı gördün mü?

"O burada değil. Farna da burada değil," dedi Ninuru. "Siyu ve Yeleni ile birlikte gittiler.

Tunuva gerildi, alevler içinde kaldı.

"Ninuru," dedi, "nereye gittiler?"

İçneumon'u ona baktı. "Doğuya doğru.

12

Doğu

İmparator Kwiriki Yüksek Tapınağı'na ulaşmadan önce, tapınak sakinleri en iyi yatak takımlarını havalandırmış, her duvarı ve zemini fırçalamış, karda bir yol açmış ve İç Salon'u hazırlamışlardı. Kimse onun ne kadar kalacağını ya da neden haber vermeden geldiğini bilmiyordu.

'Dumai. Kanifa.' Büyük İmparatoriçe gökyüzü platformunda onlara katıldı. "Hazır mıyız?"

"Evet, Büyük İmparatoriçe," dedi Kanifa. "Majesteleri merdivende olmalı."

Büyük İmparatoriçe bastonunu kavradı, yüz ifadesinden bir şey okumak zordu. Oğlunu, henüz çocukken tahtını ona bıraktığından beri nadiren görmüştü.

Kaplıca sakinleşmişti ama etrafındaki karların erimesi, bulanık suyu gibi bir uyarı görevi görüyordu. Genç tanrıbilimcilerden biri içinde yumurta pişiriyor ve bir iş şarkısı mırıldanıyordu.

'En son yüzyıllar önce kaynadı. Kayıtlar var,' dedi Büyük İmparatoriçe, Dumai'nin neye baktığını görünce. 'Annene göz kulak ol. Yanıkları çok derin. Bugün onun yanından ayrılma.'

Emredersiniz, Büyük İmparatoriçe.

'Kanifa, imparatorluk maiyetinin beslendiğinden ve yerleştiğinden emin ol. Majesteleri ve benim konuşacak çok şeyimiz var. Sis soludu. "Bakalım oğlumu dağa çağıran neymiş?"

Unora odasında yatıyordu. Ayakları ve baldırları kıpkırmızı parlıyor, derisi ağlıyordu. Acı için bir şişe şarap içmişti ve bu onu uyuşukluğa sürüklemişti. Dumai bu fırsattan yararlanarak yanıklara merhem sürdü.

"Dumai.

İnce, nasırlı parmaklar bileğini okşadı. Unora donuk gözlerle ona baktı.

"Aptalca bir şey yaptım," diye nefes aldı. "Sen doğmadan önce. "Anne, konuşma," dedi Dumai, dikkati dağılmış bir halde. "Sakin ol.

Unora çoktan uykuya dalmıştı. Dumai bacaklarını yeni sargı bezleriyle sardı.

Yastık saçlarını düğümlemişti. Dumai eşyalarını sakladığı kutuyu buldu ve bir tarak aradı. Yağları, bitkileri, kürdanları ve aylık kanaması için kullandığı kâğıtları karıştırdı.

Bulduğu ilk tarak onu duraksattı. Saf altındı, gerçek bir tarak ve nadir bulunan turuncu incilerle süslenmişti. Bu saçları çözmek için değil, süslemek içindi. Belki de zengin bir dağcının hediyesiydi, gerçi Unora böyle şeyleri asla saklamaz, zirvede bırakmayı tercih ederdi. Bunu saklamış olması garipti. Dumai onu tekrar kutunun köşesine sıkıştırdı.

Seiiki İmparatoru gün batımında küçük bir eskortla geldi. Dumai pencereden, loşlukta onu pek göremiyordu. Ne kısa ne de uzundu, ne şişman ne de inceydi. Büyük İmparatoriçe onu karşıladı ve tapınağa doğru yürüdüler.

Dumai yine annesinin yanında uyudu. Uyandığında, sönmekte olan közlerin tepsisi ve kapı aralığındaki bir fener dışında ortalık karanlıktı. Döşeme tahtaları yeni bir ağırlıkla geriliyordu.

"Unora.

Dumai kendi saç tellerinin arasından annesinin uyanışını izledi, yüzü terden ıslanmıştı.

"O burada," diye mırıldandı ses. "Jorodu seni buldu.

Tapınağın yukarısında, bir kederli garip çığlığını saldı, bir çocuğun feryat etmek için nefesini toplaması gibi, *hıç-hıç-hıç*.

"Manai," diye fısıldadı Unora, "biliyor mu?

O kadar çok titriyordu ki Dumai bunu yatak takımından hissetti.

"Evet," dedi Büyük İmparatoriçe. "Biliyor.

Hic-hic-hic.

"Tuz gezgini. Unora titreyerek doğruldu. "Hâlâ zaman var. Kanifa onu dağdan aşağı indirebilir. Tuz yollarından sahile inebilirler-'

"Unora, muhafızlar var. Merdivenlerde, geçit boyunca bekliyorlar. Jorodu kaçırmaya çalışabileceğini biliyordu.

Dumai uyuyor numarası yapmaya devam etti ama tüm vücudu kaskatı kesilmişti, kolları karıncalanıyordu.

"Ona gideceğim," dedi Unora belli belirsiz.

"Bacaklarım-" "Sana yardım edeceğim, benimkilerin izin verdiği ölçüde.

Bir hışırtı ve bir gıcırtı geldi. Dumai bekledi, sonra annesini ve Büyük İmparatoriçe'yi gölgeledi.

Gecenin derinliklerinde olmalıydı. Fener her köşeyi döndüğünde, onu takip etmeden önce ışığın kaybolmasını bekledi. Unora nefes almak için her durduğunda, Dumai de durdu, kalbi bir çan kadar gürültülüydü.

Sonunda, Büyük İmparatoriçe Unora'yı karların üzerinden geçirerek İç Salon'un ana girişine götürdü. İki muhafız ön girişi kuşatmıştı. Dumai onların bakışlarından kaçmak için kendini bir kapı aralığına sıkıştırdı.

Kanifa onu dağdan aşağı götürebilir. Sahile giden tuzlu yolları kullanabilirler.

Annesi onun kaçmasını istiyordu. Ağzındaki kuruluk ve korku sisi arasında düşünebildiği tek şey buydu. Belki de Kanifa'yla birlikte dağın yamacından aşağı inebilir ve kaçmak için doğu yamaçlarını kullanabilirlerdi. . .

Normal şartlarda annesi böyle tehlikeli bir riski asla kabul etmezdi. Kutsal dağın iki çocuğu olarak oradan nereye gidebilirlerdi ki?

Merak bakışlarını tekrar İç Salon'a çekti. Eğer sevdiği hayattan kaçacaksa, nedenini bilmek zorundaydı.

O odayı görmenin ve duymanın gizli bir yolu vardı. Kanifa bunu yirmi yaşındayken tesadüfen bulmuştu. Şans eseri bir rafa çarpmış ve tavandan aşağıya bir merdiven sallanarak bir dehlize çıkmıştı. Muhtemelen geçmişteki tapınak halkı, sarayda olup bitenlerden haberdar olabilmek için ziyaretçileri gözetlemek için kullanmıştı burayı.

Dumai merdiveni indirdi ve tırmandı. Hiç ses çıkarmadan İç Salon'a açılan küçük paneli açtı. Çok az ışık vardı, tek seçebildiği iki gölgeydi.

' . . her şeyi paylaştılar. İlk kez anlaşılmanın ne demek olduğunu anladım. Görülmek.

Seiiki İmparatoru'nun sessiz ve ölçülü bir sesi vardı. Dumai casus deliğine d o ğ r u yaklaştı.

"Uzun zamandır nereden geldiğini merak ediyordum. Sipwo senin hep bir ruh olduğunu düşünürdü," dedi, 'ama seni şimdi, gün batımı yıllarında görünce anladığıma inanıyorum. Sen onun kayıp kızıydın - Saguresi, benim ilk Nehir Lordum. Bu yüzden mi saraya geldin, onu bulmak için?

'Bana tarlaları nasıl sulayacağımı öğretmesini istedim. Eğer kim olduğunu bilseydim, bana nereye gönderildiğini söylemeni isterdim. Unora durakladı. "Hâlâ hayatta mı?

"Hayır. Sürgünde öldü.

Sessizlik yaşayan bir şeydi, acı veren bir şey.

"O zaman senden bir iyilik daha istiyorum, Jorodu," dedi Unora. 'Burayı terk et. Kışımız mutlu bir anı olarak kalsın. Bir rüya olsun.

Dumai kaşlarını çatı. Annesi imparatora kişisel ismiyle hitap etmemeliydi.

"Evet. Bir rüya," dedi, sesi neredeyse boyun eğmiş gibiydi. "Bana ona Dumai dediğiniz söylendi.

Kendi adını duyunca boğazına bir kanca takıldı.

"Dumai," dedi tekrar. 'Bir şairin geçici bir rüya için kullandığı bir kelime, çok erken biten bir rüya. İmparatorluk hanedanından bir kadın için uygun bir isim. Belli ki onun mirasından bir damlaya sahip olmasını istemişsin - ve yine de yirmi yedi yıl boyunca onu benden gizlemişsin.

"Elbette sakladım.

"Kalabilirdiniz. İkiniz de.

"Sarayda benim için nasıl bir hayat vardı? Unora acı acı sordu. (*Sen hiç saraya gitmedin*, diye düşündü Dumai çaresizlik içinde. *Sen denizden dağa geldin, demiştin bana. Beni tüm yol boyunca karnında taşıdın*). "Bir sürgünün kızı ve çocuğu için hangi yer?

"En yüksek yer. Acı sesini kesmişti. "Seni baş imparatoriçem olarak kabul ederdim.

'Sana asla izin vermezlerdi. Her halükarda Dumai'ye gitmek için ayrıldım. İkimiz de asla güvende olamazdık.

"Seni tehdit ettiler mi?

Dumai başının döndüğünü hissetmeye başlamıştı. Sözleri çoktan bir resim çizmişti ama bu doğru olamazdı, gerçek olamazdı.

İmparatorluk hanedanından bir kadın için uygun bir isim.

"Buraya tuz gezgini kılığında gelen adamın adı Epabo," dedi İmparator Jorodu. 'Güvendiğim çok az insandan biri. Seni aramıyordu, gerçi benim emrimle yıllarca aradı. Bu sefer Nehir Lordu'nun bir ajanını takip ediyordu.

"Genç kadın Nikeya'yı mı?

'Evet, Kuposa Klanı'nın annemi gözetlemeye çalıştığına inanıyoruz,' dedi. 'Leydi Nikeya Epabo'dan kısa bir süre sonra saraya döndü. Seni gördü mü Unora?

'Yüzümü değil. Peçeliydim.

"Dumai'yi görmüş olabilir mi?

Unora sessiz kaldı.

İmparator, 'Artık burada kalması çok tehlikeli,' dedi. "Kalabileceği tek bir yer var-

"Dumai.

Arkasından gelen yumuşak bir ses. Dumai şaşkınlıkla irkildi, kalbi güm güm atıyordu. "Büyük İmparatoriçe," diye fısıldadı, gölgeler içindeki çizgili yüze bakarak.

"Nasıl-

"Evladım, ben bu tapınakta senin yaşadığından daha uzun süredir bulunuyorum. Her sırrını bilirim,' diye nazik bir cevap geldi, 've henüz merdivene tırmanamayacak kadar yaşlı değilim. Elini lambanın etrafına koymuş, ışığının kaçmasını engelliyordu. 'Majesteleri sizi yarın çağırmayı planlıyordu ... ama sanırım şimdi de u y g u n bir zaman. Öyle değil mi?

Dumai yutkundu.

Büyük İmparatoriçe onu ölüme giden bir kadın gibi iç kapılara doğru götürdü. Dumai onu, büyük Kwiriki'nin devasa bir heykelinin hakim olduğu İç Salon'un muhteşem kasvetine kadar takip etti. Snow Maiden onun sırtında yalınayak ve dingin bir şekilde duruyordu. Yıldızlar ve oymalı aynalar kandillerin parlak ışığını yansıtıyordu.

Unora ayağa kalktı. Gözleri buluştuğunda Dumai annesini hiç bu kadar korkmuş görmediğini fark etti. Kar fırtınasının olduğu gece bile, neredeyse hayatlarını kaybettikleri o gece bile.

"Majesteleri," dedi Büyük İmparatoriçe iç çekerek, "sizi görmesi için birini getirdim.

Unora gözlerini kapatırken, gözlerinden yaşlar süzüldü. Arkasında, yaldızlı bir paravanın önünde bir figür duruyordu.

"Öne gel. Bu kez ses temkinliydi. "Lütfen. Işığa doğru gel.

Dumai'nin bacaklarını nasıl hareket ettireceğini hatırlaması çok uzun sürdü. Ayaklarını öne doğru adım atmaya zorladı, dizlerinin üzerine çöktü ve tıpkı dua ederken yaptığı gibi alnını yere indirdi.

"Ayağa kalk.

Gözlerini aşağıya d i k e r e k kalktı. Bir süre sonra bir parmak çenesini yukarı kaldırdı. Dumai bakışlarını kaldırdı - ve karşısındaki yüzü gördüğünde tüm kemikleri ve sinirleri buz kesti.

Kendi gözlerinin içine bakıyordu. Donuk bir aynada yansıyan kendi yüz hatlarına.

"Kızım," dedi Seiiki İmparatoru ağır bir sesle. "Sizinle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum.

13

Güney

"Siyu gitti.

Esbar kollarını açar açmaz Tunuva kollarına atıldı. 'Tuva, barış. Her şey yolunda. Esbar onun yüzünü güçlü ellerinin arasına aldı. "Kim biliyor?

"Sadece ben ve Nin.

"Güzel. Saghul'u bilgilendireceğim - artık başka seçeneğim yok - ve eğer kabul ederse, o zaman sen ve ben Siyu'yu geri alacağız. Onu kaybetmeyeceğiz. Sesi sert ve sakindi. "Bana inanıyor musun?

Tunuva titrememek için kendini tutmaya çalıştı. "Evet," diye nefes aldı. "Evet, sana inanıyorum.

Esbar onu öptü ve uzaklaştı.

Tunuva yatağa uzandı. İçneumon'lar birer taraf seçtiler ve tıpkı yavrularından birini rahatlatır gibi sıcaklıklarını paylaşarak birbirlerine sokuldular.

Tuva, geri gelmediler.

Şimdiki zaman avuçlarından kayıp gitti. Hayatının en kötü gününü, onları kaybettiği günü anımsadı; bal ve kan, ceset, orman. Ninuru onunla birlikte yağmurun altında yatıyor, o k a l k m a d ı k ç a gitmeyi reddediyordu. Gece hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Esbar'ın onu teselli etmeye çalışması, kendi karnının Siyu'ya dönüşecek tohumla şişmesi.

Bu senin hatan değildi. Sen hiçbir şey yapamazdın.

"Tuva.

Göğsünden kumaşları boşaltan Esbar'ı görmek için geri sıçradı. 'Durumu Saghul'a açıkladım. Şimdi yola çıkıyoruz,' dedi Tunuva'ya, 'Ersir'i geçiyoruz. Eğer daha uzağa gitmişlerse, atlara ihtiyacımız olacak.

"Atlar yavaştır," dedi Ninuru. "Ve aptal."

"Aptal," diye yineledi Jeda.

"Biliyorum güzelim, ama ahmak Batılılar sana bakıp durur. Harmur Geçidi'nin kuzeyinde hiç ichneumon yok - ya da büyücü. Esbar örtüsünü çıkarıp odanın köşesine fırlattı. "Siyu hangi limandan yola çıkacaklarını söyledi mi?

"Sadyrr," dedi Tunuva. Dili Kuzeyli sözcüğüne takıldı. "Yolu biliyor musun?

"Tabii ki hayır. Esbar bir tunik giydi. "Ama bilen birini tanıyorum.

Tunuva güneş odasına doğru ilerledi ve kıyafetlerini gözden geçirerek tuz tüccarı kılığına girmek için gereken her şeyi çıkardı. Geçmişe kayacak zaman yoktu. Her an Siyu'yu biraz daha uzaklaştırıyordu.

Şort ve pantolon giydi, beyaz bir tunik kuşandı ve çöl geceleri için koyun derisiyle astarlanmış, seyahate uygun bir ceket buldu. Bir büyücü bile kışın bunları hissederdi. Pantolonunu binici çizmelerinin içine soktu ve yüzünü kumdan korumak için Ersyri kaparasını giydi. Bezleri ve yosunları, taze çiğneme çubuklarını ve yatak takımlarını, eyer mataralarını paketledi ve en sevdiği silahı, kendi tasarımı olan katlanabilir bir mızrağı topladı.

Ninuru'yu da yanına alarak incir ağacının kökleri arasından çıkan geçide doğru ilerledi. Esbar, eyerli bir Jeda eşliğinde çoktan girişeydi.

"Hepimize yetecek kadar yiyeceğim var," dedi. "Rehberimiz de yanımda.

Karanlığın içinden geniş omuzlu bir kadın çıktı, başında kırılmış bir ichneumon vardı. Gri saçları Ersyri saray tarzında toplanmıştı.

"Apaya," dedi Tunuva
şaşknlıkla. "Tuva.

Apaya du Eadaz uq-Nāra ona yanağından hızlı bir öpücük verdi. Eğri burnu ve siyah boyayla belirginleştirdiği koyu, delici gözleriyle Esbar'a benziyordu. Yetmişli yaşlarında bile uzun boylu ve güçlüydü.

"Seni görmek ne güzel," dedi. "Annemin duaları. 'Ve
senin üzerine. Jrhanyam'da olduğunu sanıyordum.

'Ağaçtan yemeye ve Başrahibe'ye her zamanki raporumu vermeye geldim. Şimdi iki kız kardeşimizin kaçtığını duydum.

"Onları bulacağız. Esbar eyerine tırmandı. "Siyu'nun Siyâti soyuna daha fazla utanç getirmesine izin vermeyeceğim.

"Güzel. Apaya sinirli kollarını kavuşturdu. 'Sizi Harmur Geçidi'ne götüreceğim. Şansımız yaver giderse, onlar Mentendon'a ulaşmadan kız kardeşlerimize yetişiriz. Aksi takdirde, tek başınasınız. Virtudom'a adımımı atmayacağım.

Bunun için kimse onu suçlayamazdı. Tunuva eyeri sabitledi ve kendini içine attı.

"Önce Yikala'ya gidiyoruz. Apaya ichneumon'una bindi. "İkiniz de yolunuzu biliyorsunuz.

14

Doğu

"Ne kadarı yalandı?

Ses onun ağzından çıkmıştı ama şimdi bir yabancıya aitti: Noziken pa Dumai, Seiiki Prensesi, İmparator Jorodu'nun ilk doğan çocuğu, Kar Maiden'in soyundan gelen.

Annesi ve Büyük İmparatoriçe ile birlikte oturuyordu. Onlar, lambaların titreyerek uzun gölgeler bıraktığı kamarasında gizlenmişlerdi.

Dumai, cevap vermeyen Unora'ya, "Daha basit bir soru soracağım," dedi. "Gerçekten nerelisin?

Unora bitkin görünüyordu.

"Afa Vilayeti," dedi. "Annem ben daha bir yaşındayken susuzluktan kaynaklanan bir hastalıktan öldü. Onun ölümü babama bir şeyleri değiştirmesi için ilham verdi. Beni bir akrabasına bıraktı, başkente kadar yürüdü ve bilgin olmak için sınavı geçerek sarayda çalışmaya başladı. Dört yıl sonra, Afa Valisi olarak hizmet etme isteği kabul edildi.

"Hiç itibarı olmayan bir adam böyle bir göreve mi getirildi?

"Soylular tozlu bölgelere gönderilmek istemiyor," diye açıkladı Büyük İmparatoriçe. 'Onları Afa gibi yerlere paketlediğimde korku içinde inlediklerini duymalıydın. Biraz şarap içti. 'Normalde sıradan bir adamı asla atamazdım ama Saguresi tutkulu ve zekiymi ve onun istediği sorumluluğu üstlenme korkusuyla yaşayan soyluları utandırabileceğini düşündüm. Ona bir şans verdim ve bu kez bir valinin gücüyle geri döndü.

Unora başını salladı. 'Babam topraktan anlardı. Hangi ürünün ne zaman ekileceğini biliyordu ve sulama için fikirleri vardı" dedi. 'Daha önceki vali

Tembel ve yozlaşmış biriydi, Afa'da cezasını çekip hemen mahkemeye dönmek istiyordu. Tüm mahsulümüzü elimizden alır ve sadece uygun gördüğünü geri verirdi. Ama babam önemserdi. Bize değer verirdi.

Bir an durakladı ve bakışlarını indirdi.

"Ben sekiz yaşındayken, tahta yeni çıkan İmparator Jorodu babamı Seiiki'nin Nehir Lordu yaptı," diye devam etti. Dumai gözlerini kırptırdı. "Beni Antuma'daki yeni malikânesine taşıdı. O dünyanın en nazik adamıydı ama terfisi klanlar arasında öfkeye neden oldu.

Büyük İmparatoriçe homurdandı. 'En hafif tabirle. İmparatorluk ailesi dışındaki en önemli pozisyon, bir zamanlar çiftlik işçisi olan bir adam tarafından işgal edildi. Ben bile bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdim,' dedi. 'Yüzyıllar boyunca Nehir Lordu hep Kuposa Klanı'ndan olmuştu ama oğlum kan yerine yeteneği tercih etti. Kuposa bundan hoşlanmadı.

Dumai onu izledi. 'Elbette herkes imparatoru seçimlerinde desteklemelidir.

"O konuya geleceğim. Şimdilik bilmen gereken tek şey büyükbabandan kurtuldukları. Onun gibi birinin Afa'ya su getiremeyeceğini iddia ettiler ve bunu yapmak için bir ejderhayı uyandırmakla suçladılar. İçini çekti. 'Oğlum onların kanıtlarını sağlıklı bir şekilde sorgulayamayacak kadar küçüktü. Saguresi'yi idamdan kurtarmak için onu Muysima'ya sürmeyi kabul etti.

"O gece sokağa atıldım," dedi Unora. "Hizmetçilerimizden biri beni buldu ve Afa'ya geri götürdü. Yüzü seramiğe dönmüştü, kendini sıkı bir kalıp içinde tutarken bile kırıllandı. 'İçeride hayat çok zor olabiliyor. Babam olmayınca her şey eski haline döndü.

Dumai'nin her zaman bolca yiyeceği ve suyu olmuştu. Annesini bu şekilde düşünmek ona acı veriyordu.

"Bir yıl, bir hastalık köyümde benden başka herkesi öldürdü," dedi Unora. "Ejderha Pajati'nin havuzuna yürüdüm ve bir çıkış yolu istedim. Ertesi sabah bir imparatorluk habercisi geçti. Pajati'ye saygılarını sunmak için geldiğinde beni orada yığılmış halde buldu.

"Pajati'yi uyandırdın mı?

Unora taze bir kağıt kadar boş kaldı. "Hayır. Sadece dua ettim.

Dumai güvenle başını salladı. Annesi asla bu kadar pervasız olamazdı, gençken bile.

Unora, 'Kelebekler Kwiriki'nin habercileridir - bir zamanlar tanrıların şekil değiştirme gücünün sembolleridir,' dedi. 'Kanifa size bazı eyaletlerde insanların onların kadın şekline girebildiklerine inandıklarını söylemiş olabilir. Haberci benim bir kelebek ruhu olduğumu sandı ve beni saraya götürdü.

'Ve imparatorla tanıştın. Babam,' dedi Dumai. "İmparatoriçe ile zaten evli miydi?

"Evet. Ben onun hizmetçisiydim. Sesi renksizdi. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fark ettiğimde, kalmanın çok tehlikeli olacağını biliyordum... çünkü hamileydim ve çocuğum Seiiki'nin varisi olacaktı. Seni bu kaderden kurtarmak için hemen oradan ayrıldım. Seni buraya ben getirdim.

"Babanı asla kurtaramadın," diye mırıldandı Dumai. "Kurtaramadan gittin. Beni kurtarmak için.

"Evet. Unora ona baktı. 'Hiç kimseyi babam kadar sevemeyeceğimi sanıyordum. Ama senin var olduğunu öğrendiğim an-' Dumai titremesini engellemek için çenesini düzeltti. "Seni bu odada doğurdum ve o zamandan beri sana mutlu bir hayat vermeye çalıştım. Ama seni saraydan gelen herkesten saklamak zorunda kaldım. Şimdi nedenini anlıyorsun.

Çünkü Dumai imparatora çok benziyordu. Onun yüz hatları daha yumuşaktı ve neredeyse bir baş daha uzundu, ama sanki iki yetenekli ressam, geniş gözlerinden yuvarlak çenelerine kadar aynı kişiyi resmetmiş gibiydi. Hatta sol elmacık kemiklerinde birbirinin aynısı minik bir çil bile vardı. Sinir bozucuydu.

'Denizi riske atmalıydım. Seni Sepul'a götürmeliydim,' dedi Unora acıyla, 'ama babanın yanında olmak istedim, aptaldım. Aşk beni bu dağa bağladı. Ve şimdi-'

Kolunu ağzına bastırdı.

"Dinlen," dedi Büyük İmparatoriçe ona. "Her halükarda torunumla yalnız konuşmalıyım.

Unora odadan çıktı. Dumai yavaşça Büyük İmparatoriçe'ye, kendisine yıllarca rehberlik etmiş olan ve aynı zamanda baba tarafından büyükannesi olan kadına baktı. Dumai ilk kez o yüze sertçe baktı ve kendi yüzünü aradı. Benzerlik o kadar da ürkütücü değildi.

"Ne zaman öğrendin?

"Unora bana ilk sancılarını hissettiğinde söyledi. Büyük İmparatoriçe pencereye doğru baktı, ağzı sızlıyordu. "Ve tüm bu yıllar boyunca seni oğlumdan saklamasına yardım ettim.

"Neden?

"Kaçmasıyla aynı sebepten, Dumai. Senin zarar göreceğinden korktuğu için.

Dışarıda şafak, suyun içindeki kırmızı boya gibi yayılıyordu.

"İki yüzyıldan daha uzun bir süre önce evimize karşı bir ayaklanma oldu," dedi Büyük İmparatoriçe. 'Tanrılar uyurken, genç bir adam onların yokluğundan faydalanarak kendine Çayır Kralı adını verdi. İsyanı birkaç ay sürdü, ta ki güvendiği kılıç ustası ihanet edip onu öldürene kadar.

Hainin adı Sasofima'ydı. Metal işçiliğindeki olağanüstü yeteneği olmasaydı, hiçbir önemi olmayan bir kişi olacaktı. Noziken Hanesi sadakatini ona bir klan ismi vererek ödüllendirdi: Kuposa. Ona bunu vermek büyük bir hataydı.

Dumai dinledi.

"Sasofima Seiiki'deki çanları dökmekle görevlendirildi. Çayır Kralı gibi başka bir tehdit olursa tanrıları uyandırmak için Kraliçe Çanı'nı örnek aldılar. O zamandan beri, onun soyundan gelenler sadece zenginlik ve hırsla büyüdüler. Son iki yüz yıldaki hükümdarların çoğu Kuposa naipileri tarafından yönetilen kuklalarından biraz daha fazlasıydı.

Bu vahiy Dumai'nin üzerine kar gibi çöktü ve onu yıllardır hissetmediği kadar üşüttü.

'Kuzenim benden önce imparatoriçeydi. **O n u** doğumundan itibaren zayıf ve iddiasız tutarak şekillendirdiler,' dedi Büyük İmparatoriçe. 'Sadece o doğum yatağında öldüğünde - oğlunun da hayatta kalamadığı bir gün - Gökkuşağı Tahtı'na çağrıldım. Şimdi Kuposa'nın bir sorunu vardı. O ana kadar bana hiç aldırış etmemişlerdi, bu yüzden onlara karşı hiçbir sadakatim yoktu. Sadece onların etkisine direnecek kadar yaşlı ve zeki değildim, aynı zamanda Mithara Klanı'ndaki rakiplerinden birinden bir oğlum vardı. Güçlü bir iradem vardı... ta ki hastalanıp tahttan çekilmek zorunda kalana kadar. İyileştim ama Yüce Vekil olmak için tahtımı bırakmışım. Geri dönemezdim.

Oğlum henüz çocukken beni görevden almışlardı. Jorodu rakiplerini güçlendirmek için elinden geleni yaptı ama annenizin hikayesinden de anlaşılacağı üzere, rakipleri her zaman onu alt etmenin bir yolunu buldu. Oyunu oynamak için çok gençti. Bu kasıtlıydı. Onlara güvenmek zorunda kaldı.

"Sabırlı olduklarını anla Dumai. Sabırlı ve dikkatli. Asla rakiplerini öldürecek kadar kaba davranmazlar ama güçlerini korumak için her yolu denerler, çoğu zaman bizimkini gölgede bırakarak. Oğlum sonunda kendini Kuposa pa Sipwo ile evli bulduğunda bunu öğrendi.

'Yirmi yıl önce İmparatoriçe Sipwo uzun zamandır beklenen Veliaht Prensi doğurdu. Yedi yıl önce, bir kız ve bir erkek ikiz doğurdu. Üç yıl önce, her iki prens de bir midye çiçeği salgınında öldü. Böylece geriye Seiiki'nin varisi olduğu varsayılan son çocuğu k a l d ı .

Dumai sonunda konuştu. "Kim?

"Kız kardeşin, Noziken pa Suzumai.

Küçük bir kız kardeş. İki erkek kardeş, o onlarla tanışmadan ölmüştü.

'Suzumai tatlı, itaatkâr ve uysaldır. Tahta oturtulacak bir bebek daha,' dedi Büyük İmparatoriçe sert bir şekilde. 'Baban yıllardır biliyor ki

Kuposa, Suzumai reşit olmadan önce onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaktı. Umudunu neredeyse kaybetmişti.

Güneş doğarken bile, korkunç gerçek Dumai'nin üzerine doğuyordu. "Ama sonra beni buldu," dedi, boğazı kül gibi kurumuştı.

"Seni buldu. Görüyorsun ya Dumai, Kuposa'ya hiçbir bağlılık borcun yok. Bu sana güç veriyor.

Dumai ona baktı.

"Tapınağa gelen kadın bir casustu," dedi Büyük İmparatoriçe. "Sanırım tanıştınız.

"Evet. Tuz gezgininin yaptığı gibi o da yüzümde imparatoru görmüş olmalı.

"Şanslısın ki babanın ajanı Antuma Sarayı'na ondan önce ulaştı. Dumai'yi çenesinden tutup kaldırdı, tıpkı imparatorun yaptığı gibi. "Majesteleri gibi onlar da senin neyi temsil ettiğini biliyorlar.

"Bana ne istediğini söyle.

'Sen her zaman zekiydin, Dumai. Babanın buraya gelerek neden risk aldığını zaten biliyorsun. Eğer Gökkuşağı Tahtını almazsan, evimiz otoritesini kaybedecek ve Seiiki halkı tanrılara giden yoldan sonsuza dek mahrum kalacak. Buna izin veremem.

"Ben sadece Baş Rahibe olmayı hayal etmişim.

"Biliyorum. Seni bu savaştan kurtarmak istedim. Uzun süre denedim Dumai, çünkü kendim de nefret ediyordum - ama tanrılar geri döndüğünde evimizi güçlü bulmalı ve yokluklarında Seiiki'yle ilgilendiğimizi görmeliler. Kuposa'nın etkisi altında kırılmanız. Direnmeliyiz.

Farkına varması bir kar kayması kadar hızlı ve ezici oldu.

"Bu konuda başka seçeneğim yok," diye fısıldadı Dumai. "Bildiğim her şeyi bırakmalıyım. "Evet.

"Hazır değilim. Nefes almakta zorlanıyordum. "Ne saraydan anlarım, ne siyasetten

-'

"İşte planımız burada devreye giriyor," dedi Büyük İmparatoriçe, gözlerinde bir ışıltıyla. "Babanla birlikte yaptığımız ve senin mümkün kıldığın plan.

"Neymiş bu plan?

"Sen tahta geçtiğinde, baban sana yardım etme kisvesi altında otoriteyi elinde tutmaya devam edecek. Onların ulaşamayacağı bir yerden -gölge bir mahkemedan- yönetecek ve senin aracılığıyla konuşacak. Yalnız olmayacaksın. Büyükannesesi onun ellerini tuttu. 'Tanrılara bu şekilde hizmet edeceksin torunum. Büyük Kwiriki'nin seni yapmaya çağırdığı şey bu.

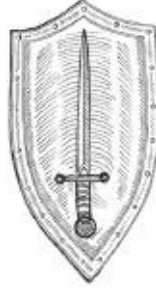
Dumai bir hayaletin giysileri içinde titriyordu, sanki buz havuzunda yıkanmış gibi uyuşmuştu.

"Kanifa. Karnı sıkıştı. "O biliyor muydu?

"Hayır, çocuğum. Asla bilmedi.

Bu da bir şeydi. Titreyen dizlerinin üzerinde doğruldu ve eğilerek selam verdi.

Döndü ve hayatı boyunca sevdiği evin sıcak kasvetini terk etti. Dışarıya, gün doğumunun ışığına doğru fırladı ve karda tökezleyerek onu gökyüzündeki platformda görene kadar, pek çok gün olduğu gibi, onu bekledi. Adam daha kaşlarını çatamadan kadın kendini onun kollarına attı ve ağlamaya başladı.

15

Batı

Langarth, Drouthwick Kalesi'nin biraz güneyindeydi - Wulf'un ayırabileceği zamanın ne kadar az olduğu göz önüne alındığında, ata binmek için çok uzaktı. Bunun yerine, bir avuç dolusu gümüşle ayrıldı ve bir nehir teknesine bindi.

Güneş yağsız sütun içindeki yumurta sarısı gibi süzülüyordu. Elini serin suda gezdirirken Glorian Berethnet'i düşündü.

Aziz'in Mucizesi gerçektir. Prenses yeşil gözleri ve uzun siyah saçlarıyla annesine benziyordu ama onunki ortadan ikiye ayrılmış, önden topuzlu bir saçtı. Ayrıca Glorian daha geniş yapıydı ve kraliçenin zayıf olduğu yerde cömertti. Yine de ikisi arasındaki benzerlik esrarengizdi; ikisi de mum gibi solgun, aynı boydaydı.

Kral, Wulf'a tanışıklarını hatırlatmayacak kadar kurnazdı. Glowan Kalesi'ndeki o uzun yazları nasıl unutmuştu?

Elbette onu görür görmez her şey geri gelmeye başlamıştı. Kayık müstahkem bir köprü'nün altından geçerken şimdi hatırlıyordu - kızın onu çeşmede su sıçratışını, kahkahalarını hatırlıyordu. Çiçek labirentinde farklı uçlardan nasıl koştuklarını, birbirlerini ortaya kadar geçmeye çalıştıklarını. O zamanlar aynı boydaydılar.

Fells'in çıplak, sert zirveleri yavaş yavaş Göller'in daha yeşil tepelerine doğru sığlaşıyordu. Sert bir rüzgâr nehri kıvrandırıyor. Mavna, Lithsom'un iki üst kolunun denize dökülmeden önce birleştiği Hallow Gölü'ne girdiğinde vakit ilerlemişti.

Doğu kıyısında eski göl limanı Marcott-on-Hallow duruyordu. Sesler yükseliyor, küçük borular çalınıyor ve pazarın patronundan bir tellal kükrüyordu; alabalık, hamamböceği ve yağlanmış iplerle dolu arabaların gürültüsü neredeyse boğuluyordu

lamprey. Wulf gözlerini gölün parıltısına karşı korudu, o kadar derin ve maviydi ki neredeyse siyahtı, ancak geçmiş yıllarda olduğundan daha alçaktı.

Bir han bulduğunda güneş kanlı bir şekilde dövülmüştü. Oda sıkıştı ama en azından hasırda bit yoktu. Akşamüstü kalkıp bir at kiraladı ve kasabadan yola çıktı.

Eyaletin sisli tepeleri boyunca uzanan bir mezar yolu, yerleşim yerlerini kutsal alanlara bağlıyordu, böylece yeni ölenler gömülmek üzere götürülebiliyordu. Öğleye doğru, çiğnenmiş otlardan oluşan uzun yol onu Witherling Suyu'na götürmüştü. Gölün ötesinde, ilkel ormanlardan oluşan bir duvar doğudan batıya, kıyıdan kıyıya, ta Inys'e kadar uzanıyordu.

Haithwood.

Orayı görmek çoğu kuzeylinin içini ürpertirdi, çünkü Aziz'den önceki günlerden beri orada bir cadının yaşadığı söylenirdi. Wulf'un içine daha derin bir ürperti saldı. Haithwood onun için eski bir masaldan daha fazlasıydı.

Kağnısı yola, uzaktaki kiremit çatılı, taş duvarlı ve yüksek tuğla bacalı hendekli malikâneye doğru hızla ilerledi. Kapıda atından indi ve Mentiş seyisin bir aygırı fırçalamakta olduğu ahıra doğru yürüdü.

"İyi karşılaşmalar, Rik," diye seslendi Wulf.

Riksard döndü, yüzündeki çatık kaşlar bir an sonra düzeldi. "Efendi Wulf?

'Evet. Nasılsınız?'

"Çok iyiyim. Riksard kaşlarını bileğine sildi ve sırttı. Birçok Ment gibi onun da saçları kırmızıydı. 'Seni zor tanıdım. Evinize hoş geldiniz. Bir ziyaret bekliyor muyduk?

"Hayır. Burada kimse var mı?

"Sanırım hanımefendi gül bahçesinde.

Gül bahçesi malikânenin ön tarafına yakındı. Wulf ablasını sallanan sandalyede, bir örtüye sarınmış, fincanındaki meşe palamudu gibi rahat bir şekilde kitap okurken buldu. Kapıya yaslandı.

"Fare," dedi.

Mara kitabından fırladı. "Wulf," dedi hayretle ve kitabı kapattı. "Bu gerçekten sen misin?

"Tabii ikizim ormandan çıkmadıysa.

Mara gülerek ona doğru geldi ve Wulf onu kollarına aldı. Mara k e n d i kollarını onun boynuna doladı ve ceplerinde sakladığı ezilmiş lavantanın kokusuyla onu sardı.

"Buna inanamıyorum," dedi pelerinin içine. "Neden bize söylemek için yazmadın?

"Zaman yoktu," dedi Wulf, çenesini kadının omzuna dayayarak. Bu kucaklaşma onu, kadının akşamları onu yanına oturtup hikâyeler anlattığı günlere götürdü; kadının sıcaklığı onu rahat ve güvende hissettiriyordu. "Ve bir ya da iki geceden fazla kalamam.

"Oh, daha uzun, elbette.

Keşke kalabilseydim. Herkes burada mı?

'Babam ve Roland Strenley'de bir anlaşmazlığı çözüyorlar ama akşam yemeğinden önce dönmüş olurlar. Babam vergileri inceliyor. Mara uzaklaştı ve ela gözleri parlayarak onun yüzünü çerçeveledi. 'Ah, Wulf, şu haline bak. Roland kadar uzun boylu olacağını hiç düşünmemiştim.

"Beni son gördüğünde bu kadar uzun olduğuma eminim. "Seni son gördüğümde bir çocuktun.

Mara hatırladığı gibi görünüyordu ama saçları neredeyse beline kadar uzamıştı ve telleri dolgun yanaklarına dökülüyordu. Aradan üç yıl geçtiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Okumanı böldüğüm için özür dilerim," dedi Wulf. "Burası rahat bir yere benziyordu.

"Seni affediyorum. Mara elindeki kitabı aldı ve Wulf'un koluna girdi. "Gel bakalım. Babam çok sevinecek.

Langarth yüzyıllardır ayakta duruyordu. Eski bir manastır olan Langarth'ın altmış odası vardı ve hepsi de mürdüm ağacının bulunduğu bir avlunun etrafına inşa edilmişti. Kasvet onu sarmaladığında, Wulf tanıdık kokuları göğsüne çekti: meşe ve kurutulmuş otlar, hizmetkârların salonları kokulandırmak için kullandıkları çayır çiçeği.

"Nasılsın?" diye sordu kız kardeşine, dirseğinin dibindeki solgun, iki büklüm olmuş elini okşayarak. "Son mektubundan beri.

"Hemen hemen aynı. Babama emlak işlerinde yardım ediyorum, vilayete nezaket ziyaretleri yapıyorum, arada sırada da imarethaneye yardım ediyorum. Soylu bir ailenin ortanca çocuğu için kazançlı bir evlilik yapmaktan başka yapacak pek bir şey yok - ki bildiğin gibi bu da bana hiç cazip gelmedi.

'Hoşuna gidecek bir uğraş bulmalısın. Roland bizim özgürlüklerimizden hiçbirine sahip değil.

"Benim de cesur bir Kuzeyli savaşçı olmamı mı öneriyorsun?" diye sordu ona hafifçe. "Kralın düşmanlarını saymadıkça ya da kâtiplik yapmadıkça, korkarım ona pek bir faydam dokunmaz.

'Saraya git. Kraliçenin evinde iyi yetişmiş bir hanımefendiye yer olmalı,' dedi Wulf. 'Eğer yoksa, Kraliyet Şansölyeliği ya da Maliye Bakanlığı seni kabul eder. Yeteneklerini saklamamalısın, Mara.

'Sarayda olmaz. İnsanın kendini rezil etmesi için çok fazla yol var. Mara ekledi, 'Leydi Marian'a hizmetlerimi sunmayı düşündüm. Biliyorsun Kraliçe Sabran ona

Göller'deki topraklar.' Başını salladı. "Yazın onu görmeye gittim. Hiç de beklediğim gibi biri değildi.

"Ne bekliyordunuz?

"Saltanatı hakkında duyduklarıma göre sinirli bir yarım akıllı. Bana güçlü bir kraliçe olmak için fazla nazık geldi ama özel bir insan olarak onu oldukça sevdim. Nezaketli ve özenli biriydi ve belli bir kuru mizahı vardı. Eşi öldü, hanımlarının çoğu gibi. Acaba bir sekreter işine yarar mı diye düşündüm. Befrith Kalesi Langarth'a yeterince yakın.

"Bu fikrini babama söyledin mi?

Henüz söylemedim. Sen Hróth'a döndükten sonra ona soracağım. Mara onun koluna bastırdı. "Bugün sadece senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum.

Langarth Baronu Glenn, Lord Edrick, iki çalışma odasından büyük olanında bir parşömene eğilmişti. Oturduğu yer, baronluğunun armasıyla süslenmiş, kurşunlu orman camından bir cumbaya bakıyordu: dik bir vadide büyüyen, sazlarla çevrili gururlu bir kızılağaç.

"Baba. Mara başını öpmek için eğildi. "Bir ziyaretçimiz var.

"Ziyaretçi. Sesi yorgun çıkmıştı. "Azizim, unutmuş olmalıyım. Bowen Hoath'a uğrayacağıma söz vermiştim.

"Bu misafirin bir sakıncası yok.

Wulf kendini sakinleştirmek için nefes aldı. Lord Edrick kaşlarını çatarak koltuğunda döndü.

Daha yaşlı görünüyordu. Elbette öyleydi. Saçları artık gümüş rengindeydi, omuzlarından kesilmişti ve zeytin rengi teninde daha fazla çizgi vardı. Bunun dışında hâlâ dinç ve zayıftı.

"Wulfert?" Ayağa kalktı, gri gözleri yüksük gibi iriydi. "Herhalde bu benim oğlum olamaz.

Wulf geniş bir gülümsemeyle eğildi. "Baba.

Lord Edrick ona doğru yürüdü. Babası onu göğsüne bastırırken Wulf'un içine bir sıcaklık doldu.

"Aziz adına. Kral Bardholt bize yetişkin bir adam gönderdi. Lord Edrick Wulf'u omuzlarından tutarak içine aldı. 'Ah, Roland çok kızacak. İkinizden de uzun olmakla ne kadar gurur duyduğunu hatırlarsınız.

"Evet, beni bir çadır direği gibi yere çakmakla tehdit ettiğini hatırlıyorum," dedi Wulf sert bir sesle.

'Görünüşüne bakılırsa, daha kötü bir tehdit oluşturabilirsin. Şimdi söyle bana, ne kadar kalabilirsin?'

'Sadece birkaç gün, baba, beni affet. Majesteleri bu hafta bitmeden Hróth'a yelken açacak.

"O halde sen tekrar ortadan kaybolmadan ve ilk kır saçlarınla geri dönmeden önce bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Lord Edrick bir kolunu Wulf'a, diğerini de Mara'ya dolayarak onları kendine yaklaştırdı. 'Gerçekten de kiracılardan birini ziyaret etmeliyim - ama oraya birlikte yürüyelim, olur mu, üçümüz? Göğsünde biraz Inysh havasına ihtiyacın var, Wulfert.'

Kiracı, Langarth'a üç mil uzaklıktaki orman tavuğu bataklığının yakınında yaşayan yaşlı bir şövalyeydi. Wulf Göller'de sonbaharın manzarasını seyretti; bu bölge alaca yapraklar ve bakır rengi ışıqla ışıldıyordu.

Yürürlerken Hróth'un ihtişamını anlattı. En uzak noktalarında parıldayan zümrüt buzu. Gökyüzünü gölgeleyen parlayan perdeleri. Gecesiz yazları ve donarak çarşaf gibi olan şelaleleri, yılın büyük bölümünde bu şekilde kalışlarını.

"Kulağa bir rüya dünyası gibi geliyor. Mara bir su birikintisinin yanından geçti. "Inys'e neden nadiren geri döndüğünüzü anlayabiliyorum.

"Inys'in kendine has bir güzelliği var," dedi Wulf. 'O kadar tuhaf ya da geniş değil belki ama daha zengin. Güzel bir yumuşaklığı var. Islanmış çimenlerin kokusunu içine çekti. 'Sonbaharı özledim. İlkbaharı da özledim - kokuları, renkleri. İnsan kar koklamaktan yorulabilir.

"Karın kokusu mu var?

"Bunun için bir kelimemiz var. *Skethra* - havayı temizleyen bir koku.

"Ve hala diğer ev kadınlarına yakın mısınız? Lord Edrick sordu. "Sana nazik davranıyorlar mı?

Wulf, "Evet, baba," demeden önce duraksadı.

Neredeyse doğrudu. Belirli bir ev reisi onu hor görüyordu ama bu sadece ailesini endişelendirirdi.

"Artık Hróthi aksanın var, biliyorsun," dedi Mara. Yanakları soğuktan pembeleşmişti. 'Sen buradayken gelgit gibi geldiğini duyabiliyordum. Şimdi buz gibi derinleşti.

Wulf kıkırdadı ve başını salladı. "Çoğu Hróthi ağzımı açar açmaz beni bir yabancı olarak tanır.

'Och, orada yabancı değilsin. Dokuz yaşından beri o karın üzerinde yürüyorsun.

"Seninle gurur duyuyoruz, Wulf," dedi Lord Edrick ona. "İster burada ol, ister Hróth'ta.

"Teşekkür ederim, baba.

Lord Edrick'in kiracısıyla görüşmesi uzun sürmedi. Titreyerek ve çamura bulanmış bir halde malikâneye döndüklerinde saat hâlâ öğleden sonraydı. Hizmetçi o zamana kadar Wulf'un eski odasını hazırlamıştı. Langarth'ın eski bir sakini tarafından kapının pervazına kazınmış olan işarete dokundu: tepesinden çizgiler akan küçük bir daire.

O, Mara ve Roland yıllarca bunun üzerinde kafa yormuşlardı. Ocakların, pencerelerin ve kapıların yanında başka çizikler de bulmuşlardı. Kâfir oldukları açık olmasına rağmen Lord Edrick onları asla kaldırtmamıştı. Onlara, *"Onlar da en az bizim kadar Langarth'ın bir parçası ve geçmişi silmek bizi aziz yapmaz, çocuklar," demişti.*

Wulf sadece ailesine yakın uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak için uzanmak istemişti ama uykuya daldı ve onu ormanın derinliklerine götüren çocukluk rüyasını gördü. Kim olduğunu bilmesede birini arıyordu ve ne kadar uzun ve sert bakarsa baksın ya da ne kadar yüksek sesle bağırsa bağırsın kimse cevap vermiyordu. Korkudan ağlayarak koştu, koştu, ta ki ağaçlar genişleyerek toprağın kan koktuğu bir açıklığa dönüşene kadar. Yakınlarda bir yerde arıların vızıldadığını duyabiliyordu - hep oradaydılar ama hiç görünmüyorlardı.

"Wulf?"

Birden uyandı, hâlâ onları duyuyordu. Mara yatağın kenarında oturuyordu.

"Akşam yemeği hazır. Kız kardeşi omzuna dokundu. "Rüya mı görüyordun?"

"Hayır." Gözlerini ovuşturdu. "Babam ve Roland döndüler mi?"

"Yakın. Gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran zeytin yününden bir elbise giymişti. "Seni rahatsız eden ne?"

Daha çocukken bile her şeyi bilirdi. "Hiçbir şey," dedi. "Aşağı geliyorum.

Büyük Salon'a doğru yürüdüler. Wulf onun abartısız güzelliğini her zaman sevmişti. Mara'yla birlikte, son ziyaretinden beri canının çektiği yiyeceklerle dolu masaya oturdular: Dock pudingi ve sosis, kuzu yahnisi, avludaki ağaçtan toplanmış mürdüm ağaçları, yassı pastalar ve Rathdun Sığınağı'ndan beyaz peynirle servis edilen elmalı turta. İki adam kemerli kapıdan içeri girdiğinde hizmetkârlar mürver şarabı dolduruyordu.

Lord Mansell Shore ailedeki tek güneyliydı, Fens kıyısı yakınlarında doğmuştu. Bir çaydanlık kadar iri yapıydı, bir gözü koyu, bir gözü gri renkteydi. Kahverengi yüzünde at nalı şeklinde bir bıyık uzamış, kırılmış buklelerinin büyük bir kısmı hâlâ siyahtı.

Wulf'u görünce durdu. "Oğlum?"

Wulf sırtarak, "Baba" dedi.

Lord Mansell zengin bir kahkaha attı ve kollarını açtı. Wulf yanakları sızlayacak kadar çok gülümseyerek kollarına atıldı. Kapı aralığında Roland eldivenlerini yere bıraktı.

'Yavru geri döndü,' dedi ve Wulf'un sırtını sıvazladı. "Seni görmek güzel, Wulfy.

"Ve seni, Rollo.

Roland şimdi baronluğun veliahtı gibi görünüyordu. Omuzları ve göğsü genişti, soğukkanlı bir yakışıklılığı vardı. Mara'yla paylaştığı kestane rengi saçlar anneleri Leydi Rosa Glenn'den kalmaydı. O ve arkadaşı, Roland dört, Mara ise henüz iki yaşındayken hırsızlar tarafından öldürülmüştü - krallığı sarsan bir şiddet eylemi.

Lord Edrick yeğenlerini evlat edinmiş, onlar da kendisini babaları olarak görerek büyümüşlerdi. Lord Mansell'le evlenmiş ve Wulf onları Langarth'ta toplanan beş kişilik bir aile haline getirmişti.

"Bu hoş bir sürpriz. Lord Mansell pelerinini çıkardı. "Seni eve getiren nedir, Wulf?

"Leydi Glorian'ın takdiri. "Ah, elbette.

Roland, Wulfa, 'Bazı cumhuriyetçilerin ziyafete dadandığını duyduk,' dedi. "Kafir Carmenti hakkında ne düşünüyorsun?

"Güzel giysiler, mücevherler, büyük bir maiyet. Benim gözümde seçilmiş hükümdarlar.

'Ve yine de halk karar verebilir. Tam bir ayırım,' dedi Lord Edrick. Hepsi yerlerine otururken, arkadaşına nazikçe baktı. "Anlaşmazlığını çözebildin mi canım?

'Keşke. Bu gidişle yüzyıllarca sürecek. Lord Mansell gözlerini devirerek sandalyesine oturdu ve fincanını dolduran hizmetkârlardan birine işaret etti. "Sör Armund Crottle. O azizlerin terk ettiği yolda olduğu kadar hiçbir şeye bu kadar saplantılı bir adam görmemiştim.

"Geleceğinin bu olmasından memnun değil misin? Mara, kaşlarını kaldırıp tabağına uzanan Roland'a sordu.

"Hepimiz Aziz'e hizmet etmeliyiz," dedi Lord Edrick ona. 'Kardeşin zamanla iyi bir baron olacak. Masanın başından gülümsedi. "Şuna bir bakın. Hepimiz yine bir aradayız.

"Gerçekten de öyle. Vadinin tamamı. Roland kadehini kaldırdı. "Wulfumuza.

İçtiler. Mumlar sönerken Wulf koltuğuna yerleşti ve Lord Mansell'in tartışmasını anlatmasını dinledi, onların arkadaşlığını, seslerini ne kadar özlediğini fark etti.

"Bataklıklardan garip haberler duyduk. Lord Mansell ağzındaki tereyağlı bezelye lokmasını bitirdi. "Biliyorsun orada sıcak bir havuz var.

Ferndale Güveçleri. Sevgili dostumuz Sir Armund'a göre su kaynamış. O sırada beş kişi banyo yapıyormuş.

"Ne kadar korkunç," dedi Mara. "Yaşadılar mı?" "Biri yaşadı. Diğerleri öldü.

"Hróth'ta da benzer bir şey olmuştu," diye hatırladı Wulf. "Dómuth Dağı'na yakın çamur çukurları. Bütün yıl buhar çıkarırlarmış ama biz ayrılmadan önce Bardholt bir anda kazanlar gibi fokurdamaya ve tükürmeye başladıklarını duymuş.

"Aziz. Umarım içlerinde kimse yoktur.

Wulf başını salladı. "Uzak durmamız gerektiğini biliyoruz. Çamur her zaman mengene gibi yanar.

'Küçük kardeşimiz. Her zaman ölümden bir adım uzakta ve bunu kabullenirken çok sakın,' diye gözlemledi Roland. "Inysh havuzunun dönmesine ne sebep olmuş olabilir?

Lord Mansell homurdandı. "Belki de dünyanın herhangi bir yerinde bir deprem ya da patlama olmuştur. Fincanını boşalttı. "Tabii Mentiş kızgınlığının bir alameti değilse.

"Yumuşak ol baba," dedi Mara alçak sesle. "Rik duyabilir.

'Oh, Azizim, bırak duysun. Vatten onlara kurtuluş getirdi ve tek yapabildikleri somurtmak. Lord Mansell hepsine biraz daha şarap doldurdu. 'Ama politikadan bahsetmeyelim. Wulf, bize Kuzey'deki maceralarını anlat.

'Evet. Efsanevi Askrdallı Regny hakkında bir şeyler duymak istiyorum,' dedi Roland. "Bir keresinde yay kullanma becerisini sorgulayan bir adamı gözünden vurduğu doğru mu?

"Hayır. Wulf şarabını yudumladı. "Bununla birlikte, küçük bir hedefi vurabileceğini kanıtlamak için havana sağlam bir tekme attı.

Daha sonra, gecenin bir yarısı, uykusuz bir şekilde yatıp dinledi.

Gençken bazen Langarth'ın karanlığında bir tıkırtı duyardı. Her yaz gelirdi. Roland ona bu sesi kendisinin de duyduğunu ve neyin çıkardığını bildiğini söylemişti.

Ormanın Hanımı pencerelere vurarak evdeki çocuklara ulaşmaya çalışıyordu.

Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu, sadece ada hâlâ Inysca olarak bilinirken orada yürüdüğünü biliyordu. Haithwood onun eski iniydi. Kuşların ve hayvanların gözlerinden görür, Halgalant'ın korumasından vazgeçtikleri için dualarını ihmal edenleri izlerdi. Ağzılarını cüruflla doldurur ve onları ağaçların derinliklerine sürüklerdi.

Tik-tak. Tik-tak.

Ancak Wulf yatağını ıslattığında Lord Edrick onu dizine oturttu ve kirişlerde ölüm bekçisi böcekleri olduğunu, bütün yaz boyunca zırhlı kafalarını tahtaya vurarak nöbet saatlerinde sessizliği bozdukları için böyle adlandırıldıklarını açıkladı. Bunu şimdi, sonbaharda da yapıyorlardı.

Wulf arkasını döndü, bir elini kulağına götürdü. Yedi yaşındaydı ve cadı onu kıyametine sürüklemeye geliyordu. Penceredeki buğu onun küflü nefesiydi. Tek duyabildiği, kuru kan ve ahşabın balçığıyla kalınlaşmış tırnaklarıydı.

Tik-tak. Tik-tak.

Wulf gözlerini zorla açtı, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Artık bir çocuk değildi ve soğuk terler içinde yatıp beklemeyecekti. Eski korkusunun yüzüne bakacaktı.

Başucundaki mum, balmumundan bir örtü giymişti. Omuzlarına bir çarşaf atarak yeni bir tane yaktı ve koridor boyunca, fundalığa açılan bir pencereye taşıdı.

Dolunayın ışığında onları gördü - dilsiz ve dilsiz, adanın kendisi kadar eski. Binlerce, sayısız binlerce ağaç, gövdeleri yaşlandıkça oyulmuş: fındık ve gürgen, kızılağaç ve muşmula, hasır karaağaç ve üvez ve porsuk, huş ve kayın ve kırılğan söğüt, karaçalı ve iğde ve sabit meşe - ama alıç yok, yüzyıllardır yok. Aziz, bir zamanlar alıçları tanrıları olarak yücelten ve onlara şiddet ve ahlaksızlıkla tapan Inyscan'ların eski yöntemlerini sona erdirmek için onların yok edilmesini emretmişti.

Wulf mumu sıkıca tuttu. Mumun ısıltısı yüzüne vuruyordu, bu yüzden cam onu yansıtıyor ve yüz hatları ağaçların üzerine yansıyarak onlara göz veriyordu. O haithwood'a baktı ve haithwood da ona baktı. Kör ve her şeyi gören. Ruhsuz ve ebedi ve canlı.

Ve cadının seslendiğini duyduğuna yemin edebilirdi: *Bana geri dön, Ormanın Çocuğu. Eve gel.*

16

Doğu

İpyeda Dağı ay kadar sessizdi. Dumai tapınağın çatısında oturmuş yıldızları seyrediyordu.

Kanifa bunun gibi yüzlerce açık gecede onun yanında oturmuştu. Birden fazla kez uykuya dalmış ve uyandığında kürkünü üzerinde, o n u da yanında, sıcak ve sabit bulmuştu.

O on yaşındayken dağa gelmişti. On yedi yıllık bir dostluk, neredeyse her gün birbirlerini görmek. Ayrıldıklarında ne olacağını düşünmeye cesaret edemiyordu.

Yalnızlık dayanılamayacak kadar fazlaydı. Pencereden geriye doğru eğildi ve kendini tanıdık bir kapının dışında bulana kadar ayaklarının onu g ö t ü r m e s i n e izin verdi. Kapıyı yana kaydırduğında Unora başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Dumai. Yüzünü kuruladı. "Uyuyor olmalıydın. "Bu son geceyi son yapmak istiyorum.

Unora onun yerde diz çöküşünü izledi. "Beni hiç affedebilecek misin?

"Affedilecek bir şey yok. Yalan söylemen beni incitti ama yaptığın her şey beni korumak içindi. Bana uçurtmam diyerek bile asla tepeden bakmamam gerektiğini öğrettin.

"Bu tavsiye seni savunmasız bıraktı. Unora başını salladı. "Sana saray hakkında bir şeyler öğretmeliydim. Şimdi seni kendi pençelerin olmadan kurtlara gönderiyor.

'Senin de pençelerin yoktu. Sen bir kadındın, kurt değil.

Unora zayıf bir gülümsemeyi başardı.

"Biliyor musun, hayatının ilk yılında neredeyse hiç uyumadım," dedi. "İlk günlerde hep çok korkuyordum. Burada donacağını. Burada d o n a c a ğ ı n d a n .

yeterince süt alıyordum. Nefes alışını duyabilmek için beşiğini yanımda tutardım. Sen benim dünyamın menteşesiydin ve o dünyadaki her şey seni senden koparmakla tehdit ediyordu.

Dumai onun ellerine uzandı. Elleri her zaman soğuktu, sanki annesi dağın bir parçasıymış gibi.

"Bir gece, Büyük İmparatoriçe bana dinlenebilmem için sana göz kulak olacağını söyledi. Bütün gece korku içinde ağladım,' dedi Unora, sesi yumuşaktı. 'Sabah, büyükannen seni tekrar kollarıma bıraktı ve sen bana gülümsedin. Ondan sonra da ha rahat uyudum. Koşmana ve oynamana izin vermeyi öğrendim. Ama sonunda, dünyanın senin için gelmesine izin verdim. Gözlerini kapattı. "Çok üzgünüm, Dumai.

"İpyeda Dağı bana hayatta kalmayı öğretti. Buradaki hayatımı çok sevdim. Bana bu hayatı sen verdin anne,' dedi Dumai kararlılıkla. "Ama eğer gitmem gerekiyorsa, neden benimle gelmiyorsun?

Unora onu yanaklarından tuttu. 'Beni sana ve babana karşı kullanmanın bir yolunu bulurlar. Büyükannenle kalmalı ve yüce Kwiriki'ye çocuğumu koruması için yalvarmalıyım. Alınlarını birbirine dokundurdu. "Lütfen uçurtmam, dikkatli ol. Lütfen bana geri uç.

Şafak sökmeden önce saçlarına dokunan bir elle uyandı. Annesi yanındaydı, gün için giyinmişti.

"Vakit geldi.

Unora alçak, sert bir sesle konuştu, gözlerinin altında derin gölgeler vardı. Dumai ayağa kalkmadan önce tavana baktı.

Her zaman olduğu gibi sıcak ve sade kıyafetler giydi. Bir fenerin ışığında, annesinin peşinden merdivenlerden inerek kendisini bekleyen, çekmesi için bir dağ öküzünün ve gerektiğinde kaldırması için altı köylünün bulunduğu kar tahtırevanın yanına gitti. İkinci bir tahtırevan onun önünde kilitli ve hazır bir şekilde duruyordu.

"Torunum," dedi Büyük İmparatoriçe, yüz hatlarında sert bir ifade vardı. 'Merhum eşimin yeğeni Leydi Taporu'nun evine götürüleceksin. Ona güveniyorum. Hazırlandıktan sonra, kraliyet alayının haberi şehirde yayılacak ve saraya götürüleceksiniz.

Hayatı boyunca uzaklarda parlamış olan saray. Dumai gerçekten ne kadar büyük olduğunu merak ediyordu.

'Nehir Lordu, Kuposa pa Fotaja, şu anda uzakta. Kendisi babanızın naibiydi,' diye devam etti Büyük İmparatoriçe. 'Kuposa Klanı'nın başı olarak, en zorlu düşmanın o olacak - keskin ve hırslı olduğu kadar çekici bir adam. Ona karşı dikkatli olun.

Kendini emir alan bir asker gibi hissedenden Dumai başını salladı.

'Müttefikleriniz var. *Onlar* kadar çok değiller ama yalnız değilsiniz,' dedi Büyük İmparatoriçe diğer tahtırevanı başıyla işaret ederek. "Osipa kişisel refakatçileriniz arasında olacak.

"Tehlikede olacak.

'Eski dostum bu dağı hiçbir zaman umursamadı. Riskler ne kadar büyük olursa olsun, bana ayakları yere basarken ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Bir kişi daha hizmet vermeyi teklif etti,' diye ekledi. 'Majesteleri Kanifa'nın saray muhafızlarına katılmasını kabul etti. Saraya ilkbaharda gelecek, böylece Kuposa onun sizin tapınağınızdan geldiğini fark etmeyecek.

Dumai ikisinin arasına baktı. "Hayır," dedi. 'Gelemez. Kuposa ajanı onu burada gördü.

"Sence onun yüzünü hatırlar mı?" dedi Büyük İmparatoriçe, kaşlarını kaldırarak. "Belki hatırlar, belki de hatırlamaz. Her iki durumda da sizi gölgelerden koruyacaktır.

"Kanifa," dedi Dumai, "seninle yalnız konuşabilir miyim?

Uzun bir süre sonra büyükannesi başını eğdi. Dumai diğerlerinden kısa bir mesafe uzaklaştı, Kanifa da onu takip etti.

Dağdan sadece bir kez, bir ejderhanın boynuzlu kafatasının içine inşa edilmiş bir tapınak olan Isunka'nın Kemik Yürüyüşü'nü ziyaret etmek için ayrılmıştı. Sürekli bir sis çeken kaburgaları boyunca kaldırım taşları döşenmişti. Bu Seiiki'nin bir harikası, tanrıların bir kalıntısıydı.

Dumai onun dönmesini beklemiş, mutlu olmasını ummuştu. Bunun yerine, ayakları ağrımış ve gerginleşmiş, yerde gördüklerinden rahatsız olmuştu. Dağ toprağı ne kadar bağlıysa, o da dağı o kadar bağlıydı.

Kulak misafiri olmadıklarında onunla yüzleşti. "Kan," dedi, "sen saray için yaratılmamışsın.

"Peki ya sen?" dedi adam, kollarını kavuşturarak. "Osipa orada tanınıyor. Ben tanınmıyorum. Bir muhafız olarak her yerde olabilirim. Beni mızrak konusunda eğitecekler, böylece seni koruyabilirim.

"Bir tanrıbilimci savaşmamalı.

"Bir tanrıbilimci hükmetmemeli de. Elini p a l t o s u n u n içine soktu.

"Sözümüzü unutma Mai.

Eline bir şey sıkıştırdı. İplerinden bir tutam - onları her zaman bir arada tutan ip.

"Birlikte, o zaman. Dumai yenilgiyle iç çekti. "Umalım da yumuşak bir iniş yapalım.

Kanifa ona sıkıca sarıldı. "Yakında görüşeceğiz," dedi. "Prenses

Dumai. "Beni bir daha gördüğünde selam vermeyeceksin, değil mi?

"Eğilmek zorundayım. Ama umurumda değil.

Unora kar tahtirevanının yanında bekledi. Dumai'yi sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Saraydayken," diye fısıldadı kulağına, "her sabah karda bile dans ederdim. Baban beni ilk kez böyle görmüştü. Dumai onun yüzünü omzuna bastırdı. "Her sabah güneşin doğuşunu selamladığımda gözlerimi Antuma Sarayı'na çevireceğim.

Ben de İpyeda Dağı'na bakacağım. Her gün, seni tekrar görene kadar.

Birbirlerine sarıldılar. Dumai annesinin titrediğini hissetti ve ona daha sıkı sarıldı. Göğsü acıyordu.

Unora geri adım attığında, Kanifa onu desteklemek için oradaydı. Büyük İmparatoriçe de oradaydı. Dumai üçüncü zirveye bir kez daha bakmasına izin verdi - zirvedeki uzak parıltı, hayallerinin altın bir anıtı - ve tahtirevanın karanlığına tırmandı.

Botları kardan ayrılır ayrılmaz, İpyeda'lı Dumai gitmişti.

Dağdan aşağı yolculuk boyunca Noziken pa Dumai aralıklarla uyandı. Rüyasında beyaz bir ejderha, kendi kemiklerine hapsolmuş bir kadın, kavrulmuş toprak parçalanıyordu. Kapı açılana ve yere inmesine yardım edilene kadar saatler ya da günler geçmiş olabilir.

Yere.

Hayatında ilk kez ayaklarının altında kar yoktu. Onun yerine, yeşil çatılı bir eve giden, sonbahar için kırmızı yapraklı mevsim ağaçlarıyla çevrili bir yol vardı.

İpyeda Dağı yukarıda tanrısal bir şekilde duruyordu.

Hayatı boyunca üzerinde yaşadığı dağı hiç görmemişti. Tüm ihtişamıyla değil. Şimdi, bir ejderhanın pençelerini andıran üç beyaz zirvesi karşısında saygısından dili tutulmuştu.

"Prenses?" dedi meraklı bir ses. Dumai aşağıya bakınca armut gibi yuvarlak, gri saçlı bir kadının şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. 'Ah, Manai haklıymış. Tıpkı Majestelerine benziyorsunuz.

Dumai cesaretini kaybetmemeye çalıştı. "Siz Leydi Taporu musunuz?

"Evet, şaşkınlığımı bağışlayın Prenses Dumai. Kadın eğildi. "Ben Mithara pa Taporu, sizin ... şimdi, bir bakalım. Sanırım büyükbabanız aracılığıyla kuzeninizim. Evime hoş geldiniz. Doğruldu, sonra gülümsedi. "Bu sen olabilir misin, Osipa?

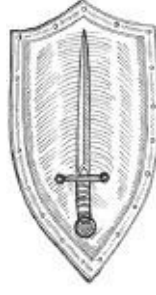
"Taporo. Osipa bastonuna dayanarak Dumai'ye doğru topalladı ve kadına baktı. "Görüyorum ki sen de yaşlanmışsın.

Leydi Taporo güldü. 'Kesinlikle daha yaşlı. Antuma'ya tekrar hoş geldin dostum,' dedi sıcak bir sesle. 'Dağlar hakkında bildiğim kadarıyla, ikiniz de bir süre rahatsız olabilirsiniz. Burada toprağa alışacaksınız ve ben de sizi saraydaki hayata hazırlayacağım.

'Yeterince iyi hatırlıyorum,' diye homurdandı Osipa. 'Eskiden ne derlerdi?

Saray, servetlerin ilkbahar gibi çiçek açtığı ve sonbahar yaprakları gibi döküldüğü bir yerdir. "Korkarım siz gittiğinizden beri daha da hainleşti. Leydi

Taporo işaret etti. 'Lütfen içeri girin ve kendinizi ısıtın. Sizi burada tutmalıyız Gözden uzakta. Nehir Lordu'nu geldiğiniz konusunda uyarmayalım.

17

Batı

Gün doğarken görülen Göller, Inys'in altı vilayetinin en güzeliydi. Witherling Suyu, sığılıklarında erkenden balık avlamaya çalışan balıkçıllar dışında, kılıflı demir gibi sakindi.

Burası kuzeydi. Güneyde, gece fundalıklara yapışmıştı. Bir ağaçkakan ağaçlardan birine vurarak onu çoğu insandan daha cesur yapıyordu. Çok az kişi o kapıyı çalabilirdi.

"Wulf.

Mara ona doğru yürüyordu. "Kalkmana gerek yoktu," dedi Wulf duygulanarak. "Vedalaştık.

"Birinin seni uğurlaması gerekiyordu," dedi kadın. "Yorgun görünüyorsun. Kötü rüya mı gördün? Omuz silkerek atını hazırlamaya döndü, eyer battaniyesindeki birkaç kırıksıklığı düzeltti. 'Wulf, sana yıllardır anlatıyorum, bu aptalca bir hikâye. Asla bir cadı olmadı.'

"Hróth'ta en eski hikâyelerin en derin köklere sahip olduğunu söylerler.

Bu hikâyenin kökleri de karanlık yerlerden duyulan korkuya dayanıyor. O ormanda lanet falan yok. Ya da senin üzerinde. Adam eyeri kaldırırken, kadın eğime yaslandı. "Neden kaşlarını çatıyorsun?

"Her zaman kaşlarımı çatarım.

'Evet, ama her zamankinden daha fazla kaşlarını çatıyorsun. Eğer kara kara düşünmeyi bırakmazsan yirmi yaşına gelmeden saçların ağaracak.

Wulf içinde bir şeylerin gevşemesine izin verdi, her ne kadar onu tutmaya çalışsa da. Mara ona her zaman zekice öğütler vermişti.

"Yoldaşlık Şövalyesi'ne meydan okudum," dedi. "Regny. Yazın.

"Kral Bardholt öğrendi," diye tahmin etti Mara. Adam başını salladı. "Onun rütbesindeki bir kadın yüksek biriyle evlenmeli.

"Onunla evlenmek istemiyorum. O da benimle evlenmek istemiyor. Sadece merak ettik. Aptalca. Wulf tokaları düzeltmek için eldivenlerini çıkardı. "Bardholt bu sefer beni affetti ama bazen bu yolda yürüyecek kadar güçlü olmadığımından korkuyorum. Buna layık değilim.

'Wulf, *layık* olmak için bu ebedi arayışa son vermelisin. Babamı ya da babamı gururlandırmak için hiçbir zaman bir şey yapmamız gerekmedi.

Benim durumumun farklı olduğunu biliyorsun.

"Hayır, sen de en az benim kadar onların çocuğusun," dedi Mara, sessiz ve kararlı bir sesle. 'Zor bir yol seçtin ve altı erdem olmasının bir nedeni var. Eğer hepsini aynı anda takip etmek zor olmasaydı, şimdi hepimiz aziz olurduk, değil mi?

Pelerinine iştirilmiş, buğday demeti gibi işlenmiş koruyucu broşa dokundu. Babaları, ailenin geri kalanı gibi onun da gümüş takması için kraliyetten izin almıştı.

'Senin hamin Cömertlik Şövalyesi,' diye hatırlattı ona. 'Kendine karşı cömert ol. Eğer en büyük kusurunuz soğuk yerlerde rahatlık aramaksa, Aziz sizi affedecektir. Kral da öyle.

'Umarım öyle olur. Halgalant'a ilk sen ulaşırsan benim için iyi şeyler söyler misin?

"Benim de günahlarım var. Mara onun yanağından öptü. 'Tekrar ziyaret etmek için bu kadar bekleme. Ve parlak mahmuzların ve kuşağınla geri döndüğünde, kimsenin sana Sör Wulfert demesini bekleme.

Gülümseyerek atına bindi. "Sör Wulf yeterli olacaktır.

Mara güldü ve el sallayarak onu uğurladı. O atını sürerken, kadın sisin içinde kayboldu ve arkasındaki kasvetli orman da öyle.

Dearn Odası'nın pencerelerinden güneş ışığı süzülüyordu. Ateşe en yakın yerde oturan Adela ağzına bir kaşık haşlanmış armut attı. "Kendini nasıl hissediyorsun? Glorian ona sordu.

Kumral saçları karşısında solgunluğu şok etkisi yaratıyordu ve yanağı şişmişti. "Minnettarım," diye peltek konuştu. "Aziz, dişimin ağrımını engellemek için kutsal elini uzattı.

Helisent çorbasına üfledi. "Mistress Bourn kısıkaçlarını uzattı, daha çok.

Adela büyük bir güçlkle hem armudu hem de cevabını yuttu. "Bazı haberlerim var," dedi Julain saçlarını geriye atarak. "Görünüşe göre yakında nişanlanacağım.

Glorian yemeyi bıraktı. "Kiminle?"

"Lord Osbert Combe ile.

'Bu seni evlilik yoluyla Courtesy Düşesi yapar, en azından annesi öldükten sonra,' diye düşündü Helisent. "Patronunu değiştirmek zorunda kalır mısın?

"Hayır," dedi Glorian. 'Julain, Dame Lorain Crest'in soyundan geliyor. Adalet her zaman onun hamisi olacaktır. Nişanlanmaktan bahsetmek midesini bulandırdı. "Onunla ne zaman tanışacaksın, Jules?

"Yarın mahkemeye gidiyor. Julain koyu renk saç örgüsünün ucunu ellerinin arasında gezdirdi. "Evlenme zorunluluğum olmadığını biliyorum, ama annem bana söylediğinden beri karnımda güveler var.

'Ez onları. Kimse seni sevemez. Glorian gereksiz bir güçle bir parça pastırmayı mızrakladı. "Ve eminim ki annen seni *nefret ettiğin* biriyle evlenmeye zorlamazdı.

Onların endişeli bakışlarını görmemiş gibi yaptı. Ne mutlu ki, Sör Bramel sözünü kesmek için o anı seçti.

'Majesteleri,' dedi, 'Kral Bardholt sizi meyve bahçesinde kendisine katılmaya davet ediyor.

Size eşlik edebilir miyim?

"Edebilirsiniz," dedi kız, ayağa kalkarak.

Gökyüzü o kadar maviydi ki gözleri yaşardı. Muhafızları onu elma bahçesinin alçak duvarına götürdü, orada babası iri yarı bir Yscali savaş atının yanında bekliyordu.

"Kızım," dedi Hróthi dilinde, "gezintiye çıkalım. Güzel bir sabah.

Glorian alçısına dokunarak tereddüt etti. "Başrahibe Bourn bana bunu en az üç hafta daha giymem gerektiğini söyledi. Ve annem dedi ki-'

"Annemin ne dediğini biliyorum, bu yüzden seyislere bunlardan birini getirmelerini söyledim. Seyis eyeri okşadı ve kız da atın yularını gördü. "Gel. Sen çocukken yaptığımız gibi ata bineceğiz.

Glorian sırtıttı. Babası koluna dikkat ederek onu binek hayvanına bindirdi, sonra da kendisi ata bindi. "Sen varsın," dedi ona ve atı mahmuzladı.

Şato arazisi sonsuza dek uzanıyor, Blair Gölü'nü geçip anne ve babasının sık sık rüzgârlı meşeler ve kar çamları arasında avlandıkları kraliçe ormanına kadar uzanıyordu. Glorian onun beline tutunurken, babasının sakallı baltasını sallayarak Hróth'a doğru fırlayışını hayal etti.

Altı ev arabası uzaktan onun peşinden gidiyordu. Askrdallı Regny de onların arasındaydı, doru aygırının üzerinde gururla yürüyordu.

Destrier, dökülen yaprakların üzerinden dörtlüye geçerek bir kaz sürüsünü ürküttü. Bir süre sonra Kral Bardholt atını dörtlüye yavaşlattı ve hizmetkârları uzaklaştı. Ağaçlar ayrılana kadar atını sürdü ve Glorian Sorway'in nefes kesici kayalıklarına baktı

Düştü. Babası onu kraliçe ormanından Inys'in en büyük dağının yamaçlarına kadar taşımıştı.

Bir şelale, orman camı kadar berrak ve yeşil, derin bir kaya havuzunu çalkalıyordu. Glorian gözlerini gölgeleyerek daha fazla çağlayan görebiliyordu - dağlarda bir yerden akan bir derenin basamakları.

"Twiring Havuzları," diye duyurdu babası. 'Bu eyaletin iyi korunan bir sırrı. Kraliçe ormanına izinsiz girmeye pek az kişi cesaret edebilir. Attan indi ve Glorian'ı aşağı indirdi. "Kolun iyileşiyor mu?"

"Evet. Sadece bir kazaydı," dedi Glorian. "Keşke ata binmeye devam edebilseydim, baba.

Bardholt at arabasını bir ağaca bağladı. "Majesteleriyle konuşacağım. Elini kadının omuzlarının arasına koydu. "Benimle otur.

İki uygun kaya buldular. Bardholt binici çizmelerini ve ayak sargılarını çıkardı ve bacaklarını suya sokarak oturdu. Glorian da aynı şeyi yapmadan önce eteklerini topladı.

"Annen bu havuzları bana sen doğmadan önceki yaz göstermişti. Uzun, yakıcı bir yaz. Bardholt gülümseyerek gözlerini kısarak tepeye baktı. "Haftalarca her gün burada serinledik.

"Annem burada, bu vahşi havuzda mı yüzerdi? Glorian bu fikre çok sevinmişti. "Sadece vardiyasında mıydı?"

Nedense bu onun gülümsemesini genişletti. "Elbette, dróterning. Kesinlikle vardiyasını giyyordu. Ciddileřti. "Geçen gece sen Dearn Odası'ndan ayrıldıktan sonra onunla konuştum.

Glorian eğildi. "Sana tartışmamızdan bahsetti. Ona ne söylediğimi.

"Söyledi," diye onayladı Bardholt, "ama bunu senin dilinden duymak istiyorum, Glorian.

Glorian bir yıldan uzun bir süredir ilk kez gün ışığında, yakından yüzünü inceledi. Gözlerinin altındaki deri kıvrılmış, kaşlarını çizen çizgiler daha derinleşmiş, altın rengi sakalını ve saçlarını küçük gümüş iğneler süslemişti. Bu yaşlılık belirtilerinden nefret ederdi.

"Ona evlenmek istemediğimi söyledim. Kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Ya da çocuk sahibi olmak.

"Bunu öfkeyle mi söyledin, yoksa dürüst müydün?" "İkisi de.

Babasının onu azarlamasını bekledi ama azarlamadı. Onun yerine babası dirseklerini kalçalarına dayadı ve kocaman ellerini kavuşturdu. Altın aşk düğümü yüzüğü sol işaret parmağında parlıyordu.

'Bu dağlarda bir yerde, Inys'in en uzun nehri olan Lithsom Nehri'nin doğduğu yer var' dedi. 'Bir damlacık olarak başlar, bu vadiden aşağı akar ve

Kül Denizi'ne giden bir yol açıyor. Bu toprakları canlı tutmaya yardımcı olan hiç bitmeyen bir hat. Yüzyıllar boyunca hiç kurumadı.

İnsanları rahatlatan su, Aziz'den akıyor. Onun bitmeyen asması. Glorian bu melodiyi bilecek kadar kutsaldan dinlemişti. "Evet, Peder," diye mırıldandı.

"Hayır. Ben gerçeği istiyorum," dedi Kral Bardholt, bakışları acımasızdı. "Neyden korktuğunu söyle bana. Gözlerini kaçırdı. 'Her savaşçı korkuyu bilmelidir. O olmadan cesaret boş bir övünmedir. Aptallığın başka bir adıdır.

Onun koruyucu broşu altın bir kalkandı. Tıpkı onunki gibiydi ama onunki yuvarlaktı, onunki ise sivri bir noktaya doğru kıvrılıyordu.

"Ben bir savaşçı değilim," dedi Glorian. Boğazı ağrıyordu. "Olmak istiyorum baba. Senin gibi olmak istiyorum. Çenesinin kalıbı yumuşadı. "Ama bir savaşçı kendi bedenine sahiptir. Inys benimkine sahip.

Bunun üzerine çenesi tekrar kenetlendi. Korkunç bir an için, gülen, tutkulu babası yorgun görünüyordu.

'En zor kısmı bu. Bir alemini somutlaştırdığınızı bilmek,' dedi. 'Gözlerin onun uyanıklığı; miden, onun gücü; kalbin, onun kalkanı; etin, onun geleceği. Ben bile bunu bir yük olarak görüyorum ve hiçbir zaman kendi içimde bir varis yetiştirmek zorunda kalmadım. Bunu annen ve teyzen yaptı ve Hróth'taki tüm zaferlerime rağmen, o savaşlarda onlara yardım edemedim.

Sessizliği sadece su bozdu. Glorian onun üzerindeki gölgeleri silkeleyebilmeyi diledi.

"Glorian," dedi sonunda, "annenin bir savaşçı olduğunu düşünüyor musun?" "Hayır," dedi Glorian, kafası karışmış bir halde. "O savaşmaz.

"Evet, savaşır. Her gün Inys'i güvende ve güçlü tutmak için savaşıyor,' dedi ona. 'Ben savaş alanındayken zor seçimler yapmak zorundaydım, ölüm kalım anlamına gelen seçimler. Annen de aynı şeyi yapıyor. Tek fark, onun savaş meydanları konsey odaları, silahları mektuplar ve anlaşmalar, zırhı ise Erdem'in ta kendisi. Dağa doğru baktı. 'Bazen birden fazla seçenek vardır. Nehrin akabileceği birden fazla yol; günü kazanmanın birden fazla yolu. Bazen de sadece bir tane vardır.

İma edilen şey açıktı. Yine de Glorian'ın aklında konuşmak olduğu için cesaretini topladı.

'Başkaları da var baba,' dedi. 'Benim için değil. Berethnet Hanesi İsimsiz Olan'ın zinciridir - ama Carmenti gibi bir cumhuriyet kurabilirdin.

"Kurabilirdim," diye kabul etti. 'Bazen onlarla aynı fikirde olmayı bile diliyorum. Ama bir hükümdarın meclis üyeleri vardır, Glorian. Halkın onları yönlendirecek ve yumuşatacak kimi var?

"Birbirimize," diye önerdi Glorian. 'Kitaplar ve âlimler. Decree'ın sana söylediği gibi.

'Ya ne olursa olsun yanlış seçim yaparlarsa? Ya kitaplar hatalarla doluysa ya âlimler sahtekârsa ya da insanlar gerçeği dinlememeyi seçerse? Bu diyardan kim sorumlu?" diye sordu ona. 'Bir cumhuriyette hiç kimse. Tek bir kişi bile sorumlu tutulamaz. Ama bir hükümdar sorumluluk alır. Ve bir Virtudom hükümdarı Aziz'e hesap verir.

Glorian bakışlarını kaçırdı. Söylediklerinde doğruluk payı olsa da, karnının huzursuz olduğunu hissetti.

"Kendimi kral yapmayı ben seçtim," dedi babası. "Kutsal soydan gelmeyi sen asla seçmedin. Bir eliyle saçlarını okşadı. "Görev zordur Glorian. Henüz on beş yaşındasın ama hiçbir büyük savaş kolay olmamıştır. Ve seninki hepsinden daha büyük bir savaş.

"Annem kaybedeceğimi düşünüyor. Büyükannem gibi zayıf olduğumu düşünüyor. Bu doğru değil. Sana karşı sert olabileceğini biliyorum, ama sen en büyük onun dünyasında değerli bir insan.

"Bir kolye değerlidir," dedi Glorian, sesi ince ve kırılgandı. 'Bir kolyeyi sevmezsin. Sadece gösteriş yaparsın ve onu güvende tutarsın.

"Kendi kızını kucağına aldığı anda, annenin seni ne kadar sevdiğini anlayacaksın. Bir esinti vadiyi serinletti ve pelerininin bir kısmını kızın etrafına sardı. Glorian yakınına sokuldu. 'Magnaust Vatten sana saygıyla davranacaktır. O benim tebaam,' dedi saçlarının içine. "Eğer seni bir daha rahatsız ederse, baltamı alır, Inys'e geri döner ve kalın kafatasına gömerim.

Bu onu güldürdü. "Artık bunu yapabileceğini sanmıyorum baba," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Bir kral barışı korumalıdır.

Onun alnından öptü. "Kendi kızım mutsuzken nasıl bir barış olabilir ki?

Glorian kolundaki ani gözyaşı dalgasını sildi. "Sadece birbirimizi sevmeyeceğimizden korkmuyorum," dedi. "Kendimi kaybetmekten korkuyorum. Burnunu çekti. "Sesim aptalca geliyor.

"O zaman ikimiz de aptal olmalıyız," dedi ciddiyetle, "çünkü annenle evlenmeden önce ben de aynı korkuyu hissediyordum. Bedenimi onunkiyle birleştirirken içimdeki gizli bir yeri feda etmek zorunda kalacağım korkusu.

"Öyle mi?

"Bir kısmını," diye itiraf etti, "ama onu sevdiğim için içeri girmesine izin verdim ve orada bir arkadaşımın olmasının iyi olduğunu fark ettim. Başparmağıyla kızın gözyaşlarını sildi. 'Belki Magnaust Vatten ile de böyle olur. Belki de olmaz. Eğer aptalın tekiyse, onu o gizli yere sokmak zorunda kalmazsın - ve eğer değilse, o kadar da zorlanmazsın.

Glorian boğazındaki çakıl taşlarını yuttu.

"Magnaust Vatten'le evleneceğim," dedi, mutsuzluk onu ele geçirmiş olsa da. "Yeter ki bir varisimiz olduğunda onu Mentendon'a geri gönderebileyim.

Neyi kabul ettiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Bir çocuğun nasıl yapıldığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Onun için gemiyi kendim göndereceğim," diye kabul etti Kral Bardholt. 'O zamana kadar sana bir hediyem var. Takdiriniz ve önümüzdeki savaşlar için.

Arkasına uzandı ve ona bir bohça uzattı. Glorian onu sabitleyen ipleri çözdü ve ortaya güzel bir kılıç çıktı. Kılıcı güneş ışığına tuttuğunda bıçak parlıyordu. Kemikten sapı daha da güzeldi, gözlerinin soluk yeşili renginde üç büyük değerli taşla işlenmişti.

"Buz zümrütleri," diye nefes aldı.

Gökyüzü ışıkları gibi parlıyorlardı. Buz zümrütü bilinen dünyanın en kuzeyinde çıkarılırdı.

"Çelik Kükreyen Deniz'de söndürüldü," dedi babası. "Fildişi benim tahtımdan. Kınını ona uzattı. "Artık seni güvende tutacak bir parça Hróth'a her zaman sahip olacaksın.

"Sapını sen mi oydun?

"Yaptım. Biraz eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. 'Sen Hróth Prensesi, Glorian Hraustr Berethnet'sin. Kuzenin *senin* onayınla hüküm süreceksin. Kuzey'de asla hüküm süremeyeceksin ama her zaman Glorian Óthling, ilk kralının çocuğu olacaksın. Bunu asla unutma.'

Glorian onun güçlü yüzüne baktı ve onu aylarca bir daha göremeyebileceğini fark etti. Korkusunu susturamamıştı -kimse susturamazdı- ama en azından onu içten ve dıştan silahlandırmıştı. Kılıcı bir kenara bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Yakında geri gel," dedi boğuk bir sesle.

Onu sıkıca kucakladı. "Gece yarısı güneşi buzı kana buladığında, balina yoluna tekrar yelken açacağım," dedi ona. 'O zamana kadar kızım, sana kalbime dikkat etmeni öneriyorum. Yarısını sana bırakıyorum.'

Daha sonra, maiyeti Werstuth'a doğru yola çıkmaya hazırlanırken o da kapının dışında bekledi. Kılıç yanında rahatlatıcı bir ağırlıktı.

"Leydi Glorian.

Tanıdık bir hizmetkâr avludan gelen bir aygırı yönlendiriyordu. Zırhının üzerine Hraustr Hanesi'nin armasıyla işlenmiş yeşil bir pelerin giymişti. 'Efendi Glenn,' dedi Glorian. Göğsüne indirdiği bir yumrukla onu selamladı. 'Görüyorum ki zamanında dönebilmişsiniz. Aileniz iyi mi?

"Hem de çok. Koyu renk bukleleri dağılmıştı. "Onları görmek güzeldi. "Korkarım kardeşin olup olmadığını hatırlamıyorum.

"Evet, var. Mara ortanca çocuk, Roland ise en büyükleri. Langarth'ın varisi o.'

"Seni kıskanıyorum. Glorian atların arasında yükselen bir Hróthi sancağını izledi. "Her zaman bir kardeşe sahip olmanın güzel olacağını düşünmüşümdür. Muhafızlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. "Sizi uğurlamama izin verin.

"Prenses mütevazı bir hizmetkâra eşlik edemeyecek kadar meşguldür herhalde.

"Prensesin kolu hâlâ kırık ve kalan başparmağını oynatmaktan başka yapacak bir şeyi yok.

"Bu durumda, bana eşlik etmenizden memnun olurum," dedi. Prensesin muhafızları arkalarında olduğu halde atların ve hizmetkârların toplandığı yere doğru yürüdüler, Efendi Glenn aygırının başındaydı. 'Bir kardeş istediğini söylüyorsun. Duyduğuma göre hiçbir Berethnet'in birden fazla çocuğu olmamış.

'Kayıtlara göre yok. Hep bir tane. Her zaman bir prenses. Her zaman diğerleriyle aynı.'

"Bir Berethnet'in prensi ya da daha fazla çocuğu olursa ne olur?" "Sanırım hiçbir şey olmaz. Çocuk - ya da çocuklar - yine de kutsal Aziz'in kanı.'

"Ama bu gerçekleşmedi.

"Şimdiye kadar olmadı. Atam her zaman soyunun bir kraliçe soyu olacağını iddia etti. Ona ilgiyle baktı. 'Bana böyle bir soru soran ilk kişi sensin. Belki de bir din adamı olmalıydınız, Efendi Glenn. Çok derin düşünüyorsunuz.

"Çok nazıksınız ama babanızı korumak her zaman benim görevimdi. Ona şöyle b i r baktı. "Bir savaş mı olacak, Majesteleri?

Pardon?

"Son görüşmemizden bu yana bir kılıç kazanmışa benziyorsun.

"Babamdan bir hediye," dedi gururla, kabzasını kavrayarak.

"Çok güzel. Görüyorum ki bu onun kemik işçiliği. Kalın kaşlarını kaldırdı. "Kullanabiliyor musun?

Glorian dizginledi. "Elbette.

"Gücenmek istemedim leydim. Bana öyle geliyor ki, hükümdarlar silahları pek kullanmazlar.

"Bunu babama hizmet ederken mi söylüyorsun? O da kaşını kaldırdı. "Ben tahtını kan ve demirle kazanan Bardholt Hraustr'un kızıyım. Sizi temin ederim Üstat Glenn, kılıçlara yabancı değilim.

'Majesteleri taç giyme töreninden bu yana spor dışında silaha hiç ihtiyaç duymadı.

Bu bir barış çağı.

'Tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olmayı en iyisi olarak görüyorum. Kendimi korumalarım olmadan bulduğum bir zaman olabilir, o zaman ne yaparım?

"Başlangıç olarak, muhafızları serbest bıraktım, Majesteleri. Ama demek istediğinizi anlıyorum.

Glorian gülümsedi. Ne olduğunu anlamadan, "Belki de döndüğünüzde kılıçlarımızı çaprazlayabiliriz. Bakalım silahlı bir prenses yeminli bir hizmetkâra karşı ne yapacak.

"Benim için onurdur.

Rüzgâr değişti ve Glorian ondan gelen deri ve duman kokularını yakaladı. "Hróth'a döndüğünde ne yapacaksın?" diye sordu. "Babamla birlikte nereye gideceksiniz?

"Sanırım Barrowmark'ta bir ilerleme kaydedecek, sonra da uzun kışı rahatça geçirmek için Bithandun'a geri döneceğiz," dedi. "Hróth'u sık sık ziyaret eder misiniz, Majesteleri?

'On iki yaşından beri gelmedim. Orayı özlüyorum.

'Sen onun yasal varisisin. Kralının tek varisisin,' dedi. 'Cehaletimi bağışlayın ama kuzeninizin neden sizin üzerinize titrediğini hiç anlamadım. Bir kraliçe iki krallığı birden yönetemez mi?

Glorian onun saçlarını kulağının arkasına taradı. Bunun hassas bir nokta olduğunu bilmiyordu. "Annem olmaz diyor," dedi. "Onun gibi bir diyarın kraliçesi ve diğerinin kraliçe eşi olabilirim - ama Majesteleri, iddiam ne olursa olsun Hróth yerine Inys'i seçmem gerektiğine inanıyor.

Eversnow'a ilk ayak bastığı anda aşık olmuştu. Annesi bunu çok iyi biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Efendi Glenn. "Orayı daha fazla göremediğin için.

"Teşekkür ederim. Kafiye ulaştıklarında huş ağacından bir boru çaldı. Glorian ona dönerek, "Size iyi yolculuklar dilerim," dedi. Adam onun önünde eğildi. "Babamı güvende tutacaksın, değil mi?

"Deneyeceğim, Majesteleri. Boğazını temizledi. "Bağışlayın beni. Saray terbiyesini hiç öğrenemedim. Ama çocukken arkadaş olduğumuz için, bana Wulf demenizi istesem uygunsuz olur mu?

"Evet," dedi Glorian hafifçe, yutkunmasına neden olarak. "Ama sanırım bana Glorian dersin Nezaket Şövalyesi buna izin verebilir. Rahatladı. "Elveda o zaman, Wulf.

"Elveda, sen-" Tekrar denedi: "Glorian.

Glorian onun babasının yanına gidişini izledi, alayın gürleyerek uzaklaşmasını seyretti. Avluya döndüğünde durdu, sallanıyordu. Kendini hem çok ağır hem de çok hafif hissediyordu.

Sonra bir anda yere yığıldı ve ağzına metal tadı doldu.

18

Güney

Bir sıçrayış faresi kumda sekerek ve sıçrayarak ilerliyor, kayalar ve yıpranmış kuleler arasında ilerleyen ichneumon'lara ayak uyduruyordu. Ninuru yavaşlarken, Tunuva farenin kuyruğunu döndürerek bir kum tepesinin üzerinden atlayıp gözden kaybolmasını izledi.

Şimdi iğlerin güneyinde, Ersirilerin Taş Korusu adını verdikleri bir düzlükteydiler. Kumdan yükselen sıcaklık, uzaktaki dağların dalgalanmasına neden oluyordu. Tunuva su tulumundaki son damlaları da boşalttı.

Kaynamış bir tencereyi çoğundan daha uzun süre tutabilir, daha sıcak bir banyoda ıslanabilirdi - ama meyveyi yedikten sonraki yakıcı günlerde çok fazla sıcaklık sorun yaratabilirdi.

Tarikattan ayrılır ayrılmaz, Minara Nehri'nin karasu kolunu takip ederek ichneumon'ların izini bulmuşlardı. Yolculuk boyunca Ninuru ve Jeda, ormanda sadece bir dizi iz olmasına rağmen, kayıp iki ichneumon'un da kokusunu alabildiklerini iddia etmişlerdi. Tunuva'nın çekinceleri vardı ama yapabileceği tek şey burunlarına güvenmekti.

"Yeleni neden onlarla gitti? Esbar test edercesine sordu. "O da mı bu çocuğa aşık?

Tunuva başını salladı. "Siyu'ya taptığını biliyorsun. Onları eşleştirmek hiç akıllıca olmazdı.

"Hayır," diye onayladı Apaya. "Siyu'nun av partneri olarak kendisinden büyük bir kıza ihtiyacı vardı. Saghul yedi yaşındayken ona bunu söylemiştim.

Kırışmış ichneumon'unu, zeminin derin bir kanyona doğru alçaldığı bir çıkıntının üzerinde durdurdu. Karanlık su çok aşağıda parıldıyordu.

"Son Kuyu. Bir zamanlar olduğundan daha küçük. Erimiş siyah boya elmacık kemiklerine bulaşmış olsa da sıcaktan rahatsız olmamıştı. "Huzursuz Rüya Çölü burada başlıyor.

Ninuru nefes nefese kaldı. "Yakında, tatlım," dedi Tunuva ona. Kürkü terden keçeleşmişti. "Biraz daha ileride.

Önünde uzanan tek şey ufka doğru uzanan puslu altın rengiydi. Kaçaklardan artık hiçbir iz yoktu. Bu beklenen bir şeydi, artık Lasian Havzası'ndan çıkmışlar ve kumların sürekli yer değiştirdiği çöle girmişlerdi.

Yeraltındaki su yüzeye çıkmış ve birikerek bir göl oluşturmuştu. Kenarında bir kızıl geyik sürüsü yüzüyordu. İç neumontların kokusunu alınca bir toz bulutu içinde kaçıştılar. Jeda heyecanla, Esbar daha atından inmeden onu kovaladı ve kuma fırlattı.

'Seni ben besledim, nankör. Kendi ellerimle,' diye bağırdı Jeda'nın ardından. Tunuva kendini durduramadan kahkahalarla güldü. 'Anne, nasıl da yorulmamış-' Esbar şalının düğümlerini çözdü ve yüzünü silmek için kullandı. 'Yine de bir ısırik taze eti reddetmeyeceğim.

Tunuva eyerinden kaydı. "Bütün koyunları bir gemiye doldurup denize atmak istiyorum," dedi sıcaktan sarhoş olmuş bir halde, "böylece bir daha asla kurutulmuş koyun eti yemek zorunda kalmayacağım.

"Bu planı destekliyorum.

"Bu konuşmayı mantıklı bir hale getirebilirim," dedi Apaya sert bir şekilde, "zıpkıncılara dikkat et. Geyikler için gelirler. Atının üzerinde kaldı. "Yakınlarda Nuram kabileleri var mı diye bakacağım.

Öz annesinin ardından ekşi bir bakış gönderen Esbar giysilerini çıkardı. "Onu duydun. Yanaklarını üfledi ve kalçalarına kadar göle girdi. "Ateşin hâlâ var mı?

Tunuva saçlarını salladı. "Her zamankinden daha fazla. "Gel o zaman. Hava serin.

Rüşeymler ayaklarının altından kayarak göle zengin karanlığını veriyordu. Su Tunuva'yı sarmaladığında rahat bir nefes aldı ve sırt üstü döndü. Esbar onun yanına yüzmeye geldi.

"Onu Harmur Geçidi'nden önce yakalayamayacağız," dedi Tunuva. "Mentendon'a gitmek zorunda kalacağız.

Siyu boynunda bir ilmikle. Siyu bir bloğun yanında diz çökmüş, elleri arkadan bağlı.

"Tuva. Esbar onun eline dokundu. 'Siyu'nun henüz büyüğü yok. Kimse onu cadı diye damgalayamaz.

"Umalım da öyle olmasın.

Giysilerindeki kumları temizlediler, yıkadılar ve kurumaları için güneşe serdiler. Tunuva bir ateş yakarken, Esbar vücudunun alt kısmını bezlerle sardı, katların arasına yosun doldurdu. Adamlar yolculukları için bol miktarda lor kökü buğulamış, günlerce saklanabilsin diye her partiyi muz yaprağıyla kaplamışlardı. Her biri bir paket açtı ve yedi.

Jeda çok geçmeden utangaç bir tavırla geri döndü ve kanlı bir inciği Esbar'ın yanına bıraktı. Karınlarını doyurduktan sonra, ichneumonlar karınlarını doyururken Esbar gölgede uyukladı. Öğleden sonra sadece Tunuva uyanıktı ve zihninin kenarlarındaki gölgeleri geri itiyordu.

Siyu aptalca ve bencilce davranmıştı. Yine de Esbar'ın uykusunda kıpırdadığını gören Tunuva her zamanki şefkati hissetti ve Siyu'nun Anyso'ya baktığında o tatlı sızıyı hissedip hissetmediğini merak etti. Genç olmak ve ilk kez aşık olmak baş döndürücü bir şeydi.

O ve Esbar şanslıydı. Tarikatın ötesindeki diyarlardaki pek çok kişiden daha şanslıydılar. O diyarlarda sevmeye çalışmak dikenlerin arasına tohum ekmek gibi bir şey olmalıydı - rütbe dikenleri, evlilik dikenleri, mirasçılara duyulan ihtiyaç dikenleri. Kaç büyük aşk büyüyemeden boğulmuş ya da ilk zorluk belirtisinde solup gitmişti?

Evet, o ve Esbar şanslıydı. Siyu şanslı değildi.

Apaya döndüğünde gün batmıştı. "Kabilelerden iz yok," dedi Tunuva'ya. "Yazık.

Tunuva başını salladı. "Jeda bir av yapmış," diye teklif etti. Apaya onun yanına oturdu ve şişten bir parça geyik eti aldı. "Kraliçelerin Kraliçesi nasıl?

"Neşeli ve zengin. Etrafını eksantriklerle çevirmeyi seviyor. "Sen de dahil misin?

Apaya ona bakınca Tunuva bir gülümseme gizledi.

"Ben de dahil," diye kabul etti Apaya. "Saray asla sessiz değildir. Geçen yıl Daraniya, Bardant'ta mekanik öğrenen üç özdeş kız kardeşe himayesini teklif etti. Görünüşe göre büyük mucitler. Bir yıl önce de Rumelabar'dan bir simyacıyı işe aldı; simyacı bir gün çöllerindeki tüm kumu altına dönüştüreceğine dair yüce iddialarıyla onu memnun ediyor.

"Dindar mı?

"Sözde. Torunlarından biri Altı Erdem'e ilgi duyuyor ve Yscalın'ın bir prensesine vurulmuş durumda," dedi Apaya tiksintiyle.

Yscalın'ın Güney ile zengin bir ortak tarihi vardı, ancak İkinci Isalarico döneminde Altı Erdem'in benimsenmesi acı ayrılıklara neden olmuştu. O zamandan beri Yscalın, iktidarda kimin olduğuna bağlı olarak sık sık komşularını evlilik yoluyla ya da güç tehdidiyle dönüştürmeye çalışmıştı.

"Ayrıca Raucāta dedikleri şu gizemli kahinin müritlerini de ağırlıyor," diye devam etti Apaya. "Yürüyüşçü gardiyanlarından üçü ve kardeşlerinden biri de onların arasında.

Tunuva'nın ilgisini çekmişti. Gulthaga'nın alevler içindeki yıkımını önceden haber veren Raucāta'nın yazıları yüzyıllardır Ersyr'de bulunuyordu. Çoğu Ersyrli hâlâ kadim Dwyn İnancı'nı takip etse de, öğretilerine kendini adanmış inananlar ancak şimdi ortaya çıkmıştı.

'Evet, saray kalabalık bir yer. Gürültülü. Apaya eyer şişesini açtı. 'Yine de Daraniya iyi bir kraliçe ve onu korumaktan gurur duyuyorum. Kız kardeşlerimizin çoğu aptalları korudu.

"Siyu'nun birini koruyabileceğini ummuştum.

"İşte senin hatan. Apaya onun gözlerinin içine baktı. "Senden her zaman hoşlandım Tuva. Esbar senin yanında en güçlüsü - ama iş Siyu uq-Nāra'ya gelince, eski bir keder tarafından yönetiliyorsun.

Tunuva onun bakışlarını tuttu. "Bana eski gibi gelmiyor.

"Biliyorum. Apaya Esbar'a doğru baktı. "İnsanın içinde bir çocuk taşımasının ne demek olduğunu bilirim. Bir hayatın hızlandığını hissetmek. Eğer Esbar'ın başına gelseydi, bu benim için çok zor **o l u r d u** .

O. Apaya bile -Esbar'ı doğurmadan önce üç düşük atlatmış olan Apaya, bir okun boynu kadar yakın duran Apaya- *bundan* tam olarak söz edemiyordu.

'Ersyr'de hainlerini taştan duvarlara hapsederler ve susuzluktan ölmelerine izin verirler. Inys'te ise onları atlarla parçalara ayırıyorlar,' dedi. "Siyu'nun böyle bir cezayla karşılaşmayacağını biliyorsun, Tunuva.

Tarikatta idam yasaktı. Hiçbir Başrahibe kendi kızlarını öldürmeyi düşünmezdi.

"Huzursuz Rüya Çölü'ne girmek üzereyiz," dedi Apaya. "Adını nasıl aldığını biliyor musunuz?

Herkes biliyordu. Adamlar eski Güney'den pek çok hikâye aktarmışlardı.

"Melankolik Kral," dedi Tunuva uzun uzun. "Kelebek Kraliçe' ye delicesine aşık olmuş. Kraliçe öldüğünde öyle bir mutsuzluğa gömüldü ki, kimse onu bu mutsuzluktan kurtaramadı.

Tuva, lütfen. Konuş benimle. Beni içeri al.

Krallığı çöktü. Danışmanları umutsuzluğa kapıldı. Sonra bir gece, sakallı bir yıldız geçti ve kral izlemek için ortaya çıktı. Yıllar sonra ilk kez güzelliği gördü ve ağladı.

Yüzünde güneş, dilinde şarap. Ölmek istemeden havayı solumak.

"Sonra aşığı baktı," dedi Tunuva usulca, "ve sarayının dışında Kelebek Kraliçe vardı, onu yanına çağırıyordu. Ve onun öldüğünü bildiğı halde, aşkına son bir kez sarılmak için çaresizce onu şehirden dışarı, bu çöle kadar takip etti. Suyu yokmuş. Ayakkabısı yoktu. Tüm bu süre boyunca, kendine şöyle dedi: *"Ben sadece rüya görüyorum. Sadece rüya görüyorum."*

"Peki rüya mı görüyordu?

'Hayır. Çöl gözlerini kandırdı. Orada öldü ve kum kemiklerini aldı. Daha dikkatli baksaydı, gerçeğı görebilirdi. Aşk onu kör etti.

"Ersyr'deki en eski hikâye," dedi Apaya, "ve dünyadaki en bilgece hikâye. Uyumak için uzandı. 'Bunu bir düşün, Tunuva.'

Harmur Geçidi'ne ulaşana kadar günlerce Spindles'a yakın durdular. Uçurumlarla çevrili yol, Tüten Sırt ile Edin Körfezi arasında uzanıyor ve Mentendon'a giden bir koridor oluştıruyordu. İki yüce gözetleme kulesi geçidi koruyordu, aralarında bir çift büyük bronz kapı vardı. Bu kapılar en son Vatten'in Ersyr'e tecavüz etmesini engellemek için kapanmıştı.

Tüten Sırt'ın dağları güneydeki kuzenlerinden daha uğursuz bir görünüme sahipti. Topraktaki bir yara izi gibi Mentendon'u Yscalin'den ayırarak binlerce metre yüksekliğinde bir duvar oluştırmışlardı. Korkunç bir güzelliğe sahiptiler, eşit ölçüde tehdit ve cazibe barındırıyorlardı.

"Daha ileri gitmiyorum. Apaya, Esbar'a bir kese fırlattı. "Geçiş ücretleri için. Yol için Ersyri sikkeleri, eve dönüş için Mentiş sikkeleri.

Tunuva bir sikke çıkardı. Bir yüzünde Vatten Klanı'nın tekerleğı, diğeryüzünde ise elinde kılıç tutan Hróth Kralı Bardholt Hraustr'un kaba portresi vardı. Ana'nın İsimsiz Olan'ı yok etmek için kullandığı kılıcın ta kendisiydi bu, görüntüsü ise Fazilet'te söyledikleri yalanı pazarlamak için çalınmıştı.

'Tüten Sırt boyunca kuzeye giden tuzlu yolu takip edin. Sizi Sadyrr'e götürecektir,' dedi Apaya. "Dikkatli olun - Daraniya küçük yer sarsıntıları ve buhar bacaları raporları aldı. Tunuva kaplıcayı düşündü. 'Esbar, çabuk yaz. Siyu'ya ne olduğunu söyle.

Esbar keseyi cebine koydu. "Elbette.

Tunuva i c h n e u m o n 'una döndü ve heybeleri göğsüne doğru kaldırdı. "Gitmemelisin," dedi Ninuru ona. "Rüzgârda yeni bir koku var.

"At mı bu? Tunuva kulaklarını okşadı. "Korkarım döndüğümde her tarafım bu kokuyla kaplanacak.

"Hayır, ağaç gibi kokuyor," dedi Ninuru. "Altındaki gibi.

'Uzun vedalar için zaman yok. Bir kraliçe koruyucusu olmadan yaşayamaz. Apaya kısık sesle konuştu. 'Jeda, Ninuru - kral gülü kokusunu takip edin, suyu bulacaksınız. Kız kardeşlerinizi orada bekleyin.

Ninuru burnuyla Tunuva'ya vurdu ve uzaklaştı. Jeda Esbar'ı yaladı ve onu takip etti.

"Hazır mısın? Esbar sordu. Tunuva başını salladı ve Harmur Geçidi'ne doğru ilerledi.

Kumların arasından yürüyerek bir Erysi askerinin ücretlerini aldığı gözetleme kulesine vardılar. Bir avuç daha para karşılığında, yolculuk için birer at seçmelerine izin verdi.

Tunuva at sırtında bir yere gitmeyeli yıllar olmuştu. Eyere ve yavaşlığa alışması zaman almıştı. Hayatın her kesiminden yolcularla birlikte at sürüyorlardı: tüccarlar, kaşifler, Dwyn İnancı'nın aynaları. Diğerleri güneye doğru gidiyordu, belki de daha sıcak iklimler arıyorlardı.

Akşam olduğunda, doğu kayalıklarının bir kumsal için ayrıldığı bir yol durağına ulaşmışlardı. Beyaz kumların üzerinde bir kamp kurulmuştu. Çadırların ötesinde, Edin Körfezi gün batımının kızıl ışığında parıltıyor, küçük balıkçı tekneleri ve parlak yelkenli tekneler tarafından çaprazlanıyordu. Esbar akşam yemeğini ararken, Tunuva Mentiş bir su tüccarına yaklaştı.

"Erysi dili biliyor musunuz?" diye sordu. Tüccar başını salladı. 'On yedi yaşlarında iki genç kadın ve biraz daha yaşlı bir adam arıyorum. Kadınlar yeşil pelerin giymiş olabilirler.

"Evden mi kaçtılar?" diye sordu tüccar, sepmatik bir tavırla. 'Birçok genç insan Harmur Geçidi'ni kullanır, daha fazla dünyaya açtırlar. Geri dönüş yolunu kendileri bulacaklardır.

"Onları gördünüz mü?

"Muhtemelen. Yüzlerini hatırlamıyorum ama dün yeşil pelerinli bir kıza sattım, üzerinde çiçek gibi küçük altın bir tutturma vardı. Elinde bir Erysi av kılıcı vardı - böyle bir kılıç için biraz genç olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sadece bir kadın vardı. Yanında erkek yoktu.

Tunuva su için fazla para ödeyerek eyer şişelerini teslim etti. Esbar onu sahilde ekmek ve bir kase mercimek yahnisi ile karşıladı. "Kızlardan biri dün buradaydı," dedi Tunuva ona. 'Altın bağlamalı yeşil bir pelerin ve bir kılıç. At sürmeye devam etmeliyiz.

Esbar ona bir somun uzattı. "Ayrıldılar demek?"

"Öyle görünüyor.

Yemeklerini yedikten sonra kamptan çıkıp sessiz karanlığa doğru ilerlediler. Bir mil boyunca, yolcuların çanaklarını fırlatıp attıkları pişmiş kil parçaları yola saçılmıştı.

Şafak vakti Harmur Geçidi'nin diğer tarafındaki daha küçük ve tahtadan yapılmış kapılara ulaştılar. "Virtudom'a hoş geldiniz," dedi bir muhafız kalın Ersyri dilinde yaklaşırlarken. Üzerinde Vatten arması vardı. "Aziz yolunuza rehberlik etsin.

Tunuva da Ersyri dilinde, "Sizinkine de," dedi.

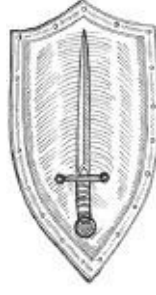
Esbar sadece çenesini kaldırdı. İşlerini bitirdiklerinde Mentendon'u gördüler.

Tunuva hayatı boyunca bu kadar kuzeye sadece bir kez gitmişti. Kapılardan uzanan tozlu patikayı ince kahverengi otlar çevreliyordu. Batıda, Tüten Sırt devam ediyordu.

"Virtudom. Esbar gözlerini kısmıştı. 'Biz artık kanun kaçağı ve dinsiziz, Tuva.

"O zaman mümkün olduğunca çabuk gidelim. Tunuva dizginleri sıkıca kavradı. "İnsanların Aldatan'a taptığı hiçbir yerde bulunmak istemiyorum.

'Katılıyorum. Bazılarına başka seçenek bırakılmamış olsa bile. Esbar içini çekti. 'Tuz yoluna o zaman. Eğer bir kişinin bile Anne'ye hakaret ettiğini duyarsam, yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım.

19

Batı

Tuzlu yol Tüten Sırt'ı ikiye ayırıyordu. Geceleri gidebildikleri kadar uzun süre at sürdüler, kuzeye doğru ilerledikçe hava serinliyordu. Gündüzleri, karanlık kayaların ya da meşe korularının arasında, gözden uzakta uyuyorlardı.

Kokuyu takip etmek için ichneumon'ları olmadan, mantığa güveniyorlardı. Tuz yolu Sadır'a giden en hızlı yoldu, Siyu'nun büyük ihtimalle geleceği yol. Dördüncü gün, Ments'in nadir bulunan siyah tuzu çıkardığı Svartal'da erzak ve sıcak bir yemek için durdular.

Mentendon, kendi kadim dininin yaygın olduğu zamanlarda bile bir zamanlar kültürler ve inançlar mozaïği olmuştu. Kış Ortası Tufanı'ndan önce, dünyadaki her inanç burada takipçiler kazanmıştı. Altı Erdem en azından bir yüzyıldır, özellikle de Yscali etkisinin en güçlü olduğu batıda mevcuttu - ama şimdi yasalar onların üstünlüğünü kabul ediyordu. Başka herhangi bir tapınma biçimi ağır şekilde cezalandırılıyordu.

Geçmişte Svartal'daki şarap ininde meyve bahçecileri, dağ şarkıcıları ve aynalı insanlar ağırlanmış olmalıydı. Şimdi ise bir sarhoş kutsal kişi vardı. Esbar elma şarabı kadehinin üzerinden ona baktı.

"Bakmayı kes," diye mırıldandı Tunuva.

"Neden?" dedi Esbar nefesinin altından. "Onun ölü şövalyesinden korkacak neyim var ki?"

"Ateşin üzerinde vakit geçirmek mi istiyorsun?"

"Her zaman bir koruma kullanabilirim. Ben yanmayı reddederken onun ciyaklamasını izlemek eğlenceli olabilir," diye düşündü Esbar. Tunuva ödemeye gitti. "Ne?"

Dağ eteklerinde kamp kurdular. Tunuva, iki kayanın arasındaki bir çatlaktan, gün doğumunda kuzeye doğru giden, kereste yüklü bir araba katarını izledi. Üç

Deri ve zırh giymiş, saçları Hróthi tarzında yağlanmış biniciler Ments'e emirler yağdırıyordu.

"Bunlar tuz savaşçıları olmalı," dedi Tunuva. "Hróth için onca odunu alıyor olabilirler mi?"

Esbar homurdandı. 'Demir çam. Onlarinkini kestiklerini duydum. Pelerinini başının altına sararak arkasını döndü. "Biraz dinlen, Tuva.

Tunuva onun yanına uzandı. "Ya Siyu geri dönmek istemezse?" "İstese de istemese de geri dönecek.

"Tarikat bir kafes değil. Tunuva ona baktı. "Öyle mi?"

"Öyle olsaydı, sen ve ben burada olmazdık," dedi Esbar, sesi yorgunluktan kısılmıştı. 'Bizler Anne'nin sırrıyız. Bu, kız kardeşlerimizi kendilerinden bile korumak anlamına geliyor.

"Ya Siyu artık bir sır olmak istemiyorsa?"

"Belki de hiçbirimiz hayatta tam olarak istediğimizi yapamayız ya da olamayız. Esbar burnundan nefes verdi. "Eğer daha büyük olsaydı, onu dinleyebilirdim. Neyi seçtiğini bilmiyor.

O konuşurken yer sarsıldı. Esbar bir anda doğruldu ve uyandı. Tunuva dağları izledi. "Belki de yola devam etmeliyiz," dedi. Kayalar daha sıcaktı. "Dayanabilecek misin?"

Esbar yorgun görünse de başını salladı. Tekrar eyerlerine tırmandılar.

Artık neredeyse hiç durmadan sürüyorlardı. İlk kez yağmur yağıyordu: soğuk, sert bir yağmur. Tunuva başını geriye eğdi ve yağmurun teninde bıraktığı hissin tadını çıkardı.

Sonunda, parlak bir günbatımının zirvesinde, yolun doğusundaki bir düzlükten hantal biçimler yükseldi. Burada ezilmiş bir kubbenin harçları ve hepsi mum gibi kısılmış bir sıra sütun; orada yüksek ve sert, ufalanan bir kemer ya da adı unutulmuş bir tanrının yüzü. Tunuva, Gömülü Şehir'i seyretmek için bineğini durdurdu.

Gulthaga. Bir zamanlar bilgi ve ticaretin parlayan kazanıydı - bir gün zalim ve susamış bir imparatorluğa dönüşebilecek sırlar, mucizeler ve dehşetler şehriydi. Şimdi ise taş yığınları arasında yatıyor, zamanın onu toza ve sonra da hafızaya indirgemesini bekliyordu.

Aynı anda Tunuva ve Esbar sessizce yukarı baktılar. Yukarıda Dehşet Dağı'nın korkunç yamaçları vardı. Patladığı bilinen tek günden, İsimsiz Olan'ı doğurduğu günden beri siyah camla zırhlanmış on bir bin fitlik kaya.

Kadim Yscalların tüm dağlara taptığı yerde, Ments sadece bu dağdan korkardı. Burayı yeryüzündeki bir tanrının, Göklerin Smith'inin düşmanı olan Dünyanın Smith'inin sığınağı olarak görmüşlerdi. Ona adaklar getirmişlerdi.

Onu yatıştırmak için yamaçları, kaynayan pınarlarına insanları kurban etti - gerçi Tunuva ikinci kısmın Vattenler tarafından Ments'i zorla din değiştirmelerini haklı çıkarmak için satılan bir yalan olduğundan şüpheleniyordu.

Elli yıl boyunca onu Korku Dağı'ndan daha fazla rahatsız eden bir şey görmemişti. Her kız kardeş, yakıldıktan sonra onu görmeye, Anne'nin neleri yendiğini hatırlamaya ve cesaretinin anıtsal yüksekliğini anlamaya geldi. Bu dağın iğrenç dölüyle tek başına yüzleşmişti.

Şiddetinin kanıtı harabelere saçılmıştı - yüzyıllar önce sıcaklığın onları pişirdiği yerde kalan binlerce kemik. Ateş dağlarının etrafındaki zengin topraklarda genellikle mahsul yetiştirilir, güzel şaraplar yapmak için üzüm bağları kurulurdu ama kimse burada ekim yapmaya cesaret edemezdi. Ne de olsa Gülthaganlıların sonunu getiren kibirdi. Görkemli şehirleriyle dağla alay etmişlerdi ve Dehşet Dağı da buna cevap vererek ihtişamını boğmuştu.

Tunuva trajik kalıntıların ötesine, bir sütunun kütüğündeki şekle doğru baktı. Arkasında Esbar olduğu halde atını tuzlu yoldan aşağı, Gülthaga'nın iskeletine doğru mahmuzladı. Yaklaştıkça şekil, yeşil bir pelerine sarınmış, dağa bakan bir kıza dönüştü.

'Yeleni Janudin,' diye öfkelenildi Esbar. 'Bizi neşeli bir kovalamacaya sürükledin. İn oradan aşağıya.

"Esbar. Tuva.' Yeleni sütundan indi, yüzü gözyaşlarıyla kaygandı. 'Sen geldin. Senin geleceğini ummuştum.

Tunuva seslendi, "Siyu da burada mı?

"Hayır.

"Seni küçük aptal. Esbar çoktan atından inmişti. 'Henüz başrahibe olmadığım için çok şanslısınız. Bana kalsaydı-'

"Affet beni abla, lütfen. Yeleni büküldü, hıçkırıklarla sarsıldı. 'Siyu onlarla Hróth'a gidebileceğimi söyledi. Gökyüzü ışıklarını görmek istedim, sadece bir kez! Bana Sadyrr'e kadar gitmemi söyledi ama sonra Korku Dağı'nı gördüm. Bir eliyle gözlerini kapattı. 'Anne'yi asla terk etmemeliydim. Işıkları görmek için bile. Lütfen kardeşlerim, beni eve götürün.

"Artık bir tane bile bulamayabilirsin," dedi Esbar ısırarak.

Kız dehşete düşmüş görünüyordu. "Sakin ol çocuğum. Tunuva elinden geldiğince nazik bir şekilde konuştu. "Siyu nerede?

Yeleni yanaklarını sildi. "Bu tarafa hiç gelmediler. O ve Anyso önce benim gitmemi, seni götürmemi söylediler. Böylece birkaç gün bekleyip sonra Kumenga'ya gidebilirlerdi.

"O zaman Sadyrr'e gitmiyorlar. Acı bir farkındalık. "Esbar, biz kaybettik-

Yer öylesine sert sarsıldı ki Yeleni ayağını kaybetti.

Etraflarında toz tısladı. Dehşet Dağı uzun, düşmanca bir gümbürtü çıkardı, insanın iliklerine işleyen bir ses ve yamaçlarından dumanlar yükseldi. Harabelerden bir kuş sürüsü havalandı. Tunuva atını dizginlerinden yakaladı ve at gergin bir homurtu çıkarırken onu t u t t u .

Bunu ölü bir durgunluk izledi. Tunuva'nın duyabildiği tek şey nefesti: kendi nefesi, kendi nefesi değil. Ve kanı - onu hissedebildiğine yemin edebilirdi, damarlarında eriyen sıcak kanı.

Kanının kaynadığına yemin edebilirdi.

Her şey düşündüğünden daha hızlı olmuştu: parçalanma, kayanın çatlaması, Edin'in derisinin altından feryat eden fırın. Rüyalarında, beş yüzyıl önce olduğu gibi, dünyanın parçalanması asla bir an sürmemişti. Her zaman saatler sürmüştü.

Ama nefes alması için geçen sürede, durgunluk kargaşaya dönüşmüştü. Sessizlik gürültüydü. Yer ayaklarının altında sarsıldı ve sonunda dağdan lavlar fııkmaya başladı - öyle yıkıcı, öyle felaket bir patlama ki, Tunuva kendi gözlerinden bile şüphe eder hale geldi. Kötü dumanlar da onunla birlikte fııkırdı; şimşek dalları çaktı. Tepesindeki birkaç bulut, sanki bir tanrı onları aniden gökyüzünün karşı tarafına çekip almış gibi kopup gitti.

Atlar çığlık attı ve şaha kalktı. Bineğini dizginlemek için mücadele eden Tunuva kükürt kokusu aldı. Bu koku içindeki büyüü ateşledi. Parmakları beklenmedik bir şekilde alev aldı, daha önce hiç görmediği kırmızı bir alev. Daha şoku atlatamadan dizginleri kömüre çevirdi ve at gözleri dönerek bir çığlık attı.

Esbar atını da kaybetmişti ama umurunda değil gibiydi. Dehşet Dağı'na b a k ı y o r d u , gözleri kaosu yansıtıyor, ateşi tutuyordu. Bu manzara Tunuva'nın kilidini açtı.

"Ez," dedi, "harekete geçmeliyiz. Esbar!"

"O da bizim gibi. Esbar olduğu yerde kalakaldı. "Bunu hissediyor musun, Tuva? Tunuva hissetti.

Siden. Ağacı aydınlatan, onu rahatlatan ve güçlendiren aynı büyü. Siden'in hissettirdiği gibi hissettiren hiçbir şey yoktu ve yine de şimdi Dehşet Dağı'ndan, kötülüğün beşiğinden hissettiği şey buydu. Patlamaya doğru yürümek, o ateş denizine dalmak, onu şarap gibi içmek için korkunç bir dürtüyle savaştı. Kendini her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyordu.

Merak edecek zaman yoktu. Sıcak kayalar ve korlar gökyüzünde parıldıyor, bu mesafeden bozuk para kadar küçük görünüyor ve yamaçlara yağıyordu. Titreyerek sönüyorlardı, ama daha fazlası düşüyordu. Yamaçların kendisi hareket ediyor, yer değiştiriyordu.

Bir başka gümbürtü Dreadmount'u sarstı. Molozlar gürleyerek yanlarından aşağı iniyor, küçük parçalar yıkıntıların üzerinde takırdıyordu. Yeleni onlardan biri gibi haykırdı

yanasını ısırdı. Tunuva zorlanarak garip ateşi bastırdı, Yeleni'yi bileğinden yakaladı ve onu yıkılmış bir evin içine itti. Bir an bile geç kalmadı, çünkü ardından derin bir *patlama* geldi. Hava kavruldu, **a v u ç l a r ı n d a** daha fazla ateş tutuştu ve geriye, bir sütunun kalıntısına doğru fırlatıldı.

Bu şok onu öldürebilirdi. Eğer oldukları şey olmasaydı, çoktan ölmüş olacaklarını biliyordu. Sıcak rüzgâr dalgaları gözlerini yakıp kavurdu. Uzakta, atı yere yığıldı.

"Tuva!

Esbar'ın yanından geçip dağdan gelen alev nehrine, demirhanede eritilen demire baktı. Parlak ateş şelaleleri yamaçlardan aşağı sızıyordu.

"Yeleni," diye başardı, "çabuk!

Kız ona doğru koştu. Tunuva onun elinden tuttu ve üçü birlikte ovaya doğru fırladılar.

Kül ve taşlar her yere savruluyor, tenlerini kesiyordu. Yukarıda, gün en karanlık geceye dönüştü.

Büyücüler hızlıydı ama erimiş ateşin akışı daha hızlıydı. Bu sefer Gulthaga'yı tüketmeyecekti. Bunun yerine, dağın başka bir tarafından aşağı, Harmur Geçidi'ne dönüş yollarına doğru akıyordu. Tunuva hiç yapmadığı gibi hareket etti, Yeleni'yi arkasına çekti, kendini ve kızı bir korumayla sardı. Tepelerinde kara bir sütun gökyüzüne doğru kıvrılıyor, şimşeklerle kabarıyordu - bir şehir kadar geniş, şimdiden birkaç mil yüksekliğinde, o kadar kalındı ki katı görünüyordu ama bir yastık gibi yumuşaktı.

Er ya da geç bu kül bulutu çökecekti. "Tuva,"

diye seslendi Esbar, boğuk bir sesle.

"İchneumonlar!

Tunuva gördüğünde boğazından bir kahkaha koptu. Ninuru karanlıkta bir ışık gibi onlara doğru koşuyordu, Jeda ise arkalarında bir gölgeydi. Tunuva iyi talihlerini sorgulamadan Yeleni'yi eyere bağladı ve onun önüne atladı. Esbar Jeda'ya doğru atıldı.

Korkunç At öfkeliydi. Ichneumon'ların pençeleri ovayı sürterken, yanan kaya parçaları etraflarına düştü. Yer dalgalandı ve parçalandı. Yeleni kollarını Tunuva'nın etrafında sıktı.

Arka ayaklarını itti ve Ninuru buharlı bir çatlağın üzerinden uçtu. Tunuva eyerinde döndüğünde bir ateş topunun Jeda'ya doğru fırladığını gördü.

"Ez, arkada!

Esbar avucunu havaya kaldırdı. Siden parladı ve ateşi saptırdı, ardında parıltıyan bir kor izi bıraktı.

"Nin, acele et," diye seslendi Tunuva ichneumon'una. 'Acele et-'

Ninuru havladı. Her sıçrayış ve adım onu bir öncekinden daha uzağa götürüyordu. Tunuva ateş derelerine baktı, şimdi çok yakındı, bir kaya parçasına yaklaşıyordu, neredeyse

onların tepesinde. Acıyan gözlerini kapadı ve kendini Anne'nin kollarına bırakarak Ninuru'ya sarıldı.

Lav yamacın üzerinden akıyordu. Bir an bile geç kalmadan, Jeda ve Ninuru lavın yolundan uçtular. Lav, dik kaya duvarından aşağıya doğru aktı ve ovada köpürerek, buğulu ve siyah bir nehir oluşturdu. Sıcaklık Tunuva'nın üzerine çöktü. Kaslarındaki gerginlik azalınca gevşedi.

İchneumon'ların koşmayı bırakması biraz zaman aldı. O zamana kadar tuzlu yolun yüksek kesimine geri dönmüşlerdi ve kül kokan havayı yoğunlaştırmıştı. Tek ışık kendi alevleriydi.

'Ninuru, dur,' Tunuva güçlkle konuşabiliyordu. "Bekle.

Öyle yaptı ve Tunuva aşağı indi. "Tuva, gitmemiz gerek," dedi Esbar, yüzü ateşle aydınlanmıştı.

İnce bir kül tabakasıyla kaplanmış olan Tunuva Dehşet Dağı'na doğru baktı. Yamaçlarından parlayan dereler akıyordu. Kara duman o kadar yükselmiş ve genişlemişti ki artık dumanın nerede bittiğini ve gökyüzünün nerede başladığını göremiyordu. Şimşekler dumanın içindeki budaklı düğümleri ve kabarıkları aydınlatıyordu.

Yine, anlatılamaz bir şeye gebe bir sessizlik.

Bir titreme botlarının altından fısıldayarak omurgasına, oradan da kanına ulaştı. Sonra daha önce hiç duymadığı ve bir daha da duymamayı umduğu korkunç bir ses geldi. Patlamanın çatırtısı ya da habercisi olan uğursuz gümbürtü değildi. Bu ses toprağın toprağa sürtünmesiydi, metalin çınlamasıydı, bir evi yutan ateşin kükremesiydi - tüketen bir feryat

Mentendon'da yankılanan bir öfke.

Tunuva Melim izlerken, dağdan beş karanlık şekil çıktı ve gecenin içinde kayboldu. On karanlık kanadı olan beş karanlık şekil, hepsi aynı çılgılığı atan, dünya kadar eski karanlık güvelerin akınına uğradı.

Drouthwick Kalesi'nde, Glorian Berethnet garip bir rüyadan uyandı. Yanında Leydi Florell Glade, biraz önce çok soğuk olan alnını serinletiyordu.

"Glorian?

Florell saçlarını okşarken Glorian gözlerini açtı.

"Yükseldi," diye fısıldadı.

Daha sonra, bunu söylediğini hiç hatırlamayacaktır.

20

Kuzey

Gün batımı karı bal rengine çevirmişti. Karanlık çökerken yayıyla yalnız kalan Wulf, çamların altında durdu ve açıklıktaki bir geyiğe nişan aldı. Kral Bardholt, Bithandun'a dönüşlerini kutlamak için bir ziyafet vermek istiyordu. Taze geyik eti onu memnun edecekti.

Geyik havayı kokladı. Wulf yavaşça nefesini bıraktı.

Ve sonra asla hissetmemesi gereken bir şey hissetti. Donmuş bir gölün üzerindeki o Kuzey ormanında değil, tüm dünya gri ve beyaza bürünmüştü. Karın altından yükselen sıcaklık. Zevk ve acı, korku ve derin bir tanıma - hepsi kalbinde birlikte kaynadı.

Dizlerinin bağı çözüldü. Ok bir çam ağacına saplandı. Geyik kaçarken, Wulf sanki yanmasını engelleyebilecekmiş gibi göğsünü kavramak için yayını bıraktı. Bir çuval taş gibi düştü.

21

Doğu

Saray kıyafeti görüldüğünden iki kat daha ağırdı, altı giysinin her biri gökkuşağının soluk bir tonuna boyanmıştı. Hepsinin arasına ince beyaz katmanlar serpiştirilmişti.

Hizmetçiler yanaklarına ve alnına inci tozu sürmüşlerdi. Başka bir şey sürmemişlerdi. Dünyanın onun yüzünü görmesi gerekiyordu. Saçları şekil verilemeyecek kadar kısa olduğu için kesilmiş ve düz taranmıştı. Tepesindeki taç boynunu zorluyordu - deniz kabukları ve incilerden oluşan narin bir karışım.

Arabası dünyaya açıktı, çatısından böğürtlenler sarkıyordu. Leydi Taporu, Antuma Sarayı'na girmeden önce insanların onun varlığını bilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Herkes onun orada olduğunu bilirse ortadan kaybolması mümkün olmayacaktı.

Leydi Taporu gelişi boyunca ona bakmıştı. Günlerdir o kadar rahatsızdı ki ayağa kalkmaya bile çalışmamış, yatağının güvenli yuvasında kuzenini dinlemişti. Hâlâ kuru bir öksürüğü vardı ve kafatası, içindeki şey için çok küçük geliyordu.

Toprak hastalığını sarayda saklamalıydı. Bir an bile zayıf görünmemeliydi.

Birkaç muhafız şehir kapısından geçerken ona eşlik etmişti. Şimdi de elli bin kişinin Seiiki'nin kayıp prensesini görmek için toplandığı Şafak Bulvarı boyunca ilerliyorlardı.

Davullar onun yaklaştığını haber veriyordu. Büyülenmiş yüzler ona bakmak için itişip kakışıyordu. Günler sonra ilk kez, Ipyeda Dağı'nı artık göremediği için mutluydu, ancak varlığı sırtında soğuk bir rüzgâr gibiydi. Ona doğru bakamıyordu. Sadece ileriye.

Yine de çocukken burada yaşamış olan annesini düşünmeden nasıl edebilirdi ki? Unora bu konaklardan birinde uyumuş, arabanın üzerine eğilmiş söğüt ağaçlarının altında oynamıştı.

Antuma'nın çatıları akla gelebilecek her renge boyanmıştı; yukarıdan bakıldığında şehir büyük bir gökkuşağı gibiydi. Saraya gelince, Dumai'nin hayal edebileceğinden çok daha büyüktü. Oraya ulaştığında, kız kardeşi Prenses Suzumai ile tanışacaktı, sonunda gasp edeceği çocukla.

Dikkatli davranan İmparator Jorodu, Dumai'yi ancak üç yıl sonra varisi olarak onaylamak niyetindeydi. Bu yıllar boyunca, Kuposa'nın hiçbir itirazda bulunmaması için kendini tahta layık olduğunu kanıtlaması gerekecekti. Siyaset ve hukuk alanında sıkı bir eğitim alacaktı.

Leydi Taporu ona, *çok kısa bir süre içinde imparatoriçe olmayı öğrenmek zorunda kalacaksın*, demişti. *Kolay olmayacak.*

Araba yuvarlandı, davullar gümbürdedi ve sonunda Antuma halkı onu daha fazla takip edemeyerek uzaklaştı. Dumai gözlerini kapadı, teni nemli.

Yüce Kwiriki, lütfen kendimi rezil etmeyeyim.

Sarayın toprak duvarı yükseliyordu. Batı kapısı da öyle. Üzerindeki çatılar yere doğru eğilirdi, çatı uçlarında gümüş parlıyordu. Dumai, arabası hendekten geçerken gözlerini kapalı tuttu.

Sonunda durdular. Saray mensupları ve memurlar büyük bir avluda bekliyordu, saçları deniz kabuklarına dönüşmüştü, hizmetkârlar yakınlarda geziniyordu. Hep birlikte eğildiler.

Babası da onunki gibi cüppeler içinde duruyordu. Tacı mercan ve yaban mersininden bir kuleydi, önünde iki gümüş ejderha, aralarında yumruk büyüklüğünde dans eden bir inci vardı. Dumai basamakların önünde, oraya serilmiş hasırın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Kızım," dedi babası, yüksek sesle ve net bir şekilde. 'Antuma Sarayı'na hoş geldin.

Yeni evin.

"Teşekkür ederim, Majesteleri.

Yanına geldi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Dumai ona baktı, o kadar yorgundu ki yere batacağını düşündü.

"Sana sahibim. Elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Yüzünü kaldır.

Bırak görsünler.

Adamın nezaketi onu rahatlatmıştı. Adam onu m e r d i v e n l e r d e n yukarı, o güne kadar gördüğü en büyük binaya, süslü kalkanları ve su kamışıyla sazdan çatısı olan bir binaya götürürken dediğini yaptı.

İçeride dumanlı bir kasvet vardı. Boyu kadar geniş taş sütunların etrafına ahşap ejderhalar sarılmıştı. Duvarlar tarihten ve efsanelerden karanlık sahnelerle boyanmıştı - bazılarını biliyordu, bazılarını ise henüz bilmiyordu. Gümüş ve altın

Yapraklar bıçaklardan, dalgaların tepesinden ve pullardan parlıyordu. Kwiriki göğsünde kıvrılmış, iyileşirken küçük bir formda kalan Snow Maiden vardı.

Su, dekoratif musluklardan damlıyor ve zemindeki kanallardan akıyordu. Güneş ışığı yüzeyden yansıyarak sütunları dalgalandırıyor ve bir gökyüzü penceresinden içeri süzülüyordu.

Altında Gökkuşağı Tahtı duruyordu.

Dumai onun hikâyesini ezbere biliyordu. Ejderhalar Seiiki'ye ilk geldiklerinde, halkı dev yaratıklardan korkmuş ve onları kovmuştu - ama bir kadın onların güzelliğini görmüş ve kayıplarının yasını tutmuştu. Uramyesi kayalıklarında yürür ve üzüntüsünü denize söylerdi. Hikaye ona Kar Kızı diyordu, çünkü sert kışta bile yürürdü.

Bir gün yaralı bir kuş bulmuş ve onu mütevazı evine taşımış. Kuşun, ejderhaların en önde geleni ve en büyüğü olan Kwiriki olduğunu bilmiyordu. Onun kırık kanadını onarmış. Tekrar ejderhaya dönüşecek güce sahip olduğunda, teşekkür etmek için ona boynuzlarından birini vermişti. İnsanların bilge ve nazik olabileceğini kanıtlamıştı. Onların dostluğu, ejderhalar ve Seiikinese arasında karşılıklı saygıyı başlatmıştı.

Gökkuşağı Tahtı buna tanıklık ediyordu - Seiiki'nin ilk Kraliçesine bir armağan. Spiral şeklindeki sırtı neredeyse tavana ulaşıyor, bir kepçe gibi kıvrılıp pürüzsüz bir koltuğa dönüşüyordu. Ejderha kemiğinden yapılmış bu sütunda her renk dans ediyor ve etrafında sisler uçuşuyordu. Dumai sessizlik içinde ona baktı.

Kazanması gereken taht buydu.

Solunda iki kişi duruyordu. Biri Unora ile aynı yaşlarda bir kadındı. "Kızım," dedi İmparator Jorodu, "Majesteleri Sipwo'yu takdim ediyorum, Seiiki İmparatoriçesi.

Dumai, Kuposa pa Sipwo ile göz göze geldi. Saçları örümcek kabuğunu andıracak şekilde örülmüştü. Görevlilerinin ona şekil vermeleri yarım günlerini almış olmalıydı ve bu ona hiç de azımsanmayacak derecede acı vermişti.

"Prenses Dumai. Sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Üvey anneniz olmak benim için bir zevk.

"Sizinle tanışmak da benim için bir onurdur, Majesteleri.

İmparatoriçe Sipwo onun yüzünü incelemeye devam etti. "Benim küçük kızım," dedi İmparator Jorodu. "Noziken pa Suzumai, Seiiki Prensesi. Çocuğa bir gülümseme sundu. "Suzu, nihayet - bu senin kız kardeşin Dumai. İpyeda Dağı'ndan buraya kadar geldi.

Suzumai annesinden bir adım uzaklaştı. O da Sipwo gibi solgundu ve yaşına göre ufak tefekti, uzun siyah saçlarının altında ezilmişti. Kısık gözleri utangaç bir şekilde Dumai'ye bakıyordu. Kardeşlerini öldüren midye çiçeğinden kalma bir yara izi sol gözünü neredeyse kapatmıştı.

"Hoş geldin, abla. Bir kutu uzattı. "Senin için.

Dumai kutuyu almak için ellerini kollarından kurtardı. İçinde Noziken Hanesi'nin altın balığına oyulmuş bir saç tokası vardı. "Ne kadar güzel. Kapadı ve gülümsedi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, küçük kardeşim.

Suzumai de ona gülümsedi. İki ön dişi henüz çıkmamıştı. "Benim hiç kız kardeşim olmadı.

İmparatoriçe Sipwo çenesini sıktı ve Suzumai'yi kollarına çağırdı. Deniz kabuğundan iki uzun nota üfleyen bir hizmetkâra başıyla işaret etti.

Saray mensupları salona girerek imparatorluk ailesinin önünde eğildiler. Dumai gümüş çanı aradı ve onu gördüğü ilk adamın ve sonrakinin cübbesinde buldu. Başka armalar da vardı ama bunların yarısı kadar bile değildi.

İmparator Jorodu onlara, 'Karşınızda gökkuşağı soyundan bir prenses duruyor,' dedi. "Noziken pa Dumai, benim en büyüğüm.

Salonda bir fısıltı rüzgârı esti.

'Kızım çocukluğundan beri Kwiriki Yüksek Tapınağı'nda tanrıçalık yapıyor. Şimdi benim yanımda yaşamaya geliyor. Mırıldanıyor. 'Burada sarayda yetişmemiş olsa da, tanrılara hepimizden daha yakın, İpyeda Dağı'nda her gün onlara şükrediyor.

İki kişi daha içeri girince durdu. Saray mensuplarının oluşturduğu iki sütunun arasından geçtiler.

Adam da imparator gibi orta boylu ve yapılıydı ama yürüyüşündeki özgüven öyle fazlaydı ki, bedeninin kapladığından çok daha fazla yer kaplıyor gibiydi - kendinden çok uzağa ışık saçan bir ay. Dumai daha önce hiç bu kadar memnun görünen bir insan görmemişti. Gri sakalı balık kuyruğu şeklinde örülmüştü ve seyahat kıyafetleri gümüş ipliklerle işlenmişti. Yetmiş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, hâlâ dinçti.

"Nehir Lordu," dedi İmparator Jorodu, ses tonu soğuktu. "Mevsimin ilerleyen zamanlarına kadar beklenmiyordunuz.

"Duyduğumda hemen geldim Majesteleri. Sarayımız için yeni bir inci,' diye haykırdı sakallı adam. 'Buna inanmakta güçlük çektim. Bu gizemli Prenses Dumai olabilir mi?

"Gördüğünüz gibi.

Bakışlarını Dumai'den ayırmayan yeni gelen, geniş bir gülümseme takındı ve eğildi.

"Majesteleri," dedi, "hoş geldiniz. Antuma'ya hoş geldiniz. Ben Seiiki Nehir Lordu ve kız kardeşiniz Prenses Suzumai'nin büyük amcasıyım. Babanıza ne kadar çok benziyorsunuz.'

Ve böylece düello başladı.

"Lordum," dedi Dumai. "Anladığım kadarıyla babamın naibiymişsiniz. Başını eğdi. "Umarım uzakta geçirdiğiniz zaman kısa da olsa dinlendirici olmuştur.

'Öyleydi Prenses ve sorduğunuz için teşekkür ederim. Fidumi'deki tapınak kadar güzel ve sakinleştirici bir yer yok,' dedi, 'ya da en azından benim şahsen ayak bastığım bir yer yok. Kızım bana Ipyeda Dağı'nın şimdiye kadar ziyaret ettiği en etkileyici yer olduğunu garanti ediyor.

Dumai sonunda yanındaki kadını fark etti. Bu oydu - Kuposa dağcısı. Nikeya.

Kuposa Klanı'ndan Leydi

Nikeya. Onun *kızıydı*.

"Böylesine kutsal bir bölgeyi neden terk ettiğinizi sormak gerekir," diye devam etti Nehir Lordu. Dumai bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Belki de tapınma dolu bir hayat sana göre değildi?

"Büyük Kwiriki'ye uzun süre hizmet ettim," dedi Dumai, "ve şimdi de ona hizmet etmeye devam ediyorum. Rüyamda beni saraya çağırdığını gördüm ve hemen ertesi gün Majesteleri geldi. Gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. 'Sizin gibi dünya tecrübesine sahip bir adamın bir tapınakta huzursuz olması elbette anlaşılabilir bir durum. Dini bağlılık zor bir bağlılıktır.

'İnsanlara bağlılık da öyle. Umarım kendinizi konumunuza uygun hissetmiyorsunuzdur Prenses,' dedi Nehir Lordu, 'toprakta çok az zaman geçirmişsiniz. Bazıları tarafından yetenekli bir şair olarak kabul edirim; çocukluğumdan beri zanaatımla uğraşıyorum. Bu yeteneğimi bu kadar geç bir yaşta bir kenara atıp, bunun yerine kaba bir müzisyen olsaydım ne büyük bir kayıp olurdu.

Bu adamla konuşmak şimdiden bir fırtınayla savaşmak gibiydi.

"Bir udun şarkı söyleyebilmesi için birkaç teli olması gerekir. Dumai sakince konuştu. "Bence öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir.

'Sadece sarayımızın yöntemlerinin de kutsal ayinler kadar ilgi görmesini umabiliriz. Bu arada, dağa nasıl geldiğinizi de bize anlatmalısınız! Böylesine değerli bir şey, ilk doğan bir çocuk - nasıl olur da bizim için bilinmez olabilir?" diye sordu Nehir Lordu tüm salona. "Görkeminizi saklayan kimdi Prenses?

"Annem Kwiriki Yüksek Tapınağı'nın Bakire Görevlisi.

"Ah, evet. Kızım onunla tanışma şerefine nail oldu. Leydi Nikeya'yı takdim edebilir miyim?

Casus eğildi. "Unora," dedi doğrulurken sıcak bir sesle. "Sizi tekrar görmek ne güzel.

Nehir Lordu göğsünü gere gere güldü. "Kızım," dedi eğlenen bir şaşkınlıkla, "ne diyor olabilirsin? Bu Prenses Dumai.

Leydi Nikeya alaycı bir şaşkınlıkla ağzını açtı. Dumai dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

"Baba. Beni bağışlayın," dedi Leydi Nikeya ağırbaşlı bir tavırla. "Sadece ... Prenses Dumai ile İpyeda Dağı'nda tanıştığımda bana adının Unora olduğunu söylediğini sanmıştım. Belki de yanlış duymuşumdur.

Dumai bu konuşma sırasında tek kelime etmemiş olan babasına baktı.

"Ne kadar sıra dışı," dedi Nehir Lordu. 'Gerçekten de yanlış duymuş olmalısın. Ne de olsa prensesin gerçek adını saklamaya çalışması için hiçbir neden yok. Öyle değil mi?

"Kızım uzun bir yolculuk yaptı," diye araya girdi İmparator Jorodu, "ve soru sormak için çok yorgun, Nehir Lordu. Gelecekte onunla konuşmak için pek çok fırsat olacak.

'Elbette, Majesteleri. Hizmetkârınızın heyecanını bağışlayın. Nehir Lordu o kusursuz gülümsemesiyle alçak sesle eğildi. "Lütfen Prenses, dinlenin. Ve bir kez daha Antuma Sarayı'na hoş geldiniz.

Kovulmayı beklemeden, adımlarını hızlandırarak uzaklaştı. Leydi Nikeya, babasını takip etmeden önce, sadece gözleriyle toplayabildiği kadar nefretle arkasından bakan Dumai'ye sırtı.

Dumai'ye Osipa da dahil olmak üzere on iki görevli atanmıştı. Neyse ki Leydi Nikeya aralarında değildi ama Taporu'nun ona anlattığına göre en azından yarısı Nehir Lordu'na rapor veriyordu. Çatı ile aynı akşam mavisini giymiş olarak Dumai'nin peşinden Yağmur Köşkü'ne - imparatorluk ailesinin ikamet ettiği kapalı İç Saray'ın bir bölümü.

"Kwiriki'nin gözyaşları, burası neden bu kadar soğuk? Osipa en yakınındaki uzun boylu ve suratı asık olan kadına sordu. "Prensesin uykusunda donmasını mı kastediyorsun?

"Mevsim sonbahar," diye belirtti kadın, sesi rüzgar kadar soğuktu. "Sonbahar soğuktur.

"Kılıçlar keskindir, yine de bizi kesmelerini önlemek için önlemler alırız," diye kaba bir cevap geldi. 'Eyaletin en yüksek dağında hava bundan daha sıcaktı. Surat asmayı bırak ve bir işe yara, eğer bu kavram sana tanıdık geliyorsa. İki mangal daha getirin.

Kadın sert bir baş hareketiyle diğer üç görevliye işaret etti ve onlar da gittiler.

Binada tek bir koridorla çevrili bir yatak odası ve bir dinlenme odası bulunuyordu. Dumai koridor boyunca yürüdü. Pencereilerin menteşeli kepenkleri sonuna kadar açılmıştı, bu yüzden sadece ince perdeler esintide sallanıyordu. Bir tanesine uzandığında kadınlar onun önündeydi.

"İzin verin, Prenses Dumai.

Perde sarıldı ve yerine bağlandı.

"Yüzen Bahçeler," dedi yanındaki görevli. On beş yaşından fazla göstermiyordu. "Çok güzeller, değil mi?

Kuzey tarafında, göz alabildiğine uzanan ve her bulutu bir ayna gibi yansıtan durgun yeşilimsi bir su vardı. Alçak adalar, köprülerle birbirine bağlanmış, her adada bir güzellik vardı: bir taş fener, bir heykel, süslü bir pavyon. Dumai batıya baktı ve orada İpyeda Dağı vardı. Tam da umduğu gibi, onu görebiliyordu.

"Bu bahçeleri büyük Kwiriki'nin kendisinin yaptığını söylerler," dedi hanımlardan biri. 'Bir zamanlar derin bir göldü, ama suyundan o kadar çok içti ki otuz ada ortaya çıktı.

"Veliaht Prens her gün yüzerdi," dedi genç kız. Yanakları pembeleşmişti. "Çok zekiydi. Kaybınız için üzgünüz Prenses. Kardeşlerinizle hiç tanışamadığınız için.

"Teşekkür ederim. Dumai geri çekildi. "Leydi Osipa ile yalnız kalmak istiyorum.

Lütfen bugün dilediğinizi yapın.

Soğuk kadın şöyle dedi: 'Yağmur Köşkü bizim yaşadığımız yer Prenses. Buraya-'

"Kulaklarında diş ipi mi var? Osipa ona ters ters baktı. Genç hizmetliler sıçradı. 'Prenses Dumai size bir emir verdi. Onu sorgulamak size düşmez. Mangallar için biraz odun getirin, yatakları havalandırın, boş durun. Ne yaparsanız yapın, burada yapmayın.

"Peki ne zaman dönmeliyiz?" diye sordu kadın soğukkanlılıkla.

"Çağrıldığınız zaman. Onlar gider gitmez Osipa, "Ön odaya gel Dumai," dedi.

Dumai içeride etrafına bakındı. Osipa kısa bir sırığın ucundaki kancayı kullanarak perdeleri indirdi.

"Burada sık sık konuşamayacağız," dedi. "Her zaman yakınımızda olacaklar. Dumai ile yüzleşti. "Kız kardeşinden gelen hediye. Nerede o?

Dumai kutuyu uzattı. Osipa içindeki başlığa baktı, parmakları mandalın üzerinde kaskatı kesilmişti. "Onu bir kuyuya atacağım," diye mırıldandı. "Yerine aynısı yapılacaktır.

"Neden?

"Çünkü burada kimseye güvenmiyorum. Osipa onu cüppesinin içine soktu. 'Nehir Lordu muhtemelen Suzumai'yi sana karşı kullanacak. Kalbini zırhla. Tahtın için en büyük tehdit o.'

"Onun tahtı. Ben de onu alacağım.

"Kuzenini dinlemedin mi? Osipa sabırsızca söyledi. 'Kuposa'da işler böyle yürür. Taht bir çocuğa geçerse, onların olur. Gözleri sertti. 'Bu saray artık bir savaş alanı. İmparator Jorodu ve Nehir Lordu generaller. Sen ve Suzumai onların silahlarısınız.

"Ben kimsenin silahı değilim," dedi Dumai, sinirlenerek. 'O zaman daha çok çalış. Kendi generalin ol.

Kendini hoyratça minderlere bıraktı. Dumai ona yardım etti. "Leydi Taporo'ya hiç sormadığım bir şey var," dedi Dumai, onun yanında diz çökerek. "Benden sonra Suzumai değilse kim hüküm sürecek?

Osipa, arkasını görebileceği kadar ince olan panjurlara doğru baktı. 'İdeal olan,' dedi, 'kendi çocuğuna sahip olman. Kuposa etkisinden mümkün olduğunca uzakta bir eş al.

Peki ya yapmazsam ya da yapamazsam?

"O zaman tahta oturtmak için küçük bir Noziken buluruz.

"Kim?" dedi Dumai umutsuzca. "Gökkuşağının kanını taşıyan kaç kişi kaldı?

"Çok az. Hala yaşayan uzak kuzenlerin var,' diye ekledi Osipa, 'gerçi aralarında yarım bir mide olduğunu sanmıyorum, yoksa çoktan babanı desteklemeye gelirlerdi. Yine de, eğer daha iyi b i r seçenek çıkmazsa, onlar da bir seçenek olabilir.

Dumai çocuk sahibi olma ihtimalini hiç düşünmemişti bile. "Eve gitmek istiyorum," dedi.

Osipa tiksintiyle homurdandı. "Ve mücadeleyi bırakacak mısın?" dedi. "Sanmıyorum. Kwiriki'nin kendisi senin soyunu tahta çıkardı, Noziken pa Dumai. Şimdi ona hizmet etmeyi bırakacak mısın?

Aradan uzun bir zaman geçti. Dışarıda, Yüzen Bahçeler'de kuşlar cıvıldıyordu. "Hayır," dedi Dumai. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

22

Güney

"Beş demiştiniz.

Duvarda gölgeler dalgalanıyordu. Loşlukta Tunuva ve Esbar Başrahibe'nin önünde duruyordu.

"Evet," dedi Tunuva. "Ve çok daha küçükleri. Hepsi kanatlı.

"Anne bunu hiç yazmadı," diye mırıldandı Saghul. "İsimsiz Olan'ın geri dönmesini bekliyorduk, yeni canavarların ortaya çıkmasını değil. Derin bir nefes aldı. "Sence onlardan biri o muydu?

"Bilemeyiz," dedi Esbar. "Çok karanlıktı.

Tunuva hâlâ külle kaplıydı. Ateş ve parçalanmış toprak kokusundan kurtulmak zordu.

"Başrahibe," dedi, "Dehşet Dağı patladığında, Esbar ve ben üçüncü bir ateş türü yarattık, kırmızı bir ateş. Alevin tekrar elinde dalgalanmasına izin verdi. "Sıcaklığını hissedin.

"Siden'ı hissettik," dedi Esbar. "Ağaçtan hiç hissetmediğimiz kadar çok. Havadaydı, kontrolsüz bir şekilde yerdeydi. Sanki Ateşin Rahmi kanıyordu.

Saghul sandalyesinin kollarını kavradı.

"Anne onun ateşinin pulları kadar kırmızı olduğunu söyledi," dedi. "Daha fazlasını öğreneceğiz, ama şimdilik Tunuva, söndür onu. Henüz anlamadığımız bir güce bulaşmayalım.

Tunuva, Esbar'a bir bakış atarak itaat etti.

"Anne hiç onda bizim sihrimizi gördüğünden bahsetti mi? Esbar bastırdı.

"Arşivi arattıracağım. Saghul sandalyedeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Beş asırdır beklediğimiz savaş artık çok yakın olabilir. Esbar,

İnisiyelerin yanına gidin ve olanları anlatın. Eğitim saatlerini iki katına çıkarın. Adamlar yapabildikleri kadar ok yapsınlar.

Yarından itibaren odun kesmeye başlayacaklar.

Güzel. Tunuva, Esbar burada bana yardımcı olurken, senin de kazıları denetlemeni istiyorum. Bu yaratıkların nereye gittiklerine, sayılarına ve ne yapmak istediklerine dair kanıt bulmalıyız.

Tunuva, "Topraklarını korumakla yükümlü olduğumuz için Daraniya ve Kediko'yu bilgilendirmek mi istiyorsun?" dedi.

'Kediko her zaman zor biri olmuştur. Ona dikkatle yaklaşılması gerekiyor. Gashan'a haber göndereceğim,' dedi Saghul, 'ama şu anda *dünyevi* olduğu için mektubumu fark edemeyecek kadar meşgul olabilir. Esbar başını salladı. 'Dönmeden önce Nzene'yi ziyaret etmelisin Tunuva, sözlerimi pekiştirmek için. Hem Gashan'ı hem de Kediko'yu ikna edecek sabra sahipsin.

'Güveniniz beni onurlandırdı ve elimden geleni yapacağım. Tunuva durakladı. "Siyu ve Anyso-

"Havzanın batı sınırında durduruldu. Saghul fincanına uzandı. 'Siyu çocuğu tutmaya karar verdi. Gashan'a tayinini bildirdiğim için bunu yerine getireceğim' - Tunuva nefes verdi - 'ama önce hamileliğini burada, kız kardeşlerinin yanında olmadan geçirecek, böylece onları ne kadar ciddi bir şekilde tehlikeye attığımı anlayacak zamanı olacak. Ben aksi yönde bir karar verene kadar Yeleni odasına kapatılacak.

Tunuva başıyla onayladı. Bu ağır bir cezaydı ama çok daha kötüsü de olabilirdi. 'Ve . . . Başka?

Saghul şarabını yudumladı.

"Göreceğiz, Tunuva Melim," dedi. "Göreceğiz.

23

Doğu

Dumai yeni görevlilerinin onu bir uyku bornozuna sarmasına ve saçlarını taramasına izin verdi. Onu kutu gibi yatağına kapattılar ve uykusuz bir şekilde onların horlamalarını ve kıpırdanmalarını dinleyerek yattı.

İpyeda Dağı'nda herkese güvenmişti. Burada ise sadece Osipa'ya güvenebilirdi, en azından Kanifa gelene kadar. Osipa'nın diğer hizmetkârlarla birlikte uyuması gerekiyordu ama Dumai onun yatağının uykusunda öksürdüğü ön odaya yerleştirilmesini emretmişti.

Dumai de öksürdü. Toprak hastalığı onları bırakmayı reddediyordu.

Gecenin derinliklerinde Dumai aniden sanki dilini ısırması gibi çelik tadı aldı. Sürünerek odasındaki kutuya gitti ve üzerine kusarak buz gibi terledi. *Yanlış bir şeyler var.* Bunu, damarlarının bileklerinden geçtiği yolları bildiği gibi biliyordu. *Dünya değişti...*

Osipa geldiğinde sarsıntılar hâlâ devam ediyordu. "Dumai. Kemikli bir el sırtına dokundu. 'Dışarıda bir haberci var. Majesteleri Doğu Avlusu' na gelmeni istiyor.

Dumai ağzını sildi.

Osipa onun için bir kandil yaktı. Dumai karanlıkta kendini zayıf ve tuhaf hissederek cübbesini bağladı ve üzerine bir örtü örttü. Hizmetçileri hâlâ koridorda uyuyorlardı. Dışarıya, güvelerin fenerlere yapıştığı yere doğru ilerledi ve haberciyi takip etti.

İmparator Jorodu yıldızlı karanlıkta onu bekliyordu. Dumai onu yanında sadece bir refakatçiyle ve bir fenerle görünce şaşırdı.

"Sen tuz gezginiydin," dedi Dumai usulca.

"Öyleydim. Görevli eğilerek selam verdi. 'Ginura'lı Epabo. Sizi hak ettiğiniz yerde görmek güzel, Prens Dumai.

'Epabo benim sadık hizmetkârımdır. Benim gidemediğim yere o gider,' dedi İmparator Jorodu. 'Dumai, seni rahatsız ettiğim için beni affet. Çok yorgun olmalısın... ama Kuposa bile uyur.

"Yapamadım. Dumai mantosunu yaklaştırdı. "Beni mi görmek istedin baba?"

"Sadece seni görmek için değil. Sana göstermek için.'

Saraydan gizlice çıkılan bir yol vardı. İki öküz arabası ileride bekliyordu. Dumai kendi arabasının içine kapandığından nereye gittiklerini göremiyordu. Aşağı indiğinde bulutlar dağılmış, dolunay taze karın üzerinde güneş gibi parlıyordu.

"Nirai'nin Tepeleri," dedi babası. 'Bu bölge imparatorluk ailesi ve onların davet etmek istedikleri kişiler dışında herkese yasaktır.

Tepeler Rayonti Havzası'nın bir sınırını oluşturuyordu. Yaprakları yıl boyunca altın rengini koruyan bir koruyu gizliyorlardı. Bu ağaçlar da siyah taş gibi sessiz ve durgun duran, kıyısı sütlü bir parıltıyla dikilmiş bir gölü çevreliyordu. Unora'ya göre bu, suda uyuyan bir ejderhanın işaretiydi.

"Dumai," dedi İmparator Jorodu, tapınağa doğru yürürken, "tapınakta bir kez bile uyumadım, o kadar pişmanım ki. Dudaklarının kenarları uzun bıyığıyla uyumlu bir şekilde aşağı doğru döndü. "Annemi seviyordum. Savaşmak için tek yolum sen olmasaydın, seni dağda huzur içinde bıraktırdım. Eğer ailemiz gücünü kaybederse, Seiiki'nin tanrılarla hiçbir yakınlığı kalmayacak.

Anlıyorum baba. Sen
anlıyor musun?

"Elbette," dedi Dumai. 'Snow Maiden onların güvenini ve saygısını kazandı. Bunu kaybedemeyiz.

Feneri göle doğru taşıyan Epabo'nun ardından yokuştan aşağı yürüdüler.

'Bizim ailemiz de bir zamanlar ejderhaydı. Kar Maiden'dan sonraki yüzyıllarda gökyüzüne, denize ve karaya hükmettik,' dedi İmparator Jorodu. 'Ama sonra ejderhalarımız uzaklaştı ve kederlendi. Teker teker Uzun Uyku'ya girmeyi seçtiler.

. . ve biz de binicilik yeteneğimizi kaybettik. Ama isterlerse hâlâ uçabilirler. Sadece güçlerini korumayı seçtiler.

"Neden güçleri azaldı?

"Eğer bir tanrıbilimci bu sorunun cevabını bilmiyorsa, yaşayan hiç kimse bilemez.

Eski bir tahta kaldırım gölün içine, kalbindeki küçük adaya doğru uzanıyordu.

"Tanrılar iyi huyludur," dedi İmparator Jorodu karşıya geçerlerken, "ama bizim dünyamızdan değiller. İnsanoğlunun siyasetine ve çatışmalarına karışmamayı tercih ederler. Uyanık olsalar bile Kuposa gibi bir tehdide karşı koymamıza yardım edemezler. İşte bu yüzden sana ihtiyacım vardı.

"Beni neden bu göle getirdin?"

"Önce iki kardeşinden büyüğünü getirdim. On İki Göl İmparatorluğu'nda, İmparatorluk Ejderhası henüz uyanıkken Lakseng Hanesi'nden değerli bir varis seçerdi. Burada genellikle ilk doğan ebeveyninin yerine geçer ama bence Lacustrine haklıydı. Ne de olsa biz sudan yaratıldık ve suyu bir tanrıdan daha iyi yargılayacak kimse yoktur.

Dumai adada bekleyen şeyi görünce durdu. Bronzdan dökülmüş büyük bir çan.

"Baba," dedi, "bu yasak.

"Bizim için değil. Aslında, Seiiki'nin çok ihtiyacı olursa, hepsini uyandırmanın bir yolu var. Hayatın boyunca onun altında yaşadın.

"Kraliçe Çanı.

"Evet. Eğer Kraliçe Çanı çalarsa, Seiiki'de diğerlerine saldıracak insanlar var. Babası elini bronzun üzerine koydu. 'Seiiki'de bir ejderha doğmayalı yüzyıllar oldu. Yumurtadan çıkan son ejderha - Furtia Stormcaller - bu göle çekilmeyi seçti.

"Veliaht Prens'i buraya getirdiğinizde bu ejderhayı uyandırdınız mı?"

"Evet. Onun ne yaptığını görmek istedim.

Ne söyledi?

Işığının soluk olduğunu. Sanırım onu öldürecek hastalığı hissedebiliyordu. Şimdi de Furtia Stormcaller'ın dağda bulduğum çocuk hakkında ne düşündüğünü görmek istiyorum.

Çana vuran Epabo'ya başıyla işaret etti. Çağrısı temiz ve derindi; gece onunla yankılanıyor gibiydi.

Göl fokurdadı. Dumai izledi, bir rüyada olduğundan emindi.

Önce tepenin suya yayılan soluk parlaklığı geldi; ardından dev boynuzlar, vahşi gözler ve burun. Siyah pullardan oluşan parıltılı bir nehir onu izledi, sonra da gök gürültüsü gibi yelesi. Dumai dizlerinin üzerine çöktü. Kulaklarında kendi kanını, kahkahaya dönüşen titreşen nefeslerini duydu. Babası gelip onun yanında diz çöktü.

"Gökkuşağının Oğlu," dedi Furtia Stormcaller, soğuk ve gür bir sesle. "Ne kadar zaman oldu?"

Dumai nefesini tutmaya çalıştı, gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. Ejderha çan gibi ses çıkardı.

"On sekiz mevsim, yüce Furtia. İmparator Jorodu konuşurken iki eliyle işaret etti, çünkü ejderhalar karada insanların suda duydukları gibi duyarlardı. "Umarım uykunuz huzurlu geçmiştir.

"Beni şimdi ateşi uzak tutmak için mi uyandırıyorsun?

İmparator Jorodu duraksadı. "Bu gece hiç ateş görmüyorum, yüce kişi," dedi. "Ben kör müyüm?

"Huzursuz derinlerden, kırık örtünün altından yükseliyor. Furtia Stormcaller ona baktı. "Neden geldin?

"Eğer lütfedersen, bilgelik arıyorum. Son konuşmamızdan bu yana, iki oğlum bu fani hayattan alındı. Geriye sadece genç bir kızımın kaldığını sanıyordum. Yanılmışım.'

Toprak çocuk, beni duyuyor musun?

Dumai yavaşça başını kaldırdı. Bu kez ses, aniden ağrıyan başının içindeydi. Furtia ona baktı. Arması solmuş olsa da gözleri ışıltılı parlıyordu.

Evet, evet.

"Yüce kişi, ilk çocuğumdan başka bir çocuğum daha olduğunu öğrendim," dedi İmparator Jorodu. "Bu Noziken pa Dumai, Seiiki Prensesi ve Gökkuşağı Tahtı'na layık bir varis olup olmadığını bilmek istiyorum.

Ejderha kocaman başını eğdiğinde Dumai'nin her yeri titredi.

Furtia Stormcaller, "Bunun ışığını açıkça görebiliyorum," diye sözlerini tamamladı. "Bunda uyanmış bir yıldız var.

II

Tanrılar Uyurken

CE 510

Yeryüzü, ağırlığıyla tam olarak dengelenmiş bir şekilde havada asılı değildi.

- Ovid, *Metamorfozlar*

24

Kuzey

Salonun loşluğunda ateşler tütüyor, kahkahalar çınliyordu. Masalar doluydu: tütülenmiş kuzu, kızarmış keçi ve balık, çam şurubuna batırılmış erikler, kuru erikle doldurulmuş gölge tavuğu, toprakta buğulanmış kara ekmek. Kral Bardholt yüksek masada Solnótt Reisi ile birlikte oturuyordu.

Wulf banklarda Vell ve Sauma'nın arasına sıkışmış, Barrowmark'tan bir grup yaşlı ihtiyarı dinliyordu. Kuzey'in sunduğu en ilginç zanaatlardan bazılarında çalışıyorlardı. Biri Hüranlarla birlikte avlanan bir kürk avcısıydı, bir diğeri demir bulmak için turba bataklıklarını tarıyordu (ama iki kez korunmuş bir ceset bulmuştu) ve üçüncüsü de görünüşe göre baharata dönüştürülebilen siyah balinaların safrasından küçük bir servet kazanmıştı.

Wulf daha iyi hikâye anlatılan bir gece hatırlamıyordu. Sarhoşluğun eşiğindeyken her zaman hissettiği gibi sıcak ve ağırdı. Vell ona yaslanmış, sarhoşluğun doruk noktasını çoktan geçmişti. Masanın karşısında Thrit, Eydag'ın yaptığı bir şakaya kahkahalarla ağlıyordu.

Wulf çocukken Hróthi salonlarının hayalini kurmuştu. Karda geçen bir maceranın ardından kükreten ateşler; masallar ve ziyafetler, neşeli şarkılar. Etrafında arkadaşları, karnında yemeği ve uzaklardaki haithwood ile Inys'teki ailesinin acısını hafifletebilirdi.

Hróth'taki ailesi onun lith'i idi. Bardholt'un çok sayıda olan ev askerlerinin bir bölümü yedi kişiydi: Regny, Eydag, Karlsten, Vell, Sauma, Thrit ve Wulf.

"Ne şanslıyım ki hepsi gülüyor.

Wulf soluna, sık siyah bukleli saçaklarının altından salonu izleyen Sauma'ya baktı. İçlerinde en iyi okçu oydu.

Bir reisin kızı.

"Neden?" diye sordu

ona.

Kadın bir kadeh kaynamış sudan yudumladı. Kahverengi teninde yaz çilleri vardı.

"Bardholt'a öfkelenip Dehşet Dağı hakkında cevaplar istiyor olabilirler," dedi. 'Ne de olsa Hróth'u, tanrısallığı henüz sahte olduğu kanıtlanabilecek bir kraliçe için dönüştürdü.

Patlamadan beri hava gergindi ama Bardholt bunu gevşetmek için elinden geleni yapmıştı. "Sahte değil," dedi Wulf. "İsimsiz Olan'ı henüz görmedim.

"Henüz," diye yineledi Sauma.

Eydag şarabını yudumlarken ikisi de ona baktı. "Cadıboğan mı?" diye homurdandı. Yanındaki yaşlı adam hiç eğlenmemiş görünüyordu. 'Şaka yapıyor olmalısın. Ne tür bir dinsiz ismi-'

"Bir cadı öldürdüm.

"Bu iyi olmalı. Eydag fincanını indirdi ve sırtarak ön dışındaki, Regny'yle sarhoşken yaptığı bir kavga sırasında oluşan çipi gösterdi. "Anlat o zaman. Ne tür bir cadı?"

'Cadı cadıdır. Eski yöntemlere susamış bir kötülükçü. Bazıları Aziz'i takip etmeyi reddeden kar görücülerdir. Buz ruhlarına döndüler, onların iradesine teslim oldular,' dedi ak sakal, alaydan etkilenmemiş bir şekilde. "Bunun izini Nárekengap yakınlarındaki Demir Koru'ya kadar sürdüm. Onun bir kargaya dönüştüğünü ve kendi eşinin kalbini yediğini gördüm. O uyurken koruya girdim ve baltamı kalbine gömdüm. Bu onun sonuncusuydu.

Masanın karşısındaki Thrit'in yüzü kızarmış, saçları alnındaki çiy tanelerine yapışmıştı. "Bunu tek başına mı yaptın?" diye sordu adama, sahte bir şaşkınlık tonuyla. "Sürünerek gelip uyuyan bir kadını mı öldürdün?"

"Benim işim bu, artık balina kovalamak için çok yaşlıyım. Kuzeydeki ilk cadı avcısıyım.

"Ne kadar cesurca. Thrit borusunu kaldırdı. "Ve bunun için sadece senin sözüne sahip olmamız çok uygun.

"Hepimizin yaptıklarımızı söyleyecek ozanları yok, evlat.

'Seni Batı'da kullanabilirler. Inys'te bir sürü cadı var,' diye mırıldandı Karlsten. Gözleri kan çanağına dönmüştü. 'Yeni dostlarımıza anlat Wulfert. Inysca Cadısı senin annen değil miydi?

Wulf Sauma'nın gerildiğini hissetti. "Karl," diye uyardı Thrit alt tonda, "yerinde olsam çenemi kapatırdım.

"Hayır. Söyle onlara! Karlsten yumruğunu masaya vurarak fincanları tıkırdattı. "Baronun seni haithwood'un kenarında bir kurtla nasıl bulduğunu anlat onlara.

"Siktir git Karl.

Kuzeyliler, Karlsten'la bakışlarını kilitleyen Wulf'a bakarken kısa süreli bir sessizlik oldu. İçkinin sisi altında bir yerlerde, o küçük mavi gözlerde farkındalık yanıyordu.

"İşemem lazım," dedi Wulf, soğukkanlılığını pamuk ipliğine bağlı tutarak.

"Wulf," diye başladı Eydag, ama o çoktan ayağa kalkmış ve kalabalık bankların arasında bir yol açmıştı. Duvarlar yıkılıp keskin ve keskin kokulu havaya çıkana kadar yürüdü.

Gece yarısına yakın olmasına rağmen, güneş ufku öpmek için çok utangaçtı. Kasvetli ışık, karlı Dómuth Dağı'nın önüne yayılmış, dumanı tüten çamur çanaklarından oluşan bir tarlada duruyordu. Wulf, Solnótt'un uykulu yerleşiminde, küçük bir yün pazarının ve demir ocağında terleyen bir demircinin yanından geçti. Kalbi demircinin çekiç darbelerine eşlik ediyordu. Tahta patikalardan çıkıp tarlanın çatlamış sarı toprağına doğru yürüdü ve gözleri yanarak bir çamur kabına cesaret edebildiği kadar yakın oturdu.

Bir lith'te sır olmazdı ama Eydag'ın hepsini hikâyelerini paylaşmaya, onları birbirine bağlamaya çağırdığı gece çenesini kapalı tutmalıydı. Ondan önce Karlsten iyi bir arkadaşı. Fellsgerd'de çocukken tanışmışlar ve acımasız eğitimden birlikte, kardeş gibi hızlı bir şekilde kurtulmuşlardı. Sonra Wulf geçmişiyile ilgili hikâyesini anlatmıştı.

Karlsten eski yöntemlerin en ufak bir kokusundan bile nefret ediyordu. Verthing Bloodblade bir zafer kazanmak için büyükanne ve büyükbabasını buz ruhlarına kurban etmişti. Ona göre Wulf şimdi de aynı sapkınlık ve katliam kokuyordu.

Ben Wulfert Glenn. Lord Edrick Glenn ve Lord Mansell Shore'un oğluyum. Roland ve Mara'nın kardeşiyim. Kelimeleri kendi kendine tekrarlardı. Ben erdemli bir adamım. Halgalant'ta bir yerim var.

Artık kalp atışlarını hissedemediğinde Wulf gözyaşlarını sildi ve mektubu tuniğinden çıkardı. Onu böyle bir gece için saklamıştı, sevildiğini hatırlamaya ihtiyacı olduğu zamanlar için.

Wulf, hayal dünyanda iyi olduğuna inanıyorum. Seni karlar içinde otururken hayal ediyorum, bu mektubu okumak için kendine bir an ayırmışsın. Kısa keseceğim, ama önce biraz şiirsel olmama izin ver.

Bazen sabahları etrafta dolaşırken örümceklerin saçaklara ve çitlere ördükleri ağları görüyorum. O güzel çardakları inşa etmek için çok çalışıyorlar ama yine de kırılğan kalıyorlar. Ev şimdi öyle hissettiriyor.

Babamın hasatla ilgili ciddi endişeleri var. Çok uzun zamandır güzel iklimlerimiz oldu, kışlar bile hiç soğuk geçmedi - yine de bahar boyunca güneş sanki bir örtü giymiş gibi karanlık bir ışık saçtı. Gece yarısı güneşini kısıtıyorum, ama şüphesiz siz bizden çok daha sert bir bahar geçirdiniz. Yazın sıcaklığının havayı temizlemesi için dua ediyorum, tabii eğer y a z ı görebilsek.

Wulf güneşe baktı. Yüzünü kaplayan tozlar ışığını azaltıyordu. En azından kış ve bahar boyunca havada asılı kalan kalın gri bulanıklıktan daha inceydi.

O zamana kadar, babam her zaman ihtiyatlı davrandığı için minnettarım - en azından ambarlarımız dolu. İnşallah kış geldiğinde bu vilayette kimse aç kalmaz.

İşin güzel tarafı, sonunda bir amacım olduğunu hissediyorum. Siz Inys'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra, sekreteri olma teklifime çok sıcak bakan Leydi Marian için çalışmaya başladım. Bana iyi bir maaş ve Befrith'te kalacak yer veriyor. Nezaketin ruhudur, hizmetçilerinin rahatına her zaman dikkat eder ve hatta zaman zaman neşe dolu olabilir. Yatak odam bir düşese layık!

Zayıf bir gülümsemeyle sayfayı çevirdi. Mara'yı şatonun gölgeli bir odasında, pencerenin kenarında yazarken, dışarıda tarla kuşları cıvıldarken hayal etti.

Bana sırlarını açmaya başladı bile. Aziz biliyor, kış günlerinde yalnızdı. Şu anda, hiç görmediği ailesi için korkuyor - Kraliçe Sabran onu saraya kabul etmeyecektir. Marian orada bulunmasının yarardan çok zarar getireceğini biliyor ama böyle bir zamanda, hepimiz Dehşet Dağı yüzünden huzursuzken, kızı ve torunuyla birlikte olmayı arzuluyor.

Aziz'e şükürler olsun ki hiç isyan olmadı. Kraliçe Sabran söylentileri asla doğrulamadığı için herkes Dehşet Dağı'nın patlak verdiğiğine inanmıyor. Tellallar hiçbir şey söylemedi. Sadece fısıltılar var - ki sanırım bunlar çok daha tehlikeli olma potansiyeline sahip. Hróth'ta durum nasıldı?

Babam, babam ve Rollo sevgilerini yolladı. Aziz seni korusun, Wulfert Glenn. Yakında bana yaz.

Mektubu kaydirdı ve bir kenara koydu. Onu her zamankinden daha çok özliyordu. Ailesini özlemişti. Eski Inys Kraliçesi'nin kendi ailesi için korkmasına şaşmamalı.

Wulf çoğu kişiden daha fazlasını biliyordu. Kral Bardholt'un Vatten Klanı'ndan bir elçiyi kabul ettiği gece şarabı o doldurmuştu; elçi ona patlamanın olduğu gece atılan korkunç bir çığlıktan bahsetmişti. Belki korku dolu hayal gücünün eseriymiş, belki de kırılan toprağın gıcirtısıydı - ve yine de bu çığlık İsimsiz Olan'ın fısıltılarını tohumlamıştı.

Gökyüzü sessizliğini koruyordu. Yerde ise garip olaylar oluyordu. Kayıplar: koyunlar, sığırlar. Yüksek ve alçak yerlerden gelen sesler. Bardholt her ihbarı taş suratlı bir şekilde yakmıştı. Eğer insanlar Dehşet Dağı'ndan bir şey çıktığına inanırlarsa, bu onun eşini ve genç krallığının temel taşları olan dinini tehdit ederdi.

Wulf çamur çanağından gelen güçlü kokuyu içine çekti. Gece yarısı güneşi onu kehribarın içindeki bir güve gibi sarmıştı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa baksın, bu gökyüzü sonbahara kadar bir daha kararmayacaktı.

Bir yıldan daha kısa bir süre önce, Dehşet Dağı'nın patladığı gün bu çamur çanakları kazanlar gibi kaynayıp t ü t m ü ş t ü . Karın içinde bayıldığı gün. Thrit onu orada yatarken bulmuştu, buz gibi soğuk ve ateşler içinde, ormanda hayvanlar çığlık atarken, kuşlar kuzeye ve batıya doğru akın ederken.

"İşemek için tuhaf bir yer.

Wulf yukarı baktı. Thrit kollarını kavuşturmuş, çamurluğun yanında belirmişti.

'Beni yanlış anlama. Hepimiz istemişizdir,' dedi ciddiyetle, 'ama bu pek akıllıca görünmüyor.

"Ben denemedim.

"Güzel. Gözlerini gece yarısı güneşine dikti. "Yılın bu zamanını hiç sevmedim. "Neden sevmedin?

"Yıldızları net görememekten hep nefret etmişimdir. Thrit gelip Wulfun yanına oturdu ve ona yer açtı. "Dedelerimin ülkesinde yıldızların tanrıların gözleri olduğuna inanırlar.

Bu konuşma artık sapkınlıktı. "Ne tür tanrılara değer veriyorlar?" "Onlara ejderha deniyor," dedi Thrit. "Pek çok Doğulu onların hüküm sürdüğüne inanır. gökyüzü ve sular, ama yüzyıllardır uyuyorlar, trajik bir olay yüzünden uzaklaştılar. Gözlerinde hüznü bir bakış belirdi. 'Bir gün o yeri görmek isterim. Atalarım hakkında daha çok şey öğrenmek için.

Wulf bunu anladı. "O zaman oraya gitmek isterdin," dedi, "eğer bir yere gidebilseydin?

'On İki Göl İmparatorluğu'nu görmek için bir servet öderdim. Bir gün, Gemilerin Felaketi'nde kendimi riske atacak kadar zengin ve gözü kara olduğumda, gideceğim. Nereye gitmek isterdin?" diye sordu Thrit. "Karlsten'den uzağa, sanırım. Wulf yanağının içini çiğnedi. "Seni utandırmasına izin verme, Wulf. Senin kalbini biliyoruz. Onunki küçük ve korkuyla dolu.

"Fark etmez. Wulf gözlerini örtülü güneşe dikti. "Çocukluğumdan beri insanlar benden korkuyor.

"Ve hiçbir kara kara düşünme beni onlara katılmaya ikna edemeyecek.

Wulf onun bakışlarına karşılık verdi. Thrit genellikle gülecek bir şeyler bulurdu ama bu kez kara gözleri samimiydi.

"Umarım siz ikiniz orada yüzme planlamıyorsunuzdur.

Yeni bir sesle irkildiler. Regny gelmişti, tuniği ve postalının üzerine kürk bir örtü örtmüştü. Thrit rahat bir gülümsemeyle, "Gerek yok," dedi. 'Buhar cilt için iyidir. Parıldamıyor muyuz?

"Çok güzel. Regny bir dizini çenesinin altına sıkıştırarak aralarına yerleşti. "Karlsten'in ne yaptığını duydum," dedi Wulf'a. "Yarın, şafak vakti, yanan bir kömür taşıyacak.

Wulf başını salladı. "Bu onun söylediklerini değiştirmeyecek.

'Sırlarınızı saklayacağına dair yemin etti. Gevşek bir dil cevapsız kalamaz. Ondan Thrit'e baktı. "Sanırım ikiniz de buraya ondan uzaklaşmak için geldiniz.

'Karlsten insanın kanını kaynatıyor. İçine düşersek bu çamur çanağı da öyle,' diye ekledi Thrit, 'ama en azından daha iyi bir dostluk içinde öleceğiz. Sıcak gri bulamacın içine bir taş attı. "Ve Cadıboğan'ın anlatacağı başka bir hikâyeye daha katlanabileceğimi sanmıyorum.

"Eğer ziyafet seni sıkıyorsa, ilgini çekecek bir şeyim var.

"Yontulmuş çeneli yalnız bir reis mi?

Bu beni tarif ediyor.

Evet, öyle. Çenesi yontulmuş ve aynı zamanda bir erkek olan yalnız bir reis mi?

"Onlardan birine sahip olsaydım, paylaşmazdım. Regny paltosundan bir şarap tulumu çıkarıp içti ve bitirdiğinde ona uzattı. 'Bu sabah bir haberci geldi ve Ófandauth'ta bir hastalık olduğunu haber verdi. Majesteleri önden gitmemizi ve ziyaretinin güvenli olup olmadığına karar vermemizi emrediyor. Eğer hastalık varsa, Issın'ın güvenliğini sağlamamızı istiyor.

Issın bir zamanlar kardan adamların en saygınıydı. Hróth'un Altı Erdem'e yönelmesine yardım etmiş, daha sonra da bir kutsal kişi olmuştu. Bardholt hâlâ ara sıra onun köyünü ziyaret ederdi.

"Hepimiz mi? Wulf sordu.

"Sauma'yı getireceğiz," dedi Regny, "ama Karlsten burada kalacak. Birkaç gündür ona doydum. Bıçağını ve bileme taşını çıkardı. 'Bir şey olmayacak. Sadece güneş aptallığı.

Wulf onun bakışlarını yakaladığında gözlerini kaçırdı. Regny'nin ne zaman emin olmadığını biliyordu.

Kraliyet ailesinin çoğu ile birlikte ziyafet salonunun zemininde uyudular. Güneş ışığını engellemek için her çatlak ve açıklık kalafatlanmıştı.

Şafak sökmeye yakın Wulf, Sauma'nın onu sarsmasıyla uyandı. Sert bir baş hareketiyle gözlerini yumdu ve el yordamıyla kürklü çizmelerini aradı.

Gökyüzü yeni kazınmış bir deriydi, ham ve gergindi. Salonun dışında, lithler bir ocak ateşinin etrafında bekliyordu, Vell kırmızı gözlü ve solgundu. Wulf kendisine ölümüne bakan Karlsten'ı görmezden gelse de Regny'nin ortaya çıkmasına sevindi.

"Tazı kılı mı?" diye mırıldanarak Vell'e bir şarap tası uzattı. Vell onu homurdanarak aldı.

Regny bir çift maşa taşıyordu. Onları ateşten bir köz almak için kullandı ve hepsine doğru tuttu.

Söylendiğine göre Aziz, İsimsiz Olan'la düellosu boyunca kılıcını elinden bırakmamış, hatta onun ateşli nefesi Ascalun'u yakıp kavurduğunda bile. Bardholt hikâyedeki bu ayrıntıyı sevmişti - cesaret ve metanetin bir örneği. Kızgın kılıçların çoğu bedeni yok ederdi ama Hróth'taki günahkârlar her zaman yanan bir kömürü bir süreliğine tutarak kefaretlerini ödeyebilirlerdi.

"Vargoylu Karlsten," dedi Regny, "l i t h l e r i n e sırlarını saklayacağına dair yemin ettin. Dün bu yemini bozdun. Aziz'i ve Kutsal Maiyeti'ni birbirine bağlayan dostluk erdemine ihanet ettin. Kömürü ona doğru tuttu, ışık gözbebeklerinde parlıyordu. 'Yoldaşlık Şövalyesi'nden merhamet dile. Ahlaksızlığın için acı çekmeye istekli olduğunu göster.

Karlsten küçümseyerek burnunu çekti. Sol eldivenini çıkardı ve avucunu yavaşça yukarı çevirmeden önce Wulf'un gözlerinin içine baktı. Regny maşayı açarak kömürü avucunun içine bıraktı.

Eydağ yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Karlsten dişlerini sıktı, acı boğazını sıkıyor ve gözlerini dolduruyordu ama sesini çıkarmadı. Wulf kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı; Karlsten nefretle ona baktı. Kömürü bir kenara fırlatmadan önce çok uzun süre dayandı, yüzü terden sıırıslıklam olmuştu.

"Benim çektiğim acı Aziz'inkinin gölgesinden başka bir şey değil," diye ı s ı r d ı . "Ruhumu Halgalant'a layık kılmak için her gün çalışacağım.

'Şefiniz olarak bunu sağlayacağım. İyileşmek için git ve bir daha dilini çıkarmadan önce iki kez düşün,' dedi Regny, yüzü kar kadar soğuk. 'Bir dahaki sefere kömürü ağzına koyacağım'

O günün ilerleyen saatlerinde, kuzeye doğru at sürerlerken, kurşuni gökyüzünden iplik iplik kar yağıyordu. Hróthi'ler seyahat için küçük, iri yarı atlar yetiştirirdi, Barrowmark'ın - Hróth'un en kuzey ve en doğu bölgesi, her daim yağan karın yoğun ve sert olduğu, zeminin eski kül yağmuru ile simsiyah olduğu yer - kaya ve buzlarına ayak basarlardı.

Dağınık çiftliklerde ve köylerde yaşayan halk, buzda balık tutarak, balta girmemiş ormanlarda avlanarak ve Hüranlarla ticaret yaparak mütevazı bir yaşam sürdürüyordu. Kışın neredeyse hiç ışıkları yoktu.

Issınlılar, kar görücüler toplumdaki resmi yerlerinden mahrum bırakıldıklarında buraya çekilmeyi tercih etmişlerdi. Bazıları kutsal kişiler ya da şifacılar olurken, diğerleri sürgüne gitmişti. E r d e m l i l i ğ i n ruhlarla konuşan kadınlara merhameti yoktu.

Issın yine de Hróthi'yi Altı Erdem'i kabul etmeye ikna etmeye yardım etmişti. Bu yüzden Bardholt her zaman ona döner, onun rahatını sağlar ve rehberliğini isterdi. Daha genç, dinsiz benliğinin bir gölgesi, Aziz'e olan sevgisi tarafından diri diri gömülmüş olarak tutunuyordu.

Arazi kasvetli ve kayalıktı, bölgenin kilit noktası olan Undir adlı masa dağını çevreleyen derin buz kazanları tarafından çukurlaştırılmıştı. Onun ötesinde, tüm haritaların Kuzey'de sona erdiği donmuş bir ova, Nárekengap uzanıyordu.

Birçok kaşif burayı geçmeye çalışmıştı, tıpkı buzların çözüldüğü efsanevi bir vadiyi arayan bazı eski kar denizcileri gibi.

O uçsuz bucaksız düzlüğün çok uzaklarında, kayalıklardan gökyüzüne buhar püskürten bir buz kulesi yükseliyordu; sonsuz beyazlıktaki tek yol göstericiydi. Onun ötesinde kaç ceset yatıyordu, kimse bilmiyordu.

Wulf tuzlanmış kuzu eti çiğniyor ve olabildiğince az konuşuyordu. Akli sürekli Demir Koru'daki bir cadının hikâyesine gidiyordu - kargaya dönüşen cadı.

Langarth'ta kimse Lord Edrick'in duyabileceği şekilde Inysca Cadısı'ndan bahsetmiyordu. Buna cesaret edebilecek son kişi, kendine fazlasıyla güvenen on dört yaşındaki Roland'dı: *Baba, aşçının Wulf'un cadının çocuğu olduğunu söylediğini duydum, onu ormanda bulduğumuza göre. Bu doğru mu?*

Babaları hepsine karşı hep yumuşak davranmıştı ama Roland bir aydır ahırları temizliyordu. *Wulf senin kardeşin.* Lord Edrick ona sertçe, *onun bir cadıyla hiçbir ilgisi olmadığını* söylemişti. *Bir daha asla ondan bahsetmeyeceksin. Ne ona ne de başkasına. Beni duyuyor musun Roland Glenn?*

Roland kabul etmişti. Yine de Wulf o zamana kadar yeterince şey öğrenmişti. İlk aşçıları, Lord Edrick onu göndermeden önce sık sık Ormanın Hanımı'ndan bahsederdi ve Roland da her zaman bu hikâyeleri aktarırdı. Bunlardan biri de cadının kendini kuşa dönüştürebildiği idi.

Öğleye doğru Regny onları bir nehrin bazalt parçalarının üzerinden aktığı bir vadiye götürdü. Atları, Wulf serpintinin tadını alana kadar nehrin kıyısı boyunca dörtlüce koştu. Bir köşeyi döndüklerinde, beyaz bir bıçak gibi kesen atkuyruğu şelalesini gördü.

"Yaklaştık," dedi Sauma.

"Bu bir sanctarian mı? Thrit gözlerini siper etti. 'Aziz, ihtiyacımız olan tek şey bu. İstenmeyen bir dua nöbeti.

Wulf onun görüş alanını takip etti. Bir figür nehrin ötesindeki dik tozlu patikadan aşağı iniyordu, yeşil cübbesi karla kaplanmıştı ve bir kolunu sallıyordu. "Dur. Adam tökezleyerek yaklaşırken Wulf zayıf ve kırık bir ses duydu: 'Lütfen dostlarım. Daha ileri gitmeyin. Geri dönün!

Regny onu karşılamak için nehrin içinden atını sürdü. 'Sanctarian,' dedi buyurgan bir şekilde, 'Ben Askrdallı Regny, Skiri Longstride'ın kemiğiğim. Buraya kralın emri üzerine geldik.

"Daha ileri gitmeyin," dedi sanctarian vahşi gözlerle. 'Geri dön genç reis, sana yalvarıyorum. Majestelerine kuzeye yolculuğunu durdurmasını söyle. Barrowmark'tan olabildiğince uzağa gitmeli.

"Sakin ol. Thrit kaşlarını çatı. "Sorun nedir dostum?"

Bir lanet. Ófandauth'un üzerindeki bir lanet. Krala kendim bir mesaj gönderirdim ama artık kimin etkilendiğini, kimin etkilenmediğini bilmiyorum. Çok yaklaşacak olanları uyarmak için bir haftadır burada, kanyonda oturuyorum. Geri dönemem. Açlıktan ölmeyi tercih ederim-' Elleri titreyerek kılıç işareti yaptı. "Hiçbir ruh Halgalant'a bu şekilde girmemeli.

'Bu insanlar senden yol göstermeni bekliyor, Aziz Adam,' diye alay etti Regny. "Ve sen burada sınıyor musun?

"Ben bir kutsal kişiyim, savaşçı ya da hekim değil.

Wulf, Regny'nin yanına yaklaştı. "Sanctarian," dedi, "eski Snowseer, Issın nerede?

"Evine kilitlendi. Aklı olan herkes de öyle.

Regny bakışlarını patıkaya dikti. "Köyü kendimiz görmeliyiz," dedi, "böylece bu hastalığı Kral Bardholt'a anlatabilirim.

'Madem ısrar ediyorsunuz, o zaman yalvarırım kimseye dokunmayın. Parmaklarda bir kızarıklıkla başlar.

Sauma gözlerini kıstı. "Peki nasıl sona eriyor?

Kutsal kişi başını salladı ve yüzünü tutarak bir kayanın üzerine yığıldı. Regny arkasına bile bakmadan yanından geçti.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Sauma ona yetişirken. "Geri dönmeliyiz. "Peki krala ne diyeceğiz? Regny açıkça söyledi. 'Buraya bir şey için geldiğimizi Hastalığı anlıyor ama hala ne olduğunu anlamıyor mu? Bu ona nasıl yardımcı olacak, Sauma?'

Wulf onun sesindeki keskinliği biliyordu. Kadın gergindi. "Regny," diye araya girdi, "sen Askrdal'ın Reisisin. Bırak da gidelim.

Regny atını durdurdu. "Askrdal'a hükmettiğimde, benim yerime başkalarını tehlikeye göndereceğimi mi sanıyorsun?

"Eh," dedi Thrit yumuşak bir sesle, "bizim bu sıralı dünyamızın yolu budur. Sıradan halk eker, yüksek halk biçer. Bunun mantığını ve ahlakını sorgulayabilirsin ama-'

"Ben korkak değilim, Isborglu Thrit. İkisine de alaycı bir bakış fırlattı. "İsterseniz kalın.

Gümüş atını mahmuzlayarak patıkaya çıktı.

'Geride kalan herkesi ciddi şekilde yaralayacaktır. Sıcak kömür, hassas yerler,' dedi Thrit. "Evet? Wulf yorgun bir şekilde başını salladı ve liderlerinin peşinden atını sürdü.

Dünyanın sonundaki köy, geri kalanların mahrum bırakıldığı tüm bakımı görmüş bir sığınığın etrafında toplanmış, molozdan yapılmış küçük barınaklardan oluşan altı katlı bir halkaydı. Bu gibi yerler acımasız ve dayanıklıydı. Kara ovalarda ve her daim yağan karda tohumun gelişmesi zordu ve burada yaşayanları süt, tereyağı ve ete bel bağlamak zorunda bırakıyordu.

Bu da çiftlik hayvanı bulunamamasını daha da garip hale getiriyordu. Wulf atından inerken belirgin bir çürük kokusu aldı. Her şey terk edilmiş gibiydi. Atları ürkekti, oflayıp pufluyorlardı.

Regny onları tapınağın üst üste yığılmış çatılarına doğru götürdü. Rahatsızlığını belli etmeyecek kadar iyi eğitilmişti ama Wulf bunu omuzlarının dikliğinden ve sırtının gerginliğinden anladı. Bütün pencereler kapatılmıştı. Çatı açıklıklarından odun dumanı yükselmüyordu.

Mabedin kapıları birbirine zincirlenmişti. Thrit kılıcını kınından çıkardı ve kabzasıyla kapıyı çaldı. "İçeride kimse var mı?

Sadece rüzgâr cevap verdi. Regny yavaş bir kararlılıkla iki baltasını da çekti. "Bekle. Wulf birini sapından yakaladı. "Burası dışarıdan mühürlenmişti.

'Eğer biz bakmazsak, başkası bakmak zorunda kalacak. Ve bu hastalık her ne ise, Issın'ı ondan uzak tutmalıyız. Onun yüzünden, serbest bıraktığı baltaya baktı. 'Sauma'yla birlikte köyün güneyini arayın. Issın'ı bulun. Thrit, benimle gel.

Ayrıldılar.

Sauma bir ok yerleştirdi, Wulf ise karda ilerlerken bir eli kılıcındaydı. "Hayvanlar yakınlarda otluyor olabilir," diye mırıldandı Sauma. Koyu renk gözleri evler arasında gezindi. 'Belki bir buhar deliğinin yakınında. Orada ot yetişir.

"Ben de hiç ateş görmüyorum.

Her kapıya vurduklarında içeriden ne bir cevap ne de bir hareket geliyordu. Köyde bir yerde bir menteşe gıcırdayınca hep birlikte durdular. Bir bakış alışverişinde bulundular, dinleyerek beklediler.

Kısa bir süre sonra ilerlemeye devam ettiler ve sonunda köyün güneyini sınırlayan nehre ulaştılar. Wulf nehrin kenarına yaklaştı ve şelalenin üzerinden aşağıya baktı.

Geçit ıssızdı. Sancarian'ın oturduğu yerde sadece uzun bir kan izi vardı.

"Sauma," dedi.

Sauma da ona katıldı. Gördüğünde burnundan keskin bir nefes çekti.

"Kurtlar," dedi, bir sis içinde serbest bırakarak. 'Ya da bir ayı. Yazları deniz buzundan yüzenlerin sayısı giderek artıyor. Parmakları yayını sıkıca kavradı. 'Eğer Ófandauth'un hastalıklı olduğu kadar vahşi bir ayısı da varsa, gerçekten lanetli olduğuna inanabilirim.

'Ne olduğunu görmek istiyorum. Korum beni.

Sauma onu düşündü. "Issın'ı bulmamız gerek.

"Evet. Wulf ona baktı. "Ve sonra onu buradan canlı olarak götürmeliyiz. Ve yenmeden.

Kız onu vazgeçiremeden -gerçi kız bunu denemezdi ama- atını almaya gitti. Dizginlerinden tutarak patikaya döndü, kramponları kayaya ve buza takıldı ve bir kez daha beyaz çağlayana baktı.

Binicisini topallatır topallatmaz başını kaldırıp Sauma'yı gördü, yayını hazırlamıştı. Sauma ona başıyla selam verdi. Kılıcını çekti ve şelaleye doğru adım atmadan önce derin bir nefes aldı.

Gün ışığı bir mağaraya vuruyordu. Hróth'ta gördüğü çoğu mağaradan daha küçük olan bu mağara, kırık dişlere benzeyen duvarları olan püsküllü kaya parçalarıyla doluydu. Wulf nehirden yürüyerek çıktı, ayağını bastığı yeri buldu ve çevresini değerlendirdi. Pelerini damlıyor, mağaradaki uğultu tarafından boğuluyordu.

İçindeki korku bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Bir adım daha atmadan önce herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledi, kramponlarının *şingirtisi* biraz fazla yüksekti. Yoğun, keskin bir koku boğazını yaktı, göğsünü sıktı.

Sancarian gitmişti. Wulf mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken, soğuk yerini kuru bir sıcaklığa bırakırken, kan olup olmadığına baktı. İki kez bileğini burkmaya ramak kalmıştı. Bir köşeyi döndüğünde kendini küçük bir mağarada buldu. Bazalttan parlayan dişler yukarıdan ve aşağıdan çıkıntı yapıyordu, bu yüzden aniden korkunç bir ağzın dudağında durduğu izlenimine kapıldı.

İlk başta bunların kayalar olduğunu düşündü - ancak kayalar nadiren bu kadar benzer şekillerde olurdu. Bir araya toplanmışlardı, karanlık ve çukurluydular. Sanki bir rüyadaymış gibi onlara doğru yürüdü, ensesi kaygandı, ter yanağından aşağı süzülüyordu. En yakını göğüs kemiğine kadar geliyordu. O garip içgüdüğü takip ederek eldivenlerinden birini çıkardı ve çıplak elini taşın yüzeyine koydu.

Taş derisini parçalayacak kadar kabaydı ve sanki bir sobanın üzerindeymiş gibi sıcaktı. Parmakları titrerken, içinde büyük bir çalkantıya neden olan bir dizi his akmaya başladı: yakınlık, arzu, korku ve hepsinden önemlisi, hayal bile edemeyeceği bir tiksinti. Dokunduğu şey her neyse, var olmaması gerekiyordu. *Yanlış bir şeydi.*

Bir an sonra çatladı.

Wulf geri çekildi. Kayanın içinde kırmızıya çalan kılcal çizgiler belirdi ve içinden buhar kıvrıldı.

Zihninin çınlayan oyuklarını araştırdı. Bu mağara, ateş dağının bir uzantısı olan Dómuth Dağı'na bir şekilde bağlanmış olmalıydı. Çatlakların için için yanmasını izlerken, kükürt ve iğrençlik kokusu aldı - ve başka bir şey, onu hasta eden bir şey.

"Wulf!

Ses onu trans halinden çıkardı. Tüten kayadan geri çekildi ve ürpererek gün ışığına çıktı, buz gibi su seli onu şok ederek kendine getirdi.

Sauma atının üzerinde, Regny, Thrit ve kürkler giymiş, saçları ve teni sis gibi solgun, zayıf bir kadınla birlikteydi.

"Wulf," dedi Thrit. "Ne buldun?"

Cevap vermeye çalıştı. Bir şekilde o karanlıkta gördüklerini, kokladıklarını ve hissettiklerini açıklaması gerekiyordu. "Beni takip et," diye emretti Regny. Issın onun beline tutundu. "Solnótt'a dönüyoruz."

Yukarıdan bir yerlerden korkunç bir çığlık geldi ve atları ürküttü. Sırılsıklam olan Wulf kendini eyere attı ve beşi bir sel gibi vadiden aşağı, Ófandauth'tan uzağa at sürdüler.

25

Güney

Nzene, etrafı dağlarla çevrili bir şehirdi. Mermer sokaklarında yürürken insan kendini bir çift dev el tarafından kavranmış hissedirdi; kırmızı Tanrı bıçakları yukarıda parmaklar gibi uzanır ve güneş alçaldığında yedi bölgeyi gölgede bırakırdı.

Tunuva, şehirdeki pek çok eğlence bahçesinden biri olan Abaso Place'e bakan gölgeli bir çatıda duruyordu. Lase Nehri altından akıyor, kuyuları ve hamamları besliyordu. Tüccarlar meyveli buzlar, tütsüler ve çiçekler satarken, insanlar suyun yüce ilahı, Washtu'nun düşmanı ve sevgilisi Abaso'nun ünlü bronz çeşmesinde serinliyordu.

Yüzlerinde endişe görmeyi bekliyordu. Lasyalılar Dehşet Dağı'nın tehdidini çok az kişinin bildiği gibi biliyorlardı ama Nzene sakinleri kaygısız görünüyor, yazın tadını çıkarıyorlardı. Bunun hükümdarları Kediko Onjenyu ile bir ilgisi olmalıydı. Başrahibe ona tehlikeden bahsetmişti ama o harekete geçmeyi uygun görmemiş olabilirdi.

Gashan Janudin yirmi yıldır onun koruyucusuydu. Tunuva önce onunla konuşmak istiyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geçmişteki birkaç Güneyli hükümdar, Saghul'un limonluk dediği güzel evleri *Manastır*'a hediye etmişti. Esbar en çok bunu seviyordu -Lasian başkentinin yükselen gürültüsünden, hayatın telaşından ve kargaşasından hoşlanıyordu- Tunuva ise çöl manzaraları, geniş kütüphanesi ve sessiz tatlı limon bahçeleriyle Rumelabar'daki izole malikâneyi arzuluyordu.

Gözlerini kısarak güneşe doğru baktı. Aylardır olduğu gibi kuru bir sis asılı durarak ışınlarını köreltiyordu; gün geçtikçe hafifliyordu ama henüz yok olmamıştı. Lasia

Her yıl doğu rüzgarlarının Burlah'ın tozunu savurduğu puslu bir mevsim olurdu ama hiç bu kadar uzun sürmemişt i. Hiç bu kadar karanlık olmamış tı.

"Hanımefendi.

Tunuva aşı ğı baktı ğında genç bir kadın gördü. Siyah tuniği yaz için kolsuzdu, taba rengi eteği belden kuşaklıydı ve Selinyi desenleriyle dikilmiş ti. Bu kıyafet, örgülü saçlarındaki altınla birlikte onun saraydan geldiğini gösteriyordu.

"Çiçekli bir ağacın gölgesinde dinlenebilirsiniz," diye seslendi, öğle vakti yaygın bir selamlamaydı bu. "Yüce Hükümdar sizi kabul etmeye hazır.

Tunuva baş ıyla onayladı ve Hıdat'ı balkonda baltalarını bileylerken bırakarak aşı ğı indi. Kediko Onjenyu'nun sayıca az olmaktan hoşlanmadı ğını uzun zamandır öğrenmiş lerd i.

Güneş toz maskesiyle daha serin olsa da, toprak taze bir somun k a d a r sıcak tı. Sandaletlerinin kalın topuklarına minnettar olan Tunuva, üzüm asmalarının ve pembe çiçeklerin gölge havuzları oluşturduğu, kafeslerle kaplı tanıdık sokaklarda yürüdü. Tüccarların ve haritacıların yanından geçerken kulak kabartsa da Dehşet Dağı'ndan bahsedildiğini duymadı.

Kısa süre sonra Büyük Onjenyu Sarayı'nın geniş beyaz merdivenlerindeydiler. Meyve bahçeleri ve sedir korularıyla çevrili saray, en yüksek noktalarını ikiz rüzgârgülleriinin oluşturduğu dik, kırmızı bir burun üzerine inşa edilmiş ti. Dağın tepesine k a d a r teraslar oyulmuş tu ve her biri yüksek heykellere bürünmüş Lasia'nın yüksek ilahlarından biri için kutsal bir bahçeydi. Duvarlarından şeftali gibi tatlı kokan parlak güneş ışınları fışkırıyordu.

Tunuva, görkemli Yukarı Saray'ın bulunduğu burnun tepesine götürüldü. Haberci onu, iki palmiyenin bir fiskiyenin üzerine eğildiği, üstü açık bir iç avluya götürdü.

"Tunuva.

Bu sesle birlikte Tunuva gülümseyerek döndü. Gashan Janudin, baş ı tıraş lı, zarif bir omzunu açıkta bırakan bir mantoyla yaklaş ırken gülümsemesi kayboldu.

On iki yıl onu değişt irmiş ti. Bir zamanlar kas lı olan kolları yumuş ak ve parlaktı, kolyesine uygun altın bileziklerle doluydu. Göz kapakları da altınla kaplıydı, pürüzsüz siyah tenine karşı parlaktı ve tavandaki açıklıktan içeri sızan güneş ış ı ğ ını yakalıyordu.

'Seni görmek ne güzel,' dedi. "Uzun zaman oldu. "Abla,"

dedi Tunuva, kendine geldiğinde.

Otuz yaş ına geldiğinde Gashan Tarikat'ın en iyi savaş ıcısı olmuş tu. Saghul onu Onjenyu Hanedanı'nın baş ını koruması için göndermemiş olsaydı -ki bu büyük bir onurdu-

munguna olabilirdi, ama sonunda Esbar seçilmişti ve Gashan göreviyle barışmıştı.

Dört yıl sonra, Esbar onu ziyaret etmiş ve kötü bir ruh hali içinde geri dönmüştü. Gashan'ın siyasetten uzak durmak yerine sarayın konfor ve fırsatlarını kucakladığını, Kediko'nun onu Kraliyet Konseyi'ne yükseltmesine yetecek kadar yükseldiğini bildirdi. Tunuva Saghul'u hiç bu haberi aldığı zamanki kadar öfkeli görmemişti.

Onca yıllık eğitim boşa gitti. Biz hizmetçi ya da ücretli dalkavuk değiliz. Kediko bize hakaret ediyor ve bu konuda komplo kuruyor.

Tunuva özel olarak, hepsinin yargılamakta acele edip etmediklerini merak etmişti. Gashan evden uzakta yaşamaya, başını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu - ama şimdi kız kardeşinin nasıl giyindiğini görünce, Tunuva güneş şarabını çok fazla içtiğini anladı.

Burada kırmızı moda olabilirdi ama aileleri arasında bu sadece Başrahibe için geçerliydi.

"Siyu uq-Nāra'yı bekliyordum. Gashan, Libir lehçesi olan Lasian'ı kırparak konuştu. "O seninle mi?"

Tunuva ona baktı. *Bana kız kardeşim demiyor.* "Siyu, Prenses Jenyedi'nin gözüne girdiğinden emin olmak için bir süre daha buradaki pozisyonu için çalışmak istiyor," diye cevap verdi, ana dilleri Selinyi'ye sadık kalarak. "Başrahibe onun kış ortasında size katılacağını umuyor.

"Hazır olmadan onu istemeyiz. Gashan onu bir kemerin içinden geçirdi. "Majesteleri sizi bekliyor. O meşgul bir adam, Tunuva. Bunun uzun sürmeyeceğine inanıyorum.

Gashan buraya Yüce Hükümdar'ı korumak için gelmişti. Görünüşe göre şimdi daha çok onun zamanını korumakla ilgileniyordu.

"Kısa ve öz olmaya çalışacağım," dedi Tunuva. Yürümeye başladıklarında, Lasian'a kayarak denemeye devam etmeye karar verdi. "Umarım iyi gidiyordur, kardeşim. En son rapor vermek için döndüğünden beri çok uzun zaman geçti.

"Her mevsim Başrahibe'ye yazıyorum ama görevlerim saraydan fazla uzaklaşmamı yasaklıyor.

Tunuva kendini çelikleştirdi. Yüzleşmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Kraliyet Konseyi'nde yer almayı neden kabul ettiğinizi merak ediyorum," dedi dikkatle. "İlk görevin Ana'ya karşı.

'Ailesini savunarak ona hizmet ediyorum. Buna onların mali çıkarlarını korumak da dâhil," dedi Gashan hızla. 'Son hasattan hemen sonra toz geldiği için şanslıydık ama bu seferki kesinlikle kötü olacak. Bir şehri beslemek çok fazla zamanımı alıyor.

Tunuva pes etti ve Hidat'ın gelmesini dileyerek önüne baktı.

Siyu Tarikat'tan kaçmaya çalışmıştı. Şimdi de Gashan geleneklerine sırtını dönmüştü. Patlama hepsini bir araya getirmeliydi. Bunun yerine, Tunuva'nın ailesi dikiş yerlerinden geriliyordu ve onu nasıl bir araya getireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gashan onu siyah ve beyaz fayanslar arasında gezdirdi. Kapılar açık duruyor, kutsal bahçeden gelen kokuları karşılıyordu: limon, kayısı, tatlı kırmızı sap. Tunuva kız kardeşinin Tarikat hakkında soru sormasını bekledi.

"Söylesene," dedi Gashan gelmeyince, "Kediko Nzene'yi savunmaya hazır mı?"

"Tam olarak neye karşı?"

"Dehşet Dağı patladı, Gashan," dedi Tunuva, huzursuzluğu artarak. 'Esbar ve ben o gece bir şeyin ortaya çıktığını gördük. Başrahibenin haber gönderdiğini sanıyordum.

'Evet, kışın yazmıştı. O zamandan beri hiçbir şey olmadı. Gashan yürümeye devam etti. "Majesteleri halkın arasına korku salmak istemiyor.

"Özel olarak mı hazırlanıyor?"

"Hayır. İsimsiz Kişi'nin sadece çocukları korkutmak için anlatılan bir hikâye olduğuna inanıyor.

Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Bir hikâye. Tunuva başını salladı. "Abla, bu dine saygısızlık.

"Mantıklı sorular sormak dine saygısızlık mı? Gashan sert bir sesle söyledi. "Belki kapalı bir dünyada.

"Bu delilik. İsimsiz Olan Lasia'ya hiç gelmemiş olsaydı, Tarikat nasıl var olurdu?"

Gashan bir omzunu kaldırdı. "Siyâti, Cleolind'in Lasia'nın Veliaht Prensesi olduğunu iddia etti; diğerleri onun Selinu'nun yerine geçmesi için tercih ettiği çocuk olmadığını söylüyor. Eğer onun varisi olmayacaksa, o zaman yönetecek başka bir şey bulması mantıklı *değil* mi?"

Tunuva soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Gashan sanki tek sonuç buymuş gibi konuştu. "Sözlerin Ana'ya büyük bir hakaret," dedi sessizce. 'Canavar Yikala'ya saldırdığında ölen Lasyalıların da şerefini lekeliyorlar. Bunun bir yalan olduğunu hayal edebilmen-'

"Ben asla böyle bir şey söylemedim. Ben sadece hikayelerin süslenebileceğine işaret ediyorum. Mentendon'da gördüklerinize gelince: karanlıktı ve sanırım çok fazla duman vardı. Gashan başka bir saray mensubuna başıyla işaret etti. "Esbar'ın her zaman ateşli bir hayal gücü olmuştur.

Esbar'ın hızlı bir cevabı olabilirdi. Tunuva'nın ise boğazını bir el gibi sıkkan sadece hüznü vardı. Sarayın en üst katına ulaştıklarında iki muhafız kenara çekildi.

Gaşan Tunuva'ya, "Majestelerinin pek çok derdi var, kardeşim," dedi. "Onun yükünü artırmayacağına inanıyorum.

Ses tonuna bakılırsa Tunuva oraya adamdan iyilik dilenmek için gitmiş olabilirdi. Tarikata dönüş yolundaki uzun yolculuğun bile Esbar'ı neden sakinleştirmeye yetmediğini anlamaya başlamıştı. 'Ben buraya sadece Yüce Hükümdar'ı korumak için geldim,' dedi. "Sen ve ben aynı taraftayız, Gashan.

"Elbette. Kısa bir gülümseme. "Hoşça kal o zaman, Tunuva.

Kadın gitti. Tunuva zırhlı kadınların yanından geçerek cahil güneşin ışığına geri döndü.

Normalde yukarısı daha sıcak olurdu. Oysa teras, pişmiş topraktan uzakta, hoş bir serinlik hissi veriyordu. Tunuva Lasia'nın Yüce Hükümdarı'nı bulmadan önce şehre yukarıdan hayranlıkla baktı.

Kediko Onjenyu kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Bir gölgelik altında oturmuş, ağaç kabuğundan bir örtü giymiş ve kızarmış bir bildircinin yarısını yemişti. İki hizmetkâr onu yelpazeliyor, üçüncüsü elinde sineklikle nöbet tutuyor, bir diğeri de elinde meşe tütsülenmiş tuz dolu bir kâse tutuyordu.

"Yüce Hükümdar," dedi Tunuva. "Başrahibe saygılarını sunuyor.

Ona kısa bir bakış attı. Sarkık göz kapakları onu sıkılmış gösterebilirdi, eğer yüksek kaşları ona sürekli bir şaşkınlık havası vermeseydi. Bu şekilde yüzü sinirleri yıpratıyordu, çünkü insan onun memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradığından asla tam olarak emin olamıyordu.

'Tarikatın bir kız kardeşi,' diye gözlemledi Selinyi. "Hazinedarım geleceğinizi söyledi. Teni yılanmış bronzun kahverengisiydi. "Yüzünüzü hatırlamıyorum.

'Tunuva Melim. Sen daha prensken ziyaret etmiştim,' dedi Tunuva, içgüdüsel cevabını bastırarak: *O senin değil.* "Rahmetli annenize bir dostluk nişanesi vermek için.

"Bu sefer de dostluk nişanesi mi taşıyorsun?

'Bir mesaj şeklinde. Ben mungunamız Esbar uq-Nāra'nın yerine geldim.

"Esbar'ın kim olduğunu biliyorum." (İma çok iyiydi.) "Çok mu meşgul? Ziyaret mi?"

"Esbar'ın Manastır'da pek çok sorumluluğu var.

"Benim de burada pek çok sorumluluğum var ama yine de sizi kabul etmek için zaman ayırıyorum. Uzun bir süre sonra Kediko başıyla masanın diğer tarafındaki divanı işaret etti. "Bana katılın. Nzene'nin cömertliğini paylaşın.

"Çok nazıksınız.

Tunuva divana oturdu. Bir başka hizmetkâr onun için bir fincana bir kaşık hurma şurubu koydu, sonra da ağzına kadar koyu altın rengi birayla doldurdu. Yiyecekleri incelerken bakışları bir yığın portakala takıldı - Yscalin'in bahçelerinden gelen küçük, acı türden portakallar.

Kediko onu izliyordu. İfadesini yumuşatarak portakalların yanından uzandı ve bir kara erik aldı, bir nara dokunmadan bıraktı. Bu Onjenyu Hanedanı için kutsal olan kraliyet meyvesiydi. Adam ekşi portakallarıyla onunla alay etmek istese bile, kadın onun geleneklerine saygı duyacaktı.

"Tarikatın bir rahibesi beni en son ziyaret ederek onurlandırılalı neredeyse iki yıl oldu. Kediko bildircinin bir bacağına soydu. "Buraya beni azarlamaya mı y o k s a eğitmeye mi geldin?

"İkisi de değil. Tunuva onun yüzüne baktı. "Dehşet Dağı'nın birkaç ay önce patladığını biliyorsundur.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Bacağına çevirdi. "Habercilerim bundan bahsetmeyi unutmuş olmalılar. Siz olmasaydınız, ben de cahil kalırdım.

"İma ettiğim bu değildi," dedi Tunuva sakın bir sesle. Kediko homurdandı ve bir ısırık daha aldı. "Başrahibemiz sonbaharda Gashan'a mektup yazarak dağdan bir şeyin çıktığını haber verdi.

"Gashan'ın Kraliyet Konseyimin bir üyesi olarak pek çok görevi var, özellikle de hasadımıza yönelik tehdit söz konusu olduğunda.

Tunuva buzlu bira fincanını çevirerek, ekşiliğini yumuşatan hurma şurubunu karıştırdı. 'Gashan Tarikat'ın bir kız kardeşidir,' dedi. 'Onun ilk bağlılığı Başrahibedir.

'Eğer savaşçılarınızı saraya göndermekte ısrar ediyorsanız, onları koridorlarda boş boş bekletmeyeceğim. Zaten korumalarım var. Kediko girişteki zırhlı kadınları gösterdi. 'Gashan'a bu rol için gerek yoktu. Ona başka bir görev vermeye karar verdim.

"Saygısızlık etmek istemem efendim," dedi Tunuva, sesini taşla kaplayarak, "bu sizin haddinize değildi.

"Benim evimde olduğuna göre benim yerimden başka kimin yeri olabilir? Kediko bir hizmetkâra işaret etti, o da bildircini alıp götürdü. "Dehşet Dağı'nın açıldığı gece elçilerimden biri batı Mentendon'daydı. Patlamayı ve dumanı görmüşler ama daha fazlasını değil.

Çoğu büyücünün uzağı gören gözleri vardı ama Tunuva onun bunu duymaktan hoşlanmayacağını hissetti. "İçeriden ne çıktığından henüz emin değiliz. Bildiğimiz tek şey kanatları olduğu.

Tunuva, Kediko'nun anlayışlı olduğunu görmeyi bekliyordu. Bunun yerine Kediko onu okumadan süzdü ve koltuğuna yaslandı.

"Neden buradasınız?

"Esbar senin Lasia'yı savunmaya hazır olduğundan emin olmak istiyor.

"Anlıyorum. Bir yabancınn -hükümdarlık deneyimi olmayan bir yabancınn-bana ülkemi korumam gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacım olduğunu ima ediyorsunuz. Gülümsemesi geri döndü. "Haklı olarak, ben

hakaret edilmemeli. Bunun yerine, ilginiz için teşekkür edecek ve Lasia'nın her şeye hazır olduğu konusunda sizi temin edeceğim.

"Desteğe ihtiyacınız olursa Başrahibe daha fazla rahibe gönderebilir.

'İyi niyetli bir teklif, ancak kız kardeşlerinizden biri hazinedarım olmadan önce bana kıyafet ve yiyecek olarak küçük bir servete mal oldu. Anladığım kadarıyla Tarikat şimdi başka bir savaşçısını kızıma göz kulak olması için buraya yerleştirmek istiyor.

'Şimdilik, belki de savunmanız konusuna devam edebiliriz. Nzene'de hiç savunma görmüyorum.

Ben de Wyrmlere dair bir kanıt göremiyorum. Neden bu kadar uzun süre saklansınlar ki?" diye sordu ona. 'Duman ve söylentilere dayanarak şehirlerimi savaş makineleriyle kuşatarak halkımı korkutmayacağım. Bunun yerine, bu meyvenin olgunlaşmasını bekleyeceğim ve ne olacağını göreceğiz. Şimdi, başka ne istiyorsun?'

'Buna basmalıyım, efendim. Bir sürü *gördüm*,' dedi Tunuva kararlılıkla. 'Eğer hazırlanmak için hiçbir girişimde bulunmazsan-'

'Büyük ve iyi eğitilmiş bir ordum var. Ayrıca,' dedi, 'Güney'i savunmakla yükümlü *olduğunuzu* sanıyordum. Sen yanımdayken neden savunmamız hakkında bu kadar endişeleniyorsun?

'Efendim, Lasia için son kadınıma kadar savaşacağız, ama Tarikat yeterli olmayacak-'

"Başka ne var?

Tunuva boşuna tartıştığını görerek onun boş ifadesini değerlendirdi. Tanık olduklarını ne kadar güçlü bir şekilde anlattırsa anlatsın, Kediko ona inanmak istemiyordu.

"Asırlık ittifakımıza duyduğum saygıdan ötürü," dedi, "Tanrı Kılıçları'nı aramak için izninizi istiyorum.

Kediko ellerini bir tabak suda yıkadı. 'Hâlâ dağların inancını takip edenler için Tanrıblades kutsal bölgelerdir. Yüzyıllardır kimse oraya ayak basmamıştır.

'Korucularımız dağlık bölgelerde ve kaplıcaların olduğu yerlerde kaybolma raporlarını takip ediyor. Tarikat, şehrinizin üzerinde hiçbir tehlike olmadığından emin olabilir.

Beşinci bir hizmetkâr Kediko'nun önüne bir tabak koymak için dışarı çıktı. Tabakta kendi tatlılığına bulanmış ham bir bal peteği vardı. Onu tutan altın şişi eline aldı.

"Tarikatın modası geçmiş bir kurum olduğunu hiç düşündün mü?

Konuşması gerekiyordu ama şimdi adam peteği ısıırıyordu ve bal parmaklarından damlıyordu ve kadın açıklıktaydı, balı görebiliyordu, dökülüşünü, içindeki kanı.

"Yüzyıllar önce, Portakal Ağacı Tarikatı'nın asla Lasian yönetimine tabi olmayacağı konusunda anlaşmaya varıldı. Karşılığında, İsimsiz Olan'dan korunma teklif ettiniz,' dedi Kediko. 'Artık korunmaya ihtiyacım yok. Aslında, Tarikat'ı atalarımın olduğca farklı bir ışık altında görmeye başlıyorum. Hukukun üstünlüğünü kabul etmeyi reddeden ya da Lasia Bölgesi'ni ayakta tutan geçiş ücretlerini ve vergileri ödemeyi reddeden tehlikeli bir tarikat görmeye başlıyorum. Sadece bu da değil, sarayıma eğitimli katiller yerleştiriyorsunuz - beni hükümdarları olarak görmeyen katiller.

Dişlerini tekrar bal peteğine geçirdi. Tunuva her erimiş çiğnemenin, her yutkunmanın farkındaydı.

'Cleolind Havza'dayken bir çocuk sahibi olabilirdi. Saflarınızda bir gaspçı besliyor olabilirsiniz,' dedi. 'Başrahibeniz beni devirmek için komplo bile kuruyor olabilir. Tüm niyet ve amaçlar için, Tarikat kapımın eşğinde ayrılıkçı bir ordudur. Bunu bir endişe kaynağı olarak görüyorum.

"Yüzyıllardır size karşı hiç harekete geçmedik. Tunuva sonunda dilini yuttu. 'Ana'nın soyu bizim için onun anısı kadar değerlidir. Biz sadece sizin - ve Lasia'nın - güvende olmanızı istiyoruz.

"Eminim. Balı duruladı. "Dağları arayın. Sonra Lasian Havzası'na dön ve Saghul Yedanya'ya kızımın silahlı bir hizmetkâra ihtiyacı olmayacağını söyle.

Tunuva darbenin tüm gücünü yavaşca içine çekti.

"Yüce Hükümdar," dedi kısık sesle, "Siyu uq-Nāra yıllardır bu görev için hazırlanan sadık bir inisiyedir. Tarikat için büyük bir onurdur. Ve prenses de-

'Ben konuştum. Başrahibenize selamlarımı iletin,' dedi Kediko. "Elveda, Tunuva.

Taraktan kalın bir ısırik daha aldı.

Tunuva kendini aşağıya bıraktı, duyuları inkâr yüzünden körelmişti. Buraya bir ilişkiyi güçlendirmek için gelmişti ama bu ilişki avuçlarının içinde parçalanmıştı. Her şeye rağmen ziyaret etmesi gereken kişi Esbar olmalıydı.

Tanıdık bir ses duyunca durdu. Gashan bahçedeydi ve bir bostancıyla konuşuyordu. Tunuva yenilginin buruk tadıyla muhafızların itirazlarına aldırmadan ona doğru ilerledi.

"Ona iyi hizmet etmedin.

Gashan döndü. Muhafızları görünce bir hareketle onları durdurdu ve bostancıyı kovdu.

"Buranın bir mahkeme olduğunu hatırlatırım, bacım," dedi nefesinin altından ve onu bir ağacın gölgesine yönlendirdi. "Esbar gibi davranmamaya çalış, yoksa burada hoş karşılanmazsın.

'Görünüşe göre hiçbirimiz öyle değiliz. Anlaşmayı bozmak istiyor, Gashan. İsimsiz Olan'a inanmayı bırakmasına izin vererek, ona karşı komplo kurduğumuzu düşünmesine izin vererek-'

"Ben hiçbir şey yapmadım.

Tunuva hayal kırıklığı içinde, "Evet, hiçbir şey yapmadın," dedi. Gashan dudaklarını birbirine bastırdı. 'İnançların ne kadar değişmiş olursa olsun, Korku Dağı'ndan yükselen kanatlar gördüm. Kediko tehlikede. Onu buna inandır Gashan, yoksa tüm Lasia acı çekecek.

"Bu bir tehdit mi?

"Bunu bana nasıl sorarsın? Tunuva ateşini yaktı. 'Bunu da taşıyorsun. Portakal ağacı artık senin için bir şey ifade etmiyor mu?

Gaşan ateşe baktı ve bir an için gözlerinde bir şeyler belirdi. "Öyleydi. Bir zamanlar," dedi yumuşak Selinyi diliyle. 'Ama bir daha onun tutsağı olmayacağım, Tuva. Duyduğuma göre Siyu da olmayacakmış.

"Onu Siyu'ya karşı uyardın mı? Gashan sessizliğini koruyunca, Tunuva sessizce, 'Lasian Havzası'na döndüğümde, Başrahibe'ye görevlerini terk etmeyi uygun gördüğünü söyleyeceğim. Elveda, kardeşim.'

26

Doğu

Dumai'nin yerde düşmanca bulmayı beklediği onca şey arasında yaz hiç olmamıştı. Dağda yaz demek rüzgâr ve sis demekti ama soğuğun sonu yoktu. Soğuk rahatlık demekti. Yuvaydı.

Burada ise yaz sıcak demekti. Yoğun, sonsuz sıcaklık. Akşamları ipeği teninden sıyırdığında, meyve soymak gibi bir şeydi bu. Dokunduğu her şeye yapıştırdı, özenle örülmüş bir ağın içindeki bir güve gibi.

Çoğu saray mensubu sabahları uyandırmak için güneşi çağırana ihtiyaç duyardı - özellikle de şimdi, gökyüzündeki sis varken - ama Dumai hâlâ kendi horozuydu. Altın Yakalama Günü'nde nemli bir yatak ve sırlıklam saçlarla uyandı. Saçları zaten onun zevkine göre çok uzundu ama Osipa ona uzamasına izin vermesini söylemişti, böylece hizmetçileri saçlarını daha etkileyici şekillere sokabileceklerdi.

Çıplak ve titreyerek yan yattı. Gölgedeki ejderha gibi gölgeli bir figür rüyasına girmişti.

Osipa'yı rahatsız etmemeye özen göstererek giyindi ve ön odadan Yüzen Bahçeler'e doğru ilerledi. Kapıyı kenara çekerek, bir su faresini ürküterek korkulukların üzerinden kolaylıkla tırmandı ve en yakın adaya doğru yürüdü, hocalarının çalışkan prenseslerini şimdi çamurda yalınayak görseler ne diyeceklerini düşünmemeye çalışıyordu.

Ay gri, ipliksi karanlıkta yüzüyordu. Köprülerden geçerek, yaşlı bir söğüdün gülhatmi arasında salındığı on yedinci adaya doğru ilerledi.

Kanifa dallarının altında bekledi. Sarayda geçirdiği bir sezonun ardından, şimdiden daha iri görünüyordu. İkisi de dağda güçlüydü, tırmanışlarıyla sertleşmişlerdi -

Ama o inişten bu yana kas kazanmış, mızrak ve kılıç eğitimi almışken, Dumai her geçen gün kaslarını kaybediyordu.

"Ayin için hazır mısın?" diye sordu.

"Korkarım sıcaktan bayılacağım. Benim kardan kesildiğimi söyleyen sen değil miydin?"

"Henüz eridiğini görmedim. Gerçi bu sıcaklık beklediğimden daha sert.

"Eğitmenlerim, nadir görülen bir şey olarak, bunun bir patlamaya işaret ettiği konusunda hemfikir.

Ateş Dağı.'

Merak bakışlarını keskinleştirdi. "Nerede?"

"İşte bu konuda anlaşıyorlar. Biri dağın çok kuzeyde olduğuna inanıyor,' dedi Dumai, 'diğeri ise onun Uçurum'un ötesinde olduğundan emin. Sanırım tartışmaktan hoşlanıyorlar.

Furtia Stormcaller ile görüşmesinden sonra bir yer sarsıntısı olmuştu. Seiiki'nin batı kıyısını vurmuş ve Günbatımı Körfezi'nde sert bir şekilde kırılan bir liman dalgasına neden olmuştu.

Kanifa, "Bugün Nehir Lordu'nu yakından izleyeceğim," dedi. "Okçuluk konusunda yetenekli olduğum söylenir.

'Seninki gibi gözlerle, elbette var - ama onları hizmetkârlarına sabit tut. Bana asla açıkça saldırmayacaktır.

Hayır, Kuposa pa Fotaja zengin kumaş katmanlarına sarılmış bir kılıçtı. Dumai onun gibi nezaket ve cazibe sahibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bahçelerde yürüyüşlere, partilere ve at yarışlarına, okçuluk müsabakalarına ve müzik gösterilerine katılması için ona davetiyeler göndermişti. Osipa'nın bahaneler uydurmak için yapabileceği tek şey buydu. Sonra, Dumai'ye her zaman güzel bir hediye ve arkadaşlığını kaybetmesinin yasını tutması için bir şiir gönderirdi.

Kokusu ne kadar güzel olursa olsun, bu rüzgâr karşısında eğilemezdi. Plan işe yarayacaksa, onun kendisini zayıflatacak fırsatlardan mahrum bırakması gerekiyordu.

"Beni endişelendiren onun kızı," diye itiraf etti Kanifa. "Saraya geri döndü.

"Bu sefer nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır. Duyduğuma göre, bazen onun mülklerine göz kulak olmak için ayrılıyor. Sanırım bilgi de topluyordur.

"Benim hakkımda toplayabileceği hiçbir bilgi yok. Dumai bir elini göğsüne koydu. "Yanımda olduğunu bilmek buna katlanmamı çok daha kolaylaştırdı.

"Dünyada buradan başka olmak isteyeceğim hiçbir yer yok," dedi ona. "Seninle birlikte.

Sazların arasında kuşlar cıvıldıyordu. İkisi de Ipyeda Dağı'na doğru döndüler. Şafak ufku aydınlatırken Dumai üçüncü zirveye baktı ve annesinin de ona baktığını biliyordu.

Güneş çağırıcı, tören günü için herkesi uyandırmak üzere çanıyla birlikte geldiğinde o yatmış ve tamamen uyanıktı. Hizmetçileriyle başladı ve çok geçmeden onun için geldiler. Saçlarını yağla taradılar ve göz kapaklarına çiğ sürdüler, çalışırken de gevezelik ettiler.

Juri diğerlerine, "Onu bu sabah çam korusundan geçerken gördüm," dedi. En genç hizmetçiydi, her zaman neşeliydi, sık sık kızarırdı. "Çok zarif bir görüntüsü vardı.

"Leydi Imwo'yu ziyaret ediyordu.

Bir inançsızlık homurtusu. "Imwo onun için fazla ciddi.

'Ah, Puryeda, herkes dul kaldığında ciddi olur. Onu daha önce hatırlamıyor musun?

Dumai dinlemiyormuş gibi yaptı. Osipa ona sarayda duyduğu her dedikodunun başarısının anahtarı olabileceğini söylemişti.

Hizmetçilerin en uzun boylusu ve en gururlusu olan Kuposa pa Yapara baştan sona sessizdi. Birden fazla kez tarağı çok sert çekerek Dumai'nin çenesini gıcırdatmasına neden oldu.

Osipa bunu fark etti. "Leydi Yapara," dedi, "prensese pelerinini getirin. Ben saçını bitireceğim.

Leydi Yapara itiraz etmeden emredileni yaptı. Sonunda Osipa'yla tartışmamayı öğrenmişti ve şimdi işi o devralmış, sert, düğümlü parmaklarıyla saçın son tellerini sıkıştırıyordu.

İmparator Jorodu, Dumai'yi özel konutu olan Su Köşkü'nün oturma odasında bekliyordu. Oturma odası, gökyüzündeki maviler ve kırmızılardan örgüsünü yansıtan, duvarlarla çevrili ve sular altında kalmış bir bahçeye bakıyordu.

"Dumai," dedi yorgun gözlerine dokunan bir gülümsemeyle. 'Bana katıl lütfen. Bizi yalnız bırakabilirsiniz,' diye ekledi muhafızlarına.

Yakalı mızraklarını da yanlarına alarak geri çekildiler. Dumai masanın yanına diz çöktü ve pelerinini çıkardı. Hâlâ dağdaki gibi yemeye çalışıyordu ama deniz tuzunun kümes hayvanlarını ve yeşillikleri bile baharatlandığı sarayda bu zordu.

"Sizi görmek güzel," dedi imparator. Siyah bir kedi yavrusu ona doğru yaklaştı ve kulaklarının arasını kaşıyarak miyavlamasını sağladı. "Umarım hâlâ rahatsızsındır ve size iyi davranılıyor.

"Evet, baba. Teşekkür

ederim. "Gerçekten mi?

Dumai dinlendikleri yerden bir çift yemek çubuğu aldı. Tapınakta hiç böyle şeyler kullanmamıştı.

"İmparatoriçe Sipwo beni sık sık kabul etmez," dedi, "ve hizmetçilerimin hepsi dostluğa meyilli değildir. Bir dilim ızgara sülün seçti. "Suzu her zaman tatlı ve naziktir.

"Ve bu da yapmak için burada olduğun şeyi daha da zorlaştırıyor. "Evet.

Ona bir fincan arpa suyu ikram etti.

"Bu bahçe sadece hoş bir sığınak değil. Burası eski kuluçkahane,' dedi ona. 'İlk ejderhalar gökyüzünden geldiler ama denizde o kadar uzun zaman geçirdiler ki balıklar gibi yumurtlamaya başladılar. Nadir ve harikulade bir şey. Yavrularını buraya bırakırlardı, onları insanların bakımına emanet ederlerdi ve biz de onları doğumlarından itibaren büyütür, büyümelerini izlerdik.

"Şimdi neredeler?

'Tanrılar dünyamızdan çekildiklerinde yumurtalarını da aldılar. O zamana kadar uzun süre hiçbiri yumurtadan çıkmamıştı. Kendi içkisinin tadına baktı. "Öğretmenlerinden seni bir sınava tabi tutmalarını istedim. Bana her soruyu kesin ve net bir şekilde cevapladığını söylediler. Başarın, adanmışlığının bir kanıtı Dumai ve bunun için sana teşekkür ediyorum. Geldiğinden beri çok az dinlendiğini biliyorum.

Bu doğrudu. Sarayda geçirdiği onca zaman boyunca her gece birkaç saatten fazla uyumamıştı. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki: toprak, vergiler ve mülkler, yetki dağılımı, on iki vilayetin her birinde hangi tanrıların uyuduğu.

Yine de tüm bunları aklında tutmak kolay olmuştu. İyi bir hafızası vardı ve annesi ile Büyük İmparatoriçe onu bilgiyle doldurmuştu. Geriye dönüp baktığında, Dumai bir şeylerin yanlış gittiğini tahmin etmeliydi - hiçbir tanrıbilimcinin Lacustrine ve Sepuli dillerinde hem yazıp hem de konuşmasına gerek yoktu. İkisi de onun bir gün bulunacağından korkmuş olmalıydı.

Tüm dersleri boyunca Seiiki'nin sıradan insanları ve onların hayatlarının nasıl olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey duymamıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. Annesi de bir zamanlar o insanlardan biriydi.

Kuposa'nın gücü ne kadar akıllıca bir araya getirdiğini anlamaya başlamıştı. Saraydaki tüm önemli pozisyonlar onların elindeydi. Ayrıca, görünüşe göre korunmaları için birbirlerinden ayrı, uzak malikânelerde tecrit edilmiş halde yaşayan diğer Nozikenlerin yokluğunda da onların parmağı olduğunu hissediyordu. Osipa haklıydı. Çok fazla kalmamıştı.

"Sizi memnun ettiğim için mutluyum," dedi Dumai babasına. "Öyle mi?" diye sordu. "Mutlu mu?

Dumai içti. "Evet," dedi. "Büyük Furtia'nın önünde durmak beni bu yolun benim yolum olduğuna ikna etti. Fincanı yere bıraktı. "Tanrıların beni çağıracağını uzun zamandır hayal ediyordum.

"Demek adının ima ettiği kadar hayalperestsin. Gülümsedi. "Bana bir şey söyle Dumai. Mutlu bir çocukluk geçirdin mi?

"Bir insanın isteyebileceği en mutlu çocukluk. "Babanın kim olduğunu sanıyordun?

"Kıyı köyü Apampi'den bir ağ dokumacısı. Annem bana onun bir fırtınada öldüğünü söyledi.

"Ne kadar korkmuş olmalı. Bakışları tekrar bahçeye kaydı. "Pek çok pişmanlığım var Dumai. Biri kızımı tanımadan yıllarımı boşa harcadığım için. Diğeri de anneni kaybetmek.

Her zaman çok yorgun görünüyordu. Gözleri gölgeliydi ve katlarının altında daha da zayıflamıştı.

"Baba, Kuposa neden böyle davranıyor? Dumai onun dikkatini konudan uzaklaştırmak için böyle dedi. Annesinden bahsetmek şu anda bile ona derin bir acı veriyor gibiydi. "Neden bizi naiplik ve akrabalık yoluyla kontrol etmek yerine, servetlerini ve güçlerini tahtı ele geçirmek için kullanmıyorlar?

'Keşke bilseydim. Tek düşünebildiğim, tanrıların dostluğuna sahip olduğumuz için bizi açıkça gasp etmekten korktukları.

Yavaşça başını salladı.

"Eskiden Altın Av Günü deniz kenarında kutlanırdı," diye devam etti. 'Sonra Seiiki'nin yönetici ailesinin Rayonti Havzası'ndan bu kadar uzağa seyahat etmesi çok tehlikeli bulundu. Tüm çabalarımın rağmen bu eski kuralı geçersiz kılmayı başaramadım.

Tıpkı onunki gibi yumuşak ve geniş olan ağzının iki yanına iki çizgi oyulmuştu.

'Denize açıldığımızda,' dedi, 'ejderhalar bizi selamlamak için derinliklerden yükselir, adımıza ilk geldikleri günü hatırlarlardı. Onlar olmadan, Altın Av Günü her zaman kaybımızı hatırlatır. Kırılğanlığımızı.

'Artık bu savaşta yalnız değilsin baba. Güçleneceğiz,' dedi Dumai. "Birlikte.

İmparator Jorodu onun elini sıktı. Dumai onunkinin şimdi ne kadar benzer görüldüğünü fark etti: tırnakları cilalanmış, avuçlarındaki nasırlar temizlenmişti. Sadece üç eksik parmak ucu geçmişine ihanet ediyordu.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu babası.

"Bir kaza. Dumai geri çekildi. "Kanifa, Nehir Lordu'nun kızı için endişeleniyor.

"Leydi Nikeya. Bir kıymık kadar keskin ve kurnaz olduğu doğru. Bazıları ona Yüzlerin Leydisi diyor,' dedi imparator acımasızca, 'ama Epabo yaşının verdiği bir kavrayışa sahip. Onunla boy ölçüşebilir.

Dumai onun haklı olduğunu umuyordu.

'Nehir Lordu geleneksel olarak Altın Av Günü'nden sonra yeni atamaları duyurduğum bir kutlama düzenler. Gece Ziyafeti,' dedi İmparator Jorodu. "Bu yıl siz de katılacaksınız."

"Bu akıllıca mı?"

Bu vesileyle, öyle olduğuna inanıyorum. Hiç şüphesiz sizin de bildiğiniz gibi, o kolay kolay reddedilmez,' dedi. Dumai yüzünü buruşturdu. 'Diğer şenliklerin yanı sıra bir de şiir yarışması var. Bunu senin partin yapacağız, kızım.'

Seiiki'de sadece bir tuz gölü vardı. Geçmiş yüzyıllarda hiç tuz gölü olmadığı için tuz toplamanın tek yolu denizden kurutmaktı. Adanın büyük bölümünde durum hâlâ böyleydi.

Kwiriki hala yaşarken, kıyıdan kıyıya uçarken dinlenebileceği bir yerin özlemini çekiyordu. Bir yaz günü, Jasiro Gölü'ne inmiş ve ilahi gücünü kullanarak onu bir iç denize dönüştürmek için kendini göle bırakmıştı.

Saray oraya ulaşmak için Nirai'nin Tepeleri'nden kayalık bir geçit kullandı. Dumai arabasında kendini yelpazeledi.

İmparatoriçe Sipwo, Suzumai ile birlikte önde gidiyordu. Dumai, kız kardeşi ona el salladığında gülümsedi. Suzumai onunla birlikte olmak istemişti - her zaman onunla birlikte olmak istemişti - ama imparatoriçe buna izin vermemişti. Dumai'ye karşı hiçbir zaman zalim olmamıştı ama açıkça onunla yakınlık kurmak istemiyordu.

Nehir Lordu, saray halkının çoğundan farklı olarak bir arabaya binme ayrıcalığına da sahipti. Dumai'nin gördüklerinin hepsinden daha görkemliydi. Onun bakışlarından çelik gibi bir kararlılıkla kaçındı.

Yolculuk öğleden sonraya kadar sürdü. Alay ortaya çıktığında güneş batıyordu - hâlâ her zamankinden daha donuk, hastalıklı sarı, şekli çok netti.

Dumai Jasiro Gölü'nü görünce doğruldu. Bir tarafı dağlarla, diğer tarafı beyaz kumlarla çevrili göl uzaklara doğru uzanıyordu.

Etrafında on binlerce insan toplanmıştı. Bunlar Kwiriki'nin Snow Maiden'ı korumakla görevlendirdiği insanlardı - genç Unora gibi, Seiiki'yi beslemek için tarlalarda çalışan, vergileriyle başkenti lüks içinde tutan insanlar. Tanrıların yokluğunda, rehberlik için Noziken Evi'ne bakıyorlardı. Dumai buna layık olmak istiyordu. Aradığı yol bu olmayabilirdi ama işte buradaydı ve bu yolda ilerliyordu.

Ve şimdi bir ejderha görmüştü. Hayatı boyunca dilediği bir dileğin reddi, en azından diğerini yerine getirmişti.

Alay durduğunda Epabo, Dumai'nin arabasından inmesine yardım etmek için oradaydı. Muhafızlara doğru baktı ve yayı ve üç köşeli mızrağıyla silahlanmış Kanifa'yı gördü.

İmparator Jorodu ve İmparatoriçe Sipwo abdest almak için göle girmişlerdi. Dumai kız kardeşinin elinden tuttu ve Suzumai onun kalçasına çarpacak kadar yakın durarak sığ sulara girdiler. Uzun saçlarına beyaz incilerden bir taç oturtmuştu.

"Dumai," dedi, "uykum var. Ve açım.

'Biliyorum, Suzu. Şimdi çok cesur olmalı ve tanrılar için rahatsızlığımıza katlanmalıyız.

"Ama ben hep öğleden sonra uyurum. Suzumai yaralı gözünü ovuşturdu. 'İmparatoriçe olduğumda, her şeyin sabah olmasını sağlayacağım. Ve yiyecek çok şey olmasını.

Dumai gülümsemeye devam etmek için kendini zorladı.

Hizmetçileri ikisinin de üzerine su dökmeye başladı. Dumai gözlerini kapadı, tadın ve acının tadını çıkardı. Gözlerini açtığında kendini tanıdığı bir yüze bakarken buldu.

"Prenses," dedi Leydi Nikeya yumuşak bir sesle.

Acı, Dumai'nin hayatında sık sık hissettiği bir şey değildi. İpyeda Dağı'nda hiçbir şey ona sebep olmamıştı - ama bu kadınla karşılaşınca içine doldu ve midesini kaldırdı. "Neden buradasın?" dedi tehlikeli bir sessizlikle. "Sen hizmetçi değilsin.

Nikeya bir kepçe doldurmak için diz çöktü. Ayağa kalktığı anda, güneşin ısıttığı suyu Dumai'nin üzerine döktü ve onu titretti. Su yakasını geçip göbeğine kadar sızdı.

Nikeya, "Bazen kuzenim imparatoriçeye yardım ettiğim olmuştur," dedi. 'Sevgili babam, bu senin ilk su seremonin olduğu için tecrübeli bir eli takdir edebileceğini düşündü.

Bir tanrıbilimciye söylenecek saçma bir sözdü bu. Yapara tam da o anı seçip koca bir leğeni kafasına geçirmemiş olsaydı Dumai ona bunu söyleyecekti. Sırılsıklam olmuş saçlarını gözlerinden sildiği sırada Nikeya dudaklarında hâlâ nazlı bir gülümsemeyle süzülerek uzaklaşmıştı.

"Majesteleri," dedi Yapara sıkılmış bir ses tonuyla, "kıyıya dönmek isteyebilirsiniz.

Dumai, Suzumai'nin çoktan ailesine katıldığını fark etti. Kendini arınmış hissetmekten çok sinirlenmiş bir halde kumlara doğru geri döndü.

Nikeya yüzünü gösterecek kadar küstahtı. Eğer o olmasaydı, Epabo asla dağa çıkmayacak ve imparatora Dumai'den asla bahsetmeyecekti. Eski hayatı bozulmamış olacaktı.

Tören, Ginura'nın Beyaz Tapınağı'ndan gelen tanrıbilimcilerin önderliğinde kıyıdaki fırınlarda tuz yakılmasıyla başladı. Dumai eski evini özlemle anarak onları izledi.

Ejderhalar Seiiki sahillerinde insanları ilk gördüklerinde, onlara iyi niyet göstergesi olarak altın balık hediye etmişlerdi. Korkak ada sakinleri onları uzaklaştırmıştı ama her yıl altın balığın anısına soylu klanlar Jasiro Gölü'ne atılmak üzere gerçekçi bir balık heykeli gönderiyordu. Her birinin pullarına bir isim ve dilek kazınmıştı. Daha sonra göl çevresindeki insanlar tahta ya da kağıttan adaklar sunarlardı.

İmparator Jorodu gölün ortasına uzanan köprüye ilk çıkan kişiydi. Görevlileri onu gölün sonundaki fırtına sığınağına kadar takip eder, ağır balık sepetlerini onun ulaşabileceği bir yere koyar ve yaylarıyla geri çekilirlerdi. Aralarında altın imparatorluk sazanının da bulunduğu adakları teker teker sundu.

İmparatoriçe Sipwo Kuposa Klanı'ndan gelen çok sayıda gümüş balıkla ilgilendi. Suzumai daha sonra fırtına cennetinde durdu. Hemşirelerinden birinin yardımıyla bir çipurayı derinlere taşıdı.

Dumai sonuncuydu. Eyalet valilerinden gelen sunuların sorumluluğunu alacaktı. Babasını, üvey annesini ve kız kardeşini geçti, saçları damlıyordu.

Fırtına cennetine doğru yürüyüş sonsuza dek sürdü. Hizmetçileri sepetlerle onu takip etti. Onlar uzaklaştıktan sonra ilk heykeli, Ginura Eyaleti'nden bir yayın balığını eline aldı. Bir sıçramayla suya çarptı ve karanlığa gömülüştü izledi.

Yüzey paramparça oldu. Jasiro Gölü beyaz bir spreyle patlarken ve bir ejderhanın kudretli başı parıldayarak üzerinde yükselirken, Dumai bir nefesle kendini korumak için elini kaldırdı.

Gölün etrafını bir kargaşa kapladı. İnsanlar şaşkınlık içinde haykırarak dizlerinin üzerine çöktü. Birkaç uçurtma serbest kaldı. Dumai yine **i l i k l e r i n e** kadar ıslanmış bir halde suyun içindeki tanrıya baktı.

Furtia Stormcaller gece görüldüğünden çok daha büyüktü. Fırtına cennetinin üzerinde yükseliyor, zırhlı boğazından ve parlak gri yelesinden ırmaklar akıyordu. İlk kükremesi ağaçların arasından geçen bir fırtınaydı, dalgalar ve yağmur taşlara çarpıyordu.

Ayakta kalanlar secdeye kapandı. Onlar için üç yüz yıldır ilk kez bir ejderha ortaya çıkıyordu, atalarının imkânsız olduğunu düşündükleri bir mucizeydi bu.

Furtia Dumai'ye baktı. *Toprak çocuğu*. Kafasında yine o soğuk tonlar. *Benimle gel*.

Dumai gözlerini kırıştırdı, çıplak ayakları yere basıyordu. Dumai hiçbir şey yapmayınca, Furtia yaklaştı ve Dumai nefesindeki tuzlu suyun kokusunu alabilsin diye ofladı.

Ve ejderhanın ne istediğini anladı.

Üzerinde yüz bin göz varken, titreyen parmaklarıyla ona uzandı. Canlı bir ejderha, bir balık kadar kaygan, avucunun altında gerçek ve canlıydı. Bu dokunuşta akrabalık ve güç vardı. Furtia burnuyla onu dürttü.

Gel.

Uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı ve Dumai bir adım daha attı. Gözlerini kapadı, bir çekim, bir benzerlik, bir *istek* hissetti.

Siyah pullar kaymadan tutulamayacak kadar kaygandı. Korkmadığını anlayınca ellerini yele kıllarının şelalesine daldırdı. Parmakları, çelik ve deniz yosunu kokan ağır, yağlı kütlenin içinde kapandı.

Mahkeme gücünü tüketmiş olsa da, hâlâ kendi ağırlığını taşıyabilecek kadar gücü vardı. Bir bacağını ejderhanın üzerinden geçirene kadar tırmandı. Babasına doğru baktı ve ondaki değişimi, umudu gördü. Ejderha gökyüzüne yükselmeden önce, yukarıdaki mavilik ve aşağıdaki şaşkın yüzler hakkında kısa ve baş döndürücü bir izlenim edindi.

Rüzgâr uğuldayarak tüm sesleri bastırdı. Dumai, yüzü çoktan rüzgârdan yanmış olan Furtia'ya sarıldı ve gökyüzü onu eski bir dost gibi karşılarken güldü. Ondan korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Furtia Stormcaller güneşe doğru yükseldi ve Noziken pa Dumai her zaman hayal ettiği gibi uçuyordu.

Akşam, alacakaranlığın son vuruşlarını boyadı. Furtia bulut parçalarını geçerek tacını dolduran ışıkla onları gümüşleştirdi.

Dumai havanın temizliğini içine çekti. Cübbesi tenine yapışıyordu ama burnu aksa bile soğuktan zevk alıyordu.

Bir şey karanlığı yarıda kesene kadar uzun zaman geçti. Erimiş lavlar karadan fişkırıyor, kalın buhar dalgaları halinde patlıyordu. Bu, denizi ilk görüşüydü - ama o anın değerini bilmek bir yana, onu zorlukla seçebiliyordu. Gözleri acıyana kadar ateş şelalesine baktı.

Kwiriki gelmeden çok önce Seiiki sık sık huzursuzlanır, titrer ve dumanlar çıkarırdı. Ejderhalar adaya yerleştikten sonra sessizleşmişti ve şimdi sadece sıcak su kaynaklarından çıkan buharı soluyordu - ama tanrılar uyurken bu dağ uyanmıştı.

Furtia devasa bedenini, havanın boğucu ve kuru olduğu bir mağaraya soktu. Çok sıcaktı. Dumai aşağı kaydı, yere düştüğünde dizlerini büktü. Ejderhayla yüzleşmek için döndü.

"Yüce kişi, benden ne dilersen dile.

Konuşurken bile içi daralıyor, kendini i y i hissetmiyordu.

Bu yerde çok yanlış bir şeyler vardı.

Seni buraya kaosu göstermek için getirdim.

Dumai konsantre oldu. Başını ağrıtmamasına rağmen zihniyle konuşmaya çalıştı.
Burası neresi?

Derinlerden gelen bir tünel. Furtia karanlığın içine doğru ilerledi ve Dumai bir elini terazisinin üzerinde tutarak onu takip etti. *İşte orada.*

İlerideki mağarada erimiş kaya cızırtılı bir tıslamayla akıyordu. Siluet halindeki dokuz kayayı görmek için birkaç uzun an geçmesi gerekti - neredeyse kendi boyu kadar, parlayan çatlaklarla örülmüştü.

"Bunlar da ne?

O korkunç, sızan yanlışlık daha da kötüleşti ve bacaklarından güç gitti. Lav mağarasında bunaltıcı bir hava olmasına rağmen, sırlı elbisesinin içinde soğuktan titriyordu.

Dünyada bir denge var ve bu denge bozuldu. Altındaki ateş çok sıcak, çok hızlı büyüyor. Yıldız onu soğutmak için geri dönmedi. Furtia dilini titretti. *Denizin ötesinde daha fazlasını hissettim.*

"Nerede? Dumai ona sordu. "Denizin ötesinde nerede?

En yakını bu adanın kuzeyinde.

Seiiki'nin kuzeyinde çok şey yatıyordu ama bu yolda bulunabilecek ilk toprak Sepul Krallığı'ydı.

Furtia bir kayaya yaklaştı ve üzerine bulut üfledi. *Bunlar daha sonra açılacak. Onları doğuran yarattığı yere attım. Yalnızdı ve kaybolmuştu. Şanslıydık. Çatlaklardan gelen ışık ve duman azaldı. Diğerleri yatıyor. Çok daha fazlası.* Bakışlarını Dumai'ye çevirdi. *Benimle denizin karşısına geç, böylece kaç tanesinin açılacağını bilebiliriz.*

Dumai kayalara baktı. "Bunların içinden ne çıkacak?

Kaos ve yıkım.

Kayalar hâlâ içten içe yanıyor, kaynıyordu. Dumai Furtia'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Yüce kişi, buradan ayrılabilceğimden emin değilim," dedi. Ejderha onun imza atarken ellerini izledi. 'İmparatorluk hanedanı hırslı Kuposa Klanı tarafından içeriden tehdit ediliyor. Eğer babamı terk edersem, yüce Kwiriki'nin ailemize bahsettiği tahtı kaybedebilir.

Tahtlar ve evler önemli değil. Anlaşmazlıklarınızın önemi yok. Ateş yükselirse, hepsi yanar. Furtia yüzünü indirdi ve soğuk nefesini Dumai'nin üzerine bıraktı. *Atan bize bir söz verdi. Deniz ejderhaları arasında ciddi bir yemin.*

ve fırtınanın ortasında kalmış toprak çocuk, birbirlerini her zaman koruyacaklarına dair söz verdiler. Beyaz dişlerin parıltısı. Bunu bozmak mı istiyorsun?

Dumai ona baktı, kalbi dolu taneleri gibi çarpıyordu. O bir prenesti, ama aynı zamanda bir tanrı şarkıcısıydı - ve işte bir tanrı nihayet ona şarkı söylüyordu.

"Asla," dedi. "Senin isteğin benim isteğimdir."

27

Kuzey

Kral Bardholt saatlerdir Issın'la birlikteydi. Salonun sahte karanlığında Wulf boşuna uyumaya çalışıyordu. Yanında Thrit uyanıktı, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, çenesinde bir kas oynuyordu.

İçeride gün işareti yoktu ama Wulf, Issın ortaya çıktığında saatin gece yarısı olduğunu tahmin etti. Ellerini kollarının içine sokmuştu, yüzü bir kukuletayla gölgelenmişti. Eski Snowseer'ların çoğu dönüşümden sonra saçlarını karartmıştı ama onunki hâlâ bembeyaz parlıyordu.

"Bir s ü r e d i r oradaydılar," dedi Thrit nefesinin altında. "Sence ne söylediler?"

Wulf tavandaki kapalı duman deliğine baktı. "İsimsiz Olan Lasia'ya uçtuğunda, oraya bir veba musallat etti. Öyle iğrenç bir veba ki Aziz bile gördüklerini asla anlatamazdı.

"Majesteleri bunu gizli tutmaya çalışacaktır. Thrit kendi tarafına döndü, böylece karşı karşıya geldiler. 'Aziz adına, bir şeyler yapmalı. Ya hastalık daha da ilerlerse?"

Birbirlerine yakındılar. En yakındaki mumun zayıf ışığında Wulf Thrit'i içine çekti - köprücük kemiğinin boğazıyla birleştiği çukur, çenesini ve üst dudağını kaplayan koyu renkli kirli sakal. Wulf ani bir içgüdüyle başparmağını üzerinde gezdirip ne kadar keskin ya da yumuşak olduğunu hissetti.

"Thrit," dedi, "sana bir şey söylersem bunu kendine saklar mısın?"

"Elbette. Karlsten'e benziyor muyum?"

"Şelalenin arkasında bir şey buldum.

"Ne buldun? Thrit dirseğinin üzerinde kayarak ona sordu. Wulf başını salladı. "Wulf, bana söyleyebilirsin-

Sauma ona tekme attığında yüzünü buruşturdu. "Aziz'in kaburgaları, siz ikiniz," diye mırıldandı. *"Fısıldamayın kesin."*

Thrit, Wulf'a mahcup bir bakış fırlattı. Sauma başını tekrar yere koyduğunda, onlar da öyle yaptı. Wulf gecenin geri kalanında kayadaki ateşi düşünerek uyanık kaldı.

Gün ağarırken Solnótt'tan yola çıktılar ve başkente doğru uzun bir yolculuğa başladılar. Issın, reisin kendisine hediye ettiği güzel beyaz atıyla Kral Bardholt'a yakın durdu. Bir sancaktarın yeşil yünlerini giymiş ve dirseklerine kadar uzanan kedi derisinden eldivenler takmıştı.

"Solnótt halkı da bizimle geliyor mu? Wulf Regny'ye sordu.

Regny ona baktı. 'Hastalığın Ófandauth'un ötesine geçtiğine dair hiçbir kanıt yok. Majesteleri Solnótt Reisi'ne o köyü yerle bir etmesini emretti.

'Biz oraya vardığımızda halkının yarısı orayı terk etmişti. Eğer içlerinden biri hastalandıysa-'

"Wulf," dedi, "senin yerinde olsaydım, bir daha Ófandauth'tan söz etmezdim.

Kadın atını sürdü. Kuzeye sıkıntılı bir bakış gönderen Wulf, atını onun arkasından mahmuzladı.

Kraliyet grubu günlerce Barrowmark'tan çıkıp Dreyri Nehri'ne giden kehribar rengi yolu takip etti. Arkalarında dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Wulf'a Fellsgerd ormanlarındaki eğitimini hatırlatan yıldızların altında kamp kurdular. Nöbet tutmadığı zamanlarda lith'iyle birlikte ateşin yanında oturur, Hróth Kralı'nın etrafında her zaman olduğu gibi içki, şarkı ve neşe olurdu. Geceleri, daracık çadırlarında, yanındaki Thrit'in yumuşak sıcaklığının fazlasıyla farkındaydı. Arkadaşını daha önce hiç bu kadar yakından fark etmemişti ve şimdi bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Rüzgâr ve hafif karda uzun bir yolculuktan sonra, grup bir iç limana geldi, burada onları üç Mentiş çarkı bekliyordu, hepsi de deniz mavisi ve beyaz çizgili yelkenlerle donatılmıştı. Hróthi'ler gemi yapımlarıyla övünseler de, Kral Bardholt, Vatten kendisine Kış Ortası Tufanı'ndan kurtulan bu çalıntı gemilerden yirmi tane gönderdiğinde kabul etmişti.

O akşam Wulf kamaraya yaklaştı. Eydag, altın sarısı saçlarını sol kulağının arkasından örmüş olan Karlsten ile birlikte nöbet tutuyordu.

Wulf, "Kralı görmem gerek," dedi. Eydag başını salladı ve Wulf'u Karlsten ile yalnız bırakarak içeri girdi.

Rüzgâr yelkene doğru uğuldayarak geliyordu.

"Acıyor mu? Wulf bir sessizlikten sonra sordu.

"Acımanı kendine sakla, Wulf. Karlsten elini kapalı tuttu. "Yanık kokusuna aşına olduğunu tahmin ediyorum.

"Neden?" dedi Wulf, kızgınlık ve eğlence arasında gidip gelerek. "Gerçekten de bir kazanın dibinde büyüdüğümü, iğrenç iksirlerin kokusunun burnuma kadar geldiğini mi düşünüyorsun? Karlsten neşesiz bir gülümseme sundu. "Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Karl, ama bildiğim ilk kokular şifalı otlardı. Ve ben senin acından hiç zevk almıyorum, gerçi sen benimkinden bolca alıyorsun gibi görünüyor.

Karlsten iri kollarını kavuşturdu. "Hiç.

'Bir adam gerçeği kadehinde konuşur derler. Şimdi tekrar söyle. Beni haithwood'un kenarında bırakanın efsanedeki cadı olduğuna inanıyorsun. Ne amaçla?"

"Cadıların yöntemlerini bildiğimi iddia etmiyorum.

"Öyle bir şey yok. Haithwood sadece ağaçlar ve hafızadan ibarettir. Cadı yoktur.

"Şimdi bir cadı görüyorum.

Wulf onun bakışlarını Issın için bir barınağın yapıldığı yere kadar takip etti. Hâlâ eldivenlerini giyyordu ve gözlerinin altında koyu renkli hilallerle kambur ve yalnız oturuyordu.

"Ah, sus artık Karl," diye iç geçirdi Wulf. 'Sen daha doğmadan din değiştirdi. Her yerde ahlaksızlık hayal ediyorsun.

'Aziz, Inys'te yeni bir krallık kurdu çünkü eskisi kurtarılamayacak kadar çarpıktı. Eski dünya her yanımızda, Wulf,' dedi Karlsten. "Karanlık yerlerden geliyor, içeri girmesine izin vermemizi bekliyor.

Wulf karşılık vermeyi düşünmeden Eydag geri döndü. "Hadi git o zaman," dedi kapıyı açık tutarak. Kafa derisinde koyu bir kirli sakal çıkmıştı. "İşiniz bittiğinde dostça bir tilki oyunu mu oynayacaksınız?"

Wulf bir kaşını kaldırdı. "Mümkün olduğunca çok kurt şakası düşünerek mi geçireceksin?"

"Her zaman," dedi Eydag ciddiyetle. "Ama söz veriyorum, şimdiye kadarki en yaratıcı kurt şakalarım olacaklar.

Wulf gülümsedi. "Peki," dedi, "eğer söz veriyorsan.

Karlsten yüzünü başka tarafa çevirdi. Wulf yanından geçip gitti ve Eydag kapıyı onun ardından kapattı.

Hróth Kralı sıkışık bir kamara bahanesinde, kaşlarının arasındaki bir oyuğa bir mesaj karalıyordu. Soylu bir ailede doğmamıştı, taç giymeden önce okuma yazma bilmiyordu ve hala yazmakta büyük zorluk çekiyordu. Eğer

Bir kâtip çağırmak yerine kendi elini kullandığına göre, bu mektubu gizli tutmak istiyor olmalıydı.

"Wulf. Tüy kalemi zevkle bir kenara fırlattı. "Eydag benimle konuşmak istediğini söyledi.

"Efendim. Wulf sözlerini tarttı. "Ó f a n d a u t h'tayken bir şey gördüm.

"Devam et.

Bardholt, Wulf'un sancarianın ortadan kayboluşunu, nehir kenarındaki kanı ve kaynayan kayaları açıklamasını dinledi. Bunların hiçbirini onu tedirgin etmemiş gibiydi.

Wulf sözlerini bitirdiğinde, "Undir eski bir ateş dağıdır," diye bitirdi. "Uzun yıllardır kıpırdamamış olabilir ama varlığı çevredeki bölgelerde, hatta Dómuth'taki çamur çanaklarına kadar uzaklarda bile rahatsızlıklara neden oluyor. Garip ama doğal. Kana gelince - gri kurtlar, şüphesiz.

Karanlık yüzünü silikleştirmişti. Yolculuğun büyük bölümünde, her zamanki gibi çok içmesine rağmen Wulf'un duyabileceği mesafede bir kez bile gülmemişti.

'Efendim,' dedi Wulf, 'çıplak elimle kayaya dokunduğumda çatladı. Bana şunu hatırlattı-'

Neredeyse söyleyecekti ama cesareti onu terk etti. Kulağa delilik gibi geliyordu. "Ne? Bardholt, sesi alışılmadık derecede yumuşak, dedi. "Ne gördüğünü sanıyorsun?

'Hiçbir şey, efendim. Aptalca bir düşünceydi.

Bardholt yanındaki kadehi aldı ve uzun bir yudum içti.

"Artık Ófandauth'u düşünmenize gerek yok," dedi. 'O bir ateşti, başka bir şey değil. Yakılıp yok edildi.

'Kralım, beni bağışlayın ama köylülerin çoğu kaçmıştı. Bazıları hastalığın dokunarak yayıldığını söylüyor. Onları bulmak ve daha uzağa gitmelerini engellemek için haberciler gönderilmesi gerekmez mi?

Kimse ayrılmadı. Köylüler kendilerini evlerine kilitledi. Issın bana bu konuda güvence verdi. Bardholt kalemini geri aldı. "Bana gördüklerini anlattığın için teşekkür ederim. Senden bunu başka kimseyle paylaşmamamı rica ediyorum. Bir gün şövalye olacaksın ve bir şövalye nezaketin gerektirdiği gibi her zaman ağzı sıkı olmalıdır.

Wulf ne zaman bir emir aldığını bilirdi, dini bir bilgelikle ifade edilmiş olsa bile.

"Eldyng'e ulaştığımızda bu mesajı Inys'e göndermen için seni görevlendiriyorum," diye devam etti Bardholt. "Bu son derece önemli ve Kraliçe Sabran'a mümkün olan en kısa sürede ulaşmalı.

"Yapılacak," dedi Wulf. Az önce kendisinden bir erdemi diğerini kurtarmak için boğmasının istendiği izlenimine kapılarak a r k a s ı n ı döndü ve durdu

dışarıda bir kargaşa duydu.

Güverteden boğuk bir çığlık gelince Bardholt başını kaldırıp baktı. "Sarhoş pıhtılar," diye mırıldandı. "Dağılmalarını sağla Wulf, yoksa her birini düelloya davet edeceğim.

"Efendim.

Wulf kapıyı açtığında bir arbede ile karşılaşmayı bekliyordu. İlk başta, gördüğünü sandığı şey buydu. Kutulu ateşlerin ışığı güvertenin diğer ucunda bir yığın insan olduğunu ortaya çıkardı. Beyaz bir parıltı gören Wulf gerildi, içinde soğuk bir sızı hissetti.

Issın ikiye bölünüyormuş gibi çığlık attı. Kalabalığın arasından sıyrılırken Wulf kollarına baktı, kollarının bağlarını açtığı yer çıplaktı. Parmak ucundan dirseğine kadar, teni sanki boya sürülmüş gibi kıpkırmızıydı.

Parmaklarda bir kırmızılıkla başlar.

Hastalık. Onları takip etmişti.

Issın'dan korkunç bir çığlık daha. Vücudunun her sarsıntısı dansla acımasızca alay etmek gibiydi. "Yardım edin bana," diye inledi. "Tanrım, kurtar beni. Yanıyor, yanıyorum-'

"Ona yardım edin," diye bir çığlık geldi ama kimse nasıl yapılacağını bilmiyordu.

Issın kaydı ve yere yığıldı, yumruğunu güverteye vurdu. İmkânsız bir güçle dizlerinin üzerinde doğruldu ve hançeresini parçaladı. Eydağ'ın nefesi kesildi. Gözleri çılgına dönmüş, çenesine tükürükler saçan Issın kaba kumaşın içinden kıvranarak çıktı, bu yüzden sadece bir vardiyadaydı - ve yine de devam etti, keteni ve altındaki deriyi pençeledi, boğazından kan çekti.

"Söndürün şunu," diye hıçkırdı hepsine, yüzünün her kıvrımında acı vardı. "Ruhlar, söndürün şunu!

"Neyi söndürün? Vell ona bağırdı.

'Yanıyor, hepsi-' Saçlarını sıktı. "Görmüyor musun, *görmüyor* musun? Yanıyor muyum?'

Yalvarışı oturduğu yerden geliyordu, hayvani ve fazlasıyla insani. Issın kafa derisinden kanlı beyaz i p l e r i koparıp tırnaklarıyla yüzünü parçalarken, her çığlık Wulfun içinden mide bulandırıcı bir ürpertiyle geçti. Ağzından köpükler saçarak güvertede sürünüyordu.

Eydağ ve Karlsten kılıçlarını çekip safları sıklaştırdılar. "Kral adına," diye bağırdı Karlsten, "yaklaşmayın. Dudakları gerilmiş, gözleri irileşmişti. "Olduğun yerde kal!

"Efendim. Benim kralım. İyi kral!" Acı içinde boğuluyordu. 'Yardım edin, öldürün beni-' 'Tutun onu,' diye seslendi biri.

Karlsten onun yolunu kesmek için hamle yaptı. "Hayır, Karl, yapma," diye bağırdı Thrit. "Ona dokunma!"

Issın Karlsten'e doğru bir hamle yaptı. Karlsten eğilerek ondan uzaklaştı ve onun yerine kadın yumruğunu savurarak Eydag'ı yakaladı.

"Bu kargaşa da neyin nesi? Kral Bardholt kamarasından çıkarak böğürdü. Issın kurtarıcısını gördü. Ona doğru hamle yaptı ve aralarında kalan tek şey Wulf'tu. Adam düşünmeden onu bileğinden yakaladı ve kılıcını ortasına sapladı.

Dünya durdu. Kadının yüzü Wulf'unkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı ve Wulf onun terinin, dişlerindeki kükürt kokusunun kokusunu alabiliyordu. Şoku, saf dehşetin parıltısını ve sonunda bir gülümsemeyi gördü. Yere yığılmadan önce başparmağıyla onun yanağını neredeyse şefkatle okşadı.

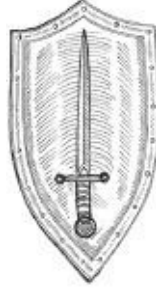
Sessizlik geminin üzerine yoğun bir kar gibi çöktü. Direğe yaslanan Eydag, kadının çenesini nazıkçe yokladı. Vell onun yanında diz çöktü ve eldivenli eliyle yüzünü kontrol etti.

"Geri çekil Vell," diye bağırdı kral. Vell geri çekildi. "Eydag, sana dokundu mu? Eydag korkuyla başını salladı. "Karlsten?"

"Hayır," dedi Karlsten, dişlerini sıkarak. "Issın eldivenlerini hiç çıkarmadı. Gemiye çıktığında hastalığa yakalandığını biliyordu.

Wulf kanla sırlanmış kılıcına baktı. Boşta **k a l a n** eli -sağ eli- titriyordu. Her ikisinin de ötesine, bulanıklığın içinden öldürdüğü kadına baktı.

"Kaptan," dedi Kral Bardholt, "diğer gemilere durmalarını işaret et. Burun delikleri her nefeste alevleniyordu. "Issın'ın dokunduğu sizler, biz Eldyng'e varana kadar burada, kamarada kapalı kalacaksınız. Sen de Vell. Nasıl yayıldığını bilmiyoruz. Eski dostunun cesedine baktı, yüzü acı bir pişmanlıkla çarpılmıştı. 'Geri kalanınız cesedi nehre itin. Kürekleri kullanın. Ona elini bile sürme.

28

Batı

Yaz sonu Glorian için her zaman acı tatlı olmuştur. Bir yandan, çok sevdiği Cesaret Bayramı vardı - altı gün süren mızrak dövüşleri, domuz avları ve güreşler - ve günler hiç bu kadar güzel olmamıştı, özellikle de Glowan Kalesi'nde. Kır çiçekleri bahçede başlarını sallayıp salınıyor, hava pencerelerin etrafında uçuşan hanımeli kokuyordu.

Öte yandan, yaz sonu babasının her zaman gittiği zamandı. Bu yıl hiç gelmemişti.

Julain'le birlikte mermer çeşmenin üzerine oturdu, kafatasının tabanında bir ağrı vardı. İlkbahardan beri uykusunda sık sık sis ve gölge içinde duran uzak bir şekil görüyordu. Hiç hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. Bu rüyalar onu hep üşütürdü, sanki kar yatağında uyumuş gibi.

Sıkıntılı gecelerinin arasında, günler tembellik ediyordu. Güneş çok az şey verdiği için sıcaklığı açıklamak zordu. Sisle kaplanmış olsa da, bazı günler kirli bir kırmızı renkte parlıyordu, bıçak gibi keskin kenarları vardı.

On altıncı yaş günü mütevazı bir olaydı. Yabancı ülkelerden gelen elçiler, danslar ya da cumhuriyetçiler yoktu, evlilik ya da çocuk arzusu da yoktu.

Bir yıl daha geçmişti ve nişanlılığı onu hâlâ rahatsız ediyordu. Bazen bunun için kendini sarsmak istiyor ve bir kuğu ya da kurt gibi yaşam boyu eş olma içgüdüsüne sahip olmayı diliyordu. Yoldaşlık Şövalyesi tüm ruhların evlilikle bağlanması gerektiğine hükmetmişti. Pek çok insan bunda mutluluk buluyordu ama o yine de huzursuzluğundan kurtulamıyordu.

O da diğerleri gibi isteseydi her şey ne kadar kolay olurdu.

Hanımlarına şöyle bir baktı: Helisent bir ceviz ağacının gölgesinde epik şiiri üzerinde çalışıyor, Adela ise sırtını ağacın gövdesine dayamış, ağacın son kirazlarını yiyordu.

mevsim. Helisent ara sıra saraydaki kızlar için şiirler yazıyor, bunları imzasız olarak cebine ya da kapının altına sıkıştırıyordu ama hiçbir zaman kur yapmayı daha ileri götürmedi. Adela kimseye ilgi duymuyordu.

Öte yandan Julain her zaman bir yoldaş istemişti ve bu konuda bir seçeneği vardı. Ağabeyi dükalığın varisiydi ve onun zaten bir çocuğu vardı, bu da onu istediği gibi davranmak zorunda bırakıyordu.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu Glorian'a.

"Hiçbir şey. Julain ona bir bakış attığında içini çekti. " Belki de bu sanctarian için bir mesele olabilir.

"Neden, büyük bir günah mı işledin?"

"Birçok, şüphesiz.

Sylda Yelarigas beyaz ipek bir elbiseyle yaklaştığında durdular - bakır teni ve omuzlarının üzerinde dalgalanan siyah saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Leydi Glorian, günaydın," dedi Yscali dilinde. "Leydi Helisent ile konuşabilir miyim acaba?"

Glorian aynı dilde, "Elbette," diye cevap verdi. "Eğer kabul ederse.

Helisent ayağa kalktı ve parşömenini kuşağının içine soktu. Koluna giren Yscal'ın yanına doğru yürüdü. "Lord Osbert nasıl? Glorian onların gidişini izleyen Julain'e sordu.

"Sık sık ve etkileyici bir şekilde yazıyor. "Onunla evlenebilir misin?"

"Henüz erken. Annem ben en az yirmi yaşına gelene kadar evlenemeyeceğimizi söylüyor. Julain nazikçe konuştu: 'Glorian, çoğu insan on yedi yaşında evlenmez. Henüz istememekte bir sorun olmadığını biliyorsun.

Peki ya hiç istemezsem?

Glorian cevap vermekten kurtulmuştu ki, iki Dük Spiritüel patikada ilerlemeye başladı: Lord Robart Eller ve yüksek Lord Damud Stillwater, Cesaret Dükü ve Hazinenin Efendisi. Glorian'ı görünce başlarını saygıyla eğdiler ve yollarına devam ettiler.

"Endişeli görünüyorlar," dedi Glorian kolyesiyle oynayarak.

'Erdemliler Konseyi'nin bir toplantısı vardı. Annem kuraklık olduğunu söylüyor. Bazı dereler ve nehirler kurumuş - Lennow, Brath. İnsanların bazı yerlerde Limber'i kuru ayakla geçtiği ve teknelerin karaya oturduğu yönünde haberler var. Kötü bir hasat beklentisiyle birleşince, önümüzdeki yıl normalden daha zor geçebilir.

Glorian kaşlarını çattı. Sürekli yağmur yağan Inys'in suya ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmemişti.

Dehşet Dağı'nın patlamasından bu yana bir şeyler değişmişti. Güneşin üzerindeki uğursuzluk alametiydi. Dağ son kez ateş saçtığında

İsimsiz Olan'ı da doğurmuştu.

"Ekselansları. Bir haberci ortaya çıktı. "Kraliçe Sabran huzurunuzda çıkmak istiyor.

Glorian yeni bir önsezi duygusuyla yüzündeki teri sildi ve saçlarını topladı. Annesinin onu her zaman dağınıkken çağırmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Kraliçe Sabran, Liuma'nın elbisesini bağladığı çekilme odasıındaydı. Glorian içeri girdiğinde Cüppeli Hanım gülümsedi. Liuma her zaman Florell'den daha sert olmuştu ama yıllar onu biraz yumuşatmıştı.

"Glorian," dedi Kraliçe Sabran. "Umarım öğretmenlerinle verimli bir gün **g e ç i r m i ş s i n d i r .**

'Evet anne. Dini çalışmalar yaptım ve Yscali dilinde daha karmaşık ifadeler öğrendim.

"Güzel. Telaffuzunun geliştirilmesi gerekiyor,' dedi annesi. "Janasta ruz zunga, fáurasta ruz herza.

Birçok dil bilmek, birçok kalbe hükmetmektir. Glorian kendine güvenini topladı. "Atha meisto áuda," dedi, her kelimeyi hassasiyetle telaffuz ettiğinden emin olarak, "sa háuzas tu andugi gala háurasta.

"Mükemmel bir cümle. Liuma başıyla onayladı. "Çok iyi, Majesteleri.

"Evet. Gelin," dedi Kraliçe Sabran. "Size haberlerim var.

Glorian bir masada annesinin karşısına oturdu ve Liuma önlerine yakut camdan üflenmiş ve demir işçiliğiyle kafeslenmiş iki zarif kadeh koydu. "Ne kadar güzel," dedi Glorian merakla.

'Carmenti'den gelen hediyeler. Titizlikle temizlenmişler.

Bunu anlamak bir anını aldı. Zehir aklının ucundan bile geçmemişti.

Liuma geri çekilmeden önce ikisine de koyu vişne şarabı doldurdu. Glorian, Kraliçe Sabran'ı daha iyi yansıtabilmek için dik oturdu. On altı yıl sonra annesine bakıp kendi yüz hatlarını görmek hâlâ tuhaf bir şeydi. *Güller kadar kırmızı dudaklar, kar üzerindeki kutsal kan gibi,* diye devam ediyordu tekerleme. *Söğüt yaprağı kadar yeşil gözler ve karga kadar siyah saçlar.*

"Öncelikle, sizi memnun edeceğini düşündüğüm haberlerim var," dedi Kraliçe Sabran. 'Lord Magnaust Vatten ile olan nişanınızı feshetmeye karar verdik. Onun yerine Yscalin Prensesi Idrega Vetalda ile evlenecek.

Glorian gülümsememek için kendini zor tuttu, hatta içinde bir rahatlama ışığı parladı.

'Nasıl istersen anne,' dedi. "Onlara mutluluklar dilerim.

Kraliçe Sabran kaşlarını kaldırarak kadehini dudaklarına götürdü. Şarap dudaklarının kırmızılığını derinleştirdi.

"Dehşet Dağı'nın patlaması Virtudom'un istikrarını tehdit ediyor," dedi. 'Vatten'le bağlarımızı güçlendirmek için on yedi yaşına gelmeni daha fazla bekleyemezdik. Neyse ki Idrega istekli ve reşit. Lord Magnaust ile Yüksek Kış Bayramı'nda evlenecek.

"Böyle karanlık bir zamanda mı?

'Dünya onlara kasvet ve yokluk sunarken insanlara neşe vermek akıllıca olacaktır. Yoldaşlık Şövalyesi'nin de bize hatırlattığı gibi, en karanlık zamanlarda en çok yoldaşlığa ihtiyaç duyulur. Yüksek Kış Bayramı başka neyi temsil eder?

"Yeni bir yılı.

"Evet. Yeni bir ittifak için uygun bir zaman.

Glorian, Idrega'nın nazik ve tatlı halini uzaktan hatırlıyordu. Küçümseyen Magnaust ile garip bir uyum.

"Baban ve ben Vattengard'da gerçekleşecek olan törene katılacağız," diye devam etti Kraliçe Sabran. "Yeni evliler daha sonra Mentendon'da ilerlemeye devam edecekler.

Glorian onu durduramadan, içinde bir umut belirdi. 'Anne, Hróth'u ziyaret etmeyi çok uzun z a m a n oldu. Ben de gidebilir miyim?

"Hayır," dedi annesi hemen. Glorian'ın solgunluğunu görünce omuzları düşerek arkasına yaslandı. 'Hem varis hem de hükümdar Inys'ten u z a k kalamaz, Glorian. Sen kalmalısın.

Glorian parladığı kadar çabuk donuklaştı. Dikkatini dağıtmak için biraz şarap içti.

Kraliçe Sabran ona, "Bütün bunlar seni evlenme görevinden muaf tutmuyor," diye hatırlattı. 'Prenses Idrega bize büyük bir hizmette bulundu. Yscali dostlarımızın ödüllendirilmeye ihtiyacı olacak.

Ve ödül Glorian'dı.

"Evet, Anne," dedi tüm söylediği.

Kraliçe Sabran önce ona, sonra da pencereden kalenin ötesindeki tarlalara baktı. "Babandan benimle burada evlenmesini istedim," dedi. "Lyfrith Gölü'nün kıyısında.

"Gerçekten mi?

Glorian, annesinin havuzlarda cilveleşen ve yabancı kâfir erkeklere evlenme teklif eden bu resmini tanıyamadı. Glorian onun güldüğünü bile duymayalı yıllar olmuştu.

"Evet. Bakışları mesafeli ama yumuşaktı, dudakları eğikti. "O gün korkuyordum. Bir yabancı için, ellerinde kan olduğunu bildiğim bir adam için böylesine büyük bir risk almaktan korktum - ama Inys'i neredeyse tüketen çürümeden kurtarmak için yaptım. Çöküşün, kıskançlığın, kararsızlığın çürümesi. Bunun geri gelmesine asla izin vermemeliyiz Glorian.

Kadehinden küçük bir yudum daha aldı. 'Bu öğleden sonra dilekçeleri dinleyeceğim. Derslerine çok dikkat edeceğine inanıyorum.

"Anne," dedi Glorian, "artık on altı yaşımdayım. Eğer Inys'te yalnız kalacak sam, hükümdarlık hakkında daha çok şey bilmeliyim. Size katılabilir miyim?

"Bugün başka hangi dersin var?

"Müzik. Glorian boğazını temizledi. "Şarkı söylememi geliştireceğim.

İkisi de sesinin bataklık suyu kadar berrak olduğunu biliyordu. "Anlıyorum. Kraliçe Sabran tekrar konuştuğunda sesi her zamankinden daha hafifti. "Belki bir günlüğüne şarkı söylemekten vazgeçebiliriz.

Glowan Kalesi yazlık bir evdi. Ahşap çerçeveli taht odası, Ascalun'daki benzerinin ürkütücü ihtişamından yoksundu ama yine de ağırbaşlı bir güzelliğe sahipti - duvarlar beyaza boyanmış, yerler aceleyle serpilmişti. Kapıları rüzgâra açıktı.

Yetmiş dilekçe sahibi kalabalık bir şekilde Kraliçe Sabran'la konuşmak için bekliyordu. Tahtı cilalı ceviz ağacındandı, kırmızı bir tentenin altında, üzerinde Gerçek Kılıç yazan bir sancağın önünde duruyordu.

Glorian ilk kez annesinin yanında bir taburenin üzerine tünedi. Bir kez daha, tıpkı görgü öğretmenin söylediği gibi omuzları geride ve elleri kucağında oturdu.

Inysh'ler, eyaletlerinde hiçbir tatmin bulamadıklarında kraliçelerine gelirlerdi. Şikâyetlerinin çoğu sıkıcı, karmaşık ya da her ikisiydi -komşularının küçük sapkınlıkları, defin hakları ve toprak sınırlarıyla ilgili anlaşmazlıklar, ara sıra kraliyet affı için yapılan ricalar- ve sıcak konsantre olmayı zorlaştırıyordu. Glorian yine de denedi. Tacı giydiğinde, halkını dinlemek ve onlar için işleri yoluna koymaya çalışmak onun görevi olacaktı.

Ellili yaşlarında bir adam yaklaştığında Kraliçe Sabran, "Lord Mansell," dedi. "Hoş geldiniz. Arkadaşınız nasıl?

Adam eğildi. 'Majesteleri. Majesteleri,' diye ekledi Glorian'a. "Lord Edrick çok iyi.

Peki ya çocuklarınız?

Bir kraliçe, zamanına yönelik taleplere rağmen her zaman nazik davranırdı. 'Roland, Edrick'ten baronluğun yöntemlerini öğrenmeye devam ediyor,' dedi Lord Mansell. 'Mara, Befrith Kalesi'nde annenizin yanında çalışmaya başladı. Leydi Marian'ın ona çok nazik davrandığını söylüyor.

Bu Glorian'ın uzun zamandır büyükannesinden duyduğu ilk haberd.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kraliçe Sabran. 'Ve küçük oğlunuz Wulfert. Eşimin hizmetkârları arasında yer alıyor.

"Gerçekten de öyle. Lord Mansell gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Wulf, Kral Bardholt'a hizmet etmekten gurur duyuyor ve biz de onunla gurur duyuyoruz. İç çekti. "Majesteleri, beni bağışlayın. Bu çok can sıkıcı bir mesele ama yine de uzayıp gidiyor. Müdahaleniz için minnettar olurum.

"Elimden gelen yardımı yapacağım.

Lord Mansell, ihmal edilmiş bir yol ve bu yolun bakımının yasal olarak kime ait olduğu konusunda altı yıldır süren bir anlaşmazlığın hikâyesini anlatmaya başladı. Glorian dinlemeye çalışsa da, aklını bu konuya vermeye çalışmak peynir altı suyunu duvara çivilemek gibiydi. Kendini tekrar konsantre olmaya verdiğiğinde, Lord Mansell geri çekilmişti.

"Lord Ordan Beck," diye duyurdu kâhya. "Goldenbirsch'in Dowager Kontu.

Dowager Earl, hanedan armalarında yer alan siyah ve hasat altınını giymiş, alçılı bir ayak ve bir koltuk değneği üzerinde yaklaştı. Kendisi gibi uzun boyluydu. Kızı, geniş alınının üzerindeki saçları ağarmıştı.

'Ekselansları, Majesteleri. Leas sizin varlığınızla onur duyuyor,' dedi o inişli çıkışlı kuzey aksanıyla, 've ben de her zamanki gibi sizin adınıza bunu sürdürmekten onur duyuyorum.

'Uzun yıllardır benden bir ricada bulunmadınız lordum. Bir yarayla geldiğinize göre, acil bir mesele olmalı,' diye gözlemledi Kraliçe Sabran. "Dua edin, yükünüzü boşaltın.

'Kraliçem, hem acil hem de tuhaf bir hikâyem var. Yanımda Sör Landon Croft'un yoldaşı Leydi Annes Haster'ı getirdim. Eğer sizi memnun edecekse, kendi diliyle anlatacaktır.

"Nasıl isterseniz.

Kül rengi bir kadın öne çıktı. "Majesteleri, beni bağışlayın. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Kraliçe Sabran başını eğdi. Kadın kalın parmaklarını sıktı.

'Arazimiz haithwood'a yakın. Bahar ve yaz boyunca hayvanlarımız ortadan kayboldu - kuzular doğar doğmaz çalındı, diğerleri ise geceleyin götürüldü.

Glorian artık tamamen uyanıktı.

"Dowager Earl bileğini kırdığı için," dedi Leydi Annes, "arkadaşımdan haithwood'da yasal bir ava liderlik etmesini ve sorumlu yaratık kimse onu öldürmeye çalışmasını istedi.

Durdu, omuzları yükseldi. "Acele etmeyin Leydi Annes," dedi Kraliçe Sabran.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Özür dilerim. Yanaklarını kuruladı. "Sör Landon fundalıkta bir kurt ini olduğunu düşündüğü bir şey buldu.

İçeride, kemiklerin ve kanın arasında, yaklaşık şu yükseklikte on bir kaya buldular. Elini dördüncü kaburgasının yanında gezdirdi. "Dokunulduğunda pişmiş bir tencere gibi sıcak olduklarını ve kaynayan bir güveç gibi koktuklarını söyledi. Kayalardan üçü yarılmıştı ve içleri ... siyah bal peteğiyle doluydu.

"Bal peteği," diye tekrarladı Kraliçe Sabran.

Lord Ordan, "Sanırım şiirsel konuştu, Majesteleri," diye açıkladı. "Muhtemelen bir çeşit fıstıklı kaya.

Glorian yan gözle annesine baktı.

'Sör Landon geri çekilmeye ve kayalardan birini daha yarmak için baltalarla geri dönmeye karar verdi. Akşam yemeği için döndü ve şafakta tekrar ayrıldı,' dedi Leydi Annes. "Bir daha da geri dönmedi.

Kraliçe Sabran gözlerini kıstı.

"Majesteleri. Lord Ordan sözü devraldı. 'Hasırağacı'na kadar haithwood'un güney bölgeleri benim sorumluluğumdadır. Ormancılarımın onayı ve rehberliği olmadan at yolundan ayrılmak yasaktır. Sör Landon ve ekibi dönmeden önce bunu aramadılar. Şu anda kraliyet orman kanunlarına karşı geldikleri için, bizi ağaçların ne kadar derinliklerine götürürse götürsün, onları aramak için izninizi istemek zorundayım.

"İzin veriyorum ve sizi Adalet Düşesi'ne takdim ediyorum. Tam bir soruşturma yapacağız.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye fısıldadı Leydi Annes.

Lord Ordan, "Bulgularımı mümkün olan en kısa sürede rapor edeceğim," dedi. "İyi günler kraliçem. Prensesim.

Geri çekildiler ve bir sonraki dilekçe sahibi tahta yaklaştı, kısa kahverengi saçlı, ince bir adamdı.

"Majesteleri. Sivri yüz hatları, keskin mavi gözleri vardı. "Sizi ve kızınızı kutsuyorum.

Kraliçe Sabran ne yapacağını şaşırılmış görünen kâhyasına baktı. Dilekçe sahibi bir bıçak çıkardı, tahta saplı kör bir bıçaktı bu. "Anne," diye bağırdı Glorian ama koştuğu kişi kraliçe değildi.

Kraliçeydi.

Yan tarafına çarpan bir ağırlık onu faldstool'dan aşağı itti. Arkasına baktığında annesinin çıplak elleriyle adamın göğsüne sertçe vurduğunu gördü. Adam bıçağıyla saldırdı ve annesinin kansız yüzünü ıskaladı. Kraliyet Muhafızları adamı uzaklaştırırken, Glorian'ın yanına atladı ve iki kolunu ona dolayarak kendi bedeniyle onu korudu.

Adam kendisini tutan genç muhafızı bıçakladı ve bıçağı doğrudan boğazına, postunun üstüne sapladı. Bıçak kana bulanmış halde Glorian ve annesine doğru döndü.

"Yalancılar," diye tısladı. Eli titriyordu. "Onu hiç uzak tutmadın. Asla-'

Göğsünden kara bir demir parçası fırladı. Acelecilerin üzerine kırmızı püskürdü. Adam yere düşerken Glorian çığlık attı ve yayını yavaşça indiren Sör Bramel Stathworth ortaya çıktı.

Glorian gözyaşları yanaklarından süzülerek ölmekte olan adama baktı. Kraliçe Sabran başının arkasını kavradı ve onu o kadar sıkı tuttu ki Glorian titrediğini hissedebiliyordu.

29

Güney

Sonunda sonbahar gelmişti. Tıpkı güneşin küllerinin temizlenmesi gibi, sıcaklık da azalmaya başlayacaktı - ya da Tunuva öyle umuyordu. Gittiği aylar boyunca ormanın nemli sıcaklığı daha da artmıştı.

Hidat atını önden sürdü. Tunuva onu incir ağacına kadar takip etti ve Denag'ın onları karşılamak için beklediği tünelin sonuna kadar yürüdüler. Şifacı seksenini geçmişti, saçları bulut gibi beyazdı.

"Evinize hoş geldiniz. İkisini de yanaklarından öptü. "Tunuva, Başrahibe seni görmek istiyor.

"Elbette. Tunuva gergin omzunu sıvazladı. "İzin verirseniz önce yıkanacağım. "Baharda olmaz. Hala arada sırada kaynıyor.

Tunuva, Hidat'la yorgun bir bakış alışverişinde bulundu. Sıcak bir ıslanmayı çok isterdi. "Siyu nasıl?

"Onun ve çocuğun sağlığı iyi. Doğumun her an başlamasını bekliyorum.

Başrahibe, doğum yapana kadar Siyu'yla kimsenin konuşmamasına karar vermişti. Sadece onlarca yıldır çocuk doğurmayı denetleyen Denag bu kuralın istisnasıydı. Siyu'nun da Lalhar'ı vardı, çünkü ichneumon onsuz çürüyüp gidecekti.

Kız kardeşleriyle konuşmayı, tartışmayı ve dans etmeyi her zaman sevmişti. Şimdi en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda onların arkadaşlığından ve rahatlığından mahrumdu.

"Eminim Saghul onu bir kez görmene izin verecektir, gizlice," dedi Hidat onlar uzaklaşırken. "Zamanı geldiğinde onunla birlikte olmayı isteyecek misin?

"Orada kimseyi istemeyebilir," dedi Tunuva.

Siyu'nun onu son gördüğünde nasıl görüldüğünü hatırlamamaya çalıştı. Soğuk, mesafeli bakışlarını. Çenesinin meydan okuyan duruşunu.

"Doğuştan bildiğim kadarıyla," dedi Hidat, "sanırım öyle olacak Tuva.

Erkeklerin soğan ekmek pişirdiği bulaşıkhaneyi geçtiler ve portakal ağacını seyretmek için kapıdan bin basamağa doğru eğildiler. Tunuva Ninuru'nun kulaklarının arasını okşadı, nihayet evlerine dönmüşlerdi.

Vadide, Tunuva ve Hidat aşağı köklerin altındaki bir havuza girdiler, burada kırmızı kum ve terden yıkandılar ve baldırlarındaki çamuru kazıdılar. Adamlar onlara uzun fırçalar getirdiler ve bunları ichneumon'ları temizlemek için kullandılar.

Ninuru su kokusunu alır almaz yeniden yavru oldu. Her iki ichneumon da temizlendiğinde Tunuva sırlıslıkla olmuş ve gülüyordu. Hidat onları kurumaları için güneşin altına götürürken, Tunuva merdivenlerden yukarı çıktı, elleri ve kolları o kadar yol gitmekten kaskatı kesilmişti.

En azından aylardır süren yolculuktan bir şey çıkmıştı. Saghul'a rapor etmesi gereken çok şey vardı.

Güneşlenme odasına ulaştığında uzanıp dinlenmek istedi. Birileri onu karşılamaya özen göstermişti: masada şarap ve bir kalıp hurmalı kek, ocakta tütsü, temiz yatak takımları ve giysiler.

Gelin Odası'na açılan açık galeride Esbar'ı buldu. Örtüsü onu omurgasının dibine kadar açıkta bırakıyordu ve saçları omuzlarına oturacak şekilde kesilmişti, gür ve parlaktı.

"Merhaba sevgilim," diye fısıldadı Tunuva.

Esbar döndü. Tunuva onun gözlerinin altındaki gölgeleri, kapaklarındaki solgunluğu fark etti. "Merhaba sevgilim," dedi gülümseyerek.

Tunuva onu derin bir kucaklamanın içine çekti. Esbar iki kolunu da boynuna doladı, sıcak yanağı boynunun kıvrımıyla sarmalandı, nefesini teslim ederken kaburgaları çöktü. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamış olan Tunuva onu belinden tuttu ve Esbar onu duvara doğru yürüterek öptü.

"Hiç dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Esbar burunlarını birbirine dokundurdu. "Anne adına, Tuva, uzun zamandır yoktun.

"Saghul benden uzun bir yol gitmemi istedi. Tunuva parmaklarını ensesinde dolaştırdı. "Beni mi bekliyordun?

"Denag döndüğünü söyledi. Seninle biraz konuşmak istedim," dedi Esbar. "Saghul hazır olur olmaz seni görmek için ısrar etti. Kadının yüzü sertleşti. "Bir misafirimiz var.

"Tarikat misafir kabul etmez.

"Bu bir ilk olabilir. Birkaç gün önce buraya bir kadın geldi ve ...'dan geldiğini iddia etti. Inysca'dan.

Tunuva durakladı. "Inys.

"Öyle diyor. Açıklamasına izin versem iyi olur, yoksa iki kez duyarsınız.

Tunuva onu Gelin Odası'na kadar takip etti. Saghul ve misafiri balkonda yemek yiyor, şelaleden gelen serpintiyle serinliyorlardı. Tunuva ve Esbar yaklaşırken yeni gelen kadın ayağa kalktı.

Tunuva kadar uzun boyluydu ve yere kadar inen, mavi ve krem rengi brokar kumaştan kesilmiş ve deri bir kemerle kuşatılmış kolsuz bir elbise giymişti. Ersyri kumaşı pahalı görünse de bir aile ya da ticaretle bağlantısı yoktu. Çok az Güneylinin sahip olduğu şekilde solgundu; kalkık bir burnu, kehribar rengi gözleri ve ince beline doğru dalgalanan altın rengi saçları vardı.

Tunuva durdu. Gözleri buluştuğunda, kadına doğru belli belirsiz bir çekim hissetti. Aynı zamanda, sanki hastalık derecesinde krema içmiş gibi, açıklanamaz bir mide bulantısı onu sardı.

Tamamen yabancı biriyle karşılaştığında hissedilecek garip bir şeydi bu. Tunuva kendini silkeledi.

"Sen misin, Esbar? Saghul şelalenin gürültüsü arasında seslendi.

"Evet. Tuva benim.

"Tunuva Melim. Selamlamak için fincanını kaldırdı. "Evine hoş geldin.

"Teşekkür ederim, Başrahibe. Tunuva sesini buldu. "Görüyorum ki bir ziyaretçimiz var. "Gerçekten de öyle. Bu Canthe."

Canthe. Kökeni ya da çağrışımları belli olmayan bir isim. Tunuva'ya kısa bir gülümseme verdi.

"Seninle tanışmak bir zevk, Tunuva," dedi. "Başrahibe bana senin hakkında çok şey anlattı.

Sesi derin ve yumuşaktı. "Bizimle otur," dedi Saghul Tunuva'ya. "İlgi çekici bir hikâye seni bekliyor.

Tunuva masanın karşı tarafına, kendi masasına dönen Canthe'nin yanına **o t u r d u**. Onun yaşını tahmin etmek zordu. Zaman henüz izlerini bırakmamıştı - çizgisiz cildinde sarkma, saçlarında ak yoktu - ama duruşu kemiklerine yerleşmiş bir kadının duruşuydu.

"Başrahibe bana sizin mezar bekçisi olduğunuzu söyledi," dedi Canthe. "Cleolind'in koruyucusu.

Lasian'ı hem çok ince hem de anlaması imkânsız bir aksana sahipti. Tunuva'ya modası geçmiş gibi gelen bir üslupla konuşuyordu, tıpkı bostancıların ve yaşlıların bazen yaptığı gibi.

"Evet," dedi Tunuva. "Anne'yi tanıyor musun?"

"Elbette.

"Canthe bir büyücü dostumdur," dedi Saghul, bir lokma balık çiğneyerek. 'Görünüşe göre bir zamanlar iki tane daha siden ağacı varmış - Batı'da bir alıç ve Doğu'da bir dut. Alıç ağacı bir Inysh adasında yetiştirmiş. Ne yazık ki ikisi de öldü.

Tunuva bakakaldı. "Ölmüş mü?

"Evet," dedi Canthe sessizce. 'Alıç'ı uzun süre korudum, ama onun tek bekçisiydim. Sonunda onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Sorularını sor, Tunuva. Saghul ağzını ketenle sildi. 'Canthe buraya genellikle yabancıları kabul etmediğimizi bilir. Merakınızı gidermekten mutluluk duyacaktır.

Tunuva yeni gelene baktı, o da başını salladı.

"Alıç ağacının nasıl öldüğünü bilmek istiyorum," dedi Tunuva. "Ateş portakal ağacına zarar vermez; köklerinden de sökülemez - dünyanın kendi rahmine giderler.

Canthe bakışlarını indirdi.

"Bir zamanlar," dedi, "alıç halkım İniskanlar için kutsaldı. Sonra ondan ve onun koruyucusu olan benden korkmaya başladılar. Beni uzaklaştırdılar ve geri döndüğümde ölmüştü. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

"Inyscan'lar," diye tekrarladı Tunuva. "Inys yüzyıllardır bu isimle anılmıyor.

"Hayır. Onun yüzünü gören Canthe açıkladı: "Söyleyebileceğim kadarıyla, hiç yaşlanmadım.

ilk yediğim alıçtan beri. Bana uzun bir ömür bahşetmiş gibi görünüyor.

Esbar, alışılmadık bir şekilde, tek kelime etmemiştii. Anlaşılmaz bir ifadeyle konuklarını izliyordu.

"Eğer Inys'te büyüdüysen," dedi Tunuva, "o zaman Düzenbaz Galian'a mı tapıyorsun?

"Bilmiyorum. Benim evim Nurtha adasıydı, eski usulün, doğaya tapınmanın devam ettiği yer. Galian onu yok etmeye çalıştı ama başaramadı. Ben onun adını lanetleyen az sayıdaki kişiden **b i r i y i m** .

'Oh, az değil, hiçbir şekilde. Burada hepimiz onun adına lanet okuyoruz,' dedi Saghul, alçakgönüllülükle.

Tunuva, "Tarikatı nasıl buldunuz?" diye sordu.

'Dehşet Dağı ateşini döktüğünde, başka bir siden kaynağı hissettim. Yıllarca yaşayan bir ağaç aramıştım ama boşuna,' dedi Canthe. "Hislerimi takip ederek buraya, portakal ağacına geldim. Kendini onun korunmasına adanmış koca bir toplum - bir aile - bulduğumda duyduğum sevinci hayal edin.

Saghul, "Canthe portakal ağacını korumamıza yardımcı olmak için aramıza katılmak istiyor," dedi. 'Şu an itibariyle, bir yabancıyı kabul etmek atalarımızın yasalarını ihlal eder, ancak bazı yasalar yeniden gözden geçirilebilir ve sorgulanabilir. Senin görüşünü merak ediyorum, Tunuva.

Saghul her zaman açık sözlü olmuştu. Canthe boğazını temizledi, alnında küçük bir kırışıklık vardı. Sol işaret parmağında altın bir yüzük parlıyordu, iki eli gösteriyordu, alt parmak eklemının üstündeki çerçevede birbirine dolanmıştı.

"Belki bize izin verirsin Canthe," dedi Tunuva nazikçe.

Canthe ona baktı. "Elbette," dedi. "Teşekkür ederim. Zevkle beklerim, Başrahibe.

Tekrar içeri girdi.

'Siz ikiniz ve Denag bir Kraliyet Konseyine en fazla yaklaşabileceğim kişilersiniz. Canthe konusunda karar vermeme yardım edin,' dedi Saghul. 'Tunuva, madem onu gönderdin, ben de doğrudan meselenin özüne ineceğim. Bu kadını susturacak mıyız, yoksa bir kardeş olarak kucaklayacak mıyız?

"Fikrimi paylaşmadan önce," dedi Tunuva, "Anyso ile ne yapmaya karar verdiğinizi sorabilirim.

"Şu an itibariyle, hiçbir şey.

O zaman hâlâ yalnızdı, postulantların katında kilitli kalmıştı. Tunuva onun acısını hayal bile edemiyordu. "Hâlâ hayatta mı?

"Şimdilik, Denag Siyu'yu daha fazla zorlamamamı rica ettiği için.

'Saghul, zaten çok uzun zamandır bizimle birlikte. Ailesi çaresiz olmalı.

'Şüphesiz, ama artık aramıyorlar. Emin olmak için iki kız kardeşini Dimabu'ya gönderdim. Ailesi pes etmiş. Ortaya attığımız tehlike söylentileri sayesinde, Havza'da onu aramamaları söylendi. Birkaç hafta önce Carmentum'a döndüler.

Tek bildikleri, ormanın oğullarını götürmüş olduğuydu. Tunuva devam etti: 'Elbette Canthe'yi Anyso'yu da kabul etmeden kabul edemeyiz.

'Biri eski bir büyücü, diğeri ise saflarımıza riskten başka bir şey getirmiyor. Aradaki fark çok açık, Tunuva.

'Tuva,' dedi Esbar, 'çocuk aşk hastası ve bizim aileye bakış açımızla yetiştirilmedi. Burada mutlu olmayacaktır. Çenesi hışırdadı. "Siyu kendini asla göstermemeliydi.

"Onun kaderini doğru zamanda açıklayacağım," dedi Saghul, "ama bu tartışma Canthe ile ilgili.

"Peki. Onu susturalım derim,' dedi Esbar sertçe. 'Siyāti tüm yabancıların Tarikat'a girmesini yasakladı, belli ki iyi bir nedeni var. Ona kulak vermeli ve Anyso'yla yaşadığımız bu felaketten ders çıkarmalıyız.

'Siyāti başka büyücüler olduğunu bilmiyordu. Onlar için bir istisna yapmış olabilir.

Saghul konuşurken Tunuva onun yüzüne baktı. Gözlerinin akında belirgin bir solgunluk vardı.

"Siyāti öldü," dedi Esbar, "bu yüzden soramayız. Saghul dudak büktü. 'Eğer Canthe iddia ettiği kadar uzun yaşadıysa, siden hakkındaki bilgisi bizimkinden daha fazla olabilir. Bunu bize karşı kullanabilir.

'Meyve olmadan olmaz. Güvenimizi kazanana kadar onu inisiye yapmazdım. İçgüdülerime güveniyorum, Saghul. Onun varlığında hissettiklerim hoşuma gitmiyor.

Sıcağa rağmen kollarında şişlikler vardı. Tunuva onu nadiren bu kadar tedirgin görmüştü. "Belki de uzun yaşamının bir işaretidir," dedi Saghul, "eğer buna inanırsak. Esbar homurdandı.

"Bir yabancıнын saflarımıza katılması düşüncesi beni de tedirgin ediyor," dedi Tunuva ona, "ama bahsettiğin bilgi bize yardımcı olabilir. Ayrıca, Inys'te güvende olmayacaktır. Onun için başka neresi var?

Esbar öfkeyle iç çekti. 'Tuva, bu bizi ilgilendirmez. Biz ağacı savunmak için buradayız.

'Gördüklerimden sonra, potansiyel bir savaşçıyı buradan geri çevirmenin aptallık olacağına inanıyorum. Belki de benim raporum sizin kararınızı etkileyecektir, Başrahibe.

"Öncelikle, Kediko'yu gördüğünde neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Saghul. "Nzene'yi ziyaret ettin mi?

"Evet.

Tunuva görüşmeyi anlattı. Gashan'ın ne giydiğini duyduklarında hem Esbar hem de Saghul tiksintiyle ofladılar.

"Aptalca bir kibir," diye mırıldandı Saghul. "Ona munguna yapmamamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Evet. Çünkü ben daha iyiydim," diye mırıldandı Esbar.

"Ve hâlâ daha az kibirli değilsin," dedi Saghul sertçe.

'Ah, hadi ama. Gashan da ben de biraz kibir kazandık, öyle değil mi?

"Hiçbir Başrahibe böylesine gururlu bir halef seçimiyle lanetlenmemiştir," diye çıkıştı Saghul. Fincanına uzandı, ağzında ince bir çizgi vardı. 'Öyle olsun. Eğer o ve Kediko Siyu'yu istemiyorlarsa, onu almayacaklar.

"Prenses Jenyedi'nin bir koruyucuya ihtiyacı var," dedi Tunuva sessizce. "O, Ana'nın topraklarının varisi.

Saghul ona 'Biz sadece korumamızı sunabiliriz,' diye hatırlattı. 'Kediko bunu reddeden ilk kişi olmaz, ama reddedenlerin hepsi pişman olur. Parmakları masanın üzerinde kenetlendi. "Gashan'ın Anne'den vazgeçtiğine gerçekten inanıyor musun Tunuva?

"Tamamen değil ama inancını kaybediyor.

'O halde bizim için bir tehdit oluşturabilir. Kediko açıkça bu toplumu düşmanı olarak görmeye başladı.

"Gashan hala bizim kardeşimiz, her ne kadar kaybolmuş olsa da.

Tuva'ya katılıyorum. Ayrıca, Kediko savaşa meyilli değil,' dedi Esbar. 'Kalbinde bizim büyümüzden korkuyor. Gashan isterse onun paralarını kırmızı kumaşında saysın. Bu arada, belki de Lasia'ya saray habercisi ya da hizmetkârı olarak başka bir kız kardeş göndermelisin - genç kızlardan birini, Gashan'ın tanımadığı birini, durumu izlemesi için.

'Oh, çok iyi. Şüphesiz er ya da geç Kediko'yu kızdıracak ve ağlayarak bize gelecek,' diye mırıldandı Saghul. "Şimdi sıra senin raporunda, Tunuva.

"Hidat ve ben önce Jrhanyam'a gittik," dedi Tunuva. 'Ersyr'de çok sayıda kayıp olmuştu - çoğunlukla çiftlik hayvanları, ama insanlar da, çoğunlukla Yaud Vadisi gibi ateş dağlarına veya kaplıcalara yakın bölgelerde. Birkaç yeri ziyaret ettik. Agārin, Efsi, Dwyn'in Büyük Şelalesi. Her birinde mağaraların içine sıkışmış taşlar, kayalar bulduk. Büyük ve karanlıktılar, hepsine siden dokunmuştu. İkimiz de yaklaştırmaya cesaret edemedik. Büyümüzün onları rahatsız edebileceğini hissettik.

'Tuhaf bir şey, Tunuva Melim, bir taş yığınınan korkmak. Açık konuş. Şüphelendiğiniz şey nedir?

"İçinde bir şeyin yaşadığından.

Esbar bir kaşını kaldırdı. "Bu kayaların yumurtadan çıkabileceğini mi düşünüyorsun?

Tunuva başını salladı. "Daha fazla kız kardeşle birlikte en yakın kümeye dönmek istiyorum," dedi. 'O kayalar Dehşet Dağı kokuyordu. Eğer harekete geçerlerse, çok sayıda kılıca ihtiyacımız olacak.

Saghul dudaklarını içine çekip düşündü.

"Şimdilik Canthe kalacak," dedi. 'Tunuva, bana her bölgede gördüklerini yaz, sonra da ben kimin bağışlanabileceğine karar verirken normal görevlerine dön. Siyu'yu ziyaret edemezsin,' diye ekledi. 'O bu zamanı yaptıklarını düşünmek için kullanıyor. Kendimi açıkça ifade ettiğime inanıyorum.

"Evet, Başrahıbe, ama doğum sırasında yanında olabilir miyim?" "Olabilirsin.

Saghul bunu söyler söylemez öksürdü - göğsünden kuru ve hırıltılı bir ses geldi. "Saghul. Esbar ayağa kalktı. "Güneşin altından çık. Tunuva'ya baktı. "Size sonra katılacağım.

'Peki, Tunuva Melim. Dinlen,' dedi Saghul öksürükler arasında. "Yaşlanma. Çok yorucu.

Esbar ona içeriye kadar eşlik etti. Tunuva bir süre spreyn içinde durdu, ellerini korkuluklara dayadı ve portakal ağacına baktı.

Güneş odasında bir çiğneme çubuğuyla dişlerini temizledi ve çölden sonra cildini serinletmek için gülsuyu merhemi kullandı. Yolda geçirdiği aylar onu evinin küçük konforları için her zamankinden daha minnettar hale getirmişti.

Ninuru ocağın yanına kıvrıldı. Tunuva onun yanına diz çöktü ve gözlerini açık tutmak canını yakmaya başladığında kürkündeki son kum tanelerini fırçalıyordu. Uzun süre eyer üzerinde kaldığı için dizleri yara bere içindeydi, oturak kemikleri ağrıyordu. Yatağının alaca ipeklerine uzandı.

Sen, diye düşündü dalmadan önce, eskisi kadar genç değilsin Tunuva Melim.

Bir süre rüyaları kavranamayacak kadar bulanıktı, kara bir kanat fırtınasıyla doluydu. Sonunda, hoş bir görüntüye dönüştüler: Yanında gülümseyen Esbar. Tunuva da ona gülümsedi.

Ve sonra Esbar iki eliyle boğazına sarıldı ve onu ezdi.

Uyandığında kandillerin ışıltısı gözlerini kamaştırıyordu. Tanıdık bir el koluna uzandı.

"Tuva, uyanık mısın?"

"Esbar. Gözlerini ovuşturdu. "Sabah mı oldu?"

"Hayır, gece daha yeni başladı. Akşam yemeği istersin diye düşündüm. Esbar onun saçlarını okşadı. "İyi misin?"

Yatağın üzerinde soğuk et, safranlı pilav ve gözleme ile dolu bir tabak vardı. Tunuva nefes nefese kaldı, eli boğazına gitti. Daha önce hiç böyle bir rüya görmemişti.

"Evet. Yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. "Düşündüğümden daha fazla yıpranmışım. "Acı çekiyor musun?"

"Yaşayamayacağım bir şey değil. Tunuva omzundaki hassas noktayı yoğurdu. "Yakında dövüşmek isterim. Eğer çok uzun süre yatarsam, korkarım kilitlenip bir daha asla kalkamayabilirim.

Esbar kıkırdadı. "Senden iyi bir heykel olurdu.

Tunuva iç geçirerek onayladı. Esbar çuval üzerinde çalışırken neredeyse tekrar uyukluyordu, sonra avuçlarını sırtının geri kalanında yumuşattı.

"Canthe'nin nerede kaldığını biliyor musun? Tunuva ona sordu.

"Bulaşıkhanenin yanındaki boş odada. Bu durum hâlâ hoşuma gitmiyor.

"Eğer Saghul onu kabul ederse, bununla barışmak zorunda kalacaksın. Esbar bir düğümü çözerken Tunuva yüzünü buruşturdu. "Başka büyücüler olduğunu düşünmek garip. Sence Anne biliyor muydu?"

"Ben de aynı şeyi merak ettim. Esbar onun dokunuşunu yumuşattı. "Belki de bizi bu yüzden terk etti. Diğer ağaçları bulmak için.

Sözlerini bitirdiğinde Tunuva baskın kolunu biraz daha rahat döndürebiliyordu. Esbar onun yanına yayıldı.

"Siyu," dedi Tunuva. "O nasıl, zihninde?"

"İmin bana dua ettiğini ve karnına şarkı söylediğini söyledi. Esbar başını salladı. 'Siyu dikkatsiz bir aptaldı ama ona acıyorum. Kız kardeşlerimiz olmadan onu büyötmeyi çok zor bulurdum. Umalım da bundan ders alsın ve Saghul'un gönlünü alsın.

"Saghul iyi değil, değil mi?"

Denag korkmuyor. Küpelerini çıkardı. "O yaşlı, Tuva. Çoğumuzun yaşadığından daha yaşlı.

Tunuva cevap veremedenden nefesi boğazında düğümlendi. Oradaki yumruyu yutmaya çalıştı.

"Tuva. Esbar durdu. "Ne oldu?"

"Hayatımızda büyük bir değişiklik hissediyorum. Siyu, Gashan, Saghul - ailemiz dağılıyor.

"Hayır. Böyle söyleme aşkım. Esbar onun yanağını okşadı. "Beni dinle. Bu aile her zaman burada olacak. Ben her zaman burada olacağım. Seni otuz yıldır seviyorum ve benim alevim seninkinin yanındaki ağacı aydınlatacak. Ben her zaman seninleyim, Tuva Melim.

Tunuva bu söze sıkı sıkı sarıldı.

"Siyu iyi olacak," dedi Esbar. 'Çocuk hızlandığında, Saghul onun ağaçtan yemesine izin verdi, böylece ikisini de tanıyacaktı. O sıcak, Tuva. Alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Artık evindesin. Uyu artık.

Esbar haklıydı. Her şey yoluna girecekti. Elbette başka hiçbir şey ailelerini parçalayamazdı.

Tunuva ona doğru döndü ve başını onun omzuna koydu. Esbar kandili söndürmek için ona doğru eğildi. Orada, Manastır'ın kasvetinde uyudular - kol kola, kalp kalbe.

30

Doğu

White Peak Hall, Antuma'nın dış mahallelerinde yer alan bir saray kadar görkemliydi. Başkentteki pek çok şey gibi burası da Nehir Lordu'na aitti. Her yıl düzenlenen Gece Ziyafeti burada yapılırdı.

Açık gökyüzünün altında, arazinin içinden geçen bir derenin kıyısında gerçekleşirdi. Dumai, suya bakan bir fırtına sığınağında imparatorluk ailesinin geri kalanıyla birlikte oturuyordu.

Yemeğini yerken bir yandan da ayı izledi. Furtia dolunay olduğunda döneceğini söylemişti. Ejderha onu kuzeye, Izaripwi Dağı'nda gördükleri uğursuz kayalardan daha fazlasını aramaya götürmek istiyordu.

Altındaki ateş çok sıcak, çok hızlı büyüyor. Yıldız onu soğutmak için geri dönmedi. Dumai bu sözlerin üzerinden tekrar tekrar geçmişti ve hâlâ k a f a s ı n ı karıştırıyorlardı. *Denizin ötesinde daha fazlasını hissettim.*

Kayalar neydi, neden Furtia'yı rahatsız ediyorlardı - bu sorulara verecek sağlam bir cevabı yoktu. Uzun Uyku'dan önceki anlatılara göre ejderhaları anlamak her zaman zor olmuştu. Onlar ilahi yaratıklardı ve insanlar genellikle anlamlarını kavramakta başarısız oluyorlardı.

Dumai gördüğü her şeyi babasına anlatmıştı. Babası onu Furtia ile gitmesi için cesaretlendirmişti. Bu arada, gölge sarayı için planlarını hazırlamaya devam edecek ve ejderhayla olan bağını geliştirmesine yardımcı olabilecek her şey için özel arşivini tarayacaktı.

Elbette bir yere uçmadan önce Gece Ziyafeti'ni atlatması gerekiyordu.

"Amcam bu yıl kendini aşmış," dedi İmparatoriçe Sipwo. "Her şey ne kadar büyüleyici görünüyor."

Dumai öyle olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Saray mensupları, altın yapraklarla bezenmiş dere kenarındaki budaklı söğütlerin altında konuşup gülüşüyorlardı. Konuklardan bazıları boyalı deniz kabuklarıyla oyun oynarken, diğerleri denizden yıllanmış şarap kadehlerini yudumluyordu. Minyatür ahşap kayıklar, her biri küçük bir lamba taşıyarak derede yüzüyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi İmparator Jorodu. 'Yine de sonbahar zaten çok güzel. Nehir Lordu bunu ancak daha da güzelleştirebilir.

İmparatoriçe Sipwo önündeki balık yakasına baktı. "Çok hoş bir mevsim," dedi. "Gerçi sen her zaman kışı tercih ederdin.

"Bir süre için değil. Gülümsemesi inceydi. "Hayır. Sonbahar bu gece geliyor.

Değişim mevsimi, talihin yükseldiği ya da düştüğü zaman. Bugün saray yapraklarını dökecekti.

Nehir Lordu hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Büyük klanlar gibi Seiiki'nin dört bir yanından en iyi müzisyenler ve dansçılar çağırılmıştı. Geçen her saatle birlikte neşe daha da arttı.

Dumai her zamankinden daha az boğulmuş hissetmeliydi. Aylardır ilk kez havanın bir ısırganlığı vardı ve yakında saraydan kurtulacaktı, ancak tüten kayalar aklının bir köşesinde gizleniyordu.

Diğerleri yatıyor. Çok daha fazlası. Hepsi yanacak . . .

Dumai dikkatini dağıtmak için, "Anladığım kadarıyla eskiden kardeşlerinle birlikte burada yaşıyormuşsunuz, İmparatoriçe Sipwo," dedi. "Böylesine güzel bir yerde büyümek harika bir şey olmalı.

"Öyleydi. Hepimizi amcam büyüttü," dedi İmparatoriçe Sipwo. "Her bahar, kız kardeşimle birlikte bu derenin kenarında oturur ve sularının yükseldiği koruluktaki mavi çiçekleri beklerdik. Çiçeklerin sayısının tanrılar uyanana kadar geçecek yılların sayısı olduğunu düşünürdük.

"Artık benim de bir kız kardeşim var," dedi Suzumai, Dumai'ye sokularak. "Furtia'yı o u y a n d ı r d ı .

"Hayır, Suzu. Kimse o güce sahip değil. Dumai onun çenesinin altına dokundu. "Yemeğini ye.

Kanifa kaptanıyla derin bir sohbete dalmıştı. Dumai sahneyi izlerken, kendisinin de izlendiğini biliyordu. Saraya geldiğinden beri merak edilen biriydi ama şimdi tuhaflığı yeni boyutlara ulaşmıştı. Yüzyıllar sonra gelen ilk ejderha binicisiydi.

Ayak sesleri onu düşüncelerinden kopardı. Nehir Lordu fırtına cennetine girmişti.

"Majesteleri. Ekselansları.' Selam verdi. "Umarım hepiniz bu akşamın tadını çıkarıyorsunuzdur.

Dumai onun her tarafı gümüş çanlarla süslenmiş ince giysilerine dikkat etti. Sakalı her zamanki gibi balık kuyruğu şeklinde sivrilmişti.

'Evet, Nehir Lordu. Her şey mükemmel,' dedi İmparator Jorodu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, eli gümüş bir fincanı sıkıca kavıyordu. 'Böyle bir savurganlığı kendim karşılayabilir miydin acaba?'

"Görkemli bir parti, amca. İmparatoriçe Sipwo gülümseyerek kesiği acımadan kapattı. "Misafirperverliğiniz rakipsiz.

"Ah, gece daha yeni başladı. Bir sonraki yemeğinizi getirebileceğimi düşündüm,' diye ekledi Nehir Lordu, bir hizmetkârı işaret ederek. 'Avdan bir ödül. Katılamadığınız için üzgünüm Prenses Dumai.

Dumai gülümsemesinin yeterince özür dileyici olduğunu umuyordu. Hayatında asla yapmak istemediği bir şey varsa o da Kuposa pa Fotaja'nın yüz fersah yakınına, elinde bir yay ve sadak varken gelmekti.

Prenses, arkadaşınızı k a y b e t m e k bana ne kadar acı veriyor, diye iç geçirirdi Prenses kan kaybından ölürken. Bu anı bir şiirle anacağım.

"Eğitiminize olan bağlılığınız övgüye değer," dedi sıcak bir tonla, "torunuma olan saf sevginiz gibi. Suzumai imparatoriçe olduğunda yanında sadık bir ablası olacağını bilmek beni rahatlatıyor. Onu desteklemek için çok çalışan bir abla.

'Dumai dünyadaki en iyi abladır,' dedi Suzumai ona boş bir gülümsemeyle.

'Öyledir Suzumai. Bir gün güvenilir bir danışmana sahip olman için kendini nasıl yorulmadan eğittiğini görüyor musun?" dedi Nehir Lordu neşeyle. "İmparatoriçe olduğunuzda parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek kalmayacak.

Dumai onun bakışlarını kırmak zorunda kaldı. Küçük kız kardeşini kendine yaklaştırdı ve yumuşak saçlarını öptü.

Onun Suzumai'ye ne yapmak istediğini tahmin etmişti ve her kazancının canını yakacaktı. O sarayda kök salmaya çalışırken bile, adam çiçek açmadan önce onu boğmak için etrafına yabani otlar ekti.

Hizmetçi masanın üzerine demir bir tencere koydu. "Avın mı, Sipwo? İmparator Jorodu mantar ve yaban domuzu yahnisine bakarak şöyle dedi. "Her zaman kalbe nişan almayı bildin.

Dumai içtiği şarap kadehlerinin sayısını unutmuştu. İmparatoriçe Sipwo somonunu bitirdi.

"Hayır," dedi. "Bugünlerde kalp gözümde kaçıyor.

İmparator Jorodu eşine baktı, yüz ifadesi titriyordu.

"Siz ödülün tadını çıkarırken," dedi Nehir Lordu, kibar bir sessizliğin ardından, "Prenses Dumai'nin su kenarında bize katılmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Bir oyun

başlamak üzere ve herkes prenseslerinin diğer sanatlarda olduğu gibi şiirde de başarılı olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyor.

Dumai ayağa kalktı. 'Her zamanki gibi Nehir Lordu, çok nazıksınız. Size katılmaktan mutluluk duyarım.

"Harika.

Merdivenlerden inerken onu takip etti. "Sizi yalnız yakaladığıma sevindim Prenses Dumai," dedi Nehir Lordu derenin kenarında yürürlerken. "Umarım sarayı rahat buluyorsunuzdur.

"Teşekkür ederim. Yerleştim.

'Hiç şüphesiz, emrinde bir tanrı var. Ejderhaları ehlileştirme sanatını bir tanrı şarkıcısı olarak mı öğrendin?

Bunun üzerine Dumai durdu.

"Lordum, bir tanrı evcilleştirilemez," dedi sessizce. 'Ben Noziken Hanedanı'ndanım. Atalarım büyük Kwiriki'yi kurtardı. Onlar tuz ve kanla, süt ve tuzlu suyla birbirlerine bağlıydılar. Büyük Furtia'yı benim yanıma çağıran da işte bu yakınlık, yalnızca bu yakınlıktı.

Kelimeler onun derinliklerinden kabarıyordu. Nehir Lordu ona yukarıdan aşağıya baktı, bakışlarında taze bir ilgi vardı.

"Elbette," dedi, gülümsemesi kısa sürdü. 'Orada kalacağını umalım, Prenses Dumai. Ne de olsa ejderhalar denizdendir. Ve deniz kimseye sadakat g ö s t e r m e z .

Yürümeye devam etti. Dumai onu gölgeledi, bir kez olsun son sözü söyleyebilmeyi diliyordu.

Hizmetçileri derenin yanındaydı. Dumai onların arasında diz çöktü ve ona bir mürekkep taşı ve çubuğu, ince bir fırça, bir tabak su ve taze kağıtla donatılmış bir masa getirildi.

"Kurallar basit," dedi Nehir Lordu ona. 'Bu küçük tekneler bütün gece yiyecek taşıdı. Şimdi de şiir taşıyacaklar. Onları işaret etti. 'Köprü'nün diğer tarafında, size yazması için biri seçildi. Göreviniz bu kişinin kimliğini bulmak. Üç şiir alacaksınız ve karşılığında iki şiir göndereceksiniz. İpuçlarınızı aldıktan sonra rakibinizi bulmaya çalışabilirsiniz.

Dumai başını salladı. "Oynayacak mısınız lordum?

"Ne yazık ki oyunu ben tasarladığım için sadece izleyebiliyorum. Eğildi. "İyi şanslar Prenses.

O gittikten sonra bir hizmetçi bir tabak pişmiş süt getirdi. "Bu en harika parti değil mi? Juri mutlu bir şekilde iç çekerek bir dilim aldı. "Ne yazık ki Leydi Osipa çok yorgundu.

Yapara homurdanarak karşı çıktı. Dumai hâlâ Osipa'nın da katılabilecek durumda olmasını diliyordu.

Kayıklar her biri bir parşömen taşıyarak dereden geri dönerken genel sohbet daha da yükseldi. Dumai, üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir tanesini görene kadar izledi.

"İşte bu," dedi Juri'ye, o da parşömeni sudan çıkarıp kollarını ıslattı. Parşömeni pruvasından alan Dumai şiiri okudu.

*Beni sevindiren bu haberi kime söyleyeyim?
Söylenmemiş bir sır gümüşten daha parlak -*

kararacağı ortaya çıkardı, ama yine de kalp fısıldıyor.

Dumai isteksiz bir gülümsemeyle mürekkep kalıbını öğüttü ve fırçasını daldırdı. Şiirle uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. Yazdı:

*Fısıldayan bir kalp inzivada bir kulak arar. Söyle
bana, neden gümüşü dövüyorsun ve parıldamasına
izin vermiyorsun?*

Rüzgârın sürüklediği bulutlar ay ışığını asla karartmazdı.

Şiiri yuvarlayıp sabitledikten sonra kayığa yerleştirdi ve Juri onu da diğerleriyle birlikte karanlığa gönderdi. Hizmetkârlar hepsini başlangıç noktasına geri götürmek için bekliyor olmalıydı.

Nehrin karşı kıyısında, genç bir soylu sarhoş bir hamle yaptı ve kahkaha sesleri yükselterek suya çakıldı. Kanifa onu kurtarmak için suya atladı ve ikinci kayık alayının önüne geçmek için tam zamanında onu sudan çıkardı. Dumai hızlı parmaklarıyla bir sonraki şiiri açtı.

*Gümüş ne kadar çok yönlüdür - çan, bıçak veya ay
ışığı. Gel, ışıltısını paylaş. Duydum ki bekçi*

Dağdan gelen su onu dondurabilirdi.

Kelimeleri tekrar okudu. *Suyun yanındaki bekçi.*

Kanifa. Kalbi tökezleyerek akıntıya doğru eğildi ve karanlığı araştırdı. Bu o olmalıydı.

Leydi Nikeya.

Kanifa'yı hatırlıyordu.

Kuposa Klanı şüphe uyandırmadan bir prensese karşı harekete geçemeyebilirdi ama bir muhafıza zarar verebilirlerdi. Dumai tekrar fırçasına uzandı, kâğıdı düzeltti ve yazarken elini sabit tutmaya çalıştı.

*Birçok yüzü olan bir kadından bahsedildiğini duydum.
Onun da çok kalbi var, şimdi yalvarmalıyım*

Bu parlak gümüş hazinesindeki payından vazgeçmek mi?

Bilgelik ona göndermemesini söyledi. Bu onun korkusunu ele verirdi. Kendine yeni bir yüz takınmalı -ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmalıydı- ama Nikeya kandırılmayacak kadar keskin görünüyordu.

Dumai kendini durduramadan şiiri Juri'ye uzattı. Gözlerini, soru sorarcasına kaşlarını kırıştıran Kanifa'dan alamıyordu. Tekne geri döndüğünde, onu kapmak için acele ederken neredeyse Juri'yi suya düşürüyordu.

Kalbin isteklerine karar vermesi zaman alır.

Bilginin gümüşten daha parlak olduğunu unutmayın;

Fısıltıyı susturmak için daha çok toprak gerekebilir.

"Zamanın doldu," diye ilan etti sonunda Nehir Lordu. 'Eğer ortağını bulduğuna inanıyorsan, gel ve onunla konuş! Eğer içgüdülerin doğruysa, sana bir hediye verecekler.

Dumai neredeyse cübbesinin eteğine takılıp düşecekken doğruca ayağa kalktı ve köprüye doğru yürüdü, eşlerini aramak için akıntıya kapılan sevinçli misafirlerin yanından geçti.

"Bu arada" -Nehir Lordu karanlıkta bedensiz bir sest- "parlayan Lord Kordia ve sevgili kızım Leydi Nikeya'nın gösterisini izleyeceğiz.

Dumai durdu. Konukların arasından bir baş yükseldi ve bir gölge en yakındaki mangallara doğru ilerledi.

Leydi Nikeya gri üzerine beyaz giymişti, taş üzerindeki karı çağırıyordu. İnciler saçlarını süslüyordu. Sakallı genç bir adam ona katıldığında, mavi tonlarında giyinmiş, birbirlerini selamladılar.

Önce bir kamış flüt sessizliği deldi, davullar ona eşlik etmek için vurdu. Dumai, Kwiriki'nin hayat verdiği Kar Kızı ve eşi Dans Eden Prens arasındaki aşkı kutlayan eski bir beste olan 'Kar ve Deniz'in açılışını tanıdı. Oğulları damarlarında denizle doğmuş ve soylarını sonsuza dek devam ettirmişti.

Dans yavaştı, daha hızlı ritimlere doğru ilerliyordu. Nikeya ilk andan itibaren dansa bir canlılık getirmişti - başını kuş gibi eğişinde, ustaca el hareketlerinde. Gerçekten de Yüzlerin Kadını.

Büyüleyici olmasına rağmen Dumai bu performanstaki küstahlığı gördü. Nikeya ilk ejderha binicisini, Seiiki'nin ilk Kraliçesini oynamaya cüret ediyordu. Bu düşünce aklına geldiğinde Nikeya ona doğru bir bakış attı.

İşte o zaman Dumai onun bir ruh olmadığını anladı. Sadece ağzının bir tarafıyla gülümsedi.

Dumai gözlerini kapattı. Kağıt parçaları, fısıltılar ve her ikisini de bünyesinde barındırıyor gibi görünen bir kadınla mücadele ediyordu. Şimdi babasını sarayda nasıl yalnız bırakabilirdi?

Yapmalısın, diye düşündü. Tanrılar çağırıyor.

Sonunda müzisyenler sustu ve Nikeya ile Lord Kordia diz çöküp başlarını imparatora doğru eğdiler, imparator da ayağa kalkıp hepsiyle yüzleşti. Atama zamanı g e l m i ş t i .

Osipa Dumai'ye her şeyi anlatmıştı. Küçük memurlar aylardır Antuma Sarayı'nda koşturuyor, yüksek rütbelilerden imparatora -ya da bazılarının daha güçlü olduğunu düşündüğü imparatoriçeye- kendilerinden iyi bahsetmelerini rica ediyorlardı. Çoğunluk hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kuposa Klanı en önemli mevkileri demir gibi elinde tutuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi İmparator Jorodu. Şarap sesini yumuşatmıştı, bu yüzden kelimeler birbirine karıştı. 'Nehir Lordu, kızınızın pek çok yeteneği var. Ne kadar gurur duyuyor olmalısınız.

"Olağanüstü, Majesteleri," dedi Nehir Lordu, gözleri ateş ışığını yansıtırken. "Nikeya benim dünyamın incisi.

'Kızlarımın benim incilerim olduğu gibi. Ve bu geceki randevularımın ilki -en önemlisi- en büyük çocuğum Prenses Dumai ile ilgili.

Sessiz sesler geceyi doldurdu. Dumai babasını izledi, kalbi boğazında tekmeleniyordu.

"Prenses Dumai'nin olağanüstü biri olduğu ortaya çıktı," dedi babası. Uzun Uyku öncesinden beri bir tanrıyla birlikte uçan ilk kişi o. Artık bir ejderha binicimiz var, dünyayla olan bağlarımızı yenileyebilir, tehlikeli yolculuklara olan ihtiyacı ortadan kaldırabiliriz. Ay dolunay olduğunda, Kozol Hanedanı ile yeni bir ittifak kurmak için Furtia Stormcaller ile birlikte Sepul Krallığı'na gidecek.

Daha meraklı mırıltılar. Dumai nefesini serbest bıraktı. Onun ayrılışını duyuruyordu, başka bir şey değil. Saraya anlatmayı kabul ettikleri hikâye buydu.

Ve sonra her şeyi değiştiren o sözleri söyledi:

"Döndüğünde Seiiki'nin Veliaht Prensesi olacak.

Dumai şimdi iliklerine kadar soğumuş bir halde ona bakıyordu. Diğer herkes de öyle.

Baba, ne yapıyorsun?

'Bu mükemmel kızı bulduğum için şanslıyım - hocaları tarafından övülen, tanrıların sevgilisi. Daha iyi bir varis olamazdı,' dedi İmparator Jorodu. 'Prenses Suzumai, küçük çocuk olarak, her konuda onun sadık yardımcısı olacak. Onun lehine tahttan feragat ettiğimde, İmparatoriçe Dumai'nin yeni bir refah ve barış çağına hükmedeceğini biliyorum.

Nehir Lordu oyma bir gülümseme takınırken, İmparatoriçe Sipwo daha da solgunlaşmıştı. Suzumai kafası karışmış bir halde annesine baktı. Tüm gözler onun üzerinde sabitlenirken, Dumai aniden ve rahatsız edici bir şekilde çıplak olduğu hissine kapıldı.

"Şimdi," dedi İmparator Jorodu, en ufak bir memnuniyet belirtisiyle, "kalan atamalar.

31

Güney

Savaş Salonu Tarikat'ın en büyük odasıydı, tavanı Ersyri ayna işçiliğinin bir zaferiydi. Bir tarafı dışarıya açıktı - ormana doğru dik bir iniş, dokuz sütun tarafından korunuyordu. Bu sütunları Cleolind'in dokuz hizmetkârının hayatlarını ve yaptıklarını gösteren ayrıntılı oymalar süslüyordu.

Her sütunun tepesinde bir cariyenin büstü şeklinde yontulmuş bir korniş vardı. Çocuk doğurmuş olanların altında, soylarından gelen tüm kadınların isimleri Selinyi dilinde kazınmıştı. Tunuva toparlanırken alttakileri okudu. Beş asırlık kardeş soylar.

Yakıldıktan sonra kendi adını ikinci sütuna, ataları Narha'dan gelen diğer Melim kadınlarının altına kazınmıştı. İsimsiz Olan'ı rüyasında gördüğünde Anne'yi sadece onun teselli edebileceği söylenirdi.

Tunuva, Narha'nın da kendisini teselli edebilmesini diliyordu - atası o sütundan aşağıya eğilip kâbuslarını silkeleyebilsin diye. Sonuncusunda, Esbar onu kalbinden bıçaklamıştı ve kan ter içinde uyanmış, kan olduğuna ikna olmuştu.

Esbar'a söylememişti.

Koridorun karşısında, Esbar rafta acele etmiyordu. Bir Ersyri kılıcına başıyla işaret ettiğinde, zırhçı gümüş işlemeli kınını çıkardı, kılıcın ağzını yağlı bir bezle sildi ve ona uzattı. Tunuva kılıcı incelemek için havaya kaldırdığında, rüyasındaki bıçağın soğuk bükülüştü hatırladı.

Kendini silkeledi. "Hazır mısın," diye seslendi, "yoksa tavanda kendini mi muayene ediyorsun?"

"Neden?" Esbar salonun ortasına doğru yürüdü. "Gördüklerimden hoşlanacağımı mı sanıyorsun?"

"Kuşkusuz.

Kız kardeşlerinin çoğu izlemek için toplanmıştı. Yeleni diğerlerinden uzak bir köşede duruyordu. Siyu'ya yataklık ettiği için kendisine verilen uzun hapis cezasının bittiğini görmüştü.

"Beni pohpohluyorsun, sevgilim," dedi Esbar, onu elindeki meseleye geri çekerek. Kılıcını eğdi ve düz tarafını yaralı ön koluna dayadı. "Ama yumuşak davran. Birbirlerinin etrafında döndüler. "Bana çok fazla güvenirsen korkarım pişman olursun.

"Güven bir tehlikedir, doğru. Tunuva mızrağını döndürdü. "Ancak kibri kendi avantajıma çevirebilirim.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşen Esbar saldırdı.

Çocukluklarından beri tüm Güney silahlarının yanı sıra bazı Yscali kılıçlarında da ustalaşmışlardı. Savaşmak için eğittikleri şey insan değildi ama Anne, İsimsiz Olan'ı bir Inyscan kılıcı olan Ascalun ile yenmişti. Canavarlar bile çelikten etkilenmiyordu.

Esbar kesiyor ve saplıyordu, kollarının üst kısmındaki kaslar geriliyordu. Bir düellonun başlangıcında her zaman en dinç halini alır, rakibini olabildiğince çabuk yıpratırdı. Tunuva buna karşı koyamayacağını çok iyi biliyordu. Kolaylıkla blok yaptı.

"Gördüğüm kadarıyla liderlik etmeme izin veriyorsun. Esbar gri bir saç telini geriye savurdu. "Bunu erken bir teslimiyet olarak mı algılamalıyım?"

"Dans etmeden önce kanımı ısıtmayı sevdiğimi bilirsin.

İlk öpüşmelerinden kısa bir süre sonra bu odada karşı karşıya gelmişlerdi. Esbar her zaman kazanmak için savaşırdı ve kazanmıştı da. Şifacıyı göndermiş ve Tunuva'ya kendisi bakmıştı.

Hiçbir şey Anne'den üstün değildir, demişti yumuşak ve kararlı bir sesle. Eğer bunu yaparsak, bizi görevimizden alıkoymasına izin veremeyiz. Bizler savaşçıyız, Tunuva.

O günden sonra Tunuva, Esbar'a karşı diğer kardeşlerine karşı olduğu kadar sert savaştı. Otuz yıl boyunca hiç korkmadı.

Esbar onu odanın içinde dövmeye devam etti. Kadın tek başına bir orduydı, kılıcı güneş ışığını yakalıyor ve aynaların arasında parçalıyordu. Kılıcın ucu Tunuva'nın parmak ucuna kadar geldi; Tunuva tam zamanında mızrağını savurarak kılıcın yönünü değiştirdi.

Birbirlerinden uzaklaştılar. Esbar tekrar saldırdı. Tunuva mızrağını belinin etrafında, omuzlarının üzerinde döndürdü ve her darbeyi savuşturdu. Esbar acımasız olsa da, Tunuva saldırıya dayanacak sabrı geliştirmişti ve Esbar savunmasını kırmaya çalışsa da, savunması dayanıyordu.

Tunuva avlanmayı hiç umursamamıştı ama dövüşmek harikulade bir şeydi. Vücudunun dalgalandığını ve büküldüğünü hissetmek, içindeki güce, gözünün zihniyle ve uzuvlarıyla konuşma şekline hayret etmek. Ve tabii ki doğanın gücü Esbar'a.

Kavisli kılıç tekrar ona doğru parladı. Kılıcı savuştururken Tunuva, Esbar'ı neredeyse iki yaş büyük olan Gashan'la dövüşürken ilk kez gördüğü anı hatırladı. Gurur ve hınçla dövüşmüşlerdi, bu da uyumsuz darbelerinden, bağırışlarından ve gıcırdayan dişlerinden belli oluyordu - ama Tunuva Esbar'la dövüştüğünde, bu her zaman kur yapmaktı.

Esbar sonunda yavaşlıyordu. Tunuva ter parıltısını görür görmez mızrağı ona doğru sürdü. Heyecanlı bir nefes veren Esbar, iki eli de mızrağın kabzasında, mızrağı yüzünden zar zor uzak tutarak bir aşağı bir yukarı savurdu. Güç depoladı ve kısa süreliğine üstünlüğü tekrar ele geçirdi, ancak Tunuva çalım atıp mızrağın kör ucuyla çenesini kırdı. Esbar sırtıttı. İz çiçek açacak ve sabah olmadan solacaktı.

Tunuva silahını döndürdü ve kız kardeşlerinden takdir sesleri yükseldi. Her zaman zarif Kumengan mızrağını tercih etmişti. Kavrayışını sıkılaştırarak ileri atıldı, mızrağın ucunu yere dikti ve ağırlığını Esbar'a doğru vererek göğsüne bir tekme savurdu. Esbar kendini toparlayıp ayağa kalktığında yere düşmek üzereydi.

Tunuva ona doğru hücum etti ve baldırlarına doğru savurdu. Esbar darbeden kurtulmak için sıçradı ve tüm gücüyle vurarak mızrağı sabitledi. Gücünü toplayan Tunuva kilidi kırdı. Aynı hareketle mızrağı beline kadar doladı ve başını Esbar'a doğru geri itti.

Esbar bir kez daha toparlandı. Tunuva bir fırsat yakaladı ve Esbar'ın eline vurarak onu kılıcını düşürmeye zorladı. Bir an sonra Esbar sırt üstü yatmış, Tunuva da üzerine binmiş, mızrağı boğazına doğrultmuştu. Esbar göğsü kabararak güldü.

"Bazen ne kadar iyi olduğumu unutuyorum," dedi.

"Hm. Tunuva onu öptü. "Ve sonra sana hatırlatıyorum.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Esbar elini tuttu ve Tunuva'nın onu yukarı çekmesine izin verdi. Kız kardeşleri alkışlarken, Esbar kılıcını zırhçıya uzattı, saçlarını bıraktı ve tanıklara doğru baktı.

"Canthe," diye seslendi. "Bize katılman ne güzel. Elini sıktı ve çözdü. "Dövüşmek ister misin?

Kafalar döndü. Yeni gelen, kollarını çıplak bırakan fildişi ipeklerle örtülü Yeleni'nin yanında duruyordu.

"Nazik bir davet, Esbar, ama ben savaşçı değilim. Canthe başını eğdi. "Hiç savaşmamayı tercih ederim.

"Eğer bir kız kardeş olacaksan, olmalısın. Esbar adamlardan birinden bir fincan aldı. "Sanırım hepimiz bir Inysh büyücüsünün yeteneklerini görmek isteriz.

"Korkarım bu tek taraflı bir savaş olur. Canthe kemerli girişe baktı. "Ayrıca, sanırım sana ihtiyaç var.

Çıplak ayaklar dışarıdaki koridorda şakırdadı. Genç rahip adaylarından biri aceleyle kapıdan içeri girdi.

"Tunuva, Esbar," dedi nefes nefese. "Ben Siyu.

Mırıltılar odayı doldurdu. Tunuva, ifadesiz bir şekilde burnundan nefes alan Esbar'a baktı. "Git," dedi. 'Onun yanında ol, Tuva. Saghul'a söyledikten sonra ben de geleceğim.

Tunuva'nın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Mızrağını zırhçıya fırlattı ve kızın peşinden yürüdü.

Doğum odasına ulaşmadan önce sesleri duymuştu. Açılmış bir bedenin getirdiği sesler - bilginin ötesinde, düşüncenin ötesinde bir hareket. Kadim ve dile getirilmemiş bir dürtü. (*Sık, tut, it.*) Sonra kokular: ter ve otlar. Kil gibi bir şey. Şekil alan ıslak toprak kokusu. Bir ayağını diğerinin önüne koymasına rağmen, her adım onu zamanda geriye götürdü.

Oda, Tarikat'ın geri kalanından daha çok bir mağaraya benziyordu, zihni sakinleştirmek için loşlaştırılmıştı. Bir rahimden diğerine geçiş - o zamanlar, onu yakınında tuttuğu ilk bulutlu saatte böyle görmüştü.

Temizlendikten sonra, rüyalarında bu odayı rahim olarak değil, mezar olarak, petek olarak hatırladı. Bir rahimde bal olmaz. Arı yok. Onu karanlıktan kendi sonuna getirmişti.

Siyu karnının üzerine büzülmüştü. Tunuva içeri girdiğinde başını kaldırdı, yüzü ağlamaklıydı.

"Tuva.

"Merhaba, güneş ışını. Tunuva onun yanına gitti.

"Özledim seni. "Ben de seni özledim. Kızın sesi titriyordu. "Acıyor.

Bu hiç bitmeyecek, diye düşündü Tunuva, istemedi. Acı asla dinmeyecek. Günlerin boyunca asla huzur bulamayacaksın. Siyu'yu olabildiğince yakınına çekti ve Siyu yüzünü onun omzuna gömdü.

Doğum odasının her özelliği hafızasında mükemmel ayrıntılarla yaşıyordu. Neredeyse yirmi yıldır çok az şey değişmişti. Mumlar, yağ küpleri, temiz çarşaf, sıcak ve soğuk su leğenleri vardı. Ocağın üzerinde bronz

Kapıların ve doğumun yüce tanrısı Gedali'nin heykeli, her yumruğunda bir nar çiçeği tutan çocukları Gedani'yi doğuruyordu.

Tunuva burada çalıştığında, kız kardeşlerinin sevgisini bir pelerin gibi etrafında hissetmişti. Hepsi ona destek olmak, yüreklendirmek ve dua etmek için toplanmıştı. Öz annesi o zamana kadar ölmüştü: Liru Melim, Ersyri kraliyet ailesini sürpriz bir saldırıdan kurtarmak için canını vermişti.

Bu yüzden Esbar Tunuva'nın her iki yanında da bulunmuş, onunla birlikte nefes almış, onu yatıştırmıştı. Tunuva su sızdırdığında, her acı çektiğinde, gözyaşı döktüğünde oradaydı. Gece boyunca hepsi oradaydı. Son yılların en zor doğumuydu.

Bu gece, ellerini incir şarabıyla temizleyen Denag dışında oda boştu.

"Denag," dedi Tunuva, "zamanı geldi mi?"

"Evet, yeterince açtı. Denag ellerini duruladı ve kuruladı. "Esbar geliyor mu?"

"Başka kimseyi istemiyorum," dedi Siyu kabaca. "Sadece Tuva.

Tunuva başını Denag'a doğru salladı. "Korkma," diye mırıldandı Siyu'ya. "Denag pek çok çocuk doğurdu. Sen de dahil. Nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hazır mısın?"

Siyu gözlerini doğum tuğlalarına dikti. Uzun bir süre sonra başını salladı.

Tunuva onu yığınlara götürdü ve üzerlerine basmasına yardım etti. "Dizlerini bük. Denag çocuğu almak için orada olacak," dedi, "ben de seni tutmak için burada olacağım. İyi olacaksın Siyu.

Denag, Siyu'dan sakladığı aletlerle birlikte tuğlaların önünde diz çöktü. Bunlar sadece bir şeyler ters giderse ya da Siyu'nun daha fazla yardıma ihtiyacı olursa kullanılacaktı. Çocuğu yakalamak için kullanacağı örtüyü silkeledi ve Gedali'ye tanıdık bir dua okudu.

İlk doğuran, yolları açan, yaşamın koruyucusu, bunu güçlü kıl. Onu koru, gelmekte olanı koru. Sen ki rahminin kanı tarlaları uyandıran, kırık suları nehirleri büyüten, sütü toprağı besleyen ...

"Sen hazır olduğunda biz de hazırız," dedi Tunuva Siyu'ya nazikçe. "Şimdi ıkmaya başlayabilirsin.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Benimle birlikte nefes al, yavaşça. Vücudunun seni yönlendirmesini dinle. O yolu biliyor. Tunuva titreyen elini karnına götürdü. "Kanama sancıların gibi hissediyorsun, değil mi?"

Sadece bir kez daha, Tuva. İt.

Siyu güçlükle konuşabildi. "Daha kötü," diye başardı. "Çok daha kötü. İçinden bir inilti koptu. "Tuva, yapamam, durmasını istiyorum.

'Duracak. Dayan,' dedi Tunuva sakinleştirici bir tonda. "Ne yapman gerektiğini hissedeceksin.

Siyu bir içeri bir dışarı üfledi. İttiğinde, boğazından bir çığlık koptu ve Tunuva'yı b ı ç a k l a d ı . *Ben seninleyim.* Esbar omuzlarını destekliyor, her hıçkırdığında sertleşiyordu. *Hepimiz yanındayız.*

"İşte böyle Siyu," dedi Tunuva, onu tutmaya devam ederek. "Çok iyi. Çok cesur davranıyorsun. Şimdi tekrar ıkın. Siyu başını salladı, gözyaşları çenesinden damlıyordu. "Siyu, bunu yapabilirsin.

"Yapamam.

"Yapmalısın," dedi Denag ona. "Çocuk gelmeli. Bundan sonra kız kardeşlerini görebilirsin Siyu.

Siyu gözyaşlarına boğuldu. Tunuva onun arkasına geçti ve ellerini kavrayarak kendi ağırlığını taşımasına yardım etti.

Tunuva tutunduğunda ve mumlar kısık bir şekilde yandığında, Siyu sadece kendisi değildi. Siyu'yu doğurduğu gün Esbar'ın yanındaydı ve yeniden aşık olmuştu. Rahatlamış bir şekilde ağılıyordu ve Denag çocuğunu getiriyordu ve bu bir erkekti, Anne için tatlı bir erkek.

Teni terden ıslanmıştı. Siyu uzun ve çığ bir sesle tekrar ıkındı ve Tunuva her hıçkırığın ve ürpertinin kendi bedeninin derinliklerinde usulca yankılandığını hissetti. Bir hayalet minik parmaklarını yüzünde gezdirdi. Bir hayalet göğsünden beslendi. Bir hayalet hafızasının karanlık mahzenlerinde ağladı.

Gözlerini kapatarak zamanı derin çukuruna geri itti. Siyu'nun ona ihtiyacı vardı.

Bir saatten fazla zaman geçti. Siyu zorlandı ve nefes nefese kaldı ama tüm çabalarına rağmen çocuk gelmedi.

"Benimle olduğu gibi mi? Tunuva yüz ifadesi asık olan Denag'a sordu. "Bir ayak yavrusu mu?

'Hayır, ama sanırım önce yüz ya da kaş geliyor. Apaya bu şekilde doğmuş.

"O zaman her şey yoluna girecek. Tunuva onu izledi. "Denag?

Denag güven verici bir elini Siyu'nun üzerine koydu. "Çocuğun belkemiğine mi yoksa karnına mı dönük olduğunu görmem gerek," diye mırıldandı, duymak için daha yakına eğilen Tunuva' ya. 'Genelde omurgayı tercih ederim ama eğer haklıysam, bu işleri daha da zorlaştırır.

. . önemli ölçüde daha zor. Her iki durumda da çocuğu daha iyi bir konuma getirmek için elimden geleni yapacağım.

"Daha fazla olmaz," diye haykırdı Siyu. "Yapamam.

Kendini geri çekti ve neredeyse sürünerek ocağa doğru ilerledi. "Siyu," dedi Tunuva, "her şey yolunda.

"Çok yorgunum. Siyu terden sıırıslıkam olmuş bir halde duvara yaslandı. 'Gedali, merhamet et. Durdur şunu.'

"Gedali seninle. Duyuyorlar. Tunuva onun yanında diz çöktü. "Bana ne hissettiğini söyle.

O gözlerin ardındaki derin korkuyu gördü. Siyu bir savaşıydı ama onca kesik ve çürüğe rağmen hiç böyle bir acıya katlanmak zorunda kalmamıştı. Bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Siyu," dedi Tunuva, yanağındaki bir damla gözyaşını silerek, "Denag'ın çocuğa ulaşması gerekiyor. Siyu başını salladı. "Ben buradayım. Seninleyim Siyu. Bu acıya tek başına katlanmaya çalışma.

"Zorundayım. Sesi çatallaştı. "Şimdi anlıyorum. Ne yaptığımı. Anne beni cezalandırıyor.

"Hayır, Sunray.

Tunuva sıırıslıkam olmuş buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve terini silmek için bir bez kullandı, kendi korkusunu zar zor dizginliyordu. Bir kez olsun Siyu'yu kaybedebileceklerini düşünmemişti ama Denag gibi yetenekli bir rehberle bile olsa doğum her zaman risk taşırdı.

"Rahatlamanın karışımı," dedi Tunuva ona. "Lütfen Denag.

Denag bir kutuya uzandı. 'Siyu, kısa bir süreliğine farkındalığını azaltacak bir şeyim var. Zararsızdır ve sonrasında tekrar ıkınabilirsin. Almak ister misin?

"Evet," diye mırıldandı Siyu.

Gençken Denag nadir bulunan bir çiçeğin sütünün bazı bitkilerle karıştırıldığında duyuları körelttiğini keşfetmişti. Siyu sütü içer içmez yumuşadı ve Tunuva'ya yaslanarak Denag'ın içine girmesine izin verdi. Denag konsantrasyon içinde kaşlarını çatı.

"Güzel. Düşündüğüm gibi önce yüzü," dedi, 'ama karnına doğru döndü. Büyük bir merhamet. Bir nefes bıraktı. 'Gel ufaklık. Dünyayla bu kadar küstahça yüzleşmene gerek yok.

Siyu rahatsızlıkla mırıldandı. Sonunda Denag geri çekildi, tam da Siyu sisten kurtulmaya başlamışken.

"Tuva," dedi Denag, "onu yan çevir.

Tunuva yaptı. Denag her ne yaptıysa işe yaramıştı - Siyu iki kez daha ıkındı ve sonunda çocuk dışarı çıktı. "Bitti," dedi Tunuva ona. Siyu rahatlayarak ağladı. "Çok iyi yaptın.

Küçük bir çığlık yükseldi. Tunuva Siyu'nun Denag'ın bebeği getirdiği divana doğru yürümesine yardım etti. 'İşte burada Siyu. Yeni bir savaşçı,' dedi. 'Anne

Seninle çok gurur duyuyorum.

Siyu şaşkın bir merakla göğsündeki yeni doğmuş bebeğe gözlerini kırıştırdı. Kimin daha şaşkın görüldüğünü söylemek zordu. "Teşekkür ederim Tuva," diye fısıldadı. 'Ve sana, Denag. Teşekkür ederim.

Tunuva gülümsedi, ağzının kenarları gerilmişti. *İşte geldi, Tuva. İşte geldi.*

Yakın hava boğazında pıhtılaştı. "Denag," dedi, "geri geleceğim. Onlarla ilgilen.

Denag cevap verdi ama Tunuva sadece bir deniz kabuğunun içi gibi hafif bir kükreme duydu. Koridorda sendeleyerek ilerledi, doğum yerine taze ekmek ve çiçek kokusu alıyordu. Başı bir örs gibi ağırdı.

"Tuva.

Yukarı baktı. Esbar, Lalhar'la birlikte ona doğru yürüyordu, onu ailelerinin geri kalanı takip ediyordu ve Siyu'yu tekrar aralarına katmak için bekliyorlardı. Bantlı ichneumon havayı kokladı.

"Tuva. Esbar onu kucakladı. "Özür dilerim.

"Neden gelmedin? Tunuva yorgun bir ifadeyle, "Neden gelmedin?" dedi.

"Saghul çöktü. Esbar geri çekildi. "Siyu iyi mi?

"Evet. Yorgunluktan düşünemeyecek halde olan Tunuva yanağına dokunarak biraz kan bulaştırdı. "Ona git, Ez.

Tunuva onun yanından geçerken Lalhar'ı okşadı. Ichneumon onun dirseğini yaladı.

Gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladı. Tökezleye tökezleye merdivenleri çıktı, kendi güneşlenme odasına ve açık kapılarına doğru ilerledi.

Balkonunda dizlerinin üzerine çöktü ve doğum odasında geçirdiği onca saat boyunca içinde yükselen ve kıvrılan çığlığı serbest bıraktı. Yıllar sonra ilk kez acının serbest kalmasına ve içine dolmasına izin verdi.

Bir daha keder içinde boğulmayacaktı. Bunun yerine, içinde yüzdü, yıkandı. Acı bir şarap gibi içti, ta ki ruhundan geriye nefes almak için sadece bir parça kalana kadar. Onu tekrar görebiliyordu: yumuşak başını, göz kapaklarını, onunkinin etrafında kıvrılan mükemmel parmaklarını, ilk gülümsemesini. Bir çığlıkla iki elini yüzüne bastırdı, hatırlamanın acısı içinde kayboldu.

Özür dilerim.

"Tunuva?

Gözleri dolup taşarak arkasına baktı. Beklenmedik misafir Canthe gelip yanına oturmuştu.

"Canthe, burada olamazsın," dedi, sözcükler boğuk boğuktu.

"Özür dilerim. Koşarak geçtiğini gördüm ve ... seni bırakmak yanlış geldi. Canthe onu izledi, gözlerinde acı dolu bir keder vardı. "Çok üzgünüm, Tunuva. Bu çok acı verici bir şey. Bir çocuğu kaybetmek.

Tunuva ona baktı. "Nasıl?" diye fısıldadı. "Nasıl bilebilirsin ki?

Canthe tereddüt etti, sonra "Sadece biliyorum," dedi.

Tunuva konuşmaya çalıştı ama n a f i l e . Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Canthe bir kolunu ona doladı ve Tunuva sanki bu garip yabancıyı hayatı boyunca tanımış gibi onun omzuna acı acı ağladı.

32

Doğu

Rüzgâra karşı olduğu gibi sabitlenmiş Yağmur Köşkü'nde alacakaranlık erken çökmüştü. Dumai, ön odasının sıcaklığında annesine yolculuk haberlerini yazıyor, kelimelerine dikkat ediyordu. Nehir Lordu'nun tüm yazışmalarını okuduğundan hiç şüphesi yoktu.

Perdelerin ötesinde, hizmetkârları bir mangalın etrafında toplanmış, birbirlerine *Kuzey Hatıraları*'nı okuyorlardı - Doğu'dan, dipsiz Uçurum'un ötesine yelken açmış bir Sepuli kaşifinin yazıları. Yapara bile kar ayıları ve şarkı söyleyen buzlarla dolu bu hikâyeleri dinlemek için ilgi göstermişti.

Ay yakında dolunay olacaktı. Furtia geliyordu ve o geldiğinde Dumai bu saraydaki her şeyi aklının bir köşesine bırakmak niyetindeydi. Hem bir tanrıbilimci hem de bir prenses olarak asıl görevi ejderhalara hizmet etmektir. Furtia'nın ona ihtiyacı olduğu sürece yardım edecekti.

Karanlık kayalar her neyse, Kuposa'dan çok daha tehlikeli olduklarını hissetti.

Altındaki ateş çok sıcak, çok hızlı büyüyordu.

Alnındaki ağrıyı bastırdı. Birkaç gündür rüyasında yüzü olmayan bir figür görüyor ve göz kapaklarına kazınmış olarak uyanıyordu. Bir şekilde göreviyle ilgili olmalıydı.

"Dumai.

Osipa hasırların üzerinde ona katıldı. "Hizmetçiler hâlâ dışarıda mı? Dumai ona sordu.

Leydi Imwo verandada. Onun güvenilir olduğuna inanıyorum ama sesimizi alçak tutalım. Diğerlerine gelince,' dedi Osipa, 'onlardan bana iyi bir

"Bir avuç kararsız çilek.

"Kararsız meyveler
nedir?

"Hayal gücümün ürünü. Bir süre yok olacaklar.

Dumai gülümsedi. "Gitmek konusunda endişeliyim," dedi. "Babamı savunmasız bırakacağından eminim.

'Başka seçeneğin yok. Bir tanrı çağırdı - ama başka meselelerle ilgilenirken bile ailene yardım edebilirsin. Ne de olsa neden geldiğini açıklamak için Sepuli kraliçesini ziyaret etmelisin. Yabancı bir prensesin bir ejderhanın üzerinde göklerine girmesini hoş karşılayacağından şüpheliyim.

İmparator Jorodu da Dumai'ye aynı şeyi söylemişti. *Bir süredir Sepul'a resmi bir ziyaret yapılmadı ve uyanmış bir ejderhanın görülmesi büyük olasılıkla huzursuzluk yaratacaktır. Önce Mozom Alph'a gidip Kraliçe Arkoro'ya amacınız konusunda güvence verin. Topraklarında bir tehdidin pusuda beklediği konusunda onu uyarmalısın.*

Osipa, 'Eğer yapabilirsen onu dost edin,' dedi. 'Bu kıyıların ötesinde ne kadar çok müttefikiniz ve destekçiniz olursa, Kuposa'nın etkisi o kadar azalır ve siz de o kadar güçlü olursunuz.

"Deneyeceğim.

Leydi Imwo verandadan içeri girdi. Eraposi Klanı'ndan sessiz ve nazik bir müzisyendi.

"Majesteleri," dedi, "rahatsız ettiğim için bağışlayın ama Nehir Lordu'nun kızı sizinle görüşmek istiyor.

Dumai Osipa ile uzun bir bakış alışverişinde bulundu. "Yapma," diye uyardı Osipa.

"Ne istediğini görmeliyim.

"O şiirlerinden sonra seni hiçbir koşulda o kadınla yalnız bırakmayacağım.

"Lütfen, Osipa.

Osipa dudaklarını büzdü. Sonra da, "Muhafızlarınıza yakın durmalarını söyleyeceğim," dedi.

O gitti ve Dumai mektubuna geri döndü. Bu kez soğukkanlılığını koruyacaktı.

Sonunda perde kenara çekildi ve Dumai odun ve kayısı kokularını aldı. Birbirine karışan tuhaf kokular - değerli ve sıradan olan, deniz ve meyve bahçesi.

"Ne oldu Leydi Nikeya? Dumai yazmaya devam etti. "Eğer bir tehditte bulunacaksan, bunu çabuk yap. Bugün kaybedecek zamanım yok.

'Prensese, sizi asla tehdit etmem. Bu sadece şiir,' dedi Nikeya. "Oturabilir miyim?

"Hayır.

O zaman doğrudan konuya gireceğim. Dağdaki arkadaşın. Gerçekten de yeni üniformalı yakışıklı bir yüzü hatırlamayacağımı mı sandın?

Dumai sonunda başını kaldırıp baktı.

Nikeya düşündüğünden daha yakındaydı, ellerini önünde kavuşturmuş duruyordu. Gümüş işlemeli kıpkırmızı ipek bir av ceketini giymiş, omuzlarının altındaki düzgün yırtmaçların arasından koyu renk bir tunik görünüyordu. Kırmızının nadiren görüldüğü ya da giyildiği saray için cesur bir seçimdi. Rüzgâr saçlarını dağıtmış ve elmacık kemiklerini kızarmış bir renge boyamıştı.

Diğer tüm buluşmalarında tertemizdi. Şimdi ona bir vahşilik yapışmıştı.

'Nehir Lordu da onu not etti. O iyi bir okçu,' dedi hafifçe. 'Aslında babam onu terfi ettirmeyi düşünüyor. Belki de Seiiki'yi haydutlardan korumak için bir süre kuzey sahillerinde kalır... Gerçi bunun da tehlikeleri olacaktır. Korsanların çok acımasız olduğunu duydum.

Dumai yazmaya geri döndü.

"Ve Leydi Osipa. Sarayın demirbaşı,' dedi Nikeya ağır bir iç çekişle. 'Babam onun azmine her zaman hayran olmuştur. Eğer hastalanırsa çok büyük bir kayıp olur.

"Kalbin karar vermesi zaman alır demiştin," dedi Dumai soğukkanlılıkla. "Seninkinin bir dileği olduğunu mu varsaymalıyım?

"Sepul'a gideceksin. Gülümsemesi genişledi. (*Yüce Kwiriki*, diye düşündü Dumai, *gülümsemekten yanakları çatlayacak, tüm bu saray mensuplarının*) "Dileğim basit, Prenses Dumai. Beni de yanınıza alın.

"Böylece beni uykumda boğabilecek misin?

"Sizi temin ederim, size zarar vermek istemiyorum. Öyle olsa bile, yüce Furtia'nın sizi koruyacağından eminim,' dedi Nikeya. 'Hayır, Majesteleri. Sadece sizi kendimden daha iyi tanımak istiyorum. Ne de olsa Seiiki İmparatoriçesi olacaksınız ve kimse size Kuposa Klanı'ndan daha yakın olma yacacak.

'Bu açıkça inandığınız kadar rahatlatıcı bir düşünce değil. Ayrıca, Furtia seni almak istemeyebilir.

"Onu ikna edebilirsin diyorum.

Dumai masasından geriye yaslandı ve bir sonraki hamlesini düşündü. 'Bir ejderha bir dağdan daha yükseğe uçabilir,' dedi. "Söylesene, tapınakta kaldığın süre boyunca başın ağrıdı mı?

"Biraz.

'En iyi ihtimalle, dağ hastalığının sana vereceği şey budur. En kötü ihtimalle gözlerin kanar. Dumai kaşlarını kaldırdı. 'Saray mensubu, dansçı, casus - yüzlerinizin sonu yok gibi görünüyor. Yine de bu uçuşu kaldırabilecek miden var mı merak ediyorum.

Nikeya tedirgin olduysa da bunu belli etmedi.

"Beni pohpohluyorsunuz Prenses," dedi o çarpık gülümsemesiyle, "ama benim sadece bir yüzüm var. Bana iyi hizmet etmesine engel olamıyorum. Eğildi. 'Beni riskler konusunda uyardığınız için teşekkür ederim. Yolculuğa hazırlıklı geleceğim.

Geri çekildi. Dumai yere baktı ve mektubun üzerine mürekkep sürdüğünü gördü.

Osipa kayısı kokusu gitmeden geri döndü. "Osipa," dedi Dumai, "Kanifa'dan benimle Su Kasrı'nda buluşmasını istemeni istiyorum. Sonra da eşyalarını toplamanı istiyorum.

"Ben de mi yolculuğa çıkıyorum?

"Evet, İpyeda Dağı'na geri dönüyorsun. Neden?

"Leydi Nikeya seni ve Kanifa'yı tehdit etti.

Osipa homurdandı. "İlgilenmen büyük incelik Dumai, ama ben hiçbir yere gitmeyeceğim.

"Seni bırakamam-

Osipa küçümseyerek, "Onun gibi binlerce yapmacık saraylıyla karşılaştım," dedi. "Unutuyorsun, büyükannene en yakın olan bendim. Rakipleri ve dalkavuklarının hepsi beni baştan çıkarmak, zorlamak ya da sürgün etmek istedi ama ben dayandım. Dalgalar kayaları dövebilir ama yol vermezler. Bunu unutma, Dumai. Kim olduğunu hatırla. Bırak tehditleri seni yıkasın.

'En azından klanının ve itibarının ince korumasına sahipsin. Kanifa'nın kimsesi yok.

"O sana sahip ve seni asla terk etmeyecek. Sana aşık mı yoksa dünyanın en sadık dostu mu bilemiyorum - belki ikisi de - ama hayatı seninkiyle iç içe. Her zaman da öyle oldu.

"O zaman onu sadece ben ikna edebilirim.

"Belki de. Ona iyi şanslar," dedi Osipa. 'Benimle hiçbir şey yapamayacaksın, Dumai.'

Yüzen Bahçeler artık çok riskliydi. Nikeya'nın orada buluştuklarını gördüğüne şüphe yoktu. Bunun yerine Dumai, babasının kullanmasına izin verdiği eski kuluçkahanede arkadaşını bekledi.

"Dumai. Kanifa da ona katıldı. "Osipa seninle burada buluşmamı istedi.

"Gitmeni istiyorum. Dumai ona döndü. "Leydi Nikeya seni tapınaktan hatırladı. Benimle Sepul'a gelmek istiyor ve eğer reddedersem babasının sana ve Osipa'ya zarar vereceğinden korkuyorum.

Kanifa bir süre düşündü, kalın kaşları çatıldı.

"O zaman beni de yan ında götür," dedi. 'İkiye karşı bir olsun. Büyük Furtia'yı da sayarsak üç olsun.

"Bu seni sadece bir süreliğine güvende tutar. Sesi yumuşadı. "Lütfen, Kan. Geri dön.

"Sanırım aynı isteği Osipa'ya da yaptın ve o da reddetti. "Evet.

O zaman neden kabul edeceğimi düşündün bilmiyorum.

"Osipa bir öküz kadar inatçı. Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum.

"Düşündüğün kadar değil," dedi Kanifa hafif bir gülümsemeye, "yoksa seni sevmekten çoktan vazgeçebilirdim.

Dumai konuşmadan ona baktı. Onu tanıdığı yirmi yıl boyunca bir kez bile böyle hissettiğinden şüphelenmemişti.

"Kan," demeyi başardı.

"Her şey yolunda. O kara gözlerde eski bir keder vardı ama acı yoktu. "Yıllardır biliyorum, Mai.

"Özür dilerim.

"Üzgün değilim. Senin arkadaşın olmak yeterli. Hayatımı pek çok açıdan zenginleştirdin ve bunu asla değiştirmek istemem. Kanifa elini onun göğsüne bast ırd ı. "Bana tek bir cevap ver. Eğer *gerçekten evet* dersen, söz veriyorum bu gece dağa gideceğim. Dumai bekledi. "Senin yerinde olsaydım - Seiiki'nin kayıp Prensi olduğumu, tanrıların beklediği kişi olduğumu öğrenseydik - beni bu sarayda arkadaşsız bırakır mıydın?

Ona yalan söylemeye çalıştı. Tüm kalbiyle denedi. "Hayır," dedi sonunda. "Tabii ki hayır.

'O zaman beni de yanına al, birbirimize destek olalım. Her zaman birlikte. Bana söz vermiştin Dumai.

"Biz çocuktuk.

Yine de bir sözdü.

Yenilgiyle başını öne eğdi. "Pekâlâ. Yüce Furtia kabul ederse,' diye iç geçirdi. 'En azından şimdilik güvende olacaksın, saraydan uzakta. Bir sonraki hamlemize döndüğümüzde karar verebiliriz.

'Osipa için korkma. Onu hiçbir şey korkutamaz.

"Biliyorum. Kadın isteksiz bir gülümsemeye ona baktı. 'Bir ejderhaya binmeye hazır mısınız?

O gece ay haftalardır olmadığı kadar parlaktı. Babası onu Kuzey Avlusu'nda bekliyordu, en önemli yetkililerle birlikte, Konsey

Devlet Başkanı. Onun yetkisiyle seyahat ettiğini göstermek için çantasında onun Özel Mührü'nü taşıyordu. Onu bir kenara çekti.

"Sağ salim dönmeni bekliyorum," dedi, sesi alçaktı. 'Umarım o zamana kadar büyükannen ve ben gölge saray için güvenli bir yer ve burayı dolduracak sadık kişiler bulmuş oluruz.

'İyi olmanı dilerim. Dikkatli ol, baba.'

'Bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Kanifa'nın seninle gelmesine sevindim. Leydi Nikeya da öyle.

"Leydi Nikeya. Alnında bir çift çizgi belirdi. "Kızım, sen aklını mı kaçırdın?

'Döndüğümde açıklayacağım. Elimizi zorladı,' dedi Dumai nefesinin altından, 'ama bizimle birlikte sayıca az ve diğerlerinden izole edilmiş durumda. Bu fırsatı onu gözetlemek için kullanmama izin verin.

İmparator Jorodu kara gözlerini kısmıştı.

"Belki de onlarla oyun oynamanın zamanı gelmiştir," dedi aynı sessizlikle. 'Kararına güveniyorum ama sakın gardını düşürme. O onların en keskin silahı. Epabo'yu işaret etti. "Senin için bir hediyem var.

Epabo elinde bir kutuyla öne çıktı. İçinde bir çift güzel eldiven vardı. Dumai onları dirseklerine kadar çekti. Kalın ama esnekti ve sağ teki ona uyacak şekilde dikilmişti.

"Teşekkür ederim baba," dedi duygulanarak.

"Onlar senin olmalıydı," dedi baba. 'Mozom Alph'da durmayı ihmal etme. Furtia nedenini anlamayabilir ama diplomasiye önem vermeliyiz. Açıklamak için bir yol bulacağınızı biliyorum. İçten içe yutulmadan önce dünyaya elimizi uzatalım.

"Emredersiniz, Baba.

İkisi de Nehir Lordu'na doğru baktı. Karda gezintiye çıkmış gibi giyinmiş, pilili pantolon ve şık bir avcı ceketi giymiş olan Nikeya ile derin bir sohbete dalmıştı.

Kanifa onun yanına gelirken Dumai, "Ciddi olamaz," diye mırıldandı. Onun gibi o da geyik derisinden çizmelerine kadar dağdan getirdiği sıcak katmanları giymişti. "Bu şekilde donar.

"Saray mensupları zaman zaman aptalca davranabilir.

"Beni şaşırtıyorsun. Yedek kürkünüz var mı?

"Evet. Ağzının kenarı seğirdi. "Önce biraz acı çekmesine izin verelim mi?

"Sanırım yapmalıyız.

Tanıdık bir ses ikisinin de dikkatini dağıttı. Furtia Stormcaller beyaz kıvılcımlar saçarak saraya doğru süzülürken bütün başlar döndü.

geceden. Yere indiğinde, ay ışığıyla aydınlanmış gözleri Dumai'yi buldu.

Vakit geldi.

Dumai babasıyla göz göze geldi. Ona küçük bir baş işareti yaptı, yüz ifadesini okumak zordu. Ejderhaya doğru yürüdü ve eldivenli elini onun pullarının üzerine koydu.

"Büyük Furtia," dedi, "gitmeye hazırım. Aklından, *yanımda iki atlı getireceğim* diye geçirdi.

Kim bu dünya çocukları?

Biri benim dostum ve koruyucum, benim için canını feda edecek olan. Dumai Kanifa'ya işaret etti, o da öne çıkıp eğildi. Furtia onu kokladı. *Diğeri benim dostum değil, ama sırlarını öğrenmeye çalışmalıyım, böylece tehdidi boğabilirim.*

Öyle olsun.

Nikeya kayıtsız bir gülümsemeyle öne çıktı, Furtia onu tersleyince gülümsemesi kayboldu.

Babam Mozom Alph şehrinden başlamamızı istiyor, böylece kraliçesini görebilir ve kayaları aramak için ondan izin isteyebiliriz. Dumai kendi gülümsemesini gizleyerek siyah pullarını okşadı. *Bir eyer kullanabilseydim ata binmek daha kolay olurdu. İzin verir misin yüce kişi?*

Furtia cevap olarak vücudunun güçlü sarmallarını yere değene kadar indirdi.

Eyer bir depodan çıkarılmıştı ve toz içindeydi. Şimdi cilalı deri yeniden yağlanmış, yaldız ve çelik onarılmıştı. Yerine oturtmak için on beş muhafız gerekti. Dumai o na tırmandı, ayakları için oyukları olan geniş bir yer buldu. Sırada Kanifa vardı. Tutuşunu kaybettiğinde, Furtia onu kuyruğuyla yakaladı ve Dumai'nin arkasına oturması için kaldırdı.

"Bunları kullan. Dumai kayışları işaret etti. "İpin var mı?" "Her zaman.

Dağda yaptığı gibi onları birbirine düğümledi. Bellerinin arasında bir cankurtaran halatı.

Nikeya yaklaştı. Eyerin bir parçasını kavrayarak, kolları titreyerek ona doğru tırmandı. Furtia aniden kendini salladı ve Nikeya sertçe sırt üstü düşerek soluk soluğa kaldı. Nehir Lordu gülümsemeye devam etti ama ağzı gergin görünüyordu.

"Tekrar deneyin Leydi Nikeya," diye seslendi Dumai. "Büyük Furtia'nın bu kez hareketsiz kalacağından eminim.

Nikeya gözlerinde bir parıltıyla yukarı baktı. *Sen kazandın*, der gibiydi. İçten bir kakhaha atarak kendini fırçaladı. "Umarım öyledir, Prenses," dedi. "Belki de ondan bana acımasını isteyebilirsiniz?"

Bunu kibar kıkırdamalar izledi. Nikeya tekrar denediğinde, Furtia onun saygınlığını korumasına izin verdi ve kendini kantonun hemen önüne sıkıştırdı.

"Üçüncü bir binici için kayış yok," diye gözlemledi. "Görünüşe göre sana tutunmam gerekecek, tanrıbilimci.

Kanifa çenesini sıktı. Gülümseyerek bir kolunu onun beline doladı ve yakınına sokuldu.

Dumai boynuzu tuttu. Babasına bir kez daha baktı ve çanların arasında tek başına ne kadar küçük ve savunmasız göründüğünü gördü. *Yüce Kwiriki, lütfen bunun doğru seçim olmasına izin ver.*

Furtia başını kaldırdı, tepesi altında ay ışığını yansıtan yuvarlak bir ayna gibiydi. Saraylılar şaşkınlık dolu haykırırlarla yerlerini aldılar. Ejderha havalandığında, Dumai şehrin fenerlerinin kaybolana kadar aşağıya, karanlığa doğru düşüşünü izledi.

33

Kuzey

Eydağ saatlerdir uyanıktı. Sırlı ela gözleri sadece kendisinin görebileceği bir yere bakıyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve bir zamanlar pembe parmak eklemleri olan beyaz, şimdi ise baştan aşağı kırmızı olan geniş ellerini gösteriyordu. Nefesi çatırdıyordu. Wulf köşesinden onu izliyor, değişimi bekliyordu.

Her gün biri su tulumlarını ve alkış ekmeklerini atmak için kapıyı açıyordu. Asla aynı anda değil. Asla tahmin edilemezdi.

Görünmeyen çizgiler çizerek kendi alanlarını koruyorlardı. Havayı tazelemenin bir yolu yoktu ama en azından birbirlerinin üzerine nefes almamaya çalışabilirlerdi.

Wulf onu öldürmeden önce Issın'ın dokunduğu diğer iki kişi gibi Eydag da günler geçtikçe daha az yemek yemişti. Bir süre için, kırmızı parmak eklemlerini aşarken bile iyidiler.

Wulf yutkundu, kursağında ağır bir kalınlık vardı. Kendi ellerinin arkasına baktı, dövüşten kalma yara izleriyle doluydu. Kırmızı yoktu. Kanı temizlediğinden beri olmamıştı.

Mara ona *bu ormanda lanet olmadığını* söylemişti. *Ya da senin üzerinde.* Yine de öldürmüştü ve Eydag -iyi, şefkatli Eydag- gözlerinin önünde eriyip giderken kendisine dokunulmamıştı. Sık sık mabede gitmemişti ama Adalet Şövalyesi'nin sözlerini biliyordu.

Kötülük kendini bilir.

"Wulf," dedi Eydag, "geliyor. Göğsü kabardı. "Beni öldürmeni istiyorum. Lütfen.

"Yapamam.

"Lütfen.

Ne zaman Inys'i özlese, Eydag onu kemik kıran bir kucağa toplayan kişiydi. En zor, en soğuk günlerde hepsinin neşesini yerine getiren onun kahkahasıydı. Onun yanında iki adam inliyordu. Vell başını çılgınca salladı ve kapıya vurdu.

'Oluyor,' diye bağırdı. "Efendim!"

"Vell," diye bağırdı Eydag. "Wulf. Yalvarışı yüzünün her kıvrımında okunuyordu. "Lütfen. Kimseyi incitmek istemiyorum.

Titremesini engellemek için çenesini sıkkan Wulf onun elini tuttu - ten tene - ve parmaklarını sıkıca kavradı. "Ettiğimiz yemini. Hatırladın mı?" dedi kısık sesle. "Kimse ölüme yalnız gitmeyecek.

Kızın sıcak parmakları onunkilere dolandı. "İlk denize açıldığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye mırıldandı. "Sana bir güneş taşının nasıl kullanılacağını göstermiştim. Yakasının altından uzandı ve bir kordona bağlı berrak taşı ona uzattı. "Al bunu. Kullan onu, Wulf. Sonunda gerçeği bulacaksın.

Wulf taşı aldı ve kordonu başının üzerinden geçirdi. "Eydag. Onun nezaketinin kendisi için ne anlama geldiğini ifade edecek hiçbir kelimesi yoktu. "Aziz seni kollarını açarak karşılayacak.

"Teşekkür ederim. Dudakları çatlamıştı. "Wulf, unutma. Seviliyorsun.'

Sen de öyle, demek istedi ama boğazı kilitlendi.

Vell onları izliyordu, yüz ifadesi işkence gibiydi. Eydag'a her zaman en yakın o olmuştu. Şimdi onu teselli edecek gücü yoktu.

Kabinin öbür ucundaki iki adam birbiri ardına böğürdü. Gözleri dönmüş, ağızlarından köpükler saçarak, tıpkı Issın'ın yaptığı gibi yere vurmaya ve tırmalamaya başladılar. Biri gömleğini yırttı. Kadın dehşet içinde onlara bakarken Eydag ayağa kalktı. Wulf onun elini daha sıkı tuttu.

Onun hamisi Cömertlik Şövalyesiydi. On ikinci yaş gününde, babasının onu yanına alarak gösterdiği cömertliğin karşılığını vermek için, bu erdemi her şeyden üstün tutmaya yemin etmişti. Bir arkadaşının acı içinde ölmesine izin vermek bunu yapmak olmazdı.

"Eydag. Vell'in gözleri yaşarmıştı. "Siktir et bunu-" Omzunu kapıya doğru attı. 'Lanet olsun size, ruhsuz korkaklar! Bırakın ışığı görsün. Ona hava verin, lanet olası bir doktor!

Kadın doktorların ötesindeydi. Vücudu kıvranıyor, dudaklarından kırmızı köpükler fışkırıyordu. Korkunç bir çığlık attığında Vell kırıldı. Saksafonunu çekti ve doğrudan kadının kalbine sapladı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Eydag, özür dilerim.

Konuşmaya çalıştı. Parmakları kıpırdadı ve sonra hiç ses çıkarmadan kayıp gitti. Wulf onun cesedine baktı, yanaklarında gözyaşları vardı, sonra kendi kılıcını kınından çıkardı ve yanan adamlara fırlattı.

Kısa bir süre sonra kabin sessizliğe gömüldü.

Güneş ışığı içeri girdiğinde Wulf bunu fark etmedi bile. O kadar uzun süredir kan lekesine dalgın dalgın bakıyordu ki, neredeyse Eydag'ın yanında yattığını unutacaktı. Eli onunkinin etrafında kaskatı kesilmiş, tenindeki ateş sönmüştü.

"Wulf.

Yavaşça başını kaldırdı, içine dolan rüzgâra karşı hissizleşmişti. *Skethra*. Onu içine çekti. *Havayı temizleyen kokuyu*.

Regny kulübeye girdi, bir eli baltasının üzerindeydi. Cesetleri, kanı, dünyaya her zaman gösterdiği soğukkanlı ifadeyle süzdü. En eski arkadaşını gördüğünde ise yüzündeki ifade değişti.

"Eydag," dedi, neredeyse duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Kendini toparlayarak kılıç işaretini çekti. "Ey Aziz, kapının çalındığını duy, çünkü Büyük Masa'ya bir misafir geldi.

Inysh'de dua bir yakarıştı. Hróthi'de ise bir emir havasındaydı.

'Yaşıyorsun,' diye gözlemledi Regny.

"Tabii ki yaşıyor," dedi Karlsten tiksinierek. "Onun doğal olmadığına dair daha fazla kanıt mı ihtiyacın vardı?

"Sessiz ol Karl.

Karlsten Wulf'a nefretle baktı, sonra diz çöktü ve kendi kusmuğuyla sıçrayan Vell'e sarıldı. Regny Wulf'un yanına geldi, pelerinini çıkardı ve onu pelerine sardı.

"Gel," dedi. "Kral bekliyor. O zaman onun hâlâ Eydag'ı tuttuğunu gördü. 'Wulf, o gitti. Bırak onu.'

"Bana dokunmamalısın.

"Aptal olma. Sen hasta değilsin. Onun gözlerinin içine baktı. "Ayağa kalk.

İçindeki temel bir parça hâlâ ona itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Soğuk parmakları -bir buz ruhunun elini- kaldırdı ve o balmumundan yüzü, fırçayla kapattığı gözleri görmemeye çalıştı. Kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde doğrulmaya zorladı kendini. Regny ona kanlı odadan çıkarken rehberlik etti.

Berrak havaya çıktılar, nefeslerinde sis vardı. Martıların *civıltısı* Wulf'un iradesi dışında geri çekilmesine neden oldu. Güneşin beyazlığına ve onun ışığını yayan sise karşı gözlerini kırıştıtırarak alçak ve yıpranmış kayalıklarla çevrili bir giriş gördü. Görkemli Hróthi uzun gemileri ve kadırgalarından küçük balıkçı teknelerine, hatta zarif sarı yelkenleri ve kavisli pruvasıyla süslü bir Ersyri teknesine kadar pek çok kıyıdan gelen gemiler sularından geçiyordu.

Sanki bir rüyadaymış gibi başını çevirdi. Samanyolu gökyüzünün altında yayılmış on binlerce ahşap ev, bir tepe kalesine doğru itişip kakışan sarhoş bir kalabalıktı. Arkasında Demir Dağlar yükseliyordu ve tepesinde Bithandun, Gümüş Salon, Hraustr Hanedanı'nın merkezi duruyordu.

Onca zaman - günler, haftalar - Eldyng'in hemen açıklarında demirlemişlerdi.

Gün ışığı gözlerini kum gibi yakıyordu. Regny'yi bir kayığa kadar takip etti. Vell içeride bir battaniyeye sarınmış, bir şarap tulumundan su içiyordu.

Regny ve Karlsten hepsini tüccarların ve denizcilerin, limanlarında pusuya yatmış olan tehlikeden habersiz bir şekilde dolaştığı kıyıya götürdü. Kayık onu şehre yaklaştırırken Wulf, Hróthi lehçeleri arasında Yscali, Mentish ve Inysh'in tınılarını yakaladı. Bir kadın sığılta balık tutuyordu, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmıştı.

Karlsten kürek çekmeyi bıraktı ve Regny ile birlikte dışarı çıktı. Kayığı kıyıya çektikten sonra Wulf ve Vell'i bir at arabasına götürdüler. Vell şarap tulumunu sıkı sıkı tutuyordu. Regny dizginleri kâhyadan alarak, "Atlara binin," diye emretti. "İkiniz de tırmanmak için çok zayıfsınız.

Wulf bunun korkunç göründükleri ve koktukları için olduğunu biliyordu. Bu haldeyken kaleye çıkmaları çok zordu.

Sessizce Vell'in yanına oturdu. Araba Eldyng'de ağır ağır ilerlerken, insanların hayatlarını sürdürmelerini izledi: marangozlar, balina avcıları, demirciler, gemi ustaları, deri işçileri, kürk ve at satan Hüran tüccarları. İlk kez, tüm bu insanların ne kadar yakın yaşadıklarını ve birlikte çalıştıklarını fark etti.

Bir çocuk çamurlu ellerini leğene daldırdı. Güçlü kuvvetli bir adam alnındaki teri sildi, aynı sudan bir gömlek çıkardı ve kuruması için bir askıya serdi. Su yere damlıyordu. Bir tazı suyu yaladı, sonra sokağın karşısına, et tezgâhına doğru ilerledi ve bir parça koyun etini yaladı. Kasap onu kovaladı ve tazı da koşarak uzaklaştı.

Gün bitmeden biri o eti satın alacaktı. "İyi olup olmadığını sormayacağım," dedi Vell.

Şarap tulumundan bir kez daha içti ve sundu. Wulf başını salladı. "Yaptığın şey asilceydi," dedi kısık sesle. "Cesaret Şövalyesi'ni onurlandırdın.

"Bunu sadece Eydag için yapmadım. Vell gözlerini denize doğru dikti. "Halgalandı'taki yerin kaybedildiyse, ateşte sana katılacak birine ihtiyacın vardı.

Normalde Wulf gülümserdi. Bunun yerine şehrin masum insanlarını izledi ve içi parçalandı. Bu insanların hiçbiri onun günahlarını bilmiyordu.

Cinayetın bedeli ölümdü.

'Vell, Eydag'ı öldürdüğünü sadece ben gördüm. Bırak suçu ben üstleneyim,' diye mırıldandı Wulf. "Ben zaten Issın'ı öldürdüm.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Vell ona baktı, gözleri şişmişti. "Ellerin neden lekelenmedi?"

"Bilmiyorum.

"Aziz dokunuşlu olmalısın.

Bunun üzerine Wulf kasvetli bir kıkırdamayı başardı. Karlsten eyerinden ona şüpheli bir bakış fırlattı.

Araba, Kutsal Retinue'nun devasa hasır heykellerinin yanından geçiyordu, her biri bir kase balina yağı tutuyordu ve yanıyordu. Cesaret Şövalyesi'nden sonra tepeye çıkan patikaya girdiler. Sauma ve Thrit onları şölen salonunun dışında bekliyordu.

"Eydag?" diye mırıldandı Thrit.

Regny başını salladı. Wulf ve Vell'e kapıya kadar eşlik etti.

Bithandun, Hróth'un en görkemli kalesiydi. Kral Bardholt onun burada, Inys'e açılan denize karşı durmasını istemişti. Eski düşmanları burayı inşa etmiş ve süslemişti - onun tarafını seçmemelerinin ağır bedelinin bir parçası olarak. Bazıları Verthing Bloodblade'in bir zamanlar yaşadığı yerde tek bir ağaç bile kalmadığını söylerdi; hepsi Bardholt'un şehrini inşa etmek için kesilmişti.

İçeride, salon koyu altın rengindeydi, zemin taze çalılarla kaplıydı. Inysh elma odunu kavernöz bir ocakta alevlenerek güzel kokulu dumanlar çıkarıyordu ve duvarlarda Yscali halıları asılıydı.

Hróth Kralı kuzey ucunda oturuyordu. Tahtı, dişli balinaların en nadir ve en büyüğü, gemileri yutan bir trolvalin cilalı kafatasından yapılmış korkunç bir varlıktı.

"Wulfert, Vell," dedi. "Eydag öldü mü?"

"Evet," diye homurdandı Wulf. "Diğerleri de öyle.

'O iyi bir savaşçıydı. Ev halkımın en iyilerindendi,' dedi Kral Bardholt alnını ovuşturarak. "Ve onu gömemem. Tahtının bir kolunu kavradı. "Gece yarısı gemi yanacak.

"Efendim," dedi Vell güçsüzce, "lütfen. "Büyük Masa'ya nasıl ulaşacak?"

"Ben bir Virtudom kralyım ve bir kemik ustasıyım. Onu içeri alması için Aziz'e yalvaracağım. Kral Bardholt Regny'ye baktı. "Bunu hallet. Karlsten ve Sauma ile birlikte çıktı. 'Vell, etkilenmemiş görüldüğüne göre bir şifacıya görün. Thrit, onunla kal. Hiçbiriniz gördükleriniz hakkında konuşmayacaksınız.

Lithlerin geri kalanı Wulf'u tahtın önünde bırakarak salondan çekildi. Başını öne eğdi.

Yaptığı şey için bu adamdan nefret etmek kolaydı. Efendisi onu karanlıkta kilitleyip arkadaşının ölümünü izlemiş, şifacı göndermemiş ve Vell'i tehlikeye atmıştı ama Wulf bunun için onu suçlayamazdı. Bardholt Hraustr ne kadar acımasız olursa olsun her zaman gerekli seçimleri yapmıştı.

"Vell," dedi kral sonunda, "anlayabiliyorum. Eydag'a eldivenlerle dokundu. Onu kamaraya koymak bir önlemdi. Ama sen, Wulf - nasıl hâlâ hayatta olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Keşke bilseydim, efendim.

Ateşin hışırtsısı sessizliği bozan tek şeydi.

"Seni evime aldığımda söylentileri biliyordum," dedi Kral Bardholt. 'Lord Edrick bana anlattı, onları daha zalim bir dilden duyabileceğimden korkuyordu. Asla inanmadım. Kâfir ahmaklığının Erdemlilik'te yeri yoktur. Yine de başka bir kral gitmeni isteyebilir.

Wulf gözlerini kapadı.

'Ama ben başka bir kral değilim. Ben Aziz için savaşan bir savaşçıyım. Bu hastalık her ne olursa olsun, seni kurtarmak için kalkanını uzattı,' diye sözlerini tamamladı Kral Bardholt. "Ona tükürmeyeceğim. Uzun bir duraklama. 'İssın sana dokunduğunda, kendini benim önüme koyduğun için dokunduğunu unuttuğumu sanma. Cesaretin olmasaydı Eydağ'a katılabilirdim.

"Bir yemin ettim.

Ettin. Ve tuttun da. Bardholt eski bir alışkanlıkla çenesini sıktı. "Biri kızımı öldürmeye çalıştı. Yarın, kraliyet düğününe kadar kalacağımız Inys'e doğru yola çıkıyoruz.

"Majesteleri iyi mi?

"Elbette iyi. Glorian korku nedir bilmez.

Bu bir zamanlar doğru olabilirdi. Ne de olsa şimdiye kadar onun güvenli sarayına hiçbir şey girememişti.

'Seni neden gemide tutmak zorunda olduğumu anlıyorsun. Bu Aziz'in terk ettiği vebayı Inys'e taşımak istemezdim,' dedi Kral Bardholt, çenesini eklemlerine dayayarak. 'Biraz dinlen Wulf. Şafakta yola çıkıyoruz.

Wulf sertçe ayağa kalktı ve eğildi. Kaybın ağırlığıyla yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Dışarı çıktı, soğuk dünyaya adım attı. Kenarlarını yumuşatacak Eydag'ın olmadığı bir dünyaya. Keder, kemiklerindeki gücü sağıyordu. Mabede yürümesi, Adalet Şövalyesi'nden merhamet dilemesi gerekiyordu. Uyuması gerekiyordu. Basit ihtiyaçlar. Yine de ayakları perçinlenmişti.

Eldyng'in çatılarına, limandaki karanlık gemiye baktı ve ölüm gözcüsü böceklerinin sesini duydu.

Tik-tak. Tik-tak.

"Wulf.

Nazık bir ses onu kendine çekti. Gözleri ağırlaşmıştı, omzunu kavrayan Thrit'e baktı. Hiç tereddüt etmeden güçlü kolunu Wulf'a doladı ve "Her şey yolunda," dedi.

Onun sıcaklığı Wulfun içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Thrit'i tutup ağlamadan önce büyük bir ürperti duydu.

34

Güney

Artık Siyu cezasını tamamlamıştı, Saghul ona özgürlüğünü geri vermiş ve bir güneşlenme odasını kullanmasını sağlamıştı. Ailesi ona yardım etmek ve onu neşelendirmek için bir araya geldi. Emzirme aralarında erkekler yeni doğmuş bebeği alıyordu, böylece uyuyabiliyor ve doğumdan sonra iyileşebiliyordu. Suçu unutulmasa da affedilmişti.

Tam da evlerine huzur geri dönmüşken, Tunuva ayrılmak zorunda kaldı. Yakında Hidat'la birlikte, garip kayaları buldukları yerlerden biri olan Yaud Vadisi'ne gidip araştırma yapacaklardı. Bu kez, karşılarına çıkan her şeyi öldürmeye yetecek bir güçle gideceklerdi.

Ayrılmadan önce, doğumdan sonraki yorgunluğunu ve ağrılarını hatırlayarak Siyu'yu ziyaret etmeye karar verdi. Oturmak bile zor gelmişti ve ayak bilekleri normalin iki katına kadar şişmişti - bu yüzden güneş odasına baktığında, Siyu'nun uyuyor olma ihtimaline karşı sessiz olmaya dikkat etti.

Yatağında uyanık bir şekilde oturmuş, çocuğunu besliyordu. Karnının tümseğinin altına bir bez sarmış, uzun kanamayı emmesi için yosunla doldurmuştu. Tunuva'yı görünce gülümsedi.

"Geleceğini umuyordum.

"Beslemelerin tek başına sıkıcı olabileceğini biliyorum. Tunuva onun alnını öptü ve serin olduğunu görünce rahatladı. "Sen nasılsın?

"Yorgunum. Bu kadar sık uyurken nedenini bilmiyorum.

"Çünkü bedenin geleceğin savaşçısını oluşturmak için aylarını harcadı. Şimdi onu beslemek ve iyileştirmek için gece gündüz çalışıyor. Tunuva onun yüzünü inceledi. "Bana doğruyu söyle. Hiç acı çekiyor musun?

"Morarmış hissediyorum. Siyu bebeğin yerini değiştirdi. "Tuva, bunu doğru yaptığımı sanmıyorum. Bugün mutlu görünüyor, ama dün o kadar çok çığlık attı ki

ona zarar veriyor olmalı.'

"Hayır, hayır. Bazı yeni doğanlar memeyi kabul etmez. İmin yardımcı olmak için uzun boynuzlu sütü zenginleştirebilir. Sen ilk aydan sonra bununla yaşadın,' dedi Tunuva ona. 'Esbar o zamana kadar seni beslemeye çalıştı ama bunu çok yorucu ve acı verici buldu, bırakmak zorunda kaldı. Çok zor olabiliyor.

"Ama geliştin mi?

"Evet. Mükemmeldin. Tunuva onun yanına oturdu. "Siyu, Başrahibe'nin çocuğu meshetmek için çok hasta olduğunu biliyorum ama bir isim düşündün mü?

"Lukiri du Siyu uq-Nāra.

Meyve bahçesi çocuğu anlamına gelen eski bir Selinyi ismi. Tunuva bu ismi uzun zamandır duymamıştı.

"Çok güzel," dedi. "Ona çok yakışıyor.

"Başrahibe onu ne zaman meshedebilecek?"

"Umarım yakında.

Lukiri durduktan sonra Siyu bir bezle onun ağzını sildi. "Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu Tunuva. "Denag rüzgârın çıkmasına nasıl yardım edeceğini anlattı ama ben asla yapamam.

Tunuva konuşmaya başladı. *Evet*, dedi içinden bir ses. *Elbette*.

"Zorunda değilsin Tuva," dedi Siyu sessizce.

"Hayır. Tunuva tekrar gülümsedi. "Dur sana göstereyim.

Siyu da gülümsedi ve çocuğu ona uzattı. Tunuva Lukiri'yi kollarının altından tuttu ve minik kız uykulu ve süttten sarhoş bir halde bacaklarını kıvırdı.

"Merhaba, küçük güneş ışını.

Lukiri gözlerini kırıştırdı. Tunuva çocuğu kalçasının üzerine oturttu, öne doğru eğdi ve bir elini çenesinin altına koydu.

"Oh," diye nefes aldı Siyu. Lukiri kaşlarını çatarak yumruklarını salladı. "Onu omzumun üzerine koyuyordum.

"Bu bazı bebeklere yakışıyor. Tunuva sırtını sıvazlamaya ve ovmaya başlamadan önce Lukiri'yi sıkıca tuttuğundan emin oldu. "Diğerleri bu yolu tercih ediyor.

"Tuva . . . İmin ben doğduktan sonra beni kucağına almış. Bana öyle söyledi. Anyso Lukiri'yi tutamaz mı?"

"Emin, Tarikat'ın meshedilmiş bir üyesiydi.

'Anyso da öyle olabilir,' dedi Siyu, gözlerinde itiraz vardı. 'Tuva, erkekler arasında mutlu bir hayat sürebilir. Çok nazik ve sabırlı. Ailesi fırıncı olduğu için ekmek ve pasta yapabilir, iki kız kardeşinin yetişmesine de yardım etti. Eminim dikiş dikmeyi ve bahçeyle uğraşmayı da öğrenebilir.

"O da seni seviyor.

"Esbar seni seviyor.

Bizim durumumuz farklı. Anyso seninle evlenmek ve seni ailesinin yanına götürmek istiyor. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmelisin.

Siyu bir süre sessiz kaldı. "Onunla konuşabilirsem anlamasını sağlayabilirim," dedi sarsılarak. 'Onu burada bir mahkum gibi tutmak çok kötü, Tuva. O yanlış bir şey yapmadı ki.

"Biliyorum. Tunuva ona pişmanlık dolu bir bakış attı. "İşte bu yüzden gizli kalmaya çalışıyoruz, Sunray.

"Nehre hiç gitmemeliydim. Asla görülmemeliydim," dedi Siyu tedirgin bir fısıltıyla. 'Tuva . . . eğer kalamaz ve gidemezse, ona ne olacak?

"Buna Başrahibe karar verecek, kendini daha güçlü hissettiğinde.

Lukiri sessizliği bir geçirmeyle bozdu ve sütünü tükürerek irkildi. Siyu bir kakhaha atmayı başardı.

"İşte. Tunuva Lukiri'yi çevirdi ve ağzını ve çenesini silmek için yeni bir bez kullandı. "Onu erkeklere götüreyim mi?

"Evet, lütfen. Siyu başını desteğin üzerine koydu. "İmin'e sütü soracak mısın?

"Soracağım.

Tunuva Lukiri'yi omzuna aldı. Hareketi Lalhar'ı uyandırdı, o da burnunu oynattı ve Siyu'nun yanına kıvrılmak için divana tırmandı. Tunuva ikisini de uyumaya bıraktı.

Lukiri onun kollarında esnedi, gül ve süt kokuyordu. Tunuva aşağı inerken kafa derisine nazık bir öpücük kondurdu. Acı her zaman olduğu gibi geldi ama korktuğundan daha yumuşaktı.

Saghul'un Anyso'nun zorluğunu nasıl ortadan kaldırmak isteyeceğini çok iyi biliyordu. Siyu'nun onu öldürmüş olması gerekiyordu. Lasian Havzası'nın derinliklerinde bir kız görür görmez çok şey öğrenmişti. Başka bir yol varsa bile, Tunuva bunu düşünememişti.

"Bana bunun nasıl olduğunu açıkla Alanu. Sanki çocuklardan biriymişim gibi açıkla.

Imsurin'in elinde gri bir pelerin vardı ve büyük çocuklardan birine ters ters bakıyordu. "Abi, giysi sabunumuz azalmıştı," diyordu Alanu, ses tonu ciddiydi, "ben de deneyeyim dedim-

'Cehaletimi bağışlamalısın Alanu. Erzaklarımızı korumakla ilgili bir *işiniz* olduğu gibi aptalca bir izlenime kapılmışım. Genelde bir sabun tanrısı tarafından mı kutsanırız?

"Bölmekten nefret ediyorum," dedi Tunuva. İkisi de döndü. "Bu çocuğun yakında üstünü değiştirmemiz gerekecek.

"Alanu memnuniyetle yerine getirecektir," dedi İmsurin sertçe. Alanu başını Tunuva'ya d o ğ r u eğdi ve iç çekerek oradan ayrıldı. "Karnı doydu mu Tuva?

"Karnı tok. Tunuva bebeği ona uzattı. "Siyu ona Lukiri adını verdi. "Lukiri güzel bir isim. İmsurin torununu kendisine doğru çevirdi. pratik bir rahatlık. "Denag Siyu'nun bedenlen ve zihnen iyi olduğunu söylüyor. 'Bence de öyle. Uzun boynuzlu süt kullanmak isteyebilir.

"Biraz hazırlayacağım," dedi. Lukiri hıçkırdı. "Başrahıbe'nin daha iyi olup olmadığını biliyor musun?

'Bildiğim kadarıyla hiçbir değişiklik olmadı. Esbar sizi onun durumundan haberdar edecek.

İmsurin başını salladı, alnı daha derin çizgilerle örüldü. "Yolculuğunda sana başarılar dilerim Tunuva," dedi. "Anne seni korusun.

"Ve sen, İmin.

Tunuva merdivenlerden yukarı çıktı. Bulaşıkhanede yaşlı adamlar harıl harıl öğle yemeğini pişiriyor, koridorları sütle ovulmuş ekmek ve kuzu yahnisi kokularıyla dolduruyorlardı.

"Merhaba, Tunuva.

Bu tok sesle durdu. Canthe koridorun sonunda duruyordu.

Tunuva neredeyse arkasını dönecekti. Ağladığında Canthe çok nazik davranmış, onu sorgusuz sualsiz, yargılamadan kucaklamıştı. Bir yabancıya karşı böylesine savunmasız olduğunu göstermek onu çıplak ve sarsılmış hissettirmişti.

"Canthe. Sen iyi misin? Tunuva çekingen bir tavırla konuştu. "Bu kat erkekler ve çocuklar için.

'İçinde bulunduğum çıkmazın bir işareti. Korkarım sürekli kayboluyorum,' diye itiraf etti Canthe. "Çok fazla oda var.

Tunuva yumuşadı. "Kimse sana Tarikat'ı göstermedi mi?" "Hayır.

Bu işe yaramaz. "O zaman ben yaparım," dedi Tunuva. "Gel. Bir somun sıcak ekmeği paylaşabiliriz.'

Neredeyse her odayı ziyaret ettiler. Tunuva Canthe'yi Savaş Salonu'na, cephaneliğe - duvarlar yüzlerce silahla parlıyordu - ve erkekler çocukları beslemeye çalışırken genel bir düzensizlikle cınlayan yemekhaneye götürdü. Hidat'ın genç inisiyeleri bir alıştırma seansında yönlendirdiği, mumları ve kandilleri büyüyle yaktığı Ateş Odası'na baktılar.

Bir koridor boyunca dolaşırlarken Tunuva, "Üstümüzde güneş odaları var," dedi. 'Bunlar unvanlı rahibeler için - şu anda ben, Esbar ve Başrahibe. Hamile ve emzirenler de bu odaları kullanabilir.

"Ne kadar hoş. Canthe duygulanmış görünerek gülümsedi. "Siyu şimdi bir tanesini mi kullanıyor?

"Evet.

"Ona çok düşkün görünüyorsun. Tunuva başını sallayınca Canthe, "Anladığım kadarıyla Esbar onun öz annesi. Bazı açılardan senin kızın gibi olmalı.

"Bir kız kardeş. Hepimiz Anne'nin kızlarıyız.

"Elbette.

Bir çeşmenin şırıldadığı ve taş vazolarda minyatür ağaçların büyüdüğü bir sonraki kata çıktılar.

"Burası inisiyelerin yaşadığı yer," dedi Tunuva Canthe'ye. 'Kendilerini Başrahibe'ye kanıtlayarak en alt rütbeden -postulantlardan- yükselirler. O uygun gördüğünde, bir inisiye ilk kez ağaçtan yer ve beyaz pelerinini alır. Biz buna çıra diyoruz.

"Bu gerçekleştiğinde kaç yaşındadırlar?

"Genellikle on altı yaş civarında.

"Tanrım. Canthe güldü. "Başrahibe kalmama izin verirse, gerçekten de geç gelen biri olacağım.

Tunuva bu kadının tam olarak kaç yaşında olduğunu merak etti. "Kutsal aleve sahip olduklarında," dedi Canthe, "inisiyeler Güney'in istikrarını ve güvenliğini korumak için gönderilirler. Bizler Lasia ve Ersyr'in yönetici ailelerini korumakla yükümlüüz. Varlığımızdan yalnızca onlar haberdardır.

'Ama en büyük göreviniz İsimsiz Olan'ın asla geri dönmemesini sağlamak. Şu anda nerede olduğunu düşünüyorsun?

Büyük gizemlerden birinde. Anne onu Ascalun kılıcıyla yok etti ama nereye gittiğini kimse bilmiyor. Çoğumuz onun Dehşet Dağı'na geri döndüğünden şüpheleniyoruz.

"Ki şimdi patladı. Canthe ona baktı. "Sence geri dönmüş müdür?

Tunuva karanlık kanatların sürüsünü, rüzgârdaki siden kokusunu hatırladı. "Sana daha fazlasını göstereyim," dedi.

Aşağıdaki loş odalar sessizdi. Adamlar çocukları günün büyük bölümünde dışarıda tutuyorlardı.

"Her çocuk Selinyi'de okuma yazma öğrenir," dedi Tunuva oyun odasını geçerlerken. "Beş yaşına geldiklerinde yol ayrılır ve kızlar postulant olurlar. Güney'in savaşçıları ve koruyucuları olarak eğitimlerine başlarlar.

ve bir ichneumon yavrusuyla bağ kurarlar. Oğlanlar erkeklerle birlikte kalıyor ve onlara iğne oyası, yemek pişirme, hayvancılık - tarikatın bakımıyla ilgili her şeyi öğretiyorlar. Ayrıca savaşta bize destek olmak için hazırlanıyorlar.

Canthe başını sallayarak, "Şövalyeler gibi," dedi. "Yol değiştirmek mümkün mü?"

"Belirli koşullar altında. Tunuva dokuma bir bebek aldı ve onu oyuncak sandığına geri koydu. "Kardeşlerimden biri savaşçı olarak yetiştirildi ama daha sonra erkeklere ait olduğunu anladı.

Yirmili yaşlarının başında olan Balag, çocukken kendisine öğretilmeyen sanatlar üzerine çalışarak sık sık geç saatlere kadar ayakta kalırdı. Ne zaman huzursuz bir rüyayla uyansa, Tunuva sevgili koruyucusunun uyanık olduğunu, kitapları ve parşömenleri incelediğini bilirdi.

"Peki ya insan Gedali gibi ne erkek ne de kadın olsaydı? Canthe söyledi. "Orta bir yol var mı?"

"Birini ya da diğerini seçmek daha kolay olurdu. Her ikisi de çok fazla bilgi ve eğitim gerektiriyor, denenmiş olsa da yarı yarıya yapmak zor olurdu.

Koridorda yürüdüler, merdivenlere doğru yöneldiler. Canthe yavaşladı. "Şu tarafta ne var?"

Tunuva durdu. "Mezar odası," dedi. "Anne'nin yattığı yer. "Prenses Cleolind. Nasıl öldü?"

"Bu da büyük gizemlerden bir diğeri. Anne bir gece aniden ayrıldı, amacına dair hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra cesedi buraya geldi. Tunuva durakladı. 'Mezar odasına asla girmeye çalışmamalısınız. Burası Tarikat'ın en kutsal yeridir. Sadece unvanlılara izin verilir.

"Anlıyorum.

Canthe onu izledi ve oda kapısına son bir kez baktı. Tunuva bir kafesi kaydırarak açtı.

"Daha aşağıda arşivler var, kayıtlarımızın ve eserlerimizin çoğunu burada tutuyoruz," dedi. 'Bunların biraz altında da kaplıca var. Ama işlerin çoğu dışarıda devam ediyor.

Canthe'yi yüksek koridorlardan geçirip bin basamaklı merdivenlere çıkardı. Canthe portakal ağacını görünce, sanki kalbini avucunun içine alacakmış gibi kendi göğüs kemiğine uzandı.

"Muhteşem olmaktan asla vazgeçmiyorum, değil mi? Tunuva gülümsedi. "Asla.

Vadi tabanına ulaştıklarında, ayaklarının altındaki serin çimenlerle vadiyi boydan boya geçtiler.

'Gerekirse erzak satın alıyoruz,' dedi Tunuva, 'ama kendi kendimize yetmeyi tercih ediyoruz, bu yüzden kimseye borçlu değiliz. Biz kız kardeşler kendi silahlarımızı kendimiz yaparız; erkekler de giysilerimizi ve yiyeceklerimizi. Tarikatın güneyinde ekin yetiştiriyorlar: pirinç, darı, lor kökü vs. Bizim bir üzüm bağımız ve bir de şaraphanemiz var. Canthe sandaletlerini çıkarmak için durdu. "Burada, vadide bazı sebzeler ve yer fıstığı yetiştiriliyor ama meyvelerin çoğu ormandan toplanıyor.

'Ne büyük bir bereket. Alıçlarımın etrafındaki toprağı bitkilerin ne kadar iyi benimsediğini hatırlıyorum - içindeki sıcaklık ve yumuşaklık,' dedi Canthe sevgiyle. "Nurtha'da tüm Inysca'dan daha fazla yaşam vardı.

"Nurtha kendi başına bir ada mı?

"Evet. Inys'in hemen doğusunda yer alıyor.

Tunuva ona hayvanların ve tavukların nerede tutulduğunu ve ichneumon'ların yavrularını nerede büyüttüklerini gösterdi. Balag kaymakhanede onlara ayran doldurdu ve bitki bahçelerini, buzhaneyi, toprak mahzeni, fırını ve demirhaneyi gezerken yudumladılar.

"Bütün bunları nasıl sır olarak saklıyorsunuz? diye sordu Canthe. "Eminim insanlar Havza'nın haritasını çıkarmaya çalışmışlardır.

Gözlerinde merak ve keder vardı. Ne de olsa kendi ağacını korumayı başaramamıştı.

Tunuva, "Atalarımız ormanda korkutucu yaratıklar olduğuna dair söylentiler yaymışlar," diye açıkladı. 'Biz de çiftliklerimizin etrafına korumalar yerleştirdik, böylece biri gelirse hazırlanmak için zamanımız oldu - ama orman birkaç kişiden fazlasının buraya kadar gelebilmesi için f a z l a büyük ve sık.

"Anlıyorum. Krem, alt dudağından daha dolgun olan üst dudağında gezindi. "Tarikata ulaşmak için içinden geçtim ama sanırım en güzel yerlerini biliyorsunuzdur. Bana gösterecek vaktiniz var mı?

Tunuva güneşe baktı. Güneş batmak üzereydi ama o yolculuğuna çoktan hazırlanmıştı.

"Pekâlâ. Islık çaldı. "Nin!

Ninuru portakal ağacının gölgesinde tembellik ediyordu. Tunuva'nın sesini duyunca canlandı ve onlara doğru ilerledi. "Bu demir kokuyor," dedi, bakışlarını Canthe'ye sabitleyerek. "Ve gece.

'Bu Canthe. Havzayı görmek istiyor. Tunuva onun kulaklarının arasını kaşıdı. "Koşuya çıkalım mı?

"Evet.

Tunuva onun sırtına tırmandı ve Canthe'ye elini uzattı. "Gerçekten mi?" dedi ziyaretçi gülerek.

"Gerçekten. Nin ısırmaz.

Canthe onun elini kabul etti ve üzerine tırmandı. Tunuva yine o tuhaf mide bulantısını hissetti. Ninuru'yu doğuya doğru diz çöktürdü ve ichneumon'u nehir boyunca, Kan Vadisi'nin boynuna doğru ilerledi.

Ninuru'nun keyfi yerindeydi ve çok koşuyordu. Tunuva arada bir Canthe'ye Lasian Havzası'nın bir harikasını göstermek için onu durduruyordu. Bir şelalenin arkasındaki su basmış mağaralardan geçtiler, bir çardaktan çıkan kırmızı kelebek bulutlarını ürküttüler, berrak bir havuzda yüzdüler.

"Bu hangi kuş? Tunuva tekrar atına binerken Canthe sordu. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Tunuva yukarı baktı. Zarif bir kuş başını onlara doğru eğmişti. "Bir bal kılavuzu," dedi usulca.

"Sanki bizi takip etmemizi istiyor gibi," dedi Canthe, büyülenmiş gibi.

"İstiyor. Tunuva bakışlarını indirdi. 'Bal kılavuzları arıların nerede yaşadığını bilirler. Bu şekilde seslendiklerinde, size göstermek istiyorlar demektir. Kuş cıvıladı. 'Erkekler arıları dumanlar ve kovani açar. Onlar balı alır, kuşlar ise balmumunu ve genç arıları.

"O zaman ona yardım etmemiz gerekmez mi?

"Balta getirmedi. Tunuva dilinin ucuyla kuşa seslendi ve kuş başka bir yerde avlanmak için daldan havalandı. "Gel Nin - Canthe'ye nehri biraz daha gösterelim, olur mu?

Ninuru onları Yukarı Minara'nın derin bir vadiye doğru kükrediği yere götürdü. Tunuva tepede atından indi ve Canthe'yi aşağı indirdi.

Bu manzara onun en sevdikleri arasındaydı. Püsküren sular havayı buğulandırıyor, çağılayan şelalenin ötesinde binlerce ağaç tepesi ufka kadar uzanıyordu. Ninuru pençesini kaldırmış balık beklerken, Canthe ile birlikte suya doğru uzanan bir kayanın üzerine oturdu.

"Yakında dönmeliyiz," dedi Tunuva. "Şafakta yola çıkıyorum.

"Yaud Vadisi'ne mi? dedi Canthe. Tunuva başını salladı. "Umarım korkacak bir şey bulamazsın. Ormanı seyretti. "Belki de sen döndüğünde, Başrahibe kaderime karar vermiş olur.

"Evet. Tunuva gururunu bastırdı ve "Siyu doğum yaptıktan sonra gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim," dedi.

"Teşekküre gerek yok.

Şelale gürledi.

"O buradaydı. Ormanda. Tunuva sanki uzaktan konuşuyormuş gibi kendi sesini duydu. "Oğlumun öldüğü yerde.

Daha sonra, bir yabancınn önünde bu yalın gerçeği neden söylediğini kendine sorabilirdi. Şimdilik bunu istediğini fark etti - o geceden beri, doğumdan beri bunu istiyordu - ve bunu sorgulamadı.

"Tunuva, çok üzgünüm. Canthe dizini göğsüne doğru çekti. "Kaç yaşındaydı?

"Karnımda olduğu kadar uzun süredir dünyada," diye mırıldandı Tunuva. "Daha yeni yürümeye başlamıştı.

Balag onun minik ellerini tutarak dengesiz adımlar atmasına yardım etti. Tekrar paytak paytak ona doğru yürüdü, kollarına düştü ve onu yukarı kaldırıp öpücük yağmuruna tuttu, karnından gülmesini sağladı. Bu sesi çok sevmişti. Rüyalarında hâlâ bu sesi duyuyordu.

"Onu bu kadar seveceğimi hiç beklemiyordum. Tarikatta kendi bedenimize fazla yaklaşmamamız gerekir. Hepimiz Anne'ye aitiz,' dedi. Yine de doğar doğmaz kalbimi ele geçirdi.

Şimdi sanki Canthe artık orada değildi. Kendi kendine hikâyeyi bir kez daha anlatıyordu.

"Öz babası bal bulmakta çok iyiydi. Kuşlar onun parmağına tünardı. Bu yüzden onu seçtim. Nazikliği. Bir savaşçı doğurmuş olsam bile çocuğumuzun da nazik olmasını istedim.

Canthe onu izledi. "O zaman Esbar'la birlikte değil miydin?

Evet, birlikteydim. Burada çocuk doğurmak Anne'ye bir armağandır ve ikimiz de Tarikat'ın güçlenmesine yardım etmek istedik. Saghul bana üç seçenek sundu. Ben Meren'i seçtim. Yakın arkadaşık.

Onu güneş odasında, kendisini beklerken görebiliyordu. Onu rahatlatmak için kıkırdamasını sağlamıştı. Kendini bildi bileli arzuladığı kadınlar olmuştu ama Meren o gecelerde onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmıştı. Ona hamile olduğunu söylediğinde, yüzü çatlayacakmış gibi sırtmış, kahverengi gözlerinde sevinç yaşları belirmişti.

"Hiç dışarıdan birini seçebiliyor musun?

'Nadiren, eğer biri çocuk istiyorsa ve uygun bir eşleşme yoksa. Dünyaya giderler, gizli bir ilişki yaşarlar ve hamile olarak geri dönerler. Ama bu tercih edilen bir yol değildir.

Tunuva'nın devam etmesi bir an aldı. Şimdi Meren'i düşünmüştü, yarası yeniden sızlamıştı.

"Bir sabah Meren, oğlumuzu da yanına alarak bal almaya çıktı," dedi. "Geri dönmeyince onları aramaya çıktım. Meren'in dikkati sık sık dağılırdı.

Her kelime, kederini ezdiği derin oyuktan çıkarılmış bir kök gibiydi.

"Cesedi bir açıklıktaydı. Kan kokusu, bal-' Ufka baktı, onu görmemeye çalışıyordu. "Doğacak oğlumuz gitmişti. Onu bulmak için körlemesine ormana koştum, ama gece olduğunda korkunç bir fırtına da başladı, o kadar şiddetliydi ki

Minara kıyılarını patlattı. Sönmeden alevimi bile yükseltemedim. Hayatımda ilk kez Havza'da yönümü kaybettim.

Ninuru ona sokuldu. Yine oradaydı, su basan oyuktaydı, ıslak k ü r k ü yanındaydı, su ikisinin de üzerine fişkırıyordu.

Git. Bırak beni Nin. Orada ölmeyi bekliyorum, bunu istiyorum. *Bırak beni.*

Seninle öleceğim. Beni sen besledin.

Nin peşimden geldi. Beni kurtardı,' dedi i c h n e u m o n 'u okşayarak. Esbar gittiğimizi fark ettiğinde diğerlerini topladı. Açıklığa ulaştıklarında, leş yıkanıp gitmişti ama bir yaban kedisi olmalı. Çocuğumun izine rastlanmadı. Gözlerini kapattı. 'Ve bunca yıldır hayal edebildiğim tek şey, sonundan önce hissettiği acı. Seslendiğimi duyup duymadığı. Tatlı kahkahalarının nasıl çığlıklara dönüştüğünü ve sonra da hiçbir şeye dönüşmediğini.

Kendi sesi çatallaştı. Ancak tuzun tadını aldığında gözyaşlarının yüzünden aktığını fark etti.

"Onu ne kadar çok sevdiğini bildiğinden eminim," dedi Canthe sessizce. "Adı neydi onun?

Tunuva yutkundu. Dudaklarından geçmesine izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Sadece sen istersen, Tuva. Serin parmak uçları bileğini buldu ve tüm tüylerini ürpertti.

koluna kadar uzanıyordu. "Sadece sana yardımcı olacaksa.

Birine dokunmak için garip bir yerdi bilek. Kalbin desenlerini bilen bir ten. "Onun adı," diye fısıldadı Tunuva. Yüzü gözlerini doldurdu. "Adını ben koydum- "Tuva?

Döndüğünde tanıdık bir siyah i c h n e u m o n gördü. Esbar ata binmiş, kılıcının kabzasını kavramıştı.

Canthe elini geri çekti. "Esbar," dedi Tunuva. "Nin ve ben Canthe'ye ormanı gösteriyorduk.

Esbar kılıcını bıraktı ve bakışlarını yabancıya doğru çevirdi. "Gördüğüm kadarıyla. Jeda hırladı. 'Seninle konuşmak istiyordum. Misafirimize yeterince ilgi gösterdin mi?

Tunuva onun yüz ifadesi karşısında biraz kaşlarını çattı. Otuz yıldır ilk kez bu ifadeyi tam olarak anlayamamıştı.

"Evet," dedi. "Hadi eve gidelim.

Tarikata giden yol boyunca Tunuva omuzlarındaki gerginliği atamadı. Göz göze gelmeyi umarak Esbar'ı izledi ama Esbar hiç arkasına bakmadı. Çenesi bir tuğlanın harca yapışması gibi sabitti.

Canthe Tunuva'ya tutunmuş, konuşmuyordu. Saçlarının uzun telleri ikisinin de etrafında uçuşuyordu.

Gün batımında eski incirin girişine ulaştılar. Esbar, Jeda'nın peşinden merdivenleri çıkarken, Canthe Tunuva'yı durdurdu. "Umarım bir şeyleri üzmemişimdir," dedi sıkıntılı bir ifadeyle. "Eğer öyleyse özür dilerim Tunuva.

"Her şey yolunda. Tunuva hissettiğinden daha kendinden emin konuşuyordu. "Görev çağırıyor.

"Anlıyorum. Hikâyeniz konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Oğlunuz ya da başka bir şey hakkında konuşmak isterseniz, Başrahıbe kalmama izin verdiği sürece ben buradayım. Bir kardeş olmadığımı biliyorum ama belki arkadaş olabiliriz.

"Evet. İyi geceler, Canthe.

"İyi geceler.

Yolları ayrıldı. Tunuva Ninuru'yu nehre gönderdi ve Esbar'ın sık sık paylaştıkları yatakta, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş beklediği güneş odasına doğru ilerledi.

Tunuva kapının girişinde durdu. "Havza'dan korkmamızı gerektirecek bir şey olmayalı uzun zaman oldu," dedi, ses tonunda bir soru vardı.

"Korktuğum şey orman değil.

"Canthe. Tunuva onun yanına oturdu. "Ez, bunca yıldan sonra kendimi koruyabileceğime inancın yok mu?

'Tuva,' dedi Esbar, bakışlarında demir vardı, 'bu kadının kim olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Daha fazlasını öğrenene kadar hiçbirimiz onunla yalnız kalmamalıyız. Neden riske atalım?

Çünkü ona karşı hislerim var. Düşünsene, Esbar - ağacın kaybı.

Aralarında kısa süreli bir sessizlik oldu.

"Senin kaybını anlayabileceğini düşünüyorsun," dedi Esbar sonunda. "Belki benden daha iyi anlar.

Gizlemeye çalışsa da Tunuva onun sarsıldığını gördü. "Ez," dedi, ellerini sıkamak için hareket ederek, "hayır, aşkım. Öyle demek istemedim. Sadece Canthe'nin korkunç bir acı çektiğini söylemek istedim. Biliyorsun - Nin beni sana geri getirdiğinde gördün - bu kadar çok üzüntüyle yalnız kalmak tehlikeli bir şey. Lütfen, en azından ona bir şans verelim.

Esbar onun yüzünü aradı. Tunuva onun o gece yağmurda dehşete kapılmış gözlerini neredeyse görebiliyordu.

"Eğer seni rahatlatacaksa, Tuva,' dedi. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.

Ayağa kalktı. "Burada uyu," dedi Tunuva, onun yanında durarak. "Seni haftalarca göremeyebilirim.

'Saghul'un bana ihtiyacı var. Artık yemek yiyemiyor ya da yardım almadan hareket edemiyor,' dedi Esbar kısaca. "Denag ve ben sırayla ona bakacağız - biri gündüz, diğeri gece.

"Ez, bunu bana hiç söylememiştin," dedi Tunuva usulca. Esbar bir kez başını salladı. "Denag onu neyin rahatsız ettiğini öğrendi mi?

"Karnında bir yerde kötü niyetli bir büyüme olduğunu düşünüyor. Görünüşe göre bu tür şeyler yıllarca kök salıp yayılabiliyor, ancak ilk uyarıdan sonraki birkaç hafta içinde ölümle sonuçlanabiliyor.

"Tedavisi var mı?" "Hayır.

Pişmanlık Tunuva'yı ele geçirdi. Siyu'yla o kadar meşguldü ki, Esbar'ın üzerindeki bu ağırlığı fark edememişti: gözlerinin altındaki gölgeleri, omuzlarındaki yıpranmış eğimi.

Esbar gitmek için döndüğünde Tunuva onun elini tuttu. 'Esbar,' dedi, 'ben yokken bir şey olursa, sen hazırsın. Saghul seni seçtiği günden beri hazırsın.

Esbar yumuşadı. "Yakında geri dön," dedi ve dudaklarına nazık bir öpücük kondurdu. "Tek parça halinde, lütfen.

Kapı arkasından kapandı. Tunuva kederin kat kat ağırlığıyla yatağa uzandı.

Ninuru sanki onun sıkıntılı kalbini hissetmiş gibi içeri süzüldü ve her zaman Esbar'ın yattığı yere, onun yanına uzandı. Onun sıcaklığıyla sakinleşen Tunuva uykuya daldı ve rüyasında yine Esbar'ı gördü, bu kez onu bala boğuyordu.

Gecenin derinliklerinde uyandı ve kendini ter içinde bulmayı bekledi - son yıllarda sık görülen bir durum. Bunun yerine cildi kuruydu. Yanı başındaki Ninuru başını kaldırdı, kulakları dikilmişti.

Tunuva onun böğrüne dokundu. "Nin?

Ninuru havayı kokladı. "Kara dağ kokuyor," dedi. "Gizli ateş.

Şimdi Tunuva da bunu hissediyordu. Ninuru'yu balkonuna kadar takip etti. O izlerken yıldızların bir kısmı söndü, sonra geri döndü. Bir büyücüden başkasının az önce inen gölgeyi göremeyeceği kadar karanlıktı.

Düşünmek için duraksamadan koridora doğru ilerledi, Ninuru da peşinden geliyordu.

Gelin Odası'na kusmuk kokusu sinmişti. Saghul uyuyordu. Tunuva kendi alevinin ışığında, Esbar'ı yerde bir hasırın üzerinde, başının üzerinde buldu.

bir destek üzerinde dinleniyor.

"Esbar. Tunuva onu salladı ve o da kıpırdandı. "Özür dilerim, aşkım. "Tuva?

"Vadide bir şey var. Nin, Dehşet Dağı'nın kokusunu aldığını söylüyor. Esbar doğruldu ve yatağın altındaki kılıcı kavradı. "Denag'ı getirmem gerek, dedi ki. "Küçük bir grup topla.

Tunuva Tarikat'ın içinde ilerledi ve ihtiyatlı davranacaklarına en çok güvendiği kişileri seçti. Önce Hidat'ı, sonra İzi Tamuten'i -iknömonlarla ilgileniyordu- ve Lukiri'yi emzikli bir ibrikle damlatarak beslerken bulduğu Imsurin'i.

"İmin," dedi Tunuva, sesini alçak tutarak. "Benimle gel.

Bebeği diğer adamlardan birine verdi. Tunuva Balag'ı Saghul'a göz kulak olması için gönderdi.

Vadiye doğru ilerlediler, alevleri karanlıkta bir yol açtı. Kendi ışığı olmayan Imsurin ortaya doğru gitti. Tunuva onu sabitlemek için omzundan tuttu.

"Ağaç," diye mırıldandı Hidat.

Tunuva ağaca baktı. Meyve karanlıkta yanıyordu, bu yüzden dalları közle kaplı gibi görünüyordu.

Dipte, çimenlerin üzerinde duyularını takip etti. Alevler daha geniş bir ışık yaymak için başlarının üzerinde sürükleniyordu. Ağacın dibindeki şekli gördüğünde Tunuva durdu.

"Hidat," dedi. "Tıpkı gördüğümüz kayalara benziyor.

"Evet. Hidat bir ok yerleştirdi. "Buraya nasıl geldi?" "Bir şey onu ağaca getirdi.

Ninuru burnundan soludu. "Neredeyse zift taşına benziyor," dedi Izi, yanına diz çökerek. "Ne kadar tuhaf.

Esbar kılıcını çekti. "Bakalım içinde ne varmış.

"Dikkatli ol, Esbar," diye uyardı Imsurin. "Verdiği his hoşuma gitmiyor.

Tunuva mızrağını kaldırdı. Esbar kayanın etrafında dönerek bir zayıflık aradı. Hiçbir zayıf nokta bulamayınca kılıcını başının üzerinde salladı ve aşağıya doğru indirdi ama kılıç yüzeyden belirgin bir *çınlamayla* sıyrıldı ve her yöne kıvılcımlar saçtı. Bıçaklamayı ve kesmeyi denedi ama nafile.

"Bırak ben deneyeyim," dedi Tunuva.

Esbar kenara çekildi. Tunuva yavaşça kolunu yukarı itti, elini yakıcı kayaya doğru götürdü ve Yaud Vadisi'nde yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptı.

Çıplak elini kayanın üzerine koydu.

Yukarıda, her meyve rutil bir parıltı verdi. Parmaklarının altındaki kaya, avucunun hemen altından başlayarak parçalandı. Dikiş yerlerinden sıcak buhar fışkırdı,

Dehşet Dağı'ndan gelen aynı ışık ve pis koku onu takip etti. "Tuva, geri çekil," d i y e ısrar etti İzi, geri çekilirken. Tunuva y a p a m a d ı . Kırık bir aynaya, ölüme ve hayata, anladığı ve anlamadığı şeylere bakıyordu. anlamak için.

Esbar onu kendisinden uzaklaştırdı. Tunuva kendi acıyan eline baktı ve küçük, kızarmış deliklerle dolu olduğunu gördü. Bal peteği gibi bir iz. Hayatı boyunca hiçbir sıcaklık onu yaralamamıştı.

Çatlaklar kayayı delip geçti. Kaya bir o yana bir bu yana sallanıyor ve sanki gevşiyormuş gibi yüzeyi dalgalanıyordu. Imsurin eyer baltasını kaldırdı.

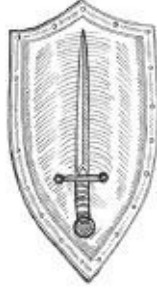
Kayanın bir tarafı kabardı ve bir keskinlik onu deldi. Tunuva bir büyücünün gözleriyle bile ne gördüğünü anlayamadı. Cilalı demir gibi iki boynuz. Bir toynak ve ardından bir diğeri, onları çevreleyen yoğun kabuğu parçaladı. Siyah duman çıkaran burun delikleri ve yukarıda, gözlerinin olması gereken yerde derinlere yerleşmiş iki kor.

Zihninin büyük bir kısmı hâlâ bir neden bulmaya çalışıyordu. Şüphesiz bu büyük bir öküz ya da o türden bir hayvandı. Ama vücudunun ön kısmı serbest kaldığında, buharlaşıp erimiş lavla mermerleştğinde, arka ayakları onu takip etmedi. Onun yerine kalın pullu bir kuyruk vardı.

"Tanrı aşkına, bu da ne böyle? Esbar nefes aldı.

Toynakları toprakta yarıklar açtı. Ağzını açtığında, koyu metal dişleri ateş ışığında parladı ve acı dolu bir çığlık attı.

"Bilmiyorum. Hidat okunu doğrulttu. "Ölmesini istiyorum.

35

Batı

Kimsin sen?

Figürün yüzü yoktu ve gri bir sisin içinde duruyordu. *Bir hayalperest*, dedi saf su gibi bir sesle. İmkânsız bir ses, perdesi, tonu ya da herhangi bir özelliği olmayan bir ses. *Sanırım sen de öylesin.*

Bu senin rüyan mı yoksa benim mi?

Bir derenin iki yanında durdular. Cam gibi şırıltısı dışında her şey ölüm sessizliğindeydi.

Peki biz gerçekten rüya mı görüyoruz?

Sesi yankılandı, diğerinin aynısıydı.

Uykuya daldığımı hatırlıyorum. Figür gevşek bir insan şekline sahipti ve hareket etmiyordu. *Ne kadar garip. Gördüğüm tüm rüyalarda yolum hiç başka biriyle kesişmemişti. Ya düşündüğümden daha yalnızım ve şimdi bir arkadaş hayal ediyorum ya da sen tanrılardan gelen bir elçisin.*

Tanrı diye bir şey yok.

Tabii ki var. Beklenen bir durgunluk. *Pekâlâ. Sen bir hayalperestsin, ben de öyleyim ve bu hem benim hem de senin hayalin. Bizi birbirimize ne getirmiş olabilir?*

Bilmiyorum. Bu dünyanın neresindesin?

Bir adadayım.

Ben de bir adadayım.

Rüya sona erdi ve Glorian yatağında bir ürpertiyle uyandı. Yanında Helisent doğruldu.

"Kabus mu gördün?"

Glorian'ın cevap verebilmesi için bir an geçmesi gerekti. Dili dişlerine yapışmış gibiydi. "Sanırım öyle.

Helisent onun omzuna dokundu. "Donmuşsun," diye mırıldandı. "Neredeyse sabah oldu. Banyo hazırlatacağım.

"Teşekkür ederim.

Pencerelere gidip kilitli olup olmadıklarını kontrol etti. Kadın ateşi yakıp gittikten sonra Glorian dönüp rüyasını hatırlamaya çalıştı. Gümüşün tadı ağzını doldurdu.

Kadınları onu yıkadı ve soğukluğu teninden uzaklaştırdı. Sonra Helisent ve Adela'yı kovdu, Julain'in sadece saçlarını tarayıp kurulaması için kalmasına izin verdi.

"Madem dersin yok, bugün kraliçe ormanına gidelim mi? Julain ona sordu. "Kışın uzun bir yürüyüş her zaman iyi gelir.

"Yağmur yağacak gibi
görünüyor. Sen yağmuru
seversin.

"Başım ağrıyor. Glorian kendi kollarını kavradı. "Burada kalalım ve kâğıt oynayalım.

"Bu kadar kapalı kalmak iyi değil, Glorian. Neden yine meşe ağacı aramıyoruz?"

Glorian ağaçların arasını da onun ölmesini isteyen kaç kişi olduğunu merak ediyordu.

"Belki güneş çıktığında," dedi. Julain
içini çekti. "Nasıl isterseniz.

Hanımları yatak odasını tatlandırıırken, Glorian Dearn Odası'nda orucunu bozdu, muhafızları o kadar yakındaydı ki neredeyse kınlarındaki çeliğin kokusunu alabiliyordu. Bir zamanlar kapalı ve gonca bir gül gibi yumuşak olan dünyasına dikenler yayılmıştı.

Annesi de ilk başta ona katılmıştı. Her zamanki gibi çok az konuşmuştu. Kraliçe Sabran korkuyu hoş görmez ya da zayıflığı kabul etmezdi. Ama Glorian çalışırken bir süre onunla birlikte oturmuştu.

Saldırıdan sonraki saatlerde kimse aralarına giremezdi. Kraliçe Sabran Glorian'ı kraliyet dairesine götürmüş, kendi yatağına yatırmış ve bütün gece ona göz kulak olmuş, her uyandığında saçlarını okşamıştı. Glorian mışıl mışıl uyumuştur ama kendini hiç bu kadar güvende, öz annesi tarafından teselli edilmiş, sonunda onun sevgisiyle kundaklanmış hissetmemişti.

Kraliçe Sabran o zamandan beri ona dokunmamıştı. Her zamankinden daha soğuktu, sanki o nazik gece onu saf taşla çevirmişti.

Bugün Konsey Odası'ndaydı. Hayvanların kaybolduğuna dair daha fazla rapor vardı. Dünyada bir şeyler dönüyordu ve Inys bunu hissetmeye başlamıştı. Kral Bardholt her zamanki yaz ziyaretini yapmamıştı ve Glorian'ın tek istediği onu görmektir. Yine de yakında onunla birlikte olacaktır. Kendi halkının ona en çok ihtiyaç duyduğu karanlık aylarda Hróth'tan genellikle hiç ayrılmazdı. Kızın hayatına kastedilmesi yüzünden olmalı.

Kör bıçaklı adam maden kasabası Crawham'dan gelmişti. Adamın aceleyle ölüşünü izlemişti. Ertesi sabah annesi mahkemenin Drouthwick Kalesi'ne **t a ş ı n m a s ı n ı** emretmiş, Glorian da hanımları ve korkusuyla birlikte odasına saklanmıştı. En ufak bir seste irkiliyor, o solgun, küskün yüzü görmeyi bekliyordu.

Onu öldürmek istemişti çünkü İsimsiz Olan'ın özgür olduğunu ve onun soyunun Inys üzerinde hiçbir hakkı olmadığını düşünüyordu.

Hepsi Dreadmount yüzünden.

Buğulu pencereden dışarı baktı. Fells'te sabahlar genellikle olduğu gibi, sabah da onun ruh hali gibi kasvetli ve kurşuniydi.

Kapı gıcırdayarak açılınca kaskatı kesildi. "Majesteleri," dedi Dame Erda, "Kral Bardholt'un grubu Worhurst'ü geçti. Çok geçmeden burada olurlar.

"Teşekkür ederim.

Şövalye gitti ve Glorian yine yalnız kaldı. Yalnız olmak en güvenli seçimdi.

Babası Drouthwick'e vardığında öğle vakti geçmişti. Atlılar alayı penceresinin altından geçerken Glorian aralarında Wulf'u gördü. Kafasını kaldırdı ve bakışları buluştu.

Glorian onun o anlık bakışında, kara gözlerinin altındaki gölgeleri gördü. Wulf başını eğerek onu selamladı ve atını sürmeye devam etti.

Kral Bardholt saraya vardığında yıkanmayı severdi. Glorian onu beklerken hanımlarıyla kâğıt oynadı ama aklı başka yerdeydi ve en az iki kez kazanmasına izin verdiler. Babası onu çağırdığında, mum saati yarı yarıya yanmıştı.

Onu, belgelerin ve el yazmalarının saklandığı Witting Odası'nda bekliyordu. Kral Bardholt kitap okumaktan nefret ederdi ama şatonun bu bölümünün sessizliğini ve serinliğini severdi.

İki hizmetkârı kapıyı kuşatmıştı. Biri sert ve solgundu, elmacık kemiğinde bir yara izi vardı - Karlsten, adı buydu - diğerrinin ise karışık siyah saçları, düzgün bir sakalı ve koyu zeytin rengi teni vardı. Ona bir gülümseme sundu.

Glorian Hróthi dilinde, "İyi günler," dedi. "Tanıştığımızı sanmıyorum.

"Isborglu Thrit, Majesteleri. Benim için bir onurdur. Kalbine doğru bir yumruk kaldırdı. "Salonunuz için neşe.

"Ocağınız için ateş.

Babası içeride dirseklerini dizlerine dayamış oturuyor, derin düşüncelere daldığı zamanlarda hep yaptığı gibi sakalını sıvazlıyordu. Kız odaya girdiğinde ayağa kalktı.

"Glorian.

"Baba," diye fısıldadı.

Onu görünce gözleri doldu. Zırhı ve kürkleri olmasa bile, babası hiçbir kılıcın geçemeyeceği sağlam bir duvardı. Kapılar arkasından kapanır kapanmaz ona doğru koştu ve babası onu kollarının arasına aldı.

"Dróterning," diye mırıldandı. "İyi misin? Konuşmaya çalıştı ama onun yerine ağlamaya başladı. "Gel, savaşçım. Her şey yolunda. Sanki hâlâ bir çocukmuş gibi onu dizlerine çekti. "İstediğin kadar ağla. Kalbine iyi gelir. Biri beni ilk kez öldürmeye çalıştığında ağlamıştım.

"Gerçekten mi?

Ve ikincisinde. Ve üçüncüsünde.

Glorian onun göğsüne sarıldı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Babası derin, yavaş sesiyle şarkı söylüyor, ona sıkıca sarılıyordu. Ne zaman ondan Inys'i onsuz bırakmamasını istese, Aziz'in bile içini titretecek bu eski ninniyle onu sakinleştirirdi.

"Baba," dedi gözlerini kurularak, "neden yazın ziyarete gelmedin?

"Hróth'ta ilgilenilmesi gereken meseleler vardı. Ama şimdi buradayım. Kral Bardholt onun yüzüne baktı. 'Madenci öldü. Artık sana zarar veremez Glorian.

"Ama onun gibi bizden nefret eden başkaları da olmalı," diye kekeledi Glorian. 'Nasıl dövüşüleceğini biliyorum -bildiğimden emin olmuştun- ama çok korkmuştum baba. Hareket bile edemedim.

'Bu benim de başıma geldi. Donmak tüm canlılar tarafından paylaşılan bir içgüdüdür. Bir geyiğin bir tehdit kokusu aldığı anda nasıl hareketsiz kaldığını düşün. Bunda utanılacak bir şey yok Glorian, ama bunu yenebilirsin.

"Ya ben yapmadan önce biri bana tekrar zarar vermeye gelirse?

O zaman Kraliyet Muhafızları onları yine durduracaktır. Sör Bramel cesareti için ödüllendirildi.

"Güzel. Başını onun çenesinin altına sıkıştırdı. "Savaşta mı oldu, ilk başına geldiğinde?

"Hayır. Bringard'da," dedi usulca, "on dört yaşındayken. Köylülerden biri teyzen için gelmişti. Onun saçlarını düzeltti. 'O zamanlar bile uzun boylu ve güçlüydüm,

Ama o daha güçlüydü. İkimizi de yere serdi. Annem avdan tam zamanında döndü ve onu vurarak öldürdü.

Bu korkunç hikâyeyi ona hiç anlatmamıştı.

"Bu yüzden Askırdal'a kaçtık," dedi. Skiri Longstride bizi korudu.

Çok nazikti.

Glorian onun ailesiyle daha fazla tanışabilmeyi diliyordu. Zanaatları faydalı olsa da, Hróthi'ler bir zamanlar kemik işçilerinden korkar, yürüdükleri her yere ölüm getirdiklerine inanırlardı. Kız kardeşi beyaz bir saç çizgisiyle doğduğunda durumları daha da kötüleşmişti. O acımasız dönemde, bu onun buz ruhları tarafından lanetlendiğinin kanıtı olarak görülmüştü.

'Annem beni kurtardı. Tıpkı seninkinin seni kurtardığı gibi,' dedi Glorian. "Adamı uzaklaştırdı.

"Duydum. Sana onun bir savaşçı olduğunu söylememiş miydim? Glorian başını salladı.

'Olayın olduğu gün Annem bana karşı çok şefkatliydi,' dedi. "Ama şimdi benimle daha az sıcak konuşuyor. Onunla asla seninle konuştuğum gibi konuşmuyor ya da gülmüyorum, baba. Gözleri yeniden doldu. "Onu utandırdım mı?

"Hayır. Asla," dedi adam, alçak sesle ve kararlı bir şekilde. "İkimizi de asla utandıramazsın Glorian.

"O zaman neden beni senin sevdiğin gibi sevmiyor?

"Seviyor. Hem de çok. Ama bazılarımız sıcak, bazılarımız soğuk davranır. Kraliçe Sabran ikinci türden, ben ise birincisiyim,' dedi. "Ortaklığımızı bu kadar güçlü kılan da bu.

Glorian onun ellerine baktı.

"Olay olduğundan beri dışarıda mıydın? Kral Bardholt sordu. Kadın başını salladı. 'Korkunun sana hükmetmesine izin verme. Biri bana her zarar vermeye çalıştığında saklansaydım, kendimi duvarlara kapatır ve asla dışarı çıkmazdım.

"Saklanmayacağım. Glorian cesur görünmeye çalıştı. "Kraliçe ormanında birlikte at sürebilir miyiz?

"Elbette.

"Ne kadar kalacaksın?

"Lord Magnaust ve Prenses Idrega evlenene kadar. Annen ve ben Werstuth'tan ayrılacağız. Başının tepesini öptü. "Erdemliler Konseyi ile konuşmalıyım. Mabede git ve Cesaret Şövalyesi'ne dua et. Patronun seni cesaretiyle doldursun.

"Peki baba.

Ayağa kalktığında elini tuttu.

"Verthing Bloodblade'i öldürdüğüm gibi bu adamı da kendim öldürebilirdim," dedi sessizce. 'Eğer Inys'te bir destekçisi kaldıysa, onlar da o alçağın yaptığı gibi ölecekler.

Bunun için sana yemin ederim kızım.

Glorian ona inandı. Kuzeyliler asla yeminlerini bozmazlar.

Dışarıda Helisent onu muhafızlarının yanına götürmek için bekliyordu. "Helly," dedi Glorian, bir köşeyi döndüklerinde, "gizli odayı - casus deliğini nasıl bulacağını hâlâ hatırlıyor musun?

"Onu kullanmak istemezsin.

'Babamın Inys'e yaptığı yaz ziyaretini neden kaçırdığını bilmek istiyorum. Hróth'ta acil meseleler olduğunu söyledi - bence çok önemli bir şey olmalı.

"Neden Efendi Glenn'e sormuyorsun?" dedi Helisent sertçe. "Jules onunla yeniden y a k ı n l a ş t ı ğ ı n ı z ı söylüyor.

"Eğer iki kısa konuşma sayılırsa. Glorian eğlenerek söyledi. "Peki Helly, bu olasılık sen i neden ekşi bir erik yutmuş gibi gösteriyor?

Helisent durup kaşlarını çatarak ona baktı. "Glorian ... Wulf'u *biliyorsun*, değil mi?

"Ne olmuş ona?

Onlar daha devam edemeden bir kapı açıldı. Helisent Glorian'ı bir perdenin arkasına süpürdü ve Kral Bardholt iki hizmetkârıyla birlikte Hróthi dilinde konuşarak yanlarından geçerken nefeslerini tuttular.

"Devam et Helly," dedi Glorian, onlar gittikten sonra. "Wulf hakkında ne söylemek istiyorsun?

Helisent pencereden dışarı baktı. "Babam bana hikâyeyi anlattı," dedi. 'Birkaç yıl önce, haithwood'un kuzey sınırında bir çocuk bulunmuş. Bir cadının izlerini taşıdığı söylenen bir çocuk.

"Cadı. Glorian gülmemeye çalıştı. "Helly, kuzeyde bazı masallar olduğunu biliyorum ve bazılarını seviyorum ama-

"Bu, fundalıkların derinliklerinde yaşayan ve Aziz'den vazgeçenlere eziyet etmek için bekleyen yaşlı bir Inysca kadınından bahsediyor," diye fısıldadı Helisent. 'O gerçek, Glorian. Bundan eminim.

"Kim?

Inysca'nın Cadısı. Ormanın Hanımı. Ağaçları büken kadın. Sesi titriyordu. "Wulf oradan geldi. Baron Glenn o gece onu yanına aldı ve ona bir isim verdi.

'Lord Edrick çok nazikti. O cömert yürekli bir adam. Glorian kollarını kavuşturdu. 'Bana göre bu oldukça basit. Wulf kimsesiz bir çocuktu ve sevgi dolu bir yuvaya verilmişti. Büyücülükten bahsetmek saçmalık olur.

"Öyle düşünebilirsin," dedi Helisent kollarını tekrar kavuşturarak, "ama ben haithwood'un Aziz tarafından terk edilmiş, kutsal olmayan bir yer olduğuna inanıyorum. Babam onlarca yıldır güneydeki ormanın bekçiliğini yapıyor ve o ormana güvenemeyeceğim kadar çok şey gördü.

'Bu Wulf'a güvenemeyeceğin anlamına gelmez. Orada terk edilmiş olması onun suçu değil.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece onun yanında dikkatli olmanı istiyorum," dedi Helisent yumuşak bir sesle. 'Ondan hoşlandığını biliyorum ama bazıları için Wulfert Glenn eski dünyayı hatırlatıyor. Onu orada neyin görmüş olabileceğini bilmiyoruz. Onu hâlâ neyin izliyor olabileceğini de.

"Helly, bunların hiçbiri babamın yazın Inys'i neden ziyaret etmediğini bulmama yardımcı olmuyor.

Helisent bir süre düşündü. Glorian onun karanlık gözlerinin ardındaki zihninin çalıştığını görebiliyordu.

'Bu gece Kraliyet Mabedi'nde bir süre inzivaya çekilmeyi iste. Kraliçe olarak geleceğini düşünmek için falan. Bu sana zaman kazandıracaktır. Helisent durakladı. 'Glorian, gölgelerdeki bazı şeylerin oraya konulmasının bir nedeni vardır. Bunu yapmak istediğinden emin misin?

'Eğer kraliçe olacaksam, gerçeği kendim bulmayı öğrenmeliyim. Daha cesur olmalıyım. Her konuda. Glorian kendini yukarı çekti. "Annem akşamüstü emekli olacak. O zamana kadar casus deliğinde olmam gerekecek. Yüzünü buruşturdu. "Jules'a söylemeyelim. Sadece endişelenir.

Birbirlerine baktılar. "Ya da Adela," diye hep birlikte karar verdiler.

Akşam yemeğinden sonra o ve Helisent üstlerini değiştirip Kraliyet Mabedi'ne yürüdüler. Sör Bramel ve Dame Erda kapıları arkalarından kapatarak Glorian'ı sözde yansımasıyla baş başa bıraktılar.

"Al bunu. Helisent pelerininin altından bir ateş kesesi çıkardı. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?

"Elbette. Helisent bir kaşını kaldırdığında, Glorian içini çekti. "Bir kraliyet mensubu olarak bazı pratik becerilerden yoksun olduğumun farkındayım ama gerçekten de Kuzey'in bir prensesinin ateş yakamayacağını mı düşünüyorsun?

"Bazen iki taht üzerinde hak iddia ettiğinizi unutuyorum. Helisent ona bir dizi demir kerpeten sundu. "Tırnaklar için.

Farklı renklerde pelerinler giymişlerdi ve şimdi bunları değiş tokuş ediyorlardı. Helisent kapüşonunu kaldırıp diz çökerek dua ederken, Glorian da kutsalların kapısından içeri süzüldü.

Helisent bu sırrı on beş yaşındayken keşfetmişti. Ayrıntılara karşı keskin bir zekâsı olduğu için babası ondan kale arşivlerinde bazı adli tıp kayıtlarını bulmasını istemişti. Araştırma sırasında Drouthwick'in eski bir planına rastlamış ve şu anda kraliyet yatak odası olan odanın bitişiğinde, dışarıdan hiç görmediği iki pencere fark etmişti. Kaleyi tararken, bir ucu tuğlalarla örülmüş tozlu bir köşe bulmuştu.

Taş ustaları tembellik etmiş ve burayı tamamen doldurmamış olmalıydı. Kimsenin burayı Kraliçe Sabran'ı gözetlemek için kullanmadığından emin olan Helisent -fare pislikleri dışında herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu- planı yakmış ve Glorian'a anlatmıştı. Artık onlarını.

Giriş, paslı bir demir ızgaranın arkasındaki geçitte bulunuyordu. Glorian onun yanına diz çöktü ve kısıkaçlarını kullanarak tırnaklarını söktü, böylece bir açıklık ortaya çıktı. Boşluktan içeri kaydı.

Karanlıkta, ateş demirini ve çakmaktaşını paketinden çıkardı. Bir mum yaktıktan sonra ızgarayı tekrar yerine çekti, içinde korku dolu bir heyecan vardı. On altı yıl boyunca muhafızlarını hiç atlatamamıştı.

Basamaklar sıkıştı. Helisent, Malkin Kraliçesi'nin bu merdivenleri sevgililerini yatağına getirmek için kullanmış olabileceğini düşündü ama tiran zinasını teşhir etmişti. Büyük olasılıkla tüm bunlar kaleyi güçlendirmek için kapatılmış, istenmeyen alanlardı. Glorian daha önce burayı ziyaret etmeye hiç cesaret edememişti.

Terlikleri çok az ses çıkarıyordu. Elini mumun etrafına doladı, gölgesi dalgalanıyordu. Sesler duyduğunda mumu söndürdü ve zayıf bir ışık görene kadar süründü.

Tuğladaki bir çatlak Büyük Oda'nın içini görmesini sağladı. Annesi yatağının üzerinde, fildişi rengine dökümlü bir elbiseyle oturuyordu.

"-Vatten'e karşı koymaya asla cüret etme. Kanlarında süt, karınlarında tüy vardır.

'Şimdi Heryon yatırıldı, katılıyorum,' dedi annesi. "Ama korkmamız gereken başka şeyler var. Eşinin odada adım atışını izledi. "Bu hastalığın Ófandauth'tan geldiğini söylüyorsun.

"Hizmetkârlarım orayı neredeyse terk edilmiş buldu. Kral Bardholt'un sesi acımasızdı. "İssın hastalığa yakalandı Sabran. O öldü.

"Aziz tarafından. O barışın koruyucusuydu. Kim biliyor?" 'Sadece Eldyng'e götürdüğümüz gemilere binenler.

"Haberin daha fazla yayılmasını önlemek için ne gibi önlemler aldınız? Kraliçe Sabran ayağa kalktı. 'Bardholt, zaten kum üzerinde yürüyoruz. Önce cesaretlenmiş bir cumhuriyet, sonra da Dreadmount-'

Sona erdi. Kırlettiği her yer ölülerin kalıntılarıyla birlikte kül oldu. Tekrar ortaya çıkarsa beni bilgilendirmek için bekleyen binicilerim var. Kavradı

Ocağın üzerindeki rafta. 'Hizmetkârlarımdan biri kurtuldu. Forthard onu muayene etsin.'

"Bu hizmetkârı buraya mı getirdin?" "Etkilenmemiş.

'Inys'te buna dair herhangi bir iz Dreadmount'un alevlendirdiği şüpheleri besleyecektir. Glorian zaten bir hedef.

"Evet. Onunla konuştum. İçini çekti. "Ranna, ona daha fazla nezaket, daha fazla şefkat göstermelisin. Sen onun annesinin, kendisini örnek aldığı kadınsın. Onu sevdiğinizi bile bilmiyor.

Kraliçe Sabran çenesini kaldırdı. "Benim çok sert olduğumu mu söylüyorsunuz?" dedi. "Ben de kızımızın çok yumuşak olduğunu söylüyorum." Glorian irkildi. "Bir kılıç ateş ve güç olmadan şekillendirilemez. Sen de ben de bir fırında büyüdük, Bardholt. Glorian gerçek zorluklar hakkında ne bilir ki?

"O zaman biz de fırın mı olacağız? Kral Bardholt sesinin öfkeyle gerginleştiğini söyledi. "Ailesi mi?

"İronik bir şekilde reddettiğinize göre çekiç ben olmalıyım. On altı yaşında ve kaleden ayrılmaya korkuyor. En yüce görevimizi reddediyor. Malkin Kraliçesi de saltanatının sona ermesinden korkmasaydı aynı şeyi yapardı.

'Kızımızı onunla kıyaslama-'

"Yapmalıyım, çünkü Inys her zaman yapacak. Onun yanına doğru yürüdü. 'Yasaların gözünde Glorian on yedi yaşına geldiğinde kendi çocuğuna sahip olabilir. Bir yıl sonra da bu krallığı naip olmadan yönetebilecek yaşa gelmiş olacak. Bugün bu görevlerden herhangi birini yerine getirmesi istense, yeterince güçlü olacağından emin misin?

'Ranna, sen elli yaşında bile değilsin. Aziz'in aşkına, ikimizin de sahip olmadığı çocukluğu yaşamasına izin ver.

'Senin için söylemesi kolay. İsteseydin, dilediğin kadar piç yapabilirdin. Bir elini ortasına götürdü. 'Glorian benim tek ve yegane varisim. Güçlü olmalı - mükemmel olmalı - çünkü başka bir çocuk doğurmayacağım. Aziz biliyor, yeterince denedik.

Glorian sanki başka bir yerde uyanacakmış gibi gözlerini kırptırdı. Düşükten sonraki uyuşukluğa yakalanmıştı, kemik kırılmıştı ama acı gelmemişti.

"Sabran. Kral Bardholt sessizce konuştu. 'Asla yapmam. Sen benim kalbimin köküsün.

Kraliçe Sabran uzun bir nefes verdi. "Biliyorum. Özür dilerim Ozan. Tekrar yatağa uzandı. 'Glorian'ı şımartamam ya da üzerine titreyemem. Şimdiden anneme çok benziyor. Marian'ı bunca yıl uzak tuttum - ama Glorian'da da onun kanı var.

Küçük Marian, Inys'in en kötü üç kraliçesinden en zayıfı. Glorian büzüşüp yok olmak istiyordu.

Hiçbir Berethnet kraliçesi birden fazla kez gebe kalmamıştı ama ailesi onca yıl boyunca hep umut etmişti. Ondan daha fazlasını istemişlerdi.

"Kesin şunu. Babası annesinin yanına oturdu. 'Glorian, Marian değil. O bizken nasıl olabilir ki? Bir elini onun kalçasına koydu. "Tatlım. Gölgele senin üzerinde mi?"

"Telaşlanma, Bardholt. Beni endişelendiren başım değil," dedi alt tonda. "Geçmiş.

"Lanet olsun geçmişe," dedi adam, sesi alçak ve sertti. 'Biz geleceğiz ve birlikte dünyayı değiştirdik. Yapamayacağımız hiçbir şey yok. Alamayacağımız hiçbir şey yok.

Kraliçe Sabran parmaklarını birbirine geçirdi ve onun gözlerinin içine baktı.

'Bu gece,' dedi, 'sana zaten senin olanı almanı teklif ediyorum. Ve bırak ben de zaten benim olanı alayım.

Elini dudaklarına götürdü. Kral Bardholt bekledi, eğilip onu öpmeden önce onun parmak eklemlerini okşamasını izledi.

Glorian gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu özel bir şeydi. Muhafızlar fark etmeden önce Helisent'e geri dönmeliydi.

Yine de bir şey onu olduğu yerde tutuyordu. Belki de yoldaşlar arasında nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. E v l e n d i ğ i n d e *öğrenirsin*, demişti Florell sorduğunda. *O zamana kadar gerek yok, tatlım.*

Neden daha önce değil de sadece o zaman öğrenmeliydi? Kendini nasıl hazırlayacaktı?

Bu yüzden anne ve babasının soyunmasını izledi - nazikçe değil, güneşte uyumuşlar ve serinlemeye ihtiyaçları varmış gibi. İçinden bir ses git, diye ısrar etti ama Glorian olduğu *yerde* kalmıştı, yüzü şoktan yanıyordu. Tek görebildiği çıplak uzuvlar, anne ve babası yatakta kucaklaşırken saçların tende gezinmesiydi. Ne nezaketle ne de ölçülülükle. Başka bir şey onu ele geçirmişti.

İkisi de sertçe nefes almaya başladığında Glorian'ın aklı başına geldi. Basamakları tırmanarak indi ve açıklıktan dışarı çıktı, ızgarayı yerine itti ve avuçları terleyerek çivileri takmaya çalıştı. Çaresizce ödünç aldığı aletleri topladı ve az önce gördüklerini zihninden silebilmeyi dileyerek geçitler boyunca aceleyle ilerledi.

"Oraya kim gidiyor?"

Hiç düşünmeden arkasını döndü ve avludan elinde meşaleyle bir kahya çıktı.

"Glorian. Wulf onun başlığının altından baktı, kaşları çatılmıştı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Kendi başımın çaresine bakabilirim,' dedi Glorian kalın bir sesle. "Babam, biri onu her öldürmeye çalıştığında saklansaydı, kendini duvarlara kapatıp uzun zaman önce öleceğini söylerdi.

Wulf bir gülümseme buldu. "Bu doğru. Yüz ifadesi yumuşadı. "En azından seni odana g ö t ü r e y i m .

"Kendi yolumu kendim bulabilirim," dedi kadın, adamın katı varlığından geri çekilerek. "Ben iyiyim, Wulf. Beni yalnız bırakın.'

36

Güney

Yaratık, gözden uzak tutabilecekleri eski bir depoda yatıyordu. Katran kadar koyu kan taş masanın üzerindeki desenlere sızmış, siyah bir kakma gibi kurumuştı. Tunuva her ayrıntıyı inceledi.

Sadece kafasına bakarak onun bir öküz olduğunu düşünebilirdi - ölümle soğumuş yanan gözleri ve her biri bir koldan daha uzun boynuzları olmasaydı. Izi Tamuten incelemek için bir tanesini kesmiş ve demirle kaplanmış kemik olduğu sonucuna varmıştı. Aynı metal dişlerini ve toynaklarını güçlendirmiş, dişler de boynuzlar gibi sivri uçlar oluşturmuştu. Arka ayakları da dahil olmak üzere şişmiş vücudu yılan gibi bir kuyruğa dönüşmüştü.

Bu yaratıkta Dehşet Dağı'nın lekesi vardı.

Öldüğünde azap içindeydi. Yeni doğmuş gibi yumurtadan çıkmış olsa da, içgüdüleri Tunuva'ya bir zamanlar farklı, huzurlu bir yaşam sürdüğünü söylüyordu.

Boynundaki kırılğan tüylere dokundu, parmaklarını kestiklerinde hiç irkilmedi. Her biri iğne gibi keskin, bazıları siyah damlalarla keçeleşmiş olan bu kıllar pırıl pırıl bir cama dönüşmüştü. Cesedin kokusu şimdiden dayanılmaz hale gelmişti, sanki odada bir fümerol açılmıştı.

Hidat bir oku gözüne, diğerini de kalbinin olabileceğini düşündüğü yere saplamıştı. Her iki ok da alev almıştı. Çığlıklar atarak ve çırpınarak kendini onlara doğru çekmiş ve sivri bir dille tıslamıştı. Ancak Esbar kafasını kopardığında nihayet hareket etmeyi bıraktı.

Izi sonunda onun kalbini bulmuş ve vücudundan çıkarmıştı. Terazinin kefesine bırakılan kalp, Dehşet Dağı'nın kayaları gibi yağlı siyah ve kırmızı çizgiliydi.

Tunuva bu şeyle daha fazla yalnız kalamazdı. Tarikatın tepesine doğru yol aldı. Avucunda ve parmaklarında izler kalmıştı, iyileşme normalden daha yavaştı.

Esbar güneş odasında çalışıyordu, bir ucu içi boş bir kamışa geçiriyordu, yanında bir lamba vardı. Mührü, ince bir mektup yığınıyla birlikte ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Bunlar Güney'deki kız kardeşlerinden gelen raporlar olacaktı. Tunuva sandalyesinin koluna oturdu ve başını öptü.

"Apaya'ya yazıyorum," dedi Esbar ona. "Kraliçe Daraniya neyle karşılaştığımızı bilmeli.

"Ne olduğunu söyleyeceksin?

Esbar başını salladı. "Dünyanın ona neden İsimsiz Olan dediğini şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. "Böyle bir canavara ne isim verilebilir ki? Fısıldaşmaları masanın üzerindeki mumların titremesine neden oldu. "Hidat'la birlikte o kayalardan kaç tane saydığınızı söylemiştin Tuva?

'Sadece Yaud Vadisi'nde elliye yakın. Efsi'de en az yirmi tane daha var; Agārin için de aynı şey geçerli.

"Anne adına. Esbar kamışı mürekkebe batırdı. 'En azından burada kalabilirsin, artık kayaların içinde ne olduğunu biliyoruz. Asıl soru şu: Onlar sadece Güney'de mi, yoksa ötesinde mi?

"Öldürmek o kadar da zor değildi.

"İğde arısı da öyle - ama bir yuvasına tekme atarsan dünyada fazla kalmazsın.

"Hazırlıklıyız," dedi Tunuva, hissettiğinden daha emin bir ifadeyle. 'Benim yaptığım gibi dokunarak onları açabiliriz. Zarar vermeden önce onları öldürün.

Esbar kaşlarının arasındaki çatıklara bastırdı. "İsimsiz Olan'ı mı takip ediyorlar?" dedi. "Onları harekete geçiren nefret mi yoksa açlık mı? Kamışının kuru ucuyla mektuba vurdu. "Tuva, söyle bana. Kızıl alevi, Korku Dağı'ndan gelen alevi hâlâ çağırabiliyor musun?

"Saghul yapmamamızı

söyledi. "Dene.

Tunuva elini açtı. Dağdan gelen dumanlar olmadan, bu konsantrasyon gerektirecekti.

Bir dövüşten sonra vücudunu esnetirken yaptığı gibi zihnini temizledi. Gözleri kapalı, bir ağaca dokunduğunu hayal etti, siden'in kanında özsu gibi aktığı, tutuşmayı beklediği yere.

Hayatında ilk kez dokunmaya devam etti. Kendi içine doğru ilerledi, kabuk katmanlarını soydu, öz odunu geçerek daha da ilerledi. Direnişi hissederek nefes aldı ve itti, sideninin kilitli bir fiçisine ulaştı - ve işte oradaydı, özünün derinliklerinde kalın ve güçle zengin bir reçine. O

damarlarının şişmesini izleyerek kolundan aşağı indirdi ve kızıl alevin neredeyse dayanılamayacak kadar sıcak bir şekilde kükrediği eline aldı.

'Bunu sürdürmek çok daha zor,' dedi. "Sanırım çabucak tüketeceğim. 'Dün aradım. Beni tüketti.' Esbar izliyordu, ılık her bir yüzünün çizgisi. 'Biz Dreadmount gibiyiz. İsimsiz Olan gibi.

Tunuva alevi bastırdı. "Büyülerimizin aynı beşikten geldiğini hep biliyorduk.

"Belki de şimdi nedenini sormalıyız," dedi Esbar. Kollarındaki koyu renkli tüyler kabarmıştı. "Neden Ateşin Rahmi, sadece yaşam ve koruma sunan ağacımızı aydınlatırken bile yıkım ve kaos doğuruyor?

'Bilmiyorum ama Anne'yi tanıyorum. Bu hediyeyi bize o verdi. Düşmanı değil. Tunuva yanaklarını çerçeveledi. 'Esbar, çok fazla gölge tutuyorsun. İnancını koru, aşkım.

Esbar başını salladı ve parmaklarını birleştirdi. "Affet beni. Saghul'u bu kadar hasta görmek bana ağır geliyor,' dedi. Onu yemek yemeye ikna edemiyorum.

'Bırak bu gece onunla ben ilgileneyim. Senin uyumaya ihtiyacın var.

Koridordan ayak sesleri geldi. İkisi de başlarını kaldırıp kapı aralığında Hidat'ı gördüler.

"Bitti," dedi, sesi de bakışları kadar yorgundu. "Esbar, Başrahibe'ye söyler misin?

Esbar gözünün kenarını ovuşturdu. "Neyi söyleyecekmişim?" "Sana Carmenti'den bahsetmiştir herhalde.

Tunuva kalbini tüm vücudunda, parmak uçlarına kadar hissedebiliyordu. "Her neyse," dedi. "Ne olmuş ona?

"Başrahibe yatağa bağlı. Esbar ayağa kalktı. "Sizinle konuştu mu?

"Cephanelikte yanıma geldi. Zayıf görünüyordu ama-' Hidat sıkıntılı görünmeye başlamıştı. "Başrahibe bana Carmentum'lu Anyso hakkında son kararını verdiğini söyledi. Tarikatı korumak için onun ölmesi gerekiyormuş. Başka seçenek olmadığını söyledi.

Tunuva ona baktı, göğsü sıkışıyordu. Esbar yavaşça, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Bir saatten fazla olmadı.

'Bir saat önce onunla birlikteydim, Hidat. Şafaktan akşama kadar onunla birlikteydim-' 'Sus. Siyu duyacak. Tunuva kapıyı kapattı. 'Anne adına, Hidat. O mu gerçekten öldü mü?"

"Tuva, sana söz veriyorum, Başrahibe bana bu emri verdi. Hidat son derece inançlı bir şekilde konuştu. "Bunu hemen yapmamı ve kimseye söylemememi istedi.

"Ya sen doğruyu söylüyorsun ve ben yalancıyım," dedi Esbar, "ya da tam tersi, yoksa ikimiz de aklımızı kaybettik. Saghul akşama kadar yataktaydı.

Sonra Denag devraldı. Koltuğuna geri gömüldü. "Bu Siyu'yu kıracak.

Tunuva yutkundu. "Hidat, bunu nasıl yaptın?

"Zehirle. Acısız oldu. O da aynı odada," dedi Hidat. "Ana'nın üzerine yemin ederim ki, sadece Başrahibe ne dediyse onu yaptım. Başını öne eğdi. "Eğer yanlış yaptım, rahibeler, affınıza sığınıyorum.

"Vücudunun etrafına buz koyun. Esbar içi boş bir sesle emri verdi. "Kapısını kilitleyin ve anahtarı bana getirin.

Hidat gittikten sonra odayı sessizlik kapladı.

"Saghul kollarım onu sarmadan doğrulamıyor bile," diye zorladı Esbar. "Cephaneliğe nasıl ulaşmış olabilir?

Tunuva onun dirseğini kavradı. "Ez," dedi, "ikimiz de Saghul'un neye karar vereceğini biliyorduk. Belki de Hidat'a gitmek için son bir güç dalgası buldu, senin ya da benim bununla yüzleşemeyeceğimizi düşündü.

'Yine de ben görmeden nasıl gittiğini açıklamıyor. Yorgun düştüm ama hiç uyumadığımı biliyorum.

'Denag yapmış olabilir. Belki de bu olay o görevi devraldıktan sonra olmuştur,' dedi Tunuva nazıkçe. "Hidat bize kesin bir zaman vermedi ve alacakaranlıkla gece arasındaki çizgi temiz değil.

"Kendimi deli gibi hissediyorum. Esbar onun alnını yoğurdu. "Ama bitti. "Bunu Siyu'dan daha ne kadar saklayabiliriz?

Esbar sanki içindeki tüm ışık sönmüş gibi bakıyordu. "Ormana kaçtı," dedi sonunda, "ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Saghul geçtikten sonra ona söyleyeceğiz.

Böyle bir kayboluş inandırıcıydı. Ne de olsa daha önce de olmuştu.

"Bize güveniyor. Bizi seviyor," dedi Tunuva fısıltıyla. "Onu nasıl kandırabiliriz?

'Onu korumak için. Gerçek ikimiz, Hidat ve Imsurin arasında kalacak.

Tunuva nefes aldı, kollarını kalbinin üzerine çekti, parmaklarını omuzlarına bastırdı. Bu sırrın korkunç ağırlığını hayal etti; keskin kenarlarının onu nasıl yontacağını. Hayatının geri kalanında her gün Siyu'ya yalan söylemek zorunda kalacağını hayal etti.

Sonra onu sonsuza dek kaybettiğini hayal etti ve bu düşünceyle geçirdiği bir an çok uzundu.

Sonunda, "Denag'la konuşacağım," dedi. "Sen dinlenmelisin, Esbar.

Esbar alçak, karanlık bir kahkaha attı, Tunuva'nın daha önce hiç duymadığı bir sestir bu. "Deneyeceğim.

Tunuva Gelin Odası'na girdi ve Saghul'u hafif bir uyku halinde, göz kapaklarının altında huzursuz gözlerle buldu. Denag'ı bir sandalyede uyurken buldu,

Tunuva onu bir dokunuşla uyandırdı ve kendi yatağına gönderdi. Sabah konuşabileceklerdi.

Yatağının ayak ucunda ichneumon'u hâlâ uyanık olan Saghul'un yanına oturdu. Kürkü çoktan griye dönmüştü ama sonuna kadar küçük kız kardeşinin yanında kalacaktı.

"Saghul," dedi Tunuva usulca. 'Ben Tunuva. Beni duyabiliyor musun? Küçük bir baş sallama.

'Anyso öldü. Yabancı. Hıdat'tan bunu yapmasını sen mi istedin?

Saghul zorlukla ona doğru uzandı, dudakları kıpırdıyordu. Tunuva yaklaştı ama bir büyücünün keskin kulaklarıyla bile belli belirsiz bir nefes alış verişinden fazlasını duyamadı. Saghul'u bir kılıç tutamayacak kadar kırılgan olan elinden tuttu.

"Buradayım, eski dostum.

Saghul gözlerinin akı sararmış, derin bir yorgunlukla onun sesine doğru baktı. Tunuva, tekrar uyuyana kadar başını okşadı.

Tunuva bütün gece o sandalyede oturdu ve uzun zamandır onlara önderlik eden kadın için dua etti. Şafak vakti Esbar geldiğinde Anyso'nun yattığı yere gitti ve sessiz bir Hıdat'ın onu izlediğini gördü.

Anyso yatağında yatıyordu. Zehir dudaklarını lekelemişti ama onun dışında uyuyor olabilirdi. Tunuva onun yanına oturdu ve gevşek buklelerini alnından uzaklaştırdı.

Bizi affet. Nemli gözlerini kapattı. Bağışla bizi.

37

Doğu

Mozom Alph şehrinin biraz ötesinde, bir şelale korunaklı bir vadiye dökülüyordu. Dumai, dalma havuzunun üzerinde, son yüzüşünden sıırılsıklam olmuş bir halde bir köprü boyunca hızla ilerliyordu. Kenardan atlayıp tekrar düşerek derin sulara gömülürken rüzgâr kulaklarında uğulduyordu.

Çocukken kaplıcaya girmiş ama yüzmek için çok küçükmüş. Şimdi Kanifa dağda öğrendiklerini ona öğretebilirdi.

Havuz, İpyeda Dağı'ndaki kadar soğuktu. Dumai içine girince gözlerini açtı ve kendini yüzmeye bıraktı.

Çok aşağıda, hayalet balıklar karanlığın üzerinde yüzüyordu. Uzun Uyku sırasında çoğu Sepuli ejderhası nehir yataklarına ya da şelalelerin yakınlarına yerleşmişti -taze, akan suyu tercih ederlerdi- ama bir çift insan dalgıç bu havuzdaki uyuyanı rahatsız etmiş ve onu başka bir yerde ürkütmüştü. Furtia şimdi bu terk edilmiş derinliklerde uyuyor, kaçışından sonra gücünü yeniden kazanıyordu.

Dumai beyaz bir nefesle su yüzüne çıktı. Yakınlarda Kanifa düz bir kayanın üzerine oturmuş armut yiyordu.

"Umarım Kraliçe Arkoro yakında bizi görür. Dumai ona katıldı ve bir mantoya sarındı, o da ona bir şişe sıcak arpa çayı uzattı. 'Biz onu beklerken bu tehdit büyüyebilir.

'Ona zaman ver. Gelişimiz ani oldu,' dedi Kanifa. "Furtia tek başına onları şaşırtmış olmalı.

'Ejderhalar diplomasiye pek önem vermezler. Onu burada daha fazla tutamayabilirim.

Sanki onların sesiyle uyanmış gibi, Furtia yeni ininden konuştu: *Aramaya başlamalıyız, toprak çocuk.*

Kraliçe hala beni aramadı. Birden çayın tadı demir gibi geldi. *Yakında, yüce kişi. Sana söz veriyorum.*

Sana söylemiştim. Taçlarınız ve tahtlarınız önemli değil. Birkaç gün daha, yalvarırım.

Furtia sinirli bir şekilde homurdanırken Dumai suyun köpürdüğünden emindi.

'En azından Leydi Nikeya fazla sorun çıkarmadı,' dedi dikkatini dağıtmak için.

"Şimdiye kadar. Kanifa yükseklerdeki tapınağa doğru baktı. "Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı.

"Belli ki uçmak onun yeteneklerinden biri değildi.

Onun geri çekilmesi Dumai'yi endişelendirmişti. Dağcıların dağ hastalığından öldüğünü görmüştü.

Kanifa onun yüzünü okuyarak, "Onu tehlike konusunda uyarmıştın," dedi. 'Onun kim olduğunu ya da burada ne aradığını unutma. Kraliyet Muhafızları silahlarımı aldı. Uyanık kalmalısın.

Kırılmış parmaklarını havaya kaldırdı. 'Eğer bir dağ benden kurtulamadıysa, hiçbir saray mensubu kurtulamaz.

Kanifa gülümsedi. "Sana inanıyorum. Onu dürttü. "Isınmak için yukarı çıkmalısın.

"Peki ya sen?" "Ben biraz daha oturacağım.

Dumai başını salladı. Uzun tırmanışa başlamak için döndü ve onu suda dolaşan iki su samurunu izlemeye bıraktı.

Şelalenin orta ve alt rafları arasında yer alan tapınağa ulaştığında gün batmıştı. Kraliyet Muhafızlarının on iki üyesi onu tapınağın girişine giden basamakları geçerken izliyordu.

Onun hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. Son Seiikinese delegasyonunun üzerinden yüzyıllar geçmişti ve şimdi tüm tuhaflığıyla buradaydı - yüzmeyi yeni öğrenen bir adalı, şık giyinmeyen bir prenses. *Biliyorum*, onlara söylemek istedi. *Hiçbir anlam ifade etmediğimi biliyorum.*

Furtia onları buraya karanlığın örtüsü altında, işaret ateşlerinin rehberliğinde getirmişti. Saraya çağrılana kadar havuz, atlılarının gitmesine izin verilen en uzak yerd.

Dumai tapınağa doğru yürüdü. Ejderhası kaçtıktan sonra, Bahar Kraliçelerinden birine adanmıştı. Onu onurlandıranlar beyaz üzerine pembe giyiyorlardı ve ayinleri alışılmadıkta ama bir ibadet yerinde olmak Dumai'yi rahatlatıyordu. Aynı zamanda annesini özlemesine de neden oluyordu.

Hamamda yağ lambaları yanıyordu. Soyundu, yüzü soğuktan karıncalanıyor, kaslarındaki ağrının tadını çıkarıyordu. Şimdiden kendini eski haline dönmüş hissediyordu. O ve Kanifa'nın kanında hâlâ dağ vardı - ikisi de ejderha sırtında hastalanmamıştı. Furtia pullarından su içmelerine izin vermiş, hepsinin bilincinin açık kalabileceği kadar alçaktan uçmuştu.

Dumai bu endişeyi hafife almaması gerektiğini biliyordu. Denizin *kimseye sadakati* yoktur, diye uyarmıştı Nehir Lordu ve bu doğrudu. Bir ejderha ancak rüzgâr ya da su kadar dost olabilirdi.

Yine de bu kişiye yardım etmeye kararlıydı. Aynı zamanda, Sepul Kraliçesi'ne neden burada olduğunu söylemeyerek ya da araştırmaya başlamak için ondan izin istemeyerek onu aşığılama riskini göze alamazdı.

Hürmet ve diplomasi arasında bir orta yol olmalıydı. Elbette tanrıbilimci bir prenses bunu bulabilirdi.

Batık banyo boştu. Her köşede deriyi parlatmak için ince siyah tuzla dolu bir tabak duruyordu. Dumai bir kenara oturmadan önce kendini duruladı ve ayağına ulaşmak için bir bacağını yukarı çekti.

"Prenses.

Bu ses onun irkilmesine neden oldu. Nikeya kapıda duruyordu, saçları açıktı, üzerinde astarsız bir cübbe vardı.

Kanifa *uyanık olmalısın*, demişti ve Dumai burada yalnız ve savunmasızdı.

"Leydi Nikeya. Bu kez soğukkanlılığını koruyacaktı. "Ayağa kalkmışsınız.

"Baş ağrısı konusunda haklıydın ama gözlerim hiç kanamadı," dedi Nikeya. Yanakları ve burnu uçuştan dolayı hâlâ biraz güneş yanığıydı. "Korktuğundan daha güçlü olmalıyım.

"Görünüşe göre, kendini bir tanrının üzerine kusmaktan alıkoyacak kadar değil. Neyse ki Furtia bunu fark etmemiş görünüyordu.

"Hadi ama Prenses. Tebaanızın hataları yüzünden böbürlenmek geleceğin hükümdarına yakışmaz. Nikeya kapıyı arkasından kaydırarak kapattı. "Bunun yerine neden başarılarımı övmüyorsunuz?

Bu kadını sinirlendirmek mümkün olmalı. Babası gibi o da soğukkanlı görünüyordu.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim," dedi Dumai. "Övmem gerektiğine inandığınız şey tam olarak nedir?

'Hayatta kalmam, elbette. Noziken'den başka hiç kimsenin bir ejderhaya binip hayatta kaldığı bilinmiyor.

'Kanifa da aynısını yaptı. Bir çocuk gibi övgü beklemiyor. Dumai kendi güneş yanıklarına dikkat ederek kollarına tuz sürdü. "Buraya yıkanmak için geldiğini varsayıyorum.

"Elbette. Yoksa neden bir hamama geleyim ki?

Nikeya bornozunu omuzlarına aldı. Hamamın diğer tarafına geçip hırsından çırılçıplak kaldığında, Dumai başarısız bir girişimle vücudunu dizlerinin arkasına doğru çekip belini aşağı indirdi.

'Şimdi yalnızız, tapınakta yaptığımız gibi konuşabiliriz,' dedi Nikeya hafifçe. 'O zaman daha arkadaş canlısıydın. O havasız saray hepimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor, ama biz oradan çok uzaktayız. Birbirimizi tanımamıza izin ver.

'Ailen için beni gözetlemek üzere burada olduğunu biliyorum. Sevdiğim insanları tehdit ettiğini biliyorum. Dumai fırçalamaya devam etti. "Kaçırdığım bir şey var mı?

Nikeya ellerini kalçalarının iki yanına koyarak ona baktı. Saçları gür ve uzundu.

"Şey," dedi, "hepimizin olduğu gibi benim de sırlarım var, ama bir bakalım. Nanta'nın kenar mahallelerinde doğdum. Babam ve ben büyük bir klandanız ama ben onun hayatta kalan tek çocuğuyum. Annem ben on yedi yaşındayken öldü. Kötü bir yüzücü, iyi bir dansçı ve mükemmel bir okçuyum. Soğuktan nefret ederim. Baharı severim. Sundance Denizi'nde yelken açmak çocukluk hayalimdi. Suyu doğru kaydı. "En önemlisi, Seiiki halkını önemsiyorum.

'O zaman belki de babana zamanının daha azını eğlenceye, daha fazlasını da tozlu bölgelerde yaşayanlara yardım etmeye ayırması için baskı yapmalısın. Deneyen herkesi sürgüne göndermeyi tercih ettiğini duydum.

Bu onun ilgisini çekmişe benziyordu. "Toz vilayetlerini neden önemsiyorsun?"

"Annem onlardan birinde doğdu. Tabii ki önemsiyorum.

"O zaman neden Furtia'dan yağmur göndermesini istemiyorsun?

"Bir ejderha bu kuraklığı tek başına bitiremez.

"Ama babamın yapabileceğine inanıyorsun? Nikeya gülümsedi. "Onun yeteneklerine çok güveniyor olmalısınız Prenses.

"Furtia henüz tam gücünde değil," diye hatırlattı Dumai ona. "Ve o benim komutam altında değil.

"Babam da benim değil.

Nikeya köprücük kemiğine kadar eğilmiş, koyu renk saçları e t r a f ı n a dağılmıştı.

Dumai istemese de parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdığını hayal etti.

Hem tuzu hem de düşünceyi yıkadı ve bornozunu almak için ayağa kalktı. "Yine de banyo yok mu? Nikeya katlanmış kollarını bir kenara dayayarak konuştu. "Gözlerimi her zaman kapatabilirim.

"Yorgunum.

"O zaman uyumadan önce saçlarını taramama izin ver. Bunun için gerekli dokunuşa sahip olduğumu söylediler.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım. Kendi saçımı kendim tarayabilirim, Leydi Nikeya.

"Öyle düşünebilirsiniz, tatlı prenses - ama unutmayın, sizinle hizmetçileriniz **o l m a d a n** önce tanışmıştım. Hayatınız buna bağlı olsa bile bu saray için saçınıza şekil veremezsiniz. Umarım denemeyi düşünmüyorsunuzdur.

Gülüşi bir tüy kadar yumuşaktı ve Dumai'nin içini ürpertti. "Entrikalarından hiç bıkmaz mısın? Dumai cübbeyi çok sert bir şekilde bağlayarak, "Hiç bıkmaz mısın entrikalarından?" dedi. "Gerçekten. Kuposa hiç durmaz mı?

"Duran bir çan sadece paslanır.

"Babanın sözleri mi?

"Benim. Ben kendi kadını ve bir şair değil miyim? Nikeya banyodan çıktı ve ona doğru yürüdü. "Ben senin düşmanın değilim. Bana bir sebep vermedikçe değilim.

"Bu bir tehdide benziyor.

"Öyle mi?

Dumai bakışlarını kandillerin ışığını tutan o canlı gözlerden ayırmadı.

Nikeya daha yumuşak bir sesle, "Arkadaş olmayı kabul edelim," dedi. "Bence ikimiz de Seiiki için en iyisini istiyoruz.

Dumai cevap veremedi Nikeya ona uzandı ve Dumai'nin irkilmesine neden oldu.

Nikeya biraz daha gülümsedi.

"Benim bir kurt olduğumu düşünebilirsin. Şaşırtıcı bir dikkatle nemli saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve bir çam iğnesi çıkardı. "Bunu taramamı istemediğinize emin misiniz Prenses?

Dumai kendi nefesinin ona ihanet ettiğini hissedebiliyordu. En karanlık sularında ılık bir sürüklenme.

Kızım, sen aklını mı kaçırdın?

"Ben hallederim," dedi ve uzaklaşmaya başladı. "Bekle. Bu saray için şekillendiremeyeceğimi söylemiştin.

"Ah, evet - öğlen bir haberci geldi. Nikeya gülümsedi. "Kraliçe Arkoro yarın sabah bizi görecek.

Dumai öfkeyle ona baktı. "Bunu bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?

"Dikkatim dağılmış olmalı. Nikeya banyoya döndü. "Sabah görüşürüz Prenses.

Dumai misafir odasında yatağının üzerine uzandı. Uyumaya çalışırken garip rüyasını hatırladı - kendisiyle konuşan figürü.

Dağda, Büyük İmparatoriçe ona rüyalarını kontrol etmeyi öğretmeye başlamıştı. Rüya gören kişi uykuya dalmalı ama aynı zamanda uyanık kalmalıydı.

Dumai sırt üstü döndü, topuklarını ve ellerini yere koydu. Uyku onu içine çekerken, bu bağlantı noktalarına odaklandı ve dalgaların altında derinlere batmak yerine yüzmeye çalıştı.

Orada mısın?

Akıntı vardı, kumaşın içinden gümüş iplik gibi dolanıyordu. *Buradayım*, diye yanıtladı haberci. Dumai karanlıkta bir hareket gördü. *Sanırım nerede olduğumuzu söyleyemeyiz.*

Bu âlem, ölümlü ve göksel dünyalar arasında yüzen bir baloncuk gibi. Köprü görevi gören bir baloncuk. Belki de tartışmamız gerçek yaşamlarımıza çok yaklaşırsa, kopar ve uyanıklığa geri döneriz.

Bu çok kırılgan bir köprüye benziyor. Geçiş ücretini ödeyeceğimden emin değilim.

Dumai gülümsedi. *Gücünü test etmeye devam edebiliriz.* Dudakları Seikince kelimeleri şekillendirdi ama rüyasındaki dil bu değildi. Bu onun hiç öğrenmediği bir dildi. *Hâlâ bu geniş dünyanın neresinde olduğunu merak ediyorum. Aynı rahatsızlıkları, aynı gariplikleri hissediyor musun?*

Ne demek istiyorsun?

Görmüş olmalısın. Yer sarsıldı, yeraltı suları kaynadı ve güneş neredeyse bir yıl boyunca ışığını sakladı.

Bunun neden olduğunu bilmiyorsanız, çok uzakta olmalısınız. Tüm bunlara neden olan bir ateş dağıydı. Diğer varlık soldu, sonra tekrar güçlendi. Cılız köprümüzün gerildiğini hissediyorum. Böyle şeylerden bahsetmeyelim. Nasıl oluyor da rüyalarda karşılaşabiliyoruz?

Tanrılar izin verdi derdim ama sen tanrıların olmadığını iddia ediyorsun. Övdüğün, seni yöneten kim?

Bir savaşçı. Dumai ani bir çekingenlik hissetti, merakla vuruldu. Büyüden bahsettiniz. Sen . . . büyücü müsün?

Sadece bir hayalperest. Kendini çok derine batmış hissederek yatağına uzandı ve elleri ağrıyana kadar onu kavradı. Bu köprüünün oluşmasının bir sebebi olmalı. Belki de sadece bir birimizi rahatlatmak için buradayız. Bu bir hile olsa bile -

ya da Sadece kendimle konuşuyorum - karanlıkta daha az yalnız olmak güzel. Sessizlik. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana adını söyleyebilir misin?

Sanırım bu bizi tekrar ayırarak.

Bir deneyelim. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulabiliriz. Benim adım Dumai. Ya seninki?

Ben-

Bağlantı bir anda çözüldü ve Dumai rüyadan baş aşağı düştü, o kadar üşümüştü ki dişleri takırdıyordu. Büyük İmparatoriçe'yle konuşabilmeyi dileyerek sobaya daha da yaklaştı. Büyükannesi buna nasıl **a n l a m** vereceğini biliyor olabildi.

Bu rüyayı sürdürmek zihinsel güç gerektiriyordu ve vücudu yüzmekten bitkin düşmüştü. Bu kez kendini ağır bir uykuya bıraktı.

Gecenin yarısında, bıçak gibi kıvrılan bir gülümsemeyi düşünerek kıpırdandı. Eli kalçalarının arasındaki ağrıya kaydı. Uykunun gevşek, sıcak tutuşunda, kendisine dokunanın başka biri olduğunu hayal etti.

Duygularını mı kaybettin?

Keskin bir nefes alışla doğruldu, kalbi göğsünde dans ediyordu. Bu kez kafasının içindeki ses kendisine aitti: *Dokunmaya bir avcıdan isteyecek kadar aç mısınız?*

Yıkanmak için **ş a f a k t a n** önce hamama gitti, saraydan gönderilen giysileri giydi - soluk mavi bir ceketin altında beyaz bir tunik, beline oturan yumuşak sarı ipek pantolon. (Uçuş kendi giysilerini kurtarılamayacak kadar kırıştırmıştı.) Saçlarını taradı, birkaç kez düzeltti, belirsiz bir şekilde kaşlarını çattı. Yere baktı ve yerde iki damla kan gördü.

İçinden saf bir rahatlama nefesi kaçtı. Karanlıkta özlem duymasının nedeni buydu. İlk gününde sık sık yumuşak arzu dalgaları hissedirdi.

Bunun Kuposa pa Nikeya ile hiçbir ilgisi yoktu.

Tapanlardan biri ona kan yaprağı getirmişti. *Artık yok.* Dumai onu bir tıpanın içine yuvarladı. *Başka yok.*

Yansımasıyla yüzleşti. Babası ona Sepul'a taç götürmemesini söylemişti - sadece mütevazı bir başlık ve onun Özel Mührü. Onu gümüş bir kemerle tutturulmuş kolsuz bir paltonun içine soktu. Kraliçe Arkoro bir prensese uygun kıyafetler göndererek cömertlik etmişti.

Kanifa onu şelalenin tepesindeki tahtırevana götürdü; Nikeya burada güzel pembe bir palto giymiş bir atın üzerinde bekliyordu. Dumai sinirli bir şekilde, "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum, Leydi Nikeya," dedi.

"Size de günaydın Prenses. Saçlarının bir kısmı çözülmüş, geri kalanı ise kafa derisinin üzerine sarılmış ve örülmüştü. "Kraliçe Arkoro üç ejderhacıyı da çağırdı.

"Neden?

"Hiçbir fikrim yok ama bunu bir lütuf olarak kabul edelim. Anladığım kadarıyla henüz Sepuli dilini akıcı bir şekilde konuşamıyorsun,' dedi Nikeya. 'Neyse ki ben biliyorum. Tercümanınız olarak hizmet edebilirim.

"Kraliçe Arkoro'nun kendi tercümanı olacak.

'Seiiki'yi siyasi bir felakete sürüklememek için sizin de bir tercümana ihtiyacınız olduğu kesin. Yüzmeyi öğrenmiş olabilirsiniz Prenses ama göldeki bir balık denizi bilmez.

Dumai ona, 'Bu balık senin istenmeyen tavsiyelerinden bıktı,' dedi ve tahtirevanına tırmandı.

Yolculuk ilk başta kayalıktı. Alçak dağlardan indikten sonra Dumai'yi şehrin doğu kapısından geçirdiler. Tahtirevanın içine sıkışmış, küçük bir yarıktan etrafı izliyordu.

Eğer biri ona bir şehrin altın gibi parlayabileceğini söyleseydi, bunun bir efsane olduğunu düşünürdü. Mozom Alph uzun zamandır sanatıyla ünlüydü ama ihtişamını görmek -çatılarındaki her bir kiremide varıncaya kadar incelikle işlenmiş binalar- insanın kalbini durdurmaya yetiyordu. Kamorthi Körfezi'nde taş ustalarının, kuyumcuların ve sanatçıların akın ettiği, dokundukları her şeyi süsledikleri bir limandı.

Mermer kemerler heykel bahçelerine açılıyordu. Beyaz kayısı ve kar zambağı ağaçları sokakları kaplıyordu. Bir Sepuli prensesi tarafından tasarlanan anıtsal bir yıldız saati, şehrin antik beşiğini işaretliyordu.

Tahtirevan arabalara, atlara ve kalabalığa katılarak saraya giden uçurum yoluna doğru ilerledi. Yewuyta Nehri'nin bir kanalını geçtiler ve Sundance Denizi kıyısındaki bir sahil pazarının yanından geçtiler. Uzakta, daha derin sularda demirlemiş olan Körfez Lejyonu'nu gördü - savunma, keşif ve ticaret için yelkenli tekneler ve demir kaplı mızraklı gemilerden oluşan bir donanma.

Sepul Krallığı, Kar Yolu gibi ticaret yollarından oluşan geniş ağıyla Abyss'in öbür ucuna kadar uzanıyordu. Bu pazarda bilinen dünyanın yarısından mal satın alınabilirdi. Bir avuç Seiikinli tüccar tehlikeli yolculuğu göze almış, kayıklardan satış yapıyordu: kehribar ve altın, ahşap işçiliği, inci kakmalı koyu lake kaplar.

Dumai hepsini içti. Tahtirevan atlı şehir muhafızlarının geçişi için durduğunda, bir grup denizci gözüne çarptı. Giysileri tanıdığı tarzda kesilmemişti. İçlerinden biri Sepuli bir kadına gümüş bir kâse gösterdi, o da başını sallayarak çantasına uzandı.

"Kim olduklarını sanıyorsun? Dumai, tahtirevanının yanında giden Kanifa'ya sordu.

Baktı. "Abyss'in ötesinden geldiklerini söyleyebilirim.

"Güneyliler," diye doğruladı Nikeya. "Bir Ersyri prensi uzun zaman önce buraya yelken açtı ve bir Yaz Prensesi'yle evlendi. O zamandan beri bazı Sepuliler onun ışık ve ayna dinine geçti.

Dumai, "Kraliçe Arkoro buna izin veriyor mu?" diye sordu.

'Tanrılarımız yüzyıllardır görülmedi Prenses. İnsanların inanacak bir şeye ihtiyacı var.

Denizcilerden biri boynuna bir madalyon takmıştı. Güldüğü sırada g ü n e ş i yakaladı.

Mozom, Sepul'un asıl başkentiydi, ta ki bir kraliçe birbirinin aynısı dört kız doğurana kadar. Yarımadayı aralarında bölüştürmüş, her bölgeye bir mevsim adı vermiş ve Mozom Bahar Şehri olmuştu.

Şimdi ise dördü tekrar birleşmiş ve Eski Saray'da ikamet eden tek bir Sepul Kraliçesi kalmıştı. Kemik kadar beyaz, katmanlı çatılarıyla körfezin doğu yakasındaki yüksek bir uçurumun üzerine yayılmış, hem şehri hem de sahili gören bir manzaraya sahipti. Ana köprüsü, Yewuyta Nehri'nin denizle buluştuğu yerden geçerek bin fitlik bir şelale oluşturuyordu.

Bina yüzyıllar boyunca süslenmiş olmalı, her uçan saçak ve sütun güzelce oyulmuş, çatı kirişleri diken şeklinde yontulmuş ve kıvrımlı kaburgalarla süslenmişti. Sepuli ejderhasının altın bir heykeli, akan sakalı ve dört uzun pençesiyle girişini koruyordu.

Dumai tahtırevandan indi, hâlâ saraya hayretle bakıyor ve hiçbir incelik bulamıyordu. Dikenler ve kaburgalar Sepul Krallığı'nın kuruluş hikâyesini hatırlatıyor olmalıydı; bu hikâyede dönüşüm sırasında bir kemiğini kaybeden bir ejderhadan bahsediliyordu. Kemik küçük bir kıza dönüşmüş ve yirmi yıl boyunca yaratıcısının peşinden giderek onun dikkatini çekmek için yüzlerce numara denemiş. Ejderha sonunda onu fark ettiğinde, Sepul'u birlikte sahiplenmişler ve o zamandan beri Kraliçe Harkanar'a hürmeten yarımadayı hep kadınlar yönetmiş.

Dumai'nin ejderha boynuzları olduğunu çok geçmeden fark ettiği şeylerle çevrili girişte onları üç saray hanımı karşıladı.

"Prenses Dumai," dedi ortadaki kadın Sepuli dilinde, küçük bir selam vererek. 'Hoş geldiniz - Altın Şehir'e hoş geldiniz. Kraliçe Arkoro sizi Yaz Bahçesi'nde bekliyor.

"Onunla tanışmak için
sabırsızlanıyorum. Kadın
tereddüt etti.

"Bugün deniz rüzgârı çok kuvvetli. Saçlarımı birkaç kez toplamak zorunda kaldım," dedi gergin bir kahkaha atarak ve saçlarını işaret etti. Saçları sağlam ve mükemmeldi, nehir incilerinden halkalarla dizilmişti. "Majestelerini görmeden önce siz de saçlarınızı taramak ister misiniz Prenses?

Nikeya kahkahasını bir öksürükle bastırdı. Dumai onun ayağına basmak için duyduğu çocuksu dürtüyü bastırdı.

Sarayın içi daha da güzeldi. Mevsimleri temsil eden tasarımlar - sonbahar yaprakları, çiçekler, hurma, herdem yeşil - Dört Kraliçe Çağı'na saygı gösteriyordu. Sütunların etrafında beyaz ejderhalar kıvrılıyordu. Koridorlar boyunca Yewuyta'dan bir ırmak akıyordu. Dumai bir hizmetkârın saçlarına şekil vermesine ve sıçrayan bir balık şeklindeki altın başlığını yeniden yerleştirmesine izin verdi.

Kadının peşinden mevsim ağaçlarının sarı yapraklar açtığı duvarlarla çevrili bir bahçeye girdiler.

"Nasıl?" dedi Dumai şaşkınlıkla. "Kış mevsimindeyiz.

'Isıtılmış zeminler. Ağaçları kandırıyorlar,' dedi kadın gururla. "Lütfen burada bekleyin," diye ekledi Kanifa ve Nikeya'ya. "Sepul Kraliçesi, Seiiki'nin Veliht Prensesi'ni karşılayacak.

Bir ağacın altında oyalandılar. Dumai, çiçekli çalıların havayı renklendirdiği sıcak patika boyunca ilerledi.

Kraliçe Arkoro perdeli bir köşkte oturuyordu, fildişi ve siyah katmanları ince belini çevreleyen altın işlemeli bir kemerle sabitlenmişti. Boynuz gibi uzun dalları olan tacını inciler süslüyordu. Yüzü dişbudak yaprağı şeklindeydi, geniş elmacık kemikleri sivri bir çeneye doğru sivriliyordu.

Yanında güçlü kuvvetli bir adam vardı ve kibar bir merakla ona bakıyordu. Kısa boylu tacına bakılırsa bu adam onun eşiydi - kadının solgun olduğu yerde kahverengi tenli, kadının zayıf olduğu yerde kaslı, kulak memelerinde altın damlalar vardı. Keskin bıyıkları ağzının kenarlarına değiyordu.

'Prenses Dumai,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sizi bu kadar uzun süre kabul edemediğim için lütfen özürlerimi kabul edin. Asiller Konseyimde uzun saatler geçirmem gerekti.

Dumai eğildi. 'Majesteleri, sizi beklemekten memnuniyet duydum - gelişimin beklenmedik olduğunu biliyorum. Kemikteki ruhun güçlü olması için dua ediyorum.

"Öyle de kalacak ve her zaman öyle olacak. Kraliçe Arkoro başını eğdi. "Bu benim eşim, Kawontay Kralı Padar. Narin elini onunkinin üzerine koydu. "Sepuli dilini konuşuyorsun o zaman.

"Pek iyi değil, Majesteleri. Bağışlayın beni.

'Ben de sizin dilinizi bilmiyorum. Lacustrine'iniz nasıl?"

"Lacustrine'i konuştuğumdan daha iyi yazıyorum ama idare edebilirim. "Lacustrine olacak.

Dumai başını salladı. Nikeya'ya ihtiyacı olmayacaktı.

Kral Padar ona kısa bir gülümseme verdi. "Lütfen, Ekselansları, oturun. Dumai oturdu. 'Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Belki bir şeyler içmek istersiniz. Kelp çayı Mozom Alph'a özgüdür.

"Çok nazıksınız.

Bir hizmetkâr deniz kabuğu şeklinde bir tabak preslenmiş tatlı getirdi ve Kral Padar için tuzlayarak soluk bir çay servis etti.

"İddia ettiğim kişi olduğuma dair kanıt görmek isteyebileceğinizi biliyorum," dedi Dumai. "Babam size önceden yazacaktı ama zaman yoktu.

'Kraliyet Muhafızlarıma verdiğiniz mektubu aldım. İmparator Jorodu burada bulunma amacınızı açıklamakta açıkça isteksizdi - sanırım dinlenmekten korktuğu için - ama size onun adına konuşma yetkisi verdi,' dedi Kraliçe Arkoro. Ayrıca onun Özel Mührü'nü taşıyacağınızı da söyledi.

Dumai mührü ona sundu. Kraliçe bir süre baktı, ince parmaklarıyla çevirdi.

"Teşekkür ederim. Mührü geri verdi. "Belki bilmiyorsunuz ama biz uzaktan akrabayız.

"Hiçbir fikrim yoktu, Majesteleri.

"Babanızın büyükbabası Mithara Klanı'nın bir üyesiydi. Bu soy, uzun zaman önce Seiiki'ye yolculuk eden bir Sepuli prensi tarafından kuruldu. Buraya hoş geldiniz.

"Teşekkür ederim. Birkaç nesildir resmi ziyaret yapılmadığını biliyorum.

'Gelişinize şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Elbette ticaret yaptık, ancak Noziken Hanesi genel olarak kendi içine kapanmaktan memnun görünüyordu. Mektuplar geldiğinde, Kuposa pa Fotaja adında bir yetkiliden, Nehir Lordu'ndan geliyordu.

'Bu Nehir Lordu güvenilir bir danışman olmalı,' dedi Kral Padar, sözlerini yalanlayan bir kaş hareketiyle. "Anladığımız kadarıyla size eşlik eden atlılardan biri de Kuposa.

Dumai ince perdelerin arasından Kanifa ile konuşmaya çalışan Nikeya'ya baktı.

"Evet. Dumai boğazını temizledi. "Babamın daha önce bir heyet göndereceğinden eminim ama ejderhalarımız olmadan Sundance Denizi'ni geçmek zor oldu.

Avuç içleri kayganlaştı. Kısa bir süre prenses olarak eğitim görmüştü, bir elçi olarak değil.

"Bu bizim için de geçerliydi," dedi Kraliçe Arkoro. "Ama şimdi tanrılarınız uyandı.

'Şimdilik sadece bir tanesi. Furtia Stormcaller. Burada uyanıp uyanmadıklarını sorabilir miyim?

'Üç tanesi sonbaharda şelalelerden çıktı,' dedi Kral Padar. 'Dalgıçlar ve balıkçılar tarafından rahatsız edilen diğerleri uykularına dönmemeyi tercih ettiler. Bir şeyler değişmiş.

'Ne olduğunu bulabilirim. Furtia bize korkunç bir uyarıda bulundu,' dedi Dumai. "Buraya sizinle paylaşmaya ve izninizle harekete g e ç m e y e geldim Majesteleri.

Kraliçe Arkoro gözlerini biraz kısmıştı. "O halde bu uyarı Sepul'u da mı etkiliyor?" "Korkarım öyle.

Dumai onlara Furtia ile ilk karşılaşmasından uğursuz kara kayalara kadar her şeyi anlattı.

"Furtia onları burada da hissettiğini ve sayılarını bilmek istediğini söylüyor," diye bitirdi. İki kraliyet mensubu başından beri sessizdi. "Onların kaos ve yıkım getireceğine inanıyor.

"Tanrıların bilmecelerle konuştuğu söylenir, ama bu yeterince açık görünüyor. Kraliçe Arkoro eşiyle bakış alışverişinde bulundu. "Fırtına Çağırın bu kayaların nerede olabileceğini biliyor mu?

"Belirtmedi ama Seiiki'de gördüklerim bir ateş dağının içindeydi.

Rüyasındaki ses ona *tüm bunlara bir ateş dağının sebep olduğunu* söylemişti.

"Burada hâlâ patlayan bir tane var - Yeltalay Dağı," dedi Kral Padar. "Doğuda, Kırık Vadi'de yer alıyor. Çenesini sıvazladı. "Bu yıl uyanan tanrılar da yükselen bir ateşten bahsettiler.

"Bu dağ," dedi Dumai. "Son zamanlarda hareketlendi mi?

"Geçen yıl. Çok geçmeden güneş karardı ve o zamandan beri tüm mevsimler tuhaf geçiyor, sarayın dışında bile. Bazı bölgelerde ekinler olgunlaşmıyor. Abyss'te önemli bir patlama olduğuna dair söylentiler var,' diye ekledi. "Belki de tüm bunlar birbiriyle bağlantılıdır.

Sana geliyorum, toprak çocuk. Gitmeliyiz, dedi Furtia, Dumai'yi ürküterek. *Şimdi olmalı.*

Kraliçe Arkoro endişeli görünüyordu. "İyi misiniz Prenses?

"Evet," dedi Dumai, başı dönüyordu. "Bağışlayın beni. Beni soğuktu. 'Eğer bu kayalar bir tanrıyı sinirlendirebiliyorsa, korkarım bu hepimiz için kötüye işaret, Majesteleri. Kırık Vadi'ye uçmak için izninizi istiyorum.

'Sepul Kraliçesi bile bir ejderhaya hükmedemez. Furtia Stormcaller istediği yere gitmeli,' diye cevap geldi. "Sanırım onunla bir yakınlığınız var.

Dumai yavaşça başını salladı. Kraliçe Arkoro parmağındaki altın yüzüğü çevirmek için başparmağını kullandı.

"Kırık Vadi'de buharlar ve çingiraklar var. Altındaki topraktan pislik fışkırıyor,' diye devam etti. "Son toprak sarsıntısından sonra büyükannem kimsenin oraya ayak basmasını yasakladı.

"Tehlikeyle yüzleşmeye hazırım.

"Anlıyorum. Kraliçe Arkoro onun bakışlarıyla buluştu. 'Buraya gelişiniz diplomatik dalgalanmalara yol açabilir, Prenses Dumai. En son bir Seiikinese kralı kıyılarıımıza ayak bastığında, güce duyduğu vahşi bir susuzlukla gelmişti. Ziyaretiniz Lakseng Hanedanı içinde de soru işaretlerine yol açabilir.

Anlıyorum. Bu çok ani oldu. Eğer isterseniz, Furtia arama yaparken ben tapınakta kalırım.

"Sizi ayırarak başınıza saygısızlık etmeyeceğim. Bir nefes aldı. "Kırık Vadi'ye gitmek için iznim var - ama Sepuli ejderhalarımızdan ikisini seninle göndereceğim.

Durdu. Nikeya köşke gelmişti.

"Prenses," dedi, "Furtia Stormcaller sarayın dışında.

Kraliçe Arkoro Nikeya'ya baktı, kehribar rengi gözlerini okumak zordu. "Siz Leydi Nikeya olmalısınız," dedi Kral Padar, bir hizmetkâr ona biraz daha yosun çayı koyarken. "Mozom Alph'a hoş geldiniz.

"Teşekkür ederim, onurlu kralım. Uzun zamandır Altın Şehir'i görmeyi hayal ediyordum. Nikeya akıcı bir Sepuli diliyle konuştu. "Yüce kraliçe, rahatsız ettiğim için bağışlayın. Furtia Stormcaller kapınızda.

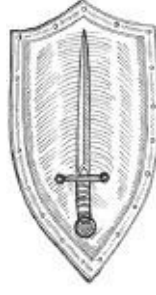
Kraliçe Arkoro ince kaşlarını kaldırdı. "Mozom Alph uyanmış olmalı," dedi Kral Padar çayını yudumlarken.

"Sanırım kargaşa içinde olabilir.

"Yüzyıllardır hiçbir ejderha gün ışığında buraya uçmadı," dedi Kraliçe Arkoro, "ama bir noktada tanrılarının uyanmaya başladığını bilmeleri gerekiyordu. Kollarını yere sürterek ayağa kalktı. 'Prenses Dumai, belli ki zamanımız kısıtlı. Kral Padar size Kırık Vadi'ye kadar eşlik edecek.

"Teşekkür ederim. Dumai onun önünde eğildi. "Misafirperverliğiniz için minnettarım, Majesteleri.

Sürpriz bir şekilde Kraliçe Arkoro yanına geldi ve onu kollarından tuttu. 'Seiiki'de bir dostum olacaktı. Bir daha yabancı olmayalım,' dedi nazikçe. 'Yakında buraya dön, böylece evlerimiz arasında uzun bir dostluk kurabiliriz. Şimdilik elveda, kemiğimin kemiği.'

38

Batı

Kara demir Wulf'a doğru şarkı söyleyerek geldi. Kılıcıyla demirin yönünü değiştirdi ve Regny kalkanını ona doğru kaldırırken savruldu. Baltası da onu takip etti ve Wulf'un kolunu yakaladı. Kraliçe Ormanı'nın eşiğinde, kalenin görüş alanı içinde, etraflarında kar sürüklenirken dövüştüler.

Bir gün önce babasından Vattengard'a güvenli bir yolculuk yapmasını dileyen bir mektup almıştı. Langarth'ı ziyaret etmeyi çok istiyordu ama buna vakti yoktu. Yakında gemiler ayrılacaktı.

Regny kalkanının kenarını onun kaburgalarına, nefesini kesecek kadar sert bir şekilde vurdu. "Uyan. Yanakları soğuktan kızarmıştı. "Ments gözlerindeki uykuyu kırıştırmayı beklemeyecek.

"Ments senin kadar sert mi vuruyor?" diye sordu, soluk soluğa.

"Koyun bir ayı kadar derin ısırır mı? Baltasını gösterdi. "Bunun için dişleri yok.

Yüzünü buruşturarak doğruldu ve kendi ayak izlerini çiğneyerek açıklıkta çarpıştılar. Regny her zaman kazanmak için savaşırdı. Wulf onu kılıçla alt edebilirdi ama o baltayı kolunun bir parçasıymış gibi sallardı.

Bu kış günlerinde büyüyordu. Gözlerinin altındaki boya ve saçlarındaki karla, Wulf'un her zaman bir buz ruhunun nasıl görüneceğini hayal ettiği gibiydi.

Her zamankinden daha sıkı çalışıyorlardı. Virtudom uzun süredir barış içinde olsa da Bardholt, Heryon Vattenvarg'a hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti ve Mentiş soylularının sonunda Hróthi yönetimine karşı bir isyan başlatma ihtimali her zaman vardı. İkisi de düğünde olacaktı.

Regny kalkanıyla ona saldırdı. Adam çizmesini Regny'nin baldırına geçirdi. Regny ona doğru savruldu ve Regny'nin kör edici lanetiyle birlikte kara çakıldılar.

Wulf günlerdir ilk kez hırıltıyla güldü.

"Öğreniyorsun. Regny bacaklarını kurtardı. "Sana soğuşun nezaketi öldürdüğünü söylememiş miydim?

"Evet. Kaburgalarını tuttu. "Dünya Aziz'in öğrettiği kadar yumuşak değil.

"Hayır. Ona doğru eğildi, nemli saçları yanağını gıdıklıyordu. 'Ama biz Hróthi'yiz. Yumuşak değiliz.

Nefesleri tek bir bulutta tütecek kadar yakındılar. Wulf kendini hatırlayarak geri çekildi ve eldivenlerini bağladı. Regny karda arkasına yaslandı.

"Pirelerim mi var?" diye sordu. "Çürük

dişlerim mi var? Wulf kaşlarını çattı. "Ne?

"Ne zaman yaklaşısam geri çekiliyorsun. Bakışları acımasızdı. "Senin derdin ne lan?

Wulf gözlerini kaçırdı. "Emin olamıyorum. Ellerini kavuşturdu. "Seni riske atmayacağım, Regny.

"Sen bir aptalsın," dedi alçak sesle ve soğuk bir şekilde. 'Bir daha asla kimseye dokunmamayı mı kastediyorsun - hayatının geri kalanında kendi bedeninden korkmayı mı?

"Eğer bu, kimsenin Eydağ gibi öldüğünü görmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa. İçinde kızgınlık kaynıyordu. 'O senin arkadaşındı. Onun için yas tutuyor musun? *Senin* neyin var,' dedi, 'Regny?

'Eydağ gitti. Onun için ağladım. Ama o şimdi Halgalant'ta, Büyük Masa'da ziyafet çekiyor.

"Kes şunu. Rol yapmayı bırak.

'Bağırmak ve yumruklarımı savurmak onu geri getirmeyecek. Senin öfken de.

Wulf başka bir kelime daha söyleyemeden, yüzünü çıplak ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Bu nazik bir öpücük değildi. Yine de Askrdallı Regny hatırladığı kadarıyla sadece bir kez yumuşamıştı, o da ilk kez birlikte uyudukları, ikisinin de ne yaptıklarını bilmedikleri zamandı. O gece ona karşı nazik davranmış ve karşılığında onun da kendisine nazik davranmasına izin vermişti.

Şimdi her konuda olduğu gibi sert bir kararlılıkla doluydu. Tadı yaban mersini gibi keskin ve tatlıydı, saçları taze ekmek ve kar kokuyordu. Bu onu Eldyng'e, güneşin altında onu öptüğü o geceye geri götürdü, sık sık yaptığı gibi onu gafil avladı.

Kendini durduramadan bir kolunu onun omzuna doladı ve gevşek saçlarının altından uzanarak ensesini kavradı. Sırtının küçük kısmından kalçalarının etrafından kemerinin tokasına doğru okşadı, nefesinin ağır tınısı

Onun için ayağa kalktı. Başparmağı adamın çenesini sıyırdı ve alt dudağını ısırarak kanını çekti.

Regny yasaklanmıştı. Bu ana kadar Wulf onu hâlâ istediğini düşünmemişti. Herhangi biri onları burada bulabilir, krala tekrar rapor edebilirdi ama şimdi Regny onun beline diz çökmüştü ve adamın dudakları onunkileri ayırıyordu. Öpücük onu yutacağını düşünene kadar derinleşti.

Kadın adamın bileğine uzandı ve adam yolu göstermesini bekleyerek ona izin verdi. Bunun yerine, kalın eldivenini çıkardı ve elini gömleğinin içine sokmadan önce parmaklarını kendi parmaklarında sıkıca kavradı. Kadının sıcaklığı avucuna dolduğunda ofladı ve sonunda öpüşmeyi kesecek iradeyi kendinde buldu.

"Regny," dedi kısık sesle, "anlaşmıştık.

"Biliyorum. Kadın onun çenesini kavradı. 'Bu, hiçbir şeyden korkmadığımı hatırlatsın. Ne kandan, ne savaştan, ne lanet olası bir vebadan, ne de kendini sevmeyi bilmeyen asık suratlı çocuklardan.

Wulf yenilgiyle başını sallayarak ona doğru eğildi. Regny onu bir kez daha öptü, sonra ayağa kalkıp paltosunu fırçaladı ve Wulf'u karların üzerine yayılmış halde bıraktı.

"Ben ava çıkıyorum," dedi. 'Hekimi gör, sonra da eğitimine devam etmek için buraya dön. Thrit bugün ayrılıyor.

Wulf hâlâ sersemlemiş bir halde, "Gidiyorum," dedi. Kadın onun zorlanan pantolonuna baktı ve Wulf boğazını temizledi. "Neden?

"Ona sor. Ben onun sütannesini değilim. Regny baltasını aldı. "Git. Forthard seni bekliyor.'

Atına doğru adım adım ilerledi. Wulf başını tekrar karın içine bıraktı ve gözlerini kapattı, kalbi küt küt atıyordu.

Dudaklarında çelik ve yaban mersini tadıyla tek başına kale revirine yürüdü ve çivili kapısını çaldı. Ellili yaşlarında, uzun siyah kolların üzerine fildişi bir eteklik giymiş, keseleri ve aletler için birkaç halkası olan deri bir kemer takmış bir kadın belirdi.

"Doktor Forthard," dedi Wulf alçak sesle. "Kral sizi görmemi istedi.

Kadının ifadesi değişti. "Efendi Glenn. Kenara çekildi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Kükreyen ateşin ışığına doğru bir adım attı. "Bu benim yeni yardımcım, Mistress Bourn.

Söz konusu asistan uzun boylu, ince yapılı, yüksek yanaklı, soğuk açık kahverengi tenli ve siyah dalgalar halinde omuzlarına dökülen gür saçlıydı. "İyi günler Efendi Glenn," dediler. "Lütfen rahatınıza bakın. Durakladılar. "Bir aksilik mi oldu?

"Pardon?"

"Dudağını

z.

Wulf elini dudağına götürdü ve şiş olduğunu gördü. "Ah, yok bir şey," dedi. "At sürüyordum. Alçak bir dal.

Derin gri gözleri parıladı. "Anlıyorum.

İki hekim kalın eldivenlerini giyerken, Wulf silahlarını yere bıraktı ve zırhını ve yünlerini çıkardı. Şortuna kadar indiğinde, Forthard onu üstü kapalı bir banka oturttu.

"Kral Bardholt bize sır olarak hastalıktan bahsetti," dedi. "Hastalıklı biri sana dokunmuş. Bu doğru mu?

"Evet.

"Öncesinde ne yedin ve içtin?

Wulf hafızasını yokladı. "Sarımsaklı tuzlu ringa balığı. Bir ısırık siyah ekmek. Sanırım hepsi bu kadar," dedi. "O gün pek iştahım yoktu.

"Sarımsak iyileştirici özellikleriyle bilinir," diye düşündü Bourn. "Ama sanırım senin hizmetkâr arkadaşların da aynısından yedi ve üçü de öldü. Wulf sert bir şekilde başını salladı. "Huzur içinde yatsınlar.

"Bize gördüğün her şeyi anlat," dedi Forthard. "Gemide olan her şeyi. Sözlerini bitirdiğinde kadının kaşları iyice çatılmıştı. "Aziz seni korumuş olabilir. Belki de başka bir nedeni vardır.

"Eğer öyleyse, bu bilgiyi başkalarına yardım etmek için kullanabiliriz," dedi Bourn. "Evet. Kanınızdan biraz alabilir miyim Efendi Glenn?

Wulf bir kolunu uzattı. "Bu hastalığı durdurmak için her şeyi yaparım. "Teşekkür ederim.

Forthard küçük, keskin bir aletle Wulf'un dirseğinden kan aldı, sonra gözlerini muayene etti ve dilinden bir parça aldı. Sonra da bir kavanoza tükürmesini ve diğerine su dökmelerini istedi. Bourn kesiği temizlerken, Forthard da şişelerin gökkuşağını gösteren bir çizelgeye baktı. (Wulf hangi zavallı piçin leylak işlediğini merak etti.) Her şeyi hallettikten sonra Bourn aletlerini sirkeyle durulamaya başladı.

"Teşekkür ederim Üstat Glenn," dediler. "Gidebilirsiniz. Başka dallara çarpmamaya dikkat edin.

"Tamam, deneyeceğim.

Wulf tekrar dışarı çıktığında güneş doğmuştu ve koridorları kavrulmuş atık kokusu dolduruyordu. Glorian'ın bekçilik yaptığı kuleye baktı ama pencerede kimseyi göremedi.

Açıklıkta, Thrit Karlsten ile dövüşürken, Sauma bir sandığın üzerine oturmuş, ateşte derisi yüzülmüş bir tavşanı kızartıyordu. Soğuğa rağmen iki dövüşçü de gömleksizdi. Bir housecarl için alışılmadık bir şekilde, Karlsten kollarındaki gücü gösteren bir kuzey Inysh büyük kılıcı kullanıyordu.

Thrit de kral gibi sakallı baltayı tercih ediyordu ama esnek yapısı deri dövüşüne de elverişliydi. Sert bir tekme savurdu ve Karlsten yere düştü.

"Lanet olsun sana! Bir kıkırdamayla göğsünü kavradı. "Bu da neydi böyle?

"Beklenmedik bir şey, Karl. Bunu bekle. Thrit baltasını diğer eline geçirdi. "Ments seni de şaşırtabilir.

"Bundan şüpheliyim. Karlsten Wulf'u gördü ve yüzü sertleşti. "Hâlâ hayatta mısın, Wulf? Thrit içini çekti. "Aziz'in dişi, Karl.

"Eydag benim kız kardeşimdi. O öldü ama o ölmedi,' diye alay etti Karlsten. "Bunu açıklamak ister misin, Thrit?

"Yeter, Karlsten. Kimin yaşayıp kimin öleceğine sadece Aziz karar verir,' dedi Sauma. Onun kararına saygı duymalısın. Ayağa kalktı ve kılıcını çekti. "Ben savaşacağım. Ateşe göz kulak ol, olur mu Wulf?

Wulf kütüğün üzerindeki yerini aldı. Thrit gelip yanına oturdu, saçları bir düğüm halinde kazanmıştı. Ter nehir gibi altın teninde, göğsünün ve belinin temiz hatlarında parlıyordu.

"Onu görmezden gel," dedi.

"Ben onu yıllardır görmezden geliyorum. Wulf tükürüğü çevirdi. "Regny gideceğini söyledi.

"Evet, annemi ve büyükannemle büyükbabamı Eldyng'e götürmek için. Sauma ve Karl da benimle geliyor. Thrit gömleğiyle yüzünü sildi. "Barrowmark'a yakın yaşadıkları için Bardholt bana izin verdi. Onları bu hastalıktan uzak tutmak istiyorum. Karlsten kılıcını ona doğru savururken Sauma onu savuşturdu. "Eğer Aziz iyiyse, düğünün sonunu görebileceğim.

"Keşke Aziz'in bana verdiği kalkanı sana ödünç verebilseydim.

"Ben iyi olacağım. Yine de endişenizi takdir ediyorum. Thrit şarap tulumunu çıkardı. "Hekimler ne dedi?

"Pek bir şey söylemediler. Beni bir şişeye iştettirdiler.

Thrit homurdandı. Şarap tulumunu açarken kaşlarını kaldırdı. "Erken kalkmış.

Wulf görüş alanını takip ederek kaleden dört kişinin yaklaştığını gördü, başlarında Inys'in Veliaht Prensesi'nden başkası yoktu.

Glorian ağır yeşil bir pelerin giymiş halde açıklığa doğru yürüdü. "Günaydın. Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın,' dedi Hróthi dilinde. Hepsi diz çöktü. "Kavga sesleri duydum ve baskın mı yapıyor diye merak ettim.

"Hayır, Majesteleri - çok daha ciddi. Bir düğün için hazırlanıyoruz. Thrit göz kırptı. "Tehlikeli işler.

Glorian güldü. "Gerçekten de öyle. Bir savaştan kaçmak daha kolay. Ayağa kalkmalarını işaret etti. "Lafi açılmışken, Üstat Glenn son konuşmamızda bana bir müsabaka sözü vermişti. Şimdi uygun mu?

Wulf ona baktı. Ses tonuna bakılırsa, onu karanlıkta tek başına ve sarsılmış bulmuş olamazdı ama gözleri başka bir hikâye anlatıyordu, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık da öyle.

"Majesteleri," dedi Sauma tereddütle, "kılıçlarımızı Aziz'in kemiğine doğru kaldırmamalıyız.

"Sanırım bu yasak olabilir," diye düşündü Thrit.

"Bunu yasaklamıyorum. Glorian gözlerini Wulf'tan hiç ayırmadı. "Beni memnun edecek misiniz Üstat Glenn?

Bir süre sonra başını salladı. "Ekselansları.

Thrit ona bir kılıç uzattı, o da aldı. Glorian'a doğru yürürken kadınlara bir göz attı. İkisini tanııyordu ama üçüncüsünü çocukluklarından hatırlıyordu: kısa boylu, bir metreye biraz yakın, zeytin tenli ve gür siyah saçlı genç bir kadın.

"Sanırım Julain'i tanıyorsunuz," dedi Glorian. "Sizi Adeliza ve Leydi Helisent ile tanıştırebilir miyim?

Wulf başını eğdi. Adeliza başka tarafa baktı, elma yanaklarına bir kızarıklık tırmanıyordu.

"Uzun zaman oldu leydim," dedi Julain Crest'e, o da gülümsedi. 'Lord Osbert Combe ile nişanlandığınızı duydum - kardeşim Roland ondan övgüyle söz ediyor. Size mutluluklar dilerim.

'Teşekkür ederim. Seni görmek güzel Wulf,' dedi Julain içtenlikle. "Baronlar Glenn iyi mi?

"Korkarım siz benden daha iyi bilirsiniz. Ziyaret edecek zamanım olmadı. "Ah, ne yazık.

Leydi Helisent ona bıçak gibi bakıyordu. Gözleri ve koyu kahverengi teni, ince bir yüzün etrafına minik bukleler halinde yayılan saçlarıyla onu içine çekti ve birdenbire onu hatırladı. Dowager Goldenbirech Kontu bir keresinde kızını Langarth'a ziyarete getirmişti.

Ailesi Aziz'in günlerinden beri haithwood'un güneyini koruyordu. Onun geçmişini bilen biri varsa, o da oydu.

Glorian pelerinini çıkardı. Altında beyaz keten bir gömlek ve kürklü çizmelerin içine sokulmuş bir pantolon vardı. Sauma ona çelik bir toka uzatırken Helisent Wulf'un yanından geçip dirseğini tuttu.

"Ona en ufak bir çizik bile atarsan," dedi nefesinin altından, "pişman olursun, cadı kız.

Onu bıraktı ve diğer ikisini takip etti. Adam çenesini sıktı.

Aziz dokunuşu buraya kadarmış.

Glorian onunla birlikte açıklığın ortasına doğru yürüdü. Wulf gülümsemeye çalıştı. "Bana fazla yüklenme," dedi, sadece Glorian'ın duyabileceği şekilde.

Bu kadar yakından bakınca onun ne kadar yorgun göründüğünü gördü ama gülümsemesine karşılık verdi. "Nazik olmaya çalışacağım. Babasının ona verdiği ince bıçağı çekti. "Sana söz veriyorum.

Onun gibi sol elini kullandı. Wulf başıyla onayladı ve dövüş başladı.

Daha ilk vuruşta kızın Wulf'un hayal ettiğinden çok daha iyi olduğu anlaşıldı. Darbeleri ağır olmasa da kesindi, biçimi ve ayak hareketleri kesindi.

Bir Inysh şövalyesinden çok bir Hróthi ev reisi gibi hareket ediyordu. Küçük bir merak. Bardholt kızına kılıç kullanmayı öğretmesi için sadece kendi savaşçılarından birine güvenebilirdi.

Bir hanedan şövalyesinin aksine, bir prenses hayatının her gününü kılıca adayamazdı. Fellsgerd'in vahşi doğasında yıllarca süren acımasız bir eğitimden geçmemişti - bu yüzden Wulf, kılıcı ilk kez zırhını kestiğinde bunun olacağını anlamıştı. Gözlerindeki parıltı buna değdi.

"Dikkat edin de boğazını kesmeyin, Majesteleri," dedi Karlsten kesin bir ifadeyle. "Bu ne büyük bir utanç olurdu.

Glorian ona baktı. "Lithsman'ına gösterdiğin özen takdire şayan," dedi. "Ona zarar vermeyeceğimden emin olabilirsiniz.

Karlsten sadece kollarını kavuşturdu. Glorian kılıcını bir şövalye edasıyla, tam bir Inysh dönüşüyle savurdu - Thrít şaşkınlıkla güldü - sonra Wulf'a doğru tekrar hamle yaptı ve çelikleri parlak ve keskin bir şekilde çarpıştı.

Onunla dövüşmek beklenmedik bir keyifti. Dövüşürken, onunla erik bahçelerinde koşturan kıza benziyordu, vahşi, özgür ve neşe doluydu. Tokayla ona ikinci kez vurduğunda, omzuna inen çelik bir yumruk onu hazırlıksız yakalamıştı.

Glorian sırtıttı. Wulf gülümsedi ve biraz daha sert karşılık vererek ona meydan okudu. O da buna karşılık verdi. Ondandır ve danslarından başka herkesi unuttu.

Sonunda kızın bıçağıyla kalçasına dokunmasına izin verdi ve diğerleri Wulf'un içten olduğunu bildiği alkışlara boğuldu. Glorian beyaz rüzgârlarla nefes aldı. "Teşekkür ederim," dedi, yanaklarına renk gelmişti. "Annem dövüşmeme izin vermeyeli uzun zaman olmuştu.

"Sanırım Majesteleri bunu bilmeyecek.

Glorian hafifçe, "Zindanda birkaç gün geçirmek istemiyorsan, hayır," dedi. "Korkmayın. Bunu benden duymayacak. Geri adım attı. "İyi günler, Efendi Glenn.

"Ekselansları.

Sauma ondan tokayı aldı. Glorian kılıcını kınına soktu ve uzaklaştı, hanımları da onu takip etti. "Bu da neydi şimdi? Thrit yüksek sesle merak etti.

"Sanırım biliyorum.

Arkalarına baktılar. Regny omzunda başka bir tavşanla ormandan çıkmıştı. Açıklıkta onlara katıldı ve Glorian'ın kaleye dönüşünü izledi.

'On altı yıl sonra,' dedi, 'Glorian Óthling'in bir kraliçe olarak ilk adımlarını attığını görüyoruz.

Kraliyet düğünü yaklaşırken, Glorian kış ortasını diğerlerinin kokladığı gibi tadabiliyordu - skethra'nın taze, gevrek tadı, havanın kendini temizlemesi. Bunun güneşten gelen tozu temizleyeceğini umuyordu.

Zaman tükenmek üzereydi. Yüksek Kış Bayramı gelir gelmez on yedi yaşına basacaktı ve her geçen gün onu kaçınılmaz evliliğine daha da yaklaştıracaktı. Küçük altın bir pranga takacak ve kendini bir yabancıyla aynı yatağı paylaşırken bulacaktı.

Yscali dersinde oturup dinlemeye çalışırken bu düşünce kaburgalarını sıkıyordu. Gecenin büyük bir kısmında uyumamıştı, bir başka ürpertici rüyayı riske atmak isteyip istemediğinden emin değildi.

On altı yıl boyunca aynı rüyayı bir kereden fazla görmemişti. Ta ki bu figür ortaya çıkana kadar. Bir kutsal kişiye bunların Aziz'den gelen görüler olup olmadığını sorabilirdi ama Helisent bir tohum ekmişti.

Inys gariplikler ve vahşi şeyler üzerine inşa edilmişti. Şüphesiz onlar da kaldırım taşları arasındaki yabani otlar gibi temellerin arasından sızıyor olmalıydı.

Kendini salladı. Helisent eski kuzey masallarına tutunabilirdi ama bir prenses tutunamazdı.

Wulf ve lithleri her gün şafaktan itibaren kraliçe ormanında eğitim yaparlardı. Onları penceresinden görebiliyordu. Öğle vakti Wulf her zaman Blair Gölü'ne giderdi ve bugün Wulf da ona katılacaktı. Babası ona yeniden arazide dolaşmak için güven vermişti.

Dersi biter bitmez Adela'ya, "Biraz yürümem lazım," dedi. "Uzun sürmez.

"Ah, Glorian, bugün hava çok soğuk.

"Soğuşu severim. Glorian kapüşonunu yukarı çekti. "Sorun değil. Sen içeride kal ve sıcak tut.

Adela itaat etmekten çok memnundu. Muhafızları kısa bir mesafe ötedeyken, Glorian kale duvarlarını terk etti.

Wulf göl kenarında tek başına duruyordu. Bir figür görünce muhafızlarının duruşu değişti. "Barış," dedi Glorian. Rüzgâr halkasındaki birkaç tutam saçı dalgalandı. "Bu sadece Efendi Glenn.

Gölün üzerinde taşları savuruyordu. Kırılğan buzun üzerinde kayarken gümüşü, titrek bir ses çıkarıyorlardı. Onun ayak seslerini duyunca döndü ve bir elini saksafonuna götürdü.

"Glorian," dedi ve hemen bıraktı.

"Başka bir dövüş için bu kadar hevesli misin, Wulf?" "Bağışla beni. Buraya kadar yürüdüğünü fark etmemiştim.

"Artık biliyorsun, gitmelisin," dedi, yüzünü hiç bozmadan. "Asil şahsımın etrafında her zaman en az bir fersah olmasını isterim. Adam gözlerini kırptırdı. "Sadece takılıyorum, Wulf.

"Ah. Özür dilerim. Onu nadir bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Thrit bana her zaman çok ciddi olduğumu söyler.

Glorian da ona gülümsedi. "Babam taşları sıyırmayı sever," dedi. "Bana eskiden Hróthi'lerin donmuş göllerden korkarak yaşadıklarını, buzun altında zalim ruhların gizlendiğine inandıklarını söyledi. Elbette artık çok daha az korkuyorlar.

"Evet. Karanlık ve soğuk sabahlarda, kral ocaklıkta terlemekten daha iyi bir şey yapmaz, sonra da yüzebilmek için buzda bir delik açmamızı ister. Her zamanki gibi hepimizin en cesuru.

"Sobahaneleri özledim.

"Buraya bir tane inşa etmelisin. Wulf taşı çevirdi. "Özellikle göllerden neden korkulduğunu biliyor musun?

"Anlat bana.

Bakışları uzaklaştı.

"Kışın buz kalınlaşıp çatladığında çok korkunç bir ses çıkarır," dedi. "Suyun altında olmak, kendi kalbini ve kanını duymak gibi. Kulağınıza bir fincan tuttuğunuzda çıkan uğultu gibi. Boğazı düğümlendi. 'Sanırım bu rahmin şarkısı. Nefes almadan, kelimeler bize gelmeden önce bildiğimiz bir ses. Bazıları bunu güzel buluyor ama Hróthi'nin neden bundan korktuğunu anlıyorum. Sanırım en başta ruhları bu yüzden hayal etmeye başladılar. Buz tekrar tekrar yarıldığında, serbest bırakılmak isteyen bir yumruğun kapıya vurması gibi ses çıkarıyor.

Glorian pelerinin içine daha da sokularak gölün karşı kıyısına baktı.

Wulf, "Ruhları sakinleştirmek için Hróthi'ler buza şarkı söylerlerdi," dedi. "Çobanlar hâlâ hayvanlarını otlaktan geri getirmek için bu ninnileri kullanıyorlar - sadece sözleri yok.

Glorian ilk kez babasının onun için söylediği ninniye merak etti.

Rüzgâr etraflarında dönüyordu. "Bir tur? Wulf taşı uzattı. "Bakalım fırlatışın da kılıç kullanışın kadar güçlü mü?

"Beni pohpohluyorsun. Glorian taşı aldı. "Benimle dövüşmek asla adil değildir. 'Doğru, ama iyi hareket ediyorsun. Daha iyi-'

Kendini durdurdu. "Beklediğinden daha mı iyi? Glorian sırtarak sözlerini bitirdi. "Sana dövüşebileceğimi söylemişim.

"Söyledin.

Kolunu geri çekti ve taşı fırlattı. Buzun üzerinde ince bir çınlama, ardından da kuş cıvıltısına benzer bir ses çıkardı. Gülümsemeleri genişledi. Bu takırtıda neşeli bir şeyler vardı.

"İşte. Ruhlar yok. Glorian başını kaldırıp ona baktı. "Wulf, o akşam seninle nasıl konuştuğum için özür dilemek istiyorum.

"Üzgün görünüyordun. İyi misin?

Ona gerçeği söyleyebilmeyi diledi. Ona kalbini - korkularını, kızgınlığını, her şeyini - açmanın cazibesi neredeyse karşı konulamayacak kadar fazlaydı.

"Ben iyiyim. Ağaçların yanında yürüyelim mi?" diye sordu ona. "Kraliçe ormanı kışın çok güzeldir.

Meşe ve çam ağaçlarının yanındaki derin karda yürüyorlardı, muhafızları da onları uzaktan takip ediyordu. "Anladığım kadarıyla düğünde olmayacaksın," dedi Wulf.

"Kraliçe yoksa varis Inys'te olmalı. En iyisi bu," dedi Glorian sahte bir inançla. "Prenses Idrega devreye girene kadar Lord Magnaust'la evlenmem gerekiyordu.

"Gerçekten mi?

"Evet. Adam kaşlarını çatınca, "Beni bir yoldaşla hayal etmek o kadar komik mi?" dedi.

"Hayır, hiç de değil. Sadece kraliyet mensuplarının bu kadar erken evlendiğini bilmiyordum.

"Genelde evlenmeyiz. Büyükannem otuzlu yaşlarındaydı. Sadece ihtiyaç zamanlarında, bir varis daha önemli hale geldiğinde.

"Ah. Wulf ona baktı. "Birini sevip sevmediğini anlamak için on altı çok genç bir yaş.

"Bizim için aşkın bir önemi yok.

'Annenle baban birbirini seviyor. Kral Bardholt, Kraliçe Sabran hakkında konuşmayı hiç bırakmıyor.

'Evet, bu doğru. Şanslılarmış.

Ormandan bir adam çıkınca durdular ve Wulf'un vücudu kaskatı kesildi, kalbi küt küt atmaya başladı. Wulf onu arkasına çekmek istercesine hem baltasına hem de kadına uzandı.

Glorian rahatlayarak, "Sorun yok," dedi. "Sadece Lord Robart.

Lord Şansölye onlara doğru geldi. Saçları ve omuzları karla kaplanmıştı. "Leydi Glorian. Eğildi, yanakları soğuktan kızarmıştı. "Ve sanırım Efendi Glenn.

Wulfunkine benzer bir apakla konuşuyordu ama bu apak dilinden çok boğazından geliyordu. Glorian, "İyi sabahlar Lord Robart," dedi. Wulf onu serbest bıraktı. "Umarım keyifli bir gün geiriyorsunuzdur.

Konseý üyeleriyle pek sık tek tek konuşmazdı ama Lord Robart ona karşı her zaman nazık davranmıştı. "Hem de çok. Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi. 'Ağaçların arasında kısa turlar atmayı seviyorum. Zihnimi boşaltıyor. Gülümsemesi kısaydı. "Bağışlayın ama ben de tam Erdemliler Konseyi toplantısına gidiyordum. Sizi tutmayayım.

Yürümeye devam etti. "Lord Robart'la daha önce tanıştınız mı? Glorian Wulf'a sordu. "Seni tanıdı.

"Evet. Kendisi babamın lordudur. Wulf sıkıntılı görünüyordu. "Bugünkü ikinci konsey toplantısı.

"Sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz. Glorian, Lord Robart'ın ardından baktı ve sonra şöyle dedi: 'Wulf, sormam gerek. Hrth'ta bir hastalık mı var? Gerildi. "Babam bundan bahsetmemeni emretti.

"Ona ettiğim yemini bozmamı isteme benden
Glorian. "Asla yapmam.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, Glorian'ın hayallerle doldurduğı bir sessizlik. Eğr babası hizmetkrlarına gizlilik yemini ettirdiyse, bu hastalık Hrth'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor olmalıydı. Sıkıntılı görünen Wulf'a baktı.

"Helisent bana senin geçmişinden bahsetti," dedi. "Haithwood hakkında. Yanağında bir kas belirdi. "Senden nezaket ve kibarlıktan başka bir şey görmedim, Wulf. Senden korkmadığımı bilmeni istiyorum. Ben kraliçe olduğumda kimse sana kötü gözle bakmayacak.

Gözleri onunkilerle buluştu, karanlık ve ihtiyatlı. "Dinsizlerin yöntemlerinden korkmuyor musunuz, Majesteleri?

"Neden senin dinsiz olduğunu düşüneyim ki?" diye sordu. 'Ben bir koruyucu broş görüyorum. Erdemli bir adam görüyorum, iyi bir adam.

Yüzündeki ağırlığın bir kısmı kalktı. "ok nazıksınız," dedi. "Glorian, beni affet - babanı koruma vaktim geldi. Durdu ve yüzünü ona döndü. "Sanırım ben Vattengard'a yelken açmadan önce bir daha karşılaşmayacağız. "Hayır. Kendini gülümsemeye zorladı. "Düğünün tadını çıkar, Wulf. Rzgrlar sizi iyi taşır.'

"Ekselansları.

Yumruğunu göğsüne bastırdı ve pelerininin örgülü etekleri kar toplayarak uzaklaştı. Glorian patika boyunca ilerlemeye devam etti, botları daha derin, el değmemiş kar yığınları arasında ıtırdıyordu.

O gitmişti. Ruhunu boşaltma şansı parmaklarının arasından buz gibi kayıp gitmişti.

Bacakları ağrıyana kadar yürüdü, kraliçe ağacının batı ucundaki, karın solmuş yaprakların tozunu aldığı yaşlı marcher meşesine gitti. Yaprakların arasında, geç düşmüş olması gereken bir meşe safrası gördü. Merakla, bir yaban arısı bulma umuduyla kemik iğnelerinden birini kullanarak onu açtı.

İçinde kıvrılmış halde yatan şey bir dağlama solucanıydı.

Safra kesesinde oluşmakta olan ölü beyaz kurtçuğun etrafında kıvrılmıştı. Glorian ona bakarken, solucan cesetten çözüldü ve parmak eklemlerinin üzerinden geçti. Daha önce de olduğu gibi içini bir hastalık kapladı. Aceleyle nefes aldı. Şey ortaya çıktı, aç ve kör.

Dizleri yere çarptı, sonra da avuç içleri. Karın içinde bayılmadan önce muhafızlarının ona doğru koştuğunu ve seslendiğini fark etti.

39

Doğu

Kırık Vadi'ye ulaşmak günün büyük bir kısmını aldı. Furtia, her ikisi de cilalı demir gibi pullara sahip bir çift ejderhadan birine binen Kral Padar'ın peşinden uçtu. Saf ejderha kemiğinden bir asa taşıyordu, bu asa bulut parçacıklarını kendine çekiyor ve onu Kozol Hanedanı'nın bir üyesi olarak işaretliyordu.

Bir süre sahili takip ettiler. Ancak Dumai yarımadaının doğu ucunu, On İki Göl İmparatorluğu ile buluştuğu yeri görebildiğinde, üç ejderha kendilerini bulutla gizleyerek iç kısımlara döndü.

"Bizimle geldiğinize memnun değil misiniz Leydi Nikeya? Dumai rüzgârın üzerinden seslendi.

Nikeya cevap vermeden önce sertçe öksürdü. Burnu kanamayı durdurduğu yerde pembeleşmişti.

"Memnun oldum Prenses," dedi zayıf bir kahkahayla, ayı postunun içinde titreyerek. "Uçmak çok ferahlatıcı.

Dumai onu tekrar iğnelemekten kaçınmayı başardı. Bir kez olsun çok acınası görünüyordu.

Bulutun içinde, bırakın aşağıdaki krallığı, kendi ellerini bile görmek zordu. Ancak bir çam ormanının üzerinde süzöldüklerinde ejderhalar bulutları silkeleyerek atlılarını soğuk ve sırlı sıklam bıraktı. Dumai alçak bronz güneşe karşı gözlerini kapattı.

Yükselen ateşi hissediyorum.

Dumai onun pullarına dokunmak için eğildiğinde, Kanifa iplerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. *Hiçbir şey hissetmiyorum, yüce kişi.*

Sen bir ejderha değilsin, toprak çocuk.

Bir şey görüyorum. Nemli saç telleri yüzüne çarptı. Aradığımız yer burası olmalı.

Yeltalay Dağı, tepeler ve sığ dağlarla çevrili büyük bir bulut yığınının arasından yükseliyordu. Ejderhalar oraya giremeden yere indiler. Onlar gümbürtüler çıkarırken Dumai eyerinden kaydı ve bir kolunu burnuna tuttu. Çürük kokusu korkunçtu - Seiiki'deki kayaları gördükten sonra saatlerce giysilerine sinen koku.

"İşte," diye tısladı Furtia yüksek sesle.

Sepuli ejderhaları hep bir ağızdan 'Buraya,' diye onayladılar.

Kral Padar dikkatle atından indi, kemik asası kemerindeki bir tutucudaydı. Tacını Kozol Hanedanı'nın armasını taşıyan yaldızlı bir miğferle değiştirmişti. Sırılsıklam olmuş paltosundaki hasarı değerlendirdikten sonra, onları ölüm ve zehir konusunda uyaran Sepuli ve Lacustrine karakterleriyle kazınmış yüksek bir taş geçide götürdü. Bu alçak noktadan dağın ucunu görebiliyorlardı ve üzerlerinde yırtık pırtık bir kar örtüsü vardı.

"Burada muhafızlar olmalı. Bakışlarını kaçırdı ve eli hançerine gitti. "Dikkatli olun Prenses Dumai. Çamur havuzları ve kemikten deriyi kaynatacak sular var.

Nikeya öksürdü, hâlâ kül rengindeydi. "Ne kadar heyecan verici.

Kanifa kılıcını çekti. Dumai kılıcını neye karşı kullanacağını bilmeden kendi kılıcına sahip olmayı diledi. Ejderhalar geçidin etrafından ayrılarak yerden kısa bir mesafede süzölmeye başladılar.

Yanlarından geçtikleri her ağaç ölüydü. Kaynayan kazanlardan ve yamaçlardaki kanlı çatlaklardan tüten buhar, Dumai'nin bulut sandığı kalın beyaz çatıyı oluşturuyordu. Vadi boyunca yontulmuş heykeller, sıcaktan terlemiş gibi görünüyor, kayalar pas gibi leke tutuyordu. Ejderhalar buhardan rahatsız edici bir şekilde ürktüler ve vadiye dokunmamaya çalışarak başlarını eğdiler. Dumai elini Furtia'nın üzerine koymak için uzandı.

Bu sadece buhar, dedi. Hiçbir su sana zarar veremez, yüce kişi. Kirli ateşin dönüştürdüğü su.

Yeltalay Dağı'nın çorak eteklerine doğru dikkatle yürüdüler. Evler yüksek kazıklar üzerinde çürümüş, kuleler ise sarı yosunlarla kaplı taş yığınlarına dönüşmüştü.

Onları sisin içinden dolanarak bir yerleşim yerinin kalıntılarına doğru giden cılız bir tahta kaldırım karşıladı. Kral Padar ağırlığını koymadan önce ayaklarının altında test etti. Dumai de onu takip etti.

"Burası bir ileri karakoldu," dedi. "İnsanlar on yıllarca burada yaşadı, dünya hakkındaki bilgilerini genişletmek için - simyacılar, metal ustaları, gökyüzü gözlemcileri. Çamurdan matlaşmış büyük bir bronz küpe kaşlarını çatarak baktı. "Bu bir Lacustrine aleti,

Yerdeki sarsıntıları ölçmek için. Bu kadar değerli bir nesneyi terk ettiklerine göre aceleyle gitmiş olmalılar.

Dumai ona baktı. "Onları buraya çeken neydi?"

"Yeryüzünün burada açık olduğunu gördüler ve onun derin sırlarını duymaya geldiler.

"Ve onları koklamaya. Kanifa buharın yükselişini izledi. "Bu dumana dayanabileceğimden emin değilim.

Nikeya boğuk bir sesle, "Toprağı dinlemek kulağa Kuzeyli bir tuhafılık gibi geliyor," dedi. "Buzla konuştuklarını duydum.

"Bir zamanlar yapmışlar," diye onayladı Kral Padar. "Şimdi bir savaşçıyı övüyorlar.

"Siz de yarı savaşçı gibi görünüyorsunuz iyi kral, tehlikeli vadilerde yabancılarla dolaşıyorsunuz.

"Taç giymeden önce başka bir hayatım vardı. Tekrar Dumai'ye baktı. "Tıpkı sizin gibi, Prenses.

Ejderhaların gölgesinde yürümeye devam ettiler. Yıkılmış bir kulenin dibinde Dumai bir mağara gördü. Mağaranın ağzındaki yosunları temizlerken, ateşle dolup taşan bir tepenin ve yıldızlara uzanan insanların resmedildiği soluk bir duvar resmi gördü.

Bir çığlık dikkatini başka yöne çekti. Nikeya çizmesini doğrudan toprağa geçirmişti. Ayağını kaybederek altındaki haşlama havuzundan uzaklaştı.

"Nikeya," dedi Dumai, ona doğru ilerleyerek.

"Ben iyiyim. Nikeya nefesini tuttu. "Orada kal.

Kanifa onun için elini uzattı. Nikeya onu kavradı ve kendisini havuzdan uzaklaştırmasına izin verdi.

Kral Padar işaret ederek, "Tahta kaldırıma gel," dedi. "Kırık Vadi kırılıgandır. Eğer o havuza düşmüş olsaydın, Seiiki'ye geri gönderecek hiçbir şey kalmazdı.

Dumai onu takip etmeden önce Nikeya'ya matarasını verdi. Yüzlerin Hanımı ilk kez sessiz kaldı. İçerken elleri titriyordu.

Güneş batmış, sisi aşmak daha da zorlaşmıştı. Furtia başını kaldırdı ve tepesi berrak bir dolunay gibi parladı; Sepuli ejderhaları da aynısını yaptı.

Kral Padar tahta kaldırımın bittiği yerde durdu. Dumai burkulma nedenini görünce dikkatli bir adım attı, böylece kenarın ötesini, toprağın genişçe açıldığı yeri görebiliyordu. Furtia dişlerini gösterdi, gözleri irileşti.

Çok fazla.

Dumai yarığın içine baktı. İçeride, çatlaklarından erimiş lav sızan, çukurlaşmış kayalar bir araya toplanmış, tıkırdıyordu. Bu sefer küçük bir parça değil, yüzlercesi. Kral Padar onun yanında diz çöktü, gözlerinde parıltı vardı.

Bunlar da ne?

Ateş ve toprağın kıvrımları. Furtia tısladı. *Artık sakinleştirilemezler. Gökyüzü yanacak. . .*

Bir şey en yakındaki kayanın içinden geçerek karanlık kabuğunu çatlattı.

'Prenses Dumai,' dedi Kral Padar, sesi sakindi, 'onları uyarmak için Fırtına Çağırın'la birlikte Seiiki'ye dönün. Ben Majestelerine uçmalıyım. Ona yan gözle baktı. "Korkarım olacakları durdurmak için çok geç kaldık.

"Evet. Dumai onun titrediğini uzaktan fark etti. "İyi şanslar Kral Padar.

"Sana da.

Dikenli bir kuyruk kayanın içinden kıvrıldı. O dönerken, Kral Padar kolunu yakaladı. "Bir Lacustrine siymacı var - Brakwa'lı Kiprun," dedi. "Kiprun nasıl yapılacağını bilir.

Bir gümbürtü ve gürültü ikisinin de başını kaldırmasına neden oldu, Dumai'nin kalbi yutulmuş bir kuş gibi atıyordu. Dağdan gelen her beklenmedik sestten korkması gerektiğini biliyordu. Bir anda tapınağa geri dönmüş, köyü ıskalaması için dua ederek ilk zirveden aşağı yuvarlanan bir kar kaymasını izliyordu.

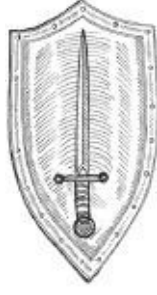
Kayalar yamaçlardan aşağıya çarparak onu şimdiki zamana geri döndürdü. İlk başta Yeltalay Dağı'nın patlayacağını düşündü - ta ki buharın içinde bir şey hareket edene kadar, zihninin anlamayı reddettiği büyük ve hantal bir şekil. Griliğin içinden siyah dumanlar fışkırıyordu.

Birdenbire iki büyük mangal gibi gözlere bakıyordu, karanlık tarafından bedensizleştirilmişti. Dehşet uzuvlarını bağladı. Artık kendisinden ve canavardan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Bu efendimiz. Mantonun altından. Furtia ona kükredi. *Tek başına savaşamayacak kadar güçlü.*

Sepuli ejderlerinden biri kral için geldi. Eyer ipine doğru hamle yaptı ve gitti. Kanifa, Dumai'yi ayağa kaldırdı ve Nikeya'yı da yanlarına alarak Furtia'ya doğru tökezlediler.

Arkalarında yaratık çenesini açtı. Tahta kaldırım yanmaya başladı ve her kaya çatlayarak vadiyi bir fırına çevirdi, sanki dünyanın ana kayası kırılmıştı.

40

Batı

İlk başta Fells'te gizlenen kan içici keneler yüzünden koyunboğan olduğunu düşündüler. Sonra gaz kelebeği oldu - boğazında ağrı ve öksürük olmaması dışında. Bazen çok sıcak, bazen de çok soğuk oluyordu. Doktor Forthard kış ağrısında karar kıldı.

Zaman şekilsiz ve tuhaf bir hal aldı. Hanımlarının odasına girmesi yasaklanmıştı. Casus deliği sayesinde nedenini biliyordu.

Sonunda uyandığında babasını yatağının kenarında, gezintiye çıkmak için giyinmiş, nemli bir bezle alnını serinletirken gördü. Ateşin kırmızı ışıkları yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu.

"Baba," dedi, "yapmamalısın.

"Çocukken kış ağrısı çekerdim. Bir daha geri gelmedi. "Ya kış ağrısı değilse?

Ateş ışığında gözleri eladan çok kehribar rengindeydi, tıpkı bir şahininki gibi. "Başka ne olabilir ki?

Glorian onun ifadesini değerlendirdi. Onunla hastalık hakkında konuşmaktansa bir yalan duymayı tercih ederdi.

"Bilmiyorum," dedi kadın.

"O zaman hekime güvenelim.

Adam kadının yanaklarını kuruladı. Bir süre sonra bezi buz kabına geri koydu ve bir hizmetkâr onu alıp götürdü.

"Glorian," dedi, "bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun? Başını salladı ve şakaklarında donuk bir zonklama başladı. "*Mahkûmiyet* bugün ayrılıyor. Annen ve ben kraliyet düğünü için gün doğumunda yola çıktık. Faziletler Konseyi hazır bekliyor.

Annen Hróth'u her ziyaret ettiğinde olduğu gibi krallığı güçlü tutacak. Korkmana gerek yok.

"İyi olacağım baba.

Bundan hiç şüphe etmedim. Onun saçlarını okşadı. "Ben buradayken zaman hep çok çabuk geçiyor, değil mi?

Hüzün gözlerini kaplamıştı. Cesur olduğunu kanıtlamayı çok istiyordu ama ateş onu bir mayıs sineği kadar güçsüz bırakmıştı.

"Keşke hep birlikte olabilseydik baba," diye fısıldadı. "Hepimiz. Duymak için daha yakına eğildi. "Bir daha asla ayrılmak zorunda kalmamanı.

"Ben de aynıısını dilerdim. Nasırlı elleri onunkilerden birini kavradı. "Sana şu sözü veriyorum. Bir gün tahtını kendi kızına verdiğinde, annen ve ben beyaz saçlara ve kırıklıklara sahip olduğumuzda, hepimiz Hróth'ta birlikte yaşayacağız. Her kış, gökyüzünün ışıklarını izleyeceğiz ve her yaz, gece yarısı güneşinin altında dans edip güleceğiz.

"Gerçekten mi?

"Yemin ederim.

Glorian başını salladı, gözyaşları diken diken olmuştu. "Bunu isterdim," dedi. "Bunu her şeyden çok isterdim.

"O zaman bu bizim hayalimiz olsun. Gülümsemesi gözlerini kırıştırdı. "Şimdilik, yazın görüşürüz, dróterning.

Gücünü toplayan Glorian dirseklerinin üzerinde kaydı. Babası onu kollarına çekti ve Glorian onun kucağına gömüldü, yakasının tüyleri yanağını gıdıklıyordu.

"Seni seviyorum baba.

"Ben de seni. Başının tepesine bir öpücük kondurdu. 'Kalbime iyi bak. Dinlen, Glorian. Güçlü ol.

Onu tekrar yastıklara bıraktı ve gitti. Beklenmedik bir şekilde Kraliçe Sabran onun yerini aldı.

"Glorian, uyanık mısın?

Kendini tekrar ayağa kaldırmaya çalıştı. "Evet, Anne.

Kraliçe Sabran yatağın biraz uzağında durdu. "Sana veda etmeye geldim. Altın tacı ateş ışığında parlıyordu. "Umarım daha iyi hissediyorsundur.

"Evet, teşekkür ederim.

"Güzel. Kraliçe Sabran eldivenli ellerine baktı. 'Glorian, ilk kez senden bu kadar uzun süre ayrılıyorum. Erdemliler Konseyi Inysh işlerini kontrol altında tutuyor ama bana ihtiyacın olursa yazabilirsin. Mektubunu Lord Robart'a ver.

"İyi olacağım anne. Beni daha önce de birçok kez burada bıraktın. "Zaman değişti.

Yatağın ucundaki sandığın üzerine oturdu ve gözlerini alevlere dikti.

'Sana karşı duygusuz davrandığımı biliyorum. Bütün hayatın boyunca,' dedi. Glorian dinledi. 'Önemsediğim için, önemsemediğim için değil. Kimse bana nasıl anne ya da kraliçe olunacağını öğretmedi. Ben sadece seni zırhlandırmaya çalıştım. Taç merhamet göstermez. Acımasızdır. Hróthi'nin dediği gibi, onun ağırlığı altında ezilmemek için kemiklerinde demir olmalı.

Ateş çıkırdadı.

'Ben de üşüyorum. Kanım dondu,' dedi Kraliçe Sabran, Glorian'ın sadece duyabileceği kadar alçak sesle. "Dehşet Dağı açıldıktan sonra ben de aynı soğuğu hissettim, ama bunu gizlemek için çok uğraştım. Sanki uyanıkmişim gibi gerçek görünen rüyalar gördüm. Geceleri bir ses duydum.

"Ben de öyle," diye fısıldadı Glorian.

"Sesi duyduğunda ne görüyorsun?" "Sanırım bir şekil hatırlıyorum, bir insan gibi.

"Seninle konuşacak. Her zaman anlamayacaksın. "Kim o, anne?

Glorian ilk kez o yeşil gözlerde bir tedirginlik titreşimi gördüğünü düşündü.

"Onun Aziz olduğuna inanıyorum," dedi annesi, "ama bizimle gizemli yollarla konuşuyor. Benim için figür, yüksek benliğim, Halgalant'a yükselecek olan parçam olduğuna inandığım bir kadındı. Bazen sadece bir ses vardı. İlahi olanla sohbet etmemi sağlıyordu. Bu rüyalar aracılığıyla Aziz beni teselli etti ve bana rehberlik etti, asla yalnız olmadığımı hatırlattı.

"Hâlâ görmüyor musun?

"Ne zaman geleceklerini nasıl kontrol edeceğimi öğrendim. Vattengard'dan döndüğümde, elimden geldiğince sana öğreteceğim. Bu arada, bu rüyalardan kimseye bahsetmemelisin Glorian. Bazıları cehaletleri yüzünden bunları büyücülüğün ya da deliliğin kanıtı olarak görebilir.

Akıllıca bir vuruş onları böldü. "Majesteleri," dedi boğuk bir ses, "gitme vakti geldi.

Kraliçe Sabran ayağa kalktı. "Kendinize iyi bakın," dedi. "Florell size yardım etmek için burada kalacak. "Emin misin, Anne? Glorian şaşırarak şöyle dedi.

"Florell senin en yakın arkadaş.'

'Nyrun ve Liuna var. Seni en iyi Florell tanır. Senin konusunda ona güveniyorum. Yüzü tekrar solgun taşa dönmüştü. "Elveda kızım. Aziz, iyiliğiyle seni güvende tutsun.

Glorian ifade etmek istediği kelimeleri bulmaya çalıştı. *Seni gururlandıracağım. Korkuyorum. Beni yarısı kadar sevdiğini düşünmesem de seni seviyorum. Kızıma asla senin bana davrandığın gibi davranmayacağım.*

Tek söylediği 'Hoşça kal anne,' oldu. "Sana iyi yolculuklar dilerim. Lütfen Lord Magnaust ve Prens İdrega'ya iyi dileklerimi ilet.

"Göndereceğim.

Kraliçe Sabran arkasını döndü. Glorian derin bir cesaret kuyusu buldu ve "İyi bir kraliçe olacağım," dedi.

Annesi durdu.

"Benim zayıf olduğumu düşünüyorsun," dedi Glorian, sesinin titrememesini isteyerek. "Hep öyle düşündün - ama ben kimin kanından ve canından olduğumu biliyorum. Ben Aziz'in seçilmişiyim, onun bitmeyen asmasının meyvesiyim, sonsuz karların demiriyim. Ben Hırslı Sabran'ın ve Kuzey'in Çekici'nin kızıyım ve bu diyarı korkusuzca yöneteceğim. Hükümdarlığım gelecek yüzyıllar boyunca hatırlanacak. Kelimelerin sessizlikte süzülmesine izin verdi, sonra 'Ben yeterim' dedi.

Kraliçe Sabran çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. İfadesini okumak imkânsızdı.

"İnanç sadece ilk adımdır," dedi çok yumuşak bir sesle. 'Zırhını dövmeye başla, Glorian. Buna ihtiyacın olacak.

O gittikten sonra Glorian günlerdir ilk kez ayağa kalktı ve pencereye gitti. Anne ve babasını en son sisin içinde at süren iki figür olarak görmüş.

Mahkûmiyet, pruvasından kışına kadar bembeyaz, kalasları üst üste dizilmiş kaburgalar gibi. Inysh filosundaki en etkileyici uzun gemi, bir kralın kraliçesine düğün hediyesi. Inys ve Hróth sancaklarını dalgalandırarak Ashen Denizi'nin gri sularında yol alıyordu.

Çoğu Hróthi gemisinin aksine, *Mahkûmiyet*'in kış tarafında bir güverte evi vardı. İçeride, Sabran Berethnet yatağın üzerindeki kürklerin **i ç i n e** daha da kıvrılmıştı, soğuk çimenlerin üzerindeki kırağı gibi üzerinde toplanıyordu.

Bardholt güvertedeki yürüyüşünden saçlarında karla döndü. Sabran onun soyunmasını izledi. Son savaşından on yıllar sonra bile hâlâ bir savaşçının yapısına sahipti. Çıplak bir halde onun yanına uzandı ve elini kürkün altından geçirerek kalçasını buldu. Her zaman bir kömür kadar sıcaktı.

"Soğuk geçmedi mi tatlım?" "Geçecek.

Sabran başını onun çenesinin altına soktu, hâlâ sıkı ve kaslı olan göğsündeki eski yara izlerini takip etti. Parmaklarını ailesine ayırdığı şefkatle onun saçlarında gezdirdi.

Bardholt tüm benliğini ona açmıştı. Savaşta günahlarının her birini, ona karşı işlenen kötülükleri, onu sırlıslam eden kâbusları biliyordu.

onu ter içinde bıraktı. Karşılığında ona kurşuni günlerinden, ortada hiçbir neden yokken kendini ıssız hissettiği günlerden bahsetmişti.

Yine de ona tüyler ürpertici rüyalarını anlatacak cesareti kendinde hiç bulamamıştı, yıllarca onu rahatsız eden, kapıyı kilitleyecek kadar korkutan rüyalarını. Bir zamanlar Bardholt'un dinsiz olduğunu düşünmüştü, oysa geceleri buzdan bir ruhtan daha soğuktu ve kafasının içinde sesler duyuyordu.

"Sis hâlâ yoğun mu?" diye sordu ona Hróthi dilinde.

"Her zamankinden daha ağır. Bir kolunu ona doladı. "Korkma. Tam zamanında yola çıktık.

Vattengard'a ulaşmak hâlâ bir haftadan uzun sürecekti. Bardholt burayı, Kül Denizin ötesinden Ments'e bakan kasvetli bir kale olarak tarif etmişti. Ailesi için bir diyarı ele geçirdikten on yıllar sonra, Heryon Vattenvarg daha fazlasını arzuluyordu. Magnaust gururlu bir aptaldı - bir Vetalda prensesi onun için fazla iyiydi - ama Idrega ondan üç yaş büyüktü ve büyükannesi gibi zekiydi. Vattenleri hizada tutabilecek biri varsa, o da oydu.

Şimdi Erdemliliğin Zincir Zırhı her zamankinden daha güçlü olmalıydı. Vatten Klanı sadık kalmalı ve Ments sessizliğini korumalıydı. Rozaria Vetalda da bunu biliyordu. Bağları en iyi güçlendireceğini düşündüğü akrabasını önermiş, Sabran da karşılığında kendi akrabasını önermişti.

Bardholt'a henüz söylememişti. Glorian'ın bir Hróthi ile evlenmesini istiyordu - savaştaki arkadaşlarına ve onların varislerine güveniyordu - ama Yscal'lar yüzyıllardır Inys'in yanında duruyordu. Glorian Therico ile evlenecek, Magnaust Idrega ile evlenecek ve Virtudom güvende olacaktı.

Bunu ona Vattengard'da söyleyecekti. Adam çok üzülecekti ama o her zaman yaptığı gibi olayları kendi istediği gibi görmesini sağlayacaktı.

Bardholt onun yanında uykuya dalıyordu. Altın aşk düğümü yüzüğü her zamanki gibi parlatılmıştı. "Glorian'a yazabileceğini söyledim," dedi Bardholt'un kıpırdanmasını sağlayarak. "Eğer öğütlerime ihtiyacı olursa.

"Eminim buna yürekten inanmıştır.

"Sadece yürek değil. Cesaret," dedi Sabran, çok yumuşak bir sesle. "Bana korkusuzca hükmedeceğini söyledi. Kendisinin yeterli olduğunu. Benimle yüzleşti, tıpkı bir zamanlar irademi hafife almaya cüret eden Malkin Kraliçesi'yle yüzleştiğim gibi. Kendi gözlerimin bana baktığını gördüm.

"Sana söylemiştim. Glorian taç giydiğinde, Inys emin ellerde olacak. Onun göğsünün altını okşadı. "Ve birlikte olabiliriz. Aramızda hiçbir denizin durmasına gerek yok.

Onun her gün yanında, her gece yatağında olduğunu hayal etti. Diğer yoldaşlar gibi yaşamak. "Bu hayal bizden çok uzakta," dedi.

dedi, gözlerinin içine bakmak için dönerek. 'Senin ve benim saçlarımızda gümüşler olabilir ama tahtlarımızı henüz terk edemeyiz.

"Hayır. Onlar için çok savaştık. Adam kadının çenesinde gezindi. "Ve birbirimiz için.

Dudaklarını onunkilere indirdi. Kadın parmak uçlarını adamın sakalında, altın sarısı saçlarında gezdirdi. Şimdi bile, düğün gecelerinden bunca yıl sonra, onun dokunuşu içini sızlatıyordu. Onu içine aldığı anda, her zaman yaptığı gibi adını bir dua gibi soludu.

Sonra bir kolunu başının arkasında kavuşturup diğerini kadının beline dolayarak yattı, nemli kaşları düşüncelerle çatılmıştı. "Seni rahatsız eden ne? Sabran yüzünü izleyerek ona sordu.

Bardholt bir eliyle onun sırtını okşadı. "Glorian. Sesinde şüphe vardı. "Forthard kış ağrısı olduğunu söylüyor ama ben bunu birçok kez gördüm. Şimdi iki kez bu nöbetleri geçirdi.

Sabran gözlerini kapadı. Bu ona anlatmak için bir başka altın fırsat değil, yıllar geç kalmış, lekeli bir fırsattı.

Bunun yerine, bunu eski bir kıymığı düzeltmek için kullanabilirdi.

"Kraliyet Muhafızları bana bir şey söyledi," dedi. "Yere yığılmadan önce, Wulfert Glenn onun yanından henüz ayrılmış.

"Ne olmuş?

"İlk seferinde de yanındaydı. Onun yüzüne bakmak için doğrulup oturdu. "Bard, onda kendini gördüğünü biliyorum. Neden oyun arkadaşı olmalarını istediğini anlıyorum - prensesin arkadaşı olarak görülmek ona güvenlik ve meşruiyet sağlıyordu. Ama her ne kadar eski yöntemleri küçümsesek de, ikimiz de onların topraklarımız üzerindeki etkisini biliyoruz. Dehşet Dağı tüt t ü r m e y i bırakmadı. Glorian'a yapılan saldırıdan sonra, Ormanın Çocuğu'yla olan yakınlığının öğrenilmesi halinde neler olabileceğinden korkuyorum.

"Bunun onun hastalığıyla ne ilgisi var?

"Bazı kuzeyliler bayılmanın bir kişinin bir cadının yakınında olduğunun işareti olduğunu söyler. 'Bana da cadı diyorlardı. Kâfir ve lanetli,' diye hatırlattı ona. 'Bir zamanlar kendi halkım bile. Tüm bu temelsiz korkuyu gördün, ama şimdi soruyorsun

Wulf için mi tutayım?"

'Kendi evinde nasıl istiyorsan öyle yapmalısın. Ama o ve Glorian artık çocuk değiller ve zaman değişti. Teşvik ettiğiniz bu dostluk ikisi için de tehlikeli.

Ne öneriyorsun?

'Duman dağılana kadar onu uzaklaştırın. Bir kutsal kişi onun erdemine kefil olsun.

"Peki ya testleri geçemezse?" dedi sessiz ve acı bir sesle. "Babası benden ona göz kulak olmamı istedi. Bu dünyadaki tek suçu doğmakken, onu benim yaptığım gibi nasıl mahkemeye çıkarabilirim?"

Sabran onun derin yara izi olan yanağını okşadı. "Bunu bir düşün," dedi. "Hepsi bu kadar."

Bardholt onun tıraşına uzanışını izledi. Florell'in genelde yaptığı gibi saçındaki karışıklıkları düzeltmeye çalışırken ağzının kenarından bir gülümseme geçti.

"Ne?" dedi Sabran. Sabran omzunun üzerinden ona bakarak, "Ne?" dedi. "Ne oldu?"

"Ben genç ve aptalken senin daha da güzelleşebileceğini hiç düşünmemiştim. Bakışları onu delip geçti. "Büyük Masa'daki yerimi almadan önce, sana Kuzey'i verdiğim gibi Yikala'yı da verebilirim."

Kadın durdu.

"Yikala," dedi. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Güney'i dönüştürmek Aziz'in hayaliydi," dedi Bardholt. "Kediko Onjenyu'nun sonunda eski tanrılarından vazgeçmesine izin ver. Bırakın Erdemliliğin Zincir Zırhı'na katılsın. Hepsine izin verin. Ben Kuzey'in Çekici'yim, sen de Hırslı Sabran'sın. Yapamayacağımız hiçbir şey yok."

Sabran onun gözlerindeki yemini gördü. Cevap vermeden saçlarını taramaya devam etti.

Bir saat sonra, yüzündeki yıllar silinmiş, mışıl mışıl uyuyordu. Sabran uyanıktı, asla açıklamaya cesaret edemediği diğer yakınlığı istiyordu. Bu ilahi bir aşktı, gizemli ve korkunç. Yıllar sonra ilk kez kapıyı açtı ve uykunun o ilk eşliğinin altına gömüldü.

Orada mısın?

Evet, dedi ses olmayan ses. Uyuyordum. Temkin tadı veren bir ürperti. Son aradığından bu yana epey zaman geçti, eski dostum.

Beni geri çeken korku. Kızım için.

Sessizlik geri döndü ve gölgenin teklifini reddettiğini düşündü.

Kızlar, dedi ses. Rahmimizde kıpırdandıkları andan itibaren bize sahip oldular. Bizi terk edeceklerini bile bile onları yarattık, ama etleri ilk başta bizimdi ve onları asla bırakamayız.

Sabran artık bundan emindi. Kadın oydu - ama kendi bedeninde, hissedebildiği bedeninde, bir çocuk büyütmüş ve onu dünyaya getirmiş olan bedeninde değil. Bu ilahi benliği idi, onun aynı zamanda Aziz olan parçasıydı.

Şimdi anlıyorum ki sen asla bir lanet değilmişsin. Gözlerini biraz açtı ve uyanıkken gördüğü rüyanın nefesini nasıl kestiğini izledi. Sen her zaman benim arkadaşımydın ve öğütlerini özlüyorum.

Benim de seninkini özlediğim gibi. Diğer taraftan gelen kederi hissetti. Keşke kız kardeşler olarak buluşup kucaklaşabilseydik. Keşke bunun bir rüya olmadığından emin olabilseydim.

Bir rüya diğer şeylerden daha az gerçek değildir.

Sabran kırmızı bir elbise giymişti. Arkasına baktığında Bardholt hâlâ uyuyordu, elleri göğsünde açıktı - gururlu Kuzey kralı, hâlâ Aziz'i yüceltmeye aç.

Vattengard'a vardıklarında, yol göstermesi için dua edecekti.

Bir pelerine bürünerek dışarı çıktı ve pruvaya doğru yürüdü. Tebaası onun için bir yol açtı. Başını saygıyla eğmiş olan Wulfert Glenn'i gördü.

Glorian'ın ondan etkilenmesine şaşmamalı. O da iki âlem arasında sıkışıp kalmıştı.

Sis karanlıktı ve arkasında güneşten eser yoktu. Sabran taç giydiği gün olduğu gibi geminin başında dimdik duruyordu. Kara sulardan yükselen buharı izledi.

Bir an için yine o Sabran'dı, yeni bir çağ için yeşiller giymişti. Kalabalık, kalabalık onun adını çağırıyordu - onu, Inys Kraliçelerini çağırıyordu. O gün yıllar sonra ilk kez gülmüştü. Genç ve canlıydı ve dünya onun önündeydi.

Güneyden bir rüzgâr esti. Vücudu hareketsiz kaldı ve saçları boğazına doğru kıvrılırken onunla yüzleşti.

Sis duman gibiydi, tek farkı dondurucu olmasıydı. Yağmur yakında yağacaktı ve bir kuşun üzerinde kaçış yoktu. Wulf ıslak saçlarını gözlerinden silkeleyerek bir halatı tekrar bir araya getirdi. Yanında Vell katrana kenevir karıştırarak kalafat yapıyordu. Kürklerinin içinde titriyordu, solgun yanakları çiğdi.

"Vattengard'da havanın daha sıcak olacağını umamam," dedi. "Aziz ne derse desin, kış düşün için uygun bir zaman değil.

"Evet. Wulf mandarını indirip ellerinin içine üfledi. 'Prenses Idrega için üzülüyorum. Evlenmek için berbat bir zaman, özellikle de Magnaust Vatten gibi kendini beğenmiş biriyle evlenmek için.

Bakışlarının yukarıdaki griliğe kaymasına izin verdi. Sanki bulutlar gemide onlara katılmak için gelmiş gibiydi. Eli tuniğinin altındaki, Eydag'ın ona verdiği güneş taşına gitti.

"Hiç evlenir miydin? Vell ona sordu.

Wulf iradesi dışında, kollarını kavuşturmuş denizi izleyen Regny'ye doğru baktı.

"Bunun kaderimde olduğunu sanmıyorum," dedi Wulf. "Senin mi?"

'Her halükârda mutlu ölebilirim. Benim istediğim Kral Bardholt'a ölene kadar hizmet etmek, sonra da kalan günlerimi Güney'de, sıcak bir yerde geçirmek. Eğer bunu benimle paylaşmak isteyen biri olursa - arkadaş ya da sevgili - bu çok iyi olur. Ama yalnız da gidebilirim.

"Senin hep Hróth'a bağlı olduğunu düşünmüştüm," dedi Wulf gülerek. "Güneyde nereye?"

Kumenga, Lasia'da. Halassa Denizi'nde bir liman. Bir keresinde oradan bir tüccarla tanışmıştım. Bana Kumengan şarabının güneş damlaları gibi olduğunu söylemişti. O zamandan beri güneşin tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum.

'Yaşamak için iyi bir yol gibi görünüyor. Size katılabilirim.

Kraliçe kamarasından çıktığında ikisi de başlarını öne eğdi. Zengin kırmızılar giymiş olan kraliçe mürettebatın arasında eğri bir çivi gibi göze çarpıyordu. Yanlarından geçerken Wulf'a okunamayan bir bakış attı.

Pruvaya ulaştığında siyah saçlarının telleri serbest kaldı. Wulf, Inysh'lerin kraliçelerinin hep aynı yüzle doğduğunu ilk ne zaman fark ettiklerini merak etti. Geçmişinin gölgesinden ve bir cadıdan korkan bu adada şüphe çekmekten nasıl kaçınmışlardı. Belki de Berethnet'lerin zenginliği, yüksek duvarları ve arkalarında bir efsane olduğu içindir.

Wulf'un ise hiçbir şeyi yoktu. Ne bir efsane, ne bir geçmiş, ne de bir açıklama. Sadece belirsiz bir arı rüyası.

"Vell. Wulf."

Yukarı baktılar. Kral Bardholt ayı postuna bürünmüş bir halde ortaya çıkmıştı. "Efendim," dedi ikisi de.

"Wulf, seninle konuşmam gerek.

Vell ona meraklı bir bakış fırlattı. Wulf ayağa kalktı ve güverte boyunca kralın yanında yürüdü.

"Nasılsınız? Bardholt ona sordu.

"Dalgalara geri döndüğüme sevindim, Majesteleri.

"Güzel. Gülümsemesi sıkıydı. 'Wulf, bu düğünden sonra benim için bir şey yapmanı istiyorum. Inys'e dönmeni ve Rathdun'daki kutsal kişilerle birkaç hafta geçirmeni istiyorum.

"Efendim?"

Bardholt durdu ve onunla yüzleşti. Yüz ifadesi kararlılık ve derin keder arasında gidip geliyordu ve boğazı düğümlendi. "Kızım bazı bayılma nöbetleri geçirdi," dedi sonunda. "Anladığım kadarıyla her iki olayda da bayılmadan hemen önce sizinle birlikteymiş.

"Leydi Glorian iyi mi?"

"İyi ama bu tesadüf talihsiz bir olay. Sizin hakkınızdaki bazı eski kuşkuları alevlendirdi. Bardholt onu omzundan tuttu. "Seni koruyacağıma, yanımda sana onurlu bir yer vereceğime yemin ettim. Ama bu gıybet ileri sonsuza dek susturmak için, sanırım en iyisi kutsal kişilerden lanet taşımadığınızı onaylamalarını istemek.

Wulf sözler kafasına dank edince ona bakakaldı. "Yani evinizden ayrılmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Sadece bir süreliğine orada olacaksın, Wulf. Sen benim hizmetk rımın, ömür boyu bana yemin ettin.

Nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Ya kutsal kişiler benim bir cadı olduğumu söylerlerse?" "S ylemeyecekler. Bardholt kavrayışını sıkılaştırdı. "Hiç korkmayın. Aziz'i tanıyorum seninle birlikte."

Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı. Bunun yerine, Wulf'u kalbinin göğsüne çarpmasıyla baş başa bırakarak uzaklaştı.

Yaptığı onca eğitim, onca yıl. Babasının ona olan sevgisi. Ona iyi bir hayat vermek için yaptıkları fedakarlıklar. şövalyelik hayalleri. Rathdun Mabedi'ne ayak bastığında hepsi uçup gidecekti.

Ayakta kalmak için direğ e tutundu. Roland ona o cadı avcılarının ne yaptığını anlatmıştı -her zaman tuzak olan sorular, büyücülüğün izlerini yok etmeye yönelik  etin sınavlar. Wulf dolu gözlerle Kral Bardholt'un Kraliçe Sabran'a katılmasını izledi.

İşte o zaman sesi duydu. Yavaş ve ritmik bir vuruş, küreklerin suya hep birlikte vurması gibi.

Gemideki herkesin başı döndü. Bardholt bir elini yan tarafa koydu. "Okçular," diye seslendi. Denizcilerin yarısıyla birlikte Regny de bir ok attı. "Sabit durun.

"Efendim, ne geliyor?" dedi bir ses.

"Görelim bakalım. Bardholt gözlerini kıstı. "En son davul sesi duymayalı uzun zaman oldu.

Wulf önce *davul değıl* diye düşündü ama Bardholt daha iyi bilirdi. Ne de olsa savaşa gitmişti.

Ments olabilirdi. Belki Vatten bile olabilirdi. Düğün, Bardholt'u güçlü oldukları denize çekmek için bir şans olabilirdi. Belki de onun k hyası olmaktan bıkmışlardı ve bir Yscali prensesi bile hırslarını dizginleyemiyordu. Wulf kafasında bu olasılıklar dolaşırken, bir eli saksağında, sisin içine baktı.

Sisin içinden çıkan şey düşman gemisi değıldi. Sudan değıl, gökyüzünden geliyordu.

R zg rda süzülen karanlık bir yırtıcı kuş. *Bir deniz şahini*, diye düşündü Wulf uzaktan - kanatlarının geminin uzunluğundan daha geniş olması dışında. Dalgaları yardılar.

Onu gördüğü o ilk anlarda, zihni bir mihenk taşı ararken ve duyuları yavaşlarken, duvar halılarını, mabet pencerelerini, dua kitaplarını ve onların sınırlarına musallat olan canavarı hatırladı.

Gözleri ateş çukurları gibiydi, her biri pulları kadar siyah bir gözbebeğiyle yarılmıştı. Gözleri hem boş hem de vahşice canlıydı. Canavar, o korkunç kanatlarıyla havada tuttuğu *Mahkûmiyet*'in üzerinde yükseliyordu.

Ve Wulf kendisinin de etten olduğunu hatırladı. Derisi sinire bulanmış, kemiğe sarılmış, tırnakları, dişleri ve kılları filizlenmişti ve bunların hepsi tüketilebilirdi.

Wyrn - çünkü o bir wyrmdi - tek kelime etmedi. Bunun yerine ağzını ardına kadar açarak sıra sıra dişlerini gösterdi (*Aziz, kurtar bizi, kurtar bizi*) ve boğazındaki uçurumdan bir ışık yükseldi.

Bardholt irkilmedi. Inys Kraliçesi de öyle. Bu cesaret olabilirdi; bu korkunun uyuşukluğu, sesi çalan ve uzuvları bağlayan bir korku olabilirdi.

Merhamet için hiç ağlamadılar. Savaşmaya ya da kaçmaya da çalışmadılar. Bunun yerine, yaşamlarının son nefeslerinde kral ve kraliçe birbirlerine uzandılar. Wulf, Bardholt'un Sabran'ın önünde hareket ettiğini gördü, sanki onu kurtarmak için zayıf bir umudu varmış gibi - yüzünün keskin parıltısını gördü, uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu - ateş ikisini de yutmadan önce.

Pruvada da durmadı. Wulf'un kızıl ölümden kaçacak vakti olmamasına rağmen, bir içgüdü onu tek koruma olan direğe doğru hamle yapmaya itti. Pelerini havaya kalkarken b a ğ ı r d ı . Kızıl alev güvertede kükredi, kıvılcımlar parmak eklemlerini ve ensesini kabarttı, derisinde yakıcı metal darbeleri oluştu.

Direğin tepesi parçalandı ve yelken parçaları serbest kalarak yanmaya başladı.

Hepsi kırmızıydı. Her şey beyazdı, her şey siyahtı. Ölenlerin çığlıkları havayı parçalıyordu. Her yerde yanıyorlardı ve fokurdayan eriyiklerin kokusunu alabiliyordu, yağ ve bakır, boğucu bir tatlılık. Parıltının arasından, korkunç demir sivri uçlarla biten, ağaç kadar kalın bir kuyruk gördü. Bu, sis onu örtmeden önce gördüğü son yaratıktı.

İsimsiz Olan. Sonunda geri dönmüş, intikamını almaya gelmişti. Wulf pelerinini yırtıp attı ama dokunduğu her şey onu yeniden tutuşturdu.

Eldivenleri alev almıştı. Ayak izleri. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Hiç böyle bir ateş görmemişti.

Güverteye düştü. Kollu elleriyle, acıdan çılgına dönmüş bir halde gözlerini ovuşturdu, daha fazla gözyaşı onları bulanıklaştırdı. Son seslerini çıkarırken kıvranan bedenler, diğerleri çoktan kabuk bağlamıştı. Vell'i buldu ama o Vell değildi, o şey Vell değildi-

Artık Regny'nin acı dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Dökülen katran gölünün içinde çırpınıyor, kendi yanan kürklerinin içinde hırlıyordu. Sıcak külü soluyarak, dişlerini sıkarak ona doğru süründü.

Rüzgâr değişt i ve gün karardı, böylece gemiyi aydınlatan tek şey ateş oldu. Yaratık etrafta dönüyor, iş ini bitirmeye geliyor olmalıydı. Korlar erimiş cam yağmuru gibi düşüyordu. Dokundukları her şey alev aldı. Wulf, korlar üzerine düşerken bile kendini ileri doğru çekti.

Kararan sisten ulumalar yükseliyordu. Diğer gemiler. Dumandan neredeyse kör olan Wulf, katranla kayganlaşmış elleriyle Regny'yi yakaladı. Onu öksürerek göğsüne götürdü ve onunla birlikte yandı, hasırdan bir adam.

Ateşle ölüm mü, suyla ölüm mü? Yirmi yaş sormak için çok genç görünüyordu. Güvertede kalmayı, bir daha hiç hissetmeden önce son nefesine kadar ölümünü hissetmeyi düşündü. Sonra ayağ a kalktı.

Sadece cadılar ateşle öldü. Son günü, son seçimi gerçek olsun.

41

Doğu

Beklediği dönüş bu değildi. Botları bir yıldan uzun süredir ilk kez İpyeda Dağı'nın karına dokunduğunda, doğruca çan kulesine koştu. Aşağıda, hüzünlüler yuvalarından sesleniyorlardı.

Ne yapacağını biliyordu.

Seiiki'yi nasıl koruyacağını biliyordu.

Sadece ay parlıyordu ama zifiri karanlıkta bile yolunu bulabilirdi. Dev çanın önünde durdu ve şimdi anlamaya başladığı çanın belindeki yazıyı gördü:

GECE ÇÖKENE KADAR YÜKSELEN

ATEŞİ UZAK TUTMAK İÇİN

Dumai iki eline birer ip doladı ve Kanifa'yla birlikte yıllarca yağlayıp temizledikleri büyük kütük olan vurucuyu tüm gücüyle geri çekti. Ağırlığını diğer tarafa vererek kirişi antik demire doğru fırlattı.

Kraliçe Çanı çaldı.

İpleri bıraktı. Ses alçaktan ve derinden yuvarlandı, tüm kemiklerine işledi, siyah gecenin içinde gümbürdedi.

Yavaş yavaş azaldı. Dumai karın içine yığıldı, kükremenin altındaki sessizliği dinledi.

Belki de kimse cevap vermeyecekti. Kıştı, gecenin körüydü ve hiç kimse çanın sesini duymamıştı. Hâlâ nefes alan kimse yoktu.

Aşağıda bir yerde ikinci bir çan daha çaldı. Bir süre daha sessizlikten sonra üçüncü bir çan cevap verdi - daha uzakta, ama rüzgârdan duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Müzik şehrin dört bir yanına yayılıyor, her vuruş ve çan sesiyle birlikte uzaklardan bir başkası geliyordu. Dumai toparlandı. Vücudundaki tüm gücü çekicini geri çekip tekrar savurmak için kullandı - kolları titreyene ve dizlerinin bağı çözülene kadar tekrar tekrar.

Çağrı Seiikinese gecesini doldurdu. Rayonti Havzası'ndan batıya Sidupi'ye ve kuzeye Ginura'ya, doğuya Isunka'ya ve güneye, Ampiki'nin fırtınalı kancasına k a d a r dalgalandı.

Ve sonunda - en sonunda - tanrılar uykularından uyandılar. Nehirlerin derinliklerinden ve göllerin aşağısından; limanlardan, yaşlı mangrov ormanlarından yükseldiler. Her bir yıldız binlercesine ayrılıyor, karanlık gökyüzü ejderhalarla göz kamaştırıyordu.

Ve bir yerlerde bir kadın, rüyasındaki figür parçalara ayrılıp kül gibi savrulurken ve onunla birlikte aralarındaki uzun iplik de onu yalnız bırakırken bir çığlıkla uyandı.

III

Ateş Çağı

CE 511

Wulf iége'de, ic on öperre'de.

Fæst is þæt ēglond, fenne biworpen ...

Ungelīce is ūs.

- Anonim, *Wulf ve Eadwacer*

42

Güney

Hidat nemli saçlarını ayırırken Tunuva hiçbir şeye bakmadı. Yağ lambaları titreyerek yıldızsız karanlığı bastırıyordu.

Şafakla birlikte Ana'nın yeni bir temsilcisi olacaktı. Tunuva bu gece için endişelenmişti, üzüntüsünü gizleyemeyeceğini biliyordu. Keder her saati bir tırmanışa dönüştürüyordu ama Esbar için bu yükü taşımak zorundaydı.

Saghul Yedanya sessizce ölmüş, bedeni küçülmüş ve sararmıştı. Mezar bekçisi olarak cenaze törenlerini yönetmek Tunuva'ya düşmüştü. Bu, nadiren yerine getirdiği bir görevdi ama yerine getirdiğinde, ailesinin ölüyü onurlandırmasına öncülük etmek bir merhem oluyordu.

Aynı gün şafak vakti, o ve Esbar eski dostlarını yıkamış, geçiş ve ölüm ilahlarına dua etmişlerdi. Gün batımında Saghul'u ağacın dibine yatırmışlar, kız ve erkek kardeşleri ağıt yakarken köklerin ateşini geri almasına izin vermişlerdi. Ichneumon'u tümseğin üzerine kıvrılmış ve o gecenin ilerleyen saatlerinde ölmüştü, onu da yanına gömmüşlerdi. Tunuva her iki mezara da sabra ekmiş, tohumları reçine şarabıyla sulamıştı.

Saghul ağacın meyvesinde yaşamaya devam edecekti. Onun ateşi tüm kızlarına yol göstermeye devam edecekti.

Hidat işini bitirdiğinde Tunuva'ya bir ayna getirdi. Kafa derisi boyunca uzanan karmaşık örgülere baktı, sonra kendi bakışlarıyla buluştu. Gözlerinin altında hilaller vardı.

"Teşekkür ederim, Hidat.

Saatlerdir ilk kez konuşuyordu. Hidat bir elini onun omzuna koydu. "Bunu atlatabilirsin, Tuva.

"Hepimiz başarmak zorundayız. Tunuva aynayı yere bıraktı. "Ez için.

"Sen ve o her zaman Sağul'a en yakın kişilerdiniz, Denag hariç.

"Artık emin değilim. Onlarca yıllık dostluğumuz var ve Sağul beni hâlâ gafil avlayabiliyor.

Cevap gelmedi. Hidat arkasını döndü ve saçındaki altın kelepçeleri düzeltti.

Siyu koridorda bekliyordu, yeşil pelerini omuzlarına örtölmüştü. Hamileyken meyveyi yemiş olmasına rağmen, henüz resmen inisiye edilmemişti. Saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılmış, akik ve altın varaklı bir başlıkla süslenmişti.

"Ah, Tuva," dedi onu kucaklayarak. 'Çok güzelsin. Keşke ben de senin kadar zarif olabilsem.

"Her zaman öylesin, güneş ışını. Tunuva gülümsemeye zorladı. "Hazır mısın?

"Evet. Siyu ellerini kavradı, gözleri parlıyordu. "Esbar için çok mutluyum. O kırmızı pelerin için doğmuş.

Siyu da en az iddia ettiği kadar mutlu görünüyordu. Anyso'nun gittiğinden haberi yoktu. Tunuva keşke ailesinin nerede yaşadığını bilseydi de ölüm haberini onlara ulaştırabilseydi diye düşündü.

"Bugün ona çok benziyorsun," dedi Tunuva ona. "Bu görevde ona destek olmama yardım eder misin?

"Elbette ederim.

Inisiyeler, başka yerlerde görevli olanlar da dahil olmak üzere, Esbar'ın Başrahibe olmasını oybirliğiyle onaylamışlardı. Gashan kısa bir onay göndermişti. Beş yüzyıl boyunca bir munguna sadece iki kez reddedilmişti - biri ichneumon'unu ihmal ettiği için, diğeri de bir Başrahibe kendi öz kızını aday gösterdiği için. Esbar yönetme hakkını kazanmıştı.

Hidat beyaz pelerini içinde, altın işlemeli ahşap bir sandıkla çıkageldi. "Senin için, mezar bekçisi," dedi ve sandığı uzattı.

Tunuva onu kabul etti. Sandık göröndüğünden daha hafifti ama içindekiler Esbar'a ağır gelecekti.

Üçü birlikte Tarikat'ın içinden geçerek Kan Vadisi'ne giden merdivenlerden inen korteje katıldılar. Tunuva Canthe'yi gördü ve ona küçük bir baş selamı verdi.

Saghul, Canthe'nin Tarikat'a katılması da dahil olmak üzere son arzularını içeren bir tablet kazımıştı. Bu isteği yerine getirip getirmeyeceğine karar vermek Esbar'a kalmıştı. Tunuva onun bunu yapacağını biliyordu. Saghul'u başka türlü yapamayacak kadar çok sevmiş ve saymıştı.

Tören her zaman geceleri, ölen kız kardeşlerinin alevleriyle yanan meyvelerin altında yapılırdı. Tunuva öldüğünde sadece on iki yaşındaydı.

Saghul yatırım yapmıştı ama bir kadının Başrahibeye dönüşmesini izlemenin mucizesini hatırlıyordu.

Savaşçılar bir tarafta, erkekler diğer tarafta durarak Esbar için bir yol açtılar. Siyu Yeleni'nin yanına gitti, Tunuva ise Denag ve Apaya'ya katıldı - her ikisi de beyazlar içindeydi - ağacın dibinde. İçneumon miskini, çiçeğini ve meyvesini kokladı.

Esbar basamaklarda görüldüğünde sessizlik çöktü. Erkekler ve postulantlar lambalarını kaldırdılar, inisiyeler de kendi alevlerini tutuşturdular. Birçok göz dalgalanan ışığı yansıttı.

Esbar şafak vakti büyüsunü yenilemişti - ocaktan çıkan parlak bir ateş ilahesi. Altında hiçbir şey olmayan, ağdan yapılmış bir Selinyi düğün giysisi giymişti. Yüzü bir oymaydı ama yanından geçtiği herkesle el sıkışıyordu.

Ağacın önünde diz çöktü. En büyükleri olarak, onun başına ilk elini koyan Denag oldu.

'Esbar du Apaya uq-Nāra,' dedi, 'Anne'ye sadakatle ve sorgusuz sualsiz hizmet ettin. Şimdi daha önce birçok kız kardeşin yaptığı gibi portakal ağacının önüne geliyorsun. Dallarının altında diz çöküyorsun, tıpkı Anne'nin yaptığı gibi. Bu aile şimdi senden Başrahibe olarak onu temsil etmeni, İsimsiz Olan'a karşı bize liderlik etmeni ve bizi birleştirmeni istiyor. Silahlanma çağrımızı kabul edecek misin?

Esbar 'Kabul edeceğim,' dedi.

Denag, Saghul'un en son taktığı ve üzerinde ağaçtan koparılmış değerli bir kehribar kabaşonu bulunan kolyeyi getirdi. Esbar onu almak için başını eğdi. Daha sonra Apaya elinde özsuyuyla öne çıktı.

"Esbar du Apaya uq-Nāra," dedi, "senin rahmimin meyvesi, Siyāti du Verda uq-Nāra'nın kanı olduğunu tasdik ediyorum. Tarikatın tüm çocuklarına anne olmaya hazır mısın?

"Hazırım.

Apaya onu meshetti. Yüzü yumuşayacak türden olmasa da, bu gece gururu açıkça ortadaydı.

En son hareket eden Tunuva oldu. Anahtarlarından birini Jontu Yedanya'ya uzattı, o da sandığın önünde diz çöküp kilidi açtı. Tunuva büyük bir dikkatle kutsal emanetlerin en değerlisini çıkardı.

Bir kokusu vardı - güneşte bırakılmış et, demir ve zaman gibi eski ve rahatsız edici bir koku. Yaşlılıktan gevrekleşmiş, neredeyse kabuk sertliğine kadar kurumuştı. Geçmişteki mezar bekçileri ancak ona titizlikle bakarak giyilemeyecek kadar sertleşmesini engelleyebilmişlerdi.

"Esbar du Apaya uq-Nāra," dedi Tunuva, "bu İsimsiz Olan'ın kanıyla ıslanmış, Anne'nin ölüm pelerini. Onu Esbar'ın üzerine örttü. "Ağırlığını ve beraberinde getirdiği her şeyi kabul ediyor musun?

Kabul ediyorum.

Yatırımın son adımında Denag, Esbar'a Mulsab adlı demir mızrağı sundu. Mızrağın sapı altın ve gümüşle kaplıydı, başı ise binlerce yıldır temiz ve keskin tutulmuş, cilalı bir karanlığa sahipti.

Esbar silahı aldı. Ayağa kalktığı anda ailenin geri kalanıyla yüzleşti.

'Ben Esbar du Apaya uq-Nāra, Portakal Ağacı'nın Başrahibesiyim. Kendimi yeniden Anne'ye adıyorum,' dedi. 'Alçakgönüllülükle onun yerinde duruyorum. Gururla, portakal ağacını koruyorum. Hepinize sevgiyle bakıyor ve kendimi size ebeveyn, kız kardeş, koruyucu ve mızrak ucu olarak sunuyorum.

"Kılıcını keskin, kalbini ateşle dolu tutsun," diye cevap verdi Tarikat, "ve adın, adı konmamış olması gerekenin içine dehşet salsın.

Tunuva tanımadığı bir yatakta uyandı. Elini üzerinde gezdirdi, çarşafı nemli ve çatlamış buldu.

Dışarıda bir şelale gürliyordu. Gelin Odası'nın desenli tavanını, Saghul'un görmüş olması gereken son manzarayı seyretti. Esbar bu yatağı istememişti - ona göre bu bir mezardı - ama Tunuva ona devam etmek istediği gibi başlamasını, yoksa yeni odasının ona musallat olacağını söylemişti.

Ve böylece Esbar ağaçla olan kutsal evliliğini burada, gül kokulu bir ölüm döşeginde uyuyarak tamamlamıştı. Bu küçük konforu ayarlayan yalnızca Imsurin olabilirdi. Esbar'ın gülün huzursuz rüyaları uzak tuttuğuna dair Ersyri inancına bağlı olduğunu biliyordu ve Siyu'yu yaptıklarında odalarının bu kokuyla dolu olmasını sağlamıştı.

Tunuva yine de bütün gece ona sıkı sıkı sarılmıştı. Güllerin bile uyanma korkusu üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Kutlamalar sabahın erken saatlerine kadar devam etmişti. Güneş şarabı dilinden düşmemişti. Siyu tüm gece boyunca dans etmiş ve gülmüştü, tüm bunlardan büyük mutluluk duymuştu. Esbar Anyso'yla ilgili haberi vermek için birkaç gün daha beklemek niyetindeydi. Siyu yıkılacaktı ama onun hayatta olabileceği umuduyla baş başa kalacaktı.

Eğer gerçeği öğrenirse, mutluluğu çürüyüp gidecekti.

Güneş ışığı yere vuruyordu. Kafesli pencerenin ötesinde, Esbar gece terlediğinde her zaman yaptığı gibi balkonda çırılçıplak duruyordu.

Tunuva ona katılmak için dışarı çıktı. Ufka bakıyordu, saçları spreyle parlıyordu. Alacakaranlıkta gözleri neredeyse siyah görünüyordu ama şimdi, ilk ışıpta, derin bir kehribar rengindeydi.

"Başrahibe," dedi. "Sanki bir rüya gibi.

"Güller işe yaradı mı?

"Sanırım güllerden çok sizin varlığınız işe yaradı. Kolyeyi hâlâ takıyordu. 'Hidat munguna olacak. Liderlik konusunda öğrenmesi gereken çok şey var ama güçlü ve ılımlı.

"Senden öğrenecek.

Esbar başını salladı. 'Tam da dünya bize karşı hareket ederken görevi devraldım,' dedi. "Saghul beni seçtiğinde, pelerini giymem gerektiğinden emindim ama genç ve atılgandım.

Tunuva ter içindeyken ona dokunmaması gerektiğini biliyordu ama olabildiğince yaklaştı. 'Şüphe ve korku doğaldır,' dedi. 'Hepimize karşı kutsal bir görevi miras aldın - ama biz de seni desteklemek için buradayız. Tarikatın hiçbir rahibesi yalnız değildir.

Esbar onun elini tuttu ve öptü.

"Başrahibe. İkisi de döndü. Apaya kolunda bir bornozla balkona çıktı. 'Kuşum az önce Daraniya'dan bir mektup getirdi. Padāviya'daki liman müdiresinden acil bir mesaj almış. Mentendon'dan oraya ciddi bir hastalık ulaşmış.

Esbar cübbesini çekiştirerek, "Hastalık mı?" diye sordu.

"Raporlar karışık, ancak şiddetli bir doğası var, kolları kırmızıya çeviriyor ve korkunç acıya neden oluyor. Majesteleri limanı ve Harmur Geçidi'nin güney tarafını kapattı.

"Tanrı aşkına neler oluyor? Esbar mırıldandı. "Dünya çıldırdı mı?

Ve nefesi ve kanatlarının rüzgârıyla, önündeki herkesi zehirleyen bir veba geldi. İnsanlar hastalandı. Kanları ısındı, o kadar ısındı ki çığlık attılar, kavga ettiler ve sokaklarda telef oldular.

"Yakıcı veba," diye mırıldandı Tunuva. "İsimsiz Olan'ın Yikala'ya üflediği lanet.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Apaya. "Güvende olmalıyız. Altan gelen bir hastalığın kanımızda kök salabileceğinden şüpheliyim.

"Peki ya erkekler, çocuklar?

Arşivlere danışacağız. Siyâti ya da Soshen bize bazı bilgiler bırakmış olabilir - Siyâti bir parfümcüydü ve şifa ve simyaya ilgi duyuyorlardı. Belli ki bu veba daha önce de gelmiş ve azalmış. Eğer bir tedavi ya da kalkan varsa, bunu biliyor olabilirler.

'Bu hastalığı kendimiz görmeliyiz,' dedi Esbar. "Düşündüğümüz gibi olduğundan emin olmak için.

"Evet, belki Siyu'yu gönderebilirsin," dedi Apaya. "Eğer hâlâ onun dünyaya gelmesini istiyorsan.

Tunuva, Saghul onu munguna olarak seçtiğinde aldığı altın yüzüğü çevirerek düşüncelere dalan Esbar'a baktı. Üzerinde bir güneş taşı çiçeği vardı.

'Tarikat'a seslenmeliyim,' dedi. "Apaya, hepsini Savaş Salonu'nda topla.

Gölgeye doğru yürüdü. Tunuva ince kaşlarını kaldıran Apaya'ya baktı. "Ona yakın dur, Tunuva," dedi sessizce. 'Tarikat onun dümeni, ama siz onun yelkeni olacaksınız.'

Kuşluk vakti hepsi toplanmıştı. Esbar dokuz sütunun önünde durdu.

'Bir süre önce burada bir yaratık doğdu, gözlerinde ateş vardı ve Dehşet Dağı kokuyordu,' dedi. 'Onun gibi başkaları da olacak. Bizim zamanımız geldi, kardeşlerim. Amacımızı yerine getirmeli ve Güney'i savunmalıyız.

Hepsi susmuş, dinliyordu.

'İçinizden küçük bir kısmı yarın Apaya uq-Nāra ile birlikte, karşı karşıya olduğumuz tehditler hakkında daha fazla bilgi edinmek için yola çıkacak. Geri kalanınız ağacı korumak için burada kalacak ve Güneyli müttefiklerimizden gelecek yardım çağrılarını bekleyecek,' dedi Esbar. 'Her postulant ve inisiye şafaktan gün batımına kadar eğitim görecektir. Her erkek işinin bir parçası olarak ok yapacak. Rahibeler, korumalarınız üzerinde çalıştığınızdan emin olun. Unutmayın ki aleve karşı savunmasız değilsiniz.

Tunuva yükselen bir gururla izledi.

'Dün beni İsimlessiz Olan'ın kanıyla boyanmış Cleolind peleriniyle kuşanmış olarak gördünüz. Bugün, size bu ihtişamı paylaşma şansı veriyorum. Yeryüzündeki kayadan doğan bu yaratıklar muhtemelen Dehşet Dağı'ndan akın eden wyrmelerin yavrularıdır. Herhangi bir inisiye bir wyrm öldürürse, beyaz pelerini onun kanıyla lekelemeye hak kazanacaktır. Pelerinleri kanlı olanlar Kızıl Hanımefendiler olarak bilinecektir.

Neredeyse o Inysh kelimesini, Ana'ya zorla taktıkları ismi tükürecekti.

"Düzenbaz Galian bir manastır kurmak için Lasia'ya geldi - bir din için bir ev kendi icat ettiği, kendisinin de efendisi olduğu bir manastır. Cleolind ona farklı türde bir manastır kuracağını söyledi ve öyle de yaptı,' dedi Esbar, acımasızca memnun kıkırdamalar eşliğinde. 'Ayrıca buraya bir gelin için geldi. Bir genç kız. Ben de size farklı türden genç kızlar yapacağım - onu titretecek kızlar. Kana bulanmış genç kızlar. Üçüncü bir rütbe. Yeni bir çağ için yeni bir rütbe.

Savaş Salonu onay çılgınlıklarıyla çınladı.

Esbar, "Beş yüzyıllık bekleyişin ardından, sadece Ana'yı yüceltmekle kalmayıp onun yaptığını yapacak nesil biziz," diye ilan etti. 'Kendinizi hazırlayın. 'dan

bugün savaştayız.'

Hepsi dağılırken Tunuva da elini tutarak onunla birlikte yürüdü. Bir büyü ürpertisi hissettiğinde durdu. Canthe girişte bekliyordu.

"Canthe," dedi Tunuva.

"Tunuva. Canthe başını eğdi. "Başrahibe, dün gece sizi rahatsız etmek istemezdim ama ağaca böylesine saygı duyulduğunu görmek ve onun yeni koruyucusunun yükselişini izlemek beni çok etkiledi. Bunu görmek için orada olduğum için çok minnettarım,' dedi rahatlamış bir gülümsemeyle. "Ve yeniden bir evim olduğu için.

Esbar kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?

"Rahmetli Başrahibe bana burada bir rahibe adayı olarak kalabileceğimi söyledi.

'Saghul son arzularını sadece bana ve Denag'a emanet etti. Bunu sana ne zaman söyledi?

"Esbar. Apaya onlara yaklaştı, sinirli görünüyordu. "Siyu'yu bulamadım. Nerede o?"

"O Lasian Havzası'nda," dedi Canthe.

Tunuva'nın içinde içgüdüler kıvrıldı. "Siyu'nun orada olmaması gerekiyor," dedi Esbar, kaşlarını çatarak. "Bu ne zaman oldu Canthe?

"Onu bu sabah çıkarken gördüm. Canthe hepsinin arasına baktı. "Yanında ichneumon'u ve bebeği vardı, ata binmek için giyinmişti, ben de öyle düşündüm-

Esbar ve Tunuva çoktan uzaklaşmışlardı. İçgüdüleri huzursuzluğa dönüştü. *Lütfen*, diye dua etti Tunuva merdivenleri koşarak çıkarken. *Lütfen anne, sadece avlanmasına izin ver.*

Güneş odasına vardıklarında, dikkatle katlanmış yeşil pelerinini ve bir not buldular. Esbar notu açtı ve Tunuva'nın da onunla birlikte okumasına izin verdi.

Hepinizin ne yaptığını biliyorum. Anyso'yu buzhanede buldum. Sevdığınız hiç kimseyi bu şekilde görmemeniz için dua ediyorum.

Lukiri ve Lalhar'ı aldım ama başka kimseyi almadım. Yeleni bu sefer hiçbir şey bilmiyordu.

Çocuğumu babasının öldürüldüğü yerde büyütmeyeceğim. Lukiri'yi ikimizin de güvende olacağını ve sevineceğini bildiğim bir yere götüreceğim. Beni bulmaya çalışmayın,

yoksa Tarikat'ı tüm dünyaya anlattırım.

Buzhanede hiç bulunmadı. Hidat ve Imin onu gömdü. Esbar başını salladı. 'İlahlara saygı duyuyorum ama dünyevi işlerimiz için onları asla suçlamadım. Şimdi burada oturmuş, Yaşlı Malag'ın bizimle oynayıp oynamadığını merak ediyorum.

'Birisi Siyu'nun peşinden gitmeli. Bırakın Havza'yı, ötesine bile hiç geçmedi-'

"Hayır," diye araya girdi Esbar. "Hayır, geçen sefer bunu haklı bulabilirdim ama Başrahibe olarak, savaşıma hazır her kız kardeşe ihtiyacımız varken kimseyi kendi öz kızımın peşinden gönderemem. Notu yere bıraktı, yorgun görünüyordu. "Bırakın öfkesi kendi kendine sönsün.

"Esbar, onda bir i c h n e u m o n var. Lalhar Havza'dan ayrılır ayrılmaz avcıları kendine çekecektir.

"O zaman daha çabuk döner. "Onu takip edersem beni durduracak mısın?"

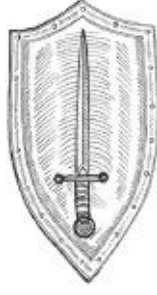
Esbar ona baktı. "Nereye gittiğini bilmiyorsun.

"Nin h    kokusunu alabiliyor - ve sanırım biliyorum Ez. Carmentum'da Anyso'nun ailesine g i d e c e k , ' dedi Tunuva. 'Sen onu takip edemezsin ama ben edebilirim. Onu eve getirmeme izin ver.

Esbar y   n   ocağına dnd  . "Sana h   m   s  yledim Tuva," dedi. 'Eğer gidersen, benim rızamla gitmiş olmazsın.

Tunuva d    nd  . Tekrar konu  tuğıunda, ikiye b  l  nd  ğini hissetti.

'şöyle olsun,' dedi ve uzakla  tı.

43

Batı

Bir avuç kar Glorian'a çarparak parçalandı. Kahkahadan nefesi kesilmiş bir halde eldivenli ellerine toz topladı.

Tenindeki yanığın tadını çıkardı. Fells'te bile karın uzun süre durması nadir görülen bir şeydi. Şimdi Aziz yukarıdan bir telaş göndermişti. O da yeni yılı kutluyordu.

Yüksek Kış Bayramı gelip geçmişti. Erdemliler Konseyi her zamanki kutlamaları düzenlemişti ama Glorian her zamankinden daha az yemek servis edildiğini fark etmişti. Ziyafetten sonra, o ve hanımları bir kar şövalyesi inşa etmiş, donmuş gölde kaymış ve kraliçe ormanında findık ve sloes aramışlardı.

Tüm bunlar Hróth'a olan özlemini bastırıyordu. Bir gün mutlaka pırıl pırıl bir ayaza uyanacaktı. Huş ağaçlarının özsuyunu içecek ve her sabah buz gibi suya dalacaktı.

Şimdilik en sevdiği mevsimin son demlerinin tadını çıkarıyordu. Adela bile dövüşün neşesine kendini kaptırmış, patlayacakmış gibi gülüyordu, saçları eriyen suyla bronzlaşmıştı. Helisent'e bir kartopu fırlattı, ancak doğrudan Glorian'a çarptı. Bir çığlıkla yere düştüler.

"Majesteleri," diye seslendi Sör Bramel.

"Ben iyiyim," dedi Glorian ve ciddiye.

Hanımlarıyla birlikte ıslak ve gülümseyerek bir yığının içine yığıldı. Orada yatarken, soğuk içine sızdı.

Son günlerde rüya görmemişti. Annesinin anlattıklarından sonra bu hem bir teselli hem de bir yükü. Kraliçe Sabran rüyaların Aziz'den geldiğini düşünüyordu ama Aziz onlardan korkuyor gibiydi.

Aziz'in konuşmayı kesmesi ne anlama geliyordu?

"İçeri girmeliyiz," dedi Julain. "Donmadan önce. Doğrulup oturdu. "Oh, bak.

Glorian onun bakışlarını takip ederek kaleye doğru dörtnala koşan siyah bir ata baktı. "Sanki arkasında İsimsiz Olan varmış gibi at sürüyor," diye gözlemledi Helisent. "Acelesi ne olabilir ki?

Kapılar açıldı ve biniciyi yuttu.

Öğlene kadar dışarıda kaldılar. İçeriye döndüklerinde Dearn Odası'ndaki ateşin etrafında toplandılar. Bir hizmetçi beyaz peynir, incir ve sıcak kızılıcık şarabı getirdi ve bütün öğleden sonra dama ve saman yığını oynayarak kemiklerini ısıttılar.

"Prenses Idrega'nın ne giyeceğini merak ediyorum," diye düşündü Julain. "Vetalda'nın armudu için kırmızı mı?

"Sarı," dedi Adela kesin bir ifadeyle. "Yscals'ın kardeşlikle bağdaştırdığı renktir. Annem düğününde bunu giymişti.

"Bu Vattengard'da neşeli bir görüntü oluşturacaktır. Helisent yığından boyalı bir sopa kaydırıldı. 'Korkunç derecede sert bir yere benziyor. Sonra tekrar, Lord Magnaust korkutucu derecede sert bir adama benziyor.

Tam o sırada kapı çalındı. Muhafızlar kapıyı açtığında Florell içeri girdi.

Glorian, Büyük Oda'nın First Lady'sinin son kıvrımına ve bağına kadar mükemmel görüldüğünü hiç görmemişti. Bugün öyle değildi. Bukleleri ağlarının altında eğri büğrü duruyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Ekselansları," dedi. 'Hanımlar, lütfen bize müsaade edin. Prensesle yalnız konuşmalıyım.

Gittiler ve muhafızlar kapıyı kapattı. "Bugün oldukça iyi misin, Florell? Glorian ona sordu.

"Sana kendim söylemek istedim. Erdemler Konseyi seni çağırmadan önce. Sanırım leydi annen de bunu isterdi.

"Erdemliler Konseyi mi?

Florell Glorian'ın önünde diz çöktü ve onu ellerinden tuttu.

Glorian gözlerini kırptırdı.

"Glorian," dedi Florell, "haberlerim var, tatlım. Bunu söylemenin nazik bir yolunu bulamıyorum. Uzun bir sessizlik oldu. "Ailenin gemisi Hróth'a hiç varmadı.

"Rotalarından mı sapmışlar? Glorian şaşırarak sordu. Kışın Ashen Denizi'nde acımasız rüzgârların estiği bilinirdi ama babası sadece en iyi kaptanları işe alırdı, fırtınadan zevk alan, yıpranmış, yaşlı deniz köpeklerini. "Heryon Vattenvarg büyük bir hakarete uğrayacak.

Florell başını eğdi. Başını kaldırdığında Glorian onun gözlerinin dolu dolu ve ıslıl ıslıl olduğunu gördü.

"Bugün erken saatlerde," dedi Florell, "Queens' Lynn'den başka bir atlı geldi. Birkaç gündür balıkçılar Kül Denizi'nde batık gemi parçaları görüyorlarmış. Bunların arasında çok sayıda beyaz parça ve bir de heykel başı buldular. "Bunlar *Mahkûmiyet*'ten başka bir gemiye ait olamaz.

Ama fırtına yoktu. *Mahkûmiyet*'ten beri hiç fırtına olmadı. sola.'

"Parçalar kararmış. Ateşle.

Bunun üzerine Glorian bir kakhaha attı. "Bu çok saçma. Gemiden kaçmış olmalılar-'

"Glorian," dedi Florell gayretle, "kışın derinliklerindeyiz. Yazın bile Kül Denizi yok oluyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Kraliçe Sabran ve Kral Bardholt-

"Hayır. Glorian ayağa kalktı. 'Hayır. Kraliyet maiyetinde yedi gemi vardı. Lütfen, *Mahkûmiyet*'te sandal yok muydu, Florell? Diğer kaptanlardan hiçbiri onları gemiye almamış olabilir mi?

"Gemilerin hiçbiri yanaşmadı.

Bu *mümkün* değil. Tek bir yangının yedi gemiyi yok ettiğine inanmamı mı bekliyorsunuz?

"Ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Florell kelimeleri güçlkle çıkarabildi. 'Bu bir saldırı olabilir, Glorian. Ments-'

"Kül Denizi'ni taramaları için gemiler ve dalgıçlar göndermeliyiz. Onlara ödeme yapın, ne isterseniz verin ama ailemi bulmalarını sağlayın. Kalbi kaburgalarını kırmaya çalışıyordu. "Babam Kuzey'in Çekici. Annem Hırslı Sabran. On İki Kalkan Savaşı'nı, Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nı sona erdirdiler. Aziz onların denizde ölmesine izin vermezdi!

Florell başını sallamaya devam etti. 'Aziz bile yapamazdı-'

Gitmediler. Göreceksiniz. Babam hayatta. Annemin ölmesine asla izin vermezdi. Söz vermişti. Bana Hróth'ta yaşayacağımıza söz verdi. Gözyaşları yanaklarını yıkadı. "Baba-

İçinde bir şeyler köpürüyordu. Tüm kontrol duygusu parçalandı. Birden yırtmak ve saldırmak, koşmak ve çılgılık atmak, kapıları açmak ve bacakları pes edene kadar koşmak için ani bir dürtü duydu - bu odadan çıkmak, bu haberleri duymamak için her şeyi yapabilirdi. Yeryüzünde ne olursa olsun.

Bunu yapamadan Florell onu kendine çekti ve boğazından çıkan ses o kadar korkunçtu ki, kendi sesi olduğunu düşünemedi. Derinlerde bir yerden, kendi benliğinin merkezinden geliyordu.

"Bu doğru değil," diye haykırdı. "Florell, doğru olmadığını söyle.

Florell sadece başının arkasını tuttu. Glorian ona sarıldı, öfkeli denizdeki sıcak mavi çapa.

Oraya nasıl geldiğini umursamadan yatağına uzandı. Florell ateşin yanında nöbet tutuyordu. Glorian onu ara sıra ellerine kapanıp ağlarken görüyordu, öyle ki hiç ses çıkarmıyordu.

Kapılar dünyaya karşı kapalıydı. Bu, Glorian'ın Adela'nın acı içinde çığlık attığını duymasını engellemedi. Annesi de *Mahkûmiyet*'teydi. Julain'in kardeşlerinden biri de dahil olmak üzere yüzlerce kişi daha. Her soylu aile düğüne en az bir üyesini göndermişti.

Ve Wulf. Eski dostu da ölenler arasında olmalıydı, son nefesine kadar babasının yanında.

Dışarıda, alacakaranlığın kasvetinde kar kalınlaşmıştı. Glorian düşünmeye çalışırken, Florell şarap isteyecek kadar kendine geldi. Yedi geminin suyun üzerinde alev alev yanması ve bir fırtınanın gücüyle parçalanması nasıl mümkün olabilirdi?

Ne tür bir yangın güverteler arasında, fersahlarca deniz boyunca sıçrayabilirdi?

Bu fikir Glorian'ın gözlerinin önüne geldiğinde, "Florell, biraz alabilir miyim?" dedi.

Kadeh geldiğinde, göğsünü yakan uzun, kalın yudumlarla içti ve desteklere geri döndü. Safradaki ölü şeyin etrafında kıvrılmış olan solucanı hatırladı.

Wyrn. Uykuya dalarken duyduğu kendi sesiydi. *Sadece bir wyrn bu kadar ateş soluyabilir.*

Yedi gemi enkazının haberi Batı'yı ve Kuzey'i parçalayacaktı. Mümkün olduğunca uzun bir süre, Düklerin Ruhaniyeti tarafından korunan bir sır olarak kalmalıydı. Glorian'ın iki gün boyunca yatakta yatmasına izin verdiler. Sonunda, göz kapakları şişene ve boğazı ağrıyana kadar ağladı.

Sonunda Florell yatağının etrafındaki perdeleri açtı. Serin bir el saçlarını okşarken Glorian kıpırdamadan yatıyordu.

"Ruhani Dükler sizi huzurlarına çağırdılar.

Glorian gölgeliklere baktı. "Bu o, Florell. İsimsiz Olan. "Böyle şeyler söylememeli ya da düşünmemelisin.

"Denizde yanan onca gemiyi başka nasıl açıklayabilirsin ki? Florell cevap veremeden ayağa kalktı, o kadar ağırdı ki kemiklerinin kurşuna dönüştüğünü düşündü. "Onlarla konuşacağım.

Giyinmesi uzun zaman aldı. Gerçek gizli kalacağı için yasın grisini giyemezdi. Onun yerine elbisesi kışa uygun, ayı kürküyle süslenmiş koyu maviydi. Florell bağcıkların bağlanmasında ona yardım etti ve saçlarını erdem örgüsüyle bağladı.

Söylentiler Inys'te yayılıyor olmalıydı. Yakında insanlar saç tellerini birbirine geçirecekti.

Ruhani Dükler Cloven Odası'nda bekliyordu. Burada bir zamanlar Aziz'i Genç Kız'ın yanında tasvir eden büyük bir duvar halısı vardı ve bu duvar halısı ikiye bölünerek Kraliçe Cleolind ortadan kaldırılmıştı. Aziz, gelininin ölümünden sonra onu tasvir eden her şeyi yok etmişti, onu kaybetmenin acısıyla her heykeli ve resmi, hatta yazılı kayıtları bile.

Glorian içeri girdiğinde Ruhani Dükler hep birlikte ayağa kalktı. Bunlar büyük Erdemler Konseyi'nin en güçlü üyeleri idi. Hepsi de Aziz'in altı güvenilir dostu ve hizmetkârı olan Kutsal Maiyet'in soyundan geliyordu ve her biri bir erdem koruyucusuydu.

Lord Robart Eller, Cömertlik Dükü, masanın başında duruyordu. Güneş ışığında diğerlerini içeri aldı: Lord Damud Stillwater, Leydi Brangain Crest, Leydi Gladwin Fynch, Lade Edith Combe ve Lord Randroth Withy. Son ikisi gemilerde bulunan akrabalarının -sırasıyla bir teyze ve bir yeğen- yerine çağırılmışlardı.

"Leydi Glorian. Lord Robart yeşil ceketinin içinde bir duruş resmiydi. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz.

Glorian onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir süre sonra hepsi de oturdu.

'Size söylendiği gibi, *Mahkûmiyet*'in de içinde bulunduğu düğün filosunun Vattengard'a giderken şiddetli bir sonla karşılaştığına dair kanıtlar var. Tam olarak ne olduğunu kimse söyleyemez.

Glorian boğuk bir sesle, "Sana öğrenmeni öneriyorum," dedi. 'Leydi Gladwin, siz On İki Limanın Müdürü ve Denizin Bekçisisiniz. Bir arama ekibi göndermelisiniz.

Tüm konseye karşı hiç tek başına konuşmamıştı. En gençleri olan Lade Edith ondan on yaş büyüktü, diğerleri ise çok daha yaşlı. Eğer onu ciddiye alacaklarsa, soğukkanlılığını korumak zorundaydı.

Leydi Gladwin yetmişli yaşlarının başında, ufak tefek, zarif bir kadındı. Denizde geçirdiği yıllar kahverengi yüzünü yıpratmıştı. 'Majesteleri,' dedi, 'gemiler hakkında bildiklerime göre -ki bu hiç de azımsanacak bir şey değil- *Mahkûmiyet*'in hayatta kalma şansı yok. Hayatta kalanlara yol göstermesi için ateş kuleleri yaktırdım ama o denizin korkunç soğuğu göz önüne alındığında, korkarım hiçbirisi ortaya çıkmayacak.

'Babam bir Kuzeyli. Buna dayanabilir,' diye fısıldadı Glorian. "Eğer dayanamazsa, o zaman kurtarabildiğimiz kadar ceset kurtarmalıyız. Sesi biraz titriyordu. "Onları güvenli bir şekilde Halgalant'a göndermek için.

"Emredersiniz, Majesteleri.

"Şimdi atacağımız adımları düşünmeliyiz," dedi Leydi Brangain, sesi donuklaşmıştı. 'Yasalara göre Inys Kraliçesi fark edilebilir bir sebep olmaksızın ortadan kaybolursa öldüğü ya da aciz durumda olduğu varsayılır. On iki günlük bir sürenin ardından varis tahtı devrilmelidir. Kraliçe Sabran'ın kayıp olduğuna dair ilk kanıt üç gün önce görüldüğüne göre geriye dokuz gün kalıyor.

Dokuz gün. Hiç zaman yok.

'On altı yaşında, yönetme yaşında değilsiniz. Bu da tahtta hak iddia edenlere davetiye çıkarıyor.

Glorian, "Ben Inys'in varisiyim," dedi. "Sadece bir tane vardır.

Leydi Brangain cevap veremeyecek kadar yorgun görünüyordu. Kendi varisi olan oğlu dalgalar arasında kaybolmuştu.

Lord Damud, "Ne yazık ki, bu durum varis adaylarını her zaman durdurmamıştır," dedi. "Merrow Jillian'ın destanını unutmayalım. Leydi Gladwin fincanına doğru homurdandı. 'Berethnet kanı iddiasında bulunmayan yarışmacılar da görebiliriz. Kraliyet gerçeği öğrendiğinde-'

Kendini durdurdu. Glorian 'İsimsiz Olan olduğunu düşünüyorsun' demeden önce önsezili bir sessizlik oldu. İnsanlar Berethnet Hanesi'nin kutsallığını sorgulayacak.

Lord Damud bir an durakladıktan sonra şöyle dedi: "Elbette hayır, Majesteleri. Ama başkaları sorgulayabilir.

Leydi Brangain, 'Yangınla ilgili tüm söylentileri bastırmak akıllıca olacaktır,' dedi. 'Kıyı yerleşimlerindeki yetkililere gördükleri her türlü kanıtı yok etmeleri talimatını verdik.

Glorian babasının ona verdiği yüzüğe dokundu. "Ben yönetecek yaşta olmadığımı göre, kim yönetecek?

Lade Edith, "Lord Robart Erdemliler Konseyi'nin törensel başkanıdır," dedi. Ceviz rengi saçları tuniğinin yüksek beyaz yakasını sıyrıyordu. 'Sen taç giyeceksin ama sen on sekiz yaşına gelene kadar o Inys'in Koruyucu Lordu olarak görev yapacak.

Glorian Lord Robart'a baktı, o da ona.

Ciddi bir yüzü vardı - güçlü kemikli ama zayıf değildi. Düz saçları alnından geriye doğru taranmış, biraz sola doğru taranmış, sakalıyla aynı kalay rengindeydi. Bir zamanlar başını alev alev yakmış olması gereken kumralın dillerini tutuyorlardı.

Adamın saçlarının vaktinden önce ağarmış olabileceğini düşündü. Babasından sadece biraz daha yaşlıydı. Cildi ona donyağını andırıyordu, bu da onu biraz hasta gösteriyordu ama zinde ve yiğitti, mavi gözleri akan su gibi fitildi.

"Lordum," dedi Glorian, "sizi naibim olarak kabul etmekten onur duyarım - ama bir Berethnet olarak büyükanneme Leydi Koruyucu pozisyonu teklif edilmeli.

"Kraliçe Sabran'ın bu fikirden hoşlanacağını sanmıyorum, Majesteleri," dedi Lord Robart sessizce. "Ya siz?"

Glorian sessiz kaldı.

Lord Robart parmaklarını kavuşturarak, "Leydi Marian önümüzdeki birkaç gün içinde daha güçlü bir kaleye götürülecek," dedi. 'Ailenizin ölümünü duyurmadan önce sarayı başkente taşımaya karar verdim. Ascalun bir kargaşa durumunda savunulması en kolay yer olacak. Gemiyle seyahat edeceğiz - elbette bir risk ama sizi açık arazide bırakmaktan daha güvenli.

Gözlerden uzakta, Glorian ellerini eteklerinin arasına sıkıştırdı. Ailesini götüren denizin içinde olacaktı. "Katılıyor musunuz, Leydi Gladwin?"

'Majesteleri, bundan hiç hoşlanmıyorum, ama dengede durursak, evet. Deniz yolculuğunun daha küçük bir risk olduğuna inanıyorum.

Lord Robart, "Hepinizi mahkemeye talimat vermekle görevlendiriyorum," dedi. "Bu gece Werstuth'a gidiyoruz.

44

Doğu

Antuma Sarayı'nın üzerine sessiz sedasız kar yağdı. Çatılarının çok üzerinde gökyüzü ejderhalarla dalgalanıyordu.

Dumai çan kulesinden bir çifti izledi. Uykuya dalmalarından üç asır sonra, iki tanrı başkentin etrafında dönüyordu; biri kaygan bir yeşil, diğeri ise genç bir buz gibi griydi. Uzun süre rutubet içinde uyudukları için pulları hâlâ liken ve yosunla kaplıydı.

Bu mesafeden bakıldığında uçurtma olabilirlerdi. Onları duyabiliyordu, uzak dalgalardan gelen bir kükreme gibi.

Kaos, onlar kaos, yıkım . . .

. . . bizi çağırdılar, bizi çağırdılar . . .

Dumai korkulukları kavradı. Ejderhalar ona doğru dönerken, gözleri buğulandı, şakakları ağrıdı.

Tuz için, yıldız, yıldızla birlikte doğan ...

Gözlerini kapattı. Sanki kafatası başka bir çandı ve tanrılar onun içinde konuşuyor, yankılanan sesler üst üste biniyordu. Tırnakları çürüyen tahtaya battı. Ejderhalar dikkatlerini başka yöne çevirirken sesler yavaşça azaldı ve onu bir ürpertiyle baş başa bıraktı.

Kraliçe Çanı'nı çalalı haftalar olmuştu, Büyük İmparatoriçe'den rehberlik ya da izin almak için durmamıştı. Şimdi gökyüzü ejderhalarla doluydu - ve sadece ejderhalarla. Kanatlı yaratıklar yoktu. Seiiki'ye hiçbir şey saldırmamıştı.

Gökyüzü kararırken Kanifa ona katılmaya geldi. Palto giymiş o l m a s ı n a rağmen, kahverengi yüzü soğuktan çiğ gibiydi.

"Kızgın görünmüyorlar," dedi onun yüzünü okuyarak. "Büyük Furtia ateşi hissedebiliyorsa, onlar da hissedebilir.

"Osipa, yetmiş yaşında bir kadın, sebepsiz yere uyandırıldığında neredeyse her zaman öfkelenir. Dumai kollarını kavuşturdu. "Peki ya anlatılmamış zamanlardan beri yaşayan ilahi yaratıklar?

'Yağmur öfkelenemez. Onlar da öyle. Keskin bir rüzgâr saçlarını karıştırdı. "Majesteleri seni bulmamı istedi. Gelecek misin? Dumai ejderhalara son bir kez bakarak onu içeri kadar takip etti.

Çanlar Seiiki'deki tüm ejderhaları uyandırdıktan kısa bir süre sonra, ejderhaların büyüklerinden üçü saraya gelmişti. Dumai en büyüğünü Gümüş Tukupa olarak tanımişti, Kwiriki'nin akrabasıydı ve yelesi ay ışığı gibi dökülüyordu. İmparator Jorodu, Tukupa'nın en son görüldüğü yer olan Nirai'nin Tepeleri'nde onlarla yalnız buluşmuştu. Kraliçe Nirai'nin kendisi de bir zamanlar onun binicisiydi.

İmparator Jorodu onun günlüğünün kalıntılarını kendi özel arşivinde bulmuştu. Bazıları sararmış ve kararmıştı, kenarları düzensizdi, sanki bir yangından toplanmış gibiydiler. Dumai yine de onları okumak için almıştı.

Kraliçe Nirai, *tanrılarla aramdaki bu bağı anlamayı ne kadar isterdim - ölümlü ve ilahi olan, gökler ve yeryüzü arasında bir bağ*, diye yazmıştı. *Huzursuz bir yıldızı tutarak uyanıyorum; yağmuru düşlüyorum ve sesler içimden su gibi akıyor. Bu gerçekten de garip mucizelerle dolu bir dünya.*

Dumai babasını Su Köşkü'nde, çoğu saray mensubundan daha fazla kat kat giyinmiş halde buldu. Verandadan kar taneleri esiyordu ve önünde iki kadeh berrak şarap buğulanıyordu.

İki kadeh. Misafiri vardı - gri bir peçe takmış, küçük yapılı bir misafir. Dumai durdu.

"Anne?

Unora döndü. "Uçurtmam.

Dumai onun gülümsediğini duyabiliyordu. Birbirlerini tapınakta, çanı çaldığı gece görmüşlerdi ama o zamandan beri görüşmemişlerdi.

"Konu nedir?" diye sordu Unora, karşılığında gülümseyerek. "Neden geldin?

"Baban beni buraya çağırdı, tanrıları karşılama törenlerini yönetmem için," dedi Unora, onu işaret ederek. "Artık uyandılar, biz tanrıbilimciler onlara her yerde hizmet etmeliyiz.

Dumai onun yanında diz çöktü ve Unora onun elini tuttu. Tapınak, odun ve zencefil gibi kokuyordu.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi İmparator Jorodu. 'Dumai, Gümüş Tukupa ile tanıştım. Yükselen bu ateşten bahsetti. Gölge gözlerinin altındaki deriyi mırıldandı. 'Sepul'da gördüğün şey kesinlikle bir sonuç. Öğrenmemiz gereken şey, bizi ne kadar büyük bir tehlikenin beklediği.

'Ateş toprağın altından kaynaklanıyor, bir dengesizlikten kaynaklanıyor. Furtia daha fazla açıklama yapmadı,' dedi Dumai. 'Baba, duydun mu

Kraliçe Arkoro'dan bir haber
var mı?" "Hayır.

Sessizlik bir süre daha devam etti. Dumai Kral Padar'ın Mozom Alph'a ulaşmış olması için dua etti.

Unora, "Kırık Vadi'de gördüklerinle ilgili bir açıklama bulabilmek için tapınak deposunu araştırdım," dedi. 'Kayadan çıkan yaratıklarla ilgili hiçbir şey bulamadım ama *Kış Geceleri için Masallar* adlı ilginç bir kayıt buldum. Bunu yazan tanrıbilimci, dağcılardan bildikleri en ilginç hikayeyi paylaşmalarını ve gelecek nesiller için kaydetmelerini isterdi.

"Bir tanesi Uçurum'un ötesinden gelen ünlü bir efsaneyi anlatıyordu. Yüzyıllar önce, Batı'daki bir ateş dağından kanatlı bir yaratık çıkmış. Yaşadığı kısa süre içinde, insanların onu İsimsiz Olan olarak tanıdığı Lasia adlı bir ülkeye yıkım ve hastalık getirmiş. Bir noktada yaratık yok edildi, ancak kimse nereye gittiğini bilmiyor. Unora masanın üzerine oymalı bir parşömen kabı koydu. "Tanrıbilimci onun görüntüsünü yakalamaya çalıştı.

Dumai kabı açtı ve içindeki kâğıdı açtı. Sıra sıra karakterlerin yanında bir yaratık resmedilmişti.

"Batılıların korktuğu şey bu. Bir wyrm - yeryüzünün yılanı. Unora onu izledi. "Gördüğün şeye benziyor mu?

Sivri dişlerinin arasından alevler dökülüyordu. Kanatları bir yarasayı çağırıyordu ama çatalı dili de dahil olmak üzere geri kalanı daha çok bir yılan ya da kertenkeleye benziyordu.

"Kırmızı değildi," dedi Dumai. "Pulları çiğ kehribar gibi sarıydı - ama evet. Kardeş olabilirler. Sayfayı çevirdi. "Eğer bu hikâye Uçurum'un ötesinden geliyorsa, bu İsimsiz Olan'ın nasıl alt edildiğini öğrenmek için oraya bir elçi göndermemiz gerekmez mi?

"Bu riski almaktan korkuyorum," dedi babası. 'Epabo'nun seyahatlerinde duyduklarına göre, Kuzey Kralı kendi inancına uymayanları öldüren bir fatihmiş. Ona bulaşmamalıyız.

"Bu bir yana, ejderhaların Uçurum'u geçemeyeceğine dair kanıtlar var," dedi Unora, "ve yola çıkan hiçbir gemi geri dönmedi. Dalgalar çok yüksek ve sert. Bu lanetli bir gezi olurdu, Dumai.

'Doğu'da bol miktarda bilgimiz var. Onu bulalım. Dumai, Kral Padar'ın bir simyacıdan, Brakwalı Kiprun'dan bahsettiğini söylüyorsun,' dedi İmparator Jorodu. "Onu tanıyorum. Muhteşem İmparatoriçe'ye hizmet ediyor.

"Simyacılar ne yapar?

"Birçoğu ölümsüzlüğün peşindedir," dedi Jorodu, düşünceli bir ifadeyle, "özellikle metalleri rafine ederek toniklere dönüştürürler. Yeryüzünün sırlarını madencilerden daha iyi bilirler. Simya burada uzun zamandır yasaklanmış olsa da altın sanatı üzerine çalışan pek çok Lacustrine var. Kral Padar gibi yapman gerektiğine inanıyorum.

ve On İki Göl İmparatorluğu'na uçup Bayan Kiprun'a danış. Bakalım bu kayalar ve ne anlama geldikleri hakkında bir şey biliyor mu?

Dumai sessizce, 'Beni buraya hükümdarlığınızı güçlendirmek için getirdiniz,' dedi. "Nasıl tekrar gidebilirim?

"Çünkü bu adayı koruman için sana güveniyorum. Çünkü senin Furtia ile bir bağın var ve bu inkâr edilmemeli. Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ve çünkü sen Kraliçe Çanı'nı çaldın.

Dumai anne ve babasının arasına baktı.

"Aramaya hakkım var," dedi. "Bunu bana sen söyledin baba.

'Kanınız sizi cezadan korur. Yanlış yönlendirilmiş fikirlerden değil. İçini çekti. 'Buradaki insanlar senin Sepul'da gördüklerini görmedi. Görünüşe göre tanrıları sebepsiz yere uyandırmışsın.

"Bunu Devlet Konseyi'ne açıkladın.

"Panik yaratmamak için saraya söylemememi tavsiye ettiler. Ne yazık ki bu, söylentilerin yayıldığı anlamına geliyor. Epabo bunları duydu - gündüzleri rüya gördüğün ve imgelemler gördüğün ya da muazzam bir güç arzuladığın ve bu yüzden Kraliçe Çan'a vurduğun söylentileri.

"Bu söylentilerden Nehir Lordu'nun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet.

Ama kızı gerçeği biliyor. Kırık Vadi'de benim yanımdaydı. "Kuposa kadınına da yanında götürdün. Unora ona baktı. "Dumai, neden?" "Bana çok az seçenek bıraktı. Onun tutkuları hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

"Şimdi öğreneceksiniz," dedi İmparator Jorodu acımasızca. "Bu söylentilere karşı koymak için hiçbir şey yapmadı.

'Ama o yarattığı, kayaları *gördü*. Eylemlerimi güçlü bir şekilde desteklemesi gerekirdi.

'Leydi Nikeya bu sarayı bir örümceğin ağını tanıdığı gibi tanıyor. Tehlikenin farkında olabilir ama kanatlı canavar hikâyenizin kulağa inanılmaz geldiğini de biliyor. Sessizliğini korumak ve fısıltıların yayılmasına izin vermek daha iyi. Bu şüphe saraydaki itibarınızı zedeleyecek ve size zorla bir naip atanması **i ç i n** zemin hazırlayacaktır.

"Ama wyrm buraya gelirse, Nehir Lordu onun sessizliğini nasıl açıklayacak?

'Bir şey gördüğünü inkâr edebilir. Onu kandırdığını söyleyebilir. Bu ona ne kadar değer verdiğine bağlı. İmparator Jorodu dudaklarını bir dikiş şeklinde bastırdı. "Bu da tekrar gitmenizin iyi olacağını düşünmemin bir başka nedeni. Sizin varlığınız olmadan, söylentilerin **t u t u n a c a k** hiçbir yanı olmayacaktır. Bir başka uçuş da hala tanrıların lütfuna sahip olduğunuzu gösterecektir.

'Gitmeni istemiyorum uçurtmam ama zamanımız azalıyor,' dedi Unora. "Er ya da geç bu yaratıklar Seiiki'yi bulacak.

'Furtia seni taşımayı kabul etti. Halkımızı hazırlamak için elimden geleni yapacağım. 'Baba, tanrıları akarsuları ve gölleri eski haline döndürmeleri için ikna etmeliyiz.

Toz illeri,' dedi Dumai, 'yoksa kimse bu tehditle savaşacak kadar güçlü olmayacak. Güneşin üzerindeki sis çoktan hasada zarar vermiş olmalı.

Unora imparatora baktı.

"Deneyeceğim Dumai," dedi. 'Ejderhalarımız yeterince yağmur çağıramayacak kadar yorgun olabilirler - unutmayın, zayıf düştükleri için uyudular - ama Gümüş Tukupa ile tekrar konuşacağım. Her iki durumda da, başımıza geleceklerden kurtulacağız. Sonunda su her zaman ateşi söndürmelidir.

"Majesteleri.

Kapıda bir hizmetçi belirdi.

"Nehir Lordu'ndan geliyorum," dedi. "Leydi Unora'yı bir hediyeyle karşılamak istedi.

Unora gerildi. Muhafızlar kenara çekildikten sonra, iki hizmetçi daha odaya girdi ve masanın üzerine bir sehpa koydu. Bu sehpanın üzerinde, boğazına saplanmış okla dik duran bir kederli vardı.

Hizmetkâr, "İmparatoriçe Sipwo bugün amcasıyla birlikte avlanıyordu ve ölümcül bir şarkı söyleyen bu iğrenç kuşlardan birini gördü," dedi. 'Sevgili çocuklarını korumak isteyen tüm annelerin canını bağışlamak için onu öldürdü. Ne yazık ki ormandaki her kederliyi öldüremez.

Okun ucu gümüşlendi. Dumai mürekkep damlaları gibi kaygan, durgun ve ölü gözlerle baktı.

"Lütfen hediye için eşime teşekkür edin," dedi babası yumuşak bir sesle. "Bakire Nikâh Memuru ve ben minnettarız.

Hizmetkârlar ve muhafızlar geri çekilir çekilmez, Unora ölü kuşu okşadı ve göğsündeki yara izlerini takip etti.

"Bunun bir tehdit olduğunu anlıyorum," dedi, "ama anlamını değil.

"Bir kederli, yavrularını kendi kanıyla besler," dedi Dumai, kendini biraz kötü hissederek. 'Şüphesiz Nehir Lordu seni saraydan ayrılman için uyarıyor, Anne. Benim için çok fazla kan akıtma.

'Belki de. Ya da belki daha doğrudan. İmparator Jorodu yüzünde tuhaf bir ifadeyle kuşa baktı. "Bir kederlinin şarkısının ölü doğuma ya da düşüğe neden olabileceğine dair bir inanış var. Bunu asla kabul etmeyecek olsalar bile, Kuposa'nın Dumai'yi doğmadan önce öldürmeye çalıştığını biliyoruz. Fotaja, Dumai'yi yolundan caydırmazsanız, bu işi bitirecek güce hâlâ sahip olduğunu bilmenizi istiyor.

Unora elini kuştan çekti.

"Git uçurtmam," dedi, sesi tuhaftı. 'Bu balık ağından çık. Uç ve simyacıyı bul.'

Dumai, öfkesi kaynayan bir pınar gibi, üstü kapalı yürüyüş yolları boyunca ilerledi. Birkaç keyif bahçesinden ve sık bir çam korusundan geçtikten sonra Kuposa Klanı'nın en önemli üyelerinin sarayda kaldığı, başlı başına bir saray olan Belfry Evi'nin önündeydi.

"Leydi Nikeya'yı görmek istiyorum," dedi sertçe muhafızlara, tam kendi muhafızları yetişirken. "Derhal.

"Leydi Nikeya emekli oldu, Prenses-"

"Umurumda değil.

Dumai onların yanından hızla geçti. Muhafızlar onu geçmeyi başararak sağdaki kapıyı gösterdiler ve Dumai kapıyı törenle açtı. Nikeya kıpkırmızı bir cübbeyle yatağının üzerine yayılmıştı, yanında da bir masa vardı.

"Ekselansları," dedi Nikeya, şaşırmadan. "Sizi yatak odamda görmek ne büyük bir zevk. Nasıl hizmet edebilirim?"

"Babanız ve kuzeniniz az önce anneme ölü bir kederli gönderdi.

'Bu kadar az kelime için çok fazla akraba var. Başım ağrıyor. Nikeya fırçasını gümüş desteğinin üzerine bıraktı. "Seiiki'nin her yerinde kuzenlerim var. Hangisinden bahsediyorsun?"

Dumai, "İmparatoriçe Sipwo," diye ısırdı. "Bu da başka bir tehdit mi, Yüzlerin Leydisi?" "Hayır, Prenses. Sadece bir oyun.

Ben buraya oyun oynamaya gelmedim.

"Bu konuda başka seçeneğiniz yok," dedi Nikeya, "çünkü ben her zaman oyun oynarım. Başka bir yol bilmiyorum. Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. "Sepul'da da söylediğim gibi, babama emir vermiyorum.

"Kraliçe Çanı'na vurduğum için bana iftira atmasına izin vermekten memnun görünüyorsun. "O böyle bir şey yapmadı.

"Sana saf görünebilirim ama ben aptal değilim.

"Evet, öylesin, yoksa korkmuş bir at gibi odama kaçmazdın. Kapıyı kapatmak için Dumai'nin yanından geçti. "Babama gördüklerimizi anlattım. Bu konuda nasıl davranacağı onun kararı.

'Saray benim deli olduğuma dair dedikodularla çalkalanıyor. Akıl sağlığımı savunduğunuzu duymadım.

'Sizi savunmak için basit bir şaire ihtiyacınız yok Prenses. Tanrıların sevgisine sahipsiniz. Nikeya kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda, onlardan insanlara su vermelerini istediniz mi?"

"Verecekler.

Nikeya onun yüzüne sertçe baktı, alışılmadık derecede ciddiydi. Bu ışıktaki gözleri daha soğuk, daha karanlıktı.

"Umarım öyledir," dedi.

Dumai'nin saçlarındaki parfümün kokusunu alabileceği ve Seiiki'de pek rastlanmayan kulak memelerindeki piercingleri görebileceği kadar yakındı. Her iki yanında minik birer altın söğüt yaprağı asılıydı. "Bunları Mozom Alph'dan mı aldın? Dumai, Nikeya sormayı akıl edemedi sordu.

Nikeya bir tanesine uzandı. "Hayır," dedi, gözlerine yeniden parlaklık gelmişti. "Bir arkadaşımın hediyesi.

"Bir aile dostu mu?

"Özel hayatımla ilgilenmeniz gururumu okşadı.

"Kime fısıldadığınızı ve karşılığında kimin size fısıldadığını bilmek benim çıkarıma.

"Ah, ne çok insan var. Pek çok iyi arkadaş. Ama sadece bir ya da iki tanesine güveniyorum.

Nikeya arkasını döndü. Dumai onun küçük bir kutudan bir tarak seçip pencerenin yanına oturuşunu izledi.

Ampiki'li bir kadınla ilgili eski bir hikaye vardı. Yoksul ve açlıktan ölmek üzereyken, bir fırtına teknesini yok ettiğinde balık yakalamaya çalışıyormuş. Çoğu kişi o mezarda rahat uyuyabilirdi, ama o değil. O hazır değildi. Denizden bir su hayaleti olarak çıktı, teni sonsuza dek soğuktu.

Sakin gecelerde, boğulma anında düşürdüğü oltayı aramak için sığıklarda gezinirken bulunabilirdi. Yoldan geçen biri yardım etmek isteyebilirdi. Yalnızdı ve yardıma ihtiyacı vardı. Ama eğer dikkatini çekerlerse - Uçurum kadar derin gözleriyle karşılaşılırsa - kaderlerini çoktan mühürlemiş olurlardı.

Çünkü o zaman oltasını isteyecekti. Dört kez sorardı, fısıltısı kıyıdaki dalgalar gibiydi. Yolcu oltayı bulamazsa, geceleyin boynunda sırlıklam saçlarıyla uyanır ve öpücüğünden akan suda boğulurdu.

"Lacustrine saray simyacısını aramak için Bin Çiçek Şehri'ne gidiyorum," dedi Dumai, toplayabildiği en sert ses tonuyla. "Geliyor musunuz Leydi Nikeya?

"Beni davet etmenize çok sevindim Prenses.

'Sanırım başka seçeneğim yok. Ben sadece sizi beni zorlama zevkinden mahrum bırakıyorum.

Nikeya o orantısız gülümsemesiyle başını salladı. Oda o kadar sessizdi ki, Dumai tarağın her sıyrışını, kökten uca uzun ve yavaş törpüleyişini duydu.

'Sepul'da gördüklerimiz gümüş çanlardan ya da altın balıklardan daha önemli,' dedi Nikeya. 'Bu hepimizi tehdit ediyor. Tanrılar geri döndüğüne göre bu şeyler karşısında birleşmeliyiz. Babamın tek istediği hepimizin daha yakın olması. Ben de kendimce nedenlerle bunu istiyorum.

"Bu nedenler neler olabilir?

"Belki sana On İki Göl İmparatorluğu'nda anlatırım. Tarağı kutusuna geri koydu, sonra Dumai'ye yan gözle baktı. "Belki bu sefer yalnız gidebiliriz.

Eğer bakışlarıyla karşılaşırsanız, çoktan fazla yaklaşmış demektir.

"Kanifa," dedi Dumai, "geliyor. Onun varlığıyla barışmak zorunda kalacaksınız Nikeya Hanım.

Onun ne kadar tehlikeli olduğunu asla unutma.

Nikeya konuşmadan ya da daha fazla yaklaşmadan Dumai döndü ve karların içine doğru adım atarak oradan ayrıldı.

Juri'nin uyku bornozunu getirdiği ve saçlarındaki kar tanelerini fırçaladığı Yağmur Pavyonu'na doğru ilerledi. Dumai her tarayışta düşüncelerinin Nikeya'ya geri döndüğünü fark etti. Tarağı farklı ellerde, kulağına değen bir nefesi, çenesinde bir çiçek kadar yumuşak dudakları hayal etti.

İlk başta, bu hayalleri ezmeye çalıştı. Yalnızlığın, zayıf bir iradenin tadına varmışlardı. Nikeya'yı bu şekilde düşünemezdi - asla, yaşadığı sürece değil.

Daha sonra, yatak odasında fikrini değiştirdi. Nikeya'nın odasındaki karanlığı doldurmasına izin verdi ve rüya herhangi bir gerçek şey kadar gerçek göründü. Nikeya yatağının üzerinde, sıcak ve yumuşaktı.

Bundan zarar gelmezdi. Bir rüyadan zarar gelmezdi. "Evet, oltanı bulacağım, evet" demesini engelleyebilir.

45

Güney

Lasia'nın üzerinde kış yağmurları esiyordu. Tunuva ve Ninuru, Manastır'dan uzakta, sarp yeşil tepelerin arasından, tarlaların, meyve bahçelerinin ve çiftlik evlerinin yanından geçen orman yolu boyunca güneydoğuya doğru ilerliyorlardı. İki yüzyıl boyunca pek çok Lasyalı yaz kuraklığının daha kolay atlatılabildiği kıyıya ya da başkente doğru sürüklenmişti ama birçoğu da bir zamanlar karla kaplı olan Beyaz Saçlı Dağlar'dan gelen suyla beslenerek iç kesimlerde kalmıştı.

Ninuru'yu güvende tutmak için sadece geceleri hareket ediyor ve yerleşim yerlerinden uzak duruyorlardı. Yollar yolcularla dolduğunda, sığınacak bir yer buluyorlar ve Tunuva, Esbar'ı hayal ederek uyuyordu.

Esbar Siyu'ya sırtını dönüyor, onu ağlamaya ve yalvarmaya bırakıyor. Esbar zehirli kadehi Anyso'ya uzattı. Tunuva her seferinde taş gibi soğuk uyanıyor, kendini sarsmak istiyordu.

Bu rüyalar onun huzursuzluğunun dallarıydı. O ve Esbar yıllardır bu kadar keskin bir anlaşmazlık yaşamamışlardı. Otuz yıldır ilk kez ayrı yollar seçmişlerdi.

Hava durumu da onu rahatsız ediyordu. Tunuva bu kadar güneyde hiç kar görmemişti ama birkaç gün boyunca kar titreyerek yağdı. Gökyüzü hâlâ ekşi bir karanlığa sahipti, güneş ise bulanıklığın içinde kör beyaz bir gözdü.

Çok geçmeden safranlı yola katıldılar. Yapraklı çalılıklar ve yemyeşil vadiler kısa süre sonra yerini daha kırmızı topraklara bıraktı. Her sonbaharda, safran çiçekleri açtıkça bu bölge mora döner, havaya bal ve saman kokusu yayardı. Şimdi ise kıymetli ipliklerinden sıyrılmış yeşil yığınlardan ibarettiler.

Tunuva atını sert sürdü. Sabaha karşı, Nzene'den Lasia'nın güneyine uzanan geniş bir yol olan Suttu Otoyolu'na ulaştılar. Bir ağaçta dinlendiler, yıldızlar söndüğünde geri döndüler.

Ninuru durup havayı koklamadan önce bir fersah bile gitmemişti. Bir yamaçtan aşağı koştu ve bir palmiye korusunun içinden geçerek Tunuva'nın bildiği, kurumuş ve bulanık bir su birikintisine dönüşmüş bir gölün çatlak kıyısına vardı. Burada ichneumon tüyleri, bir ateşin kalıntıları ve iki kirli pıhtı buldular. Siyu onları Lukiri için yıkamaya vakit ayırmamış olmalıydı.

Tunuva içindeki kuşku dalgasını bastırdı. Siyu bir bebeği beslemenin ötesinde ona nasıl bakılacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi ve Lukiri de memeyi pek sevmemişti.

Anne, sana yalvarıyorum, onları bulmama izin ver.

Ninuru doğruca yola geri döndü. Bu sırada Tunuva gökyüzünü izliyor, kanat çırpışlarını bekliyordu.

Suttu Otoyolu'nun yontulmuş taşları yolculuğun geri kalanını kolaylaştırdı. Yağmurların dindiği gün, Tunuva nemli ve yorgun bir halde başını kaldırıp Gedunyu Nehri'nin üzerinde parlayan güneş ışığını gördü. Bujato -bu yolun sonu- nehrin kuzey kıyısına yayılmıştı. Nehrin birkaç mil aşağısında sular son kez ikiye ayrılıyor ve iki uzun kol halinde denize doğru akıyordu.

Tunuva gözlerini siper etti. Nehrin diğer tarafında, Neşeli Azınlık Vadisi'ni çevreleyen aşırı boyalı kayalıklar duruyordu. Ondan sonra geriye kalan tek şey, bilinen dünyanın bilinmez hale geldiği Eria'nın sonsuz beyaz tuzlarının yanına kurulmuş Carmentum Cumhuriyeti'ydı.

"Buradalar mı?" diye sordu ichneumon'una.

Ninuru yere doğru burnunu çekti. "Buradaydılar," sonucuna vardı. "Kokuları hâlâ güçlü.

Bir kez olsun gündüz vakti bir yerleşim yerine girme riskini göze almaları gerekecekti. Neşeli Azınlık Vadisi, bir büyücü ve bir ichneumon için bile gece geçilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Bujato, Taano tarzında inşa edilmiş küçük ve işlek bir balıkçı kasabasıydı. Evler güneşte kurutulmuş tuğladan yapılmış, beyaza boyanmış, çatıları su kamışıyla sazlanmıştı. Ninuru'ya hayran bakışların sonu gelmiyordu. Cesur bir kız onu okşamak için yaklaştığında, buna katlandı. Tunuva'nın görebildiği tek şey beş yaşındaki Siyu'ydu ve ilk kez kendisinin olacak kör yavruyla tanışıyordu.

Ninuru, heyecanlı çocuklar tarafından takip edilerek sığıklardan kucaklamak için uzaklaştı. Gözünü ondan ayırmayan Tunuva nehir kenarındaki pazara doğru yürüdü. Buradaki herhangi birinin Ninuru'ya zarar vereceğinden şüpheliydi - ichneumonlar bir zamanlar Taanolar için kutsaldı - ama yine de hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Hasat zayıf olabilirdi ama burada, nehirde balık boldu ve sudan taze olarak satılıyordu. Tunuva alabildiği kadar erzak aldı.

taze giysiler de taşıyordu. Karnındaki gerginliği fark etti. Rahat bir ev bulup kalçasına kadar örtündükten sonra, tatlı kırmızı sap kokusunu takip ederek sessiz ve sakin, dayanıklı çiçeklerin bolca yetiştiği kutsal bir bahçeye vardı.

Bir meyve bahçesi görevlisi şeftali ağacının altında diz çökmüştü. Doğu ile ticaret yapan Ersyr'den gelmiş olmalıydı. Siyu'nun biraz inancı kalmış olsaydı, Karmentum'a doğru yola çıkmadan önce dua ederdi.

Bahçe duvarına yakın bir yerde Tunuva tozlu çizmelerini çıkardı ve çeşmede yüzünü yıkadı. Çimlerin üzerinden geçerken meyve bahçesi sahibi döndü. Buruşuk siyah tenine karşı kırmızı bir ağaç kabuğu giymiş ve bakır yapraklardan bir halka takmıştı.

Tunuva Lasian dilinde, 'Asmanın meyvesi zengin ve bozulmamış,' dedi.

'Kökleri güçlü ve kırılmamış,' diye cevap verdi asırlık cevap. "Size nasıl yardımcı olabilirim, gezgin?

'Bir akrabamı bulmaya çalışıyorum. Buraya çocukla gelen genç bir kadın var mı?

"Çok var," dedi bahçeci. 'Burası yüzlerce fersah boyunca nehirten geçilebilecek tek yer. Ama hepsinin bir ichneumon'u yoktu. Başını bahçe duvarına dayamış olan Ninuru'ya hayranlıkla baktı. 'Çocukken Uluma Dağları'nda vahşi bir tane görmüştüm. Çok güzeldi.

"Öyle. Tunuva bir adım öne çıktı. "Bu kadın ne zaman buradaydı?" "Dün akşam. Anladığım kadarıyla şafaktan önce gitmiş.

Siyu yemek yemek ve dinlenmek için durmuş olmalı. Parayı ancak kasayla ilgilenen Balag'dan çalmış olabilirdi. Haftalarca suratı asık kalacaktı. "İyi görünüyor muydu? Tunuva cevaptan korkarak sordu. "Çocuk iyi miydi?

"Yorgun ve zayıf görünüyordu. Çocuk huzursuzdu. Tunuva ayrılmak üzereyken bahçeci, "Bekle yolcu," dedi. Dallardan bir şeftali kopardı ve ona uzattı. "Tanrıların gücünü yanına al.

"Teşekkür ederim.

Ninuru'ya dönerken küçük bir ısırık aldı. Şeftalinin eti tatlı, kabuğu bir öpücük kadar yumuşaktı.

Gedunyu Nehri vefasız bir dost olabilirdi. Çoğu insan onun iğnelerinden ve hain akıntılarından kaçınmak için saatlik mavnaları kullanırdı. Tunuva bir sonraki geçişi beklemeyi göze alamadı. Kendini Ninuru'ya bağladı, Ninuru suyu kokladı ve sığılğa adım attı. İçnemonlar güçlü yüzücülerdi ama Tunuva yine de nehre dikkatle baktı. Kış mevsiminde normalden daha derin ve soğuktu.

"Tunuva!

Ninuru havlayarak arkasına baktı. Tunuva döndüğünde Nurtha'lı Canthe'nin nehir kıyısındaki kalabalığın arasından, yalınayak ve keten bir elbiseye sarınmış olarak belirdiğini gördü. Merdivenlerden kuma doğru koştu.

'Malag'ın suçluları-' Tunuva eyerinde dönerek onunla yüzleşti. "Canthe, buraya nasıl geldin?

'Denag ve Hidat yalnız gittiğin için endişelendiler. Peşinden gitmeyi teklif ettim. Canthe içeri daldı. "Sahipsiz bir ichneumon'u almama izin verdiler. Onu geri gönderdim.

"Esbar'dan izin istedin mi?

"Başrahibe meşgul görünüyordu. Canthe ona ters bir bakış attı. "Henüz rütbem olmadığı için, hâlâ gelip gidebileceğimi düşündüm.

'Varsayım hatayı doğurur. Tarikat bir sırdır,' dedi Tunuva sinirlenerek. 'Dışarıdan gelenlerin vadiyi tek başlarına terk etmelerine asla izin verilmez. Bize katılma fırsatını kaçırmış olabilirsin.

"Ama artık yalnız değilim. Canthe neredeyse beline kadar suya batmış olan Ninuru'ya ulaştı. "Tunuva, lütfen. Rahmetli Başrahibe dışında beni sadece sen karşıladın. Nezaketinizin karşılığını ödemek istiyorum. Eyeri kavradı. 'Carmentum'u bilirim. Sana rehberlik etmeme izin ver.

"Neden geldiğimi bile bilmiyorsun.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Canthe, daha yumuşak bir sesle. "Siyu kaçtı, değil mi? Tunuva bakışlarını kaçırdı. 'Karmentum, kapısından kör olarak geçenleri yutar. Ninuru'yu alamazsın.

Siyu'yu durdurmaya kararlı olan Tunuva, binlerce ailenin yaşadığı bir şehirde, kokuyu yakalayacak ichneumon'u olmadan bir aileyi nasıl bulacağını düşünmemişti bile. Yenilmiş bir halde, "Benimle gel," dedi.

Canthe doğruca eyere tırmandı ve bir kolunu ona doladı, boştaki eliyle de dirseği tuttu. Tunuva onun kalçasının kıvrımlarını sırlıklam keten üzerinde hissetti. Ninuru nehri bir kez daha kokladı. Sıgırlıklardan dışarı daldı ve burnu suyun hemen üzerinde yüzdü. Bir insan kalabalığı tezahürat yaptı. Tunuva kürkünü kavradı, ayakları ipin halkalarında kasılıyordu ve doğru seçimi yapmış olduğunu umuyordu.

Diğer tarafı bir kumsal çevreliyordu. Ninuru silkinip kendine gelirken, Tunuva tüm sahili gölgede bırakan sarımtırak kayalıkları görebilmek için boynunu büktü.

Ninuru önce kanyon boyunca uçtu, gezginler için en güvenli yolu işaretleyen patikayı takip etti. Bir süre sonra Tunuva ichneumon'unu patikanın dışına, uzun bir yamaçtan aşağı, duvarların dik ve yakın olduğu yere doğru diz çöktürdü. Bujato'dan kimsenin onları bulamayacağı, en iyi dağcılarının bile ulaşamayacağı kadar yüksek bir yerde uyumaları gerekecekti.

Işık azalıyordu. Kırmızı geçit ve vadilerden oluşan labirentin derinliklerine indiğinde Ninuru tekrar gün ışığına çıktı, neredeyse bir uçurumun tepesine kadar tırmandı. Çıkıntılar arasında kolaylıkla ilerledi ve bir mağaraya girdi. Tunuva aşağı indi ve Canthe'ye bir örtü uzattı.

"Teşekkür ederim. Canthe ona sarındı. "Neşeli Azınlık Vadisi'ni en son gördüğümünden bu yana uzun zaman geçti.

"Şimdiye kadar geldiğim en güneyde. Tunuva bir heybe açtı ve Ninuru için kızarmış bir yılan bifteği açtı, Ninuru bifteği mideye indirdi ve pirzolaralarını yaladı. "Vadiye giden yolu öğrenmek istedim ama Carmentum'u görme isteğim hiç olmadı, bu yüzden geri döndüm.

"Bu ne zaman oldu?

"Ah, çok uzun zaman önce. Neredeyse otuz yaşımdaydım.

"Carmentum o zamanlar daha az görkemliydi. Bu Decreer cumhuriyetini canlandırmak için çok çaba sarf etti.

Tunuva su kabaklarını çıkardı. 'Sadece bir tanesine yetecek kadar yiyecek getirdim. Buradan sonra kıt kanaat geçinmek zorundayız.

'Sen erzakını sakla, Tuva. Ben idare edebilirim.

"Havayla ve dileklerle mi yaşıyorsun Canthe?

Canthe kıkırdadı. "Sana söylediğim gibi, alıçım bana uzun ömür verdi. Rahatlık ve sıcaklık için yemek yemeyi severim ama suyla da idare edebilirim.

Onu bulmak vadide bir deneme olabilirdi. Tunuva iki kayanın arasından geçerek bir çıkıntının üzerine çıktı ve sığ bir yağmur suyu havuzu bularak su kabaklarını doldurdu.

Artık güneş koyu bir bronz rengini almış, kanyon soğumuştur. Mağaraya dönerek Canthe'ye dolu bir su kabağı verdi ve Ninuru'yla ilgilenerek dişlerini ve ayak tabanlarını kontrol etti.

Kürkündeki kumların temizlenmesinin yarısında Ninuru mırıldanarak uyuyakaldı. Canthe içti ve "Siyu neden gitti?" diye sordu.

Tunuva fırçalamayı yavaşlattı. Esbar ona bu konuda konuşmamasını söylemişti ama bu gerçeği Siyu'dan saklamak içindi. Şimdi Canthe'ye anlatmanın hiçbir zararı yoktu.

Hikâyeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı, Anyso'yu öldürenin Hidat olduğu gerçeği dışında, ki Siyu bunu hiç bilmiyordu. Canthe dinledi, yüz ifadesinde hiçbir yargılama yoktu.

"Siyu'yu bulmalıyız," diye bitirdi sözlerini. "Anyso hakkında başka bir şey biliyor musun?

"Ailesi fırıncı ve iki kız kardeşi var.

"Bu bize bir başlangıç sağlayacaktır, gerçi Carmentum'da pek çok fırıncı var.

Tunuva başını salladı, bu arkadaştan memnundu. Hayatının büyük bölümünde yanında olan Ninuru'yu çok seviyordu ama iknömonlar doğaları gereği konuşkan değillerdi, genellikle konuya bağlı kalırlardı.

"Carmentum'u nereden biliyorsun?" diye sordu Canthe'ye.

"Orada birkaç yıl yaşadım. Gitmediğim pek az yer var. Uzun zaman önce Doğu'yu bile ziyaret ettim.

'Bu kadar uzağa gittiğine göre çok cesur olmalısın. Uçurum'un ötesi nasıl bir yer?

"Her yer gibi. Bazı şeyler farklı, bazıları ise aynı. Canthe mağaranın duvarına yaslandı. "Tanrıları suyun büyücüleridir. İnsanların çoğu onlara tapıyor.

"Wyrmler. Tunuva durdu. "Doğulular onlara mı tapıyor?

"Hepsi değil ama çoğu. Onları alev yerine soğuk ve fırtına solur ve bazen insanlara tahammül ederler,' dedi Canthe, 'ama tıpkı İsimsiz Olan gibi itaat beklerler. Dışarıdan gelen alçak, acı dolu bir inilti mağarayı doldurdu ve Ninuru'yu uyandırdı. 'Ne rahatsız edici bir ses. İnsan Hróth'un buz ruhlarının burada olduğunu düşünüyor.

"Bu vadinin rüzgâr ilahlarından biri olan Imhul tarafından lanetlendiği söylenir. Tunuva onun kollarını ovuşturduğunu fark etti. 'Bir keresinde bir siden ağacından yemiştin. Soğuğu ne kadar hissediyorsun?

Canthe mantosunu yaklaştırdı.

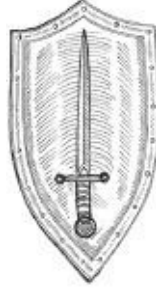
'Bir kadın bir kez siden ağacından yedi mi, sonsuza dek bir kandil olur, başkalarının su iken onun kanı zengin bir yağdır,' dedi. 'Yağ güçlüdür. Onu çocuklarımıza bile aktarırız - ama meyve olmadan kendimizi ateşte tutamayız. Yanarız ve gölgeler gelir.

Mantoyla bile titriyordu. Saçları hâlâ biraz nemliydi.

"Gel," dedi Tunuva sessizce. 'Ninuru'yla birlikte benim yanımda uyu. Birbirimizi sıcak tutabiliriz.

Diğer kadın başını salladı, yüzünde rahatlama ve yorgunluk birbirine karışmıştı. Mağarayı geçip Tunuva'nın yanına oturdu, uylukları birbirine değecek kadar yakındılar ve ikisi de Ninuru'ya yaslanıp mantolarının altına girdiler.

Rüzgar ateşi söndürdü.

46

Batı

Glorian Kül Denizi'ne bakıyordu, uykusuzluktan gözleri yaşarmıştı. Rüzgâr pelerinini hırpalarken saçları yanaklarına yapışmıştı.

Bütün ateş kuleleri *Shearwater*'a yol göstermek için yanıyordu. Gri perde dalgaları kaplıyordu. O sisin içinde görünmeyen ve aç yatabilecek şeylerden uzaklaşmak için, annesinin bir sandalın içinde büzüldüğünü ve babasının ayı postuyla onu ısıttığını, yumruğunu gemiye işaret vermek için kaldırdığını hayal etti.

"Glorian. Julain onun dirseğine dokundu. "Buradayız.

Summerport adını binalarındaki kumtaşından almıştı, zengin bir bal sarısıydı ve bir geçişten sonra insanın içini ısıtırdı. İlk gördüğü anda onun da içini ısıtmıştı. Lanetli bir denizden kurtulmuşlardı.

Yağmur kırmızı kiremitli çatıları dövüyordu. Limandaki insanlar hayatlarına devam ediyor, kimin geldiğini fark etmiyorlardı. Lord Robart bir tüccardan mütevazı bir gemi ödünç almayı tercih etmişti.

Dükler dikkat çekmemek için Summerport'u geçmek üzere ayrılmışlardı. Lord Robart, Glorian'ı Kraliyet Muhafızları tarafından kuşatılmış Arnavut kaldırım sokaklardan geçirdi. Sıcak aylarda Summerport pembe deniz tutamlarıyla canlanır, kapılarından mercan gülleri dökülürdü ama kışın Glorian'ın görebildiği tek şey çürümeydi: Tahtalardaki ıslak çürükler, çatlaklar ve tuz rüzgârının binaları kemirdiği küçük delikler.

"Kraliçe Sabran!

Bir kadın el sallamak için kepenklerini açmıştı. Sokak boyunca sesler, eller ve tezahüratlar bir anda yükseldi, konuşmalar patlak verdi. 'Majesteleri' diye seslendiler ona. "Majesteleri, tekrar hoş geldiniz!

Glorian durdu. Sadece sis ve pelerini sayesinde herhangi biri bu hataya düşebilirdi. Annesiyle yüz hatları aynıydı ama Glorian daha dolgundu ve terbiye hocası ona henüz kraliçe duruşu öğretememişti.

Lord Robart ona küçük bir baş selamı verdi. Glorian belli belirsiz bir el kaldırdı ve alkışlar bir hoş geldin kükremesine dönüştü.

Saray Summerport'tan kuzeybatıya doğru ilerlerken Glorian'ın kukuletası yüzünü gizledi. Deniz yolu sisle kaplıydı. Yanında Lord Robart gururlu ve sözsüz bir şekilde oturuyordu, eldivenli elleri at arabasının dizginlerini sıkıca kavramış, uçurum gibi bir adamdı. En iyi zamanlarda bile ürkütücü bir görüntüsü vardı ama savaş atına bindiğinde neredeyse babası kadar uzundu.

Konuşmaya karar verdi. Bir yıldan fazla bir süre onun adına hüküm sürecekti. 'Lord Robart,' dedi, 'anladığım kadarıyla Inys'te kuraklık varmış. Bu yağmur bir çare olacak mı?

'Eminim biraz yardımı olacaktır, Majesteleri. En azından nehirlerin akmasını sağlar,' dedi Lord Robart, 'ama kuraklığı tamamen ortadan kaldırmayabilir. Yıllardır daha da kötüleşiyor.

"Nedenini biliyor musunuz?

'Hayır. Sadece yağmura rağmen toprağın normalden daha susuz olduğunu biliyorum. Doğanın sırları olmalı.

Gerçekten de öyle. Geçen yıl Haithwood'da garip olaylar olduğunu duymuştum,' dedi Glorian. "Sizin bölgenizle sınırdaş, değil mi?

"Evet, ama bakımını Goldenbirech'in Dul Kontu'na ve Baron Glenn'e bırakıyorum. Yanında bir kılıç taşıyordu. "Derin ormanlar her zaman tuhafliklara davetiye çıkarır, ister gerçek ister hayali olsun.

'İlkbaharda bir şövalye orada şüpheli kayalar buldu. Hiç haberle döndü mü?

Sör Landon Croft asla bulunamadı. Bana g ö r e trajik bir talihsizlik vakası, Majesteleri. Kurt aramaya gitti ve muhtemelen buldu da. Haithwood'da ayılar da var.'

"Cadı söylentilerini başlatan şeyin ayıların açlığı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Muhtemelen. Lord Robart ona baktı. "Leydi hakkında ne biliyorsun?

Ormanda mı?

"Bazılarının ona inanması dışında çok az şey.

Evet. Dünya tersine döndüğünde, bazıları eski yöntemlerle teselli bulur. Bu sizin hükümdarlığınızı tehlikeye atmaz, Majesteleri.

Atlarını Inys Krallığı'nın başkenti Ascalun'a sürdüklerinde alacakaranlık çökmüştü. Kalenin soluk ve sağlam duvarları, derin bir çukurun üzerinde yükseliyordu.

Limber Nehri. Malkin Kraliçesi döneminde, suyu bir ceset gibi kokuyordu. Şimdi ise berrak ve kaskatı donmuştu.

Beş asırdır burada ne savaş ne de kuşatma olmuştu. Ascalun fethedilmemişti.

Annesi bu kalede büyümüşü. Glorian da çoğu Berethnet kadını gibi orada doğmuştu. Çanlar günlerce çalmış ve herkes ona Halgalant'ın Hediyesi demişti, çünkü onun gelişiyle tüm yaralar iyileşmişti. *Bariş getirmem gerekiyordu*, diye düşündü. *Şimdi savaşın eşiğinde duruyorum*.

Her sokakta kar birikmiş, kirli ve çiğnenmiş, ayak izleriyle yırtılmışı. Kortej, meşalelerin bekleyen geceyi aydınlattığı başkentin koğuşlarından geçiyordu. Şehrin çoğunun evde ya da mabetlerde dua ediyor olacağı akşamüstü v a k t i n d e gelmişlerdi.

Yine de, beklenmedik olsa bile bir kraliyet girişi tören gerektiriyordu. Trompetler onun yaklaştığını haber veriyordu. Glorian bakışlarını kaleye dikti ve içindeki, duyamadığı ve göremediği gizli yere çekildi.

Yolculuk bir rüya gibi geçti. Yanan meşaleler, pencerelerde yanan mumlar, yüzüne çarpan yağmur. İnsanlar ona bağıyor, onun hâlâ Kuzey'den dönen annesi olduğunu düşünüyorlardı. Ancak kale kapılarını geçtiklerinde tekrar acısız bir şekilde nefes alabildi.

Lord Robart, 'Leydi Florell, Ekselanslarını Kraliçeler Kulesi'ndeki eski odalarına götürün,' dedi. "Çok yorgun olmalı.

Kraliçelerin Kulesi -bu isim anlamsızlaşmadan önce yüzyıllar boyunca Kralın Kulesi olarak adlandırılmışı- hem saldırıya hem de istilaya dayanacak şekilde yapılmıştı. Kenarları yuvarlak ve zımparalıydı, tırmanmak imkânsızdı, alt pencereleri arasında tek bir dayanak bile yoktu. Glorian, Florell'i yüzlerce basamak yukarı kadar takip etti.

Yatak odası tıpkı hatırladığı gibiydi. Kemerli ocakta bir ateş çıtırdıyordu ve masanın üzerine av eti yahnisi ve sıcak wastelden oluşan bir akşam yemeği bırakılmışı. Helisent onun için nemli pelerini çıkardı.

"Yıkanmak istiyorum," dedi Glorian, sanki uzaktan bakıyormuş gibi. "Üşüttüm.

Florell başını salladı. "Mariken," dedi Mentiş hizmetkârına, "herkes için sıcak banyolar hazırlat, eğer istersen.

"Peki leydim.

"Ben iyiyim Florell," dedi Julain, sesi biraz titreyerek. "Glorian'la kalmalıyım.

"Julain. Florell onu omuzlarından tuttu. 'Önce kendinize bakmazsanız bir prensese - ya da bir kraliçeye - göz kulak olamazsınız. Hepimiz yas tutuyoruz

ve sarsılmış.' Helisent'ten pelerini aldı. 'Hepiniz gidin ve bu gece dinlenin. Mariken akşam yemeğinizi getirecek.

Glorian yatağa uzandı ve eldivenlerini çıkardı. Ağlayamayacak, soyunamayacak ya da en yakındaki muma bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Anne ve babasını yangının mı yoksa denizin mi aldığını merak ediyordu.

"Sweeting," dedi Florell, "annenin arkadaşı olarak açık konuşabilir miyim? Senin mi?"

"Herkesin içinde senden saygı beklemiyorum Florell.

'Bunu hepimizden beklemelisin. Yedi gün içinde Inys Kraliçesi olacaksın.

Glorian başını sallamayı başardı.

Florell, 'Lord Koruyucu kutsal kana ve demir iradeye sahip, kararlı bir adam,' dedi. 'Yine de güvenilir olduğunu kanıtlayabilir ama önümüzdeki aylarda dikkatli olmalıyız. Vekâletler tehlikeli zamanlar olabilir.

"Nasıl yani?"

'Bir naip, genç bir kraliçeyi Inysh işlerinden uzak tutma imkânına sahiptir. Bu da zayıf, bağımlı ve manipüle edilmesi kolay bir hükümdar yaratır. Hoşnutsuzluk Yüzyılı'ndan sonra kimsenin senin hakkında böyle düşünmesine izin veremeyiz Glorian. Lord Robart sana daima bir kraliçe gibi davranmalı. Seni güçlendirmeli ve beslemeli. Eğer bunu yapmazsa, arzuladığı şey farklı bir kontrol türü olacaktır.

"Annemin bu kadar saygı duyduğu bir adama güvenebileceğimden eminim.

'Evet. Senden sadece, Berethnet Hanesi'ne ait olan Aziz'in otoritesini kullanırken uyanık olmanı istiyorum. Florell onun yanına oturdu ve ellerinden tuttu. 'Glorian, sen daha on altı yaşındasın. Bunların hiçbirisi bir çocuğun başına gelmemeli - ama halkın güç ve cesaret için sana bakacak. *Seni* sevmeye ve *sana* saygı duymaya başlamalılar. Başka birini değil.

"Beni sevmeleri için onları nasıl ikna edebilirim? Glorian ona sordu. "Annem nasıl ikna etti?"

'Nasıl olduğunu biliyorsun. Onu yıllarca izledin,' dedi Florell. 'Kraliçe Sabran kendini görevine adanmıştı. Sert ama adildi, bu da ona saygı duyulduğu ama korkulmadığı anlamına geliyordu. Sizin durumunuz farklı. Kendinizi halka göstermek için mümkün olan en kısa sürede bir taç giyme törenine ihtiyacınız olacak. Bir varise ihtiyacınız olacak. Naibinizin üzerinde size sadık soylulara ihtiyacınız olacak.

Glorian dudağını ısırdı. Florell onun ellerini tutmuyor olsaydı, elleri titrerdi.

"Ruhani Dükler benden şüphe mi ediyor?" dedi. "Gemileri ateşe verenin İsimsiz Olan olduğunu mu düşünüyorlar?"

İlk kez Florell'in yaşlandığını fark etti. Saçlarındaki gümüş bukleleri ve gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıran çizgileri gördü.

"Dehşet Dağı'ndan sonra özel şüpheleri olabilir," diye itiraf etti Florell. "Senin insanların da öyle.

"Senin var mı Florell?

"Asla. Annen benim en yakın arkadaşım. Onun bu krallığı uçurumun kenarından çekip almasını izledim. İsimsiz Olan'ı kendi gözlerimle görmediğim sürece, onun geri döndüğüne *asla* inanmayacağım. Aziz, Inys'e bir söz verdi ve ben ona inanıyorum. Sana da inanıyorum.'

Ateş gölgeleri hızlandırdı, böylece hiçbir şey hareketsiz kalmadı.

'Seni bir kraliçe gibi gösterebilirim. Bunu bana Liuma öğretti,' dedi Florell. 'Ama Inys'e kim olduğunu göstermelisin - tarihimizdeki en büyük kraliçe olan Hırslı Sabran'ın ve adı sadakatsizleri titreten Bardholt Battlehold'un kızı.

Ya yapamazsam?

"O zaman büyükannen gibi zayıf ve etkisiz bir kraliçe olduğunu göstereceksin. Tıpkı önceki iki kraliçe gibi.

O da anneme benziyor. Kraliçe Sabran yatak odasında, mum ışığında. *Bunca yıl Marian'ı uzak tuttum ama Glorian'da da onun kanı var.*

"Mariken'le konuşmam gerek," dedi Florell. "Dinlen. Uzun sürmez.

Oradan ayrıldı. Glorian kendi çizmelerini çıkardı ve yatak odasının sessizliğinde oturdu.

Inys'e kim olduğunu göster.

Eşyalarının bir kısmı zaten buradaydı. En küçük sandıkta annesinin ona verdiği aynayı buldu. Kraliçe Sabran'ın daha genç ve perili bir portresi ona bakıyordu.

Yalnız o değil. Hayır, bu yüz neredeyse beş asırlık bir mirastı, bir zincir, sonsuz bir sarmaşık. Aynı yüze sahip on dokuz kraliçe soğuk gümüşten dışarı bakıyordu. Derinlerde, kanında, hiç görmediği ama hep yanında olan babası vardı. Hayatı boyunca kendini onunla ve annesiyle tanımlamıştı. Onların gölgesi olarak ve onların içinde yaşamıştı.

Onların ışığı olmadan o kimdi?

Glorian Hraustr Berethnet kimdir?

On iki günün geri kalanı yavaş geçti. Bu süre içinde Glorian işe yarar hiçbir şey yapmadı. Hanımlarıyla birlikte daireler çizerek yürüdü. Çok az şey konuşuldu. Bazen Dük Ruhani'nin her gün toplandığı Beyaz Kule'ye bakıyor ve ne konuştuklarını merak ediyordu.

Dua etti: *Merhametli ve sevgi dolu atam, bana bir işaret gönder. Günahımın, vermekteki isteksizliğimin kefareti nasıl ödeyeceğimi öğret bana. Hepimizin azizi, erdeminle dualarıma kulak ver. Bağışlamayı bahşet bana. Karanlıkta bana mumunu ödünç ver. Beni aracınız, hizmetkârınız, kabınız yapın. Bana Halgalant'tan haber gönder.*

Cevap gelmedi. Rüyalarındaki kadın - onun habercisi - sessizliğe gömülmüştü. Ne de olsa terk edilmişti.

On birinci gün, Lord Robart onu çağırdı. Yatak odasından çıkmadan önce Glorian bir kez daha aynaya baktı. Saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve annesinin her zaman taktığı gibi, çizilmiş yüzünü bir maske gibi sertleştirmeye çalıştı.

Geleceğin kraliçesi başkalarına nasıl göründüğünü bilmeliydi.

Konseyl toplantısına bir kılıç getiremezdi. Bunun yerine, pileli elbisesinin üzerine takılmak üzere, akla zırhı getiren deri bir ceket istemişti. Bu gece, Kraliçe Sabran ve Kral Bardholt'un varisi ve dokuması olan bir kraliçe ve savaşçı olacaktı.

Altın tutucularda mumlar parlıyordu ve panjurlar rüzgâra karşı kapatılmıştı. O içeri girdiğinde meclis üyeleri ayağa kalktı. "Leydi Glorian," dedi Lord Robart. "İyi akşamlar.

Onu görünce kalbi sıkıştı. Ona, ailesinin ölümünü öğrenene kadar yas kıyafeti giymemesi gerektiğini söylemişti - yine de orada, daha açık renk bir tünüğün üzerine ince gri yüнден bir pardösü giymiş, omuzlarında koyu renk bir manto ile duruyordu. Kemer ve bağlantıları bile gümüş rengindeydi. Diğerleri de aynısını giyiyordu.

"Griler içindesiniz Lord Robart," dedi Glorian şaşkınlıkla.

"Gördüğünüz gibi, Majesteleri. Durakladı. "Mesajımı almadınız mı?" "Bu belli değil mi?

Mahcubiyet onu bu sert cevaba itti. Lord Robart başını eğdi. "En içten özürlerimi sunarım. Dün gece dua ettim ve bugün yas tutmaya başlamamız gerektiğini düşündüm. Haberciyi azarlayacağım.

Soğukkanlılığını yeniden kazanması gerekiyordu. İfadesiz bir şekilde oturdu, onlar da öyle. Elbisesi zengin, koyu bir maviydi. Parlak değildi ama gri meclis üyelerinin arasındaydı, küstah görünmeliydi.

Ocakta hiç odun yoktu. Tek sıcaklık ve ışık mumlardan geliyordu. Lord Robart, 'Umarım soğuğu bağışlarsınız,' dedi. 'Soğukta kalmayı severim.

Çalışırken zihnim keskinleşiyor.'

"Bunun benim için bir önemi yok Lord Robart.

"Güzel. Sizi buraya, yarın öğle vakti Inys Kraliçesi Sabran ve Hróth Kralı Bardholt'un boğularak öldüklerinin Virtudom'da ilan edileceğini bildirmek için çağırdım. Sizin tahta çıkışınız da elbette aynı anda ilan edilecek. Bu şekilde Kraliçe'nin Barışı devam edecektir.

"Denizi araştırdınız mı? Glorian, Leydi Gladwin'e sordu.

"Evet, Majesteleri. Enkazları aramak için dalgıçlar bile gönderdim ama çok az şey bulabildim.

"Yangına neyin sebep olduğunu biliyor muyuz?

"Mentendon Vekilharıcı ile soruşturma yaptım. Şu ana kadar düğün filosunun saldırıya uğradığına dair bir kanıt yok. Abyss'in bu tarafındaki hiçbir silah yedi gemiyi yok edemez.

"Bu tarafta mı?

"Teorik olarak, Doğuluların bir tane olabilir. Ne de olsa onlar hakkında çok az şey biliyoruz.

"Doğulular neden bize zarar vermek istesin ki? Lade Edith kaşlarını çatarak konuştu. "Inys'in varlığından haberdar olduklarından şüpheliyim.

"Ben genç bir adamken," diye mırıldandı Lord Randroth, "Güneyli bir prensin Uçurum'u geçerken hayatta kaldığına dair bir söylenti duymuştum. Yıllar sonra, hizmetkârlarından biri geri döndü ve Doğuluların gökyüzünün ölçekli yaratıklarıyla büyülendiğini iddia etti. Ben bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum.

Leydi Brangain, "Ersirileri de düşünmeliyiz," diye söze karıştı. "Simyayla uğraştıkları söyleniyor.

Nezaket Dükü ikna olmamış görünüyordu.

'Edith'e katılıyorum. Bunun Doğu'yla ya da Ersyris'le bir ilgisi olduğuna inanmıyorum. İkisinin de bize saldırmak için bir nedeni yok,' dedi Leydi Gladwin. 'En muhtemel olan Ments. Kral Bardholt'un öldürülmesi Vatten işgaline karşı bir mesaj gönderecektir. Dreadmount'un ateşini kullanabilirlerdi - onun gölgesinde yeterince uzun süre yaşadılar.

"Başlangıçta Vattenvarg'dan şüphelenmiştim. Denizdeki gücünü biliyoruz,' dedi Lord Damud, 'ama Hróthi tahtını ele geçirmek için hiçbir hamle yapmıyor, ki tek motivasyonu da bu gibi görünüyor. Bence adam savaş için fazla yaşlı ve rahat. Belirgin bir şikâyeti yok.

Glorian, "O zaman Vatten bizim yanımızda mı?" diye sordu.

Öyle görünüyor Majesteleri. Eğer bu bir Mentiş komplosuysa, failleri bulup cezalandıracaklardır.

'Sorumlu her kimse, artık ailenizin ölümünü duyurmaktan başka seçeneğimiz yok. Lord Robart ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. 'Mentendon Vekilharcı Einlek Óthling'i çoktan bilgilendirdi. Taç giymekten hoşlanmıyor ama bunun gerekliliğini de anlıyor.

Einlek'in tereddütlü olmasına şaşmamalı. Amcasının tahtı geri almak için yürüyeceğinden korkuyor olmalıydı.

Lord Robart sözlerine şöyle devam etti: 'Majesteleri, eminim ailenizin de size söylediği gibi, Hróth üzerindeki hak iddianızdan -yaşayanlar arasında en güçlüsü- resmen feragat etmeli ve Einlek Óthling ile onun soyundan gelenlere verilen veraset hakkını ilan etmelisiniz. "Hraustr Hanedanı'nı güvence altına almak için bu gerekli.

Bir hizmetkâra işaret etti, o da belgeyi Glorian'a getirdi. Glorian önündeki kelimeleri sessizce okudu.

Ben, Inys Kraliçesi Glorian, bu ismin üçüncüsü, Aziz Kral Galian'ın soyundan ve Berethnet Hanedanı'nın kutsal bedeni, İsimsiz Olan'ın Zinciri, burada beyan ve tasdik ederim ki, bu ismin ilki olan Hróth Kralı Bardholt'un bedeninin tek varisiyim ve onun yasal eşi, bu ismin altıncısı olan Inys Kraliçesi Sabran'dan doğdum.

Ortak Çağ'ın bu beş yüz on birinci yılında, Bringardlı Ó l r u n Hraustr'un oğlu olan kuzenim Einlek Óthling'i ve onun yasal olarak doğurduğu mirasçılarını bu krallığı ebediyen ellerinde tutmaları için tercih ederek, Hróth Krallığı üzerindeki doğuştan gelen hakkımdan özgürce feragat ediyorum.

Çocukluğundan beri, Hróth'u yönetme hayalinden vazgeçmesi gereken günün geleceğini biliyordu. Bu, kederin karanlık çukurunu daha da derinleştirmişti ama Einlek ülkesi için çoktan kanını dökmüştü ve babası onu sevip güvenmişti. İyi bir kral olacaktı.

Bir tüy kalem ve bir meşe safrasının kanıyla dolu bir hokka getirildi. Glorian'ın aklına yine dağlayan solucan geldi.

Tüy kalemini batırdı. **B i r** içgüdü, on ikinci yaş gününde öğrendiği imzayı oluşturmadan önce, hâlâ aynı tende olduğundan emin olmak için yüzüne dokunmasını sağladı.

Inys'li Glorian Quene

Leydi Brangain, 'Einlek Óthling tacı alana kadar taç giymeyecek, Majesteleri,' dedi. "Sizin onayınızı bekliyor.

"Duyurudan sonra Inys'te yas başlayacak," dedi Lade Edith sessizliği bozarak. 'Genellikle bu altı ay sürer. Hem kraliçemizi hem de eşini kaybettiğimiz için iki kat daha uzun sürmesi uygun olacaktır.

Lord Damud, 'Duyurudan altı gün sonra sembolik bir gömme töreni düzenlemeyi de uygun buluyoruz,' dedi. 'Annenizin mezarı, Kraliçe'nin mezarının

Kraliçeler Mabedi. Rathdun Mabedi'nde bulunan dişinin yanı sıra bazı eşyalarının da buraya yerleştirilmesini öneriyoruz.

Her kraliçe, bedeninin kaybolması ihtimaline karşı kuzeydeki kadim mabede bir dişini verirdi. Bunlar kutsal emanetlerdi, çünkü ölümden bile kraliyetin bedeni krallığın bedeniydi. Korunmalı, muhafaza edilmeli ve gereken saygı gösterilerek toprağa verilmeliydi.

Glorian gözlerini kapattı. İradesi dışında, annesini yanarken, saçları alev alev yanarken, teni mum gibi erirken hayal etti.

"Evet, ailemi Halgalant'ın kapılarından geçirmeliyiz," dedi sesi zorlanarak. 'Törende efendi babamın da anılmasını istiyorum. Postlarından biri ve dışı mezara yerleştirilmeli. Sanırım bir tanesini de Rathdun Mabedi'ne bağışlamıştı.

Lord Randroth, 'Majesteleri onu kendisi çıkardı,' diye doğruladı. "Ascalun'a getirilecek.

"Pekâlâ. Glorian parmaklarını kucağında birleştirdi. "Taç giyme törenim için bir gün belirlendi mi?

"Tam zamanında olacak, Majesteleri," dedi Lord Robart.

Lade Edith, Glorian'ın sormasına fırsat vermeden, "Bu bir nezaket meselesi," diye açıkladı. 'Hükümdarın ölümüne dair bir kanıt olmadan ortadan kaybolması Inysh tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir durum. Kanıt olmadan annenizin resmi olarak öldüğü ilan edilemez. Ondan önce, bir tanık olmadığı sürece, taç giyme töreni uygun ya da iyi bir zevk olarak kabul edilmeyebilir. Kraliçe Sabran'ın öldüğünü doğrulayacak ya da inkâr edecek bir tanık.

'Gerçekçi olmalıyız, Edith. O denizden kimse sağ çıkamazdı,' dedi Lord Robart. "Hiç tanık olmayacak.

Leydi Brangain başka tarafa baktı. Karşısında Lord Damud ellerini alnında kavuşturmuştu.

Lade Edith, "Eğer bir tanık çıkmazsa, en azından yas yılı sonrasına kadar beklememizi öneririm," diye sözlerini tamamladı. "O zamana kadar halk sizi kraliçe olarak kabul etmiş olacaktır, Majesteleri.

Glorian söyleyecek başka bir şey bulamadı. Taç giyme töreni için daha fazla ısrar etmek onu kalpsiz gösterecekti.

Malkin Kraliçesi'ni göremezler.

"Öyle olsun," dedi. "Bir tanık. Ya da bir yıl. Hróth'ta ortaya çıkan hastalıktan haber var mı?

Lord Robart kaşlarını kaldırdı. "Bunu size kim söyledi, Majesteleri?

Glorian cevap vermeden onun bakışlarını karşıladı. "Ne yazık ki yayıldı," diye yanıtladı Lord Damud. 'Einlek Óthling limanları kapattı. Şimdiye kadar burada herhangi bir salgın olmadı, Aziz'e şükürler olsun.

Lord Randroth kılıç işareti yaptı. "Belki biz de limanlarımızı kapatmalıyız," dedi Glorian. "Önlem olarak.

"Durumu yakından takip edeceğiz. Lord Robart onun gözlerinin içine baktı. "Daha acil bir iç meseleye dönebilir miyiz, Majesteleri?

Nedir o, lordum?

"Mümkün olan en kısa sürede bir varise hamile kalmanız akıllıca olacaktır.

Glorian'ın içinde, kırılğan bir şey sonunda kırıldı. "Neden Lord Robart?" diye sorduğunu duydu. "Daha on altı yaşındayım. Çok geçmeden ölecek miyim?

Masanın karşısında nefesler kesildi.

"Majesteleri," dedi Lade Edith, sesleri kısılmıştı. "Size yalvarıyorum, asla kendi ölümünüzden bahsetmeyin.

Glorian çenesini kaldırdı.

'Leydi Glorian,' dedi Lord Robart, 'bu sizin en yüce göreviniz. Inys'i güvende tutmanın en iyi yolu bu.

"Genellikle daha uzun süre bekleriz. Leydi Brangain ona baktı, kara gözlerinde keder vardı. 'Ama çok fazla tehditle karşı karşıyayız. Dreadmount, ailenin kayboluşu, Carmenti, bu hastalık, hayatına kastedilmesi, muhtemelen Ments. Bir varis olmadan savunmasızız.

Glorian kendi ellerini sıkıca kavradı. O ve büyükannesi yaşayan tek Berethnet'lerdi ve büyükannesi zayıf ve seilmeyen biriydi. Lord Robart haklıydı.

Evi güçlendirmek için bir varise ihtiyacı vardı.

Lord Randroth, "Annen ortadan kaybolmadan önce bir evlilik ayarladı," dedi. 'Eşin Vetalda Hanesi'nden Prens Therico olacak. Donmato'nun üçüncü çocuğu.

'Prens Therico senin yaşında,' dedi Leydi Brangain ona, 've Kraliçe Rozaria'ya göre çok nazik. Onunla Kárkaro'da bir kez karşılaşmışsınız ama sanırım Majesteleri sizden biraz çekinmiş.

"Theo," dedi Glorian. Daha kötüsü de olabilirdi. "Evet, hatırlıyorum. Onu her yerde takip eden dumanlı bir kedi yavrusu vardı.

"Evet, Majesteleri.

'En önemlisi, o asla Yscalin Kralı olamayacak. Bu görev ağabeyine düşecek,' dedi Lord Robart. 'Prens Therico sizin yanınızda yaşamakta özgür. Kendisi çoktan Ascalun'a çağrıldı.

Glorian bu sözler üzerine içinde oluşan ürpertiye dizginlemeye çalıştı. Bu ürperti ince sınırlarını aştı ve kollarının altındaki ince tüyleri kaldırarak kolları boyunca sıçradı.

Onun bedenini imzalanacak başka bir belge olarak görüyorlardı.

Lord Robart kâğıtlarını toplarken, "Aklını anneliğe vermek ve evlenmeden önce kendini yormaman akıllıca olur," dedi. 'Tüm Erdemliler Konseyi krallığı sizin için korumak üzere burada. Her şeyi bize bırakın, Leydi Glorian.'

47

Kuzey

Hróth'un acımasız kışları boyunca ışık gün ortasında sönerdi. Denizin sis örtüsü çöktüğünde, Hólrhorn olarak bilinen yüksek uçurum batı kıyısından fersahlarca öteden görülebiliyordu ama yakınlarda çok az gemi seyrediyordu. Sadece martılar ve kaya yengeçleri hareket ediyordu ve onlar bile sessizdi.

Aşağıda kilometrelerce uzunlukta siyah bir kumsal vardı. Dalgalar kumundaki kalın karı sıyrıyor ve bir kükreme ile geri çekiliyor, bir köpük danteli bırakıyordu. Dalgaların yıkadığı sahil bir aynaya dönüşüyor, sert kayalıkları, kuşları ve bakırla kararmış gri bir bulut kümesini yansıtıyordu.

Dalgaların arasından kaya yığınları yükseliyordu. Çoğu kişi onlara Denizin Altı Fazileti diyordu ama hâlâ geçmişe bağlı olanlar, donmuş göllere ninni söyleyenler onları çok daha eski bir isimle tanıyordu.

Binlerce yıldır nöbet tutuyorlardı. Şimdi de ölülerin ortaya çıkışını izliyorlardı.

Günlerce sadece kayalar denizden gelen, kömürleşmiş ve parçalanmış cesetlere tanıklık etti. Birbirine dolanmış çiftin - biri diğerinin tutamağında - sonunda dinlenmek için kıyıya çıktığını sadece onlar gördü.

Kızıl güneş çekip gitti. Karanlık çöktüğünde, tamamen çöktü.

Gökyüzü ışıkları uyanana kadar da öyle oldu. Renkler gökyüzünü çizdi, uzun ve parlak aktı ve mavi ve yeşilin tonlarında hayalet gibi berrak suda yelkenler gibi dalgalandı. Uzun kumsaldaki kalıntıları seçtiler ve kahverengi saçlı genç bir kadının gözlerine yansılar. Diğer cesetler gibi o da yanmıştı, derisi ve eti kollarından tutuşmuştu ama yüzü buz gibi bembeyaz kalmıştı. Onu öldürenin su mu yoksa ateş mi olduğunu kimse söyleyemezdi.

Yanında hayatta kalan son kişi yatıyordu.

Güçlü bir dalga geldi ve sırtını parçaladı. Deniz suyu öksürdü, burnu sızladı. Gözlerini açıp ışıkları gördüğünde bunun Halgalant olmadığını anladı.

Parmakları şişmiş ve kabarmıştı. Deniz neredeyse tüm gücünü tüketmişti ama ölü kadını kucasına alıp sahile sürüklemek için son bir kez daha sürünme isteği duydu.

Her santim tuz yaralarını açtı. Her biri, acı soğuğun uzak tuttuğu ıstırabın kilidini açıyor, çiğ, gözyaşı dökmeyen inilti çıkarıyordu. Gidebildiği yere kadar gittiğinde, kendisinden hiç korkmamış olan kadının yanına yığıldı. Çatlamış dudaklarıyla onun alnını öptü. Onu eve götürmek için çok mücadele etmişti ve sonunda başarmıştı. Kemikleri güvendeydi.

Tek bir pişmanlığı vardı - nedenini asla bilememişti. Neden ormanda yalnız bırakıldığını.

Şafak söktüğünde ışıklar kaybolmuştu ve denizci hâlâ hayattaydı. Denize geri dönmeyi düşündü, bu sefer onu altına almasına izin verecekti. Bu, kralını hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğiyle yüzleşmekten daha iyiydi. Şarkılarda, hiçbir şey efendisiz bir şövalyeden daha üzücü olamazdı.

Ama efendisi onu hiç şövalye ilan etmemişti ve kılıcına ihtiyacı olan iki kişi daha vardı. Kuzeyde, bir savaşta yaşamış bilge bir adam; Batıda, kanında kar olan genç bir kraliçe. İkisine de tüm dünyanın bilmesi gereken şeyi söylemek için yaşamak zorundaydı.

İsimsiz Olan geri dönemedi ama başka bir şey gelmişti.

İki gün sonra, Bálva çobanlarından bir aile, küçük kamplarına ulaşan vebadan kaçmak için sandallarını sahile çekti. Şafağın loş ışığında, yanmış, boğulmuş ya da donarak ölmüş dört yüz on üç cesede ve hâlâ nefes alan bir adama rastladılar.

Onları uzaktan, tuzdan kavrulmuş gözleriyle gördü. Regny onun yanında nemli ve soğuk yatıyordu. Onu ateşten kurtarmayı başaramamıştı ama Regny onu bir kez daha kurtarabilirdi. Boynundaki boruya uzandı ve onu kanayan dudaklarına götürdü.

Ses o kadar alçak ve zayıftı ki, sadece bir çift kulağı diken diken etti. Bir tazi koşarak geldi ve yüzünü yalayarak havladı.

'Hampa, hayır. Gel oğlum.' Ayak sesleri kumu tokatladı, sonra durdu. "Fa, biri yaşıyor!"

On iki kişi daha kumdan yukarı koşarak geldi. Hayatta kalmasının artık başkalarının elinde olduğunu anlamak için birkaç dakikası vardı - uzanıp uyuyabilirdi, kendini bırakabilirdi - kalın bir post ve kürklü bir şapka ona giydirilmeden önce ve bir kuş matarasından su yutuyordu, o kadar hızlı yutuyordu ki boğuluyordu.

Regny'yi almaya çalıştıklarında onu kendine doğru çekti, itiraz ederken sesi atlıyordu.

Yaşlı bir adam Hróthi dilinde, "Bırakın onu, Aziz'in kemikleri adına," dedi. 'Kedere boğulmuş durumda. Kazazedenin önünde çömelmiş, kara gözlerini onunkilere dikmişti. "Evlat, burada ne oldu böyle?

Wulfert Glenn kelimeleri topladı.

"Einlek Óthling'e söyle," diye homurdandı. "Söyle ona. Kral öldü.'

48

Güney

Neşeli Azınlık Vadisi'nin güney kapısını iki anıtsal heykel koruyordu. Biri yıldız ışığına batırdığı mızrağıyla Hayalperest Suttu - Mulsab, Esbar'ın şu anda sahip olduğu mızrak - diğeri ise eski Taano Devleti'nin sevilen kraliçesi Merhametli Jeda.

Vadiden Lasia'nın sonunu belirleyen sırta ulaşmaları için üç gün daha at sürmeleri gerekti. Arada sırada bir kemik kule ya da sütun kalıntısının yanından geçiyorlardı. Bazalt yığınları bir süre kum tepelerini kirletti.

Büyücüler herkesten daha fazla sıcak tutardı ve böylesine kuru ve durgun bir sıcakta küçük hareketler bile yorucuydu. Gün ortasında bulabildikleri azıcık gölgede dinlendiler, ancak alacakaranlık çöktüğünde ata bindiler. Sonunda Carmentum'a giden en kestirme yol olan Erian Geçidi'ne ulaştılar. İç duvarlarına yüzlerce ev oyulmuştu, mağaralar birbirinin etrafına ve üzerine yığılmıştı, Tunuva'nın görebildiği kadar yukarı tırmanan ip köprülerle birleşiyordu.

Geçit, sırtın diğer tarafındaki tozlu bir uçuruma açılıyordu; burada kalın gövdeli süt ağaçlarının dalları gökyüzünü kucaklamak için uzanıyordu. Tunuva uzaklarda, toprağın üzerinde dalgalanan pusun arasından bir şehir görebiliyordu.

"Nin," dedi, "hâlâ kokularını alabiliyor musun?"

Ninuru bir rüzgâr fırtınası bekledi. "Lalhar. Burun delikleri alevlendi. "O buradaydı.

Tunuva başını salladı. İçgüdüleri doğru çıkmıştı.

Güneş altın bir tepsiydi. Uzun inişine başladığında Canthe onları Halassa Denizi'ne doğru yönlendirdi. Batıda, ufka kadar kesintisiz bir şekilde parlıyordu. Hiç kimse onu geçip geri dönmemişti.

Kayada bir açıklık buldular; burada iki yüz­süz heykel, bir yeraltı mağarasına giden çatlak basamaklara giden yolu gösteriyordu. Gün ışığı yukarıdaki geniş bir aralıktan parlıyor ve nadir bir çöl kaynağı olan berrak bir su havuzunda dans ediyordu. Ninuru içmek için başını eğdi.

"Ninuru burada güvende olmalı," dedi Canthe. "Yiyecek hayalet yılanlar var. Ninuru pırzolarını yaladı. 'Tuva, kılıcını bırakman gerekecek. Carmenti'ler silah taşımaz. Tunuva kılıcını çıkardı. "Tasarımına bakılırsa mızrağı riske atabilirsin ama gözden uzak tut.

"Pekâlâ.

Canthe suyun yanında diz çöküp boynundaki tozu temizlerken, Tunuva da ichneumon'unu okşadı. "Ninuru," dedi, "ben seni almaya gelene kadar burada kalmanı istiyorum.

Ninuru suyu yalamayı bıraktı ve ona baktı. "Ichneumonlar küçük kız kardeşlerini terk etmezler.

"Bizimle şehre gelemezsin, tatlım. Silahları yok.

"Bazıları gizlice de olsa bunu yapacak. Tunuva onun yüzünü tuttu. 'Uzun süre ayrı kalmayacağız, söz veriyorum. Bana güveniyor musun? Ninuru burnundan sümkü­r­dü. Tunuva üzerine bir öpücük kondurdu. "Güzel. Biraz dinlenin, Siyu ve Lukiri ile birlikte hemen döneceğim.

Şimdi yayan yürüyorlardı, Canthe uzun saçlarını topladı, böylece ensesi güneşe açıldı. Terlemiyor gibiydi, bu da Tunuva'yı şaşırtıyordu. Bu bölge kışın bile bir fırın kadar sıcaktı.

Zeytin ve çöl kayısı­sı bahçelerinin arasından geçerek yüksek surlara doğru yürüdüler. "Carmentum'un hikâyesini biliyor musun? Canthe bir kuyunun başında durup sordu.

"Biliyorum.

Tunuva su kabaklarını çıkarırken Canthe küreği çalıştırdı. Hiç bu kadar kavrulmamıştı.

"İsimsiz Olan'dan sonra Yıkala eskisi gibi değildi. Pek çok kişi sevdiklerini kaybetmişti," dedi. 'Onjenyu bu ailelerin kayıplarını tazmin ettikten sonra, büyük bir grup Yikalalı ülkeyi terk etti. Gidebildikleri kadar güneye gittiler ve yeni bir yerleşim yeri inşa etmeye başladılar.

Kova suya battı ve Canthe onu tekrar yukarı çekmeye başladı. Görüldüğünden daha güçlüydü.

"Eski bir harabe onlara bir temel sağladı," dedi Tunuva. "Yıllar sonra, Gulthaga'dan kurtulanlar şehri duyduklar ve Carmentum'u inşa etmelerine yardım etmek için Yikalese'ye katıldılar. Çok geçmeden pek çok kişi oraya akın etti. Onjenyu sonunda şehre Lasia'dan bağımsızlığını verdi.

"Ve işte burada duruyor," dedi Canthe, kovaya uzanarak. "Dünyanın kıyısında bir şehir, liman, sığınak ve genç bir cumhuriyet olarak geliyor. Abyss'in bu tarafında bir ilk.

"Doğu'da hiç cumhuriyet var mı?

"Belki de büyük dağların ötesinde, henüz haritasını çıkaramadığımız bölgelerde.

Tunuva başını salladı. 'Monarşinin aptallığını ve hakaretini bu kadar az kişinin görmesi beni hiç şaşırtmıyor.

'Gelenek sabittir ve değişim bir risktir. Carmenti'ler ikincisini seçerek cesur davrandılar.

Devam etmeden önce ikisi de su kabaklarını temiz suyla doldurdu. Tunuva uzun uzun ve derin derin içti.

"Bu kadar güneye hiç gelmemiş olmana şaşırdım, Tuva," dedi Canthe. "Bilinen dünyadaki tek cumhuriyeti merak etmiyor muydun - Tarikat gibi taşsız bir yer?

"Merakımı giderecek kadarını duydum. Sebepsiz bir yolculuk yapmak zordur.

"Şimdi dünyadaki tüm nedenlere sahipsin. Canthe iki kayısı toplamak için durdu. "Kızlarımız için büyük ve korkunç şeyler yaparız.

Tunuva onun uzattığı meyveyi aldı.

Şehre yaklaştıklarında güneş alçakta, gökyüzünün dalında bir nar gibi asılı duruyordu.

Carmentum, çölün ortasından gömülü bir tanrının omzu gibi yükselen Yalnız Tepe adındaki ıssız bir çıkıntının etrafından dolanıyordu. Canthe yaya olarak girmek için küçük bir geçiş ücreti ödedi ve sonra etrafları insanlarla çevrildi. Evlerin çoğu beyaz badanalıydı, kısmen toprağa kazılmıştı ve gölgelik bir ağaç vardı.

Tuzlu bir meşenin altında bir tellal, Carmenti kalabalığı tarafından izlenen haberleri ('İyi seçmenler, Canavarların Efendisi, yarın öğlen, koltuk başına üç gümüş, eşi benzeri olmayan bir gösteri için ona katılmanızı hatırlatıyor') okuyordu. Tunuva Siyu'yu bulma umuduyla en yakın yüzleri aradı.

"Bir han bulmalıyız," dedi Canthe.

Tunuva isteksizce başını salladı. Siyu daha fazla kaçamazdı ve arama günlerce sürebilirdi.

En az yarım mil genişliğinde, üzerinde devlerin kaburgaları gibi uzanan kumtaşı kemerlerin gölgelediği asfalt bir caddeye ulaştılar. Oradaki insanlar

mor pelerinli bir kadın için ayrılıyordu. Sık bukleleri bir halkanın altında toplanmıştı ve çizgili kahverengi alnından inciler damlıyordu.

"Bu Decreeer olmalı," dedi Tunuva.

'Evet - Numun, turunda. Her gün bir bölgeyi ziyaret ederek halkı görüyor ve endişelerini dinliyor.

Yanında krem rengi ipekler giymiş, yakası beline doğru ok gibi uzanan, Numun'un bir bıçak gibi şekillendirdiği yumuşak ve biçimli kızıl saçlı bir kadın yürüyordu. Solgun yüzü ve omuzları çillerle kaplıydı.

"Ebanth Lievelyn," dedi Canthe gülümseyerek. 'İlginç bir kadın. Vatten Altı Erdem'e uygun olarak mesleğini yasaklayana kadar Mentiş başkentinde fahişelik yapıyordu. Eminim Numun'un başka bir eşi daha olduğunu biliyordur, Mezdat Taumāgam.

'Evet, bu Manastır'da epey bir karışıklığa neden oldu. Mezdat, cumhuriyetçi olmak için unvanlarından feragat ederek Kraliçe Daraniya'yı kızdırdı. Hâlâ bir koruyucusu var ama buradaki rahibenin ağzı sıkı olmalı.

"Onu ziyaret edelim mi?

"İşine karışmasam iyi olur.

Tunuva iki kadının geçişini izledi. Kimse eğilmedi, ama insanlar saygı jestleri yaptılar.

Canthe onu ileriye, bir sıra arabaya doğru götürdü. Canthe ödemeyi ayarlarken, Tunuva arabaya tırmandı ve göz kapaklarının batmasına izin verdi.

Carmentum yoluna devam etti. Araba tepenin güney yüzüne ulaştığında alacakaranlık çökmüş, çöl gecesinin kuru soğuğu çoktan bastırmıştı. Tunuva kayanın eteğinde, Canthe'yi dar basamaklara kadar takip etti, yorgunluk üzerine bir çapa gibi çökmüştü. Hana vardıklarında, o da İsimsiz Olan kadar uzun süre uyumaya hazırды.

İçerisi serin ve mum ışığıyla aydınlanmıştı, ipek perdeler hafif esintiyle sallanıyordu. Canthe hancıyla Lasian dilinde konuştu ve hancı onu daha fazla adım atması için yönlendirdi.

Kilidini açtığı oda mağara gibiydi, iki yatak ve bir ocak vardı. Tunuva odanın küçük balkonuna çıktı. Carmentum önünden taşarak Yalnız Tepe'nin etrafında kayboldu. Şehir duvarının ötesinde hiçbir şey görünmüyordu, aysız karanlık o kadar yoğundu ki.

"Bize biraz yiyecek getireyim," dedi Canthe. "Yıkanmak için yağ ve su da olmalı.

"Teşekkür ederim.

Aşağıda lambalar parıldıyor, müzik yükseliyor ve kahkaha sesleri yükseliyordu. Tunuva her şeyi içine çekti, duyuları diken diken oldu. Lalhar arayışının anahtarı olacaktı.

Kimse genç bir kadını ve bir bebeği hatırlamayacaktı ama bir ichneumon'u fark edeceklerdi.

Hepsini çabucak bulmalıydı.

Soğuk onu titretiyordu. Geri çekildi ve kıyafetlerini ç ı k a r m a d a n önce kapıyı bağladı. Zeytin yaprağı şeklindeki bir giderin yanında keten, su ve bir kavanoz yağ buldu ve cildini temizlemek için diz çöktü.

Canthe elinde bir tabak ve bir sürahiyle döndüğünde hâlâ kurulanıyordu.

"Affet beni," dedi arkasını dönerek. "Kapıyı çalmalıydım.

Tunuva gülümsedi. "Gerek yoktu. Bedenimden utanmak için çok yaşıyım. Canthe de gülümseyerek yemeği bıraktı.

"Keşke benimki de o kadar güçlü olsaydı," dedi. "Dövme silahlarım var ama onları kullanamıyorum.

"Demirci ocağında
çalışabiliyor musun?

"Ah, evet.

"Bu yeteneğini kullanabiliriz. Bir kılıçta asla ustalaşamasan bile, iyi bir okçu olabilirsin.

'Bu hoşuma giderdi. Okçuları hep çok zarif bulmuşumdur.

Tunuva sürahiye uzanırken, Canthe son giysilerini de çıkarırken başını kaldırıp baktı. Her yeri ince ve yumuşaktı.

Tunuva şarabı doldurdu. Yıllar sonra ilk kez bir yabancıнын vücudu hakkında ne düşündüğünü merak etti. On yıllar boyunca değişmiş olsa da, bazen eskisinden daha fazla dinlenmek istese de, her zamanki gibi sağlandı, bir ömür boyu süren eğitimle kaslanmıştı. Nasır tutmuş ellerini, ensesinde yayılan koyu renkli çilleri inceledi.

Göbeğindeki kalınlığı hiçbir zaman tam olarak kaybetmemişti. Bu, vücudunun bir zamanlar bir başkasını taşıdığını hatırlatan son şeydi.

Canthe üzerine bir bornoz çekti. Döndüğünde Tunuva göbeğinin altında belli belirsiz bir yara izi gördü, kesinlikle bir bıçakla yapılmıştı. Üzerindeki tek iz onlardı. İpeği üzerlerine örttü ve masada Tunuva'ya katıldı, ıslak saçları ensesinin bir tarafına taranmıştı.

'Aramak için gün doğarken yola çıkmalıyız. Buradaki insanların çoğu öğlen uyur,' dedi bir kadeh şaraba uzanarak. "Siyu'nun para kazanmak için kullanabileceği herhangi bir yeteneği var mı?

Tunuva ona yara izlerini sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. 'Avcılık, tabii ki. Flüt çalıyor,' dedi, 'ama belki iyi değil geçimini sağlayacak kadar. Akıllı tek bir ilgi alanının peşinden gidemeyecek kadar çabuk dağılıyor.

"Mızrak kullanabilir mi?

"Çok iyi. Ona ben öğrettim."

Güzel. Onu limanda arayabiliriz. Her zaman zıpkıncılara ihtiyaçları vardır. Canthe masadaki çatallardan birine uzandı. "Yine de önce karnımızı doyuralım."

Yemekler lezzet açısından zengindi. Zeytinyağına batırılmış gözleme, kıyılmış bademle haşlanmış beyaz fasulye ve tuzda kurutulmuş sosis, peynir ve hurma, sek bir kırmızı şarapla servis ediliyordu.

"Taktığın anahtar," dedi Canthe kadehinden bir yudum alarak. "Neyi açıyor?"

Tunuva ona dokundu. Çiçekli anahtar boğazının çukuruyla göğüs kemiği arasında duruyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Saghul onu mezar bekçisi olarak bana emanet etti."

"Ama amacını hiç açıklamadı mı?"

"Hayır. Esbar'a söylerdi. Tunuva bir parça ekmek kopardı. "Yüzüğünüzün anlamını sorabilir miyim?"

Canthe yüzüğe baktı, sonra parmağından çıkarıp aralarındaki masanın üzerine koydu. "Bir zamanlar evliydim. Arkasına yaslandı, solgun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. "Uzun zaman önce."

Tunuva onu eline aldı. İki açık daireden oluşan ortak bir yüzük, çerçevede birbirine kilitlenmişti. İki el -her dairenin ucunda bir el- sanki dostluk içindeymiş gibi kenetlenmişti. Parmakları yüzüğü birlikte tutuyordu ve iç bant boyunca çizgiler kazınmıştı.

"Morgish. Sonsuz aşk için bir büyü," dedi Canthe. "O zamanlar inandığım bir şeydi."

"Güzel sanat. Tunuva onu geri verdi. "Kiminle evlendin?"

"Uzun zamandır ölü olan biriyle. Canthe küçük bir gülümsemeyle yüzüğü parmağına geri taktı. "Seni Esbar'la ilk gördüğümde kıskanmıştım - samimiyetinizin, kahkahalarınızın rahatlığını. Yıllardır kimse bana sarılmadı. Korkarım dokunmak için çok üşüyorum."

"Bizimle sıcaklık ve rahatlık bulacaksın. Tunuva durakladı. "Canthe, daha önce kızlarımız için büyük ve korkunç şeyler yaptığımızdan bahsetmişsin."

Canthe yüzüğü çevirdi.

"Evet. Bir elini ortasının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ -bazen, yalnızlığın en ağır olduğu zamanlarda- yeni doğmuş kızımı kollarımda hissettiğimi düşünüyorum. Öyle güçlü bir inançla uyanıyorum ki, yokluğunu fark ettiğimde yeniden yas tutuyorum."

Tunuva sadece sert bir şekilde başını sallayabildi. Boğazında çok fazla kelime vardı, tozla kalınlaşmıştı - geçmişte söylemeyi arzuladığı, yarı yolda yuttuğu ve hapsoldüğü şeyler.

'Keşke sana acının nasıl geçtiğini anlatabilseydim. Bir çocuğun kaybı o kadar da nadir bir şey değildir,' dedi Canthe, 'ama en doğal olmayanıdır. Kadehi yere bıraktı. "Siyu'ya olan sevginin gücünü görüyorum. Belki de bu yüzden senin peşinden geldim. Sen daha kolay bir hayatı hak ediyorsun Tunuva - sana dağıtılan zalim ele rağmen bu kadar nazik kalabilmiş o l a n sen.

Tunuva masanın öbür ucuna uzanıp elini kapattı. Canthe kıpırdamadan durdu.

'Canthe,' dedi Tunuva, 'senin acın benim acım değil, ama şeklini biliyorum. Bunun için üzgünüm.

Parmakları birbirine dolandı.

"Ben de seninki için çok üzgünüm. Canthe gülümsemeye zorladı. "Lütfen, Tunuva, uyu. Yorgun görünüyorsun.

Balkona çıktı. Tunuva kendi şarabını içti, sonra yatağa uzandı, düşünceleri aylardır ilk kez onun içindeydi.

Dışarıda, karanlıkta, deniz Carmenti kıyısını yıkıyordu.

49

Güney

Tunuva bir süre sanki dalgaların altında yatıyormuş gibi uyudu. Gözlerini açtığında, Esbar yatakta yanına uzanmış, saçlarını okşuyordu. Gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi. Tunuva rahat bir nefes alarak ona doğru uzandı. Esbar onun peşinden gelmişti, çünkü onu seviyordu ve o da Siyu'yu seviyordu.

Dudakları buluştuğunda Tunuva gerildi. Bir yerlerde arılar vızıldıyordu. Esbar'dan, boğazından, Tunuva'nın derinliklerine üşüştüler. Bir solukla uyandı, göğsü kabarıyor, her yeri üşüyordu.

"Tuva?"

Canthe başını kaldırdı. Ateş neredeyse sönmüş, gölgeler odayı yutmaya başlamıştı.

"Her şey yolunda," dedi Tunuva. "Sadece bir rüya.

Doğrulup çıplak dizlerini göğsüne çekti. "Paylaşmak ister misin? Canthe yan dönerek sordu.

Tunuva elmacık kemiğinin duvara yaslanmasına izin verdi. Bundan bahsetmek Esbar'a ihanet etmek gibi geliyordu ama aklından çıkmasını, gün ışığına çıkmasını istiyordu. "Esbar'la ilgili kâbuslar görüyorum.

"Bu kâbuslarda ne oluyor?"

"Beni incitiyor. Tunuva alnını yoğurdu. "Neden böyle şeyler hayal ettiğimi bilmiyorum. Ondan korkmam ya da ona güvenmemem için bana hiçbir neden vermedi. Bu . . beni rahatsız ediyor.

"Bir zamanlar bir kar kahini tanırdım. Hróth'lu bilge bir kadın,' dedi Canthe. "Bana rüyaların gömdüğümüz gerçekler olduğunu söylemişti.

"Ez bana asla zarar vermez.

"Kasıtlı olarak değil. Ama görevini ilk sıraya koymak zorunda.

"Anne'ye olan sevgimiz her şeyden önce gelir.

"Bazı aşklar çok yaklaşmış olmalı. Canthe ateşin yanında diz çöktü ve altındaki oyuktan odun kaydırđı. 'Tarikat rahibelerinin kimsenin kendi bedenine çok yaklaşmaması gerektiğine inandıklarını biliyorum. Oğlunuzu Lasian Havzası'nda kaybettiğinizde bunu hatırlamak zor olmuş olmalı.

Tunuva gözlerini kapadı. Çukurun soğuk çamurunu ve yağmuru yeniden teninde hissetti. Kıl kokusunu. Ninuru yanına uzanırken, *bırak beni*, diye fısıldamıştı. *Bırakın öleyim*.

Ichneumonlar küçük kız kardeşlerin ölmesine izin vermezler.

"Siden hakkında çok şey öğrenmiş olmalısın," dedi Tunuva, konuyu değiştirmek isteyerek. "Ateşin Rahmi'nin neden İsimsiz Olan gibi bir canavar yarattığını ve aynı zamanda portakal ağacını aydınlattığını biliyor musun?

Canthe arkasına yaslandı.

'Siden ağaçları - ve büyücüler - Ateşin Rahimindeki büyü'nün tek doğal çıkışıdır. Çok sıcak yanmasını engelleyecek kadar fitilleşmesine izin veriyoruz,' dedi. "İsimsiz Olan yanlış yaratılmıştı. Büyü çok hızlı yükseldiğinde doğaya karşı yapılmış bir hakaretti.

"O halde biz büyücüler onun gibi değiliz.

"Hayır. Biz sadece bize sunulanı alırız. Canthe parmaklarını nemli saç dalgalarının arasından geçirdi. "Tunuva, Siyu Tarikat'a dönmek istemezse ne yapacaksın?

Tunuva gözlerini kaçırdı. "O hâlâ bir çocuk," diye mırıldandı. "Onu bu dünyada yalnız bırakamam.

"Onu bulacağız," dedi Canthe. "Söz veriyorum.

Tunuva buna inanabilmeyi diledi. Canthe bunu gerçekmiş gibi gösterdi.

Şafak vakti uyandığında Canthe'yi deri sandaletler ve gün batımı ipeğinden bir elbise giymiş, saçlarını tararken buldu. "Günaydın, Tuva," dedi Canthe. "Senin için yeni giysilerim var, böylece birbirimize uyum sağlayabiliriz.

"Teşekkür ederim. Tunuva omuzlarındaki katılığı yuvarladı. "Tüccarlara bu kadar erken mi gittin?

"Sen uyuduktan sonra. Burada bir gece pazarı var.

"Carmenti dilini biliyor musun?

"Evet, ama buradaki çoğu insan Lasian dilinin Taano lehçesini konuşuyor.

Tunuva pilili keten bir tunik giydi, altına hafif bir pantolon giydi ve kollarını bağladı. Sandaletleri almak yerine, tozlu çizmelerini ve mızrağını saklamak için binici ceketini geri çekti. Son olarak, bir uzunluk aldı

İlk başta yumuşak kahverengi bir yün olduğunu düşündü - ancak ışığa tuttuğunda elinde altın rengine dönüştü.

"Deniz yünü. Canthe tarağını bir kenara bıraktı. "Sana yakışacağını düşündüm. "Canthe, bunu kabul edemem. Deniz yünü pahalı-"

'Sahilde daha ucuz ve para biriktirdim. İnsan asla paylaşamayacaksa zenginliğin ne anlamı var? diye sordu Canthe. "Bana karşı çok nazıksın Tuva. Uzun zamandır kimsenin olmadığı kadar nazik. Biraz gülümsedi. "Biliyorsun, benim zamanımda bir hediyeyi reddetmek hakaret sayılırdı.

Tunuva kendi gülümsemesiyle rahatladı. "Teşekkür ederim.

Şal narin görünüyordu ama omuzlarına doladığında, gece çöktüğünde onu ne kadar iyi ısıtacağını hissedebiliyordu. Onu bulduklarında Siyu'ya verecekti. Siyu her zaman güzel şeyleri sevmiştir.

"Ayrılmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum. Canthe balkon kapısına doğru gitti. "Bu hanın adı Edin'in Sonu. Şehirdeki en pahalı han olduğunu biliyor musun?

Tunuva bir kaşını kaldırdı. Gece rahat ve sessiz geçmişti ama Carmentum'da çok daha görkemli mekânlar görmüştü. Canthe sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi işaret etti.

"Güven bana.

Elini dışarıda tuttu. Tunuva ona katılmak için balkona adım attığında tüm nefesi göğsünü terk etti.

Şafak çözü al al etmişti. Yalnız Tepe'nin bu yüksek noktasından, surların üzerinden, sudan yoksun bir denizi görebiliyorlardı - mor kır çiçeklerinden oluşan bir denizi. Solgun ve yıpranmış kayalardan oluşan ve küçük bir dağ kadar geniş olan anıtsal bir kemerin etrafında açmışlardı.

Bir çöl gülü gibi, kesilerek ve rüzgârla savrularak oluşmuştu, yüksekliği bin fit ya da daha fazlaydı. Onun ötesinde arazi, göz alabildiğine saf beyaz tuz düzlüklerine doğru genişliyordu.

"Ungulus," diye nefes aldı Tunuva. "Ve Eria. Korkuluğu tuttu. "Onu göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Dünyada bundan daha büyük bir manzara olduğundan şüpheliyim.

Tunuva gözleri acıyana kadar ona baktı. Neşeli Birkaç Kişi'nin bir şekilde fethettiği sonsuz tuzlar. Hayalperest Suttu'nun böyle bir yolculuk karşısında hissetmiş olması gereken korkuyu hayal bile edemiyordu.

"Gel," dedi Canthe. "Siyu'yu bulalım.

Günün bu saatinde hava hâlâ serin ve pusluydu. Merdivenlerden inerek, insanların kuyularda beklediği ve bir ayna tapınağının kapılarını açtığı şehrin sabah telaşına girdiler. Canthe ile birlikte kuzeye doğru yürürken, Tunuva her yüzü görmeye çalıştı ama kısa süre sonra bunun imkânsız olduğunu fark etti. Şimdiden sokaklarda binlerce Carmenti vardı.

"Fırıncılar loncasıyla başlayacağız," dedi Canthe ona gürültünün içinde. "Çok uzak değil. Kubbeli bir çatısı ve iki rüzgârgülü vardı. Tunuva dışarıda bekledi, minnettar

Canthe gelmişti. Her kız kardeş iz sürebilirdi ama Tunuva her zaman iç gözlem ve durgunluğa meyilli olmuştu, en sakın olduğu yerler ormanlar ve dağlardı. Şehirler onun duyularını boğuyordu.

Esbar hiç böyle bir sorun yaşamamıştı. Görünüşe göre, gayet rahat görünen Canthe de yaşamamıştı. Geri döndüğünde, 'Fırıncılarının hiçbirinin Anyso adında bir oğlu yok' dedi. Pek çok Carmenti üye olmadan fırıncılık yapıyor ama lonca fırıncıları tek bir sokaktan satış yapıyor, bu da işleri kolaylaştırırdı. Orayı denememiz ve bu meslekte oğlunu kaybetmiş bir aile tanıyan olup olmadığına bakmamız gerekecek. Bu haberin yayılacağından eminim.

Davetkâr bir koku sokağı müjdeliyordu. Burada fırıncılar her türlü ekmeği yapıyor, Carmenti'liler oruçlarını açmak için sıraya girerken taş fırınlardan ve ızgaralardan sıcak somunlar çıkarıyorlardı. Canthe önce kaslı bir adamla konuştu, adam onun tarifine başını salladı.

Tunuva bunun kaybedilmiş bir dava olduğu korkusuna kapılmamaya çalıştı. Carmentum'un nüfusu yüz binlerle ifade ediliyordu ve onlar sadece bir ailenin yerini tespit etmeye çalışıyorlardı. Canthe'nin durmasına neden olan bir şey olmadan önce neredeyse tüm cadde boyunca yürümüşlerdi.

Antika bir Libir kolyesi takmış, bukleleri üst üste yığılmış ve geniş bir kumaş bantla yerinde tutulmuş bir fırıncıyla konuştu. Kadın Canthe'ye Carmenti dilinde konuştu, yüz ifadesi gergindi.

"Adlarını biliyorum," dedi Canthe Tunuva'ya. "Ailesinin adı Meryet ve Pabel, taşçılar mahallesinde bir fırınları var. Jungo'nun karşısında, limanın yakınında.

"Onlar olduğuna emin misin?

"Üç çocukları var, Anyso adında bir oğulları var, o da geçen yıl Lasia'da kayboldu.

"Beni oraya götür.

Jungo sığ ve yeşil akıyordu, bu şehre nadiren yağan yağmurlara susamış örgülü bir nehirdi. Kemerli beyaz bir köprüden geçip liman yönünde yürüdüler. Canthe arada bir soru sormak için duraklıyor ve onlara fırını işaret ediyordu.

Sağdaki sokak kendi binaları tarafından gölgelendirilmişti. Fırının dışında, kahverengi saçlı bir kız kucağında tanıdık bir bebekle bir bankta oturuyordu. Tunuva durdu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Canthe Lasian dilinde, "Affedersiniz," dedi. Kız irkildi. "Meryet ya da Pabel adında bir fırıncı tanıyor musunuz?

"Evet. Ben onların kızıyım," dedi kız. "Seni onlar mı gönderdi? Tunuva ve Canthe birbirlerine baktılar.

"Hazen, değil mi? Canthe, küçük bir baş sallamasıyla cevap veren kızın yanına oturdu. "Ailenizden gelmedik, ama ailenize sığınmak için yaklaşmış olabilecek birini sormaya geldik. Adı Siyu.

Hazen karanlık, kan çanağı gözlerle onlara baktı. On üç yaşlarında görünüyordu. "Siyu için sen kimsin?

"Ben onun teyzesiyim," dedi Tunuva. "Bu da benim arkadaşım. "Bizimle kalıyordu.

"Onun için çok endişeleniyorduk," dedi Canthe. "Size neden geldiğini sorabilir miyim?

'Kardeşim Anyso, kuzeyde Dimabu'da kayboldu. Bekleyebildiğimiz kadar bekledik ve aradık ama paramız bitti. Siyu ona ne olduğunu bize anlatmak istedi.

"Ne oldu?

Hazen yutkundu. "Ailemiz onu Havza'ya gitmemesi konusunda hep uyardı ama o keşfetmek istedi. Haftalarca kayboldu ve diğer tarafta, Siyu'nun yaşadığı köyde ortaya çıktı' dedi. 'İyileşmesine yardım etti. Öldüğünü sandığımız onca zaman boyunca onunla kalıyormuş. Bize geri dönmeye çalıştı ama yolda onu bir yılan ısırıldı. Zehirli bir yılan.

Tunuva hâlâ bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu. Tarikat hiç bu kadar yabancılarla iç içe olmamıştı.

'Siyu bizimle kalmak istedi. Benim teyzesi olduğumu söyledi,' dedi Hazen, Lukiri'ye bakarak. "Ona kardeşimin eski yatağını verdik.

"Siyu şimdi nerede? Tunuva nazıkçe sordu.

"Onun ichneumon'u için hiçbir yerimiz yoktu. Siyu rıhtımın altında uyuyabileceği bir yer buldu ama burada o kadar büyük bir sır saklayamazsın. Hayvanların Efendisi duymuş olmalı. Hayvanları yakalayıp dövüştürüyor. Avcıları geldiğinde Siyu onlarla mızrakla savaştı ama çok kalabalıklardı. Ailem yardım etmeye çalıştı. Avcılar onları götürdü.

Tunuva gerildi. "Siyu da mı?

"Onun Aslanlı Bahçe'ye gideceğini söylediklerini duydum. Annemle babamı nereye koyduklarını bilmiyorum.

"Hazen, avcılar seni ya da kız kardeşini gördü mü? Tunuva sordu. Kız başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Pekâlâ. Burada kal. Siyu ve Lalhar'ı aldığımızda geri gelip seni güvenli bir yere götüreceğiz. Şehirde başka bir ailen var mı?"

"Amcamız. Hazen ona baktı. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz. Tunuva kollarını uzattı. "Lukiri'yi almama izin ver.

Hazen bebeği ona verdi. Lukiri Tunuva'ya baktı ve gülümseyerek elini yüzüne götürdü. "Merhaba, küçük güneş ışını. Tunuva ona nazik bir öpücük verdi. "Her şey yolunda. Güvendesiniz."

"Aslanbahçesi Gulthaga'nın bir eğlencesiydi," diye seslendi Canthe bir pazar meydanını geçerlerken. 'Savaşçıları kurtlara, ayılara ve diğer canavarlara karşı ya zafer ya da ceza için savaştırırlardı. Inys ve Yscalin'de de böyle yerler vardı - Malkin Kraliçesi'nin yem atmaktan hoşlandığını duydum.

Tunuva onu takip etti, Lukiri şalıyla ona bağlıydı. "Carmenti'ler aralarındaki vahşi bir hırsıza göz mü yumuyor?"

'Hayvanların Efendisi yasal olarak satın aldığını iddia ediyor ama avcılarının hepsi onun cebinde. Bunu kendim düşünmeliydim. Canthe boyalı ipeklerden oluşan bir arabanın yanından geçti. "Kızlar için gerçekten geri dönecek misin?"

"Evet.

Saghul ona bu işe daha fazla bulaşmamasını tavsiye ederdi ama iki çocuğu terk edemezdi. Her şeyi telafi etmek için en azından onlara yardım edebilirdi. Ailelerini bulacak ya da onları amcalarına götürecekti ve bu iş burada bitecekti.

Lütfen, bu son olsun.

Aslanlı Bahçe'yi ilk gördüğünde Lukiri gözlerini kırıştırdı. Ciğerimsi kumtaşından oyulmuş, en az yüz metre yüksekliğindeki bu devasa bina, küçük Carmenti evlerinin arasında kırılmış bir kemik gibi duruyordu. Bu, Gulthaga'nın taş işçiliğini kanlı gelenekleriyle birlikte yeniden diriltmeye yönelik bir girişim olmalıydı. Canthe onu insanların girmek için jeton gösterdiği girişten uzaklaştırdı.

'Oradan geçemeyeceğiz. Her jeton numaralandırılmıştır.

Dış duvarın kıvrımını takip ettiler ve bir dizi basamaktan aşağıya, alt kata indiler. Tunuva yolu aydınlatarak ağır bir kapıyı ortaya çıkardı. O derin yere uzanarak alevini kırmızıya çevirdi ve elini asma kilidin etrafına doladı. Demir eriyerek yere düştü ve parmakları zarar görmedi.

Kapıyı kaldırıp açtı. Ötede, tavandaki ızgaralardan gün ışığının süzüldüğü ve canavarların hücrelere kapatıldığı, fiçı tonozlu bir oda uzanıyordu. Hüzünlü, sinek uçuşan gözlerle dışarı bakan bir olyphant. Bir çöl aslanı. Çok zayıf, kirli beyaz bir ayı ve bir yavru.

Odanın sonunda birkaç kafes boştu, kapıları açık bırakılmıştı. Tunuva sonuncusundan bir tutam kahverengi tüy aldı.

"Lalhar.

"Dövüş başlamış olmalı," dedi Canthe. Sanki bunu doğrularcasına, yukarıda bir yerlerden tezahüratlar yükseldi. "Acele etmeliyiz.

"Sen savaşçı değilsin. Lukiri'yle kal."

Canthe başıyla onayladı. Tunuva ona hem bebeği hem de şalı verdi, sonra yokuş yukarı koşarak öğle sığağına geri döndü.

Aslanlı Bahçe'nin içinde, büyük bir tente binlerce insanı barındıran taş bankları gölgeliyordu. Aşağıdaki kumların üzerinde Lalhar kuyruğunu salladı. Kürkü kanla kaplıydı ve eti birkaç yerden kötü bir şekilde yırtılmıştı, böğründe ısırik izleri vardı.

Üç zayıf yaban kedisi ichneumon'un etrafında dönüyordu. Dördüncüsü ölmüştü ve hayatta kalanların hepsinde de yaralar vardı ama Lalhar'ın bir baş ve omuz kadar daha büyük olmasına aldırış etmeden sinsice dolaşmaya devam ediyorlardı. Tanıdık bir genç kadın, elinde mızrağı, saldırmaya hazır bir şekilde ichneumon'un yanında duruyordu.

Tunuva keskin kulaklarıyla Lasian aksanıyla konuşan sıkılmış **b i r** ses yakaladı: 'Pes etme zamanı genç terbiyecisi. Ne kadar cesur olursan ol, kedilerime karşı daha fazla dayanamayacaksın.

Artık onu görebiliyordu: balkonda oturan solgun, sakallı adamı. Bir omzuna saçlarından daha koyu bir tonda kırmızı bir pelerin örtülmüştü ve cilalı altın tacı kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi şekillendirilmişti. Bir hizmetçi onun üzerinde küçük bir gölgelik tutuyordu.

Siyu titriyordu. "Ichneumon'um olmadan olmaz. Sesi titriyordu. "Bırak gidelim, bir dahaki sefere seni öldürmeyeceğim.

"Benim ichneumon'um. Ağırılığınca altın ödedim," dedi Canavarların Efendisi, ipeksi bir sesle. "Bana o kadar ödeyebilir misin?

Siyu mızrağını kendi etrafında döndürüp ucunu bir meydan okuma çığılığıyla ona doğru savurdu ve korkusuna, Siyu'ya karşı duyduğu hayal kırıklığına rağmen Tunuva sıcak bir gurur dalgası hissetti.

Yaban kedilerinden biri hücumla geçtiğinde bu his kayboldu. Tunuva bir ok yerleştirdi, kaslarının ezberinde bildiği hareketlerle oku çekip bıraktı ve yaban kedisi acı ve öfkeyle kükreyerek yere yığıldı.

Siyu etrafında döndü. Göğsünde ve kollarında pençe izleri vardı, kan sızıyordu ve omzu parçalanmıştı.

"Tuva?" diye bağırdı.

Heyecanlı haykırışlar. Tunuva ileri koştu, katlanabilir mızrağını tam boyuna getirdi ve tüm gücüyle fırlattı. Mızrak ikinci bir yaban kedisinin arka bacağına saplandı - öldürmek yerine sakat bırakacak kadar kötü bir yara. Mızrağı çekip kurtardı ve üç yırtıcıdan en küçüğünün kendisine saldırmasını engellemek için tam zamanında yuvarlandı.

Yaban kedisi mızrağın sapını kemirirken ve kocaman pençeleri omuzlarıyla boğuşurken, pençeleri kollarının derinliklerine saplanırken, yüzünde hırıltılı bir nefes yükseldi. Bıyıklarına kan bulaşmıştı. Başka bir gün olsa Tunuva bu yaratığa hayranlıkla bakardı.

Ne var ki kötü bir gün geçiriyordu. Siyu diğeriyle dövüşürken omzunu düşürdü ve canavarı sırtından attı. Seyircilerden tezahüratlar ve alkışlar yükseldi. Vahşi kedi kulakları sağır eden bir hırıltı çıkardı.

"şimdi barış, kraliçe," dedi Tunuva yumuşak bir sesle. "Dost olalım.

Vahşi kedi ona uzun sarı dişlerini gösterdi. Açlıktan zayıflamış, yaralanmış ve yemlenmişti. Tunuva onun beyaz kürkle çevrili kehribar rengi bakışlarını tuttu ve tekrar deneyeceğini biliyordu.

Alçaktan kamburunu çıkardı, boğazının derinliklerinden hırladı. Büyük bir pençeyle hamle yaptığında Tunuva mızrağını saplayarak onu savuşturdu.

"Yeter," diye tersledi Hayvanların Efendisi. 'Avcılarınız bu ichneumon'u çaldı.

'İftirayı kabul etmeyeceğim savaşçı. Canavarı iyi niyetle satın aldım. Bu insanlar onun dövüşünü izlemek için toplandılar. Uzun parmaklarını koltuğunun kollarına vurdu. 'Eğer ikiniz de bu na d i d e hayvan için ödediğim parayı tazmin edemezseniz, o zaman-'

"Ödeyeceğim.

Tunuva döndü. Canthe kan ve toz içinde yürüyordu, etekleri arkasında dalgalanıyordu, Lukiri hâlâ kollarındaydı. Dikkatinin dağılmasından faydalanan Siyu, Tunuva'ya yaklaştı.

Canavarların Efendisi kaşlarını kaldırdı. Ona göre Canthe, kumla yıkanmış sarı ipekleri ve ince mücevherleriyle Carmenti soylularından birine benziyor olmalıydı. "Peki sen kimsin?

"Aradığınız şeye sahip olan biriyim," dedi Canthe. Yaban kedileri hırlayarak ondan uzaklaştı. 'Ama benim kuşkum altına ihtiyacınız olmadığı yönünde, Canavarların Efendisi. Aylardır bu kutsal hayvanın size getirebileceği zenginlik ve ihtişamı arzuluyorsunuz ve sonra da onun kemiğini istiyorsunuz.

'O benim, istediğim gibi kullanırım. Yine de itibarıma leke sürölmesine izin vermeyeceğim. Hayvanların Efendisi balkonundan eğildi. 'Sana hepimizi tatmin edecek bir teklifte bulunmama izin ver.

Ne teklif edeceğini asla öğrenemediler.

Tunuva önce onları duydu - çığlıkları. Tribünlere bir sessizlik çöktü. Huzursuzluk dalgası yükseldi ve gök gürültüsü gibi gürledi, on binlerce dehşet çığlığı.

Canavarların Efendisi ayağa kalktı. Önündeki Aslan Bahçesi, tribünlerdeki arı sesine benzeyen seslerin gergin hışırtısı dışında hareketsizdi.

Birdenbire yukarıdaki gölgelik ikiye ayrıldı. Karanlık güneş ışığını engelledi - ve sonra kuma bir şey indi, yeri titretti. Tunuva Melim sadece bakabildi, çünkü yok etmek için doğduğu şey çöl gökyüzünden düşmüştü.

Olabildiğince çok ayrıntıyı kavradığı o ilk anda zaman yavaşlamış gibiydi. Kemikleri onun geleceğini biliyordu ama onu görmek başka bir meseleydi. Boynuzlu ve sırtında dikenleri olan İsimsiz Olan'ın şekline sahipti - tek farkı derisinin kıllarla kaplı, pullarının yanmış odun gibi olması ve ön uzuvlarının kanatlarıyla aynı olmasıydı.

Bir *wyrm*.

Yakıcı bakışları balkonunda tek başına duran Canavarların Efendisi'ne yöneldi. Kansız ve kaskatı kesilmişti, gözlerindeki gri neredeyse beyaz tarafından yutulmuştu. Yaratık kaslı bacakları üzerinde şaha kalktı ve kanatlarını genişçe açtı.

Kükrediğinde, yaban kedileri de ona katıldı, sırtları dikleşti, kulakları düzleşti. Yaratığın boğazı kömür gibi parlayıp ağzından ateş fışkırmadan önce Hayvanların Efendisi'nin son sözlerini söyleyecek vakti yoktu.

Siyu'nun nefesi kesildi. Seyirciler de öyle - yapabilenler. Alevler Canavarların Efendisi'ni bir biftek gibi pişirdi ve tribünleri süpürerek saçları ve giysileri tutuşturdu. Şimdi daha fazla kanat başının üstünü kesiyordu ve gökyüzü canavarlarla kıvrılıp bükülüyordu. Tunuva Siyu'nun elinden tuttu ve onu yeraltı odasına doğru çekti.

"Lalhar, Canthe," diye bağırdı, "bana gelin!"

Yaralı ichneumon topallayarak onları gölgeledi. 'Tuva, kızlar,' diye bağırdı Siyu. 'Kızları almalıyız-'

"Biliyorum.

Tunuva onu hayvanların bulunduğu tünele doğru çekti, ilerlerken kafesleri kırarak açtı. "Şimdi git, hayvanların kralı," diye ısrar etti çöl aslanına. "Kimse sana diz çöktüremez.

Aslan hırlayarak ayağa kalktı.

Siyu önündeki basamakları koşarak çıktı. Gün ışığına ve kargaşaya çıktılar - Karmentum, düzenden sıyrılmış, wyrmeler tarafından harap edilmişti. Pençeler insanları ve hayvanları kapıyor, onları kaldırım taşlarından kaldırıyordu. Uzun kuyruklar evlere çarptı. Kızıl ateş her sokakta patlıyor, hem ölümlere hem de dirilere ziyafet çekiyor, ağaçları tutuşturuyordu.

Tarikat bunu hiç beklemiyordu. Beş asır boyunca savaşçıları İsimsiz Olan'ı beklemiş, onu yenmeye hazır olduklarını bilmişlerdi - bir wyrm, asla yüzlercesi değil.

Hiçbir hikâye bu konuda uyarıda bulunmamıştı.

Yaban kedileri, çılgınca havlayan bir sürü boyalı tazi ile birlikte koşarak yanlarından geçti. Elinde mızrak, Tunuva Siyu'yu takip etti. İçgüdüleri ona durmasını ve ölümüne savaşmasını söylüyordu ama bu kazanabileceği bir savaş değildi. Esbar'ı uyarmak için hayatta kalması daha iyiydi.

Kükürt kokusunu aldı. Dönerek ellerini mızrağın üzerinde sıktı. Bir sonraki sokakta bir yaratık hantalca ilerliyordu.

Bir zamanlar dişi bir aslan olduğu belliydi. Kabus gibi bir güç onu şişirmiş; omurgasını, pençelerini ve boynunu uzatmıştı. Başı çok yukarıdaydı, kukuletalı bir yılanın saldırmadan önce yaptığı gibi sallanıyordu. Öküzü hatırladı, Manastır'da yumurtadan çıkan işkence görmüş Ö k ü z ü .

Bu yaratık ruhsuz bakışlarını ona dikmişti, dişlerinin derisi yüzülmüş ve kan buluşmuştu. Doğruca yaratığa doğru koştu ve vücudunu bacaklarının arasına soktu. Arkasında Siyu yaratığın böğrünü keserken, Canthe de Lukiri'yi korumak için hızla diğer tarafına geçti.

Küçük sokağın parçalandığını ve kanatlı bir canavarın zıpkınla indirilmiş, paramparça olmuş çatılarında can çekiştiğini gördüler. "Hayır," diye bağırdı Siyu. Mızrağını düşürdü. 'Dalla, Hazen-'

Umutsuzca molozları tutmaya başladı. "Siyu. Tunuva onu dizginledi. "Siyu, artık çok geç.

Bakmak zorundayım!

"Beni dinle. Dışarı çıkıp amcalarına gitmiş olabilirler. Umarım öyledir. Eğer gitmemişlerse, ölmüşlerdir. Tunuva onun dirseklerini kavradı. 'T a r i k a t ı uyarmak için şimdi gitmeliyim. Benimle gel.

Siyu gözleri dolu dolu ona baktı. "Onu sen mi öldürdün, Tuva?

Hayır, Sunray. Saghul emretti. Özür dilerim. Tunuva onun gözlerinin içine baktı. 'Lütfen, Siyu. Olduğun kişiden kaçma.

Lukiri ağlarken duman ve külle boğuldu. Titreyen Siyu, Canthe'nin onu susturmasını izledi.

"Anne'nin savaşçılarına ihtiyacı var," dedi Tunuva ona. "Bunu durdurabilecek tek kişiler bizleriz.

"Esbar beni affetmeyecek.

"Esbar Başrahibe. Affetmeli.

"Siyu," dedi Canthe, "senin bir evin var. Bulmak için dünyayı dolaştığım türden bir yuva. Lukiri elbisesini tutmuş, inliyordu. "Onu bir kenara atma. Benim gibi yaşamayı seçme.

Siyu yutkundu, ağzı sıkıştı. Bir damla gözyaşı yanağındaki tozları temizledi.
"Ben de geleceğim.

Tunuva başını salladı. Siyu'nun elinden tekrar tuttu ve bu kez Siyu onunkini sıkıca kavradı.

Dar sokaklardan geçtiler ve her şeyin kargaşa içinde o l d u ğ u limanın yakınında ortaya çıktılar. Çılgına dönmüş insanlar tekneleri batırıyor ya da sığ sulara atlıyorlardı. Canthe grubu sahil boyunca yönlendirirken, bir çığlık dalgası Tunuva'nın durmasına neden oldu. Duman, toz ve kül bulutunun arasından, Halassa Denizi'nden yükselen başka bir canavar şekli gördü.

Bu sefer dikenli bir ok seçti. Canavar sırtındaki dikenleri sayabileceği kadar yaklaşıp kadar oku çekmeyi sürdürdü. Bunun bir wyrm'den başka bir şey olmadığından emindi - ne öküzden ne de dişi aslandan, doğal dünyadan hiçbir iz yoktu. Sadece düşmanın yüzü vardı.

Uçuşa geçti.

Oku onun gözünü buldu. Acı çığlığı kollarındaki tüyleri diken diken etti. Carmenti itişip kakışıkça bedenlerin baskısı sertleşti, wyrm dalgalara çarptığında çığlık attı.

'Tuva,' dedi Canthe, 'acele et. Yaklaştık.

Onları sokaklara geri götürdü. Binalardan kara dumanlar yükseliyordu, öyle ki alacakaranlık Carmentum'u kaplamıştı. Uzun zaman önce, halkı monarşinin altın miğferini atmayı kabul etmişti. Artık korkudan başka kural yoktu.

Develer dehşet içinde homurdanıyor, arabaları çeken atlar alevler içinde kalıyor, cesetler düştükleri yerde tütüyordu. Siyu'ya tutunan Tunuva, tüm bunları ateşli bir rüya, surları da trans ile gerçek arasındaki eşik olarak hayal etti.

Şehir kapısına doğru savaşırken Siyu Lukiri'yi aldı. Etrafta korkudan deliye dönmüş sesler, Carmenti kalabalığı vardı. Tunuva onları susturmaya çalıştı. Çok fazla hayat. Çok fazla ölüm. Karmentum'un boğazını sıkarak hapsedilmişlerdi. Hâlâ topallayan Lalhar bir yol açmak için havladı ve sonra dışarı çıktılar, çöplüğe geri döndüler, açık gökyüzünden sığınacak bir yer yoktu.

Savaş buradaydı.

Nihayet, beş yüz yıl sonra, o an gelmişti.

Koştular, Lalhar sıkıntı içinde nefes nefese kalmıştı, tek bir atlıyı bile taşıyamayacak kadar zayıftı. "Tuva," diye bağırdı Canthe.

Tunuva döndü, bir ok hazırda. Gördüğünde yayı indirdi, kolları taşa dönüştü.

Ne olursa olsun	vardı	ortaya çıktı	içinde	ve
	Liongarden,	ne olursa olsun	oldu	yanan

Carmentum - bunun yanında hiçbir şeydi.

Bu, *bu* canavar İsimsiz Olan'ın tükürüğüydü. Dört ayağı, bir şehri gölgeye çevirebilecek kanatları, koçbaşı kadar güçlü bir kuyruğu ve görülmeye değer iki boynuzu vardı. Daha küçük yaratıklar gibi o da topraktan yontulmuş gibiydi, derisi demir taşı gibiydi. Pençeleri ve kuyruğundaki korkunç sivri uçlar metaldi, dünyanın derinliklerinde oluşmuştu.

Wyrm tek bir nefeste, kaçan yüzlerce Carmenti'yi ateşe verdi. Alevler sanki Dehşet Dağı'ndan geliyor, dokundukları her şeyi yok ediyordu. Tunuva siden'ını çekti ve diğerlerini bir korumanın içine aldı.

Bu düzlük artık bir avlanma alanıydı.

Ateş fırtınası kalkanının etrafını yırttı. Büyüsünün yumruğuna sarılmış olsa bile, sıcaklık onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Güneşin kalbinin derinliklerindeydi ve Siyu'nun nefes nefese kaldığını duyuyordu. Durur durmaz yola devam ettiler, bu sırada wyrm yavaşça geri döndü, hızını alamayacak kadar iriydi.

Onları tekrar gördüğünde gözleri o kadar sıcaktı ki Tunuva kıvılcım çıkaracaklarını düşündü. Korkunç nefesi karşısında çömeldi, böylece kendini örtmek için daha az siden'a ihtiyacı vardı.

Ninuru'yu bıraktığı mağaraya ulaşmak zorundaydılar. Bu mağara, canavar şiddete doyana kadar onları güvende tutacaktı.

Üçüncü kızıl ateş dalgasında, Tunuva korumasını ayakta tutma çabasıyla titredi. Siyu büyüünden arta kalanlarla zayıf bir tane çağırdı, ama o eğitimsizdi. Bir yandan Lukiri'ye kalkan olmaya çalışırken diğer yandan tehlikeli bir şekilde incelmişti, sağ kolu sıcaktan kabarmıştı. Tunuva onunkini genişletti.

Wyrm güneşi örttü, sonra alçaldı. Gölgesi büyüyerek önlerine indi, öyle sertti ki yer titredi ve Lalhar ayağını kaybetti. Tunuva iki uzun ok sapladı ve göğsüne, kalbinin yanması gereken yere doğru fırlattı.

Oklardan biri zırhında çınlarken, diğeri paramparça oldu. Yayını bırakan Tunuva mızrağını uzattı ve kendini Savaş Salonu'nda Esbar'la birlikte hayal etti. Nefesini yavaşlattı. Ruhunu sakinleştirdi.

Korkma. Anne'nin sözleri zihnini doldurdu. *Sen güneşin ete kemiğe bürünmüş halisin.*

Üç adam kadar geniş olan kuyruk ona doğru koşarak geldi. Başını eğdi. Arkasından esen kavurucu rüzgâr ensesini yaktı. Nişan alarak mızrağını çenesinin alt tarafına fırlattı ve hedefini buldu. Wyrm öfkeyle kükredi. Ona bir fırınla karşılık verdi ve Tunuva bir kez daha tüm gücüyle ona karşılık verdi.

Duman dağıldığında, terden sıırıslam olmuş ve titreyerek yere yığılmıştı. Yaratık, her biri kolundan daha uzun olan sıra sıra dişlerini açmıştı. Mızrağın sapından kan sızıyordu.

"Öl.

Ses o kadar derindi ki -bir depremin nefesi gibi- zihnindeki bulanıklığın arasından kelimeyi tanıması bir anını aldı. *Ersyri, Ersyri konuşuyor.* Gözleri boştu ama yine de farkındaydı, kör bir içgüdüyle kötücül bir bakış. Tunuva gözlerini kaldırıp onların içine baktı, tükenmişti. *Bir insan dilini nereden biliyordu?*

Şimdiden büyü deposunun yarısını tüketmişti. Eğitimde kendini toparlamayı öğrenmişti ama daha önce hiç böyle bir düşmanla karşılaşmamıştı.

"Ayağa kalk," diye hıçkırdı Siyu. "Tuva, ayağa kalk!"

Wyrm mağara gibi ağzını açtı. Tunuva son bir koruma için elini kaldırdığında -elinde sadece bir tane kaldığından emindi- beyaz bir kürk çizgisi canavarın üzerine sıçradı.

Ninuru.

Wyrm'i parçaladı, çenesini kanadına sıkıştırdı. Pençeleri tamamen dışarıdaydı, sanki uymaları için yapılmışlar gibi pullarının arasına derinlemesine takılmışlardı. Wyrm onu silkelemeyi başardı ama Ninuru hemen pençelerine geri döndü ve Tunuva'nın önüne atladı. Tüyleri diken diken olmuş, dişleri köküne kadar açılmıştı ve Tunuva'nın daha önce hiç duymadığı sesler çıkarıyordu; derin hırıltılar ve gevrek çığlıklar. Cüsse olarak onunla boy ölçüşemezdi ama yine de canavarın karşısına dikildi.

Başı yeterince aşağı indiğinde Tunuva uzanıp mızrağını kurtardı. Yaradan katran gibi kan akıyor, yere çarptığı yerde cızırıyordu.

Kalın zırh wyrm'in büyük bir kısmını kaplıyordu ama Anne İsimsiz Olan'la savaşırken kanadının altında, pulların esnek ete dönüştüğü zayıf bir nokta tespit etmişti. Tunuva onu oradan ya da gözünden vurması gerektiğini biliyordu. Ayakta duracak ve canavarla yüzleşecek gücü buldu.

Canavar dikkatini ona çevirdi.

Aynı anda Lalhar ileri atıldı.

Wyrm onu yakalayıp yere yıktı ve Siyu sanki dişleri onu da delmiş gibi acı içinde çığlık attı.

"Lalhar!"

Genç ichneumon sızlandı ve kaburgaları ısırığın ağırlığı altında çökerek gevşedi. Öfkeyle miyavlayan Ninuru tekrar saldırdı, wyrm'i pençeledi, yüzündeki dikenleri yırttı ve ısırıldı, ilkel bir öfkeyle ele geçirildi. Lalhar ağzından kayıp yere düştü.

"Lalhar! Siyu bir çığlıkla ichneumon'unun üzerine düştü.

"Lalhar, hayır-" "Siyu, çekil," diye havladı Tunuva.

Siyu döndü, küçük bedeniyle Lalhar'ı korumaya çalıştı. Wyrm dişlerinden kan damlayarak üzerine atıldı ve onu tamamen yutmak için çenesini bir mağara kadar açarak kırdı.

Canthe aralarına girdi.

Wyrm hemen Siyu'dan ona baktı, burun delikleri alevlendi. Canthe hiç korkmadığını belli etti. Sol elini kaldırdı ve parmaklarının arasından bir kış güneşi yükseldi. Hayır, bir güneş değil - beyaz bir şimşek küresi, patlayan bir yıldız. Soğuk ve kör ediciydi.

Ateş gibisi yok.

Bir kızılık havayı keskinleştirirken Tunuva şaşkınlıkla baktı; metal, yağmur ve acı bademler ışık huzmeleriyle bıçak gibi kesiliyordu. Parıltı dayanılmaz hale geldiğinde, wyrm bir kanadını kaldırıp çığlık attı ve Tunuva yere yığıldı, kanı Canthe'den dökülen acımasız gücü geri çevirdi.

Bu siden değil, son düşüncesi idi. Başka bir büyü var.

Kendi siden'ı en derin mahzenlerine geri çekildi. Siyu'nun yanına yığıldığını, Lukiri'nin çığlık attığını ve ardından Canthe'nin ışıkla patladığını duydu.

Duman yükseldi, küller düştü ve kısa süre sonra gökyüzü kızıla döndü. Çığlıkların azalması yarım gün sürdü. Akşam olduğunda Erian Geçidi'nin güney ucuna varmışlardı - iki büyücü yaya, biri ichneumon'da ve çocuk askıda, artık ağlamıyordu.

Ve Karmentum tıpkı Yikaleliler onu inşa etmeden önce olduğu gibiydi - dünyanın sonunda, sessiz ve yalnız bir harabe.

50

Doğu

Dumai uçuşun derin soğuğuyla uyandı. Başını kaldırdı, boynunun alt kısmı artık tanıdık gelen bir şekilde ağrıyordu.

Şafak erimiş altından bir fincan gibi kırılmış, bulut tutamlarını kireçlerken tüm araziye gölgede bırakmıştı. Burası On İki Göl İmparatorluğu'ydu, Doğu'nun en büyük ülkesiydi.

Şu anda burası bölünmüş bir diyardı. Daprang Nehri'nin kuzeyindeki topraklar büyük bir Hüran kabilesi olan Bertak tarafından ele geçirilmişti, geri kalanı ise hâlâ kadim Lakseng Hanedanı'na aitti. Shim Antlaşması düşmanlıkları sona erdirmiş, Bertak Hinitun şehrinden yönetilmiş ve barışı sağlamak için Lacustrine ve Hüran varisleri değiş tokuş edilmişti.

Dumai'nin siyasete karışmaya hiç niyeti yoktu. Simyacı Kiprun'la konuşmak, derin topraklara neyin eziyet ettiğini ve bir wyrm'in ortaya çıkmasına neyin sebep olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için buradaydı. Bu arada, babasının sarayda güçlü kalmasını diledi.

Yıllarca sensiz idare etti, dedi kendi kendine. Sen Seiiki'nin yanmasını durdurmaya çalışırken de idare edebilir.

Solgun ve Kanifa'ya yaslanmış titreyen Nikeya'ya baktı, hâlâ uyuyordu. Her ne kadar tehlikeli olsa da o da bir insandı. Sepul'daki parıldayan canavarla kıyaslandığında küçük bir tehditti.

Furtia sessizlik içinde uçtu. Kırmızı, göz alabildiğine beyaz ve el değmemiş bir şekilde uzanan aşağıdaki karı lekeliyordu. Dumai eski hayatı için acı çekse de bu manzarayı hiçbir şey için kaçırmazdı - ejderha sırtından dünyayı.

Güney başkenti görüldüğünde neredeyse öğlen olmuştu. Yaz aylarında Laksengler kıyıya taşınırdı ama şimdilik Muhteşem İmparatoriçe

Bin Çiçek Şehri'nden yönetiliyordu.

Efsaneye göre binlercesi daha yakın olabilirdi. İlkbaharda her sokakta, şeftali, kayısı ve erik ağaçlarında açan çiçekler havayı tatlı bir pasta gibi kokuturdu.

Dumai, uzayıp giden bu şehri özümsemeye çalıştı. Seiiki'den ayrılmadan önce resimleri ve hesapları incelemişti ama hiçbir şey onu Beyaz Çiçek Yolu denilen caddenin genişliğine ya da bu caddeden donmuş kanallarla ayrılan sayısız mahalleye hazırlayamazdı.

Su ile çalışan ünlü saat kulesini, demir ve taş ocaklarını, Shim Nehri'ndeki rüzgar güllerini ve ticaret gemilerini gördü. Aykuşağı en dar noktasından -orta destekleri olmayan büyük kemerli bir köprü- geçerken Lakra Dağları uzakta yükseliyordu.

Furtia alçaldıkça Dumai evleri daha net görebiliyordu. Çoğu işlenmiş taştan ya da sıkıştırılmış topraktan yapılmıştı. *İyi*, diye düşündü. *Taş yanmaz*.

İnsanlar ejderhaya seslenmeye başladı. Furtia, güneyde hâlâ yapım aşamasında olan Kara Göl Sarayı'nın önüne indi - şehrin içine sıkışmış, sırları yüksek duvarlarla gizlenmiş bir şehir. Birçok çatısı taşlaşmış ahşaptan oyulmuştu ve bilinen dünyanın en yükseği olduğu söylenen yıldız saatini bir gök küre taçlandırıyordu.

Şimdiye kadar inşa edilmesi on bir yıl sürmüştü ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Her çatının sırtında altın kargalar uçuyor, kapılarının üzerine taştan bir kabartma oyulmuştu - dolunayın etrafında dönen iki ejderha - ve kapıların kendisinde beş takımyıldızı gösteriliyordu, büyük gümüş kabartmalar her bir yıldızın konumunu işaretliyordu. Dumai Ölümsüz Kraliçe'yi ve Kapı Geçidi'ni tanıdı.

Atından indiğinde, o siyah kapılar küçük bir alayın geçmesi için açıldı. Cüppelerindeki yıldızlardan imparatorluk görevlileri oldukları anlaşılıyordu, ancak bazıları aceleyle giyinmiş ve sanki yeni uyanmış gibi ağır gözlü görünüyordu. Hepsi şaşkınlıkla Furtia Stormcaller'a bakıyordu.

Kanifa nemli Nikeya'nın eyerden inmesine yardım etti. İplerini çözen Dumai, Lacustrine'e döndü, her iki elinin üç parmağını önünde kenetledi, başparmaklarını avuçlarına dayadı.

'Seiiki'nin Veliht Prensesi misafirperverliğinizi rica ediyor,' diye seslendi. 'Ben Noziken pa Dumai, İmparator Jorodu'nun kızıyım. Uçuştan sonra daha az dağınık görünmeyi diledi. 'Lütfen ani gelişimi bağışlayın. Muhteşem İmparatoriçe'den acil bir görüşme talep ediyorum.

Büyükannesinden öğrendiği Lacustrine saray lehçesini kullandı. Kalın gri saçlı, uzun boylu bir kadın öne çıktı, bakışları hem ilgi hem de ihtiyatla gölgelenmişti.

"Prensese Dumai. Başparmakları hariç tüm parmaklarını kullanarak, çoğu Lacustrine ejderhasının dört pençesini yansıtan bir şekilde selama karşılık verdi. 'On İki Göl İmparatorluğu'na hoş geldiniz. Ben Tören Bakanım. Seiiki'den - üstelik geleceğin imparatoriçesinden- misafir ağırlamak ne büyük bir zevk.

"Sizi neredeyse unutuyorduk," dedi ufak tefek, bilge bir adam neşeyle. "Bunca yüzyıldır ne yapıyordunuz?

"Tanrıların uyanmasını bekliyordum," dedi Dumai hüzünlü bir gülümsemeyle. 'Daha yakın olamadığımız için üzgünüm. Deniz gemilere karşı asla nazik değildir - ama artık size ulaşmak için gemiye ihtiyacım yok. Bu Furtia Stormcaller.

Furtia burun deliklerinden bulut üfledi ve görevliler tekrar eğildi.

"Ve bunlar da yol arkadaşlarım - yeminli muhafızım İpyeda'lı Kanifa ve Kuposa Klanı'ndan Leydi Nikeya," dedi Dumai. "Babam önceden haber gönderecekti ama zaman yoktu.

Tören Bakanı, "Açıklamanıza gerek yok Prensese Dumai," dedi. "Sepul Kralı bize geleceğinizi söyledi.

"Anlıyorum. Dumai nefesini bıraktı. "O halde Kral Padar sizi tehdit konusunda çoktan uyarmış.

"Evet. Onları çağırdı. 'Lütfen, soğuktan çıkın. İmparatorluk Majesteleri - On İki Göl'ün hakiki İmparatoriçesi, ay ışığıyla aydınlanan ve ihsan edilen - sizi sarayında ağırlamaktan memnuniyet duyuyor. Ne yazık ki şu anda sizi kabul edemiyor. Eş Jekhen en kısa zamanda sizinle görüşecek. O zamana kadar, böyle bir yolculuktan sonra dinlenmeli ve kendinizi yenilemelisiniz.

Dumai başını salladı. Muhteşem İmparatoriçe'nin zorlu eşine güvendiği biliniyordu.

Dumai, Tören Bakanı'nın ardından, "Kral Padar size saray simyacısına danışmak istediğimi söylemiş olabilir," dedi. 'Durumun aciliyetini göz önünde bulundurarak, Hanımefendi Kiprun'un bugün beni görüp göremeyeceğini merak ettim.

'Simyacı artık Üstat Kiprun olarak biliniyor. Bir süredir uzakta ama birkaç gün içinde dönecek.

"Pekâlâ.

Takımyıldızlı kapıların ötesinde, bir dizi basamak Furtia'yı bile küçük gösterecek kadar büyük bir avluya açılıyordu. Dumai onun yanında yürüyordu. Babasının ve hocalarının ona anlattıklarına göre Kara Göl Sarayı, gökyüzünde olduğuna inandıkları tanrıların dünyasını durgun bir su kadar mükemmel yansıtabilecek şekilde inşa edilmişti.

Koyu renk kapitone paltolar giymiş hizmetkârlar patikaları kazıyor, binalar arasında kan gibi akan nehre, İç Shim'e yeni kar küreyorlardı. Bunun dışında devasa alan, dev bir Lacustrine ejderhası heykeli dışında terk edilmişti.

sırtına binmiş bir insan. Ellerinde, beyaz bir sancak gibi yavaş ve sakin bir şekilde dalgalanan, dumansız bir ışıltıyla dolu bir fener tutuyorlardı.

'Işık Taşıyıcı,' dedi Tören Bakanı fenerin altında yürürken. 'Pagamin'de ilk büyük Lacustrine uygarlığını kuran ilk ejderha binicisi. Bu ışık İmparatorluk Ejderhası'ndan geliyor ve bize onun uyurken bile her zaman var olduğunu hatırlatıyor. En yakın muhafızlara işaret etti. "Furtia Stormcaller Saklı Göl'de kalabilir.

Dumai başını sallayarak bir elini Furtia'nın üzerine koydu. *Muhafızlar seni suya götürecektir*, dedi ona. Furtia mırıldanarak onayladı. *Dünyanın sırlarını bilen kişiyi bulmaya çalışacağım, böylece ateşin daha fazla yükselmesini engellemeye çalışabiliriz.*

Hiçbir dünya çocuğu onu durduramaz. Sadece gece onu durdurabilir.

Dumai kaşlarını çatı.

Ne demek istiyorsun, yüce kişi?

Furtia huysuz bir sis homurtusuyla muhafızların peşinden sürüklendi ve Dumai'yi arkasından bakmak zorunda bıraktı.

Kendilerine teklif edilen daireler son Seiikinese büyükelçisine aitti. Dumai ejderha sırtında dinlenebilirdi, ama sıcak bir banyodan yeni çıkmış bir şekilde oda yatağına uzanır uzanmaz, uykunun eşliğini aştı ve kendisine eşlik edecek birini istediğini fark etti.

Orada mısın?

Bir kıpırtı. *Evet*, diye cevap verdi, figür tütsülenerek ortaya çıkarken. *Gittiğini sanmıştım.*

Dumai parmak uçlarını yatağa bastırdı. *Rüyalar ve uyanıklık âlemi arasında, bu yer sanki bağırsız bir şekilde süzülüyor. Bulması ve tutması zor. Diğer şekli dereye doğru yürüdü. Burası bir aralık ve biz iki gezgin yıldızız.*

Suyun yanında diz çöktü, vücudunun olması gereken yerde sadece gölgeyi görüyordu.

Dur, diye uyardı figür, tam da çevreleri kararırken. *Sanırım geçmeye çalışmak onu kıracak. Benimle neden konuştuğunu söyle.*

Senin için ne olduğumu bilmiyorum. Sadece sen ve ben bağlıyız. Dumai ayağa kalktı. Korkarım garip şeyler oluyor. Anlayamadığım güçler iş başında - ama birbirimizi teselli etmek için burada buluşabiliriz. Belki de bu yüzden buraya çağrıldık, kardeş olmak için.

Bunu çok isterim. Uzun bir sessizlik oldu ve diğer tarafta bir ağırlık hissetti. En sevdiğim insanları, bana rehberlik edenleri kaybettim. Şimdi senden başka nereye döneceğimi bilmiyorum. Beni sakinleştiren ses sensin.

Seninkinin beni sabitlediği gibi. Dumai nefes aldı, gözleri kirpiklerinin altında titriyordu. Bağlantı çoktan azalmaya başlamıştı. *Tetikte olmalısın. Dünyanın neresinde olursanız olun, sizi uyarıyorum: Geliyorlar.*

Ne geliyor?

Bir yeryüzü canavarı. Bir wyrm, dedi Dumai ona. Aralarındaki boşluk titredi ve bir kez daha odaklanarak şakaklarının ağrımaya neden oldu. *Ne öğrenirsem sana söyleyeceğim. Dikkatli ol kardeşim, aynam. Hazır ol.*

"Mai?"

Dumai irkilerek uyandı. Kanifa onun yanında oturuyordu, yüzü bir yağ lambasıyla aydınlanmıştı. "Kan. Tuz tadı aldı. "Ne oldu?"

"Eş Jekhen gece yarısı gelmenizi istedi. Görünüşe göre Lacustrine sarayı alacakaranlıkta uyanıyor ve şafakta uyuyor. Elinde bir tepsi tutuyordu. "Haberci bir yemekle geldi.

"Şimdi geldiğimizde neden bu kadar sessiz olduğunu biliyoruz. Dumai gözlerindeki kiri ovuşturdu. "Ne kadar zamanım var?"

"İki saat. Hizmetçiler seninkileri temizlemeye götürdükleri için sana yeni giysiler gönderdi.

"Çoğunu giymedim.

"Ona söyledim. Tepsiyi kucağına çekerken, "İyi misin?" diye sordu.

Bir fincanın kapağını kaldırdı ve zencefil kokusunu dışarı saldı. "Kwiriki bir süredir bana garip rüyalar gönderiyor.

"Ne görüyorsun?"

"Karanlıkta bir şekil. Bir adadan geldiğini söylüyor.

Kanifa kaşlarını indirerek düşündü. "Rüyalar hakkında pek bir şey bildiğimi iddia edemem ama g ö r ü n ü ş e göre o senin yansıman. Kendi kendine konuşarak düşüncelerinden arınmanın bir yolu.

"Ben de aynısını düşündüm. Olmam gereken kişi, olduğum kişiyle karışmış. Yine de benden ayrı hissediyor - sanki benim değil de kendi ruhu varmış gibi. Dumai başını salladı. "Boş ver. Bu simyacı en acil konu. Nikeya'yı buraya getirir misin?"

"Gerçekten mi?"

"Onun da işe yarar yanları var. Geleceğin imparatoriçesi sınırlarını bilmeli. Dumai ona b a k t ı . "Yemeğimi bitirdiğimde onu çağır.

Lambanın ışığında yemeğini bitirdi: içi boş bir portakalın içinde servis edilen buharda pişmiş yengeç, kestaneli kek, erik ve dilimlenmiş şeftali ve başını ağrıtan garip bir bal şarabı. Yeni giysileri en zengin maviydi ve Seiikinese armasının renkleri olan altınla süslenmişti. Dumai gömleği ve göğsünün üzerine kadar gelen daha koyu renkli eteği giydi.

"Beni siz mi çağırđınız Prensese?"

Omzunun üzerinden baktı. Leydi Nikeya kapı aralığındaydı, banyo yapmak ve uyumak için daha iyi görünüyordu. "İsteğınızı yerine getiriyorum," diye bildirdi Dumai ona. "Saçımı tarayabilirsiniz."

'Kanifa'nın çok güzel elleri var. Benimkini istediğın için gurur duymalı mıyım?"

"Sepul'de haklıydın. Dumai bir tarak uzattı. "Nasıl istersen öyle yap."

Nikeya, muzaffer ya da sadece memnun olabilecek bir gülümsemeyle tarağı aldı. "Otur o zaman."

Dumai bir aynanın önündeki davul taburesine tünedi. Nikeya onun arkasında durdu ve başını eğerek çenesinden tuttu.

İlk dokunuştan itibaren vücudu cevap verdi. Her parmak ucu bir his tohumu ekiyor, sıcaklığa dönüşüyor, ürpertilerle çiçek açıyordu. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve rüzgârda geçen günlerden dolayı umutsuzca dağılmıştı. Serin parmaklar saçlarının üzerinde gezinirken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Biraz düzeltmeliyim," dedi Nikeya. "Klanım mükemmel makaslar yapar."

"Boğazıma yakın bir bıçak tutmana izin vereceğimi sanıyorsan, daha çok beklersin."

"Hâlâ size zarar vermek istediğime inanıyor olmanız bana acı veriyor Prensese."

"Yanıldığımı kanıtla. Dumai aynada onu izledi. "Şimdilik bana Eş Jekhen hakkında bildiklerini anlat."

Nikeya saçlarını ortadan ayırmadan önce iki eliyle kafa derisini düzeltti.

"Jekhen bir yetimdi. Saraya sadece aklıyla geldi ve büyülenerek içeri girdi. Yumuşak ve sakinleştirici bir tonda konuştu. "Bir gece, Veliaht Prensese bir oda hizmetçisinin diğer hizmetkârlara hikâyeler anlattığını duydu. Dinlemek için bir perdenin arkasına saklandı."

Dumai biraz uykulu hissetti. Tarak saçlarının arasında kayarak onları kat kat yaptı.

'Veliaht Prensese korunaklı bir kızdı. Sarayın dışına hiç çıkmamıştı; böylesine harikulade masallar duymamıştı, hele böylesine ustalıkla anlatıldıklarını hiç duymamıştı. Bu masallar onun zihnini görevin boğucu sınırlarından kurtarmıştı. O andan itibaren, oda hizmetçisi masallarından birini her anlattığında, prensese bir paravanın arkasından dinliyordu. O oda hizmetçisi Jekhen'di."

Kurnaz parmaklar ensesinden yukarı doğru kayarak, her zaman özlediği yerdeki bir düğümü gevşetmek için sıcak ve ılıktı. Acıması gerekirdi. Bunun yerine, her dokunuşta artan tatlı bir gerilim vardı."

"Bir gün Jekhen prensesi yakaladı. Bazıları onun her zaman orada olduğunu bildiğini söyler. Bir çekiştirme ve kafa derisinde uzun tırnaklar. "Saklanmaya gerek olmadığını söyledi."

Ekselansları onu dinleyebilirmiş... ya da masallarını her zaman kendi odasında anlatabilirmiş.

Nikeya tarağa tekrar uzandı. Dumai, saçlarının küt uçlarını sıyırıp çıplak omzuna değdirirken kıpırdamadan durdu.

"Her ne kadar romantik bir hikâye olsa da, Eş Jekhen'in köklerinin tanınmasını hoş karşılamadığını tahmin ediyorum. Nikeya aynaya bakarak ona gülümsedi. "Bunu sırrımız olarak saklayalım.

"Eğer bu bir sır, sen nereden biliyorsun?

"Dünyamız sırlar üzerinde yüzüyor, Prenses. Ben de elimden geldiğince çok sırrı öğrenmeye çalışıyorum.

Ondan sonra bir sessizlik oldu. Dışarıdan ayak sesleri geçiyor, kuşlar ötüyordu ama Dumai'nin tek duyabildiği Nikeya'ydı: giysilerinin hışırtısı, nefesi. Tarağın her şekilişi ve kayışı bir ürperti yaratıyordu.

İşi bittiğinde, Nikeya altın başlığını takmadan önce bir kez daha, uykuya dalar gibi yavaşça kafa derisini okşadı.

"İşte.

Dumai'nin kendine gelmesi bir an aldı. Uyanıklık transına girmişti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Palto, lütfen.

Nikeya onu uzattı. Dumai kollarını geniş kolların içine soktu ve Nikeya belindeki uzun bağları düğümlemek için gelmeden önce omuzlarını düzeltti.

Birden katlandı. Dumai onu dirseklerinden yakaladı. "Nikeya," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ne oldu?

"Kendimi biraz baygın hissediyorum.

"Bu da senin oyunlarından biri mi?

Nikeya biraz güldü. "Zayıflık göstermek kötü bir taktik olur.

Dumai parlak yem parçasını görebiliyordu, ama Nikeya ona karşı titrer titremez, balık olduğu için onu bütünüyle yuttu. Dumai artık Nikeya'nın dudaklarının gökyüzünde çok uzun süre kalmaktan kaynaklanan karanlığını görebiliyordu. Onu doğruca yatağa götürdü, Nikeya nazlı bir açıklama yapmadığında korkusunun haklı olduğunu biliyordu.

Nikeya yorganın içine kıvrıldı. Dumai alnında ter olup olmadığını, parmak uçlarında gri renk olup olmadığını kontrol etti. Başparmağını kolunun altından geçirdi ve nabzının zayıf bir titreşim halinde olduğunu gördü.

"Yavaşça nefes al," dedi Dumai. "Bu dağ hastalığı. Fincanı eline aldı. "Al bakalım. Zencefil.

"Annem üzerime titrerdi. Nikeya küçük bir yudum aldı. "Ne zaman ateşlensem.

"Kim olduğunu hiç sormadım.

"Nadama pa Tirfosi, şair.

"Onun eserlerini biliyorum. Büyük bir yetenek. Dumai başıyla tuniğini işaret etti. "O broşu sana o mu verdi?

Nikeya bunu sık sık kalbine yakın bir yere takardı. Narin altın yaprakları olan bir dut meyvesi şeklindeydi. Her bir meyve bir damla kan kehribarıydı, o kadar koyu kırmızıydı ki neredeyse siyahtı.

Nikeya ona dokunarak, "Hayır," dedi. "Bu bana babamdan yadigâr. Çapkınca gülümsemek için yorgun bir hamle yaptı. "Bu benim biblolarım hakkında ikinci soruşunuz Prenses. İnsanların böyle önemsiz ayrıntıları ancak aşık olduklarında fark etmeye başladıklarını duymuştum.

Dumai uzaklaştı. "Çok ileri gidiyorsun.

"Gitmek zorundayım, yoksa hiçbir yere gidemem.

"Hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Kızın gülümsemesi genişleyince Dumai kızarak ekledi: "Demek istediğim, ben Eş Jekhen'le konuşurken sen burada, dairelerde kalmalısın.

"Pekâlâ. Onun yerine yatağınızda bir gece geçireceğim

Prenses. "Senin için iyi. Ben bu işin içinde olmayacağım.

Gece yarısından hemen önce, Dumai ve Kanifa İç Şim boyunca kürek çekiyorlardı. Gece sarayı uyandırmış, sohbet ve mumlarla ıslıl ıslıl yapmıştı. Baykuşlar nehrin üstündeki söğütlerden ötüyor, balıklar kendi küçük fenerleriyle kayığın peşinden koşuyordu.

Her şey sakindi, ancak her an gökyüzünden bir şey gelip bu sakinliği bozabilirdi.

Sandal bir köprüde durdu. Diğer tarafta, Kara Göl Sarayı'nın derinliklerinde, saray mensupları bir havuzun etrafındaki çatılı yürüme yollarında toplanmış, bir su operasını izliyorlardı. Sanatçılar yüzen platformlar üzerinde şarkı söylüyor ve dans ediyorlardı, ayakları kuru ve zarifti, ayak hareketleri mükemmel bir kontrol gerektiriyordu.

Bir köşkte tek başına oturan Eş Jekhen'i bulmak kolaydı. Vücudundan yüz hatlarına ve tacının yüksekliğine kadar her yönüyle iri bir kadındı - narin gümüş, değerli taşlar ve tatlı su incilerinden oluşan bir kule, kuşak boyunca boncuklarla işlenmişti.

"Prenses. Yoksa rahibe mi?" dedi Dumai'yi takdim ettikten sonra. Sesi yavaş ve derindi. "Yanımda otur, Noziken pa Dumai. Gereksiz formalitelerden hoşlanmam.

"Teşekkür ederim, Eş Jekhen.

Kanifa gölgelerin arasında geri çekildi. Dumai yerleştikten sonra bir hizmetkâr ona bir kadeh sundu.

"Buz şarabı, Uçurum'un ötesinden. Eş Jekhen kendi şarabından biraz içti. 'Bu şarabı yapan insanlar hakkında neredeyse Seiikinese hakkında bildiğim kadar çok şey bildiğimi fark ettim. İlginç bir düşünce. Adanız hakkında uzun süre sessiz kaldık.

"Anladığım kadarıyla son elçilik birkaç yüzyıl önce yapılmış.

"Tanrılar uyumadan önce. Bazı Lacustrine - gizemli, uzak Seiiki için efsaneye dönüştü. Elbette tamamen dramatik. Bazı Seiikili gemiler ve tüccarlar bize ulaştı ve bizimkilerden bazıları da size gitti. Ben de sizin incilerinize düşkünüm. Ağzının iki yanına birer gümüş yaprak takmıştı, bu yüzden en küçük gülümsemeleri bile parlıyordu. 'Demek Seiiki İmparatoriçesi olacaksın. Hikâyenizin bir kısmını Kral Padar'dan biliyorum.

"Üstat Kiprun'la da mı konuştu?

"Evet. Münzevi simyacımız birdenbire büyük rağbet görmeye başladı,' dedi Eş Jekhen sert bir sesle. "Nhangto Dağları'ndaydı. Kral Padar onu görmek için uçtu, ama buna gerek yok - bizi şu anda kulesini işgal eden aptaldan kurtarması için onu çağırdım.

"O halde Efendi Kiprun'la konuşabilir miyim?

"Eğer istersen. Kral Padar davranışlarınıza kefil oldu. Genelde yabancı prenseslerin sarayda dolaşmasına izin vermezdim ama biri zaten başıma bela oldu. Neden bir başkası olmasın?

Dumai'nin onun kimi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

'Ayrıca,' dedi Konsolos Jekhen, 'benim gibi ve Kral Padar gibi siz de taht için yetiştirilmediniz - bu yüzden bizi gözetlemek için burada olduğunuzdan şüpheliyim, Prenses Dumai, aksi takdirde şüphelenebilirim.

"Güveniniz için minnettarım. Dumai oyuncularından birinin mükemmel bir amuda kalkışını izledi ve alkış aldı. "Sepuli'nin tüm ejderhalarını uyandırmak için bir yolu olup olmadığını tespit edemedim.

"Öyle mi diye merak ediyorsun. Eş Jekhen şarabını bitirdi. 'Biraz yalnız dışında, tanrılarımızın çoğu İmparatorluk Ejderhası'na itaat eder. Şimdilik uyumaya devam ediyor. İmparatoriçe ve ben onu uyandırmaya çalışmalı mıyız yoksa popüler inanışa göre kendi isteğiyle dönmesini mi ummalıyız diye tartışıyorduk. Kral Padar ilk seçenek için ikna edici bir açıklama yaptı ama siz de tüm ejderhalarınızı aynı anda uyandırarak cüretkâr davrandınız.

"Başka bir seçenek göremedim.

Bu yaratık seni korkutmuş olmalı.

"Korkuttu," dedi Dumai. "Gücümü ve hatta etimi yiyen bir dağda büyüdüm. Korktuğum çok az şey var. Kısalmış parmaklarını gösterdi.

"Ama Sepul'da gördüklerim beni dehşete düşürdü, Eş Jekhen.

Eş Jekhen onun önce elini, sonra yüzünü tuttu, gece yarısı bakışları biraz daha keskinleşti.

"Hikâyelerden hoşlandığını duydum," dedi Dumai, risk alarak. "İsimsiz Olan'ın hikâyesini biliyor musun?"

"Az çok.

"Sanırım içinde biraz gerçeklik payı var.

'İlk seferinde sadece bir canavar geldi. Bir tane,' diye hatırlattı ona Eş Jekhen, 've kısa sürede yenildi.

"Ama bu ilk değil. Ve nasıl yenildiğini de bilmiyoruz.

Eş Jekhen boğazından kısık bir ses çıkardı ve Dumai bunu bir taviz olarak algıladı.

Tam o sırada, tüylerle kaplı uzun beyaz bir at dörtnala köprüye geldi. Atın üzerindeki kadının yüksek elmacık kemikleri ve kahverengi teni soğuktan kızarmıştı. Attan inip köşke doğru yürüdü ve kulaklarının altındaki örgüleri göstermek için miğferini çıkardı.

'İrebül, bir misafirim var. Yüzyıllardır görmediğimiz bir ticaret ortağımızdan. Eş Jekhen iç çekti. "Her zaman böyle bir giriş yapmak zorunda mısınız?"

"Çabuk olmak çok önemliydi," dedi yeni gelen, keskin bir aksanla. Deri çizimleri karla kaplanmıştı. 'Kuzeyden haberler getirdim. Muhteşem İmparatoriçe'nin uyandırılması gerekecek.

Dumai birden bunun kim olduğunu anladı. Lacustrine varisi ile takas edilen Hüran prensesi.

"Majestelerini uyandıracaksam, hastalık tehdidine ve rahatsızlığına rağmen neden yatağının rahatlığını terk etmesi gerektiğini açıklamam gerekecek," dedi Konsors Jekhen soğuk bir sesle. "Bir açıklama yapma şerefine nail olabilir miyim?"

Prenses İrebül yoğun bir sis içinde homurdandı. 'Nasıl isterseniz. Yakında hepiniz öğreneceksiniz,' diye herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle ilan etti. Opera durdu. "Hróth Kralı öldü!"

Dumai kaskatı kesildi. Etrafındaki herkes mırıldanmaya başladı. "Kral Bardholt," dedi İmparatoriçe Jekhen, kaşlarını kaldırarak. "Ölmüş mü?"

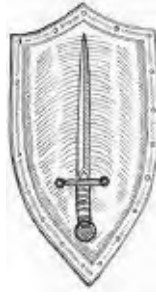
"Kuzey Hüran'a göre," diye cevap verdi Prenses İrebül, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde. "Eğer Çekiç düştüyse, savaş çıkabilir. Kollarını kavuşturdu. "Başka bir mesele daha var. Eve daha yakın bir haber. Golümtan'dan dönerken biri bana katıldı - hiç beklemediğim biri.

"Şu gülünç kuş mu?"

"Hayır. Daha da iyisi. Prenses İrebül ilk kez gülümseyerek yukarı doğru baktı. "Derin Karlar'ın Nayimathun'u.

Yürüyüş yollarından sevinç ıgılları yükseldi. Dumai, Furtia'dan çok daha büyük bir ejderhayı görmek için köşkten dışarı eğildi, pençeleri çatının tahtasına saplanmıştı, dişleri bembeyaz parlıyordu.

"Pekâlâ Prenses Dumai," dedi Konsorsiyum Jekhen, sinirlenmeden. 'Görünüşe göre On İki Göl İmparatorluğu sizin yolunuzu takip etmek üzere olabilir.

51

Batı

Glorian kürk yakasından ayakkabılarına kadar gri giyerdi. Gümüş ve inciden yapılmış kolyesi bile eskimişti. Florell kulaklarının arkasına biberiye yağı sürerken Glorian babasından kalma geniş yüzüğü çevirdi, bu da onun sefalet kokmasına neden oldu.

"Leydi Marian'ın burada olmaması yanlış geliyor," dedi Florell.

"Kraliçe Sabran onu mezarda istemezdi. Julain ona bir tarak uzattı. "İstemez miydi?"

"Hayır, tatlım, ama Kraliçe Sabran gitti. Florell yağın tıpasını kapattı. "Hiçbir zaman kendi çocuğum olsun istemedim, ama olsaydı da kederimi göstermeme izin verilmemesinin acısına dayanamazdım.

Glorian şimdi bile bu imkânsız sözleri zorlukla sindirebiliyordu: *Kraliçe Sabran öldü.*

Helisent pelerini omuzlarına yerleştirdi ve yeni koruyucu broşunu taktı - Altı Erdemi birleştiren Gerçek Kılıç. Ardından gri incilerle kaplı yas duvağı ve bir çift koyun derisi eldiven geldi. Florell annesi için Hróth'un kraliçe eşi olarak onurlandırmak üzere dövülmüş gümüş bir yüzük getirdi ve b u n u duvağı yerine sabitlemek için kullandı.

"Görmek istiyor musun?"

Glorian neredeyse başını sallayacaktı, sonra hatırladı: *Bir kraliçe başkalarına nasıl göründüğünü bilmelidir.* Glorian başını sallayınca Adela ona aynayı getirdi.

Orada duruyordu: Üçüncü Glorian, Inys Kraliçesi. Berethnet Hanedanı'nın yirminci hükümdarı. *Dünyanın neresinde olursanız olun, sizi uyarıyorum: geliyorlar.* Kendi gözlerini görebiliyordu. *Dikkatli ol kardeşim, aynam. Hazır ol.*

Annesi bunun Aziz'in çağrısı olduğunu söylemişti. Sonunda onu tekrar kabul etmiş, uzun sessizliğini bozmuştu - ama şimdi bir uyarıda bulunuyordu.

Yıkım.

"Gel," dedi Florell. "Vakit geldi. Glorian odasından çıkarılmasına izin verdi.

Gökyüzü siyahtı ve küçük yıldız karanfilleriyle süslenmişti. Mezarların şafaktan hemen önce açılması âdettendi, böylece ölümler göksel saraya tırmanan güneşi takip edebilirlerdi.

Dışarıda, Kraliyet Bahçesi'nde, Erdemliler Konseyi bekliyordu - sadece altı Ruhani Dük değil, aynı zamanda Kontların ve Bekâr Şövalyelerin çoğu ve sarayın diğer soylu üyeleri. Hepsi gri peçe, matem şapkası ya da pelerin takmıştı. Lord Robart en öndeydi.

"Kraliçe öldü," dedi, ne dediği anlaşılmıyordu. "Kraliçe çok yaşa.

Hepsi eğildi. Aralarında Lord Edrick Glenn ve Lord Mansell Shore da vardı - Wulfun kızılağaç giyen babaları. Keder ikisini de ruhsuzlaştırmış, gözlerine gölge düşürmüştü gibiydi.

Glorian muhafızlarıyla birlikte nehir merdivenlerinden aşağı, her zamanki kırmızı tentesinin yerini gri bir tentenin aldığı, mum ışığıyla aydınlatılmış kraliyet mavnasına doğru yürüdü. Lord Robart onun yanına oturdu.

Ascalun'da ölüm sessizliği hakimdi. Mavna Limber'in derin sularında ilerlerken, Glorian her iki yanda, yüzleri nehir kıyısı boyunca tüten meşalelerle aydınlanan çok sayıda insan gördü. Hepsi gri giymiyordu ama çoğu uygun donuk giysiler bulmuş ve başlarını örtmüştü. Sessizlik içinde mumları tutuyorlardı. Hava donyağı, biberiye ve zift gibi kokuyordu.

Sabran onlara karanlıktan rehberlik eden kraliçeydi. Şimdi onun evini göreceklerdi.

Kraliçelerin Mabedi Gül Adası'ndaydı. Burada dar Lyttel Nehri, Limber ile buluşmadan önce ikiye ayrılır ve koğuştan bir göz oyar. Yüzyıllar boyunca şehrin bu küçük adası kraliçelerin ve eşlerinin istirahatgâhı olmuş, kemiklere zarar gelmemesini sağlamak ve ölümlerin Halgalant'taki yerlerini korumak için Gül Muhafızları adında kendi savunucuları olmuştu.

Mavna limana yanaştığında, Lord Robart Glorian'a yardım teklif etti. Meyve ağaçları ve biberiyelerin yetiştiği kutsal alanın kadim bahçesinde yürüdüler. İki elma yere düşüp çürümeden kısa bir süre önce donmuş, saplarında buzdan hayaletler bırakmıştı.

Lord Robart, atası Cömertlik Şövalyesi'nin buğday demetiyle işlenmiş ve zümrütlerle çevrelenmiş altın mühür yüzüğünü takıyordu. 'Gömülme törenine tanıklık edilmeli,' dedi. "Şehirden üç yüz kişinin içeri girmesine izin verilecek.

"Drouthwick'te olanlardan sonra bu akıllıca mı?"

"Hepsini kendim seçtim, Majesteleri.

Sanki bu meseleyi çözmüş gibi konuştu. Glorian kaşları gerilmiş olsa da dudaklarını sabit tuttu.

Mabedin uzun ahşap kapılarına ulaştılar ve bir muhafız, daha büyük olanın içine yerleştirilmiş daha küçük bir giriş olan küçük kapıya üç kez vurdu. Kapı açıldığında, kolları kıvrık, belden kuşaklı gri bir herigot giymiş genç bir adam dışarı baktı.

'Majesteleri. Lord Koruyucu,' dedi. 'Hoş geldiniz. Baş Sanctarian'a yardım ediyorum.

"İyi akşamlar. Lord Robart pencerelere baktı. "Umarım hazırsınızdır.

"Neredeyse, lordum. Sizi ısınma evine götüreyim.

"Affedersiniz Lord Robart," dedi Florell, "ama belki majesteleri dua etmek için biraz yalnız kalabilir.

Lord Robart düşünür gibi oldu. "Pekâlâ," diye bitirdi. "İçeride bir mum saatiniz var mı?

"Evet lordum," dedi asistan.

"Çiviye kadar o zaman.

Diğer Ruhani Düklere doğru ilerledi. "Lütfen, Kraliçe Glorian," dedi genç sanctarian. "İçeri gelin.

Küçük kapıyı açık tuttu. Glorian da onunla birlikte içeri girdi ve kapıyı kapatıp arkalarından kilitleti.

Mum ışığı soğuk durgunluğu rahatsız ediyordu. Karanlık o kadar yoğundu ki, bırakın yüksek tavanı, baldachin'i bile ancak seçebiliyordu. Odanın kenarı boyunca, büyük bir dairenin içine eşit aralıklarla yerleştirilmiş, her biri mumlarla çevrili, her birinin yanında bir vazoda bir gül bulunan krem rengi mermerden çift mezarlar vardı. Büstlerin ayakları patrona doğru dönüktü.

"Yakında döneceğim," dedi asistan ona. "Genç Kız'ın merhemi kayıplarınız için, Majesteleri.

"Teşekkür ederim.

Onun ayak sesleri uzaklaştığında Glorian kendi nefesini dinledi. Burası iskeletin dinleneceği yerd. Kendi mozolesinde duruyordu.

Mum saati duvara yerleştirilmişti, balmumu bir sonraki çiviye doğru sızıyordu. Mezarların arasında yürüdü, yakın bir atası olan Üçüncü Jillian'dan başladı. Anlatılanlara göre huysuz ve mutsuz bir insandı ve taş giyme töreninden sadece bir yıl sonra bir cinayet sonucu ölmüştü.

Solunda ise tek tiran olan Malkin Kraliçesi vardı. Glorian o taş göz kapaklarının çatlayarak açıldığını hayal etmemeye çalıştı. Her bir soğuk yüze dokunarak ilerledi. Carnelian the Peaceweaver'ın burnu ve karmaşık yüzünün bir kısmı eksikti.

Mezarını yağmalamak için yapılan başarısız bir girişim sayesinde. Glorian kendi adaşına ulaştığında, uzun bir süre kaldı.

Glorian Hartbane ölürken gülümsemedi. Saçları çenesiyle aynı hizada kesilmişti ve muhteşem yayını kavıyordu.

Yoldaşı onun yanında yatıyordu. Yardımsever Isalarico, Yscalin'i Erdemliliğe getirmişti. Tıpkı Kral Bardholt'un Kraliçe Sabran için yaptığı gibi, onun aşkı için eski tanrıları terk etmişti.

Bir başka heykelcik pelerin takıyordu, bir diğeri ise çenesine kadar örten bir cüppe. Yine de her yüz, her kraliçe aynıydı, ta ki Genç Kız ve Aziz'in kızı Birinci Sabran'a kadar. Hep aynı çeneler, aynı yüksek elmacık kemikleri, aynı dudaklar.

Kraliçe Cleolind onların arasında değildi. Kutsal Genç Kız Mabedi'ndeki sade bir mezara defnedilmişti.

Bir sonraki mezar büyükannesini kabul etmek için bekliyordu. Yanındaki mezarda ise zaten onun eşi, merhum Lord Alfrick Withy yatıyordu. Glorian bir elini onun göğsüne koydu - zorlukla hatırlayabildiği büyükbabası. Birkaç adım daha attı ve en yenisi olan son iki heykelin önünde durdu.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonunda, mumlarla aydınlatılmış en yakın mezarı okşadı.

"Seni özlüyorum baba.

Yakında Büyük Masa'da olacaktı. Aziz ona onurlu bir yer ayıracaktı - ama şimdilik, yükselmeden önceki saatte, ruhu yakınlarda bir yerde olmalıydı. Duymalıydı.

"Gerçeği bulacağım. Sesi gerilmişti. "Sana soğuk adaleti sağlayacağım baba, yemin ederim.

Annesi onun yanında yatıyordu, ellerini dua etmek için kavuşturmuştu.

"Anne, beni affet. Keşke son sözlerimiz daha sıcak olsaydı. Mermer bir saç telinin izini sürdü. 'Ben de seni özlüyorum ve seni seviyorum. Bunu sana söylememe hiç izin vermesen bile.

Bir cereyan mumların titremesine neden oldu. Doğrulduğunda hepsine, Inys Kraliçelerine baktı. *Hepinize yalvarıyorum, beni terk etmeyin. Ben Üçüncü Glorian'ım. Hükümdarlığıma ıstık tutun.*

Sessizlik içinde, ailesinin mezarlarının yanında kaldı. Sonunda çivi balmumundan kayarak küçük bir tabağın içine düştü.

Balmumu bir sonraki çiviye ulaştığında, tanıklar mezarlar ile Baş Sanctarian'ın ayinleri yönettiği yükseltilmiş patron arasındaki dairesel koridoru doldurmuştu. Onlar ölümlerin ruhları için şarkı söylerken Glorian, Lord Robart ve Julain'in arasında duruyordu.

*Masa üzerinde bir ziyafet, görülmeye değer bir mucize,
elma ağaçları, yeşil nehir, kimsenin yaşlanmadığı saray. Savaş ve
nefretten uzak, gerçek ihtişamlı bir yer,*

Gözlerimiz Halgalant'ta, o neşeli kapıların ötesinde görecek.

*Mutluluk içinde bizi unutmayın, ey iyi ruhlar,
Neşeli salondaki ziyafetçiler, altın tarlalarında dans edenler.
Yüreğimiz sızlasa da karşılamanız için, şimdilik sadece bekleyebiliriz*

Halgaland'ta, o neşeli kapıların ötesinde tekrar buluşmak üzere.

"İyi kalpli Kraliçemiz Sabran'ı son kez toprağa vermek üzere Halgalant'ın altında toplanıyoruz. Baş Sancaktar uzun bir sessizliği bozdu. 'Sabran Berethnet, bu ismin altıncısı, yirmi yıla yakın bir süre bu krallığı yönetti. O bizim güneş ışığımızdı. Kurtarıcımızdı.

Ağlıyordu. Leydi Abra Marchyn, annesinin hizmetkârlarından biri. Florell onu yanına çekti ve susturdu.

"Kraliçe Sabran denizde, *Mahkûmiyet* gemisinde can verdi," diye devam etti Baş Sancaktar. 'O gemi ona sadık yoldaşı Bardholt Hraustr'un bir hediyesiydi - bu ismin ilk sahibi, Hróth Kralı, On İki Kalkan Savaşı'nın galibi, Aziz'i kabul ederek ülkesini kurtaran ve ahlaksızlıktan kurtaran kişi. Onların aşkıyla tüm yaralar iyileşti. Onların birlikteliğiyle Erdemlilik Zinciri üçüncü ve en güçlü halkasını oluşturdu.

Glorian sırtını dik tutmaya çalıştı. Kederin ilk günlerinde olduğu gibi vücudunu bir uyuşukluk kapladı.

"Hesaplanamayacak kadar özlenecekler," dedi Baş Sanctarian. "Sadece sadık tebaaları tarafından değil, şimdi bize rehberlik etmek ve yönetmek için öne çıkan kızları Kraliçe Glorian tarafından da.

Bir acemi tahta bir kutuyla yaklaştı. Baş Sanctar bir çift kısaç kullanarak kutunun içinden bir diş çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Bir diş," dedi, "Kraliçe Sabran'ın ağzından. İşte onun kurtuluşu, Halgalant'a adım atmasını sağlayan anahtar. Mezarının içine yerleştirilsin ve mezar sonsuza dek mühürlensin.

Onu kutsal emanete geri koydu ve sıkıca kilitledi. Yardımcısı kutuyu mezara taşıdı ve altı dük ruhani bir şekilde kutuyu açtı. Leydi Brangain kutuyu aldı ve içeri indirdi. Glorian bunu yapabilmeyi çok isterdi ama kraliçelerin kalıntılara dokunması yasaktı.

"Kral Bardholt'un ağzından bir diş. İşte onun kurtuluşu, Halgalant'a adım atmasını sağlayacak anahtar. Baş Kutsayıcı onu havaya kaldırdı. "Mezarının içine yerleştirilsin ve mezar sonsuza dek mühürlensin.

Gözyaşları yanaklarını yıkadı. Depo mezara yerleştirilirken, bir ürpertiye tutmaya çalıştı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Anne ve babasının naaşları, yanlarında binlerce at ve şövalye olduğu halde, asalet ve ihtişam içinde sokaklarda taşınmalıydı. Geriye kalan tek şey, var olduklarına dair tek kanıt, iki kırılğan dişti.

Mezarlar kapatıldıktan sonra, Baş Kutsal Görevli gerekli duaları okudu, biberiye ve kraliçe çiçeğinden çelenkler konuldu ve sonra sona erdi, onurlandırmalar yapıldı ve tüm yaşayanlar ölülerini terk etti.

İlk ışık ufku aydınlatıyordu. Glorian kapüşonunu yukarı çekti ve Lyttel'in üzerindeki köprüden geçti. At sırtında, Strondway'i -nehir yolunu- takip ederek kaleye döneceklerdi, böylece güneş doğarken onları takip edecekti. Onu yakından görünce sokakları dolduran insanlar başlarını öne eğdi.

Bana zarar veremeyecekler. Glorian bunu kendi kendine okudu. *Ben bitmeyen asmayım.*

Lord Robart onun eyerine binmesini bekledi. Gri aygırına binip onun peşinden giderken, üzüntüsü boğazına doldu ve sonra sesi de doldu. Sesi, derslerinde hiç olmadığı kadar zengin ve berrak bir şekilde patladı ve tüm gücüyle Hróthi'de şarkı söyledi.

Yas tutun, o gitti, cesur savaşçı - kemiklerini kutsayın, kemiklerini kutsayın! Onu en

yüksek salonlarda görün - davulları vurun, boruları toplayın!

Ardında bıraktığı ihtişama tanık olun! Adını küllere, duvarlara kazıyın!

Naibi omzunun üzerinden ona baktı. Yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi ama bakışlarında merak gibi bir şey vardı.

Hróthi'lerin çoğu Ascalun'a yerleşmişti. Üçüncü mısrayı yankıladılar, yumrukları gökyüzüne kalkmış, şarkıya eşlik ediyorlardı. Glorian tekrar seslendi:

Koşun, o yükseliyor, giden kişi - güneşe bakın, güneşe bakın!

Ona Aziz'in açık kapısına giden yolu gösterin - gemiyi getirin, onu gemiye alın! Artık

ağlamayın düşmüş coşkun için! Yüksek Hölrhorn'a her feneri yakın!

Sevinin, o yükseldi, Kuzey'in Kralı - yüksek sesle kükred, yüksek sesle kükred! Göksel

sarayın kapılarını açın - ziyafeti düzenleyin, şarabı dökün!

Düşmanlarının tüm savaş boymuzlarını toza çevirin! Işıltılı kalesinin saçaklarına şarkı söyleyin!

Ufukta kızıl bir güneş belirdi. Glorian günlerdir ilk kez kendini canlı ve güçlü hissediyordu.

Sonra başka bir şey hissetti.

Atı homurdandı ve huffladı. Bir şekilde nereye bakması gerektiğini biliyordu ve böylece onu ilk o gördü.

Ascalun'un üzerine, şafağın kanlı ışığına bir gölge gibi düştü - postu siyah, kanatları siyah, kafatasından çıkan korkunç boynuzları karanlıktı. İlkinin kalın ve hantal olduğu yerde daha küçük hayvanlar onunla birlikte uçuyordu. Bu mesafeden bakıldığında, neredeyse bir kuş sürüsü olabilirlerdi.

Glorian, dizginleri zayıf tutuşunun insafına kalarak sendeledi. Kulakları çınlıyordu. İsimsiz Olan'ın kırmızı olduğunu bilmeseydi, onun kendisine doğru düştüğünü düşünebilirdi.

Bir kadın gördü ve çığlık attı, ardından kalabalık da çığlık attı. İnsanlar wyrm'in önünde itişip kakışarak dağıldılar - çünkü wyrm kesinlikle Strondway'den aşağı, doğruca Glorian'a doğru süzülüyordu. Atı başını sallayıp şaha kalktı ve Glorian ne olduğunu anlayamadan eyerden düştü.

Bu sefer darbeyi omzuna aldı. Biri ona seslendiyse de kükreme sesini bastırdı, çünkü artık yas tutanlar kaçmak için savaşılan binlerce kişilik bir izdihamdı. Glorian, biri bileğinden tutup onu yukarı çekene kadar süründü - Helisent, ona bağıırıyordu ama duymak için çok fazla yaygara vardı, dehşet şehre bir dalga gibi yayılıyordu.

Wyrms yere indiğinde ikisi de yere düştü ve caddeyi ayaklarının altına aldı. Alaydaki tüm atlar kaçışarak Strondway'i binicileriyle doldurdu. Glorian başını kaldırıp bir canavarın gözlerinin içine baktı.

Kafatasında, burun deliklerinde kızıl ateş yanıyordu. Her bir dişi bir kılıçtan daha uzundu, dişleri ayı mızrakları gibiydi. Hareket edemiyordu, nefes alamıyor ya da gözünü kırpamıyordu; bakışları onu olduğu yere bağlıyordu, sanki çoktan ölmüş bir av gibiydi. *Ateşti, kasıtlı olarak işlenmişti - katliam için bir bıçak gibi ateş. Gözleri alevle kaynıyordu, ne iyi ne de kötüydü, sanctarian zihninde okudu, ama aynı zamanda bir wyrm'i yapan şey, yani kurnazlığı ve kötülüğü.*

Oklar pullarına çarpıp parçalandı. Bıçaklar böğrünü boşuna kaşdı. Dame Erda kendini Glorian'ın önüne attı ama bir duvarı yıkacak kadar büyük bir güçle kenara savruldu.

"Inys Kraliçesi.

Gökyüzü bu stentorian sesi yankıladı. Kemiklerindeki tüm gücü sıyırdı ve her çatının üzerinde gürleyerek halkını sinmiş halde bıraktı. Bazı çığlıklar kesilirken, diğerleri daha da yükseldi. Adela wyrm'e bir kez baktı ve baygınlık geçirerek yere yığıldı.

Wyrms onun üzerinde yükselirken Glorian eteklerinin ıslandığını hissetti. Bakışlarını tutabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. Kavurucu nefesi ona bir şenlik ateşine çok yakın durduğunu hatırlattı - cildini sıkan, yüzünü kupkuru bırakan bir sıcaklık ve

Gözlerini kırıştırmak gözlerini tırmaladı. Helisent onun elini tutmaya devam etti. Parmakları birbirine kilitlenmiş, avuçları kayganlaşmıştı.

"Boş mezarlarınız için," dedi wyrm.

Glorian o kadar çok titriyordu ki çenesi takırdadı. Zihni kaynamış ve kayganlaşmıştı. Wyrn'in sadece insan dilinde değil - *konuşt*u, korkunç bir dehşet, konuştu - Hróthi dilinde de konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı. Önüne bir şey takırdayarak düştüğünde, Helisent'in kucakladığı yasak bir çığlıkla başını örttü.

Kömürleşmiş bir kemik yığını, aralarında iki çatlak kafatası.

"Acı çektiler, küçük kraliçe," dedi wyrm ona. "Emin ol.

Helisent küçük bir ses çıkardı. Glorian bir uyluk kemiğine, bir kaburga kemiğinin parçasına ve en yakınındaki kafatasına baktı. Hâlâ kıpırdayamıyordu - sinirsiz elleri ve çenesinin altındaki his yokluğuyla kıpırdayamıyordu.

"Orta diyar kemiklerle dolacak. Kırmızı bir dil dişlerini titretti. "Her şey yerle bir olacak.

Donmak, tüm canlılar tarafından paylaşılan bir içgüdüdür. Bir geyiğin tehdit kokusu aldığı anda nasıl hareketsiz kaldığını düşünün. Glorian kafatasına, bir zamanlar gözlerin bulunduğu oyuklara bakmaya devam etti. *Onu fethedebilirsin.*

"Et kraliçesi konuşmaz. Hareket eden kaya gibi bir ses. "Sessizlik çoktan çöktü mü?

Glorian hâlâ sahip olduğu azıcık kontrolle kafatasına uzandı ve parmak uçlarıyla ona dokundu. Elmacık kemiğindeki çip bunu kanıtlıyordu.

Babası.

Onunlaydı. Bunu bilmek Glorian'a başını kaldırıp boğazının kilidini açma cesareti verdi. "Inys'le ne derdin var, wyrm?" Sesi yüksek ve kırılmalı. "Kimsin sen?

Inysh dilinde konuştu. Gözlerinde tanıma kıvılcımları çaktı.

"Bir öncekinden sonra gelen," diye cevap verdi. 'Alevi hayata üfledim ve ölümü ete kemiğe büründürdüm. Ben altındaki ateşim, serbest bırakılmış. Hróthi'si gümbür gümbür ve sertti. "Ben Fýredel'im.

Bu, ailesini öldüren canavardı. Dehşet Dağı yine yıkımı doğurmuştu.

Gözü, yüzü bembeyaz kesilmiş ve gözleri irileşmiş olmasına rağmen hem koltuğunu hem de soğukkanlılığını korumayı başaran Lord Robart'a takıldı. Onu görmek Glorian'ı ayağa kalkmaya teşvik etti. Eğer ölecekse, babasının bu canavarla karşılaştığında ölmesi gerektiği gibi ölecekti.

"Ben Glorian'ım. Tüm çabalarına rağmen sesini çelikleştiremedi ama yükseltebildi: 'Glorian Hraustr Berethnet, Inys Kraliçesi ve Hróth Prensesi. Benim

Atası Galian Berethnet'ti, tüm Erdemliliğin Aziziydi, İsimsiz Olan'ı yenen oydu.

Daha fazla dişini gösterdi.

'İsimsiz olan ilkti,' dedi. 'Ama ben isimliyim, et kraliçesi. Unutma. Gözbebekleri küçüldü. "Gemideki soğuk olan. O senin akrabandı. Glorian diğer kafatasına baktı. "O benim alevime düştü. Bu topraklar da öyle olacak. Ovma işini biz bitireceğiz, çünkü biz tırmıklayan ve döndüren dişleriz. Dağ demirci ve demircidir ve biz onun demirden çocuklarıyız - ilkinin, atasının, altında uyuyanın intikamını almaya geldik.

Her savaşı korkuyu bilmelidir, Glorian Brightcry. O olmadan cesaret boş bir övünmedir.

"İtiraf ediyorsun," dedi Glorian, "Aziz'in kanını döktüğünü. Sesi kırılmaya devam ediyordu. "O halde Inys'e savaş mı ilan ediyorsun?

Fýredel - wyrm - bir çingirak çıkardı. Bir dizi karmaşık pul ve kas yüzünde yer değiştirdi.

"Günleriniz uzayıp sıcaklaştığında," dedi, "Kuzey'deki güneş hiç batmadığında, biz geleceğiz.

Strondway'in her iki tarafında, kaçmamış olanlar oldukları yere çakılmış, Glorian'a sabitlenmişlerdi. Ne düşünüyor olabileceklerini fark etti. Eğer çocuksuz ölürse, ebedi sarmaşık sona erecekti.

Bundan sonra yapacağı şey, gelecek yüzyıllar boyunca Berethnet Hanesi'ni nasıl göreceklərini belirleyebilirdi.

Zırhını dövmeyle başla, Glorian. İhtiyacın olacak.

Bir kez daha ailesinin kalıntılarına baktı, wyrmlerin savaş ganimeti gibi buraya bıraktığı kemiklere. Hafızasında, babası gülmüş ve onu kendine çekmişti. Bir daha asla gülmeyecekti. Asla gülümsemeyecekti. Annesi ona asla onu sevdiğini ya da rüyalarını nasıl sakinleştireceğini söylemeyecekti.

Ve korkunun olduğu yerde öfke vardı.

"Eğer ateşini Inys'e yöneltmeye cüret edersen," diye ısırdı Glorian, "o zaman ben de atamın İsimsiz Olan'a yaptığını yaparım. Meydan okurcasına çenesini kaldırmak için kendini zorladı. "Seni kılıç ve mızrakla, yay ve mızrakla geri püskürteceğim! Titreyerek hava almaya çalıştı. 'Ben Inys'in sesi, bedeniyim. Karnım onun gücüdür - kalbim, kalkanı - ve eğer küçük ve genç olduğum için sana boyun eğeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.

Sırtından aşağı terler akıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. "Ben korkmuyorum," dedi.

Bunun üzerine wyrm kanatlarını tam genişlikte açtı. Uçtan kancalı uca, birbirine bakan iki uzun gemi kadar geniştiler. İnsanlar gölgelerinden dışarı fırladı.

"Öyle olsun, *Kalkan Yürek*. Kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi. "Karanlığının kıymetini bil, çünkü ateş gelecek. O zamana kadar, şehrinizi kış boyunca aydınlatmak için alevimizin tadına bakın. Sözlerime kulak ver.

Çenesi esnedi. Helisent iki koluyla Glorian'a sarıldı ve Glorian gözlerini kapatarak onu geri çekti.

Ama Fýredel onları öldürmedi. Onun yerine, boğazından on bin savaş çığlığı kadar gürültülü, sözsüz bir böğürtü çıktı ve emrindekiler şehre indi. Ateş Ascalun'un çatılarına sıçradı.

Hayır.

Fýredel kanatlandı. Esen rüzgâr yüzlerce insanı dizlerinin üstüne çökertti. Glorian acı dolu bir hıçkırıkla kemikleri toplamaya çalıştı ama sonra güçlü eller kollarını kavradı ve bedensel olarak Strondway'den çekildi. Sör Bramel Stathworth onu yakalamadan önce bir kaldırım taşına takıldı, neredeyse ayağı kayıp düşüyordu.

Elinden bir kafatası kayd. Onu çekmeye devam ettiler. "Hayır," diye bağırdı. Sör Bramel onu sanki bir çocukmuş gibi hiç durmadan kollarının arasına aldı. Bırak beni. Baba-'

'Onu uzaklaştırın. Eski Köprü'yü alın,' diye kükredi Lord Robart atının sırtından. "Okçular, mızraklılar - bana!

Glorian kırık bir kukla gibi asılı kaldı, başı sallanıyordu. Vücudu korkunun en kötüsünü bastırmıştı, ama şimdi eklemlerini çözerek serbest kaldı. Atlar binicileriyle birlikte çığlık attı. Sonra yakıcı bir rüzgâr - bir paramparça - ve siyah duman, yoğun ve kavurucu sıcak, tam nefes aldığı anda.

52

Kuzey

Einlek Óthling bir balinanın kafatasının üzerinde oturuyordu, balinanın bir parçası olacak kadar zayıf ve solgundu. Alnının üzerinde bir halka vardı ve zincir zırhının üzerine bir post giymişti, kılıcı da yanında duruyordu. Amcasıyla aynı gür saçlara sahip olsa da saçları kısa ve kahverengiydi, belirgin gözleri ise çelik grisiydi.

Yüz hatları güzel, sesi yumuşaktı - yine de küçük amcasıyla birlikte esir alındığı gece kendi elleriyle kopardığı kolunun yerine taktığı demir kolunu taktığından beri kimse ona karşı gelmeye cesaret edememişti.

Einlek o zaman yedi yaşındaydı. Kelepçeden kurtulmak için bir elini kesmiş, sonra da Verthing Bloodblade'in onu Bardholt'a karşı kullanmasını engelleyerek güvenli bir yere kaçmıştı. Bloodblade kısa sürede yenilmişti. Eğer Bardholt Kuzey'in Çekici ise, Einlek de bıçağıydı. İnsanların ona Ironside demesinin tek sebebi o yanık uzuv değildi.

"Kesin konuşuyorsun.

Wulf ateş ışığında yastıklı bir koltuk değneğine yaslandı. Kalın kürklere bürünmüş olmasına ve ocağa dayanabileceği kadar yakın durmasına rağmen, denizin öldürücü soğuşunu hâlâ hissedebiliyordu.

"Kesin," diye homurdandı.

Einlek ucundan biraz yukarı doğru eğilen burnunun köprüsünü çimdikledi. Annesi gibi onun da saçlarında alnına kadar inen geniş beyaz bir çizgi vardı. Wulf sessizlik içinde bekledi.

Onu önce bir şifacıya götürmüşlerdi. Tabanları donmuş, elleri kabarcıklarla şişmiş, derisi soyulmuş ve tuzla aşınmıştı. Bir süre konuşamamıştı. Dudakları kanamıştı. Boğazı yanmıştı.

Şifacı onun hayatını kurtarmak için çok çalışmıştı. Geceleri titreyerek ve uykusuz kalarak onun yasak şarkılar fısıldamasını dinlemiş, buz ruhlarından ona eziyet etmeyi bırakmalarını istemişti. Kabarcıklar geçene kadar ellerini yavaşça ısıtmış ve parmaklarının arkasında siyah kabuklar bırakmıştı. Derisindeki ıslaklığı temizlemiş ve tuz yaralarını tedavi etmişti.

Wyrn'in zihninde açtığı yaraları tedavi edememişti.

"Buna inanmamıştım," dedi Einlek. 'Cesetler kıyıya vurduğunda bile inanmayı reddettim. Kırım bu tahta dokunur dokunmaz içeri gireceğinden ve zamanımdan önce yerini almaya cüret ettiğim için beni boğazlayacağından hâlâ korkuyordum. Gözlerini sertçe kırıştırdı. 'Bana orada ne olduğunu anlat. Ments mi yaptı?

Wulf, kursağında yanan tozlu kömürü yutmaya çalıştı. Yolculuk sırasında kilolarca tatlı su içmişti ama günlerce tuzlu su yutmak onu kurutmuştu.

"Hayır," dedi. "Çok daha eski bir şey.

"Dehşet Dağı. Einlek yumuşak elini tahtın üzerine koydu. "Hayır. Bu mümkün değil.

"İsimsiz Olan değildi. Tüm hikâyeler onun postunun kırmızı olduğunu söyler. Bu siyahtı, ama akraba olmalılar,' dedi Wulf. Boğazı acı içindeydi. "Diğerleriyle birlikte geldi. Yavrular, köleler, Aziz ne olduğunu bilir. Filoyu nefesleriyle yerle bir ettiler. Her gemiyi.

"Wyrmler.

"Evet.

Einlek tutuşunu sıkılaştırdı. Bakışları sanki görünmeyen şeyleri sayıyormuş gibi salonda geziniyordu.

"Böyle bir düşmanla nasıl savaşacağız?" dedi. "Ona karşı nasıl savunma yapabiliriz?

"Yeryüzünde ya da Halgalant'ta bunu yapabilecek hiçbir şey yok.

"Aziz'in çenesi adına, sen nasıl yaşadın? Einlek sordu. "O denizde yüzdüm, Wulf. Yaz ortasında beni nefessiz bıraktığını itiraf etmekten gurur duymuyorum. Kışın ortasında günlerce akıntıya kapılmıştın. *Fortitude*'dan bir kadın enkazda donarak ölmüş halde bulundu. Ama sen burada duruyorsun.

Et üzerinde alev, pis duman ve korlar. Vell olan erimiş şey. Regny kollarında, yanıyordu. Tüm bunları *Mahkûmiyet*'ten hatırlıyordu, zihninin derinliklerine kazınmıştı.

Şans eseri, tatlı suyla dolu bir şarap tulumu taşıyordu. Dalgalar onu kararmış sisin içinden ve kayıtsız yıldızların altından iterken onu hayatta tutmuştu.

Kendini kırık bir direğe sürüklemeyi ve Regny'yi ona bağlamayı başarmıştı. Bu onu boğulmaktan ya da Regny'yi kaybetmekten kurtarmıştı.

Soğuktu, bunu sadece Aziz söyleyebilirdi. Saçları buz tutmuş, kirpikleri kırıkmıştı. Yakıcı acıyla geçen ilk geceden sonra, tenindeki tüm hisleri kaybetmiş ve uyanma umudu olmadan uyumuştı.

"Denizi seçtim," dedi sonunda. "Buz ateşten daha iyidir. Sadece ... kaçıp gideceğimi düşündüm. Einlek başını salladı. "Neden hâlâ nefes aldığımı bilmiyorum. Aziz Halgalant'a girmeme izin vermedi.

Einlek ona baktı, acıma ve huzursuzluk arasında gidip geliyordu. Wulf'un ağzının kenarında tuz tadı vardı.

Ailesi Regny'yi tutmaya devam etmesine izin vermişti. Ancak Eldyng'e vardıklarında onu kollarından ayırmışlardı. Askrdal'da gömülmek üzere mabette bekliyordu.

Wulf, "Gerçekten yaşayan tek kişi ben miydim?" diye sordu.

Öyle görünüyor. Diğerleri yanmış, boğulmuş ya da donmuş. Bakmaları için dalgıçlar ve gemiler gönderdim.

Gözlerini kapattı.

"Ófandauth Vebası yayılıyor," dedi Einlek. 'İsimsiz Olan Ateşin Rahiminden bir hastalık getirdi, Yıkala halkını kuşatan bir veba. Geri dönmüş olmalı. Kralımıza her ne saldırdıysa, düşmanımıza hizmet ettiğinden emin olabiliriz. Savaşacağız.'

Hiçbir şey onu yenemezdi, efendim. Hiçbir kılıç onun derisini delemezdi.

"Ve hiçbir Hróthi tüyden bir ölümle ölmez," dedi Einlek kararlılıkla. "Sen amcamın hizmetkârıydın. Şimdi o öldü, onurunla gidebilirsin - ya da bana yemin edebilirsin. Hróth'un bir oğlu bir salonu hak eder.

Wulf çenesini sıktı, gözleri ağrıyordu.

"Eğer kabul edersen Ascalun'a yelken aç," dedi Einlek. 'Kuzenim doğuştan gelen hakkını bana bıraktı ve bunun için ona yardım borçluyum. Sen de *Mahkûmiyet*'teydin. Kraliçe Sabran'ın öldüğüne dair yemin edebilirsin, bu da Glorian'ın meşruiyetini güçlendirecektir. Ona yardım edebilirsin, Wulf.

"Ashen Denizi'ne geri dönmemi istiyorsun.

"Evet.

"Efendim, yapabilir miyim bilmiyorum.

"Bu korkunun kök salmasına izin verme, yoksa bir daha asla hareket edemezsin. Einlek öne doğru eğildi, parmak eklemleri tahtın üzerinde beyazlaşıyordu. "Beni dinle. Glorian sadece on altı yaşında ve şu anda Virtudom'un kutsal başı. İliklerinde demir olmalı ve ben de onun etrafını saranlara Hróth'un sevgili prensesini koruyacağını açıkça belirtmeliyim. Sen ve lith'in bunu yapmama yardım edebilirsiniz.

Glorian kılıç kullanabiliyordu. Güçlüydü. Ama Wulf onun kibarlığını, onaylanmaya olan açlığını görmüştü. Soylular henüz sesini bulamamış genç bir kraliçede fırsat kokusu alırlardı.

'Eve gidip ailene hayatta olduğunu söyleyebilirsin. Onların üzüntüsünü hafiflet,' dedi Einlek. "Önce bana ve Inys Kraliçesi'ne söz verecek misin?"

Wulf'un şiddetli bir ürpertiye dizginlemesi birkaç dakika aldı - derin, karışık kökleri olan, henüz adlandırılmamış bir duygudan doğan bir ürperti. Değneği tutarak bir dizinin üzerine çöktü.

"Kralım," diye fısıldadı, "Aziz şahidim olsun, yapacağım."

Gemi denize elverişli görünmüyordu; limandaki hiçbir şey öyle değildi. Gri dalgalar zayıf gövdelere çarpıyor ve yelkenler alev almakla tehdit ediyordu. Wulf bir kuşa, *Dalga* Küheylanı'na doğru hörgüçle ilerledi. Tuz ve safra tadı ağzında çalkalanıyordu.

Bir Hróthi savaşçısı denizden korkmazdı. Yine de avuçları terledi ve midesi sıkıştı.

"Wulf?"

Puslu bir havada başını kaldırdı. Ağır kürklere bürünmüş üç kişi *Dalga* Küheylanı'na binmek için bekliyordu. Karlsten, Thrit ve Sauma - lith'lerinden geriye kalanlar.

Ona seslenen Thrit'ti. Sauma onu görünce bakakaldı, dudakları aralandı.

"Wulf," diye nefes aldı.

Karlsten döndü. Yüzü öfkeyle olgunlaşmıştı ama Wulf umursamayacak kadar yorgundu. İkisi de konuşmadan Thrit bir adım öne çıktı. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ve bu Wulf'un göğsüne bir yumruk gibi çarptı. Onca insan arasında Thrit'in kendisinden korkmasına dayanamıyordu.

Thrit yanağına dokunduğunda kaskatı kesildi. Yavaşça o sıcak, karanlık gözlere baktı.

"Emin olmalıydım. Thrit onun yüzünü iki elinin arasına aldı. "Geri döndün.

Wulf titreyerek başını salladı. "Vell ve Regny," dedi Sauma. "Yaşıyorlar mı?"

"Denedim. Wulf fısıltıyla konuştu. "Denedim.

"Yeterli değil. Karlsten tahtlara tükürerek Thrit'in irkilmesine neden oldu. "Bardholt, öldü. Sabran, öldü. Eydag, Vell ve Regny öldü - ve tek ortak noktaları Wulfert lanet Glenn. Burun delikleri alevlendi. 'Yeni kralımız seni öldürmekle akıllılık etmiş. Sıradaki o olacak.

"Bir kelime daha edersen sen olursun Karl, yemin ederim," diye çıkıştı Thrit.

"Artık lith'in başı sen misin? Karlsten alay etti. "Kimin emriyle?" "Yeter. İkiniz de kapayın ç e n e n i z i , ' diye t e r s l e d i Sauma. 'Hepimiz, birliğin Einlek Óthling'e ve Glorian'a. Geriye kalan tek şey biziz. Kırılamayız.' O

dişlerinin arasından konuştu. 'Yine Hraustr Hanesi'ne yemin ettin Karl. Wulf'tan uzaklaşma şansını kaçırdın.

"Bilmeden önce yemin etmiştim. Karlsten ikisine de ters ters baktı. "Lanet olsun sana. Bir cadının yakınında olmayacağım.

Tahtaların üzerinden şehre doğru yürüdü. "Karl," diye bağırdı Sauma arkasından. "Karlsten!

"Bırak onu," dedi Wulf. "Bozulan bir yeminden daha kötü şeyler de vardır.

Thrit ona döndü. "Ne oldu?" diye sordu. "Anlat bize, Wulf. Gemide ne oldu?

Sauma da bekliyordu. Wulf onlara anlatmayı düşündü ama sonra erimiş yağ ve duman kokusu tekrar baltasını yağladı. 'Yapamam. Anlatacağım,' dedi, 'ama -' Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Yapamam.

Thrit başını salladı. "Hazır olduğunda bize söyle," dedi yumuşak bir sesle. "şimdilik, binmemiz gereken bir gemi var.

53

Güney

Tunuva, Lasian Havzası'nın dev çayları arasında uçan bir balmumu gagasını izledi. Giysileri hâlâ duman kokuyordu.

Wyrn ve takipçileri henüz gelmemişti. İsimsiz Olan günlerce Yıkala'da kalmış, sadece insanları yemekle kalmamış, toprağı zehirleyerek dünyayı tıpkı Ateşin Rahmi'ne benzetmişti. Yaratıklar Carmentum'un kemikleriyle ziyafet çekecekti.

Tarikat karşı koyuşun öncüsü olacaktı. Tunuva sadece Siyu'nun Lukiri'yi beslemesi için mola verilmesine izin vermişti.

Bu kadar kuzeyde hiç kimse henüz Carmentum'u bilmiyordu. Sinirlerini yatıştırmak için Tunuva su kabağının tıpasını çıkardı ve Canthe'ye biraz su verdi. İçerken öksürdü, hasta bir çocuk gibi görünüyordu. Cildinin dudaklarının etrafı grileşmişti ve Tunuva onu ayırabildikleri tüm katlara sarmış olmasına rağmen vücudu ısınmıyordu.

Wyrn'e karşı kullandığı şey, Korku Dağı'nın patlaması dışında Tunuva'nın o güne kadar hissettiği en güçlü büyü patlamasıydı. O zamandan beri ne alevini çağırabilmiş ne de bir koruma uygulayabilmişti - Canthe'den çelik gibi bir tang süzülürken değil.

Lukiri yeterince süt içtikten sonra Ninuru'ya tırmandılar. Ichneumon çalılıklara doğru ilerlemeden önce arkasına baktı.

Tunuva bir kolunu Canthe'nin etrafında, diğer elini de eyerin üzerinde tutuyordu. Yağmur omuzlarına serpilirken, uzun bir alevi tutuşturdu, su damlaları ve kemerlere dönüşmüş dallar ortaya çıktı.

Esbar'ı gördüğünde ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Midesi balıkçı düğümü gibi olmuştu. Alacakaranlık gecenin katı siyahına dönüştüğünde, kendini

Hamileliğinde olduğu gibi hasta.

Ninuru zifiri karanlıkta göremiyordu ama burnu ve kulakları ona yol gösteriyordu. Tunuva ateşin sönmesine izin verdi ve sırtına yaslandı. Kendinden geçmiş olmalıydı, çünkü aniden ağaçların arasında sert gri gökyüzü lekeleri belirdi ve Siyu sırtına yaslandı. Güneş ufukta bir kez daha alçaldığında, ağaçlar nihayet seyrelmeye başladı - ve işte yaşlı incir, orada örgülü kökleri ve derinlerde evin kapısı vardı.

Siyu, Lukiri ile birlikte aşağı indi. Imulu'dan yola çıktıkları gemide bile neredeyse tek kelime etmemişti.

"Ninuru," dedi Tunuva atından inerken, "benimle Esbar'a gel."

"Lalhar.

"Evet. Ona söylemeliyiz. Beş yaşından beri ona mutlak bir sadakatle bakan kürklü yüzü tuttu. 'Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim, tatlım. Bunu biliyorsun, değil mi?'

"Evet. Gözleri sabit ve güven doluydu. "Küçük kız kardeşler ichneumon'ların ölmesine izin vermez.

Lalhar'ın katledildiğini gördükten sonra bile buna inanmıştı. Tunuva onu burnundan öptü. 'Yarın istediğin kadar yiyip uyuyabilirsin, wyrm'lerin canı cehenneme. Çok cesurdun.

Ninuru onu onayladı. Tunuva Canthe'yi eyerden indirdi ve kolunu boynuna doladı.

Hiç bu kadar yorgun olmamıştı. Wyrmlerin keskin kokusu ve tadı tırnaklarının altında, dişlerinin arasında, saçlarının köklerinde yoğun bir şekilde hissediliyordu. Bir şekilde Canthe'yi tünelden geçirip merdivenlerden yukarı, genç adamlardan birinin bir gül vazosuyla ilgilendiği yere taşıdı.

"Rahibe," dedi adam şaşkınlıkla.

"Sulzi. Canthe'yi odasına götürüp Denag'ı ona getirir misin lütfen?" "Ne oldu?"

"Bildiğimden emin değilim ama Denag'a zehir olmadığını söyle.

Kollarında Canthe ile birlikte uzaklaştı. Siyu sessiz ve ağır adımlarla ona yetişirken, Imsurin koridordan aşağı indi. Ayrıldıklarından beri saçları neredeyse bembeyaz olmuştu.

"Siyu, Lukiri'yi bana ver," dedi her zamanki sakinliğiyle. "Kuru ve sıcak olması gerekiyor.

Siyu onun dediğini yaptı. Imsurin Lukiri'nin başının arkasını destekleyip vücudunu kalbine bastırmadan önce Lukiri endişeli bir inilti çıkardı ve onu merdivenlerden erkeklerin odasına götürdü.

'Şimdi Esbar'a gitmeliyiz. Ona neler olduğunu anlatmak için,' dedi Tunuva Siyu'ya. "Hazır mısın?"

"Hayır, ama başka bir seçenek göremiyorum.

Gözleri boş bakıyordu. Birkaç gün içinde sevdiği adamı, yıllarca büyüttüğü ichneumon'u ve onu yanına alan ailesini kaybetmişti. Tunuva onu teselli etmek istedi ama bunun için beklemesi gerekecekti. Önce cezasıyla yüzleşmesi daha iyiydi.

Ve bir ceza olacaktı. Bir ichneumon'un kaybı tarif edilemez bir şeydi.

Gelin Odası, iki mum ve kısık yanan bir ateş dışında karanlıktı. Esbar'ın kışın ateş yakması nadiren görülen bir şeydi. Şimdi masasında oturmuş, alevleri arkasına almış, bir taş parçasını inceliyordu.

Tunuva onu içine çekti. Acımasız haberleri huzuru bozmadan önce onu şimdi böyle, dinlenirken, sükûnet içinde görmek istiyordu. Esbar başını kaldırdı ve nefes verdi.

"Tuva," dedi. "Merhaba sevgilim.

Yüzü yumuşadı. Siyu odaya girdiğinde tekrar sertleşti. 'Demek,' dedi parçayı yere bırakarak, 'aramıza dönmeye tenezzül ettin.

Rütbeler, Siyu.'

Siyu soğukkanlılığını korudu. "Tuva beni Carmentum'da buldu ve geri dönmemi istedi. Tarikatın toplayabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de bunun doğru olduğunu gördüm.

'İkiniz de duman kokuyorsunuz. Neden?

"Çünkü biz konuşurken Carmentum yanıyor," dedi Tunuva. "Wyrm ateşiyle yanıyor.

Esbar oturduğu yerden kalktı. Tunuva onun yüzünde bir duygu arşivinin uçuşmasını izledi.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi. "Bana her şeyi anlat.

Tunuva en başından itibaren anlattı. Canavarlar Prensi'ni, Aslanlı Bahçe'deki savaşı anlattı.

"O aileyi avcıların dikkatine sen getirdin," dedi Esbar soğukkanlılıkla Siyu'ya. 'Sadece bu da değil, ichneumon'unun kan sporu için yakalanmasına izin verdin. Yaralarını sardın mı?

Siyu biraz büzüldü. "Şehirden çıkarken," dedi Tunuva, "tarif edilemez güçte bir wyrm bizi takip etti. Ninuru ve Lalhar ikimizi de korumak için onunla savaştı. Lalhar'ı alt etti.

Esbar öz kızına bakakaldı. Jeda yatağın yanındaki minderinden kalktı, kulakları dikilmişti.

"Siyu," diye zorladı Esbar. "Lalhar öldü mü?

"Üzgünüm," diye fısıldadı Siyu. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bir ichneumon'a zarar verebilecek böyle insanlar olduğunu bilmiyordum. Wyrmlerin geleceğini bilmiyordum.

"Onlara hitap ettiğimde ailenin yanında olsaydın bilirdin," diye patladı Esbar. Siyu öfkesinden iki büklüm oldu. "Güney'de kayaların yumurtadan çıktığını ve kız kardeşlerin olmadan yola çıkmanın tehlikeli olduğunu bilirdin. Belki o zaman bir bebeği ya da zavallı ichneumon'unu yanına almazdın. Ya da belki yine de yapardın.

"Hayır," dedi Siyu, sesi titreyerek. "Esbar, eğer bilseydim, asla yanıma almazdım-

"Saçma fantezini gerçekleştirmek için ichneumon'unu bir yük hayvanı olarak kullandın," dedi Esbar öfkeyle. 'Lalhar'ın seni takip etmekten başka seçeneği yoktu. Sana olan bağlılığı mutlaktı ve senin de **o n a** hak ettiği saygıyı göstermek gibi bir görevin vardı. Siyâti'nin soyunu lekelediniz. Lukiri'yi tehlikeye attın, Anyso'nun ailesini öldürmüş olabilirsiniz-

"Onu sen öldürdün," diye bağırdı Siyu. Tunuva kaskatı kesildi. "Tuva öldürmediğini söylüyor, ama kim ondan senin kadar nefret ederdi ki?

"Ondan nefret etmiyordum Siyu, ondan korkuyordum," diye bağırdı Esbar. "Saghul gibi ben de onun buradaki varlığının neler getirebileceğinden korkuyordum. Tarikatın yabancılara karşı son derece dikkatli davranmasının bir nedeni var ve şimdi bunu açıkça görüyorsun. Aptallığınız yüzünden ichneumon'unuz öldü ve öz kızınızı kaybetmeye çok yaklaşıyorsunuz. Burun delikleri alevlendi. 'Ben senin Anyso'na elimi bile sürmedim. Saghul onun idamını emretti.

"Peki bunu kim gerçekleştirdi?

'Senin pisliğini temizlemek zorunda kalan biri. En başta Anyso'nun seni görmesine izin vermemeliydin,' dedi Esbar, yanakları kızararak. "Onu öldüren senin dikkatsizliğindi. Siyu hıçkırıklarını bastırdı. "Emri yerine getiren kız kardeşin tek yaptığı Başrahibe'ye itaat etmektir.

Siyu kahkaha gibi bir şey attı. "Demek Manastır'da işler böyle yürüyor. Körü körüne itaat mi?

'Hayır, körü körüne değil. Neşeli, istekli bir itaat, seçimle verilen.

'Benim seçmeme izin verilmedi,' dedi Siyu kinle. 'Herhangi biri pişirmeyi seçti. Ben asla bir silah olmayı seçmedim.

"Siyu," dedi Tunuva, her ikisi için de üzülmeye, "lütfen, güneş ışını.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ben sadece daha fazla seçenek istedim," dedi Siyu.

Esbar alay etti. "Gerçekten de öyle mi Kraliçe Siyu?

"İnsanlarımızın yüzyıllarını hiçbir şeyden korkmadan boşa harcadıklarını sanıyordum. Siyu bu itirafı cesaretle yaptı. Ama ben artık Manastırı seçiyorum, Esbar. Anlıyorum

neden önemli olduğunu.

"Çünkü görene kadar inanmayacaksın. "Bu çok mu korkunç?

Esbar arkasını döndü ve kollarını kavuşturdu. "Pekala," dedi, "şimdi gördünüz. Artık Tarikat'ın yüzyıllar boyunca neden hazırlık yaptığını biliyorsunuz. Zamanın ne zaman geleceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu ve işte şimdi geldi. Tüm o rahibeler bu günü bekliyordu. Bu saat için.

Tunuva ikisini de teselli edebilmeyi dileyerek bekledi.

'Eğitimli bir savaşçının pelerinini çıkaracak kadar tedbirsiz davranmazdım. Her kılıca ihtiyacımız var,' dedi Esbar. 'Ama ben seni bir kez daha layık görene kadar başka bir yavru alamayacaksın. O zamana kadar ata ya da deveye binebilirsin. Belki onlarla ilgilenebilirsin.

"Başka bir yavru istemiyorum. Siyu zar zor konuşabiliyordu. "Ben Lalhar'ı istiyorum.

"Lalhar öldü. Esbar bir elini kendi ichneumon'unun üzerine koydu. "Jeda, diğerlerine söyle.

Üzgünüm, Jeda. Söyle onlara, lütfen. Özür dilerim.'

Jeda odadan çıktı. Ninuru sessizce onu takip etti.

"Ben de sizden özür dilerim, Başrahibe," dedi Siyu kalın bir sesle. 'Anne'yi terk ettiğim ve portakal ağacını tehlikeye attığım için. Ve senden de, Tuva. Seni ve Ninuru'yu tehlikeye attım. Mantıklı düşünmeme yardım ettiğin için minnettarım.

Tunuva küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Seni affediyorum Siyu.

Yüzünü ilk gördüğüm anda seni her şeyiyle affettim, demedi.

Yaptığın hiçbir şey seni daha az sevmeme neden olmadı.

'Tuva özrünü kabul ettiğine göre, ben de aynısını yapacağım. Şimdi güvenimi tekrar kazanmak için çalışmalısın,' dedi Esbar. "Üçüncü kez gecenin bir vakti ortadan kaybolmanı mı bekleyeceğim Siyu uq-Nāra?

Siyu çenesini kaldırdı. "Hayır, Başrahibe. Bir damla gözyaşı yere damladı. "Ben Anne'yi seçiyorum.

"Seni affetmesi için dua ediyorum.

Dudakları titrese de Siyu ağırbaşlı bir şekilde kovdu. Ayrılmadan önce başını Esbar'a doğru eğdi. Tunuva kapıyı kapatmadan önce Siyu'nun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi.

"Sakın," dedi Esbar, "ona çok sert davrandığımı söyleme. Hem sen hem de Nin ölebilirdiniz.

"Benden hiçbir itiraz duymayacaksın. "Güzel.

Esbar gözlerini ocağa dikti. Ateş ışığında her zaman çok güzel olmuştu. "Gittin," dedi, sesi gerilmişti. "Ailenin sana en çok ihtiyacı olduğu anda,

Tuva.'

'Nedenini biliyorsun. Siyu'ya adımı ve onunla birlikte kalbimin bir parçasını verdin. Tunuva bir adım öne çıktı. "Seni özledim, Esbar.

Esbar yavaşça ona baktı.

"Ve ben seni bu perili odada özledim. Burnunun köprüsünü sıktı. 'Carmentum tek bir şehirdi. Diğerlerini savunabiliriz. Bazı adamları kız kardeşlerimizin peşinden göndereceğim, onları tehdit konusunda uyarmak için. Çoğu Daraniya'ya gidecek, o da onları uygun gördüğü yere yerleştirecek. Kediko'ya bir haberci göndermem gerekecek.

"Kediko başına gelecekleri bildiği halde yardımı reddetmeyecektir.

"O kukuletalı tehdidinden sonra, emin olmalıyım. Kapıya doğru giderken Esbar durdu. "Beni bekleyecek misin?

"Her zaman.

Tunuva sandalyeye oturdu ve Esbar'ın masanın üzerine bıraktığı tabletleri ve arşivlerden parşömele mürekkeple yazılmış ya da kile kazınmış metin parçalarını inceledi. Biraz nem bile onlara zarar verebileceğinden, genellikle soğukta ve karanlıkta saklanırlardı. Geçmişlerinin kalıntılarını anlamak bir sabır sınavı olabilirdi - Cleolind sık sık bir oturuşta hem Selinyi hem de Eski Yikalese dillerini kullanırdı, iki yazı da yağ ve su gibi sunulurdu.

Esbar'ın bulduğu parçaların çoğu arkaik Ersyri dilinde atası, ikinci Başrahibe Siyâti uq-Nâra tarafından bestelenmişti. Selinyi'yle birlikte tuz ovasından getirilen bir dil olan Pardikçe parşömenler de vardı.

"Bir tedavi bulmaya çalışıyordum.

Tunuva başını kaldırıp baktı. Esbar odaya geri dönmüştü.

"Siyâti'nin bir teorisi vardı," diye devam etti. "Yıkala Laneti'ne -ilk vebaya- siden neden olmuştu.

"Ne?

"İlk kez portakal ağacından değil de doğrudan bir wyrm'den etkilenenleri vurduğuna inanıyordu. Büyü onlara armağanlarını vermek yerine, damarlara dökülen yakıcı yağ gibi acıya neden oluyordu.

"Bunu nasıl durduracağını biliyor muydu?

"Muhtemelen. Ağacın, meyvenin yaptığı gibi, hayatta kalanı bir büyücüye dönüştürmeden işkence gören bir bedenden siden'i süzebileceğine inanıyordu. Esbar onun omzunun üzerinden biraz eğildi. "Bak, burada - çiçeklerini ezip ıslatmaktan bahsediyor, tıpkı gülsuyu yaptığı gibi. Belli ki bu fikri kız kardeşleriyle tartışmış.

Tunuva yavaşça başını salladı ve okumaya başladı. Esbar özenle bir parşömen açtı ve ortaya Pardikçe'nin düzgün satırları çıktı.

'Soshen bu toplantıyı ve sonrasını kaydediyor,' dedi. "Çiçekleri dövüp demleyerek yaptıkları tedavi başarısız oldu. O önerdi

"Buharla bir öz damıtın.

"Çünkü buhar ısıdan doğan sudur ve vücuda denge getirebilir.

"Aynen öyle. Esbar diyagramlardan birini işaret etti. "Bu onların yaptığı aletin tasarımı - imbik ya da limbec.

"Bizde bir tane var mı?

"Evet, ama çok eski ve paslanmış. Adamlar aynı tasarımdan yeni bir tane yapıyorlar. Bence Siyâti ve Soshen bu işi doğru yapmışlar, yoksa başarısızlıklarını not eder ya da bu yazıları yok ederlerdi. Denag ve Imin'i onların talimatlarını bir araya getirmekle görevlendirdim.

"Eğer işe yararsa, tedaviyi Tarikat dışında da paylaşıp mısınız?

"Daraniya ve Kediko'da olmalı, ancak Soshen damıtmanın biraz zaman aldığını ve birçok çiçeğin sadece az miktarda ilaç verdiğini belirtti. Bunu nasıl geniş çapta paylaşabileceğimizi anlamıyorum. Eğer biri bu vebayı iyileştiren bir ağaç duyarsa, bizim için gelecektir. Esbar sandalyenin koluna oturdu. "Carmentum'da herhangi bir hastalık belirtisi gördünüz mü?

"Hiç görmedim. İnsanlarının korkacak daha kötü şeyleri var, tabii hâlâ hayatta olan varsa. "Gördüğün yaratıkların resmini çizebilir misin?

Tunuva çizim yapmayalı uzun zaman olmuştu. Yirmili yaşlarındayken, duvarlardaki ve sütunlardaki resimlerin süslenmesine ve onarılmasına yardım etmiş, bunun gerektirdiği ayrıntılara dikkat etmekten zevk almıştı.

Temizleme işleminden sonra bu sevgisi kaybolmuştu. Bazı boya tonları ona bunu hatırlatmıştı.

"Deneyebilirim," dedi.

Esbar ateşten bir odun parçası aldı ve alevi üfleyerek söndürdü, ardından masanın üzerine yeni bir parşömen yuvarladı. Tunuva ince siyah bir çizgiyi takip ederken, çizdiği son resmi gördü, onu rahatsız etmekten asla vazgeçmeyen karanlık mutlu gözleri.

Önce kumların üzerindeki wyrm'e hayat verdi, kaslı bacaklarını, katlanmış kanatları üzerinde ağırlığını nasıl taşıdığını, kuyruğunun ucundaki sivri uçları yakaladı. Sonra dişi yılan aslanı çizdi. Kendini işine kaptırdı, günlerdir ilk kez sakinleşti, yeniden yaratma eylemi onu sarmaladı. Tüm bu süre boyunca, yanı başında sıcacık duran Esbar'ın farkındaydı.

Çizimlerin üzerindeki tozu üfledi. "Bu büyük wyrm," dedi Esbar'a ilkini göstererek. "Ve Aslanlı Bahçe'ye saldıran da bu - görüyorsunuz, dört değil iki bacağı var ve daha küçük. Sonunda, yılan ve aslanın bir karışımı. Karanlık kayaların birinden yumurtadan çıktığından şüpheleniyorum.

"Büyük wyrm'den nasıl kaçtın?" "Canthe ona karşı büyü kullandı.

Esbar gerildi. "Canthe'nin büyüü yok sanıyordum. "Siden'ı uzun zaman önce sönmişti.

"O siden değildi. Esbar, onun başka bir gücü var, daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki bir yıldızla dönüşmüş gibi soğuk beyaz bir ışık yaydı. Her wyrm ondan kaçtı.'

"Nerede o?

Adamlarla birlikte. Eve dönüş yolculuğunun çoğunda bilinci yerinde değildi, bu yüzden ona daha fazlasını sormadım.

Esbar eskizleri masaya geri koydu. "Saghul bana onu rahibe aday yapmamı söyledi," dedi. "Onun isteklerini yerine getirmek istiyorum ama bu durum aklımda konuyu yeniden şüpheye düşürdü.

"Her kız kardeşe ihtiyacımız olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Tunuva ona. "Carmentum'dan sonra bu her zamankinden daha doğru. Esbar ayağa kalktığına o da kalktı. 'Ez, az önce bir cumhuriyetin bir günde parçalanışını izledim. Böyle bir gücü kullanabilecek bir savaşçıyı heba edemeyiz.

'Meyveyi ona emanet etmenin çok daha aptalca olduğunu düşünüyorum, ona zaten sahip olduğundan iki kat daha fazla güç veriyor. Ayrıca, eğer bu büyüün wyrmeler üzerinde böyle yıkıcı bir etkisi varsa, bizi de zayıflatabilir. Esbar kaşlarını kaldırdı. "O gücü kullandığında bunu hissettin mi?

"Evet," diye itiraf etti Tunuva. "Alevim sonraki bir saat boyunca çok zayıftı.

"O zaman tartmam gereken riskleri anlıyorsun. Wyrmelerle savaşmamıza yardım edebilir ama bunun bedeli ne olacak? Esbar bakışlarının titrediğini söyledi. "Ya bu gücü bize karşı kullanırsa?

"Neden yapsın ki? Tunuva ona sordu. "Esbar, korkunu anlıyorum ama bu dünyada adına hiçbir şey kalmamış bir büyücü dostumuz. **A ğ a c ı n ı**, ailesini, sahip olduğu her şeyi kaybetti. Biz onun yeniden ait olma şansızız. Bize ihanet etmek için hiçbir sebebi yok.

"Ailesi," dedi Esbar. Tunuva bir kez başını salladı. "Yolda onunla **y a k ı n l a ş m ı ş** olmalısın.

"Onun hakkında daha çok şey öğrendim," diye kabul etti Tunuva. "Meyveyi ona vermek için çok erken olduğunu biliyorum. Sadece Saghul'un istediği gibi yapman ve onu bir postulant yapman gerektiğini düşünüyorum. Yine de ağaca layık olduğunu kanıtlaması gerekecek - ama ona burada bir yer verin. Ona bir şans verin.

Esbar ateşe baktı, çenesi çalışıyordu.

"Canthe burada misafirimiz olarak kalabilir," dedi sonunda, "ama ben hâlâ içgüdülerime güveniyorum Tuva. İçimden bir ses onun aramıza katılmasına izin vermememi söylüyor. Birdenbire ortaya çıkması hiç hoşuma gitmedi. Bana bu diğer büyü hakkında söylediklerinden hoşlanmadım. Güvenmediğim bir kadını nasıl kardeş yapabilirim?

'Eğer o olmasaydı, burada duruyor olmayabilirdim-'

"O zaman belki de burada durmamalısın, Tunuva Melim," diye tersledi Esbar. "Aslında, Nurtha'lı Canthe'ye bu kadar minnettarsan, neden onun odasına gitmiyorsun?"

Korkunç bir sessizlik çınladı.

"Yapma," dedi Tunuva sessizce, boğazında sıcak bir taşla. "Bir daha asla böyle konuşma, Esbar."

Esbar kendi sözleriyle sarsılmış görünüyordu. 'Özür dilerim, Tuva. Ben-' Kendini daha sıkı tuttu. "Hayır. Bunun için mazeret uydurmayacağım."

"Açıkla o zaman. Tunuva onun yanına gitti. "Esbar, biziz."

"İyi uyuyamadım. Esbar bir elini masaya dayadı. "Bize n e l e r oluyor Tuva?"

Tunuva buna daha fazla dayanamadı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve otuz yıl önce çölde geçirdiği o ilk günkü kadar kararlı bir şekilde Esbar'ı öptü. Bir ömür. Zaman yoktu.

Esbar onun kollarında canlandı. O da Esbar'ı hayal kırıklığı ve aşkla öptü, adını fısıldadı. Zor nefes alarak birbirlerini soydular, yatağa ulaşmayı beklemediler. Elleri genç ve aç olduklarından beri hiç olmadığı kadar titriyor, çaresizlikten beceriksizleşiyordu.

Tunuva, Esbar'ı duvara bastırdı. Brokar cüppesinin kuşağını çekiştirdi, Esbar da karşılığında tuniğiyle boğuştu, beline kadar açtı ve her göğsüne öpücükler kondurdu. Başını arkaya yatıran Tunuva, dudakların yanan teninde bıraktığı hissin tadını çıkardı. Giysileri seyahat lekesi içindeydi ve yağmurdan dolayı nemli görünüyordu ama Esbar bunu hiç umursamamıştı.

Bir tabağı yere düşürdüler ve karmakarışık bir halde yatağa düştüler. Tunuva Esbar'ın üzerine çıktı, böylece yüz yüze geldiler ve onun gözlerinin içine baktı. Öpüşüklerinde bu öpüşme emin ve derindi ve Tunuva ne kadar çok öpüşürse o kadar çok istiyordu.

Esbar tırnaklarını Tunuva'nın omurgasına kadar geçirdi. Tunuva, derinliklerine gönderdiği ateş uçlu okla, acı veren zevkin parlamasıyla inledi. Esbar onun kulağını, çenesini ısırırken, Tunuva cevap olarak saçlarını kavradı, onun her şeyini tutmaya, bu kadını ruhlarının ilmeklerini örmeye yetecek kadar yakınına çekmeye ihtiyaç duyuyordu. Sevişmek istiyordu, yavaş ve şefkatli ve tutkuyla ele geçirilmek istiyordu - susuzluk kadar acil, meyve kadar ısıltılı iki kutsal istek. Savaş sonunda onlar için gelmiş olsa da, hâlâ bu vardı. Bu her zaman olacaktı.

Esbar'ı yatağa yatırdı ve kalçasındaki dalgalanan yara izlerini öptü. Esbar bir bacağına ona doladı. Dudakları buluştu, her öpücük sıcak ve acildi. Tunuva bir elini kalçalarının arasına sokup parmak uçlarını orada, onun sıcaklığında gezdirirken Esbar yumuşak bir 'evet' çekti.

Kadın bir nehir kadar yumuşaktı. Tunuva onun dokunulmayı en çok sevdiği o tatlı yeri buldu. Esbar kalçalarını kaldırdı ve Tunuva daha derine kayd, birbirlerine yaklaştıklarında burunları birbirine değdi.

"Titriyor musun?"

"Korkarım öyle. Esbar biraz güldü. "Kalbimi hisset. İlk seferki gibi. Tunuva'nın içinde çalışmayan elini tutup göğsüne bastırdı. "Burada ve içimde.

Tunuva onun boğazının çukurunu öptü. "Çok uzun yıllarımız var, Esbar uq-Nāra," diye fısıldadı. "Sana ne kadar yavaş olabileceğimi hatırlatmama izin ver.

Esbar onu ensesinden tuttu. "Beni bir daha bırakma," diye nefes aldı. "Beni sabit tutuyorsun, sevgilim.

Tunuva gülümseyerek başını salladı. "Senden başka kim beni güneşte tutabilir ki?"

Aylardır onu rahatsız eden rüyaları görmeden derin bir uyku çekti. Vücudu uzun süredir yaya ve eyer üzerinde olmaktan dolayı ağırlı ve kurşuni, zihni ise dinlenmeden geçen günlerden dolayı yorgun düşmüştü.

Sadece bir kez, gecenin derinliğinde uyandı. Genelde çok sıcak olan Esbar bir ceset gibi soğumuştı.

"Ez.

Esbar boğazından sessiz bir ses çıkardı. Tunuva yatak takımını omuzlarına topladı ve göğsüne sıkı sıkı sarılarak ona verebileceği tüm sıcaklığı verdi.

Tekrar uyandığında gökyüzü kapalıydı. Ninuru yatağın ayak ucunda uyuyordu, Esbar ise gitmişti. Tunuva uzun bir süre olduğu yerde yattı, ağır ve memnun, yastığındaki gülleri kokladı.

Gidişinin açtığı yarayı iyileştirmek için bir geceden fazlası gerekecekti ama Esbar'la kavga ettiklerinde bile bunu sevgiyle yapmışlardı. Hayatta kalacaklardı. Hep yaşadılar ve hep yaşayacaklardı.

Esbar bornozunu karyolanın üzerinde bırakmıştı. Tunuva gözlerini ovuşturarak doğruldu ve bornozu üzerine çekti. Kolları biraz fazla kısıydı.

"Tatlım," diye fısıldadı. Ninuru tek gözünü kırarak açtı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İchneumon başını kaldırdı ve Tunuva'ya yavruyken sık sık kullandığı bakışı attı, siyah gözleri parlıyordu, burnunda tatlı bir seğirme vardı. Tunuva kıkırdadı.

"Pekâlâ. Sol kulağının dibini kaşdı ve mırıldamasını sağladı. "Madem bu kadar cesurdun.

Ninuru onun bileğini yaladı, sonra başını yere koydu ve doğruca uykuya daldı. Vücudu, Tunuva'yı üzerine basmaya zorlayan büyük bir kürk halı gibi savruldu.

Esbar'ı kaplıcada buldu. "İşte buradasın," dedi Tunuva. "Gitmiş olabileceğini düşünmüştüm.

"Henüz değil. Esbar boynuna kadar battı. 'Üşüyorum. En azından berbat terlemelerden kurtuldum.

Tunuva suya adımını attı. Su kaynamayalı epey olmuştu ama yine de kenara yakın durdular. Esbar'a doğru kaydı, o da onu kendine çekti ve fısıltı gibi yumuşak bir sesle dudaklarından öptü.

Birbirlerinin yıkanmasına yardım ettiler. Esbar onun bıraktığı derin olmayan izlere dokundu, Tunuva da şişmiş dudağını okşadı.

"Tuva," dedi, "korkuyorum.

"Ben de korkuyorum. Tunuva kaşlarını birbirine bastırdı. 'Beş yüz on bir yıl. Bizden önce gelen, geleceğini bildikleri savaşı görmeden yaşayıp ölen tüm o kız kardeşler - onların kaderlerini de bizimkiler gibi gerçekleştirmeliyiz. Mantık tanımayan bir kötülüğe karşı kazanmalıyız ve sen de bize önderlik etmelisin. Esbar başını salladı. 'Ama Anne İsimsiz Olan'ı yendi. Şimdi onun pelerini senin. Sen onun halefi olmak için doğdun.

Esbar parmaklarını birleştirdi. 'Kraliçe Daraniya'ya bundan sonra olacakları anlatmak için bu gece Ersyr'e gidiyorum. Adamlar erzakla birlikte daha erken yola çıkacak.

Bundan sonra yapılacak şey, Ersyr'in en savunmasız insanlarını dağlara ve mağaralara, madenlere, yeraltı mezarlarına ve taş ocaklarına tahliye etmek ve geri kalanları yukarıdan yağacak ateşe hazırlamak olacaktı. 'Nin'in iyileşmesi gerekiyor,' dedi Tunuva. 'Bir ya da iki gün içinde size katılacağız.

'Gerekirse üç kişi alın. Uzun bir uykuyu hak ediyor.

Bir süre suda kaldılar, bu huzur anını, bu son sessizliği paylaştılar. Sonunda Tunuva, "Ona biraz krema sözünü verdim," dedi. Sana hep içinde kedi olduğunu söylemiştim.

Esbar gülümsedi ve bir an için eski haline döndü. "Biliyor musun," dedi, "senin gibi bir kadın yanımdayken düşmanımızla yüzleşecek kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Dünyayla birlikte yüzleşeceğiz. Tunuva onu öptü ve sözünü mühürledi. 'Güvende ol, aşkım.'

Krema almak için bulaşıkhaneye gitti. İçeride sadece iki adam kalmıştı - geri kalanlar çöl için kat kat giyinmiş, ok, kuru gıda, giysi ve zırh gibi diğer erzakların yanı sıra heybeler de taşıyarak düzenli gruplar halinde Tarikat'tan ayrılmaya başlamışlardı bile.

Ninuru kremasını yedikten sonra Tunuva erkeklerin odasına indi ve orada Imsurin'i binici ceketini giymiş, küçük çocukları kontrol ederken buldu. Lukiri beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu.

"İmin. Tunuva da ona katıldı. "Sadece sana şans dilemek istedim. Senden iki ya da üç gün geride olacağım.

"Teşekkür ederim, Tuva. Imsurin doğruldu. 'Esbar savaşın sonunda burada olduğunu söylüyor.

Savaş Carmentum'da başlamış.

"Kendi gözlerimle gördüm.

Başını salladı, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. 'Düşmanımız ne kadar korkunç olursa olsun,' dedi, 'Anne'nin yaptığı gibi savaşacak olan bu kız kardeşler nesline yardım etmek için yaşadığım için onur duyuyorum. Atalarımızın Siyâti uq-Nâra'ya söz verdiği gibi, biz erkekler de sizi desteklemek için orada olacağız. Kemerinde bir Ersiri eyer baltası asılıydı; bu, erkeklerin savunma için üzerinde çalıştığı bir silahtı. "Hazır mısın, Tuva?

"Kaderimi kucaklamaya mı? dedi Tunuva. "Ah, evet. Bir yanımda bu çağrının daha gençken, daha az ağrım varken gelmiş olmasını diliyor ama bir süreliğine de olsa huzur bulduğumuz için mutluyum. Tarikat sadece bir kale değil, bir hayalperestler bahçesiymiş orada yaşadığımız için.

"Evet. Değerli bir armağan.

İkisi de Lukiri'ye baktı. Tunuva onun elini tuttu. Sevdığı çocuğun babası oydu. Siyu Esbar'dı ama aynı zamanda Imsurin'di. Onun nazik yanı ondan gelmişti.

"Canthe burada mı?" diye sordu sonunda ona.

"Evet, Siyu'nun yanındaki odada. En yaşlı erkekler çocuklara bakmak için burada kalacaklar. Onun elini sıkıca sıktı. "Yakında görüşürüz, Tuva. Anne sana göz kulak olsun.

"Ve sen, Imin.

Dışarı çıktı. Tunuva sağ kapıya gitmeden önce eğilip Lukiri'yi yanağından öptü.

Canthe küçük bir odada yatıyordu, çıplak omuzları etrafına sarılmış ağır örtülerden dışarı taşıyordu. Yatağı ocağa yaklaştırılmıştı ve gözleri kapalıydı, kirpikleri uykusunda titriyordu. Yanaklarına bir parça sıcaklık geri dönmüştü.

Canthe "Sabran" diye mırıldandığında Tunuva gitmek üzereydi. Kımıldadı ve gözleri açıldı. "Ah. Sen misin, Tuva?

"Canthe. Tunuva onun başucuna oturdu. "Nasıl hissediyorsun?

"Yorgun. Biraz doğrulup yorganı göğüslerinin üzerine çekti. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Carmentum'dan beri. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım hatırlıyorum. Her halükarda çoğunu. Kendi ellerine baktı. "Burası soğuk mu?"

"Özellikle değil. Tunuva bir fincana biraz saman şarabı doldurup ona uzattı. "Az önce uykunda Sabran'a seslendin. Inys Kraliçesi'ni kastetmediğini varsayıyorum.

"O isim Berethnet Hanedanı'ndan daha eski. Canthe fincana baktı. "Sabran benim kızımdı. Ona Ungulus'un yanında yetişen sabra çiçeğinin adını verdim.

Şarabı yudumladı. "Ben de oğluma yıldızların adını verdim," dedi Tunuva, dilinin söylemesine izin vermeden önce. "Doğduğu gece kandiller kadar parlaktılar.

"Inys'te gece doğan bir çocuğun her zaman mezarda olduğunu söylerler.

'Oh, hayır. O çok mutluydu,' dedi Tunuva, bir dünya öteden. "Yeni doğduğunda bile hep gülümserdi. Canthe'den fincanı aldı. 'Yakında Ersyr'e doğru yola çıkmalıyım. Savaş başladı.

"Bu bir savaş değil, katliam olacak," dedi Canthe. "O yaratık İsimsiz Olan'a benziyordu ve hiçbir ok onu delip geçemezdi. Hiçbir kılıç onun derisini parçalayamaz.

"Ascalun.

"Birçok ismi vardı.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor. Galian Berethnet onunla her ne yaptıysa, sırrını mezarına götürdü. Canthe ona baktı. "Wyrm'e ne yaptığımı bilmek istiyorsun.

"Evet.

Canthe gözlerini kaçırdı. "Bu sırrı sadece sana emanet ediyorum, Tunuva," dedi sonunda. "Umarım benim bilgimden korkmazsın.

"Beni korkutmak zordur.

"Siden, Ateşin Rahmi'nden gelen derin toprağın büyüsüdür. Benim diğer büyülerim yukarıdan gelir.

"Gökyüzünden mi?"

"Evet. Dünyamız iki eşit ve zıt güç arasında hareket eden bir sarkaç. Çağırdığım beyaz ışık - ben ona sterren diyorum, siden'in tersi. Sıcak yerine soğuktur ve su gibi akar. Uzun Saçlı Yıldız adında bir kuyruklu yıldızın gelişiyle birlikte ağarır.

Tunuva sırtında bir ürperti hissetti. Arşivlerde bundan hiç söz edilmemişti.

"İşte bu yüzden Wyrn'e zarar verdi," dedi. "Beni de bu yüzden zayıflattı. "Evet. Bir zamanlar ateşi çağırabildiğim gibi yıldız ışığının büyüünü çağırdım. "Bunu tekrar yapabilir misin?"

Bundan şüpheliyim. Gördüğün gibi beni tüketiyor. Depolarım tehlikeli bir şekilde azaldı ve onları yenilemenin bir yolu yok. Bunu sadece kuyruklu yıldız yapabilir. Canthe kasvetli görünüyordu. 'Çok üzgünüm, Tuva. Tarikata sunabileceğim tek bir iyi silahım vardı ve onu da tükettim.

'Özür dileme. Elli yıllık eğitimime rağmen o wyrn'in gücüne karşı hazırlıksızdım. Sen bizi kurtardın. Tunuva elini kapattı. 'Şimdi Kraliçe Daraniya'ya destek olmak için Jrhanyam'a gidiyorum. Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?

'Hayır, ama sanırım size yardımcı olabilirim. Vadiye yaptığımız ziyaret bana bir şeyi hatırlattı,' dedi Canthe. "Esbar'ın sahip olduğu mızrak gerçekten de Rüyacı Suttu'ya mı aitti?

'Bildiğimiz kadarıyla evet. Cleolind onu babası Selinu'dan almıştı. Doğuştan hakkı olduğunu iddia ettiği tek şey buydu.

"Efsaneye göre Suttu mızrağını yıldız ışığına batırırdı. Acaba o da benim gibi Sterren'in sırlarını biliyor muydu? O büyüyle aşılarmış bir silah bir wyrn'e büyük zarar verebilir.

Tunuva yavaşça başını salladı. "Denemeye değer. Onu yanımda götüreceğim.

"Umarım işe yarar. Canthe tereddüt etti. "Esbar'a beni ne yaparken gördüğünü söyledin mi?

"Evet.

"Ve buna güvenmiyor," dedi Canthe. "Benden korkuyor. Tunuva hiçbir şey söylemedi. "Sorun değil. Başrahibenin koruması gereken bu kadar çok insan varken temkinli olması doğal ve eğer seni kurtardıysa, bu gücü gösterdiğim için pişmanlık duyamam. Sen benim arkadaşısın, Tuva. Uzun zamandır ilk kez.

Ve sen de benimsin. Esbar temkinli olmalı ama zamanla sana güveneceğine inanıyorum. Tunuva ayağa kalktı. 'Eğer kendini Ersyr'de bize katılacak kadar güçlü hissedersen, geride kalan adamlar sana bir at gösterecek.

'Ben savaşmam, Tuva. Bir işe yaramazdım.

'İnsanları güvenli bir yere götürmeye yardım edebilirsin, ama bu senin seçimin. Şimdilik uyumana izin vereceğim.

Canthe, "Tuva, bilmen gereken bir şey daha var," dediğinde neredeyse eşiği geçmişti.

"Neymiş o?

Canthe sözlerini tartıyor gibiydi, gözleri iki derin havuz gibiydi.

'Belki de sana daha önce söylemeliydim. Parçaları bir araya getirmem biraz zaman aldı,' dedi. 'Umutlarını yükseltmek istemedim, Tuva. Şimdi hissediyorum ki

yapmalısın.'

"Dinliyorum.

"Yıllar boyunca çok uzaklara seyahat ettim, ama Inys beni her zaman er ya da geç eve çağırdı. En son döndüğümde, Göller denen kuzey eyaletinde konakladım. Orada vahşi, karanlık ve güzel bir orman var, tüm adayı kıyıdan kıyıya geçiyor. Sebepsiz yere korkulan bir yer. Oraya haithwood derler ve hikayeye göre içinde bir cadı yaşarmış.

Tunuva başucuna döndü ve devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Birkaç yıl öncesine kadar, o ormanın yakınındaki küçük bir toprak parçasında yaşıyor, şifacı olarak çalışıyordum," dedi Canthe. "Eyalet Edrick Glenn adında bir soylu tarafından yönetiliyordu. Her zaman saygın ve adil biriydi, asla skandala karışmazdı - bu yüzden ailesi hakkında söylentiler dolaştığında dikkatimi çekmişti.

"Bunu ilk kez Wulstow'daki pazarda duydum. Lord Edrick'in kız kardeşinin iki çocuğunu evlat edindiği herkes tarafından biliniyordu ama şimdi görünüşe göre üçüncü bir çocuğu daha vardı. Doğum hiç duyurulmamıştı. Çoğu kişi bu çocuğun da evlatlık olduğunu tahmin ediyordu ve bu olağandışı bir şey değildi. Inyshler cömertliğe önem verdiklerini iddia ederlerdi ve bunu göstermenin zavallı bir kimsesizi evlat edinmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

"Ancak birkaç yıl içinde kasabada, bir zamanlar Lord Edrick için çalışmış o l a n bir aşçıdan daha az cömert bir konuşma geldi. Dinleyen herkese bu çocuğun - kimsesiz bir çocuk - fundalıkta terk edildiğini ve garip güçleri olduğunu söylüyordu. Soğuğu hissetmiyor gibiydi. Hiç hastalanmıyor, sık sık ağlıyor ve putperest bir dil konuşuyordu. İnsanlar çocuğun bir cadının işaretini taşıdığını söylüyordu. Tunuva başını sallayınca Canthe, "Eski bir batıl inanç. Bir cadı ya da bir cadı tarafından lanetlenmiş biri, avlanmalarını kolaylaştıran bir işaret taşır.

"Ne gibi?

"Bu fiziksel bir işaret olabilir - bir doğum lekesi, bir yara izi - ya da şüpheli bir güç. Dediğim gibi, bazı Inysh'ler haithwood'da bir cadının yaşadığını düşünüyor. İnsanların elinde gerçek bir kanıt yoktu, bu yüzden söylentilerle ticaret yapıyorlardı. Bu çocuğun onun olup olmadığını ya da onun tarafından işaretlenip işaretlenmediğini merak ettiler ve ondan uzak durdular. Lord Edrick onu korumak için elinden geleni yaptı ama güvensiz fısıltılar peşini bırakmadı.

"Bir süre sonra Lord Edrick ile orman kanununu görüşmek üzere malikaneyi ziyaret ettim. Sıcak bir yaz günüydü, bu yüzden çalışma odasının pencerelerini açmıştı - ve onu, Ormanın Çocuğu'nu, erkek ve kız kardeşleriyle oynarken gördüm. O duvarların ötesinde insanların onun hakkında ne söylediğini hala bilmiyordu.

"Lord Edrick ile konuşurken bir çığlık duyduk. Bir kraliçe arı çocukların yanından uçarak geçmişti. Çocuk panik içinde hıçkırarak ağlıyordu, elleri kulaklarındaydı. Lord Edrick

Ona gitmesi gerektiğini, o gece uyuyamayacağını söyledi. Küçük oğlu arılardan her zaman çok korkmuştu.

Balın kokusu, anısıyla birlikte iyi geliyordu. "Ne zaman oldu bu?" "On iki yıl önce.

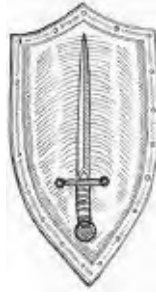
Anne karnında olduğu kadar uzun bir süre. Tunuva bedeninde kaburgalarının alamayacağı kadar büyük bir şeyin kabardığını hissedebiliyordu. "Canthe," dedi, "bana bu hikâyeyi neden anlattın?

"Çünkü seninle geçirdiğim süre uzadıkça, seni daha önce gördüğümü hissettim. On iki yıl oldu ama sonunda nerede olduğunu hatırladım. Ormanın Çocuğu Lord Edrick'e benzemiyordu. Yüzünde senden bir şeyler vardı.

Tunuva, o günden beri aldığı her nefes için bir dikiş olmak üzere, tüm özenli dikişlerin çözüldüğünü hissetti. Yumruğunu karnına bastırdı.

"Adı neydi onun? Sesi çiğ bir cızırtıyla çıktı. "Ormanın Çocuğu.

"Wulfert," dedi Canthe. "Adı Wulfert Glenn.

54

Batı

En son Inys'e doğru yelken açtığında, Kuzey'in Çekici hâlâ Hróth'a hükmediyordu. Regny onun yanındaydı, Eydag funda birası içmişti ve kahkahalar *Longstride*'in güvertesinde çınlamıştı. Şimdi ise beyaz gemiden gelen o kötü kokuyu, dilinin altındaki ölüm tadını bir türlü atamıyordu.

Üçüncü gün, *Dalga* Küheylanı'nın yanından bir ceset sürüklendi. Şişmiş ve kömürleşmiş, kollarını açmış, çürümüş duman kokan bir ceset yüzüyordu. Sauma ve Thrit sis onu sarana kadar sessizce izlediler. Yaşlı bir akıncı olan kaptanın direğine tebeşirle kılıç işareti çizilmişti.

Yolculuk boyunca çok az konuşuldu. Wulf bazen Sauma'yı onu izlerken yakalıyor ve ne düşündüğünü merak ediyordu. *Ölmüş olmalısın*, diye fısıldadı Karlsten zihninden. Sesini bastıracak kadar bira içti, direğe yakın ve dalgalardan uzak durdu.

Altıncı akşam, geminin ortasını kaplayan yağmur barınağının altında yatıyordu. Her hareketin farkındaydı: halatların ve yelkenlerin gıcırtısı, yanları yalayan dalgalar.

Gecenin derinliklerinde Thrit barınağa geldi ve yanındaki postların arasına yuva yaptı. Wulf, "Onları buldun mu Thrit?" diye sordu.

Thrit ona baktı, koyu renk gözleri fenerin ışığını yansıtıyordu.

"Ailen. Wulf hâlâ acı çekmeden konuşamıyordu. O kadar çok duman ve tuz yutmuştu ki. 'Bardholt senden onları Eldyng'e götürmeni istedi. Öyle mi?'

"Evet. Şimdilik vebadan kurtuldular.

'Altan geldi. Wyrn'lerden. Wulf göğsünden öksürdü. "Tıpkı Aziz'in anlattığı gibi.

"Yikala'nın Laneti. Thrit acımasız görünüyordu. "Aziz İsimsiz Olan'ı yendi ama büyülü bir kılıcı vardı. Büyü var olduysa bile artık yok. Yüzyıllardır yok.

"Doğu'da da mı?

Sanırım öyle. Ejderhaların -tanrıların- büyüye sahip olması gerekiyordu. Hayvanlara, hatta insanlara dönüşmelerini sağlayan ve onlara su üzerinde güç veren ilahi bir güç.

"Bu ejderhalar neye benziyor?

"Balık pullarına sahip dev yılanlar. Kanatsız uçarlardı, balinalar gibi yüzerlerdi. Gömleğinin altından bir şey çıkardı. "Büyükbabam beni koruması için onu gördüğümde bana bunu verdi.

Soluk taştan oyulmuş muskayı Wulf'a uzattı. Her ayağında dört parmağı olan, yılan gibi kıvrılmış, yeleli, kıvrımlı bir yaratık gösteriyordu.

"Bir knucker'a benziyor. Bir su yılanı,' diye mırıldandı Wulf. "Bunların hep bir hikâye olduğunu düşünürdüm. Onu geri uzattı. "Kimsenin seni bununla görmesine izin veremezsin, Thrit.

"Sen sıradan biri değilsin. Thrit onu boynuna geri taktı. "Büyükannem ve büyükbabam pek inançlı değiller. Tanrıların savaş ve kuraklık sırasında uyuduğunu ve onlara hiçbir bağlılık borçlu olmadıklarını söylerler.

"Altı Erdem'e mi döndüler?

"Elbette. Bardholt bunu talep etti. Gerçekte, sanırım sadece gördüklerine inanıyorlar. Thrit başını katlanmış bir koluna dayadı. "Onları Skelsturm'a gönderdim. Veba güneyle ilerlediğinde bir adada daha güvende olacaklarını düşündüm, ki öyle olacağından şüpheleniyorum.

Wulf yukarıya, yukarıdaki brandaya baktı. O branda onu güvende tutuyor, gizlenmesini sağlıyordu.

"İyi olup olmadığını sormayacağım," dedi Thrit. "Yapabileceğim bir şey olup olmadığını soracağım.

"Hayır. Wulf yutkundu, gözleri acıdan sulanmıştı. "Karl haklı. Hepsi benim yakınımda öldü.

"Anladığım kadarıyla ben ölmedim, Sauma da öyle. Ne yazık ki Karl da öyle - gerçi sırf kendini kanıtlamak için bir cadı cümbüşünde ölmek isteyeceğinden şüpheleniyorum. Thrit durakladı. "Sormana gerek yok, Wulf. Senden asla korkmayacağım. Regny korkmadı. Ben de korkmuyorum.

Aralarındaki boşluğa doğru uzandı. Wulf onun avucunun kokusunu içine çekti: katran ve odun, saçlarını taradığı tatlı yağ, başparmağındaki yüzük. O başparmak Wulfu elmacık kemiğinden çenesine kadar okşadı.

"Biraz uyu," dedi Thrit. "Inys'te nelerle karşılaşacağımızı Aziz bilir.

Wulf onun elini tutma isteğine direndi. Başını salladı ve rüyalarında arı olmayacağını bildiği için postuna sarıldı. Wyrn geldiğinden beri hiç rüya görmemişti.

Kulaklarında bir uğultuyla uyandı, buz gibi hava gemiyi süpürüyordu. Korkudan boğulurcasına saksafonunu çekti ve ateşin onu kör edip yutmasını bekledi. Kalbi göğüs kemiğinin üzerinde ağır bir yumruk gibiydi.

Yavaşça rüzgârı ve yağmuru hissetti. Örtü kaldırılmıştı. Yelken sicimlerinin ve gıcırtiların arasından Sauma'nın kaptana bağırdığını duyabiliyordu. Sis, ay ışığının içeri girmesine yetecek kadar açılmıştı ve orada, orta mesafede, siyah ve korkunç dalgaların sıyırdığı kayalıklar vardı.

Inys.

'Wulf,' diye seslendi Sauma ayağa kalkarken, 'bu kötü bir fırtına olacak. Karaya çıkabileceğimiz bir yere çıkmalıyız.

"Neredeyiz?" demeye çalıştı. Duymak için yakınına eğildi. "Burası neresi?"

"Emin değilim. Bukleleri alnına doğru boyanmıştı. "Sığınabiliriz, yelken açabiliriz geçtiğinde tekrar.'

Başka bir hayatta olsa, Wulf sahile gitmekten zevk alırdı. Yüzündeki serpentinin ve dudaklarındaki tuzun tadını çıkarır, gök gürültüsü ihtimaline gülerdi. Şimdi tek yapabildiği direğin yanına çömelip son yemeğini yememeyi ummaktı.

Karanın kokusunu alacak kadar yaklaştıklarında rüzgâr uğulduyor ve Kül Denizi gemiyi dövüyordu. Sauma ve Thrit tüccarlarla birlikte kürek çekerken, kaptan dümeni kullanıyordu ve Wulf gövdede oturmuş, sargılı ve eldivenli elleri kucağında uzaklara bakıyordu. Tabanları koltuk değneği olmadan yürüyebileceği kadar iyileşmiş olsa da, diğerleri parmakları iyileşirken kürek çekmesine izin vermeyi reddetmişlerdi.

Çok geçmeden gemiyi karaya çekmek için sığıla doğru alçalmaya başladılar. Wulf karaya çıktı ve hemen kumların üzerine kustu. Titreyen bileğiyle ağzını sildi, saçlarından ter damlıyordu.

"Bak," diye bağırdı Thrit rüzgâra karşı. Kumsalı işaret etti. "Bu bir mağara mı?"

Wulf yağmurun altında gözlerini kısarak uçurumun ağzını açtığı yere doğru baktı. "Evet," diye onayladı deri tüccarlarından biri. "Evet, öyle.

İçeride bir ateşin etrafında uyudular, ıslak giysilerini ve erzaklarını kayaların üzerine serdiler. Sabah olduğunda fırtına başka bir yere savrulmuş, ardında yorgun bir gün ışığı ve bir parıltı bırakmıştı.

Sauma Wulf'u sahilde botlarını bağlarken buldu. 'Tekrar yelken açmaya hazırız,' dedi.

"Hayır.

"Ne?

"Kendimi Ascalun'a götüreceğim. Wulf ona baktı. "Sauma, bir daha o denizde olamam.

Güneye, ıslak kum ve çakıllardan oluşan uzun şeride baktı. "Seni kıskanmıyorum ama ısrar ediyorsan," dedi nemli sisi soluyarak. "Thrit sana eşlik edebilir. Ben tüccarlarla birlikte gidip başkentte kalacak bir yer bulacağım. Benimle orada buluş.

"Teşekkür ederim.

"Regny sana demirini bulmanı söylerdi. Burnundan bir iç çekiş çıktı. "Ben Regny değilim.

Yürüyerek gemiye doğru geri döndü. Thrit, omzuna astığı hasır çantasıyla mağaradan çıktı.

Kumsal yağmur ve gelgit yüzünden kayganlaşmıştı. Işık uğursuz bulutların üzerini karartırken, Wulf *Dalga Küheylanı*'nın dalgalı sulara geri dönüşünü izledi. O ve Thrit onun peşinden yavaş bir tempoyla güneye doğru ilerlediler. Karı sevmesine rağmen Thrit, Inys'in nemli soğuşundan hiç hoşlanmamıştı ve yüzünde acı dolu bir kararlılık ifadesi vardı.

Konuşmadan yürüyorlardı, tek kelime edemeyecek kadar yorgundular. Wulf kafasını kaldırıp baktığında sis yine kıyıdaıydı. Sisın içinden suda karanlık bir tümsek seçti.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," diye seslendi.

"Burası Fens. "Nereden biliyorsun?

"Şu küçük kayalık. Yelden Head. Wulf öksürmek için durakladı. "Leas ve Fens arasındaki sınırı belirler. Oraya sadece gelgit olduğunda ulaşabilirsin. Teyzem bir keresinde bahsetmişti.

"Bu teyze yakınlarda mı yaşıyor?

"Birkaç mil uzakta. Birisi bize onun malikanesini gösterebilir.

"Eğer birini bulursak. Thrit gri bir leke üfledi. "Ascalun'a ulaşmamıza yardım edecek mi?

"Evet, sanırım öyle.

"Güzel. Sıcak bir banyoya ve biraz yavan Inysh suyuna ihtiyacım var. Thrit ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Yolu göster.

Rüzgâr tarafından hırpalanarak ilerlediler. Bir şey Wulf'un denize açılmak istememesine rağmen, denizle bütünleşmek istemesine neden oldu. Devam etmeden önce tatlı su toplamak için durdular, sahildeki yengeçleri ve karaya vurmuş balıkları toplayan kara martılar tarafından izlendiler.

Wulf, Barones Shore ile Langarth'ı ziyaret ettiğinde birkaç kez karşılaşmıştı. Hatırladığı kadarıyla gürültülü ve zengin bir kadındı ve ona her zaman nazik davranmıştı. Güneyliydi, Fens'te, Langarth'ın gölgesinin ötesinde büyümüşü.

Çocukken onu korkutan hayalet ışıkları ve bataklık köpekleriydi, ormandaki bir cadı değil.

Botları kumda derin çukurlar açıyordu. Wulf başı rüzgâra karşı eğik, yumrukları göğsünde yürüyordu. Thrit omzuna dokunana kadar saatler geçti ve başını kaldırıp sahilde bir tarafa sıralanmış bir Hróthi uzun gemisi gördü. Rüzgâr yırtık pırtık yelkenine çarpıyordu; yelken çaprazlama dörde bölünmüştü, ikisi beyaz, ikisi kıpkırmızıydı.

Wulf bu yelkeni biliyordu. Herkes bilirdi. Vatten Klanı artık erdemliydi ama aklı başında olan herkes hâlâ kan ve kemikten korkuyordu.

"Bir gemiyi karaya oturtmak deniz kurtlarına yakışmaz," dedi Thrit. Kuzu derisinden kukuletasının altında burnu pembeleşmişti. "Fırtınaya mı yakalandın?"

"Evet.

Variller sığ sulara itişip kakışıyordu. Wulf kumsalı çukurlaştıran ayak izlerine baktı, kayalıkların ötesinde kaybolana kadar ileri geri sallanıyordu. "Sarhoş adımları," diye gözlemledi Thrit. "Aptallar kadehlerinin içindeyken sahili görmemiş olmalılar.

Wulf'un aklında farklı bir fikir vardı. Avuçlarının nasırlı derisi kaşınıyordu. Buz tutmuş ellerini kullanmamaya çalışarak tuzlanmış ağlardan oluşan bir yumağa tırmandı ve kollarındaki ağrıdan, omuzlarının arasındaki geniş sızıdan yüzünü buruşturarak kendini geminin bordasına çekti.

Dirseğini küpeştenin üzerine koyduğunda kanı durdu.

Uzun gemi yün taşıyordu ve yünler hâlâ orada, paketler halinde duruyordu. Şimdi cesetler de taşıyordu - dirseklerine kadar kızarmış, dilleri şişmiş ve gözleri geriye kaymış, kolları derin ve kirli yarıklarla yarılmış, kırık tırnaklarının altında kan vardı. Ölüyken bile yüzleri acı içinde buruşmuştu.

"Thrit," diye mırıldandı Wulf, "uzak dur.

"Ne oldu? Thrit baltasının sapını kavradı. "Wulf, orada ne var? Wulf Thrit'e baktı ve onun alnının bulutlanışını izledi. "Aziz," diye fısıldadı Thrit. 'İşte burada'

Glorian Kraliçeler Kulesi'ndeki yatak odasının penceresinde duruyordu. Koku saçlarına, yatağına, dokunduğu her şeye sinmişti ve tüm sıcaklığa rağmen titremesine engel olamıyordu. Karanlığın şehrin dört bir yanındaki alev parıltılarını ortaya çıkarmasını izledi.

Sör Bramel onu kaçırmıştı. Yatağında uyanmış, kaburgalarının kırılmasından korkacak kadar öksürüyordu, yanında Doktor Forthard vardı. Alevler nehrin iki yakasını sararken öksürmüş, ateşin iki yaka arasında sıçrayışını izlemişti.

binalara ve Kutsal Genç Kız Mabedine saldırdı. On iki kadın ondan geriye kalanları kurtarmak için içeri koşmuş, ancak sıcak onları geri püskürtmüştü. Birinin gözüne çatıdaki erimiş kurşun kaçmıştı.

Kraliçe Cleolind güvendeydi. Taşa gömülmüştü ve ölmüştü.

İkinci gün Glorian hummalı bir uykuya dalmış, Rosarian Köprüsü'nün çöküp elli kişiyi de beraberinde götürmesiyle çığlık çığlığa uyanmıştı. Hayharbour'da yüzlerce kişi teknelere binmeye çalışırken bir tekne kalabalığı devrilmiş ve birçoğu boğulmuştu, çünkü Limber Nehri özellikle yılın bu zamanında hızlı ve soğuk akıyordu.

Üçüncü gün, yangın güney kıyısındaki tersanelere ve ardından Mistlegate bölgesine ulaşmıştı.

Dördüncü gün Helisent kaleye ulaşmayı başardı. Kaybolan kafatasını boşuna aramış, ancak şehirdeki izdihamda sürüklenmiş ve Queenside'a ulaşamamıştı. Yangın, duman ve sokaklardaki izdiham -korkmuş insanlar, terk edilmiş arabalar, başıboş dolaşan hayvanlar- arasında sıkışıp kalmış ve sonunda Limber'e ulaşmıştı. Arkasında yangın varken, koğuşlar arasında yüzmeyi göze almış, demirleme halkalarına tutunmuş ve o zamandan beri kanlı ayakları, üşümesi ve şiddetli öksürüğüyle acı çeken Kell Bourn'un yanındaydı.

Kafatası kaybolmuştu. Bardholt Hraustr'dan geriye kalan tek şey Glorian'ın tuttuğu uyluk kemiği idi ama Helisent hayattaydı, Adela ve Julain de öyle. Önemli olan tek şey buydu.

Altıncı güne gelindiğinde, yangın daha da yayılmış ve birçok kişiyi Dua Köprüsü'nden kuzeye doğru itmişti. Kuvvetli bir rüzgâr nehrin karşı kıyısına pırıl pırıl bir kor bulutu savurana kadar kendini güvende hissetmiş olmalıydı, dokunduğu her şeyi tutuşturan lal taşları.

Ondan sonra gece ve gündüzün sayısını unutmuş. Ateş bir gece yarısı güneşiydi ve burası da Ateşin Rahimiydi. Florell ona ayak uydurmaya çalışsa da Glorian ışık oyunlarından, çığlıklardan ve kokulardan alevleri takip edebiliyordu. *Onların koruması olman gerekiyordu*, diye hatırlattı kendine penceresinin önünden geçerken. *Onların kalkanı olman gerekiyordu*.

Şehrin üzerindeki pus - gündüzleri solgun, geceleri kızıl - kalenin içine sızmıştı. Kendi ocağındaki ateş bir küfür gibi görünüyordu ve sonunda, kendisi yapmaktan korktuğu için bir hizmetçiye yakmasını söyledi. Çocuk çalışırken beceriksizce davrandı ve Glorian'a baktığında onun yüz ifadesini anlayamadı. Çocuk gittikten sonra kapıyı sürgüledi.

O taştan bir kaleden, ailesi dışarıda bir yerde olmalı. Ascalun Kalesi diğer binalardan o kadar uzakta duruyordu ki bahçeleri bile muhtemelen güvende olacaktı. Yüksek duvarlarının ötesinde odun ve saz, saman ve yün vardı, çiradan yapılmış bir şehir.

Aziz hiçbir zaman başka bir şeyin gelmeyeceğine dair söz vermemiştir. Sadece İsimsiz Olan'ın geri dönmeyeceğini söylemişti. Inys halkı hiç hazırlık yapmamıştı, çünkü kraliçelerinin onları koruyacağını düşünüyorlardı.

Anne, baba, lütfen, size yalvarıyorum, bana yardım edin. Aziz, bana yardım et. Genç kız, bana yardım et. Size her şeyi veririm. Glorian ellerini kavuşturdu. *Kardeşim, sen haklıydın. Bana bir mesaj gönder-*

Kapının çalınması onu duasından uyandırdı. "Majesteleri?

Glorian el yordamıyla kapının kilidini açarak Florell'i içeri aldı. "Neler oluyor?" dedi Florell'i tutarak. "Florell, anlat bana.

"On koğuş yanıyor, her geçen saat daha fazla tehdit altında," dedi Florell, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde. Glorian onu bıraktı ve yumruğunu kalbine bastırarak arkasını döndü. 'Kuraklık sazları çok kuru bıraktı. Alevler yayılmaya devam edecek. Şiddetin de onunla birlikte yayılacağına şüphe yok. İnsanlar birbirlerine düşman kesilmiş durumda, Wyrn'lerin gelişinden hem dostlarını hem de düşmanlarını sorumlu tutuyorlar.

"Ne yapılması gerekiyor?

"Leydi Gladwin yangına en yakın binaların yıkılarak yangının önünün kesilmesi gerektiğine inanıyor. Lord Robart onun önerisini kabul etti ve sahiplerine kendi kasasından tazminat ödeyecek. Şu anda yangının güney ucuna doğru ilerliyorlar.

Glorian, 'Bana kendimi savunmamı söylemişsiniz,' dedi. 'Bunun yerine, cesur sözlerimin başlattığı şiddeti sona erdirecek kişi Lord Robart olacak. Ben de onun yanında olmalıyım.

'Glorian, hayır. Varis sensin. Florell onun omuzlarını kavradı. 'Sen elinden geleni yaptın. Tıpkı babanın yapacağı gibi bu Fýredel'e meydan okudun. Lord Robart haklı - güvende kalmalı ve saklanmalısın.

'Beni tahta bir kutuya kapatıp denize atsa bile daha fazla saklanamazdım.

'O ateşe adım atman çok tehlikeli. Aziz'e güvenmeliyiz.

"Bunu neden durdurmadı? Glorian sesi kırılarak, "Neden hiçbir şey yapmadı?" dedi. "Neden hiçbir şey yapmadı?

"Bunu sadece sen bilebilirsin. Sen onun halefisin.

"Eğer onun halefi olsaydın, ne düşünürdün?

Florell şehre baktı. "Bir sınav," dedi. "Bunun bir inanç testi olduğunu düşünürdüm.

"Belki de bir uyarıdır. Glorian uzaklaştı ve yatak odasında volta attı. "Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nda onu utandırdık. Belki de Anne bile bizi onun gazabından kurtarmaya yetmedi.

'Annen kendinden önceki üç kraliçenin de hakkını verecek kadar iyiydi. O senin soyunun büyük kraliçesiydi,' dedi Florell şiddetle. 'Onun varisi, onun vücut bulmuş hali. Sen onun kalbine ve omurgasına sahipsin Glorian. Ayağa kalkıp Wyrn'le yüzleştğinde bunu gördüm.

"Onunla alay ettim ve o da cevap verdi.

Eğer eğilseydin, atana tükürmüş olacaktın. O İsimsiz Olan'ın önünde diz çökmedi.

Glorian merak etmişti. Halkının canının bağışlanması için yalvarabilirdi; canavardan merhamet d i l e y e b i l i r d i .

"Prens Therico," dedi. "Inys'e mi gidiyordu?"

"Gidiyordu. Ama şimdi, tehlike-'

Onu buraya getir. Florell, oraya sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı gidemem. Çünkü benim bir çocuğum yok. Eğer yapsaydım, hepiniz şehirde at sürmeme izin verirdiniz.

"Glorian-

'Lord Protector'a Prens Therico'yu buraya getirmesini söyleyeceksin, öyle ya da böyle. Bu yapılsın.

Florell bir an için gözlerini kapadı. "İsteklerinizi Lord Robart'a ileteceğim," dedi. "Majesteleri.

O gittikten sonra Glorian soğuk ocağının yanında yere çöktü ve yatağından bir destek aldı. Yine küçük bir çocuktu, rahatlamak için sıcaklığa ve ağırlığa ihtiyaç duyuyordu.

Evleneceğim. Emrettiğiniz her şeyi yapacağım. Prens Therico ya da önüme kim konursa onunla evleneceğim. Meyve vereceğim, bitmeyen asma olacağım ve sonra acı sona kadar savaşıacağım. Glorian gözlerini kapattı, gözyaşları gibi bir akıntının aktığı o aradaki yere uzandı. Bırak b i t s i n . Lütfen, bitmesine izin ver. Aziz, haberci, kardeş, bana yardım et. Bana yağmur gönder.

Saatler sonra, yanağını kaldırım taşına bastırarak yerde yatarken, duvarların yıkılmasından korkmasına neden olan bir gürültüyle uyandı. Gökyüzü göklerden gelen bir el gibi açılırken bir şimşek çakmasını görmek için tam zamanında penceresine ulaştı.

Sonra geldi: yağmurun kusursuz, merhametli kokusu.

Duydum.

55

Doğu

Dumai nefes nefese uyandı. Teni sıırıslıklamdı, sanki denizden çıkarılmış ve yatağına atılmıştı, derinliklerden ıslanmıştı. Nerede olduğunu hatırlaması bir anını aldı.

Kalbi bir dalga gibi yuvarlandı. Doğrulup alnını dizlerine dayadı, saçlarından ter damlıyordu.

İlk ışık pencere camlarından içeri girdi. Burada yanlış zamanda, şafak vakti sessizliğe ve durgunluğa uyandı. Her sabah yürüyüş yollarını adımlıyor, gün ortasından önce uyumak için kendini yormaya çalışıyordu. Gün batımından bir saat önce uykuya dalabilirdi ama Lacustrine sarayının müzik ve gevezelikleri onu bütün gece ayakta tutardı.

Uzun bir süre rüyalarındaki figürden haber alamadı. O orta yere gömülmek için çok yorgun ve huzursuzdu. Yine de aniden bir ses gelmişti. *Bırak bitsin*, diye seslendi. *Yardım et bana. Bana yağmur gönder.*

Dumai bir şekilde bunu yapabileceğini biliyordu. Bir gök gürültüsüyle uyanmış, yağmurun kokusunu almış ama çatıda hiç yağmur sesi duymamıştı. *Bana pek çok işaret gönderdin. Anlamama yardım et*, diye yalvardı büyük Kwiriki'ye. *Bana bu kadının kim olduğunu ve ne istediğini söyle.*

Kanifa'yı avludaki bir salıncakta, dumanı tüten bir fincandan su içerken buldu. "Bunu denemelisin," dedi Kanifa, salıncığı onun için yavaşlatarak.

Dumai onun yanına oturdu ve bardağı aldı. İçki kırmızıydı ve biraz acıydı ama iç ısıtıcıydı. "Nikeya uyuyor mu?" dedi postunu yaklaştırarak.

"Anladığım kadarıyla uyuyor.

"Bir kez daha, Yüzlerin Leydisi gökyüzü dışında her yere uyum sağlıyor. Fincanı geri uzattı. "Simyacidan haber aldın mı?

"Hayır. Gece Konseyi bu Kuzeyli krala ne olduğunu düşünüyor olmalı.

"Eminim bu Üstat Kiprun'u ilgilendirmiyordur.

"İlgilendirebilir. Ya Hróth Kralı bizim gördüğümüz yaratık tarafından öldürüldüyse? Kanifa sordu. "Ya bu kadar uzakta bu yaratıklardan daha çok varsa?

"Eğer daha fazlası gelirse, hepimiz mahvoluruz. Dumai arkadaşına baktı. "Sence onu ne kadar beklemeliyiz?

"Ne kadar sürerse. Biraz sabırlı olabiliriz Mai,' dedi Dumai'nin yüzünü görünce. 'Seiiki'yi korumak için tanrıları uyandırdın. Gece Konseyi de aynısını burada yapıp yapmamayı tartışıyor olacak.

Derin Karlar'dan Nayimathun'un neden uyanık olduğunu kimse açıklamamıştı. Kuzeyin kadim Lacustrine ejderhasıydı, tuhaf ve oyuncu bir doğaya sahip bir gezgin olarak efsanelerde yer almıştı.

Evsizler ve kayıplar Nayimathun'a dua ederdi. Düzenbazların ve hırsızların, yetimlerin ve gezginlerin sevgilisiydi. Dağların ötesinden kendi tanrılarını getirmiş olan Hüranlar bile Yeşil Kız Kardeş'e saygı duyardı, çünkü onların halkı da bir zamanlar köksüzdü.

Yemeklerini yiyorlardı ki, bir hizmetçi nefes nefese avluya daldı. 'Prenses Dumai,' dedi, 'Efendi Kiprun'dan haber getirdim. Sizi kabul etmeye hazır - isterseniz şimdi.

Dumai ayağa kalktı. "Teşekkür ederim.

Kara Göl Sarayı pek çok sırrı barındıran bir kutuydu. O ve Kanifa birçok avluyu ve bahçeyi keşfetmiş olsalar da, sarayın düzeni geceleri olduğu kadar gündüzleri de şaşırtıcı olmaya devam ediyordu. Açık yollar ana binaları birbirine bağlıyordu ve duvarlar sadece gökyüzünün görülebileceği kadar yüksekti. Bir görüş noktası ya da rehber olmadan bir yol haritası çıkarmak zordu.

Hizmetkâr bu ara yolları bölen devasa kemerlerden birine yaklaştı ve içine oyulmuş basamakları tırmandılar. Bu onları, siyah mermerden bir şaheser olan yıldız saatinin tabanını oluşturan kapı kulesine getirdi. Yüksekte, bir su çarkından güç alarak dönen gök küresi gün doğumunun ışığını yakalıyordu.

İçeride yüzlerce basamak daha tırmandılar, tatlı ve pis kokular burunlarını doldurdu. Sonunda hizmetçi bir kapının önünde durdu. "Burası yaşam odası," dedi. "Lütfen girin.

Mumlar karanlığı köşelerine kadar aydınlatıyordu. Odanın bir tarafını açık sobalarla aydınlatılmış taş bir seki kaplıyordu. Işıkları, her biri Lacustrine etiketli, sırlı toprak kaplardan oluşan bir dolabın üzerinde dans ediyordu.

Kıpkırmızı giysiler içindeki küçük bir figür, kollarını dirseklerine kadar sıvamış, mırıldanarak bankın önünde duruyordu. Dumai boğazını temizledi.

"Usta Kiprun?

Simyacı arkasına döndü. Gözlerinin üzerinde kehribar rengi yuvarlak camlar vardı, burnuna tutturulmuştu, kocaman ve buhardan buğulanmıştı. "Ördek tüyü istemiştin," dedi içten bir kızgınlık tonuyla.

Dumai sadece gözlerini kırıştıtabildi. Yanakları kızarmış, saç telleri alnına yapışmış ve gri bir tüy sallamıştı.

'Bana kaz tüyü getirmişsin. Kaz,' diye havladı ve kadının sıçramasına neden oldu. 'Ördek kaz arasındaki farkı biliyorsun, değil mi? Biri vakvaklıyor, diğeri korna çalıyor, boynundan bahsetmiyorum bile. Yalnızca boyun-'

"Üstat Kiprun," diye araya girdi Kanifa, "bu Noziken pa Dumai, Seiiki'nin Veliaht Prensesi.

Simyacı gözlüğündeki buğuyu sildi.

"Ah. Evet. Parmaklarını birbirine kenetledi. Her biri farklı bir metalden bir yüzük taşıyordu: altın, gümüş, demir, bakır. 'Prenses Dumai. Ben Efendi Kiprun, Muhteşem İmparatoriçe için parlayan - daha doğrusu titreyen - kişiyim. Ya sen?' dedi Kanifa'ya. 'Sen kimsin, Seiiki Prensi mi?

"Hayır. Kanifa boğazını temizledi. "Ben sadece bir muhafızım, Prenses Dumai'nin bir arkadaşıyım.

Soylu değilim.

"Muhafız olmak asıl bir şey değil mi? Kiprun Usta, kolları gibi derin yanık izleriyle kaplı kahverengi elini salladı. 'Önemli değil. Böyle şeyleri hiç anlamam. Evet, mesajınız ilgimi çekti, Uzak Ada'nın Prensesi Dumai. Bir prensese pek benzemiyorsunuz,' dedi başını eğerek. "Taç falan takmanız gerekmiyor mu?

Dumai diliyle yeniden bir araya geldi. "Şey," dedi başlığını göstererek, "bu-
"Hanımefendi, bu bir balık.

Bir süre sonra Dumai akıntıya karşı tekme atmamaya karar verdi. "Bu bir balık," diye kabul etti ve ona doğru bir adım attı. "Balığım ve ben buraya sizden yardım istemek için geldik, Efendi Kiprun.

'Evet, ben de çok korktum. Geçen sefer işimi bozan bir kraldı. Sırf beni kızdırmak için beni dağlarda buldu. Simyacı homurdandı. "Bir keresinde, otları altına çevirmemi isteyerek benden hizmet isteyen fakirlerdi. Çılgınca iyimser olsalar da en azından kibardılar. Şimdi ise Golümtan'dan Ginura'ya kadar herkes tarafından rahatsız edilip oraya buraya çağrılıyorum.

Kabı inceledi, içindekileri kokladı ve hemen omzunun üzerinden bir bulamaç kazanına attı. Dumai, Kanifa ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Sessizlik, kendinizi açıklamanız için bir davetti Prenses," dedi Üstat Kiprun, dikkati dağılmış bir halde. "Zaman uzun ama aynı zamanda kısa.

"Elbette. Dumai onu takip etti. "Kral Padar size Kırık Vadi'de gördüklerimizi anlatmış olmalı.

"Onun sorduğu soruların aynısını sormayacaksın, değil mi? Üstat Kiprun homurdandı. "Kendimi tekrar etmeye tahammül edemem.

"Bunun yerine size bir şey gösterebilir miyim?

Kiprun Usta dudaklarını büzdü ve isli gözlüklerini çıkardı, çilli burnu ve gözlerinin etrafında onu on yıl yaşlandıran çizgiler belirdi. Dumai'nin önerdiği şeyi almadan önce ellerini bir beze sildi.

Unora'nın bulduğu sayfaları açarak, "Bunlar oldukça eski," diye gözlemledi. 'Ah, evet, İsimsiz Olan. Hikâyeyi Ersyri tüccarlarının soyundan gelen bir oda hizmetlisinden dinledim. Çocukları korkutmak için anlatılan bir masal olduğunu söyledi.

Dumai sabırsızlıkla, "Belli ki öyle değil," dedi. 'Tıpkı bunun gibi bir wyrm gördük. Kral Padar size tarif etmiş olmalı. Nereden geldiklerini ve bunun neden olduğunu bilmek istiyorum.

"Hayır, yok.

"Sizi temin

ederim-

'Neden geldiklerini bilmek istemezsiniz, Prenses Dumai. Bu tür karmaşıklıkların sizi sıkacağını veya şaşırtacağını tahmin ediyorum,' diye araya girdi Üstat Kiprun. "Onları nasıl yeneceğinizi bilmek istiyorsunuz.

"Evet.

"Masala göre, ilk yaratık bir ateş dağından çıktı. Hiçbir ateş dağı mühürlenemez. Kapatılabilseydi bile, kuş uçtuktan haftalar sonra bir kafesi kapatmak kadar işe yarardı. Sayfaları geri uzattı. "Sepul Kralı'na da söylediğim gibi, ejderha türünün bizi savunabileceğini ummak dışında yapılacak pek bir şey yok.

'Başka bir yolu olmalı. Bir insan İsimsiz Olan'ı yok etti. 'Evet, görünüşe göre sihirli bir kılıçla. Sende var mı?'

Hayır, ama-'

"Ben gerçekten ilgileniyorum Prenses, sihirle değil.

"Ya *sihir*, tanrıların sahip olduğu gibi, bizim anlayışımızın ötesinde bir güç için kullanılan bir kelimeyse? Dumai bastırdı. "Kılıcım yok ama ipuçlarım var Efendi Kiprun. Onları deşifre etmeniz için size güveniyorum. Yeryüzünün katmanlarını ve içeriğini incelediniz. Gördüklerimi ve Furtia Stormcaller'ın bana söylediklerini anlamama yardım et.

Üstat Kiprun traşlı başını kaşıdı. "Kara ejderha mı?" "Benimle konuşuyor.

"Nasıl?

Zihnimde. Dünyada bir denge olduğunu, bu dengenin bozulduğunu; altındaki ateşin çok sıcak, çok hızlı büyüdüğünü - ve yıldızın

soğutmak için geri dönmedi.'

Simyacı bu noktaya kadar onun varlığına sadece tahammül eder gibi görünmüştü. Şimdi gözlerini ona dikmişti.

"Yıldız," dedi onun kolunu kavrayarak. "Bekle. Ejderha bir *yıldızın* geri dönmediğini mi söyledi?

Dumai başını salladı. "Sadece *gecenin çökmesinin* olacakları durdurabileceğini söylüyor. Bir elini ağzının üzerine kapattı ve pürüzsüz çenesine doğru kaymasına izin verdi, bakışları hiçbir şeye sabitlenmemişti. "Nedir o, Efendi Kiprun?

"Gece gökyüzü. Keskin bir kahkaha. "Bunu düşünmeliydim. Tam olarak orada kalın, ikiniz de.

Dumai'yi sayfalarını tutarken bırakarak odadan çıktı ve bir kat daha çıktı. Nikeya o anda yaşam odasına girip aletleri ilgiyle inceledi.

"Prenses," dedi Dumai ona alaycı bir bakış attığında. "Görüyorum ki simyacıyla tanışmışsınız.

"Görüyorum ki takip etmişsiniz. Dumai sayfaları bir kenara koydu. "Ne zamandır oradasın?

"Çok olmadı. Böylesine büyüleyici bir sohbetin geri kalanını kaçırmak istemem.

"Ben de Nehir Lordu'nun özel hayatımın bir anını bile kaçırmamasını istemem. toplantılar.

Nikeya cevap veremeden Üstat Kiprun bir kucak dolusu parşömenle yanından geçip gitti. Bir an sonra döndü ve gözlerini kısarak bir parmağını kaldırdı. "Daha önce burada değildiniz.

"Değildim. Nikeya gülümsedi. "Lütfen işinize devam edin, bilgili simyacı. Beni görmezden gel.

"Memnuniyetle," dedi ve parşömenleri bir bankın üzerine bıraktı. "Prenses Dumai, zihnimi kurcalamak gibi nadir bir ayrıcalığa sahipsiniz. Söyledikleriniz bana bir şey hatırlattı.

"Nedir o, Üstat Kiprun?

'Burası pek çok zıtlığın olduğu bir dünya. Gece ve gündüz. Ateş ve su. Gökyüzü ve yeryüzü - yani yukarıda olanlar ve aşağıda olanlar. Altında kaya ve erimiş ateş var. Biz simyacılar her zaman ayaklarımızın altında yanan gücü biliriz. Metaller ve değerli taşlar orada, dünyanın fırınında oluşur. Göstermek için yüzüklerini parlattı. 'Simyadaki süreci taklit etmeye çalışıyoruz. Metalleri daha küçük ateşlerde pişirerek onları değiştirmeyi umuyoruz - demiri altına dönüştürmek gibi - ya da taşın neden etten daha uzun süre dayandığı gibi doğalarını anlamaya çalışıyoruz.

"Bunun Furtia'nın söyledikleriyle ne ilgisi var?

'Simyacılar yeryüzünü inceler. Astronomlar gökyüzüne bakar. Her birinde ustalaşmak bir ömür sürdüğünden, sadece nadir birkaçı altın ve gümüş sanatlarını birleştirmeye çalışmıştır.

Gümüş.' Büyük bir parşömen yaprağını açtı. "Bu teoriyi uzun zaman önce okumuştum. Terazi teorisi.

Hepsinin çizimi görmesini sağlamak için kenara çekildi - gerçekten de, otları ölçmek için kullanılanlar gibi bir tartı seti - ve her ikisi de bir kelime ile kazanmış iki kasesini gösterdi.

'İki taraf,' diye açıkladı, 'mükemmel bir denge içinde. *Yukarıda* soğğun, suyun ve gecenin kasesini yönetir. *Aşağıda* ise ateş, sıcaklık ve gündüz hüküm sürer. Herhangi bir zamanda, bu iki çağdan birindeyizdir. Örneğin, göksel güçler tarafından yönetilen bir zamanda, günler daha soğuk olabilir ve su bolca akabilir. Temel ilke, tüm dünyanın bu ikiliğe göre ayarlanmış olmasıdır. İkisinden biri ağıdalanırken, diğeri azalır - ebedi bir denge. Bu kavrama ilgi duyanlar tarafından bunun bir tekerlek ya da kum saati olarak resmedildiğini de gördüm.

"İlk ejderhaların yıldızlardan geldiği söylenir," dedi Dumai, konuyu kavrayarak. "Yukarıdan.

'Gerçekten de öyle ve şimdi onların zamanı değil. Bu yüzden uyuyorlardı. *Altan* da bir şeylerin gelmesi gerektiği akla yatkın geliyor - eşit ama zıt doğada. Belki de ateş dağlarından gelen bir şey.

"Ama ateş dağları sık sık patlar - ya da tanrılar topraklarımıza yerleşmeden önce patlardı," diye belirtti Kanifa. "Genellikle yanlarında tehlikeli yaratıklar getirmezler.

"Hayır," diye onayladı Üstat Kiprun, burnunu haritaya yaklaştırarak. "Patlamaların ateşi kontrol altında tutup tutmadığını merak etmişimdir, tıpkı bir tencere kaynarken çıkan buhar gibi. Ama eğer bir şey dengeyi bozmuşsa ve çok fazla ateş varsa . . . belki de taşan ateş bu Dehşet Dağı'nda toplanıyor.

Dumai, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Abyss'in üzerinde, en iyi gemilerimizin bile henüz tam olarak fethedemediği bir deniz. Ama uzaktaki şeyler bizi hâlâ etkileyebilir. Brakwa'da bir yaprak düşebilir ve Jarhat'ta bir yer sarsıntısına neden olabilir.

"Olabilir mi?

"Muhtemelen. Söylediğim çoğu şeyin doğru çıktığını görüyorum.

Nikeya onlara doğru geldi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Tabloyu incelemek için Dumai'nin yanında durdu.

"Güçlerin bu büyük dengesizliğine ne sebep olmuş olabilir sizce Üstat Kiprun? Bakarken saçları omzundan aşağı kaydı. "Dünyayı altüst etmek için kayda değer bir olay olmalı.

Her zamanki kibirli tonu gitmişti.

'Hiçbir fikrim yok. Bir Ateş Çağı'nda olmamız mantıklı,' dedi Üstat Kiprun, 'ama ateşin çok güçlü yandığı bir çağda. Toprak kurudu, çatladı

kuraklık, nehirlerin azalması. Kuzeydeki buzlar bile eriyor. Bu aşırılık ister sebep ister sonuç olsun-'

Deşifre edilemeyecek kadar alçak sesle ve hızla mırıldanmaya başladı. "Eğer bu wyrm'ler gerçekten de bir dengesizlikten doğmuşlarsa," dedi Dumai yavaşça, "bu onların hiçbir güdüye, hiçbir nedene sahip olmadıkları anlamına mı geliyor?"

"Sanmıyorum. Az da olsa zekâları olabilir ama doğalarının üstesinden gelecek kadar değil.

"Yani şeytani mi?"

"Hayır, hayır. Bir orman yangını körü körüne yok eder, ama siz buna kötülük der misiniz?"

"Ama ejderhalar iyidir," dedi Kanifa, aynı anda hem bir açıklama hem de bir soruydu bu. Tekrar söylüyorum, hayır. Eş Jekhen bunu söylediğim için beni anında idam ederdi ama

Bir ejderhayı *iyi* olarak tanımlamak çok basittir. Doğayla uyum içindedirler. Bu iyilikle aynı şey midir?"

Dumai simyacıyı izledi ve onun kararını bekledi. Üstat Kiprun gözlerini tabloya dikti.

"Ateş Çağı yukarıdan gelen bir şey tarafından sona erdirilecektir. Ellerini düz bir şekilde masaya vurdu. "Bir *gökbilimci*. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir tanesine ihtiyacımız var.

"Bekle. Nikeya pencereye doğru bakıyordu. "Bunu duyuyor musunuz?"

Sessizliğe gömüldüler. Aşağıdaki duvarda muhafızlar birbirlerine bağıyor, rüzgâr onların sözlerini alıp götürüyordu. Dumai pencereye doğru yürüdü ve siyah duman sütunlarının büyüdüğünü gördü.

Nefes bile almadan odadan çıktı, merdivenlerden indi ve kapılardan geçerek duvara çıktı. Şehirde, dumanlar yükselirken bile çığlıklar yükseliyordu. "Bu koku. Kanifa çoktan onun yanındaydı. "Sepul'dakiyle aynı.

Dumai ona 'Nikeya ile içeride kal,' dedi. 'Bu duvarlar taştan. Güvende olursunuz.

"Dumai, nereye gidiyorsun? Nikeya arkasından seslendi ama Dumai çoktan koşmaya başlamıştı.

Saklı Göl sarayın tam ortasındaydı. Dumai, İç Şim'i takip ederek uyanmış avluda hızla ilerledi ve masmavi bir suya bakan mermer bir terasa ulaştı. Furtia ve Nayimathun gölün içinde şehre doğru bakıyorlardı.

Nayimathun daha iri ve yaşlıydı. Furtia'yı bütün olarak yutabilirdi ve hâlâ boş yeri vardı. Daha az acil bir anda, Dumai durup

Buz tutmuş çimen gibi pullarına ve keskin bir tezat oluşturan, bronzdan ipeğe dönüşmüş yelesine hayranlık duyuyordu. Boynuzları uzun ve beyazdı.

Dumai ayakkabılarını çıkardı ve sığ sulara dalarak ikisine doğru ilerledi. "Furtia," diye bağırdı.

Ejderha başını ona doğru salladı. *Toprak çocuk*. Burun deliklerini açtı. *Geldiler*.

Biliyorum, yüce kişi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeliyiz. Sadece gece onu durdurabilir.

"Ama yavaşlatabiliriz. Dumai konuşurken imzaladı. "Lütfen. Onu uzaklaştırmaya çalışmalıyız.

Furtia başını eğdi ve Dumai bir merdiven gibi boynuna tırmandı. Eyer takmaya ya da binici çizmelerini almaya vakti yoktu ama ayakları artık daha emindi, ejderha sırtının dengesizliğine alışmıştı - onları nereye yerleştireceğini hissedebiliyordu. Kendini güvene aldığı anda, Derin Karlar'dan Nayimathun'un onu yukarıdan izlediğini görünce nefesi kesildi.

Kimsin sen, ada çocuğu?

Zihninde yeni bir ses. Nayimathun devasa başını yaklaştırdı ve Dumai burnuna dokunmak için bir elini uzattı.

"Benim adım Dumai," dedi açıkça Lacustrine dilinde. "Noziken pa Dumai.

Zihninin sularını görüyorum. Nayimathun yeşil nehirler ve yosun kokuyordu. *Nasıl oluyor da ışığı taşıyabiliyorsun?*

Dumai cevap veremedi Furtia sorgucunu yakmış ve gökyüzüne, saray duvarlarının üzerine doğru yüzmeye başlamıştı.

Furtia dumanın en yoğun olduğu yere doğru ilerledi. Dumai boğazı yanana kadar öksürdü. Tadı çürük ve yaralıydı. Dizlerinin gücüne güvenerek tuniğinden bir şerit yırttı ve etrafındaki yeleye daldırarak kalın tuzlu suyu emmesine izin verdi. Sırılsıklam olduğunda, onu burnunun ve ağzının üzerine bağladı.

Bin Çiçek Şehri ateşe veriliyordu.

Limanlardan tekneler yola çıkıyordu. Aşağıda, dükkânlar ve evlerden oluşan bir cadde alevler içindeydi; alevler, gün batımının tüyler ürperten dilleri gibi canlı bir kırmızıydı. On binlerce insan Shim Nehri'ne doğru koşuyordu, bazıları kucaklarında küçük çocuklar ya da eşyalarla.

Furtia homurdandı. Zırhının üzerinde mücevher gibi damlacıklar oluştu ve Dumai'yi iliklerine kadar ıslattı. Dişleri gıcırdadı. Ejderha kabarıp en yakındaki bulut parçalarını ıslatırken, soğuk kasların yer değiştirdiğini hissetti, bir fırtınanın tatlılığını kokladı. Çatıların üzerinden alçaktan geçerek kendini salladı, sokakları sıırılsıklam etti, ardında yangınlar göz kırptı.

Dumai tam zamanında başını kaldırıp kanatlı bir yaratığın kendilerine doğru savrulduğunu gördü. Gördüklerini özümsemek için sahip olduğu bir saniyede, sanki çok uzaklardanmış gibi üç gözlem yaptı:

Vadide gördüğüm şeye benziyor ama daha küçük.

Sadece iki bacağı var, dört değil.

Ateş püskürtebiliyorsa daha az ölümcül olamaz.

O an geldiğinde, çarpışma neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Bağırması bir gürültü patlamasında kayboldu - Furtia kükrüyor, pençeler kazınıyor, rüzgârın çılgılığı. Fırtınaların kokusu silinip gitmiş, yerini sıcak ve boğucu bir şey almıştı. Başının ağırlığı iki katına çıktı. Furtia sola doğru sallanırken midesi köküne doğru çekildi. Dumai, kendi saçlarının koyu renk pankartları arasından, canavar gitmeden önce keskin bir *çınlamayla* kapanan demir bıçaklar gibi dişleri gördü.

Yüce kişi, yaralandın mı?

Furtia kendini silkeledi. *Bu daha küçük bir şey.*

Dumai eysiz at sürme kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Yele kollarını kavramaktan elleri ağrıyor, kaygan bir postun üzerinde durma çabasından uyluklarına kramplar giriyordu. Kanatlı yaratığın havada kıvrıldığını gördü - yanmış kahverengi pullar, sırtı boyunca bakır dikenler - ve tekrar aşağıya doğru süzülme için kösele kanatlarını açtı.

Nayimathun alnını yaratığa çarptı. Dönerek uzaklaşırken bir kanadı bir tapınağa çarptı, üç sütunu kırdı ve bir saçağı kesti. Lacustrine ejderhası başka bir saldırı için döner dönmez kanatlarını ısırarak çıtırdattı ve bedenini nehre fırlattı.

İşte orada.

Dumai rüzgâra doğru baktı ve nefes almayı bıraktı.

İlk başta bunun Kırık Vadi'deki wyrm olduğundan emindi. Kanatlarından ayrı iki boynuzu ve dört bacağı vardı. Sonra ışığın pullarına nasıl vurduğunu gördü - balın üzerindeki güneş gibi bir parıltıyla değil, temiz, cilalı bir parıltıyla. Yaratık burnundan kuyruğuna kadar, ateşleri yansıtacak kadar parlak altınla kaplanmıştı, dünyanın çekirdeğinden çalınmış altın. Gözlerindeki merhamet yokluğu olmasaydı muhteşem olabilirdi.

Cüssesi dehşet vericiydi. İnsanlar onu görmeye başladıkça aşağıdan gelen gürültü de öyle. Dumai daha önce hiç bu kadar büyük bir canlı görmemişti - kanatları nehrin her iki kıyısına da değebilirdi. Nayimathun bile onunla boy ölçüşemezdi ve çok daha genç olan Furtia bunun aksine cılızdı. Tüm Seiikinese ejderhaları gibi o da uzun ve zarifti, denize dalmak için yaratılmıştı.

Korkudan eser kalmadan yaratığa doğru uçtu. Dumai kaskatı kesilmişti. Canavarın kokusunu alabiliyordu, onun yanlışığını ve yaklaştıkça daha da sertleşiyordu.

kalbi çarpıyordu.

Gözleri ona sabitlenmişti.

"Büyük olan, dur! Altından daha fazla tuzlu su fokurdarken topukları kaydı.

"Furtia-

Dur, çok güçlü!

Furtia bir kükremeyele çenesini açtı. Sonra bir sıcak hava dalgası ona çarptı ve korkunç bir demir boynuz da yan tarafına sürtündü.

Tepesindeki beyaz ışık tıslayarak söndü.

Ardından gelen ses Dumai'nin daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu - kulak zarlarını yırtmakla tehdit eden rüzgârın çılgılığı. Furtia kendi üzerine çökmüş gibiydi ve sonra serbest düşüşe geçti, gümüş rengi kan yağmur gibi yanlarından fişkırıyordu.

Dünya sarsıldı. Gözleri akıyor, dişleri kenetlenmiş Dumai tutunmaya çalışıyordu. Furtia onun altında titredi. Tepesi yeniden canlandı ve yaklaşan çatılara doğru fırladı - ama yukarı doğru çekiş çok sert ve ani oldu ve Dumai tutuşunu kaybetti.

Orta tepeye tırmandığı yıllar boyunca, nefes almak için gereken süreden daha uzağa hiç düşmemişti. Hele Kanifa onu yakalamışken. Bu sefer belinde ip yoktu.

Nasıl ineceğini biliyordu: Ayaklarının üzerinde, dizleri gevşek, böylece kafatasını değil bacaklarını kıracaktı. Bunun için zaman yoktu.

Omzuna bir şey çarptı. Kör edici bir acı parlaması ve ardından saat kulesinin dibindeki kar yığınının üzerine düştü. Düşüşünün ağırlığını kaldırdı ama omzunda ve kalçasında ağır patladı.

İlk başta hareket etmekten, ne kadar kötü yaralandığını görmekten korktu. Etrafında her yöne koşuşturan insanlar vardı; bazıları saat kulesinden dışarı, bazıları da kulenin içine dökülüyordu. Tüccarları ve askerleri, ebeveynleri ve çocukları gördü. Çılgınlığın ve kara dumanın içinde bir yerlerde köpek havlamaları, çılgınlıklar ve toynak sesleri duydu.

Sakin ol. Annesi uzak hafızasından konuşuyordu. Eğer düşersen, her zaman sakın ol.

Dumai önce ayak parmaklarını kıvırdı. İki bacağına da hissedebiliyordu. Dikkatle doğruldu, omzundaki zonklamadan dolayı inledi. Paltosu, çatının köşesinin ona çarptığı yerde yırtılmıştı. Kan kolunu ıslatmaya başlamıştı bile.

Tepesinde bir gölge. Altın Wyrn. Yankılanan bir çağrı yaptı -korku uyandırmak için yapılan bir çağrı- ardından ağızından kızıl bir ateş çıktı, Beyaz Çiçek Yolu kadar geniş bir alev duvarı.

Dumai gözlerini sıcaktan korudu. Öksürerek, kar erimelerinin arasından, karanlığın örtüsü altında ilerledi. Furtia artık onu asla bulamayacaktı.

Bu ara sokaklarda koşuşturan insanlar ve atlar. En iyi şansı saraya geri dönmekti.

Kokuşmuş dumanı solumaktan korktuğu için alçakta durdu. Her hareketinde kaburgaları alev alıyordu. Bir eliyle yan tarafını tutarak, parmakları kömürleşmiş bir kabuğa değene kadar ıslak ayak izleri, is ve kan arasında sürünmeye devam etti. *Bakma*, dedi kendi kendine, öğürmesini bastırarak. *Sakin bakma*. Ayağa kalktı ve tökezleyerek ara sokaktan çıktı, wyrm'in yıktığı bir sokağa girdi, orada bir bina eğildi ve gözlerinin önünde yıkıldı, etrafındaki griyi kalınlaştırdı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sağına baktığında ilk başta bir at olduğunu düşündüğü şeyi gördü. Sersemlemiş bir halde, acaba kuşanmış mıydı ve bu yüzden mi bu kadar tuhaf görünüyordu diye düşündü - ta ki bir rüzgâr korları ve dumanı inceltene kadar.

Bir zamanlar bir geyik olmalıydı. Şimdi pullarla kaplıydı. Başını, boynunu ve yanlarını, gerilmiş olan arka bacakları hariç her yerini zırhla kaplamışlardı, ikinci bir dizle, bu yüzden olması gerekenden daha uzun duruyordu. Kanatların böğrünü parçaladığı açık yaralardan kan sızıyordu. Dişleri keskinleşmiş ve metale dönüşmüştü, boynuzlarının çoğu gibi, kemik de demirden iğnelenmişti. Arkasında bir adam ölü yatıyordu, kafatası toynaklarının altında ezilmişti.

Dumai titredi. Gözleri onu bulduğunda çıkardığı ses yarı kişneme, yarı çığlıktı.

Yalınayak ve yaralı olduğunu unutmuştu. Yanındaki acı, hayatta kalma ihtiyacı tarafından yutularak kayboldu. Nefes almak için çırpınarak alçak bir çite doğru ilerledi, altından geçti ve keskin bir köşeyi döndü. Buzda kaydı, bileğini burktu, bir duvara çarptı ve acısının ona ulaşmasına izin vermeyerek yoluna devam etti.

Dağda geçirdiği yıllar boyunca soğuğun tehlikelerini öğrenmişti. Sarayda geçirdiği zamanlarda fısıltıların ve manipülasyonun tehlikelerini öğrenmişti. Bunlar, toprağın altındaki derin bilinmeyen tarafından yetiştirilen şeylerin arasında bir insan olmanın yanında soluk kalıyordu.

Neredeyse onun iki katı boyunda, kürklü olduğu kadar pullu da olan bir başka canavar hantalca yolunun üzerinden geçti. Gözleri kafatasının içinde alev alev yanan, burun deliklerinden kıvılcımlar çıkaran, şişmiş ayı bir kalabalığın peşinden ilerliyordu. Dumai yönünü değiştirdiğinde korkunç bir kurt gördü. Alt çenesi eklem yerinden çıkmıştı. Ona doğru havladığında, boğazında yanan isle başka bir sokağa savruldu.

Bu kez ayağı yanlış eşiğe takılmıştı - bir rüya dünyasına değil, bir kâbusa.

Bir şey onu yere düşürdü. Başını iki koluyla koruyarak yuvarlandı, ta ki bir kanalın buz gibi sığılığına düşene kadar. Sırılsıklam bir halde kendini kanalın üzerindeki köprüye çekti, korku onu güçlü kılıyordu.

Kanal ona yön duygusunu geri verdi. Kanalin akışını takip ederek harap olmuş bir kumaş arabasının altından kaydı, başka bir kadınla çarpıştı ve göz alabildiğine yanan arabaların ve dükkanların bulunduğu Beyaz Çiçek Yolu'na düştü. Dumai, yorgunluğun bedenini ele geçirmesiyle yere yığıldı.

Ada çocuğu.

Başını kaldırdı. Nayimathun ona doğru geliyordu. Gücünü topladı ve ejderhaya doğru koştu, acı omzunda kızgın bir bıçak gibiydi.

Nayimathun, alt tarafı sokağı sıyıracak kadar alçaktan süzüldü. Diğer insanlar onun pullarına yapışıyor, kuyruğunun yapraklarına tutunmaya çalışıyordu. Dumai'yi yakaladı ve keskin pençelerinin arasında özenle tutarak dumandan yükseldi.

Nayimathun onu kuşatılmış şehrin üzerinde gezdirirken Dumai gevşedi ve sonunda onu karların üzerine bıraktı. Kontrolsüzce öksüren Dumai, yeşil ejderhanın Uzun Günler Gölü'ndeki buzu parçalamasını izledi.

Nayimathun su yüzüne çıktığında yalnız değildi.

56

Batı

Saġanak yaġmur tam üç gün sürdü. Ascalun'daki son yangını söndürür söndürmez Lord Robart taşraya atlılar gndermişt. Bir wyrm sürüsünün Inys'in ekmek teknesi olan Leas'taki sayısız tarlayı ve meyve bahçesini tahrip ettiġini ve güneye uçuş Azizler Yolu'nu geçerek Yscalin'e gitmeden önce otlakları kana buladıġını bildirdiler.

Glorian halkının kale kapılarının ötesinde itişip kakışmasını ve baġrışmasını izledi. Birkaç gün içinde bir isyan daha. Tek istediġi dışarı çıkıp onları teselli etmekti ama bunun yerine Kraliçelerin Kulesi'ne kapatılmış, mahzendeki bir şarap fıçısı gibi saklanmış, Prens Therico'yu bekliyordu.

Florell ġlen geldi. 'Majesteleri,' dedi, 'Lord Koruyucu huzurunuzda çıkmanızı rica ediyor. Bir kraliyet habercisi geldi.

Glorian hemen ayaġa kalktı. "Nişanlımdan mı?" "Bilemiyorum.

"Yakında burada olmalı," dedi Glorian, Florell'den çok kendi kendine. Yatak odasında volta attı. "Mümkün olduġunca çabuk savaş alanında olmalıyım.

'Glorian, bir ocuk doġurduktan sonra hayatının deġeri azalmayacak. Yeni doġan ocuġunu yetim mi bırakacaksın? Florell itiraz etti. 'ölçülü olmayı unutma. Sende Hrthi kanı var, ama aynı zamanda Inysh kanı da. Her şey kılıçla çözülemez.'

zlebileceġine inanmalıyım, diye düşündü Glorian, *yoksa aklımı kaybedeceġim.*

Hanımları ona orta griden bir tunik ve etekler giydirdi. Julain saçlarını rerken, Adela ve Helisent pelerinini ve kollarını taradılar. Helisent'in hl inatçı bir ksrġ vardı.

"Florell," dedi Glorian, "bana yastıklı bir palto getirir misin?

Florell yavaşladı. "Zırh için mi?" "Evet.

Ölçülerine uyan kolsuz bir gambeson getirildi, kapitone koyu yün, yüksek yakalı, astarına demir dikilmişti. Glorian'ın beklediğinden daha ağırdı ama ağırlığını rahatlatıcı buldu. Florell tacını yerleştirmeden önce tokalarını bağladı.

Glorian hâlâ kraliçecilik oynayan bir sahtekâr gibi hissediyordu. Giydiği her şey bir tuzaktı ve arkasında anlamlı bir güç yoktu.

Lord Robart, yanında bir kılıçla Kraliçe Kulesi'nin dibinde bekliyordu. "Majesteleri," dedi, eğilirken kadının kıyafet seçimine bakarak. "Bana bu kadar çabuk katıldığınız için teşekkür ederim.

"Size daha sık katılabilirsem memnun olurum lordum, böylece Inys'te olup bitenlerden haberdar olabilirim. Glorian onunla birlikte bahçeye doğru yürüdü. "Kraliçelerin Kulesi'nde pek işe yaramıyorum.

Onu şaşırtan bir kararlılıkla konuşmuştu. Fýredel'le yüzleştikten beri içinde bir şeyler değişmişti. Kötülüğün gözlerinin içine baktıktan sonra her şeyden daha az korkmaya başlamıştı.

"Majesteleri, bilmeniz gereken her şey size bildirilecektir," diye cevap verdi. 'Elbette Kraliçelerin Kulesi'nden dilediğiniz gibi ayrılabilirsiniz ama burası sizin için en güvenli yer. Glowan Kalesi'ndeki saldırıyı unutmayalım.

Onlar için ayrılan bir grup saray mensubunun yanından geçtiler. Gökyüzüyle aynı griyi giymişlerdi.

"Orada pek işe yaramadığınız iddianıza gelince," dedi Lord Robart, "bu değerlendirmeye itiraz etmek zorundayım. Elinde bir demet buğday tutan kendi atası Cömertlik Şövalyesi'nin yanından geçti. 'Kraliyete en büyük hizmetinize hazırlanırken güvende ve iyi durumdasınız. Halkınız, kraliçelerinin bir varisi olduğunu bilmenin rahatlığını her zamankinden daha çok arzuluyor.

"Konu açılmışken, bu haberci Prens Therico'dan mı?

"Ben de sizin kadar biliyorum, Majesteleri. Inys Kraliçesi olmadan bir kraliyet elçisini kabul edemem.

Halgaland'ın girişini çağrıştıracak şekilde yapılmış, devasa ve soluk taştan oyulmuş taht odasına girdiler. Glorian tavanın kemerine, yüksek pencerelerine ve cilalı zeminine baktı.

"Şehirde neler oluyor?" diye sordu.

'İnsanların en acil ihtiyaçlarıyla ilgileniyoruz. Bataklıklardan ve Downs'dan yiyecek getirilecek. Evleri olmayanlar, biz yeniden inşa edene kadar mabetlere güvenmek zorunda kalacaklar.

Bu ne zaman olursa olsun, diye düşündü Glorian. Wyrn geri döneceğine söz vermişken yeniden inşa etmenin ne anlamı vardı ki?

'Siz Cömertlik Dükü'sünüz,' dedi. "Peki ya sadaka evleri?"

Annesinin kuralını çiğniyordu: *asla soru sorma*. Yine de bunda bir sakınca görmüyordu. Hiç gücü yoktu. Bilgi ona biraz güç sağlayabilirdi.

'Bunalmışlar. Onları mümkün olduğunca rahatlatacağım,' dedi Lord Robart merdivenlere yaklaşırken. "Biz seçeneklerimizi değerlendirirken.

"Peki ya savunmamız?"

'Okçular ve savaş gemileri dışında savunmamız yok. Şehrin durumunu gördüm majesteleri. Wyrmlerin aynı şiddeti tekrar yaratmasını engelleyebilecek hiçbir kalkan ya da silah olmadığına inanıyorum.

"Sokaklarda yanınızda dururdum. "Elbette.

Glorian bu adamı okuyabilmeyi diledi.

"Planınız nedir Lord Robart?" diye sordu ona. 'Fýredel'i yenemesek bile, daha küçük wyrmler sahada yenilebilir. Halkı silahlanmaya çağırmak için harekete geçmeliyiz.

Hayal kırıklığı belli oluyor olmalıydı. Lord Robart durdu ve yüzünü ona döndü.

'Kraliçe Glorian, ben güçlü tutkulara sahip bir adam değilim. Sık sık Temperance Şövalyesi'nin soyundan gelmiş olmam gerektiğini düşünürüm,' dedi biraz sert bir sesle. 'Her zaman her durumu uzaktan incelemeyi tercih etmişimdir, keder ya da korkuya teslim olmama izin vermemişimdir. Bu bana net ve mantıklı düşünme imkânı veriyor - ama bu soğukkanlılığımı umursamazlıkla karıştırmayın. Bu krallığı çok önemsiyorum ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Glorian sakinleşerek başını salladı. "Anlıyorum. Yürümeye devam ettiler. "Benim annem de güçlü tutkulara sahip değildi.

"Ama sen öylesin. Tıpkı baban gibisin,' dedi Lord Robart nadiren gülümseyerek. "Birçok yönden ona benziyorsun.

"Teşekkür ederim.

"Gömüldükten sonra ona gösterdiğiniz saygı harikaydı.

"Bu Hróth'taki cenazelerde uzun zamandır bir gelenektir. Buna *sithamál* diyorlar - son masal. Aziz'den önce de aynıydı,' dedi Glorian, 'ölülerini yakmaları dışında.

Lord Robart, "Toprağın kendisi ölenleri hatırlasın diye şarkı söylerlerdi," dedi. Kadın ona meraklı bir bakış attı. 'Benim bir ilgim var, Majesteleri. Geçmiş ne kadar derine gömersek gömelim, her zaman su yüzüne çıkar. Korkmak yerine anlamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Uzun boylu kraliçelerden oluşan bir hanedan için dik yapılmış, daralan altı basamağın tepesinde Glorian durdu. Önünde Inys Krallığı'nın yüksek tahtı duruyordu, kremsi Morg mermerinden kesilmiş, sadeliği içinde zarıftı. Bir faldstool

yanına yerleştirilmişti. Tahtın üzerinde, Gerçek Kılıç'la süslenmiş asma rengi bir gölgelik yükseliyordu.

Glorian döndü ve kendini içine bıraktı. Altındaki minder bile sert ve soğuktu.

"Majesteleri.

Lord Robart gelip onun yanında durdu. "Korkarım tahta oturmak zorundayım," dedi sessizce. "Bu, Inys'te şu anda sahip olduğum kraliyet otoritesini simgeliyor. Faldstool'a başıyla işaret etti. "Bağışlayın beni.

Yüzü yanıyordu. "Anlıyorum.

Lord Robart tahta oturmadan önce kibarca onun faldstool'a geçmesini bekledi ve bundan hiç keyif almamış gibi görünüyordu. Kapıları tekrar açan görevlilere işaret etti.

Taht odasına bir kadın girdi. Kestane rengi saçları beline kadar uzanıyordu. Giysileri nemli ve dağınıktı, yanakları kızarmıştı.

"Öne gel. Lord Robart ona işaret etti. "Inys Kraliçesi'nin önünde kim duruyor?

"Majesteleri. Lord Koruyucu. İkisini de selamladı. "Adım Mara Glenn. Babam Lord Edrick, Langarth Baronu Glenn.

Glorian fark ederek, "Wulf'un kız

kardeşi," dedi. "Evet, majesteleri.

"Çok özür dilerim.

"Teşekkür ederim. Mara eldivenli eline öksürmek için durakladı. "Bağışlayın beni. Duman. Duman hâlâ şehrin üzerinde karanlık bir örtü oluşturuyordu. 'Majesteleri, en derin taziyelerimi sunarım. Kraliçe Sabran-'

Lord Robart, "Lütfen, Bayan Glenn," diye araya girdi. "Bana kraliyetten bir mesaj getirdiğiniz söylendi.

"Evet, Leydi Marian Berethnet'ten. Mara bir eliyle diğerini kavradı. 'Lord Robart, leydimi ve ev halkını Cuthyll'e gönderdiniz ama Fens'in ıslaklığı onun için iyi değil ve kale de bakımsız, soğuk ve su sızdırıyor. Yalvarırım buraya, saraya gelmesine izin verin. Kendi kızının cenaze törenine katılmayı reddettiği için zaten kalbi kırık.

Glorian ifadesiz kalan naibine eğik bir şekilde baktı.

"Inys'in karşı karşıya olduğu bu tehditle birlikte Leydi Marian geriye kalan tek ailesi olan Kraliçe Glorian'ın yanında olmak istiyor, böylece ona destek olabilir, danışmanlık yapabilir ve kederinin yükünü paylaşabilir. Mara Glorian'a baktı. 'Lütfen Majesteleri, bir damla cömertlik. Tek istediği sizin yanınızda olmak.

Lord Robart biraz arkasına yaslandı. "Lord Edrick yolculuğunuzdan haberdar mı, Bayan Glenn?

Hayır lordum. Cuthyll'den geldim.

'O zaman cehaletinizi affedebilirim. Lord Edrick, Kraliçe Marian'ın hükümdarlığı sırasında hayattaydı,' diye hatırlattı Lord Robart ona, 've o dönemde Inys'in nasıl yıkıma yaklaştığını hatırlayacaktır. Kendi öz anne ve babanın öldürüldüğüne inanıyorum. Kraliçe Sabran burada olmadığı için geri dönebileceğine inanıyorsa, korkarım ki yanılıyor.

"Leydi Marian saygısızlık etmek istemiyor Lord Robart," dedi Mara, sesi sertleşerek, "ama özel bir birey olarak daha fazla zarar veremeyeceği kesin. O yaşlı ve hasta. Eğer sadece-"

'Hepsi bu kadar, Hanımefendi Glenn. Önümüzdeki haftalarda bu krallığı korumak için yapmam gereken çok şey var. Arkasına yaslandı. "Cuthyll'deki sızıntıları kapatması için bir taş ustası göndereceğim. İyi günler.

Mara dudaklarını birbirine bastırdı. "Lordum," dedi. "Mesajınızı iletceğim.

Gitmeye hazırlandı. Ne olduğunu anlayamadan Glorian, "Hanımefendi Glenn," diye seslendi. Mara hemen geri döndü. "Lütfen leydi büyükanneme saygılarımı ve başsağlığı dileklerimi iletin.

"Göndereceğim, Majesteleri. Mara ona rahatlamış bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim.

Mara kapıya doğru yürürken Lord Robart, "Bu pek iyi olmamış olabilir, majesteleri," dedi.

"Kendi etimden ve Aziz'in kanından olan büyükannemi rahatlatamaz mıyım? Glorian kaşlarını çatarak sordu. "Onu neden bakımsız bir kaleye gönderdiniz Lord Robart?

'Cuthyll güçlü ve uzak bir kaledir. Leydi Marian en çok orada güvende olur. Sizden tek istediğim ona boş yere umut vermemeniz. Inys bu kadar kırılgan durumdayken geri dönmesine izin veremeyiz.

Aniden kapılar tekrar açıldı. Kırmızı suratlı bir yaver koşarak içeri girdi, neredeyse kendi çizmelerinin üzerine düşüyordu ve Mara şaşkınlıkla geri çekildi.

"Kraliçe Glorian," diye bağırdı yaver. 'Hayatta kalan biri! *Mahkûmiyet*'te n - gemilerden, kayıp gemilerden!

Glorian hemen ayağa kalktı. Uzun bir süre sonra Lord Robart da ayağa kalktı ama yüzündeki sükûnet ifadesi değişmemişti. "Sanırım bunu kanıtlamak için bir yolunuz var," dedi. "Ne diyorsunuz?

"O da onların arasındaydı lordum. Bunu doğrulayabilirim," diye ısrar etti yaver. "Onu çok iyi hatırlıyorum.

"Onu içeri getirin. Çabuk, evlat, getir onu.

Dışarıda büyük bir kargaşa yaşanırken birkaç kişi taht odasına girdi ve onları saray mensuplarından oluşan bir kalabalık takip etti. Mara bir çığlık atarak kendini uzun boylu ve rüzgârla savrulan bir adamın üzerine attı. Sonunda b ı r a k t ı ğ ı n d a , Glorian adamın

Tıraşsız bir yüz. Elleri ketenle sarılıydı, nemli ve zayıftı ve yorgunluktan gözlerinin altına nal çakılmıştı.

Yine de oradaydı,
yaşıyordu. "Wulf," diye
fısıldadı.

Wulf mermer tahta doğru adım attı. Thrit'le birlikte Caddow Malikânesi'nden, Fens'in sisi ve kara turbası arasından kıvrıla kıvrıla geçen çürümüş geçitten geçerek dumanı tüten başkente kadar at sürmüşler, yol boyunca veba korkusuyla kovalanmışlardı.

"Lord Robart," dedi, "Ben Langarth'lı Wulfert Glenn, Baron Glenn'in küçük oğluyum.

"İki Glenn. Lord Robart Eller ona baktı. "Kral Bardholt'un hizmetkârıydın.

Son nefesine kadar. Şimdi size, Hróth Kralı Einlek tarafından gönderilmiş olarak, Ashen Denizi'nde, *Mahkûmiyet* gemisinde tanık olduklarımı anlatmaya geldim. Ve size korkunç bir uyarı getirmek için.

"Bunun olasılığını merak ediyorum Üstat Glenn - eğer gerçekten de o kişi sizseniz," dedi Lord Robart, gözleri kısılmış bir şekilde. "Kış ortasında Kül Denizi'nde kimse hayatta kalamaz.

"Özür dilerim lordum ama ben kurtuldum.

Kâhyalar insanları uzaklaştırmaya çalışmış olsalar da, daha fazlası görmek için itişip kakışıyordu. "Bu Wulfert Glenn, Lord Robart. Glorian sesini bulmuştu. "Bunu ben de doğrulayabilirim. Bir adım öne çıktı. "Lütfen Wulf, bize ne gördüğünü anlat.

"Majesteleri, önce yapmam gereken bir şey var.

O kadar halsizdi ki sırt üstü düşeceğinden korktu ama basamakların dibinde diz çökmeyi başardı.

'Kraliçe Glorian,' dedi, 'kılıcımı ve baltamı size sunuyorum, tıpkı efendi babanıza ve sonra kuzeniniz Einlek Kral'a yaptığım gibi. Şimdi ona hizmet ediyor olsam da, onun kanını paylaşan size de hizmet etmek isterim - on yıl boyunca benim lordum ve reisim olan bir adamın kanı. Hraustr Hanedanı'na bir kez daha söz veriyorum. Size söz veriyorum. Eğer beni kabul edersen.

Glorian Hróthi yüzüğünü taşıyan elini uzattı.

"Evet," dedi. "Wulfert Glenn, Inys Krallığı'nın seçilmiş bir şövalyesi olarak seni ayağa kaldırıyorum.

"Majesteleri.

Ayağa kalktığında Mara bir yanında, Thrit diğer yanında ona yakın durdu. Kız kardeşi sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi kolunu tuttu.

"Size *Mahkûmiyet*'te neler olduğunu anlatacağım," dedi hasarlı boğazıyla olabildiğince yüksek sesle. 'Ama önce size Yelden Head'in birkaç mil güneyindeki başka bir tehditten bahsetmeliyim. Bir veba salgını var majesteleri - Ófandauth köyünde başlayan ve Hróth'a doğru güçlü adımlarla yayılan bir hastalık. Burada, Inys'te, Fens'te bir yerde.

Saray mensuplarından mırıltılar. Aralarından kemikçi Kell Bourn suratsız görünüyordu.

'Limanlarınızı kapatmanızı tavsiye ediyorum. Nerede kök saldiğını bulun ve buradan daha uzağa gitmediğinden emin olun. Wulf ağır bir nefes verdi. "Şimdi size anlatacağım. Gördüğüm her şeyi size anlatacağım.

Güneş odasında tek başına kalan Glorian, saçlarını çekerek acı ve öfkeyle ağladı. Wulf hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Ona anne ve babasının Fýredel'in karşısına cesaretle çıktıklarını söylemişti.

Eğer bunu yapmış olsalardı, yatağında bir prensin acısını çekebilirdi. Inys'e bir varis verebilirdi.

Artık resmi olarak taç giyebilirdi. Wulf hükümdarın ölümüne tanık olmuştu. Ateşin, karın ve bataklığın içinden, ölümün kıyısından onu olacaklar konusunda uyarmak için gelmişti.

Şehirde birkaç ışık yandı. Kendi mumunun ışığında kuzeninden gelen ve Hraustr Hanesi'nin armasıyla mühürlenmiş mektubu açtı. Einlek mektubu Wulf'a vermişti.

Kuzen, sözlerimi kısa tutacağım, çünkü zaman kısa ve ateş kesinlikle yaklaşıyor. Her sabah bunun gerçekleştiğine inanmak için hala nefretle uyanıyorum - efsanevi bir kralın düşüşünü ve çocukluğumun savaşını gölgede bırakacak kadar korkunç bir kötülüğün yükselişini görmeliyim.

Annem ve ben acı tazyicelerimizi iletiyoruz. Hakınız olan krallık için minnettarlığımı iletiyorum. Her şeyin ötesinde, bu kadar genç yaşta ağır bir yükün altına giren size olan sadakatimi en güçlü ifadelerle teyit ediyorum. Bu adil değil ve zalimce, ama Aziz'in tüm sınavları da böyledir. O da dünyamızdan kötülüğü yok etmek için denendi ve acı çekti. Şimdi sen onun yerinde durmalısın, onun İsimsiz Olan'la karşılaştığında olduğu yaşı yarisında. Sen kılıç ve kalkan olmalısın.

Senden çok büyük değilim Glorian, ama izin verirsen kendini çocuk yaşta savaşın içinde bulan biri olarak sana bir parça rehberlik etmek isterim. Her savaş alanında savaşçılar ve kuzgunlar vardır - karların üzerindeki savaşçılar, ağaçlarda bekleyen kuzgunlar. Size en yakın olanlara bakın ve hangisinin hangisi olduğuna karar verin. Kimin s a v a c a ğ ı n ı ve kimin etinizle ziyafet çekeceğini hesaplayın. Kim yanınızda duracak ve kim düşmenizi bekleyecek. Bunu bilmek hayatınızı kurtarabilir.

Adamın mürekkebi bulaştırdığı koyu renkli kanadın izini sürdü.

Önümüzdeki aylarda ya da yıllarda hepimiz kendi kıyılarımıza, kendi halkımıza bakmalıyız. Şu anda çok genç bir hanenin başındayım, bir ülkeyi dize getiren bir kralın halefiyim ve bu nedenle gözlerimi Kuzey'den ayırmamalıyım. Ama emin ol kuzen, Hróth her zaman seninle. Deniz krallıklarımız Aziz'in sancağı altında savaşacak.

Ateşle aydınlanmış, eskisinden daha güçlü.

Bu savaşta zafer olmayabilir. Çok fazla düşman var. Aziz'in kazanmamızı istediğine inanmıyorum. O, yeni başlatmak için dünyanın mutlak yıkımını istiyor.

Bizim sınavımız hayatta kalmak ve krallıklarımızı bir arada tutmak. Bu yüzden hep birlikte Erdemliliğin Zincir Zırhını tutalım.

Unutma Glorian, kötülük dünyevidir ve sen başka bir şeysin. Tüm büyük hükümdarlar öğütlere kulak verir, ama sen sadece içinde yaşayan, ilahi olanın sesi olan Aziz'e hesap verebilirsin.

Önce ona ve kendine bak.

Glorian bu sözleri hafızasına kazıdı. Mektuba kısa bir öpücük kondurduktan sonra onu ateşe attı.

Birkaç gün boyunca volta attı ve bekledi - Prens Therico için, başka haberler için. Aynadaki benliğine ulaşmaya çalıştı ama Aziz yine sessizdi. Dışarıda halkı ekmek için ağlıyordu.

Sonunda, kısa bir sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından bir şeyler değişti. Bir el onu sarsarak uyandırdı. "Glorian. Florell başucundaydı ve elinde bir mum tutuyordu. "Erdemler Konseyi seni görmek istiyor.

Glorian oturduğu yerden kalktı. Güneş daha yeni doğmuştu. "Neden beni bu kadar erken çağırıyorlar?

"Bilmiyorum.

Konsey Odası'nda bir ürperti vardı, ocaktaki ateş daha yeni yanıyordu. Glorian içeri girdiğinde Ruhani Düklerden sadece üçünün kendisini beklediğini gördü.

"Majesteleri," dedi Leydi Brangain sessizce. Hepsi başlarını öne eğdi. 'Bu saatte sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın. Mümkün olan en kısa sürede haber almanızın doğru olacağını düşündük.

"Lord Koruyucu nerede? Glorian ona sordu.

"Şafaktan önce Lord Damud ve Leydi Gladwin'le birlikte yola çıktı. Kuzey eyaletlerindeki kontlara ve baronlara talimat vermeye gidiyorlar, böylece halkınızı krallığımızı savunmak için toplayabilirler. Çok geçmeden dönmüş olur.

"Bana söylemeniz gereken şey nedir?

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," dedi Lade Edith yumuşak bir sesle. "Yscalin Prensi Therico öldü.

Bu sözler onu buzdan bir düşüş gibi uyandırdı. "Nasıl?

"Sanırım size de bildirildiği gibi, Wyrmler Leas'a saldırdıktan sonra güneye uçtular. Anladığımız kadarıyla Yscali limanı Tagrida'ya saldırmışlar ve neredeyse yerle bir etmişler. Prens Therico oraya yanaşan gemilerden birindeydi.

Glorian'ın bu haberi sindirmesi bir an sürdü. Inys'ten sadece birkaç gün uzaktaydı. "Büyük Masa'daki yerini bulsun. Bir sandalyeye çöktü. "On altı yaş ölmek için uygun bir yaş değil.

Hayır, Majesteleri.

"O halde ne yapmalı? Glorian sonunda sordu. "Hepiniz mümkün olan en kısa sürede bir varis sahibi olmam gerektiği konusunda hemfikirdiniz.

Lord Randroth burnunu silerken, "Durumu hızla düzeltmenin bir yolu var," dedi. "Lord Robart'ın değerlendirmenize sunmamızı istediği bir öneri.

"Evet?

'Merhum anneniz Prens Therico ile evlenmeniz için düzenlemeler yaptı, ancak sözleşmede bir madde var. Onun ölümü halinde Inys'in varisi, önümüzdeki ay içinde Yscalin Kraliçesi Rozaria'nın birinci ya da ikinci dereceden başka bir akrabasıyla evlenebilir.

Lade Edith, "Genellikle bu madde taraflardan birinin bir hastalığı olduğu ya da tehlikeli işlerle uğraştığı için konur," dedi.

'Mantıklı bir önlem. Prens Therico kırılğan bir bünyeye sahipti. Lord Randroth söz konusu belgeyi masanın üzerine koydu. 'Vetolda Hanedanı'nın bu tanıma uyan iki üyesi trajik bir şekilde onunla birlikte öldürüldü. Ancak, evlenmekte özgür olan bir kişi daha var. Eğer onu kabul ederseniz, planladığımız gibi devam edebiliriz. Başka adaylar aramak ya da savaş zamanında neredeyse imkansız olan uygun şartlar üzerinde pazarlık yapmak zorunda kalmayız. Kraliçe Rozaria ile tarihi birliğimizi korumuş oluruz.

Glorian, "Diğer tüm torunlarının evlendiğini sanıyordum," dedi.

"Doğru söylediniz Kraliçe Glorian. Lade Edith yakalarını gevşetti, biraz baygın görünüyordu. "Bağışlayın beni. Bunu düşünmemiz gerektiğine gerçekten inanmıyorum ama Lord Koruyucu-'

Lord Randroth sözlerini şöyle bitirdi. "Adamı iyi tanıyor ve davranışlarına kefil oluyor.

Glorian başıyla onayladı.

"Kim o?" "Prens Guma Vetolda.

Konsey Salonu'nun dışında bekleyen Florell şimdi içeri girmeye cesaret etti. "Prens Guma," diye yineledi. "Lord Randroth, Kóvuga Dükü'nden bahsediyor olamazsınız.

"Konsey Odası'na girmenize izin verilmiyor, Leydi Florell. "Prens Guma kim? Glorian sordu. "Kraliçe Rozaria için kim o?

Florell üç konsey üyesine baktı, sonra Glorian'ı tedirgin eden yüksek, tuhaf bir kahkaha attı.

"Prens Guma," dedi, "onun ikiz kardeşi. "Kraliçe Rozaria ... en az yetmiş yaşında.

Lade Edith şarap kadehlerinin tamamını boşalttı. "Birkaç hafta içinde yetmiş dört olacak.

Ocaktaki ateş çatırdıyor ve tükürüyordu.

"Bu çılgınlık da neyin nesi? Florell fısıldadı.

"Lord Koruyucu bunun sizin seçiminiz olacağını vurguluyor Kraliçe Glorian," dedi Leydi Brangain, yüzü buruşmuş olsa da. 'Bize size karşı dürüst olmamız gerektiğini ve en akıllıca hareket tarzını seçeceğiniz konusunda size güvendiğini söyledi. Masanın üzerinden bir zarf uzattı. "Size bir mektup bıraktı.

Yeşil balmumuyla mühürlenmişti, mühür taçlı bir buğday demeti şeklindeydi. Glorian mührü kırdığında, düzgün bir el yazısıyla yazılmış satırlar buldu.

Majesteleri, İl Kontu'na talimat vermek için izin alman gerekiyor ve bu yüzden aceleyle yazıyorum. Evlilik sözleşmenizdeki trajedi maddesinden haberdar olduğunuzu umuyorum.

Prens Guma, gençliğinin çoğunu Yscalin'î özgür akıncılara ve diğer tehditlere karşı savunarak geçirmiş iyi ve kurnaz bir adamdır. Anakaraya yaptığım ziyaretler sırasında onunla birkaç kez karşılaştım ve onu sevimli, onurlu ve nazık buldum.

Saurga Dağları'nda yer alan kalesi ona Batı'nın en büyük altın madeni olan Ufarassus'un komutasını veriyor. Aldığım güvenilir bilgilere göre bu maden henüz tükenmek üzere. Açık konuşacağım: Hoşnutsuzluk Yüzyılı'ndan sonra, kötü yönetim ve açgözlülük sayesinde kasamız tamamen boşaldı. Savaşacak ya da yangından sonra yeniden inşa edecek durumda değiliz.

Bu eşleşmeyi reddetseydiniz anlayışla karşılardım. Yaşları birbirinden bu kadar farklı iki insanın birlikteliğini genelde onaylamam ama erdemine güvendiğim Prens Guma'nın yanında güvenliğiniz ve rahatınız için endişelenmiyorum. İnys için bir kazanç olacaktır. Naip olarak hükümdarıma böyle bir seçeneğin var olduğunu bildirmesem ihmalkâr davranmış olurum. Seçim sizin.

Hizmetkârumuzum,

Robart Eller, Cömertlik Dükü, İnys'in Lord Koruyucusu

"Zaman çok önemli," dedi Lord Randroth. 'Bunu reddedersek, uygun bir eş bulmak için aylarımızı harcayabiliriz.

'Aziz aşkına, onun torunu olacak kadar yaşlı! Onu daha küçük bir Yscali lorduyla, bir Hróthi reisiyle evlendirin,' diye patladı Florell. 'Hepiniz altın peşindesiniz ve bu sizi ele geçirmiş-'

"Leydi Florell, siz bir düşes değilsiniz," diye tersledi. 'Kraliçe Glorian yarı Hróthi'dir. Kuzey ile bağımız zaten güçlü. Bu arada, son Yscali prens eşimiz Malkin Kraliçesi'ne zincirlendi ve gizemli koşullar altında öldü. Vetalda unutmayacaktır. Biz de onların Vatten'le uzlaşmalarını unutmamalıyız-'

"Bunların *hiçbiri*, hiçbirini bunu haklı çıkarmaz!

Sesleri uzaklaşıyor, kulaklarında donuk bir uğultuya dönüşüyordu. Glorian masayı kavradı.

"Peki karşılığında?

Hepsi konuşmayı bırakıp ona baktı. "Glorian. Florell onun yanına geldi. "Dünyadaki hiçbir şey değmez-

"Inys karşılığında ne alacak?

Lord Randroth Florell'e öfkeli bir bakış fırlattı ve kendini toparladı.

'Prens Guma, Prens Therico'dan çok daha önemli bir çeyiz getirecek - muazzam bir meblağ,' dedi. 'Yscals'ın Güney ile güçlü ticari bağlantıları var ve bu bağlantılar önümüzdeki aylarda tuz ve benzeri şeyler için paha biçilemez olabilir. Çoğu

Daha da önemlisi, okçular da dahil olmak üzere eğitimli askerlerden oluşan büyük bir bölük getirecekti.

"Kraliçe Sabran Halgalant'ta ağlıyor. Florell öfkeden boğuluyordu. "Kral Bardholt'a gelince, bunu onun huzurunda söylemeye cüret etseydiniz hepinizi çıplak elleriyle öldürürdü.

Lord Randroth öfkeyle ayağa kalktı. "Leydi Florell, ya dilinizi tutarsınız ya da bu Konsey Salonu'nu terk edersiniz!

"Durun," dedi Glorian, onları susturarak. "Prens Guma ne zaman burada olabilir?

Kardeşlik Dükü yanakları kızarmış bir halde yerine döndü. "Bir gemi bulur bulmaz burada olabilir.

'Öyle olsun. Onunla evleneceğim,' dedi Glorian sessizce. "Onun altını ve halkım için.

"Glorian, hayır," diye mırıldandı Florell. "Başka yollar da var. "Ufarassus'un zenginliğini ortaya çıkaracak başka bir yol göremiyorum.

Lade Edith ona bakamıyor gibiydi. "Eğer istediğiniz gerçekten buysa, Majesteleri," dediler, "Prens Guma'yı Ascalun'a çağıracağız. Kendisi zaten bu evliliği kabul ettiğine göre, vekâleten bir evlilik için de onay vermiş demektir. Yarın evlenebilirsiniz.

'Yarın o zaman. Olsun bitsin.

Florell ağzını kapattı. Glorian Konsey Odası'ndan uyurgezer bir şekilde çıktı, düşüncelerini bedeninden olabildiğince uzağa gönderdi, kendini gizli benliğiyle birlikte o rüya âleminde hayal etti.

57

Doğu

Yüzyıllar süren uykusundan sonra İmparatorluk Ejderhası uyanmıştı. O, Nayimathun ve Furtia birlikte, Lacustrine soylularının Taugran -*görmeli ölüm*-adını verdikleri altın wyrm'i kovmayı başarmışlardı. Günler sonra askerler hâlâ sokaklardaydı ve başkentte kalan yaratıklarla savaşıyorlardı. Gökyüzü sanki demirle boyanmış gibiydi, kirli kırmızı ve siyah.

Duman sarayın içine kadar çökmüştü, iki çatı alev alev yanıyor, şehrin dört bir yanından esen korlar tarafından aydınlatılıyordu. Dumai, ağzını bezle kapatmış bir hizmetkârın ardından topallayarak yürüyordu. Ayak bileği atelliydi, sol omzu morarmıştı ve yarası dikilmişti. Onun yanında Kanifa, sanki her an bir şeylerin içeri girmesini bekliyormuş gibi bir elini kılıcının üzerinde tutuyordu.

Konsolos Jekhen onları çatılı bir balkonda karşıladı, yulaf lapası ve meyve ile iftarını açtı. Prenses İrebül bir ocağın yanında oturuyordu, saçları Lacustrine tarzındaydı, alnında yaldızlı bir bant vardı.

'Prenses Dumai,' dedi Konsolos Jekhen. Gözleri uykusuz olduğunu belli ediyordu ama onun dışında her bir yanağına yerleştirilmiş incilere kadar tertemizdi. 'Bize katılın. Üstat Kiprun da tam bize simyaya olan ilginizi artırabilecek kısa bir gösteri sunmak üzereydi.

"Size katılmaktan memnuniyet duyarım, Eş Jekhen.

Kiprun Usta'nın elinde, ağzından uzun bir iplik sarkan bir çeşit demir kabak tuttuğu avluya baktılar. Onu kaldırım taşlarının üzerine koydu ve yardımcısından bir mum aldı.

'Onu bu yüzden işe aldım,' dedi Eş Jekhen komplocu bir tavırla Dumai'ye. 'Bu onun öfke nöbetlerini değerli kılıyor.

Üstat Kiprun ipliği yaktı. Parlak bir dil tencereye doğru yaladı. O ve yardımcısı birlikte taş sütunların arkasına çekildiler ve bir sıra muhafız kalkanlarını kaldırdı.

Kabaktan paramparça edici bir gürültü patladı, çatılardaki kiremitleri sallayan ve çevredeki her kulağı çınlatan kör edici bir patlama. Dumai, gözlerine sıcaklık hücum ederken bir eliyle gözlerini siper etti ve tekrar bakmaya cesaret ettiğinde avlunun yarısının kavrulmuş ve kırılmış olduğunu gördü.

"Kwiriki'nin nefesi," diye mırıldandı Kanifa.

Dumai kendi nefesinin olmasını diledi. Yanında Nikeya hayranlıkla bakıyordu.

"Kara toz. Toprağın derinliklerinden çıkarılmış, altın sanat tarafından kilidi açılmış. Tüm maddeleri sıçratır ve titretir," diye açıkladı Üstat Kiprun. 'Yıllarca, diğer simyacıların çalışmalarını geliştirdim, yarattıkları bu maddenin peşine düştüm - yüzyıllardır bizim için kayıp bir sır. Nhangto Dağları'nda son malzemeyi buldum ve tarifi geliştirdim. Yıkıntıların üzerinde durmaya başladı. 'Batıdan gelen bu yaratıkları yenmemize yardımcı olacağına eminim. Ateş ve ısı onlara zarar vermeyebilir ama patlamanın gücü zarar vermeli.

"Önemli bir keşif," dedi Konsors Jekhen. 'Yararlı olduğunu kanıtlaman beni memnun ediyor, Kiprun.

"Daha yüksek bir maaş alabilir miyim?

"Belki, eğer bundan yeterince faydalanabilirsen ve birkaç gün boyunca küstahlık etmemeyi başarabilirsen.

Kiprun Usta kıpkırmızı kollarını sallayarak eğildi. Dumai, kalbi boğazında düğümlenerek hasarı inceledi. Kükürt, kömür ve çeliğe benzer bir şey kokuyordu.

Wyrmlerin kokusu.

"Beni aydınlatın Prenses Dumai," dedi Eş Jekhen. "Seiiki en son ne zaman savaşa girdi?

"Yüzyıllar önce.

"Hm. Doğru Hüran ile yaptığımız son ateşkese kadar, neredeyse bir yıl boyunca onlarla savaştık.

Prenses İrebül avludaki hasarı inceledi, görünüşe göre bu hatırlatmadan rahatsız olmamıştı.

"Neyse ki bu hazırlıklı olduğumuz anlamına geliyor," diye devam etti Eş Jekhen, "çünkü şimdi bir şehirden daha fazlası için yeniden savaşmamız gerekiyor gibi görünüyor. İnsanoğlundan çok daha güçlü bir şeye karşı hayatta kalmak için. Beni ejderha kuşu arkadaşlarınızla tanıştırın.

Dumai, "Yeminli muhafızım İpyeda'lı Kanifa ve Seiiki Nehir Lordu'nun kızı Leydi Nikeya," dedi. İkisi de

tekrar selamladı.

Eş Jekhen Kanifa'ya şöyle bir baktı, Nikeya'ya ise daha uzun bir bakış. "Sıra dışı bir güzelliğiniz var," dedi ikincisine. "Sanırım bu senin için varoluşun çarklarını yağıyor.

"Çok nazıksınız, Eş Jekhen. Nikeya başını eğdi. "Senin güzelliğin benimkinin güneşi gibi, keskin bir zekâyla parlıyor.

"Ah, şu haline bak. Ne güzel havalara. Sen saray için yetiştirilmiş bir çiçeksin. Eş Jekhen onu inceledi. "Bu Nehir Lordu'nun kim olduğunu merak ediyorum.

Nikeya, "Sevgili babam İmparator Jorodu'nun sadık bir danışmanı ve hizmetkârıdır," dedi.

"Bu eski bir mevkidir," dedi Dumai. "Sahibi, tıpkı nehirlerin yaptığı gibi toprağı beslemek ve insanlarına katılmakla yükümlüdür.

'Bana imparatorun sahip olması gereken bir rol gibi geliyor. Bunun yerine, hanedanınız kendisini bir gökkuşağına benzetiyor - kırılğan, uzak, geçici. Nehirler gökkuşağından daha çok işe yarar prenses ve çok daha uzun ömürlüdür. İmparator Jorodu'ya bu mesajı iletin, benden.

Dumai büzülmek istedi. Çok az tanıdığı bu kadın bile ailesinin ne kadar zayıf düştüğünü görebiliyordu.

Nikeya başka bir şey söylemedi. Kibar gülümsemesi sertleşmişti ama yine de gülümsemesini korudu. Evcilleştirilmiş bir kuşun ötüşü gibi gülümsedi. Prenses İrebül içkisini bardağında döndürerek ilgiyle izliyordu.

"Furtia Stormcaller. Eş Jekhen sessizliği bozdu. "Yaralandığını duydum.

"Gücünü toplamak için Nayimathun'la birlikte Uykusuz Deniz'e gitti," dedi Dumai. "Şimdi İmparatorluk Ejderhası uyandı, acaba diğerlerini de uyandırmak istiyor mu?

"Neyse ki evet, yoksa korkarım insanlık bir hafta içinde kül olurdu. Sarayın bir yerinde, yanan kulelerden biri yıkıldı ve hüsrana uğradı. Hâlâ olabiliriz. Takipçilerini uyandırabilir ama Uzun Uykuya girmelerinin bir sebebi var. Bazıları oraya geri dönmeyi seçebilir.

"Bu sebebi biliyor musun?

Sadece bir ipucum var. İmparatorluk Ejderhası uyumadan önce, tanrıların gün batımının yakın olduğunu ama şafak için geceye bakmaları gerektiğini söyledi. Tam bir bilmece. Bilmece konusunda, saldırıdan önce Üstat Kiprun ile konuştuğunuzu duydum.

"Evet.

"Ben de onunla görüştüm. Wyrmlerin son zamanlarda her şeyin çok kuru olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ne diyorsun ejderha binicisi, saçmalıyor mu?

"Onun sanatları hakkında herhangi bir bilgim olduğunu iddia etmiyorum ama sözleri bana mantıklı geldi.

"Ne büyük şans. Simya için kafam çalışmıyor olmalı. Şimdi de bir gökbilimciyle konuşmak için ısrar ediyor, oysa sarayda çok sayıda gökbilimci olduğu için başlangıçta davetimi reddetmişti. Onu ikna etmek için maaşlarının iki katını ödemek zorunda kaldım. Eş Jekhen bir dilim greyfurt yedi. 'Tören Ofisi'nden en yeteneklimizi gönderdim. Kiprun onu bir süpürgeyle tehdit etti ve bir dalkavuk değil, bir yıldız gözlemcisi istedi. Daha az bağışlayıcı bir insan onu şimdiye kadar sürgün etmiş olabilirdi ama ben yaşlandıkça yumuşuyorum.

"O halde ne yapmalı?"

'Prenses İrebül'ün neden orada oturduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Kiprun Usta *bir* astronomla görüşmeyi kabul etti. . . ve o da Brhazat adlı yüce zirvede yaşıyor.

Kanifa inanmamış gibi bir ses çıkardı.

"Brhazat dünyanın çatısını vuruyor," dedi Lacustrine'in durgun sesiyle, Eş Jekhen kaşlarını kaldırdığında. "Eşim, beni bağışlayın ama kimse o kadar yüksekte yaşayamaz.

'Görünüşe göre bu gökbilimci yaşıyor. Artık çok değerli bir meta olan zamandan tasarruf etmek için, birinin Üstat Kiprun'u ejderha sırtında ona taşıması mantıklı olacaktır.

Dumai yavaşça kaşlarını çattı. "Benim gitmemi mi istiyorsunuz, Eş Jekhen?"

'Sen doğduğundan beri bir dağda büyüdün. Brhazat'ta hayatta kalma umudun olabilir. Gökbilimciyi ziyaret edip neler öğrenebileceğine bakabilirsin. Prenses İrebül, Doğu Hüran'a gelişinizi haber vermek için önden gider.

Dumai içgüdülerini yokladı. Babasından daha fazla uzak kalmak akıllıca görünmüyordu.

"Eğer motivasyona ihtiyacın varsa," dedi Eş Jekhen, "bunu sağlayabilirim.

Bir eliyle işaret etti. Dört muhafız tekerlekli bir arabayı avluya taşıdı. Arabanın üzerinde, demir kafası neredeyse bir kol kadar uzun, orantılı uzunlukta bir mızrakla monte edilmiş devasa bir arbalet vardı. Bir taraftan diğerine, arbalet iki adamın boyundan daha genişti ve üç kolu vardı: ikisi yan yana, üçüncüsü de arkada, ters yöne bakıyordu. Mızrağı yerine çekmek için ikiz krank kullanılıyordu.

Yatak arbalet. Mızrakları uzak mesafelere fırlatmak için tasarlanmış bir savaş makinesi,' dedi Eş Jekhen. "Kendinizinkini yapabilmeniz için size bir tane vermekten mutluluk duyarım.

Dumai askerlerin, mızrağın herhangi bir yere fırlatılabilmesi için sabitlendiği platformu döndürmelerini izledi.

"Karşılığında istediğin tek şey bilgi mi?" dedi.

'Dünyadaki en değerli varlık,' diye onayladı Eş Jekhen.

'Bu yolculuğa degecek Prens. Görmek istediğim astronom, terazi teorisini yaratan kişi,' dedi Üstat Kiprun. "Aradığımız cevaplar onda olacak. Arbaleti okşamak için uzandı. "Brhazat'tan yıldızları görmek istediğime karar verdim.

Askerlerden biri ters ters bakarak elini savurdu.

"Pekâlâ, Gökkuşağının Kızı," dedi Eş Jekhen. 'Herkes istekli. Tek ihtiyacımız olan bir ejderha binicisi. Sen ne diyorsun?

Dumai uzun bir süre arbaletine baktı. *Furtia*, diye düşündü, ejderhanın dikkat kesildiğini hissederek, *eğer senden beni kuzeye taşımanı isteseydim, bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmaya yardım etmeni isteseydim, iyileştikten sonra gider miydin?*

Ateş güçlüydü, toprak çocuk.

Dağlar kuzeye uzanıyor, diye araya girdi Derin Karlar'dan Nayimathun ve Dumai'nin irkilmesine neden oldu. *Derin sularda iyileşecektir. Sonra kuzeye gideceğiz.*

Bir baş ağrısı şakaklarını çatlattı. *Sen de varlığınla bizi onurlandırır mısın yüce kişi?*

Deniz sakini göller ülkesi hakkında hiçbir şey bilmiyor.

'Bu şehrin artık güvenli olmadığı açık. İmparatoriçe ve ben sarayı dağların bizi saklayacağı Whinshan Tepesi'ne taşınmayı planlıyoruz,' diye devam etti Eş Jekhen, konuşmadan habersiz. 'Astronomu gördükten sonra Üstat Kiprun ve Prens İrebül'ü bize geri gönderebilir ve Seiiki'ye kendiniz dönebilirsiniz. Bilgiyi paylaşmanıza izin vereceğim Prens. Tek yapmanız gereken onu benim için dağdan aşağı getirmek.

"Ya anlamsızsa? Dumai ona sordu. "Ya bu gökbilimci deliyse ya da öldüyse ya da işe yarar bir yardımda bulunmazsa?

'O zaman en azından dostluğumun bir nişanesi olarak bu silaha sahip olacaksın ve ben de bu kaosa bir cevap olarak gökbilimciyi eleyebileceğim. Bu oldukça faydalı olur.

Dumai yanağının iç kısmına bakarak endişelenen Kanifa'ya baktı.

"Furtia'nın önce iyileşmek için zamana ihtiyacı var," dedi. "O kadar uzun bir yolu uçacak kadar güçlü değil.

'O zaman bekle. Bu Prens İrebül'e halkını uyarması için zaman verir, böylece Fırtına Çağıranı vurmazlar. Hepsi bizim gibi ejderhalara saygı duymuyor. Eş Jekhen onun gözlerinin içine baktı. 'Topraktan ateş fışkırıyor Prens. Onu neyin geri getireceğini bulalım mı?'

Dairelerde Dumai bir tas sıcak et suyu içiyordu. Kanifa onunla birlikte ocağın yanına oturdu.

"Kuşatma silahlarına ihtiyaımız var mı?" diye sordu ona. "Gökbilimci bize işe yarar bir şey vermese bile, bir tane elde etmek için bu kadar tehlikeli bir yolculuk yapmaya değer mi?" "Evet. Nikeya duvara yaslanmıştı. "Bana güvenin Prenses.

Bizde

Seiiki'de böyle bir şey yok.

"Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum," dedi Kanifa, "ama aynı fikirdeyim. Mai, ejderhalarımız uyandı ama hâlâ zayıflar. Onlara destek olmalıyız. Bunu neyin sona erdirebileceğini anlamak için denemeye değer.

"Bu arada Seiiki güvende olmalı," dedi Nikeya. "Senin sayende.

"Bana karşı açık ol," dedi Dumai ona. "Baban ben yokken benimkini gasp etmeye niyetli mi?

"Bildiğim kadarıyla
hayır. "Ne kadar güven
verici.

'Yüzyıllardır Noziken Hanesi'ni izledik ve onlara hizmet ettik. Belki Seiiki için duyduğumuz endişeden dolayı haddimizi aştık ama asla altın balığı zıpkınlamadık. Tanrıların lütfuna sahipsiniz, bu yüzden sizi deviremeyiz. İşlerin nasıl yürüdüğünü artık anlamıyor musunuz?

Tıpkı babasının düşündüğü gibi. Kuposa tanrıların sadece Noziken Hanesi'ne hesap vereceğinden korkuyordu.

Nikeya gelip onun diğer yanına oturdu. 'Dürüstlük istedin. Bir Kuposa olarak, seni güvende tutabileceğimiz Antuma'ya dönmeni tavsiye ediyorum. Gülümsemesi sıcaktı, ateş gözlerini koyu bala çevirmişti. 'Bir Nadama olarak - annemin kızı olarak - sana dağlara gitmeni söylüyorum.

Hayata bir tanrı şarkıcısı olarak başlayan ilk imparatoriçe olacaksın. Yüzyıllardır bir ejderhaya binen ilk kişi. Osipa, Seiiki'den ayrılan ilk kişi olacaksın, demişti. Dumai gözlerini kapadı. Kalıpları kırmak için buradasın.

"Bana bir yazı kutusu bul," dedi. "Aileme bir süre daha evde olamayacağımı bildirmeliyim.

58

Batı

Wulf günlerce sırtını ocağa dayayarak uyudu. Fens'teki vahşi dörtnala koşudan sonra, iki kez ölümün eşiğine gelen bedeni bir adım daha atmayı reddetmişti. Başını yastığa koyar koymaz, kâbusların delip geçemeyeceği kadar ağır, merhametli ve rüyasız bir uykuya daldı.

Çocukken rüyasında arıları görürdü. Parmaklarına bal sürmüş halde yatağına doluştuklarını düşünerek uyanırdı. İlk başta Lord Edrick onu ikna etmeye çalışmış, arıların sadece korkudan soktuğunu söylemişti. *Arılar bizim için çok çalışıyor, Wulfert. Eğer onlar olmasaydı, hiçbir ürün yetiştirmezdi.*

Yavaş yavaş hepsi bu korkunun, Wulfun hiçbir şey hatırlamadığı önceki zamanlardan kalan bir şey olduğunu anlamıştı. Buna neyin sebep olduğunu bilmeyen anne ve babasının yapabildiği tek şey, arazideki tüm kovanları ve kovanları sökmek ve balı gözden uzak bir yere saklamak olmuştu.

Artık bir daha arıları rüyasında bile göremeyeceğini biliyordu. Hayatının geri kalanında kâbusları önce wyrmeler, sonra da soğuk kara su olacaktı.

Mara ara sıra onu uyandırıp bir yudum çorba içiriyordu. Gözlerini açık tutabildiğini fark ettiğinde, panjurların arasındaki ışık bakırdı ve kız kardeşi ateşe odun atıyordu.

"Mara, telaşlanma," diye mırıldandı. 'Hizmetçiler ateşi yakmaya devam edecekler.

'Och, sus. Küçükülüğünden beri senin için telaşlanamıyorum. Yatağının yanına geldi ve alnına dokundu. "Dövülmüş ve yanmışsın ama bataklık ateşin yok.

Ayağa kalktı, her yeri ağrıyordu. "Thrit iyi mi?

'Yorgun ve üşümüş, senin gibi. Gece sulak araziden geçerken böyle olur. Ellerindeki taze ketenleri kontrol etti. "Doktor Forthard donma yaranızın iyileştiğini söylüyor.

Wulf ilk kez çevresini inceledi. Soluk duvarlı bir odada gölgelikli bir yatağa yatırılmıştı. "Inys'i özledim. Sesi geri dönüyordu. "Ben de seni özledim. İkinizi de bir daha göreceğimi sanmıyordum.

'Gemilerle ilgili haberler geldiğinde Marian'la birlikteydim, bu yüzden ilk ben duydum. Eve gidip herkese söylemek zorunda kaldım. Babamı hiç böyle görmemiştim. Kendi içine gömüldü.

"Sanırım Göller halkını toplamak için dışarıda olacak.

'Evet, Lord Robart muhtemelen şimdiye kadar ona ulaşmıştır. Ondan babama hayatta olduğunuzu söylememesini rica ettim,' diye ekledi sessizce. "Ona kendimizi göstermemizi istiyorum.

Wulf başını salladı.

"Lord Robart başkentten ayrılmalı mı?" diye sordu. "Naip kraliçeyle birlikte kalmalı.

'Hâlâ taşra görevleri var. Wyrmler karşısında hepimiz uyum sağlamalıyız. Mara onun kolunu okşadı. "Yemek yiyecek misin?

"Yiyebilirim.

O yokken gün ışığı gitti. Döndüğünde taze ekmek dilimleri ve ısırğan otu peyniri, bir kadeh sıcak şarap ve baharatlı kırmızı bir sosa bulanmış kızarmış sülün bacağı getirdi. Wulf yavaşça yedi ve içti, her lokmayı sanki son lokmasıymış gibi çiğnedi.

Kaleye giderken, Ascalun'un yanmış sokaklarında yiyecek kıtlığını görmüştü: insanlar kalan fırınlarda itişip kakışıyor, nehirdeki balık tuzakları için kavga ediyorlardı. Konuşmalarından anladığı kadarıyla, şehre saldıranın denizden gelen bir wyrm olduğundan emindi. Adı olan bir wyrm.

"Ascalun'da ne yapıyordun? Wulf kız kardeşine sordu. "Yangın sırasında burada mıydın?

"Hayır. Sen geldiğin zaman ben de geldim. Mumları yaktı. 'Geldim çünkü Lord Robart Marian'ı Cuthyll'e gönderdi. Belli ki kendine göre sebepleri var, ama-'

"Cuthyll. Wulf neredeyse yediği şeyi düşürüyordu. 'Fens vebanın olduğu yer. Leydi Marian orada kalamaz.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması Mara'nın cevap vermesini engelledi. Kapıyı kırıp açmadan önce konyağı silkeledi.

"Leydi Helisent," dedi şaşkınlıkla.

"Mara, son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum. İçeri girebilir miyim?" dedi kuzeyli aksanıyla bir ses. 'Mahkemede olduğunu duydum ve

kendimi rahatlatmak istiyordum.

"Elbette.

Mara kenara çekildi. Helisent Beck gri yünlü basit bir elbise ve bir manto giymiş olarak odaya girdi, Wulf'un hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Onu fark edince, "Hayatta olduğunu duydum," dedi.

Wulf yatakta kaldı. "Şimdi görüyorsun.

"Benimle yalnız mı konuşmak istiyordun, Helisent? diye sordu Mara. "Başka bir yere gidebiliriz.

Helisent, Wulf ile bakışlarını kilitledi.

"Hayır," dedi. "İkiniz de dinleyebilirsiniz. Ateşin yanına oturdu. "Mara, annem öldüğünde beni Langarth'a davet etmiştin. Keder içinde sürükleniyordum ama sen bana elini uzattın ve kaybımla ilgili konuştun. Nezaketin çok yardımcı oldu. Şimdi bunu zorladığım için üzgünüm.

'Asla zorlayamazsın Helisent. İkimiz de annelerini kaybetmiş kızlarız ve zaman böyle bir bağı çözemez. Mara onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Söyle bana, nasıl yardımcı olabilirim?

'Bunlar dağınık düşünceler. Birbirlerine nasıl uyduklarından emin değilim. "Acele etme.

Helisent başlamak için kendine bir an izin verdi.

"Kraliçe Glorian Yscalin Prensi Therico ile evlenecekti. Birkaç gün önce onun wyrm'ler tarafından öldürüldüğünü öğrendik. Glorian onun yerine büyük amcasıyla evlenmeyi kabul etti. Kóvuga Dükü yetmiş yaşından fazla.

Mara, Wulf ile sarsılmış bir bakış alışverişinde bulundu.

"Daha on yedi yaşında bile değil," dedi Wulf boğuk bir sesle. "Bunu neden kabul etsin ki?

"Inys'i güçlendirmek için. Annesinin yaptığı son anlaşmayı onurlandırmak için. Çünkü görevini yapmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyor. Bilmiyorum. Helisent şakağını ovuşturdu. "Lord Robart'ın ona devam edip etmeme konusunda seçim hakkı verdiğini, eşleşmeye zorlamadığını ama zımnen onay verdiğini söylüyor. Söylesene, ne tür bir adam böyle bir düşünceyi aklından bile geçirir?

"Kraliyet ailesi arasında yaygın mı?

"Aziz, hayır. Arada sırada yaş farkları olur ama asla bu kadar büyük olmaz. Helisent ürperdi. 'İşte düşüncenin ikinci kısmı. Söz veriyorum ilkiyle bir ilgisi var.

Wulf çenesini yumuşatmaya çalıştı. Çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerinin arasından bir ağrı yayılıyordu.

Helisent, "Haithwood'a her zaman yasadışı ziyaretler olmuştur," dedi. "Altı yıl önce babam geceleyin o tarafa giden bir grup lamba görmüş. Ertesi yıl Erken Bahar Bayramı'nda yine görmüş.

Mara, "Kâfirler mi?" diye sordu.

"Ben öyle derdim. Bir çeşit alay. Babam bunun yıllık bir olay olduğundan emin olunca durumu Lord Robart'a bildirmiş, o da konuyla ilgilenileceğini söylemiş. Ondan sonra bir süre hiç kandil gelmedi.

'Babama Kraliçe Glorian ve Prens Guma hakkında yazdım. Cevabını bu öğleden sonra aldım. Helisent yutkundu. "Babam ormancılarının birkaç gün önce bir itirafla kendisine geldiklerini söyledi. Lord Robart'a raporunu verdikten sonra bile, rahatsız edilmediğinden emin olmak için onları her zaman Erken Bahar Bayramı'nın arifesinde fundalıklara gönderdi. Geçen yıl, sınırın diğer tarafına -sizin tarafınıza- geçmeye karar verdiler ve lambaları tekrar gördüler. İzinsiz girenler Göller'den girmeye başlamış olmalılar.

"Babalarımız böyle bir şeyi hiç fark etmemişti," diye mırıldandı Wulf. "Biz de hiç fark etmedik.

"Langarth'ı geçmek zorunda kalmazlardı. Helisent kapıya baktı. "İşte korkumun kaynağı. Ormancılar babama Lord Robart'ın da aralarında olduğunu söylemişler.

Uzun bir sessizlik çöktü.

"Açık konuş," dedi Wulf.

"Korkarım ki Lord Robart Eller bir kâfir ve diğerlerinin de eski yöntemleri takip etmesine yardım ediyor.

'Sen de benim dinsiz olduğumu düşünüyordun. Herkes öyle düşünüyor,' diye belirtti Wulf. 'En güvendiği danışmanı inançlı bir adam olmasaydı Kraliçe Sabran'ın bunu fark edeceğini düşünmüyor musun?

"Hayır," dedi Helisent sertçe, "çünkü onu bu gerçeği örtmek için kullanabileceği nitelikleri için seçti - çalışkanlığı, zekâsı, sabrı. Aziz'e inanmayan bir naip Berethnet Hanesi'nin otoritesini tanımayacaktır. Bu da Glorian'ı daha da büyük bir tehlikeye sokar.

"Eğer onun soyunu baltalamaya çalışıyorsa, neden bir varisi olması için ona baskı yapıyor?

"Bilmiyorum. Çürük bir planın kokusunu alabiliyorum ama tam olarak göremiyorum. Bildiğim tek şey, eğer Robart Eller bir dinsizse, naip olarak yetkisini Altı Erdem'i zayıflatmak için kullanabileceği. Eski yöntemleri gölgelerden geri getirebilir. Evliliğin buna nasıl dahil olduğundan emin değilim ama içimde bir his var ve onu dinlemeyi öğrendim. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var.

"Baban," dedi Mara. "Lord Robart'ı ihbar etmedi mi?

Helisent başını salladı. 'Ormancıların sözünden başka kanıtı yoktu ve ortalığı karıştırmak istemedi. Ama şimdi Lord Robart bir kralın gücüne sahip. Bunu araştırmama riskini göze alabilir miyiz?

Wulf hiçbir şey söylemedi. Fısıltılardan başka bir şeye dayanmadan korkmanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Yanılıyor olabilirim. Belki de ormancılar yalan söylüyordu," diye kabul etti Helisent. "Ama ya haklıysam? Ellerini kucağında kavuşturdu. "Babam evden uzakta, Leas'a verilen zararı değerlendiriyor. Ben mahkemeden ayırlamam. Ama ikiniz de gidebilirsiniz.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun? Mara sordu.

'Erken Bahar Bayramı yaklaşıyor. Onu dinsiz bir ayine katılırken yakalarsanız, naiplikten azletmek için gerekçemiz olur.

Wulf gözlerini kıstı. "Peki sonra ne olacak?

"Leydi Marian. Helisent Mara'ya baktı. "Zavallı bir kraliçe olduğu kesin, ama başa geçebilir mi?

"Evet," dedi Mara inançla. "Kış yıllarında daha da güçlendi ve Glorian'ı seviyor.

"Evet. Sizden sadece gerçeği ortaya çıkarmanızı istiyorum," dedi Helisent, çoğunlukla Wulf'a. "Evliliği geri almak için artık çok geç ama kraliçeliği içeriden güvence altına alabiliriz.

Mara düşüncelere daldı. 'Sanırım Marian birkaç hafta bensiz idare edebilir. Hâlâ sadık hizmetkârları var. Wulf, sen ne düşünüyorsun?

'O lanet olası ağaçta tekinsiz bir şey olmadığını ilk ve son kez kanıtlamak için bile olsa gideceğim. Einlek benden Glorian'ın Inys'te güvende olduğundan emin olmamı istedi. Wulf burnundan nefes verdi. "Onu görebilir miyim Helisent?

"Şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydı. Helisent ayağa kalktı. "Ona bundan bahsetme, Wulf. Sebepsiz yere naibine güvenmemesini istiyorum. Ona sadece aileni görmeye gideceğini söyle.

"Bekle-" Wulf öksürdü. "Yola çıktı da ne demek?

"Gece yarısı seninle bir buluşma ayarlamamı istedi. Ben de erken gelmeye karar verdim.

O gittikten sonra Mara tekrar onun yanına geldi. "Wulf," dedi. "Haithwood'la yüzleşebileceğinden emin misin?

'Zamanı geçti. Sonunda gözlerinin içine bakmama izin ver. Onun sadece bir ağaç olduğunu kendim göreyim.

Mara iç çekti. 'O zaman Marian'a yazsam iyi olacak. Bir ya da iki gün içinde yola çıkabilir misin? Başını salladı. 'Önce Langarth'ı ziyaret edeceğiz. Babam olmadan Lord Robart'a karşı harekete geçemeyiz.

"Katılıyorum," dedi Wulf. "Lith kız kardeşim Sauma'yı bulmanı istiyorum. Ascalun'da kalacağını söylemişti. Ona Einlek'e geri dönmesini söyle. Thrit ve ben mümkün olduğunda ona katılacağız.

"Denerim.

Mara olmadan, sessizliği bozan ateşin çıtırtısından başka bir şey yoktu. Wulf bir an için uzun uzun ateşe baktı ve alevlerin *Mahkûmiyet*'in üzerinde dans ettiğini gördü.

Gece yarısı kapı tekrar açıldı ve Inys Kraliçesi, vardiyasının üzerine bir gecelik giyerek odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Saçları beline kadar sarkıyordu, banyodan ıslanmıştı.

"Majesteleri. Wulf güçlükle yataktan kalktı ve destek için direğe tutundu. "Glorian.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yaklaşırken ateşin ışığı üzerinde oynaşıyordu. "Seni üzdüm, Wulf.

"Aziz henüz beni istemiyor.

"Sana özel olarak teşekkür etmek istedim. O kadar acı çektikten sonra, yine de bana yardım etmek için geri döndün.

"Glorian," dedi Wulf alçak ve yumuşak bir sesle, "neden Guma Vetalda ile evlenmeyi kabul ettin?

Kadın dikkatle ifadesizleşti. "Diğer şeylerin yanı sıra Inys'e önemli bir çeyiz getiriyor.

"O zaman büyükannenle evlenemez mi? Wulf sinirli bir şekilde sordu. "Yapamaz mısın-

'Çocuksuz dul kalmadığımız sürece kraliçelere yeniden evlenmek yasaktır. Ayrıca, annemin Yscals'a teklif ettiği Inysh varisiydi. Inys, Virtudom'un başında duruyor olabilir ama küçük bir ordumuz var, savaş araçlarımız yok ve mali durumumuz zayıf. Uzun süreli bir saldırıya dayanabilecek durumda değiliz. Yüzünü ondan çevirdi. 'Ve bir kızım olması gerekiyor. Bu işin bitmesine ihtiyacım var, Wulf. Bu benim için çocuk sahibi olmanın en hızlı yolu.

"Onunla ne zaman evleneceksin?

'Onunla zaten vekaleten evlendim. Bir Yscali saray mensubu onun yerine geçti ve ben de gri giydim. Glorian boştu. "Inys'e doğru yola çıktı ya da yakında çıkacak.

"Aziz'in kaburgaları. Senin on altı yaşında olduğunu biliyor mu?" "Emin değilim.

"Biliyorsa, o bir canavar. Kızın çizilmiş yüzüne baktı. "Neyi kabul ettiğini bile bilmiyorsun.

"Gelin odasında neler olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi Glorian sert bir sesle. "Ama Fýredel yaza kadar buraya döneceđine yemin etti - ve Wulf, o zamandan önce çocuk sahibi olmalıyım.

"Neden daha güvenli olana kadar beklemiyorsun?

'Çünkü eğer bir varis bırakmadan ölürsem, İsimsiz Olan da serbest kalacak. Ve Erdemler Konseyi'nin bana bir rahim olarak bakmayı bırakmasını istiyorum - yaratılmış bir kavanoz

Doldurulmak için. Meyve verene kadar insanlarla birlikte savaşmama izin vermeyecekler. Bu yapılmalı, yoksa özgür olamam. Kendi kaderimi seçemeyeceğim. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun - zaten sahip olduğun hayatla değil, sadece yaratabileceğin hayatla görülmek?

"Hayır. Bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim. Wulf gelip onun önünde durdu. "Ama diğer insanların beklentileri ve onlara her zaman boyun eğmemek hakkında bir iki şey biliyorum.

'Bu aynı şey değil. Ben bir kraliçeyim, bir Berethnet. Bedenim hiçbir zaman bana ait olmadı ve olmayacak da, ta ki Inys'e bu ilahi vergiyi ödeyene kadar. Ancak o zaman savaşçı bir kraliçe olabilirim.

Wulf daha fazlasını duyamadı. Onu ellerinden tuttu ve "Benimle yat," dedi.

Kızın ifadesi değişti. "Ne?

Teklif ağzından çıkar çıkmaz geri alması gerektiğini anlamıştı. "Benimle yat," dedi tekrar, daha sert. 'Bırak ben olayım. Kendiniz için bir seçim yapın. Yaşlı prens daha ona ulaşmadan çocuk sahibi olmaya çalışabilirsin.

Inys.'

"Yapamam. Glorian ona baktı. "Bu zina olur. Eğer fark edilirse idam edilirsin.

"Evet. Ve çocuk bir piç olacaktı - bir serserinin, bir hiçin kızı.

"Wulf, sen-

"Öyleyim Glorian. Bu toprakların kanunlarına göre, Lord Edrick bana adını vermeden önce kimsesiz bir çocuktum,' diye hatırlattı Wulf ona. "Ve gizliden gizliye bir prens olduğumdan da şüpheliyim. Onun gözlerinin içine baktı. "Ama biri öğrenirse, böyle bir zamanda pek de umursamayacaklarına bahse girerim.

"Prens Guma'nın bilmesi gerekirdi.

'Eğer iyi bir adamsa, bunu teşvik edecektir. Değilse, en azından başka bir şekilde bakacaktır, çünkü hala Inys'in prens eşi olacak - kış yılları için iyi bir pozisyon ve hak ettiğinden daha fazlası. Tek yapması gereken evliliğin tamamlandığını söylemek.

Glorian onu inceledi. "Bunun için hayatını gerçekten tehlikeye atar mısın, Wulf?" "Atarım.

"Neden?

Çünkü onu böyle kapana kısılmış görünce başka bir şey yapamadı. Arkadaşını Yscalin Prensi'nden başka seçeneksiz bırakamazdı.

Ve içindeki bir şey her zaman onun içindeki bir şeyi çağırıyordu.

"Aşkın bu işte bir rolü olmadığını söylemiştin. Bizimki çağlar boyu sürececek bir aşk olmayabilir,' dedi Wulf, 'ama sana değer veriyorum Glorian. Sen benim ilk gerçek arkadaşımydın.

Hróth'a yerleştim. Koşullarıma katlanmamı kolaylaştırdınız ve eğer izin verirsiniz bu iyiliğinize karşılık vermek isterim. Onun çenesinin altına dokundu. "Kuzenine seni güvende tutacağıma söz verdim.

"Bunu kastettiğinden şüpheliyim.

"Hayır." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, kız da ona karşılık verdi. "Ama Prens Guma'yla yatmanı kastettiğinden de şüpheliyim. Aziz'in kendisinin de buna katlanmanızı bekleyeceğinden şüpheliyim.

Alnını onunkine dayadı. Kadın gözlerini kapadı ve onu orada tutmak için uzandı, serin elleri yüzünü çevreliyordu. Yazdan kalma bir anıyı canlandırdı.

Senden daha çok sevdiğim biriyle karşılaşacağımı hiç sanmıyorum, Wulf. Yaşadığımız sürece hep arkadaş olalım.

Rahmetli babasından başka birine ettiği ilk yemindi bu. Gül bahçesinde parmaklarını aynı dikene batırmışlar ve birbirine bastırmışlardı, kan kana.

"Bir düşüneyim," dedi Glorian nefesinin altından.

"Pekâlâ. Uzaklaştı. "Ailemi görmeye gidiyorum. Erken Bahar Bayramı'ndan sonra döneceğim. Eğer kabul edersen, Inys'te biraz daha kalacağım ve deneyeceğiz. Olmazsa, Kral Einlek'e geri dönerim.

Glorian başını salladı. "Ailene selamlarımı ve önümüzdeki günlerde yapmaları gerekenler için teşekkürlerimi ilet.

"Gönderirim.

"Gitmeden önce bir sorum var. Annem,' dedi Glorian. "Öldüğünde üzerinde ne vardı?

Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. *Mahkûmiyet*'e geri dönmüştü, gri sisin içindeydi. "Kırmızı," dedi sessizce. "Hayal edebileceğin en güzel kırmızı, zengin ve güzel, tıpkı Inyscan gülü gibi.

"Teşekkür ederim. Aziz seni korusun, Wulf.

"Ve sen, Glorian Shieldheart.

Glorian kıpırdamadan döndü. "Wyrn bana böyle seslendi. "Evet, duydum. Sana yakıştığını söylüyorum.

Kadın ona baktı ve adam Hróth'un onun içinde uyandığını gördü, demir ve buz.

59

Güney

Jrhanyam, Güney'in Gülü, on iki yüzyıl boyunca ayakta kalmıştı. Büyük bir ovanın kumlarından yükselmiş, müzik ve ticaretin taç yapraklarını açmış, Spindles'tan su çeken eski yeraltı tünelleriyle beslenmişti. Tunuva Ninuru'yu sokakları boyunca doğuya sürdü, maskeli miğferler takmış asker birliklerinin yanından geçerek kemerli bir kapıdan şehrin içine girdi.

Cesetler yere serpilmişti; yanmış, parçalanmış ya da her ikisi birden. Orada burada, duvarlardaki anahtar deliği açıklıkları su tünellerine giriş sağlıyordu. Bazı Ersyrisler çocuklarıyla birlikte bu merdivenlerden aşağıya koşarken, diğerleri bulabildikleri her şeyle yüzeyde savaşıyordu.

Tunuva kaparasının içine sertçe nefes aldı. Kumaşın içinden bile kömür ve yanan saçların kokusunu alıyordu. Eğer bu saldırı birkaç haftadan fazla sürerse - eğer bir yıldan daha uzun sürerse - o zaman insan hayatının sonu olacaktı. Tarikat bile bunu durduramazdı.

Canthe haklıydı. *Bu bir savaş değil, katliam olacak.*

Wyrmler bir canavar ordusu yaratmıştı. Tunuva, Lasia'dan gelirken bir zamanlar sığır ve geyik olan yaratıklara yeni bir hayat verildiğini görmüştü. Küçük wyrmlerin leşleri kemirdiğini, sürüler halinde şehrin ve kumun üzerinde süzüldüğünü görmüştü. Hepsi birden, her yerdeydiler.

Yine de Canthe'nin ona söylediği şey zihninin ön tarafına yerleşmişti ve tüm çabalarına, etrafındaki tüm kargaşaya rağmen bunu aklından çıkaramıyordu. Nefesi keskin ve sıcak geliyordu.

Ya bu oysa?

Onun yasını tutmuştu. Yirmi yıl boyunca bu yarayla yaşamıştı ve şimdi yara açılmış, kanıyordu.

Ya yaşıyorsa?

Bu düşünceyi bir kenara iterek atını sürmeye devam etti, tepedeki Jrhanyam kalesine doğru. Küller, daha önce hiç görmemiş bir çöl şehrinin üzerine kara kara yağıyordu.

Solunda, bir wyrm bir rüzgâr kulesini paramparça etti, kule aşağıdaki evlerin üzerine yıkıldı ve kalın bir tuğla tozu bulutu ortaya çıktı. Silahsızlar yollarından kaçarken, atlı askerler ellerinde mızraklarla bu bulutun içinden hücum etti. Ninuru, bazıları ağır yaralı olan pek çok insanın yangından korunmak için sığındığı bir pazar yerinin sütun dizisine girdi.

Çıglıklar ve kükremeler birbirine karıştı. Tunuva Ninuru'yu sağa doğru diz çöktürdü. Dışarı çıktıklarında bir kaya parçası bir su sarnıcının kubbeli çatısına çarparak onu bir kafatası gibi çatlattı.

Ersyri evlerinin çoğu taş ya da kilden inşa edilirdi. Çoğunlukla yangına dayanmışlardı - ama şehirde yanacak daha çok şey vardı ve yayılmasını engelleyecek yeterli su yoktu. Alevler kendi rüzgârını yaratıyor, dokunduğu her şeyi, samanı, kumaşı ve eti yiyip bitiriyordu.

Ya annesinin onu karanlık ormanda terk ettiğini düşünerek bu savaşın ateşleri içinde ölürse?

Ninuru kapıya ulaştığında Tunuva eyerinden yuvarlandı. Tunuva tepeye çıkan patikaya doğru ilerlerken, ichneumon alçaktan süzülen küçük bir wyrm'i yakalayıp kuyruğundan tutarak salladı. Onun pelerinini gören muhafızlar sorgusuz sualsiz geri çekildi, yaldızlı zırhları şingirdadı. Tunuva kaleye çıkan merdivenleri tırmandı ve mağaramsı salonlardan, balkonlardan ve fiskiyeli bahçelerden geçti. Hizmetkârlar pencerelerde kümelenmişti.

Gündüzleri taht odası gümüş ve ayna işçiliğiyle parıldardı, tavanı simetrisinin patlayan bir güneşiydi. Şimdi ise zemin kan içindeydi ve avuç içi kadar kalın, kanatlı bir yılan, kafası gövdesinden ayrılmış bir şekilde parçalanmış bir pencerenin yanına yığılmıştı. Karanlık her iki yarıdan da zift gibi akıyordu.

Tahtın kendisi etkileyici bir parçaydı. Som altından yapılmıştı ve sırtında Taumâgam Hanedanı'nın eski bir amblemi olan bir güvercinin tüylü kanatları vardı.

Kraliçe Daraniya üzerine oturmuş, yüzü odanın ortasında asılı duran gümüş alevle aydınlanmıştı. Bir büyücünün çıkarabileceği en nazik ateşti - amaçsız ama güzel, sadece yasaklandığı yerde yanan bir ateş. Apaya uq-Nāra kraliçenin yanında duruyordu, beyaz pelerini kırmızıyla kaplanmıştı.

"Majesteleri," dedi Tunuva.

"Tunuva," dedi Kraliçe Daraniya. Tacı minyatür bir tahttı, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu ve Dwyn İnanci'nin aynalı yakasını takmıştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Sakin tavrına rağmen ince kahverengi elleri tahtın üzerinde sıkıca duruyordu. "Anne adına buradayım," dedi Tunuva ona. Yemin ederim savunacağım

duvarlarınız.'

"Minnettar olurum. Apaya bana atalarımın mezarlarına gitmem gerektiğini söylüyor ama bu kadere meydan okumak gibi görünüyor, değil mi?"

Her biri koyu renk bukleli dört genç kadın - torunları - köşede birbirlerine sarılmışlardı. Koruyucuları şehir dışında olmalı. Apaya yılanın üzerine çıktı ve Tunuva'yı yanağından öptü.

'Tuva,' dedi. 'Gelmeyeceğini sanıyordum. Esbar ichneumon'unun dinlenmesi gerektiğini söyledi.

'İyileşti. Gelmek zorundaydım. Ne kadar oldu?"

"Bu dördüncü gün. Apaya zayıf görünüyor. "Ersyri askerleri daha fazla dayanamaz.

"Ne yapılması gerekiyor? Tunuva onunla birlikte odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Ne yapıldı?"

"Savaşamayacak kadar yorgun olan askerler yaralıları ve savunmasızları mezarlara ve su tünellerine götürüyor. Esbar kız kardeşlerimize liderlik ediyor ve duvarları aşamayan kanatsız canavarları uzak tutuyor. Onu doğuda, Şafak Kapısı'nın dışında bulacaksın.

"Hiç büyük wyrm var mı?"

Sadece bir tane. Onun da Isriq'e yönelik bir saldırıyı denetlediğinden şüpheleniyoruz, iki şehir arasında uçuyor ve mesafeyi koruyor. Ona bir darbe indirene ya da hepimiz yenilgiye uğrayana kadar bu kuşatma devam edecek.

"Ne zaman gelecek?"

Gökyüzü karardığında. Siyu seninle mi geldi?"

'Birazdan yola çıkacak ama at sırtında.

"Evet, Esbar bana Lalhar'dan bahsetti - korkunç. Peki ya Batılı kadın?"

"Canthe hâlâ çok zayıf.

O konuşurken yukarıdan kulakları sağır eden bir gümürtü geldi ve tavandaki toz perdesini salladı. Apaya kılıcını kınından çıkardı. "Esbar'a git," dedi. "Kırmızı pelerini hak et, Tunuva Melim.

"Mancınıklarımızı kullan," diye ısrar etti beyaz cüppeli bir kadın. Wym'leri gökyüzünden vuracaklar.

Tunuva başını sallayarak topuğunun üzerinde döndü ve mızrağını açarak şehre geri adım attı. Bir canavarla karşılaşmak için dönerken ve tüm gücüyle kafasına vururken zaman yavaşladı.

Tarikatta savaş her zaman bir dansı. Çok geçmeden savaşın bambaşka bir şey olduğunu anladı. Bu vahşette neşe yoktu, her darbeyi indirdiğinde heyecan duymuyordu. Sadece ter ve zahmet vardı, bu da onu düşündüğünden daha hızlı yoruyordu.

Mızrağının ucunu bir yaratığa sapladı, kan fışkırarak onu kurtardı, sert ve hızlı bir şekilde diğerine sapladı. Düşmanı isimsizdi, çığlık atıyordu; sadece gazap diliyle konuşuyordu. Kan lekesinin içinde, yarı insan yüzlü bir wyrm gördüğünü sandı.

Kanındaki siden parlak bir şekilde parlıyor, ayaklarını ısıtıyordu. Yine de ilk başta hantaldı. Onlarca yıldır çalıştırdığı bedeni birden ağırlaşmış ve yavaşlamıştı, sanki bir kadeh şarap içmiş gibiydi. Nedenini anlamaya başlaması için altı yorucu öldürme gerekti.

Hepsi dövüşmek için eğitilmişti ama korkularını kontrol altına almak için asla, çünkü Savaş Salonu'nun ihtişamında gerçek bir tehdit yoktu. Prangaları üzerinde tutmak yorucuydu.

Külle kaplanmış bir halde, şehrin içinde ilerledi. Silahı koluyla birdi. Dik bir basamaktan yukarı doğru koşarken, önüne bir şey düştü. Mızrağının sapıyla dişlerinin önünü kesti, kendini aşağıdaki basamakta yakaladı ve daha kurtulmadan Hidat yukarıdan sıçradı ve bıçağını hayvanın boynuna indirdi. Kafa yuvarlanarak uzaklaştı.

"Tunuva. Hidat onu kolundan yakalayıp yukarı çekti. "Tanrı'ya şükür buradasın. Gözleri ateşi yansıtıyordu. 'Tuva, bu bizi aşar. Bütün Güney'i nasıl savunacağız?"

"Elimizden geldiğince. Tunuva üst dudağını koluna sildi. "Ben Esbar'a yardıma gidiyorum.

"Yakında sana katılacağım.

Hidat çatılara geri döndü. Tunuva koşmaya devam etti. Yeleni'nin iki çocuğu koruduğunu, Butnu'nun su tünellerinin girişini savunduğunu, adamların cesetlerden okları kurtarmak için dışarı fırladığını gördü.

Güneye doğru ilerlerken Ninuru ona yetişti ve sonunda şehrin derin dış duvarına ulaştı. Gevşek tuğlaları ve yongaları tutamak olarak kullanarak duvara tırmandı ve diğer tarafta, müstahkem kapı evlerinden birinin yakınına indi. Bir yaratık kalabalığı sırlı tuğladan yapılmış kapıya doğru hücum etti ve Tarikat'ın yirmi kadını tarafından uzak tutuldu.

Kapıdaki meşalelerin ışığında, Esbar'ı çatışmanın ortasında gördü. Çocukluğundan beri her düelloda, her gün yaptığı gibi, hassas bir şekilde keserken, ateş ışığında vambrace'leri parlıyordu. Uluyan bir geyiğin kafasını kesti ve bir diğerini kalbinden bıçakladı.

Ağırılığı olmadan daha iyi hareket edebilmek için pelerinini çıkarmıştı. Tuniği omzundan yırtılmıştı. Yakınlarda, Jeda yaratıkların arasında pençe atıyordu, dişleri kanlı bir gölgeydi.

"Ez," diye bağırdı Tunuva.

Esbar başını kaldırdı ve Tunuva onun ne kadar yorgun olduğunu, savaşın ne kadar uzun ve zorlu geçtiğini hemen anladı.

"Tuva. Rahatlamış bir kahkaha. "Başaramayacağımı düşünmüştüm. "Washtu beni izliyordu.

Birlikte savaştılar, kılıç ve mızrakla. Ne zaman bir yaratık kapıya doğru hamle yapsa, onu geri püskürttüler. Ne zaman bir şey duvarları tırmalasa, ichneumonlar onu aşağı çekip öldürdüler. Daha küçük bir wyrm tepelerinden her uçtuğunda, Tunuva kız kardeşlerini ateşin patlak vermesinden korumak için bir koruma kullandı ve büyü depolarından yararlandı.

Güneş kaybolup gökyüzü siyah üzerine kırmızı ve gri bir renge bürünürken savaşıma devam ettiler. Okçular surlardan ok yağdırıyordu. Hâlâ saldırıların sonu gelmemişti. Sonunda, tüm Jrhanyam'da yankılanan tanıdık ve ürpertici bir ses duyular.

"Büyük Wyrm," dedi Esbar. Kılıcı damlıyordu. "Henüz hiçbir ok ya da mızrak derisini parçalayamadı.

'Mancınıklar. Kemiklerini kırın,' dedi Izi öksürerek. Tuniği kalçasından yukarısı kapkaraydı. "Bu bizim tek şansımız.

"Evet, gidin. Onlara doğru nişan almalarını söyle.

Yayını sırtına asan İzi, sürünün yanından geçerek mancınıkların yüklendiği kayalıklara doğru ilerledi. Tunuva Ninuru'yu çağırmak için ısıklık çaldı, Ninuru ağzından kuyruğuna kadar kan içinde geri döndü. "Esbar," dedi eyerin halkalarına uzanarak. "Bunu dene.

Esbar onun fırlattığı şeyi yakaladı. Mızrak ellerinde parlıyordu. "Tuva, bu bir kalıntı," diye seslendi gürültünün içinden.

"Hayır. Tunuva da onunla birlikte mızrağı kavradı. "Rüyacı Suttu, Mulsub'u yıldız ışığına batırdı. Bunun ne anlama geldiğini şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Ya Canthe ile aynı büyüü kullandıysa?

Esbar ona baktı, yüz ifadesi kararlıydı. "Kapıyı tutun," diye emretti kız kardeşlerine. "Daha yüksek bir yere ihtiyacım var.

Tunuva da onunla birlikte kayalıklara doğru koştu. Kraliyet mezarları kayalıkların batı yüzüne oyulmuştu. Onların ardından kapılar çatırdayarak açıldı ve Ersyri askerlerinden oluşan bir sel, son bir hamle yapmak için kükreyerek dışarı çıktı.

Mancınıkları kullananlar, zincirlerle çekilen ahşap bir platform üzerinde kayalıklarda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Esbar ve Tunuva bunun üzerine tırmandılar. Ağırlıklarını hisseden yukarıdaki biri onları yukarı çekmeye başladı ve platform mezarların üzerinde sallanırken, bir uçtan diğer uca yanan tüm şehri gördüler. Aşağıda, kız kardeşleri küçülmüş, kapılardaki sürüyü yenerek uzaklaştırıyorlardı.

"Kuzeyden geliyorlar," dedi Esbar izlerken.

Tunuva başını salladı. Bir zamanlar bembeyaz olan pelerinine baktı ve kana bulanmış olduğunu gördü.

Tepeye vardıklarında platformdan indiklerinde şehir muhafızlarının en büyük mancınığın kolunu indirdiğini ve Izi'nin onları izlediğini gördüler. Buradan, dumanın arasından yıldız ışığı görülebiliyordu. "Izi, iyileşmek için mezarlara git," dedi Esbar ona. "Yeterince savaştın.

"Ben iyiyim,
Başrahibe-" "Bu bir emirdi.

Izi yenilgisini belli eden bir baş hareketiyle yan tarafını tutarak platforma gitti. Tunuva eski kemik kuleler kadar yüksek duran mancınıkları görmek için boynunu bükte. Duyularına saplanan bir bıçak bakışlarını kuzeye çekti.

"Orada," diye duyurdu, uzaktaki şekli görünce. "Geliyor.

Esbar askerlere, "Emrimle serbest bırakın," diye seslendi. "Ne bir an önce ne de sonra.

Tunuva uçuşunun kenarına çömeldi. Büyük wyrm yanan şehrin ışıltısına geldiğinde, 'Lalhar'ı öldüren bu' dedi. Carmentum'daki katliamı yöneten kişi.

'Dedalugun,' dedi Esbar, saraya gittikçe yaklaşırken. "Ersiriler ona böyle diyor.

Küllerin yaratıcısı.

Askerlerden biri 'Kraliyet Kalesi'ne çok yakın,' diye uyardı. 'Serbest bırakmalıyız, yoksa-'

"Bekle. Dedalugun kanatlarını çırparak kendini kaldırdı ve Esbar "Şimdi!" diye bağırdı.

Askerler bir ipi çekerek ağırlığı serbest bıraktı. Aşağı doğru savruldu ve mancınığın uzun kolu kayayı Jrhanyam'ın üzerine fırlatmak için yukarı doğru sallandı. Hedefine tam böğründen, bir binayı yerle bir edecek kadar sert bir şekilde çarpmadan önce defalarca yuvarlandı.

Askerler zaferle kükredi. Dedalugun, kayalıkları titreten bir sesle Kraliyet Kalesi'nden uzaklaştı. Aşağıda, daha küçük wyrmler ve hayvanlar onun çılgınlığını yankıladı.

"Bağlanmışlar," diye mırıldandı Tunuva. 'Hepsi. Dedalugun efendileri, efendileri.

"Güzel. Esbar mızrağı kavradı. "Umalım da hepsi birlikte ölsün. Dedalugun tehdidi görmüştü. Gözleri bir çift kızıl güneş gibi parlıyordu. Tunuva askerlere,

"Kımıldayın," diye bağırdı.

Wyrm mancınıkların üzerine patlayıcı bir ateş püskürterek onları bir ışık gürültüsü içinde yuttu. Esbar peşinden gitti, Tunuva da peşinden, şehrin ötesindeki aysız karanlıkta kaybolana kadar.

Uçurumun kenarında durdular. Esbar Mulsub'u kaldırdı. 'Fikrimizi değiştirmek için son şansımız,' dedi. 'En değerli eserlerimizden birini atmalı mıyız?

'Ez, o bir silah. Fırlatılmak için yapıldı.

"Biliyorum. Esbar ona kederli bir bakış attı. "Sadece... çok güzel bir mızrak.

"Güzel bir atışla onurlandır onu.

Esbar dudaklarını büzdü. Yüzü sertleşti ve mızrağı geri çekerek çöle doğru nişan aldı.

Dedalugun gölgeden döndü, kanatlarını bir fırtına gibi açtı ve ağzını açtı, içinde ateş yükseliyordu. Tunuva ikisinin de üzerine bir koruyucu atarken, Esbar Mulsub'ı fırlattı, böylece yaratığın göğsüne isabet ederek kalın zırhını delip geçti.

Çılgılığı binlerce bıçağın çarpışması gibiydi, o kadar gürültülü ve korkunçtu ki havanın özünü parçalıyor gibiydi. Tunuva Esbar'ın üzerine atladı ve Dedalugun tam tepelerinden süzülüp pullarından biri Tunuva'yı ısırarak kadar yaklaştığında yere çakıldılar. Öfkesini kükreyerek gecenin içine geri uçu ve geldiği yöne, kuzeye doğru ilerledi.

Gidişini izlemek için kenara doğru süründüler. "Eh," diye iç geçirdi Esbar, "onu tuttuğum birkaç dakikanın tadını çıkardım.

Aşağıda, Jrhanyam yanıyor ve tütüyor.

Bu son kükreme kuşatmayı sona erdirdi. Dehşet Dağı'nın lekelediği her şey geri çekildi ve hayatta kalanları su tünellerinden çıkmaya, ölülerini bulmaya ve bulabildikleri her yerde yatıp uyumaya bıraktı. Yakında başka bir yere taşınmaları, yiyecek ve sığınak aramaları gerekecekti.

Mezar odalarından birinde, Tarikat'ın on iki savaşçısı günlerce süren çatışmalardan sonra iyileşmişlerdi. İçneumonların çoğunda kokuşmuş pençe ve dişlerden kaynaklanan yaralar vardı. Kız kardeşleri mum ışığında çalışarak yaralarını temizleyip kapatırken onlar da bulabildikleri azıcık eti didikliyordular.

Tunuva, Esbar'la birlikte taş bir tabuta yaslanmış uyukluyordu. Jeda ve Ninuru iki yanlarında uyukluyorlardı, çoktan ilgilenmişlerdi. Ayakta geçirdiği neredeyse bir haftanın ardından Esbar, sırtlarında uzun süre önce ölmüş bir kral gibi uyuyordu; pelerini dizlerine kadar inmiş, başı Tunuva'ya yaslanmıştı.

Kendini sağlam ve korkusuz bir lider olarak kanıtlamıştı. Saghul iyi bir seçim yapmıştı.

Gecenin gündüze ne zaman dönüştüğünü söylemek zordu, duman ovanın üzerinde o kadar yoğundu ki. Bir ara Tunuva kıpırdandı ve Esbar'ın gittiğini, Hidat'ın da yanına çömeldiğini gördü.

"Yiyecek bir şey var mı kardeşim?"

"Teşekkür ederim. Tunuva gözleme ve kurutulmuş kuzu eti aldı. "Şehirde ne kadar yiyecek var?"

"Yeterli değil. Wyrmler tahıl ambarlarının yarısını yaktı ve hayvanların çoğunu götürdü. İnsanlar yangınları söndürmek için içme suyu sarnıçlarını kullanmak zorunda kaldılar.

"Anne tarafından.

"Kraliyet Konseyi su tünellerini kullanarak halkı daha fazla barınağın bulunduğu İğdeler'e doğru taşımak istiyor. Kraliçe Daraniya oradaki eski bir sığınak kaleye gidecek. Hidat mezarın girişine baktı. 'Şanslıyız ki Dedalugun Wareda Vadisi'ni bulamadı ama bulduğunda Ersyr için korkuyorum. Burası daha fazla sığağa dayanabilecek bir toprak değil.

Wareda Vadisi en verimli bölgesiydi, kumlar ve Edin Körfezi arasında zengin yeşil bir konikti. "Sadece bir gece arazideydim. Yararlı olabileceğim bir yer var mı?"

"Sanırım Ez idare ediyor. Sen biraz daha dinlen, Tuva.

Tunuva ağır ağır başını salladı. Otuz yaşına geldiğinde o savaştan geri dönebilirdi ama vücudu uykuya hasretti.

Şehri yok olmaktan kıl payı kurtarmışlardı. Şimdi Esbar'ın tüm savaşçılarını aynı anda tek bir yerleşime mi göndereceğine yoksa birkaçına mı dağıtacağına karar vermesi gerekiyordu.

İchneumonlar yaklaştı. Ninuru'ya yaslandı, kan ve ıslak kürk kokusunu aldı ve tekrar uykuya daldı.

Birden güneş yüzüne vurdu, sıcak ve kehribar rengi. Aşağı baktığında çocuğunu göğsünde bir askıya sokulmuş, mışıl mışıl uyurken gördü. Sevgi, kederini tutan barajlardan taşarak geldi, o kadar dayanılmaz güçlüydü ki onu ezeceğini düşündü. Bebeğine bakarken nefes almaya cesaret edemedi, o kadar küçük ve mükemmeldi ki, hala anne karnından buruş buruştu.

Uyu, dedi ona. Uyu, benim mutlu çocuğum, aşkım. Olduğun gibi kal.

Eli onun başını okşamak için sürüklendi. Kavrıldığı tek şey arılarla kaynayan kan lekeli bir bezdi.

İnkâr içinde soluk soluğa kaldı ve sonra uyandı, sırtındaki tabut kadar soğuktu. Bu kez yanında Canthe vardı, saçları kül içindeydi.

"Tuva," dedi, sarsılmış görünüyordu. "Tuva, iyi misin?"

Tunuva felç olmuş bir halde boş kollarına ve lekeli tuniğine baktı. Uzun zamandır onu rüyasında görmemişti. "Canthe," dedi belli belirsiz. "Sadece bir rüya. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce. Adamlardan biri onunla gitmeme izin verdi. Daha fazla yiyecek ve erzak getirdi. Canthe kolundaki iyileşmesi yavaş olan kesiği inceledi.

"Bu bir wyrm'e mi ait?

"Evet. Carmentum'dakinin aynısı.

"Umduğumdan daha çabuk iyileşti. Mızrağı kullandın mı?

"Esbar yaptı. Tunuva tabuttan uzağa eğildi, boynu ağrıyordu. "Mulsub wyrm'i öldürmedi ama ona zarar verdi - kuşatmayı sona erdirecek kadar. Hayalperest Suttu konusunda haklı olmalısın.

"İşe yaradığı için rahatladım. Canthe gelip onun yanına oturdu. "Ascalun'un Sterren'in dokunduğu bir başka silah olduğundan ve İsimsiz Olan'ı bu şekilde yok ettiğinden şüpheleniyorum.

"Başkaları da var mı?

"Belki de. Canthe ona baktı. "Tunuva, Batı'ya dönmek için izin istemeye geldim. Wyrm'lerin orada olduğunu biliyoruz. Onların ve yavruların ne yaptıklarını ve onları durdurmak için neler yapıldığını keşfedebilirim - ama bir yabancı olarak, tek başıma gidemem. Acaba sen de gelebilir misin?

Tunuva başını salladı. "Canthe, şimdi kız kardeşlerimi bırakamam.

"Onlara yardım dokunacak olsa bile mi? Canthe yumuşak bir sesle söyledi. "Eğer Inys'i ziyaret edersek... belki Wulfert Glenn'i de bulabiliriz.

Tunuva onun bakışlarını karşıladı. Güney'in ötesinde keşif yapmak Esbar'a yardım edecekti ama aynı zamanda ona Aldatan'ın topraklarına, karanlık ormana ve onun sınırında bir kenara atılmış olan çocuğa gitmek için de bir sebep verecekti. Rüyasında olduğu gibi çocuğunun ağırlığını yeniden kollarında hissedebiliyordu.

Boğazını, göğsünü ve midesini bir ağrı doldurdu. Kaybın derin acısı ve onu geri alma ihtiyacı.

"Tuva?

Esbar geri dönmüştü. Mezar odasının ağzında durdu, külle tozlanmıştı, elleri kanlıydı.

"Canthe," dedi. "Gelmişsin.

"Başrahibe. Canthe başını eğdi. "Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Beklediğimden daha güçsüzdüm.

"Senin büyünü kullanabilirdik. Mulsub'ın içinde olması gereken büyünün aynısını. Esbar kollarını kavuşturdu. "Dedalugun onunla birlikte uçup gitti, bu yüzden bu yaklaşımı tekrarlayamayız - tabii bu gizemli gücünü başka bir silaha dönüştürmenin bir yolunu bilmiyorsan.

"Keşke yapabilseydim ama bunu yapacak kadar gücüm yok. Yararlı olabileceğim başka bir yol daha var," diye önerdi Canthe. "Aslında ben de tam bu fikri Tunuva'ya söylüyordum.

"Gerçekten mi?

Tunuva ellerini sıktı ve parmaklarını sırtlarında gezdirdi, huzursuzdu. Yan tarafındaki kesik yanıyordu.

"Canthe," dedi, "bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Gözlerini açtığında Canthe dediğini yapmıştı. Kaşlarını soru sorarcasına kaldıran Esbar'la yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Canthe Batı'ya geri dönmek istiyor," dedi Tunuva. "Bizim için keşif yapabilir, Güney'in ötesindeki durumu ölçebilir. Esbar yavaşça başını salladı. "Elbette bir yabancı olarak tek başına gidemez.

"Bu iyi bir fikir," diye kabul etti Esbar. "Wyrmlerin güçlerini nerede yoğunlaştırdıklarını ve başka yerlerde kaç yarattığın yumurtadan çıktığını bilmek faydalı olacaktır, böylece hareketlerini önceden tahmin edebiliriz. Kaşları düşünceyle çatıldı. "Onunla birlikte adamlardan birini gönderebilirim.

"Bence bu kişi yakılmış biri olmalı.

Esbar onaylarcasına homurdandı. "O halde adaylardan biri. Belki Siyu, çünkü onun ichneumon'u yok.

"Ben gidebilirim.

Sessizlik sert bir şekilde çöktü ve çok uzun sürdü.

"Carmentum'dan daha yeni döndün," dedi Esbar, soğukkanlı ve temkinli. "Bizden tekrar uzak kalmaya bu kadar hevesli misin Tuva?"

Tunuva soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Durumu değerlendirebilirim. Güvendiğin birine ihtiyacın var.

"Tuva, seni yarım yüzyıldan fazla bir süredir tanıyorum. Benden bir şey sakladığını anlayabiliyorum. Esbar ona dokunacak kadar yaklaştı. "Canthe sana ne söyledi?"

"Dedi ki-" Tunuva durdu, bunun faydasız olduğunu biliyordu. "Onun Inys'te, hayatta olabileceğini söylüyor.

"Kim?"

"Benim öz oğlum.

Esbar bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Tuva," dedi, "bu nasıl doğru olabilir?"

"Ormandan gelen, garip yetenekleri ve benimkine benzeyen gözleri olan bir çocuk. Arılardan korkan bir çocuk. Yıllar uyuyor. Tunuva gergin bir fısıltıyla konuştu. "Ez, bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Ama ya haklıysa?"

"Tunuva. Esbar onu kollarından tuttu. 'Aşkım, bu delilik. Kız kardeşlerin burada, ben buradayım ve sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Siyu'nun peşinden gitmek için bizi terk ettin ve şimdi-'

"Doğduğu gün ona benim adımı verdin. Bunun onu sonsuza dek bana bağlayacağını ve bu kayıp için onu teselli edeceğimi biliyordun. Şimdi duyuyorum ki bu bir kayıp değil, hırsızlık olabilirmiş.

Hayır. Beni dinle. Acıyı durdurmak istediğini biliyorum. Seni hiç terk etmediğini *biliyorum*. Bunun doğru olmasını ne kadar istediğinizi biliyorum - ama nasıl? Çocuk nasıl olur da

Inys'e kadar gittiniz mi?"

'Bilmiyorum.

"Çünkü hiç mantıklı değil. Canthe bu yaraya dokunmamalıydı. Esbar onun başının arkasını kavradı. "Tuva, lütfen. Buraya kadar geldin. O çukura geri kayma. O öldü, aşkım. Yıllardır ölü. Bu asla senin hatan değildi. Bırak onu gitsin."

"Yapamam. Sesi ağır bir yükü tutan bir kol gibi titriyordu. "Yapamam, Esbar. Asla yapamam.

Bunu ilk kez itiraf ediyordu. On sekiz yıldan uzun bir süre boyunca tuğla tuğla, gün be gün inşa ettiği o barajlar şimdi tuzla buz olmuştu. Keder onu ta o su dolu kovuğa kadar sürüklemişti ve şimdi kendine gelmenin tek bir yolu vardı. Canthe ona elini uzatmak için elini uzatmıştı.

Onu kollarında hissedebiliyordu, tüm minik parmakları onunkilerden sadece birinin etrafında kıvrılmıştı. Sıcak ve yumuşaktı ve mışıl mışıl uyuyordu ve gülüyordu, rüyalarında gülüyordu ...

"Tuva. Esbar şimdi rahatsız görünüyor, korkmuştu, onun ciddi olduğunu fark etmişti. "Bu çocuk şans eseri senin öz oğlun o l s a bile, bir yabancı gibi olacak. Inys onu Aldatan'a tapan birine dönüştürmüş olacak. Ya seni bir kâfir, bir cadı olarak reddederse?

'Öyle olsun. Onun yaşadığını bilirim. Canthe ona zalimce davrandıklarını, hep ağladığını söylüyor. Bizimle ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorsun. Yanakları ıslaktı. "Denedim. Bütün bu yıllar boyunca denedim. Sen de beni teselli etmeye çalıştın. Ama bir kız kardeş kendi etine yapışmamalı. O her zaman taş olmalı. Uzun zamandır taş olmak çok zordu - o gün içimde açılan deliğin etrafında büyüdüğüm halde kederim geçmiş gibi davranmak.

Esbar acı dolu bir sessizlikle ona baktı, gözleri öfke, acıma ve sevgiyle doluydu.

"İhanete uğramış olmalıyız," diye fısıldadı Tunuva. 'Bizden bir çocuğu kimin çaldığını bilmek istemiyor musun?

Hayır, Tunuva. Bu anı benimle birlikte yaşamamı istiyorum. Bu sefer seni takip edemeyeceğimi biliyorsun. Esbar tutuşunu sıkılaştırdı. 'Tıpkı dünyaya ilk adımlarımızı attığımız gibi, bu savaşla da birlikte yüzleşmemiz gerekiyordu. Beni bir daha bırakma. Lütfen.

Esbar ona sadece bir kez böyle yalvarmıştı, Tunuva kederinin en dip noktasına, hiç bitmeyen bir geceye gömüldüğünde. Tek istediği bunun sona ermesiydi.

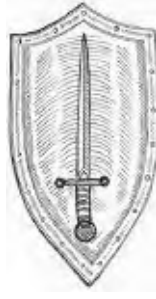
Lütfen, Tuva, savaş. Esbar onun önünde diz çökmüş ve yüzünü kavramıştı, gözlerinde yaşlar vardı. *Bana geri dönmek için savaş aşkım, yoksa ben de seninle birlikte*

Karanlık. Seni karanlıkta bırakmayacağım.

"Buna ihtiyacım var," dedi Tunuva. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Özür dilerim. Elimden kayıp gitmesine izin veremem.

Esbar o ana kadar hiç bu kadar boş, bu kadar kasvetli görünmemişti.

'Seni durduramayacağımı görüyorum. Benim Tarikat için savaşmaya kararlı olduğum gibi senin kalbin de buna kararlı. Arkasını döndü. 'Bırak yabancı seni umutsuz bir kovalamacaya sürüklesin. Seni buna karşı uyarmıştım. Her şeyin bir hiç uğruna olduğunu anladığında ve bu durum kalbini tekrar paramparça ettiğinde, sahip olduğun ve yeterli olmadığına karar verdiğin şeyleri sana hatırlatmak için ailemle birlikte burada bekliyor olacağım.

60

Batı

Baharın vaadi ayazın buzlarını çözüyordu. Başka, daha yumuşak bir zamanda, Wulf bunu görmek için Inys'te olmanın tadını çıkarırdı. Yeşilin ağaçlara dönüşünü ve çan çiçeklerinin fundalıkları süsleyişini izlerdi. Kuşlar yuvalarını yaparken Mara'yla birlikte maydanoz ve sarımsak toplardı. Çocukken yaptığı gibi kuzulama için babasına katılabilirdi.

Bu yıl öyle olmadı. Göllerde her şey sessizdi, sanki kuşlar bile tehlikeyi hissedebiliyordu, ki muhtemelen hissediyorlardı. Şimdiye kadar veba belirtisi görülmemişti.

Summerport, Lord Koruyucu'nun emriyle kapatılmıştı. Geçidi tekrar riske atmak istemediklerinden, önce Merroworth'a gitmişlerdi; burada bazı gemilerin Inysh sularında balık tutmasına ve kıyıya yanaşmasına hâlâ izin veriliyordu ama ötesine geçmelerine izin verilmiyordu. Bir karve onları Fens'in ötesine, Queens' Lynn limanına götürmüştü. Şimdi haithwood'a ve onun eşiğindeki malikâneye yaklaşıyorlardı.

Bu orman Wulf'un içine her zaman korku salmıştı. Bugün ise içini yakıcı bir kararlılıkla dolduruyordu.

Üçü Langarth'a ulaştığında Thrit, "Çok tuhaf," diye gözlemledi. "En azından bacalar tütüyor.

"Bu babamın evde olduğu anlamına gelmez. Wulf atından indi. "Hizmetçiler ateşi yanık tutuyor.

'Hróthi çeteleriyle uğraşmak yorucu olmuş olmalı.

hizmetkarlar, Lord

Wulfert.' "Çene çalmayı

bırak.

"Bu arada, babana nasıl hitap edebilirim? Thrit ilgiyle sordu. "O Lord Edrick ya da Baron Glenn," dedi Mara. "Babam da Lord Mansell.

Peki ya varis olan kardeşin?

Roland. Efendi Roland, eğer kibar olmak istiyorsan, ama Rollo hava atacak ya da kibarlık taslayacak biri değil.

'Yani o bir lord değil ama Goldenbireh'in varisi Helisent Beck bir leydi. Nasıl yani?

'Leydi Helisent bir kontun tek çocuğu. Babamız bir baron, daha düşük bir rütbe. Çocuklarının hiçbiri unvan almaz.

Thrit bilgece başını salladı. "Hróth'ta bu çok daha basit. Reis ya da değil.

At arabası bulamayınca atları kendileri bağladılar. "Yani," dedi Thrit, "babana Inys'teki en güçlü adamı gözetlemek istediğimizi söylemek için buradayız, bir kafir olup olmadığını görmek için.

Wulf bıyığını okşadı. "İşin özü bu.

"İşinden alıkoymuyorsa, adamın eski geleneklerden birkaçına saygı duymasının bir önemi var mı?

'Onun özel inançları beni çok fazla ilgilendirmiyor. Bardholt da bir zamanlar kafirdi,' dedi Wulf. 'Einlek'e ettiğim yemini önemsiyorum. Biz ayrılmadan önce Kraliçe Glorian'ın güvende olduğundan emin olmak istiyorsam, naibinin nasıl bir adam olduğundan emin olmalıyım.

"Bana uyar. Thrit kürk şapkasını çıkardı ve saçlarını düzeltti. "Burası o acımasız başkentten daha iyi.

'Evet,' dedi Mara. 'Bu kadar çok şey harap olmuşken orada işler çok geçmeden ters gidecek. Hendeği geçtiler ve Mara anahtarını kullanarak ana kapının kilidini açtı. "Baba, Rollo, burada mısınız?

Kimse cevap vermedi. Alt odaları aramak için ayrıldılar ve Büyük Salon'da tekrar buluştular.

"Kimseyi göremiyorum," dedi Wulf şaşkınlıkla.

"Sanny burada. Aşçımız,' diye ekledi Mara, başını sallayan Thrit'e. 'Babamın Deorn Kontesi'yle birlikte olduğunu ama bu gece döneceğini söylüyor. Rollo ve babam halkı silahlanmaya çağırmaya gittiler. Gözlerini ovuşturdu. 'Akşam yemeğinin yeterli olmasını sağlayacağım. Siz ikiniz biraz dinlenin. Thrit'e bir oda gösterir misin Wulf?

Wulf Thrit'i dehlizlerden geçirdi ve merdivenlerden yukarı, hendeğin üzerinde çıkıntı yapan en sevdiği misafir yatak odasına çıkardı.

"Demek burada b ü y ü d ü n , " dedi Thrit, etrafına ilgiyle bakarak. "Güzel bir yer. Çantasını ve silahlarını yere bırakıp omuzlarını silkti. "Haithwood hakkında konuştuğunda, hemen kapının önünde olduğunu düşünmemiştim.

'Bazen babamın beni neden oraya bu kadar yakın tuttuğunu merak ediyorum. Rathdun Sığınağı ara sıra çocuk alır. Beni kimsesizler tekerleğine tıkıp kurtulabilirdi.

"Buluntu çarkı mı?

"Terk edilmiş bebekler için sığınakta bir ambar. Kutsal kişi onları bulmadan önce açıkta kalıp ölmelerini engeller. Wulf ocağı yakacak odunla doldurdu. 'Ailemiz ağaç sınırının ötesine geçmemize asla izin vermezdi. Roland izin verirdi, çünkü en büyükleri oydu ve ne kadar korkusuz olduğunu kanıtlamaktan hoşlanırdı. Babam gördüğünde o kadar öfkelenmişti ki Rollo'nun derisini yüzeceğini sandım.

'Orada hiçbir şey olmayacak, Wulf. Tıpkı Hróth'un donmuş göllerinde hiçbir şey olmadığı gibi.

'Bazı şeyler var. Kurtlar, mağara ayıları falan. Ateş topuzunu çıkardı. "Adımı böyle aldım. Babam beni bulduğunda yakınlarda bir kurt vardı. Onu korkutup kaçırmış ama sonra beni koruyup korumadığını merak etmiş. Bana Eski Inysh'te *kurt kalbi* adını verdi.

Çırayı tutuşturdu. Alev ortaya çıkar çıkmaz, gemideki, onun üzerindeki ateşi görerek ateş topuzunu bıraktı.

"Wulf?

"Ben iyiyim. Alnı nemlendi. "Buraya geldiğin için teşekkürler Thrit. Ateş topuzunu aldı ve ayağa kalkarak aleti kemerine geri taktı. "Sauma'yla birlikte yelken açabilirdin.

"Ve ormanda büyük bir macerayı kaçırmak mı? Thrit homurdandı. "Hiç şansın yok. Wulf biraz gülümsedi. 'Senin yanından ayrılmak gibi bir planım yok. Bir şeyleri gömüyorsun Wulf Glenn - her zaman gömdün - ama *Mahkûmiyet*'te gördüklerini ne kadar derine gömersen göm, tekrar ortaya çıkacaktır. O zaman yalnız kalmamalısın. Bardholt'un bile savaş hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Biliyorum. Wulf derin bir nefes aldı. "Hâlâ öldüğüne inanamıyorum.

"Evet. Thrit kollarını kavuşturarak yatağın direğine yaslandı. "Kraliçe Glorian nasıl?

Wulf ateşin tahtayı tutuşunu izledi. "Onunla yatacağımı söyledim. "Ne?

"Onunla yatacağımı söyledim," dedi tekrar, neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Çocuk sahibi olmasına yardım edeceğimi söyledim.

Thrit inanmayan bir kahkaha attı. Wulf ona baktı ve gülümsemesi dudaklarından düştü.

"Wulf-" Burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Regny'ye ne olduğunu biliyorum. Wulf gerildi. "Düşündüğünden daha az kurnazsın. Ceza almadan kurtuldun ama Glorian Inys'in Kraliçesi, Aziz'in kanı. İdam edilirsin. Aklını başına topla.

Inys'in aklını başına toplaması gerek. Erdemler Konseyi şimdi bir varis olması için ona baskı yapıyor.

"Muhtemelen evlilik içinde doğmuş meşru bir varis.

"Evet ve Lord Robart onu kendisinden neredeyse altmış yaş büyük bir prensle evlendirdi.

Thrit ona baktı. "Aziz. Kalçalarının üzerine oturdu. "Bu yüzden Lord Robart'tan şüpheleniyorsun.

Wulf sertçe başını salladı. "Einlek bana onu güvende tutmamı söyledi ve ben de öyle yapacağım. "Aziz, Wulf, onu *öldürmek* istediğini sanmıyorum.

"Mesele o değil," dedi Wulf sessizce. Thrit bir kaşını kaldırdı. "Evet, çok güzel bir kız. Bunun büyük bir zorluk olacağını iddia etmiyorum. Ama ben ve o - o şekilde değil. Çocukken her zaman arkadaş kalacağımıza dair yemin etmiştik. Yaşlı bir adamın onu sürmesine izin verirsem nasıl bir arkadaş olurum?

Thrit yüzünü buruşturdu. "Sağlam bir argüman," dedi, "ama Aziz aşkına, Wulf, dikkatli ol. Onunla zina etmek vatana ihanettir. Kafan bir kazığa geçirilemeyecek kadar yakışıklı.

Yapacağım. Her halükarda beni seçmeyebilir.

"Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Thrit gülümsedi. "Bunu yapmaması aptallık olur.

Wulf o karanlık gözlere bakarken kaşlarını çattı. Thrit boğazını temizledi ve arkasını döndü.

"İkimiz de biraz dinlenmeliyiz," dedi. "Bu akşam görüşürüz. "Tamam.

Koridorda duran Wulf, bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

Uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için kendi odasına gidip uyumayı düşündü. Bunun yerine aşağıya indiğinde Mara'yı, geçmişte sık sık yaptığı gibi, kucağında bir kitapla şömineye gömülmüş halde buldu.

Aklına bunun Langarth'a son ziyareti olabileceği geldi. Fýredel sürüsüyle birlikte geri döndüğünde, merhamet olmayacak ve yıkımın sonu gelmeyecekti.

Kız kardeşinin yanına oturdu ve onu kollarının arasına alarak başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu ne içindi?" dedi kız kardeşi ona bakarak.

"Hiçbir şey için.

Mara uzanıp onun yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Sana söylemek istedim - çünkü hiç söylemedim ve senin ölüp gittiğini düşündüğümde bundan büyük pişmanlık duydum - babamın o ağaçlardan bir bebek çıkardığı gün hayatımın en güzel günüydü.

Wulf yutkundu, gözlerinde sıcaklık vardı. Mara ona yaslandı ve uyudu.

Önce, panjurlara çarpan dolu tanelerinin onu uyandırdığını sandı. Mara onun yanında kıpırdandı, gözleri açıldı. Giriş holünde ayak sesleri ve sesler duyduklarında ikisi de sustu.

"Önce onunla konuşmama izin ver," diye fısıldadı Mara. "Seni görürse sinirsel bir şoka girebilir.

Babalarıyla buluşmak üzere oradan ayrıldı.

"Mara," dedi Lord Edrick şaşkınlıkla. 'Leydi Marian'la birlikte olacağımı sanıyordum.

Ne zamandır buradasın?"

'Uzun sürmeyecek. Daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum,' dedi Mara. Wulf yavaşça onların seslerini takip etti. "Baba, sana çok güzel haberler getirdim ama sanırım oturmak isteyebilirsin.

Wulf artık Lord Edrick'i görebiliyordu. Daha da yaşlı görünüyordu, sağanak yağmurdan ıslanmıştı. "Nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum. Pelerinini bir hizmetkâra verdikten sonra Mara'nın onu oturması için yönlendirmesine izin verdi. "Ama seni görmek beni rahatlattı, tavuk. Seni kuzeye getiren nedir?

Mara omzunun üzerinden Wulf'a baktı. Işığa doğru adım attı. Lord Edrick onu gördü ve yüzü solgunlaşarak geriye çekildi.

"Mara," dedi kısık sesle, el yordamıyla Mara'nın elini tutmaya çalışarak. "Bir hayalet görüyorum. Azizim, Halgalant'tan geliyor.'

"Hayır, Peder. Benim,' dedi Wulf, korkudan ölmek üzere olabileceğinden endişelenerek. "Hayatta kaldım.

Lord Edrick kaskatı kesilmişti. Sonunda konuşmak için çenesini kırdığında fısıldadı, "Gerçekten sen misin?" Neredeyse hırıltılı bir sesle ayağa kalktı. "Wulfert. Oğlum benim. Onu sımsıkı kucakladı ve Wulf bir kez daha ağlamamaya çalışarak ona sarıldı. Yaşadığı onca zorluktan sonra, babası tarafından sıkıca kucaklanmak asla ifade edemeyeceği bir rahatlamaydı.

Lord Edrick'i yatıştırmak biraz zaman aldı. Mara ve Wulf onu Büyük Salon'un sıcaklığına götürdüler ve titremesini bastırmak için bir kadeh arpa şarabı getirdiler. Wulf onun yanına oturdu ve ona her şeyi anlattı.

Lord Edrick sözlerini bitirdiğinde, "Aziz araya girdi," diye homurdandı. "Tek açıklaması bu. Gençken soğuğu hiç hissetmediğin doğru ama Kül Denizi-' Kadehini boşalttı. "Roland ve Mansell'i geri çağırman gerekecek.

"Henüz değil. Mara ona biraz daha şarap doldurdu. "Baba, Wulf ve benim bir konuda yardımına ihtiyacımız var.

"Ne olursa.

Wulf'la birlikte Leydi Helisent Beck'le buluşmalarını ve Lord Robart'la ilgili korkularını anlattılar. Onlar konuştukça babaları sakinleşiyor, gerçekleri açıkça gözden geçiriyordu.

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde, "Lord Ordan bana yıllar önce o lambalardan bahsetmişti. Ben hiçbir şey görmedim, bu yüzden ikimiz de konunun kapandığını varsaydık. Helisent'ten aksini duymak garip. İçti. 'Prens eşimiz. Adını biliyor musun?'"

"Guma Vetalda.

"Hart Grove'un Ermiş mi?" dedi şaşırarak. 'Azizim, yetmişli yaşlarında olduğunu fark etmemiştim. Neden bu kadar geç yaşta evlendiğine dair hiçbir fikrim yok - zaten o madenlerle zengin ve rahat. Onlarca yıldır daha fazla güç istediğini söylüyorlar. Kız kardeşinden birkaç nefes sonra doğdu, yoksa Yscalin Kralı olurdu.

Wulf babasının düşünmesini izledi. Lord Edrick'in gizemlere karşı her zaman bir zaafı olmuştu.

"Bütün bunlar aklımı kurcalıyor," diye mırıldandı. 'Lord Robart'ın bize burada talimat verdikten sonra Ascalun'a döndüğünü sanıyordum. Eğer hâlâ Parr Şatosu'ndaysa-' Kaşları çatıldı. 'Sanırım ne yaptığını ve Erken Bahar Bayramı için fundalıklara gidip gitmediğini görmek için ikinizin orayı gözetlemenizde bir sakınca yoktur.

"Onu takip edebiliriz," dedi Wulf. Hatta onu iş üstünde bile yakalayabiliriz.

'Onu suçlamak için kutsanmış bir tanığa ihtiyacınız var. Erdemliler Konseyi'nden biri.

"Bir tane bulabilir miyiz?"

"Belki. Lord Edrick ikisine de baktı. "Tek başınıza araştırmak yerine ikinizin bu konuda bana gelmenize sevindim ama Lord Robart'ın benden çok daha fazla güce sahip olduğunu biliyorsunuz.

O anda Thrit yeni kıyafetleriyle kapıda belirdi. Wulf onu çağırdı.

"Baba," dedi, "bu Isborglu Thrit.

"Ah, meşhur Thrit. Lord Edrick ona sıcak bir şekilde hitap etti. "Ocağınız için ateş.

"Salonunuz için neşe, lordum. Thrit göğsüne bir yumruk indirdi. "Sonunda sizinle tanışmak güzel.

"Ve seninle, oğlum. Wulf yıllardır bize senden övgüyle bahsediyor.

Thrit gülümseyerek Wulf'a baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle mi?"

"Evet. Kayıplarınız için çok üzgünüm - kral ve lith'iniz. Zalimce bir şey. Ama belki Kraliçe Glorian'a aramızda yardım edebiliriz. Lord Edrick ayağa kalktı ve Mara'yı kolundan tuttu. "Akşam yemeği için bize katıl, Thrit. Yolda duyduklarıma göre, masalarımızda uzun süre iyi yemek olmayacak.

Bonesetter onu görmeye geldiğinde Glorian Kraliyet Kançılaryası'na yerleşmişti. Bütün gün eski hazine kayıtlarını taramış, zihnini bu kayıtlarla meşgul etmeye çalışmıştı.

Saray farelerinden biri miyavlayarak eteklerini kokladı. Mola verdiğinde onu kucağına alıp okşadı. Güneş kaybolmuştu ve mumlar tutacaklarının içinde kısık kısık yanıyordu.

O rakamları hiç anlamamıştı ama Helisent ve Julain anlamıştı. Söyleyebildikleri kadarıyla Lord Robart doğruyu söylemişti. Kraliçe Sabran tutumlu davranmış, Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nın yıkımını onarmaya yardım etmişti ama evliliği zenginlik için değil barış içindi. Kral Bardholt çeyiz getirmemişti. Skiri Longstride için silaha sarıldığında ailesi fakirdi.

Glorian durumun vahim olduğunu biliyordu ama bu korktuğundan da kötüydü. Ataları kasada delikler açmış ve altının tükenmesine izin vermişti. Inysh tarihinin en kötü üç kraliçesi tarafından görmezden gelinen ya da fark edilmeyen geçmişteki zimmete para geçirme olaylarına dair kanıtlar da vardı.

Cevap Prens Guma'ydı. O kadar zengin olduğu söylenirdi ki, zümrütlerle kaplanmış tabaklardan yedi. Glorian parmağındaki yüzüğe baktı, Saurga Dağları'ndan gelen sarı altın.

Wulf'a gelin odasında neler olduğunu bildiğini söylemişti. Bir dereceye kadar doğrudu ama hiç kimse onu ince ayrıntılardan haberdar etmemişti. Sonunda Julain inceliklerden vazgeçmiş ve annesine sormuştu.

Glorian şimdi Wulf'un bu birleşmeyi engellemeye neden bu kadar hazır olduğunu anlıyordu. Günlerce onun teklifi üzerinde düşünmüş, riskleri tartmıştı.

Wulf onun arkadaşıydı ve ona güveniyordu. Bunu onunla yapma düşüncesi, kulağa çok utanç verici ve müdahaleci gelen şey - utangaç hissetmesine neden oldu ama derisinden çıkacak kadar hasta hissettirmedi. Onunla birlikte buna katlanabileceğini düşündü.

Zina, Yoldaşlık Şövalyesi'ne yapılabilecek en büyük hakaretti. Annesinin ona öğrettiği her şeye ters düşerdi - her zaman mükemmel ve erdemli olması gerektiğine dair.

Wulf'a yönelik tehlike onu rahatsız ediyordu. Bir kraliçe bir ilişki yüzünden cezalandırılmayabilirdi ama sevgilisi cezalandırılabilirdi.

"Kraliçe Glorian.

Başını kaldırdı. "Evet, Sör Bramel?

Muhafızları tam zırh giymişti. "Mastress Bourn görüşmek istiyor.

"İçeri alın.

Neredeyse aynı anda, Glorian'ın ilk başta ölü bir tilki olduğunu düşündüğü şeyi tutan kemikçi ortaya çıktı.

"Majesteleri. Genelde soğukkanlı olan Bourn, şimdi öfkesini dizginlemek için titriyordu. "Beni bağışlayın ama Vekilharçlık Konseyi'ne çoktan gittim ve beni dinlemeyecekler.

"Elimden gelirse size yardım edeceğim, Başrahibe Bourn.

'Inys, Fens'teki bu hastalığa karşı daha sert önlemler almalı. Çok gevşek davranıyoruz. Az önce çamaşırcıları ziyaret ettim, çamaşırlara ağız yoluyla beyaz şarap üflüyorlardı.

"Ne için?

Florell köşeden, 'Islak kürkler böyle canlandırılıyor,' dedi. "Bir sorun mu var, Mastress Bourn?

"Evet leydim, ciddi bir sorun var," diye sert bir cevap geldi. 'Hastalık, nefes, kan ya da meme sütü gibi bedensel atılımlarla yayılabilir. Bu tür uygulamalar derhal durdurulmalıdır.

"Peki yağmur ya da kardan sonra kürkler nasıl tazelenecek?

Bourn derin bir nefes aldı. "Onları fırçalayın, Leydi Florell. Ateşte ısıtın.

Florell savunmaya geçerek, "Siz bir kemikçisiniz, hekim değil," dedi. "Doktor Forthard ne diyor?

"Forthard hâlâ çoğu Inysh hekimi gibi diş kurtları ve kurbağa taşlarıyla ilgileniyor. Ben ilgilenmiyorum. Bourn kürkü yere bıraktı. 'Majesteleri, Doğu'ya kadar dünyanın dört bir yanındaki şifacıları öğrendim. Lord Robart limanları kapatarak iyi bir başlangıç yaptı ama kendisi uzakta ve diğer Ruhani Dükler de bu konuyu ciddiye almıyorlar. İnsanlar ağızlarına ve burunlarına bez takmak zorunda.

"Bekle. Sen Doğu'ya mı gittin? Glorian okumakta olduğu defteri kapattı. "Gerçekten mi?

Bourn tereddüt etti. "Orada doğdum," dedi sonunda. "Annem Inysh, babam Erysi'li bir bakırcıydı. Doğu'da satış yapmak istiyordu, bu yüzden küçük bir Güney yerleşim bölgesine katılmak için yelken açtılar. Inys'i ilk kez on altı yaşındayken, annem eve döndüğünde gördüm.

"Doğu'da nerede?

"Mozom Alph, Sepul Krallığı'nda.

"Hiçbir geminin Abyss'i geçemeyeceğini sanırdım," diye nefes aldı Glorian. "Ailen o kadar uzağa nasıl gitti?

"Sadece tek bir deniz yolu var - Gemilerin Felaketi. Limana ulaşmak için Kuzey Ovası'nı batıdan doğuya geçmek gerekiyor. Bu uzun ve zorlu bir yolculuk ve çoğu gemi Bane'de batıyor ama o kıtaya ulaşmanın tek yolu bu. Annem iki kez hayatta kaldığı için şanslıydı.

Başka bir kraliyet, çok uzakta. Glorian ilk kez merak etti. "Söyleyin bana, Mastress Bourn," dedi, "Doğulular Inys'te bizim bilmediğimiz herhangi bir sanat biliyor mu?"

'Ne demek istediğinizden emin değilim, Majesteleri. Bağışlayın beni.'

"Ascalun büyüğü bir kılıçtı. Dünyada büyü olmalı. Doğu'da hiç gördünüz mü?"

Bourn kararsız görünen hanımlarına baktı. "Hayır, Majesteleri. Doğulular da bizim gibi sıradan insanlar," dediler. "Doğüstü güçlere dair hiçbir kanıt görmedim."

"Tanrıları var mı?"

"Sepulilerin çoğu gökyüzü ve su tanrılarına taparlardı ve bunların rüzgârlarla uçtuğu söylenirdi."

"Rüyalarda konuşabiliyorlar mıydı?"

"Glorian, bu sapkınlık," dedi Adela endişeyle. "Yapmamalısın-"

"Sus, Adela."

"Bilmiyorum," dedi Bourn. 'Annem beni Altı Erdem'i takip etmem için yetiştirdi. Sepuli'lerin bir zamanlar tanrıların aralarında yaşadığını ama derin bir uykuya çekildiklerini iddia ettiklerini biliyorum. Islak kürkü havaya kaldırdılar. "Lütfen, Majesteleri. Daha sıkı tedbirlere ihtiyacımız var. İnsanlar mümkün olduğunca evlerine kapanmalı, ellerini yıkamak için sirke ya da şarap kullanmalı, ağız ve burunlarını bezle kapatmalı."

Florell kaşlarını çattı. "Hangi olası nedenle?"

"Bu vebanın nasıl yayıldığını daha iyi anlayana kadar tüm önlemleri almalıyız, Leydi Florell."

"Naibim olmadan hiçbir şey yapamam," diye hatırlattı Glorian kemikçiye. 'Benim burada yetkim yok, Mastress Bourn. Lord Robart bu yetkiyi kendisinde taşıyor. Ama Naiplik Konseyi'nin geri kalanını ikna etmeye çalışacağım.'

Bourn suratsız görünüyordu. Selam vererek geri çekildiler ve Glorian'ı hanımlarıyla birlikte sessizlik içinde bıraktılar.

"Ne tuhaf bir insan. Florell öfkeyle başını salladı. "Ağzımızı ve burnumuzu bezlerle kapatmışlar - nasıl nefes alacağız?"

"Glorian, başkenti terk etmeliyiz. Adela ellerini ovuşturdu. "Wyrn geri dönmeden ve veba gelmeden önce."

"Yapamayız," diye hatırlattı Glorian ona. "Naiplik Konseyi Lord Robart'tan emir almadan harekete geçmeyecektir."

"Yani Fýredel'i beklemek için anneler gibi dikilecek miyiz? Julain hayal kırıklığına uğramış bir halde, dedi. 'Sarayın naibe ihtiyacı var. Lord Robart neden şimdiye kadar dönmedi?"

'Bana bir mektup gönderdi. Erken Bahar Bayramı'na kadar eyaletinde kalmak istiyor.'

Helisent yavaşça başını çevirdi. "Neden?"

"Haithwood'u denetlemek için. Silah yapımında kullanılmak üzere ne kadar kereste kesilebileceğini öğrenmek istiyor."

"Ama bunu baronlar yapabilir."

"Halkı toplamakla meşguller, savaş için silahlandıklarından emin olmak istiyorlar. Glorian şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Aziz Helly, sanki bir buz ruhu görmüş gibisin. İyi misin?"

"Evet. Helisent yutkundu. "Özür dilerim, biraz baygın geldim. İzninizi isteyebilir miyim?"

"Elbette."

Kadın giderken Glorian naibinin bir an önce dönmesi için dua etti, böylece onun planını duyabilecekti. Bir planı olduğunu umuyordu.

Babası Hróthi kardeşlerine karşı savaşmıştı. Savaş yaralarından bazılarını görmüş, insan zulmüne dair hikâyelerini dinlemişti - ama düşman insandı. Güce güçle karşılık vererek kazanmanın mümkün olduğunu biliyordu. Glorian'ın böyle bir garantisi yoktu.

Baba, sen olsan ne yapardın?

Şehirden gelen çığlıklarla irkilerek başını kaldırdı. Kedi tıslayarak kucağından atladı. Birkaç dakika içinde penceredeydi ama meşalelerden başka bir şey göremeyecek kadar karanlık olduğunu fark etti. Kapıyı fırlatıp açtı ve koridora adım attı.

"Sör Bramel?" diye seslendi. "Sör Bramel!"

Yerinden kalkması bir dakika sürdü. Lord Robart'ın Dame Erda Lindley'nin yerine kendi evinden gönderdiği yeni ortağı Dame Rose Suddow da onu takip ediyordu.

'Majesteleri,' dedi Sör Bramel, 'az önce şehrin dışında yaratıkların toplandığına dair bir haber aldım. Kapılar kapatılmış ama görünüşe göre bu şeytanlardan bazılarının kanatları var.'

"Wyrmler mi?"

"Emin olmak için onlara benzer bir şey."

Fýredel yalan söylüyordu. Çatallı bir dile güvenilmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. "Ne yapmalı? Florell, Sör Bramel'e sordu. "Lord Robart savunma için planlar bıraktı mı?"

"Bana söylenen tek şey Kraliçe Glorian'ı korumak ve onu içeride güvende tutmak."

Eğer bu yaratıklar vebayı solurlarsa, Ascalun yakında düşecekti. O daha ne olduğunu anlamadan Glorian, "Bana zırh getirin," dedi.

"Majesteleri mi?"

"Bana zırh getirmenizi istemiştım, Sör Bramel. İkisi de kıpırdamayınca Glorian onlara doğru yaklaştı. "Taç giymemiş olabilirim ama ben

Inys - ve tahta oturduğumda, konumuma saygı duyanları hatırlayacağım'.

Dame Rose yüzünü buruştururken, Sir Bramel sadece düşünceli görünüyordu. "Pekâlâ," dedi. "Yaverimi cephaneliğe göndereceğim.

'Kraliçelerin Kulesi'ne gönder. Beni oraya götürebilirsiniz.

Glorian onun gidişini izledi. Dame Rose başka bir şey söylemeden ona Kraliyet Kançılıyası'ndan çıkarken eşlik etti.

Bırakın onu savaş oyunu oynamak isteyen aptal bir çocuk sansınlar. Bunu hak etmişti. Bir wyrm'le ilk karşılaştığında eteklerini kirletmişti. Bu sefer, elinde kılıcıyla bir atın üzerinde savaşa gidecekti. Halkına, onları annesi ve babası kadar sevdiğini gösterecekti. Kendisinin Küçük Glorian olmadığını.

Sör Bramel zırhı onun yatak odasına getirdi. "Annen senin için hiç posta yaptırmadı ama yaverim sana uyacak bir ceket buldu. Durakladı. "Oraya gitmek istiyorsun, değil mi? Glorian sessiz kaldı. "Majesteleri, ben buna karşı çıkarım.

"Varisim olmadığı için mi?

"Çünkü siz Inys Kraliçesi'siniz.

Ben de Bardholt Battlebold'un kızıyım. Bir savaştan çekinmem,' dedi Glorian. "Lord Koruyucu'ya itaatsizlik etmeye hazır bir şövalye birliğine ihtiyacım var.

Bu ihanet olur.

'Onun makul bir adam olduğuna inanıyorum. Neden bu yola başvurduğumu açıkladığımda beni anlayacaktır.

Sör Bramel omzunun üzerinden baktı. 'Postern kapısından girip nehri geçerek Fiswich'e gidebiliriz,' dedi. "Muhafızları bizi durdurmaya çalışacaktır.

"Cesaret Şövalyesi sizi ödüllendirecek Sör Bramel, Halgalant'taki Aziz de öyle.

Taze kararlılık bakışlarını sertleştirdi. Uzaklaşmadan önce alçak sesle eğildi.

Hanımları geldiğinde Florell önce zırha, sonra da Glorian'a baktı.

"Glorian," dedi, "bu ne için?

"Ata binmek istiyorum. Lord Robart emir verdi,' dedi Glorian, 'ama o burada değil ve düşman burada.

"Glorian, yapamazsın," dedi Adela, kolunu tutarak. "Sokaklara çıkamazsın.

"Halkım neden korkak bir kraliçe için hayatlarını tehlikeye atsın? Glorian ona sordu. 'Lord Robart şehir yanarken onu toparladı. Bu sefer ben olmalıyım. Kendimi göstermeliyim.

"Ya öldürülürsen ya da vebaya yakalanırsan? Adela korkuyla sordu. "Glorian, lütfen yapma. Senin varisin yok!

"Varisim olana kadar bir kaleye kapanmayacağım. Sesi titriyordu. 'Halkıma kalp vereceğim. Bu küçük şeyi yapabilirim, daha önce-'

Hiçbiri itaat etmek zorunda değildi. Henüz emir veremiyordu - sadece rica ediyordu. Önce Julain öne çıktı ve onu elinden tuttu.

Vardiyasını çıkardılar ve onun yerine ince yün bir tunik, pantolon ve taht odasında giydiğinden daha hafif bir gambeson giydirdiler. Ondandır sonra kolsuz posta ceketini geldi. Omuzlarında çok ağır duracağını düşünmüştü ama ağırlığını taşımak ona kendini daha güçlü hissettirdi. Florell saçlarını bir posta başlığıyla örttü. Son olarak da yüzüğünü taktı.

Glorian hanımlarına, "Burada kalın ve en değerli eşyalarınızı toplayın," dedi. 'Eğer yaratıklar geldiyse, bu hastalık çoktan Ascalun'a ulaşmış olabilir. Durakladı. "Helisent nerede?

"Meyve bahçesinde yürüyüşe çıktı," dedi Julain. "Kendini iyi hissetmiyordu.

"Bulun onu. Acele etmeliyiz."

"Nereye?

Glorian sadece birkaç dakika düşündü. "Arondine," dedi. "Babam her zaman iyi bir kale olduğunu söylerdi. Fens'ten yeterince uzakta, birkaç suru ve yakınında bir nehri var, ayrıca Stathalstan Knott'taki mağaralar da var. İnsanları da yanımıza alacağız.

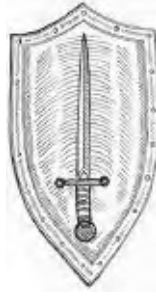
"Herkesin takip etmesini mi kastediyorsun?

'Arondine, Ascalun'un nüfusunu barındıramaz - ama her şehir, her mağara insanların bir kısmını alırsa, hepsini barındırabiliriz. Bizi saklayabilecek bir toprakla kutsanmış durumdayız.

Kendine güvenerek konuşuyordu ve bunun ona doğruluk konusunda güven verdiğini fark etti. Babası ona savaşta kullandığı taktikleri anlatmıştı. Eğitimini tamamlamamıştı ama temel taşını atmıştı.

Önce kaleni bul.

'Divanı harekete geçmeye hazırla,' dedi. "Naiplik Konseyi'ne emirlerimi ve beni durduramayacaklarını söyle. Babasının ona verdiği kılıcı eline aldı. "Artık hepimiz savaşçı olmalıyız.

61

Batı

Parr Kalesi sert bir binaydı, yüksek ve güçlüydü, kış sabahında daha da kasvetli bir hal almıştı. Suyun üzerinde bir kale.

Wulf kaleyi nasıl izliyorsa, o da kale tarafından izlendiğini hissediyordu. Binanın kendisinin çok az gözü olduğu düşünüldüğünde bu tuhaf bir izlenimdi. Doğu tarafındaki bir kulenin hiç penceresi yoktu.

Kendini salladı. Taş ve harcın gözleri olamazdı. Hayır, yorgundu ve canı sıkılıyordu, donmaktan bahsetmiyorum bile ve bu ona hayal kurduruyordu.

Thrit uykusunda kıpırdandı. Wulf onu uyandırmamaya dikkat ederek başka bir battaniyeyle örttü.

Günlerdir burada, Parr Kalesi'nin yukarısındaki bir tepede bulunan bir sığınığın iskeletine sığınmışlardı. Harabe onlarca yıldır el değmeden durmuş, göle ve kalenin yayıldığı iki adaya hakim bir manzaraya sahipti. Cömertlik Dükü'nün sancağı hâlâ duvarlarında asılıydı - yeşil bir tarlada bir demet buğday - ve en yüksek kulesinden kraliyet otoritesinin işareti olan Gerçek Kılıç dalgalanıyordu. Birlikte, Lord Koruyucu'nun ikamet ettiğini ilan ediyorlardı.

Rüzgâr sert esiyordu. Wulf eldivenli eline öksürdü. Inys kışın sonlarında Hróth'un yarısı kadar bile buzlu olmayabilirdi ama saklandıkları yer nemli ve soğuktu ve ateş yakma riskini göze alamadılar.

Güneş doğarken Mara keşiften döndü, tepelerden yürüyerek geliyordu. Wulf yanında kimin olduğunu görünce bakakaldı. Thrit uyumaya devam ederken, onları içeri almak için kenara çekildi.

Lord Mansell onu doğruca kollarının arasına aldı. "Wulf," diye nefes aldı. 'Azizim, buna inanamıyorum. Yaralı bile görünmüyorsun.'

"Seni özledim, baba.

Lord Mansell sonunda geri çekildiğinde, gözleri kararlılıktan taş kesilmişti.

"Langarth'tan geliyorum," dedi ikisine de. "Babam beni şüphelerinizden haberdar etti. Elindeki sepeti yere bıraktı. "Dün gece Leydi Helisent'ten bir haberci geldi - acelesi için ona ödeme yaptı. Kraliçe Glorian, Lord Robart'ın Erken Bahar Bayramı'na kadar burada kalacağını söyledi.

"Bunu nasıl açıklıyor? Wulf kollarını kavuşturdu. "Naibin kraliçeyle birlikte olması gerekirdi.

"Haithwood'daki ağaçların envanterini çıkardığını iddia ediyor. Inys'in silah için ne kadar kerestesi olduğunu görmek için.

Wulf kirli çenesini ovuşturdu. "Aziz tarafından.

"Aziz'in bu işle bir ilgisi yok evlat. Lord Mansell pencereye gitti. 'Hepimizin kuzeyde emirleri var. Kraliçe Glorian'a dönmemesi için hiçbir sebep yok.

"Veba bu eyalete ulaştı mı?

En azından bir köye. Sakinleri kendilerini mühürledi, bu yüzden Roland ve ben sınır taşına erzak bırakıyoruz.

"Hepsi orada ölmek mi istiyor?

"Gerekirse. Lord Mansell başıyla sepeti işaret etti. "Sana biraz daha yiyecek getirdim.

Mara, Wulf'a bir somun tohumlu ekmek uzattı. Şimdilik eyalette ekmek yapılabiliyordu ama wyrm'ler geri döndüğünde, değirmenler durduğunda ve un kurduğunda, kesinlikle kıtlık olacaktı. İnsanlar kötü hasattan sonra zaten aç kalmışlardı.

Lord Mansell sözlerine şöyle devam etti: "Eğer Lord Robart o gece haithwood'a giderse, Erdemliler Konseyi'nden bir üyenin tanıklık etmesi gerekecek. 'Goldenbitch'in Dowager Kontu ormancıları adına konuşmayı kabul etti, ama Ruhani Düklerden biri Lord Robart'la aynı rütbede biri olarak soruşturmamıza yardım etmeli. Leydi Gladwin'e gitmeliyim. Wulf'u yanağından öptü. "Hepiniz dikkatli olun. Görünmeyin.

O gittiğinde, Mara bir armut çıkardı. "Aklıma bir fikir geldi," dedi. "Eğer Lord Robart Erken Bahar Bayramı'nda ayrılırsa, geride kalıp Parr Kalesi'ne bir göz atabilirim diye düşünüyordum.

"Naibin evine gizlice girmek mi? Wulf onun karşısına oturdu. "Bunu neden yapasın ki?

"Ne görebileceğimi görmek için. Ona armudu fırlattı. "Bana hoşlanacağım bir uğraş bulmamı söylemiştin.

"Mara, şahinliği kastetmiştim, ev hırsızlığını değil. "Hangisinin daha faydalı olduğunu biliyorum.

Erken Bahar Bayramı'nın arifesinde Roland, Langarth'tan at sırtında, her zamanki gibi kendi düğününe katılıyormuş gibi şık giyinmiş olarak geldi. Sakal bırakmak için iyi bir girişimde bulunmuştu.

Wulf onu kucaklarken, "Wulfy," dedi. "Yüzünü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Nasılsın?

"Seni gördüğüm için her zaman daha kötüyüm.

"Göt. Kardeşi onun sırtını sıvazladı. 'Seni sonra öldüreceğim. Eğer Lord Robart bizi yakalarsa, babamın tepesine sert bir çekiç indirir. Derin, karanlık ormanda ne yaptığını sanıyoruz?

'Onun işi değil,' diye önerdi Thrit.

Roland bunu düşünmüş gibiydi. "Haklısın, Kuzeyli. Bir elini uzattı. Roland.

Thrit.

'Sonunda sizinle tanışmak güzel. Babam yarım gün geride kaldı,' diye ekledi Wulf ve Mara'ya. "Babam Langarth'taki işlere göz kulak olacak. Bir çuval yiyecek indirdi. 'Kimin uyuması gerekiyorsa uyusun. Baron Glenn olmayı bekliyordum ama belki de en başından beri gece bekçiliği benim görevimdi.

Lord Edrick alacakaranlıkta geldi. Çocuklarını yanına topladı ve Thrit'i omzundan tuttu.

"Bu gerçeğin ortaya çıkacağı an," dedi onlara. "Az önce Ascalun'dan haber aldım. Orada bir sürü yaratık toplanmış - vebalı olabilecek yaratıklar. Aziz onların ne olduğunu biliyor. Görünüşe göre Kraliçe Glorian ortaya çıkmış ve şehri toparlamış.

"Glorian savaştı mı? Wulf şaşırmış bir halde, dedi. "Muhafızları fark etmeden nasıl dışarı çıktı?

"Hiçbir fikrim yok ama bu Lord Robart için iyi bir şey değil. Bir an önce geri dönmeli ama görüyorum ki sancağı hâlâ dalgalanıyor. Lord Edrick derin bir nefes aldı. "Bu adamı severim. Bunun doğru olmasını istemiyorum.

"Sanırım haklıyız, Peder. Onu bu gece durdurmalıyız.

Evet. Thrit, Mara - siz uyuyun. Önümüzde uzun bir gece olabilir. Roland, eğer istersen ilk nöbeti sen al. Kardeşinle konuşmalıyım.

Roland pencereden dışarı bakarak, "İzlemeyi hiç bırakmadım," dedi.

"İyi çocuk.

Wulf babasını takip etti. Parr Kalesi'nin görüş alanından çıkarak tepeden aşağıya doğru kısa bir yol kat ettiler.

"Wulfert. Lord Edrick onu kucakladı ve Wulf da ona sarıldı. "N a s ı l s ı n oğlum?

Wulf ona baktı. "Üşüyorum," dedi. "Bazen onu görüyorum. Beyaz gemiyi.

"O günü hayatının sonuna kadar görebilirsin," dedi Lord Edrick sessizce. "Kalacak ve acı verecek ama her geçen yıl daha da bir parçan olduğunu hissedeceksin. Wulf'u ensesinden kavradı. 'Senin için bir görevim var. Leydi Gladwin bu meseleyi araştırmamıza yardım etmek için buraya geliyor. Lord Koruyucu'yu haithwood'a kadar takip edersek, sınırda beklemeni ve onu gemisine kadar güvenle götürmeye hazır olmanı istiyorum. Kapana kısılmış bir hayvan ısırır ve naip kutsal kana tanıklık ettiğimizi görürse, tehdidi ortadan kaldırmaya çalışabilir. Onu korumalısın.'

Hayır. Baba. Ormana gitmek istiyorum.

Bunun doğru olduğunu ancak o söylediğinde anladı. Midesi hafifçe kasıldı.

Hayatı boyunca ondan korkarak yaşamıştı. Ondan sonsuz karlara kaçmıştı. Ama daha küçük bir çocukken haithwood ona bakmıştı. Artık geriye dönüp bakmasının zamanı gelmişti.

"Wulf," dedi Lord Edrick, "baban olarak ben de aynısını istemiyorum.

"Bunun itibarıma zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun? Wulf gergin bir şekilde sordu. "Etti zaten.

Tüm hayatım boyunca. Bunu kendim görmeliyim.

Durdu, zor nefes alıyordu. Babası birden yorgun, ıssız ve çok yaşlı göründü.

"Wulfert," dedi, "Langarth'taki kazıntıları hatırlıyorsun. Wulf başını salladı.

"Bunlara cadı işaretleri deniyor. Atalarımız onları Ormanın Hanımı'nı uzak tutmak için oymuşlar.

"Onun sadece bir hikâye olduğunu söyledin hep.

Bunu kendime söyledim. Hayatın boyunca kendi kendime senin de pek çok çocuk gibi terk edildiğini, çünkü ailenin seni besleyemediğini söyledim,' dedi Lord Edrick. 'Ama sen o ormandan geldin ve bunca yıldır ormanın seni geri almaya çalışabileceği korkusuyla yaşadım. Bu yüzden Kral Bardholt'tan seni evine kabul etmesini istedim. Seni Hróth'a göndermek kalbimi kırdı.

Cadı izleri yüzyıllardır orada. Büyükannem çirkin olduklarını düşünerek onları sildirmişti ama seni bulduktan iki gün sonra izlerini tekrar sürdürdüm ve derinleştirdim. Hatta kapının yanında, pencerenin altında, yatağının direğinde kendime ait izler bile bıraktım. Çünkü küçük bir parçam cadının gerçek olduğundan ve seni geri istediğinden korkuyordu.

Wulf boğazını çözdü. "O gece hakkında hiç konuşmadık," dedi. "Bana neler olduğunu anlat.

Lord Edrick bakışlarını güneye çevirdi. "Karanlık bir saatte uyandım," dedi. Ormancılarımdan biri kapıyı yumrukluyordu. Ormancılar zor insanlardır - kaçak avcılarla ve dinsizlerle yüzleşmek, karanlıkta saatlerce yürümek için öyle olmak zorundadırlar. Ama bu adam

Sanki kendi ölümünü görmüş gibiydi. Bana fundalıkta sesler ve ateşler olduğunu ve ağaçların kendilerinin büküldüğünü söyledi.

Mara uyanıktı. Onu bırakmamam için bana yalvardı ve ormancılar yanımda olduğu için onu da yanıma aldım. Gördüğümüz ilk şey gökyüzündeki parıltıydı - ağaçların derinliklerinden gelen beyaz bir ışıltı.

İlk başta hiçbir ses duyamadım. Ormancının korkudan aklını kaybetmiş olabileceğini düşündüm. Sonra Mara kolumu çekti ve bana bir inek sesi duyduğunu söyledi. Duyduğumda, ormancılar durmam için arkamdan seslenseler bile, çılgınlıklarını takip ederek ağaçlara doğru koştum. Takip etmekten korkuyorlardı.

Ve sen oradaydın, bir meşenin yanında, küçük bir delikanlı. Gri kurt da yanında duruyordu. Sana bunu anlatmıştım,' dedi Lord Edrick. Wulf başını salladı. "Bir ok attım ve o kaçtı. Seni kucağıma aldığımda tekmeleyip hıçkırığa hıçkırığa ağladın ve daha önce hiç duymadığım bir dilde bağırdın.

"Ne söylediğimi hatırlıyor musun?

Artık hatırlamıyorum. Seni o ormandan çıkardım ve küçük bir yara dışında zarar görmemiş halde buldum.

"Kurt mu?

"Evet, belki. Sadece bir ısırık. Sabah olduğunda fundalık sakın ve sessizdi, sen de öyle.

Wulf hayal etmemeye çalıştı da çalıştı. Babası yüzünü tuttu.

"Sen," dedi, "kötü değilsin. Her gece, seni bu aileye getirdiği için Aziz'e şükrediyorum. Seni Kül Denizi'nden kurtardı. Ama korkunç bir şeyin seni avucunun içine almış olması mümkün, Wulfert. Sihir değil, buna inanmam. Ama kafirlere pekala inanabilirim.

"Işığı nasıl açıklıyorsun?

"Şamdan mantarları olabilir. Geceleri parladıkları bilinir.

"Onu görmek istiyorum," diye zorladı Wulf. "Baba, bunca yıl bana yapışıp kaldı. Belki yolu hatırlayabilirim.

'Seni bulduğumda en fazla iki yaşındaydın. Hatırlamazsın.'

Hatırlayabilirim. Bir bakayım, sadece ağaçlar var. Buna ihtiyacım var,' dedi Wulf ona. "İhtiyacım var.

Lord Edrick onun yüzünü aradı. Wulf gözlerinin ardındaki mücadeleyi görebiliyordu, bir baba olarak içgüdüleri onu her iki yöne de çekiyordu. "Benim yanımda kal. Çocukken onları uyarırken kullandığı sesi kullandı. "Bana söz ver, Wulfert. Benden birkaç adımdan fazla uzaklaşmayacaksın.

"Peki, baba.

"Pekâlâ. Lord Edrick onun alnından öptü. "Şimdi git. Biraz dinlen.

Harabenin içinde Wulf, çoktan uykuya dalmış olan Thrif'in yanına uzandı. Tüm çabalarına rağmen zihni kendini kapatamıyordu.

Hayatı boyunca her rüyasında arıların koşuşturduğunu duymuştu. Şafak söktüğünde nedenini bilebilir ya da bilemeyebilirdi. Lord Robart ağaçları sayıyor olabilirdi. Lord Robart hepsini öldürebilirdi.

Bir süre sonra bir el onu sarsarak uyandırdı. "Leydi Gladwin burada," diye mırıldandı Lord Edrick. "İzleyecek misin, oğlum? Wulf başını sallayarak gözlerini ovuşturdu ve pencerenin önündeki yerini aldı.

Gecenin karanlığında Parr Şatosu'ndan, kapılarında yanan meşalelerden başka bir şey göremiyordu. Arkasında, babası Leydi Gladwin'e içeri girmesini işaret etti ve alçak sesle konuştular.

Wulf, Temperance Düşesi'nin, "Queens' Lynn'de bekleyen bir gemim var," dediğini duydu. 'İddialarınızın doğru çıkması gibi beklenmedik bir durumda, Kraliçe Glorian'a gideceğim. Eğer bu gece bir şey olmazsa, Lord Koruyucu'ya suçlamanızı bildirmekten başka çarem kalmayacak.

"Anlıyorum. "Baba,"

diye tısladı Wulf.

Çoğu kişiden daha keskin gözleri vardı. Şimdi Parr Şatosu'nda kırmızı bir ışık görmek için karanlıkla savaşıyor onları zorluyordu. Yanında babası ve düşes olduğu halde Wulf ışığın inişini izledi.

"Gerçekten de gidiyor," diye nefes aldı babası. Leydi Gladwin ona katılmak için geldi. "Çabuk olun.

Wulf diğerlerini de uyandırdı. Birlikte harabeden kaçtılar ve ata bindiler. Leydi Gladwin küçük bir silahlı muhafız birliği getirmişti. "Mara, nasıl istersen öyle yap," dedi Lord Edrick ona, "ama-

'Dikkatli olacağım,' dedi. 'Aziz hepinizle birlikte gider.'

Yolda ışık olmaması riskini göze alamazlardı. Yine de zemin kuruydu ve çok geçmeden gölün kıyısına varmışlardı. Kaleden on iki lamba çıkmıştı.

"İşte bu," diye mırıldandı Lord Edrick. "Mesafemizi korumalıyız.

"Ve umarım av köpeği yoktur. Leydi Gladwin'in sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Aziz'in dişi, ne yapıyor bu?

Işıkları takip ederek ilerlediler. Bir süre sonra su çekildi ve bir tepenin yanındaki eğimli toprakta, ayaklarının altında düğümlenip kaynaşıyormuş gibi görünen kaygan otların üzerinde ilerlemeye başladılar.

Atlılar mezar yoluna girdiklerinde ışıklar yukarı doğru sürüklendi. Wulf atını onların arkasından mahmuzladı ve atının toynak vuruşları kalbiyle aynı hizaya geldi. Aklından geçen

Bir cadalozun onu torfun içine sürükleyebileceği endişesiyle geçit boyunca at sürüyordu. Burada en azından zeminin her tarafı sağlamdı.

Kırlarda, Inysh'in Ascalun'un Hew'ü dediği sütlü yıldız kuşağının altında naibi takip etmeleri saatler sürmüş olmalı.

Sonunda lambalar durdu, onlar da öyle. İleride, yıldız kuşağı saf siyah bir duvarın içinde kayboldu ve ışıklar yere daha yakın bir şekilde başlarını salladı. 'Attan iniyorlar,' dedi Roland nefesinin altından. 'Eğer o lambaları kaybedersek...'

"Yapmamalıyız. Lord Edrick daracık aya baktı. "Roland, sen atların yanında kal.

Lambalar tekrar harekete geçmişti bile. Wulf atını sınır taşına varıncaya kadar dörtlüye koşturdu, orada atlarını dizginlediler ve üç fener yaktılar.

Doğudan bir rüzgâr geldi. Dallar eski kirişler gibi gıcırdadı ve atlar kulaklarını oynatıp kişnedi.

Wulf şimdi kokusunu alıyordu, yanan ahşabın. Toprağındaki eski çürüme, hayvanların ve ağaçların mezarı, tüm yaşamı çürümekten büyümüşü. Dallara baktı, bir nefes aldı ve babasının peşinden yürüdü.

Uzakta, sandıklar arasında ateş ışığı göz kırpyordu. Lord Edrick Wulf'a fenerini uzattı. "Elini fenerin önünde tut, Wulf," diye mırıldandı. "Işığını görmelerini istemeyiz.

Leydi Gladwin kendi fenerini havaya kaldırdı. Wulf omzunun üzerinden baktı ve Roland'ın çoktan gitmiş olduğunu gördü, sanki fundalık arkalarından kendini mühürlemişti. Yukarıda, dallar ayı boğmuş, onlara karanlığı uzaklaştırmak için sadece küçük alevlerini bırakmıştı.

Öyle bir karanlık ki. Neredeyse katı gibiydi. Ötedeki alevler, bedensiz gözler gibi bir uçurumun içinde süzülüyordu.

O kadar kalın porsuklar ve meşeler vardı ki, içlerine bütün bir aile sığabilirdi. Bazılarının kabukları kazınmıştı. Huş ağaçları kaburga kemikleri gibi yükselip kıvrılıyor, siyahla oyuluyor ve kırmızımsı filizler her yere yayılıyordu, bazılarının beşiği bile belli değildi. Korkunç, vahşi ve sessizdi.

Hayır, sadece sessiz değil, yapıklar arasındaki ayak sesleri dışında sessizdi. Ölü bir sessizlik değil, canlı bir sessizlikti, sanki ağaçlar sadece sükûnetlerini korumuşlardı. Sanki onlar da dinliyormuş gibi.

Taşlık ormanda tek bir patika vardı: kuzeyden güneye doğru kıvrılan, Göller'i Leas'a bağlayan eski atlı yol. Burası derin ve haritası çıkarılmamış bir ormandı. Eski bir dere - Wickerwath - karanlıkta bir yerlerde akıyordu ama ne sesi ne de görüntüsü vardı.

Bu durgunluk doğal gelmiyordu.

Sonunda ışıkları donuk parlaklığı olan bir şeye takıldı. Wulf fenerini yukarı kaldırdı ve yaprakların arasında, bir karaçalının yanında bir çift demir çene gördü - henüz açılmamış bir ayı tuzağı. Ağaç çoktan çiçek açmıştı.

"Adımına dikkat et," diye mırıldandı.

Yüz binlerce yıldır kimse haithwood'u evcilleştirmeye çalışmamıştı, hayvanları çaldıklarında kurtlarını itlaf etmek dışında. Zemini kalın, budaklı kökler ve çürümüş kütüklerden, pelerinini sökmekle tehdit eden dikenli çalılardan oluşuyordu. Yosunlar her şeyi örttüğü için yukarıdan gelen su damlaları hiç ses çıkarmıyordu. Birkaç kez devrilmiş meşelerin üzerinden tırmanmak ya da devrilmiş bir dalın altından sürünerek geçmek zorunda kaldılar.

Burası Aziz'den önceki Inys'ti. O bile onu kırmayı başaramamıştı. Uzun zaman önce bir şövalyenin haithwood'u yakmaya çalıştığı, ancak ağaçların alevleri yanmadan emdiği ve yerdeki korları söndürmek için suların fokurdayarak geldiği söylenirdi.

Sadece bir odun. Wulf botlarına konsantre olmaya çalıştı. *Sadece bir ağaç.*

Yakınlarda bir kurt uludu ve diğerleri cevap verdi.

"Oh, Aziz. Hizmetkârlardan biri kendi üzerinde kılıç işareti yaptı. "Azizim, hepimize merhamet et.

"Dilini tut," dedi Leydi Gladwin test edercesine, "belki de b u n a gerek kalmaz.

Kurtlar korkunç ve kederli bir şekilde seslenmeye devam ediyordu. Wulf ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti - ve ansızın bir anı belirdi, izlendiğini hissetti. Kendini sabitlemek için el yordamıyla bir ağaca uzandı ama ağaç kabukları avucunun içinde parçalandı ve böcekler altına üşüştü.

Geri çekildi ve dirseğini kavrayan Thrit'e doğru tökezledi. İleride ışıklar hareket etmeye devam ediyordu.

Wulf onu takip ederken artık ayaklarının yere sağlam basmadığını fark etti. Anısı -ani, ezici dehşet- dengesini bozmuştu. Çamurda kaydı, neredeyse bir havuza düşüyordu. Etraflarındaki çalı çırpı, sanki her adımda bir dal kırılıyormuş gibi görünüyordu. Keskin bir dal alnına değdiğinde Wulf yanağının içini ısırdı. Tüm bunlar olurken ışıklar hâlâ ilerideydi.

Gri bir kurt ağaçların arasından sıyrılıp Lord Edrick'in önünde durdu ve dirseğini kaldırdı.

Wulf kurtları sadece uzaktan görmüştü. Uzun boylu olmasına rağmen çok zayıftı, bir çuval kürkün içinde kemik gibiydi. Uzun dişleri, gözlerinin soluk altın rengini parlatan ateş ışığını yansıtıyordu.

Lord Edrick sesini alçaltarak, "Sakin ol," dedi. 'Sadece bir tane var-' 'Daha fazlası,' diye araya girdi Thrit.

Diğerleri karanlığın içinden sinsice yaklaşıyordu. Wulf onlar belirdiğinde saksafonunu çekti - toplam sekiz taneydi, ağızları hırıltılarla dikilmişti. Sürünün en büyüğü dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Eydağ'ın Wulf'a öğrettiği ilk şeylerden biri Hróth'un kurtlarıyla nasıl yüzleşecekti. Ona *her zaman sakın olmasını* söylemişti. *Her zaman hareketsiz*. En büyükleri onlara saldırırken saksafonunu sıkıca kavradı.

Bu kurtlar bir çocuğu yemeden bırakacak türden değillerdi. İlki Lord Edrick'e doğru uçtu, o da fenerini önüne düşürdü ve yerin alev almasına neden oldu.

Sürünün geri kalanı saldırdı. Wulf daha kıpırdamadan içlerinden biri onu parçaladı ve acı ön koluna yayıldı. Saksafonuyla saldırarak onu geri çekilmeye zorladı ve ardından yerde yatan babasını korumak için koştu. Hırlayan bir canavarın altında sıkışan Thrit, yüzünü korumak için baltasının sapını kaldırırken, hizmetkârların yarısı Leydi Gladwin'i savunmaya çalıştı. Diğerleri gecenin karanlığına doğru kaçtı.

"Sizi aptallar, kaybolacaksınız," diye bağırdı arkalarından.

Lord Edrick Wulf'u yakaladı ve kendine çekti. "Wulfert," dedi nefes nefese, "Lord Robart'ın peşinden git. Kan yakasını ıslatmıştı. "Acele et. Seni bulacağız.

Wulf bir fener kaptı ve koşmaya başladı. Kurtları diğerlerinden uzaklaştırabilirdi.

Dallar onu kavradı ve çekti. Yer çöktü ve bir yamaçtan aşağı yuvarlandı, kökler ve kayalar sırtına çarparak bir hendeğe düştü. Fener bir şekilde yanmaya devam etti. Dehşet göğsünü dövüyor ve ensesini kayganlaştırıyordu. Bir kökü yakalamak için uzandı.

Sürü peşinden sürüklendi. Tekrar ayağa kalkıp koşmaya devam etti, korku göğsünü ezerken, anılar soğuk dalgalar halinde içinden geçiyordu. Hem kendisiydi hem de kendisi değildi; hem ormandaydı hem de başka bir yerde.

Rüyalarında hep birini arıyordu ve ilk kez bir izlenim edinmişti: şefkat, alçak sesle şarkı söyleyen bir ses, nefesini kesen bir sevgi. Sonra başka bir yüz, solgun ve korkmuş. Anılar çok uzaktaydı, o kadar uzaktaydı ki artık net bir şekle sahip değillerdi ve su gibi akıp gidiyorlardı. Ama ormanın bu kısmına daha önce de geldiğini biliyordu.

İlk seferinde nasıl kaçmıştı?

Gülüyordu, güneş parlaktı ve dudaklarında bir dua gibi bal tadı vardı.

Kimsin sen?

Durdu, yan tarafına bir dikiş atıldı. Eli öylesine titriyordu ki mum fenerin içinde söndü.

Ağaçların arasından ışık parıldıyordu. Ona doğru adım attı, öyle büyülenmişti ki tüm korku kemiklerini terk etti. Yukarıda, bir meşenin üzerine uzun bir işaret çizilmişti,

gümüş ve soluk, gövdelerin üzerine hastalıklı bir parıltı gönderiyordu. Şekli tuhaf olsa da tanıdıktı.

O zaman kuzeye dönmesi gerektiğini biliyordu. Birkaç adım daha atınca başka bir ağaca ulaştı. Yaklaştıkça ağaçlarda daha fazla işaret canlanıyor, her biri karanlığın içindeki yolunu uzatıyordu.

Sonunda, hem beyaz hem de altın rengi bir ışık vardı.

Wulf omzunun üzerinden baktı. Lord Robart'ın kurtların çıkardığı kargaşayı duymuş olabileceğini düşünmüştü ama ağaçlar o kadar sıkı ki başka hiç kimseye dair bir iz yoktu.

Aklına onlardan hiçbirini bir daha bulamayabileceği geldi. Bu ormanda binlerce iskelet olmalı.

Alçaktan uçarak çalılıklara doğru ilerledi. Bir dalı yana doğru eğdi ve aradığı yer aniden oradaydı - devasa meşe ve kayın ağaçlarıyla çevrili bir açıklık. Önlerinde daha küçük ağaçlar büyüyordu, dalları beyaz çiçeklerle doluydu.

Alıçlar. Bunların yetiştirilmesi, hepsinin sökülmesini emreden Aziz'in günlerinden beri yasaklanmıştı. Wulf içgüdüsel olarak bunun haithwood'un kalbi olduğunu biliyordu. En eski kısmı, beşiği.

Her ikisi de neredeyse ulaşamayacak kadar uzakta olan iki hafıza katmanı birbirinin üzerinden geçiyordu. Bal arıları ve karanlık ahşap. İki yüz ve iki ses. Soğuk ve sıcak ışık.

Kendini silkeledi ve izlemeye devam etti. Lord Robart bir sanctarian gibi yeşil bir tunik giymişti ve geniş omuzlarının üzerinde bir mağara ayısının kahverengi postu vardı. Onun da tacı çiçeklerle süslüydü ama başındaki halkada da dallar, boynuzlar ve meşe palamutları vardı. Inys'in kendisi kadar yaşlı görünen bir porsuk ağacının önünde duruyordu - en az yirmi kol genişliğinde. Açıklık boyunca uzanan iri dallara yüzlerce saman figürü asılmıştı; bazıları kaba saba insan figürlerine benziyordu, diğerleri ise çelenkler ya da karmaşık ilmekler ve düğümlerle örülmüştü.

Aşağıda, Inys'in Lord Koruyucusu Wulf'un bildiği bir dilde bir şeyler söylüyordu. Bunun farkına varması içini burktu. Şarkı kulağına saçma gelse de, kalbine merhem olmuştu.

Bunu daha önce de duymuştu.

Açıklığın öte yanında, çıplak ayaklı dansçılar çiçek açmış ağaçların arasında dönüyor, bir davulun ritmine göre enlemesine hareket ediyor, aynı dilde şarkı söylüyor, fenerlerini meşelerin alt dallarına asıyorlardı. Her biri beyaz çiçeklerden oluşan bir çelenk ve ağaç kabuğundan yapılmış, gözleri için kaba delikler açılmış bir maske takıyordu.

Porsuk ağacının yanından her geçişlerinde, bir fincanı ona doğru fırlatıp kan gibi bir karanlıkla ıslatıyorlardı. Kırmızılı bir figür büyük bir kazandan fincanlarını doldurmak için aralarında yürüdü.

"Ondoth," diye bağırdı Lord Robart ağaca, sanki bir kelime duyabiliyormuş gibi. "Ondoth und astīgath!

Wulf yaklaştı. O bunu yaparken, en yakındaki meşe ağacı tuhaf rününü aydınlattı ve dans aniden sona erdi, davullar durdu.

"Yürüyor. Dansçılardan biri bunu bozdu. 'Alderman, sonunda! Alıç Ana yeniden yürüyor!

Koru boyunca sevinç ve rahatlama çığlıkları yükseldi. Dansçılar bir aile gibi birbirlerine sarıldılar. Sadece Lord Robart onlara katılmadı. Bakışlarını keskinleştirerek çevresini inceledi.

"Hayır," dedi yandaşlarına. 'Umduğumuz kişi değil ama baharın ilk gününde onun tarafından çağrılan biri. Onlar susunca çenesini kaldırdı. "Siz de dışarı çıkabilirsiniz Efendi Glenn.

Wulf kaskatı kesildi.

Lord Robart bekledi. Wulf yavaşça ortaya çıkarken, işaretler bir parıltı verdi. Dansçılardan bazıları korkudan soluk soluğa ağaçların arasına karıştı ama çoğu kanlı kadehlerini tutmaya devam etti.

"Ormanın Çocuğu," diye saygılı bir fısıltı geldi.

"Evet. Her zaman gelip gelmeyeceğini merak etmişimdir, Wulfert. Eğer çağırıyor hissedersen,' dedi Lord Robart, onun yaklaşmasını izleyerek. "Bazen seni kendim davet etmeliyim diye düşünürdüm.

"Inysh yasalarını ihlal ediyorsunuz Lord Robart," dedi Wulf. "Görünüşe göre siz bir dinsizsiniz.

"Sanırım buraya yalnız gelmediniz," dedi Lord Robart. 'Umarım diğerleri ışıklarımızı görür. Haithwood, yolunu kaybedenlerin kemiklerinin arasında büyür. Sadece yolu bilenlere açılır. Gülümsedi. "Bana senden bahsetti.

Wulf yutkundu. "Kim?

Ağaçlar sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi öksürdüler.

"Hayır. Cadı falan yok. Korku sesini kurutmuştu. "Sadece onun adına kötülük yapan dinsizler var.

"Kötülük mü? Lord Robart ağaca, kabuğundaki parıltıya baktı ve iç çekti. "Bu şarap, Wulf. Asmanın kanı, damarı değil. Atalarımız zamanın başlangıcından beri böyle adaklar sunmuşlardır.

"Sence *senin* atan bunu kabul eder miydi?" "Benimki mi?

"Cömertlik Şövalyesi.

Lord Robart gülümsedi ama mavi gözleri kasvetli bakmaya devam etti. "Adı Sethrid Eller'di ve eski yöntemleri en az benim kadar iyi biliyordu. Hayranlık duyuyor gibiydi

En parlak iz, Wulf'a en yakın olanı. "Dünyayı ihmal ettiğimizde neler olduğunu herkesten daha iyi gördün.

"Ne demek istiyorsun?

"Wyrmler. Ağaçları terk ettiğimizde, sadece bir adamı ve onun yalanını övmek için hasat törenlerini durdurduğumuzda ne bekliyordun? Lord Robart sordu. 'Yeryüzünün şimdi bizim dikkatimizi çekmek için ağlamasına şaşmamalı. Azabının böyle bir hesaplaşmaya yol açmasına şaşmamalı. Wulf'a doğru bir adım attı. "Söyle bana, Ormanın Çocuğu. Bir hikâyeyi desteklemek için kraliçeleri meyve vermeye zorlamaktan daha kötü bir dans olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?

"Glorian'ı zorluyorsun.

"Ah, hayır. Onu asla zorlamazdım. Onu bir Inysca Kraliçesi olarak şekillendirmek istedim - bu adanın kutsal gerçeğini onurlandıran biri. Bir zamanlar babasının bildiği gerçeği.

"Sanırım Prens Guma'nın yardımıyla.

"Başka bir inanana ihanet etmemi bekliyorsanız, uzun süre bekleyeceksiniz Efendi Glenn.

Lord Robart, Wulfun hayal ettiği gibi zalim ve kibirli bir kâfir gibi konuşmuyordu. Sesi gayet makul geliyordu.

"Ağaçlar nasıl böyle parlıyor? Wulf boğuk bir sesle söyledi. "Onlara ne yaptın?

"Ben değil, Wulfert. Gördükleri sensin. Lord Robart onun etrafında yürüdü. "Seni kıskanıyorum. Onun dikkatini çekmek zorundaydım ama sen - bir süreliğine sen onundun. Onun halefi olman gerekiyordu.

"Şimdi geleceğini mi düşünüyorsun? Wulf zayıf bir kıkırdamayı başardı. "Beni buraya o mu getirdi?

Lord Robart işaretlere baktı.

"Bir an için öyle düşündüm," diye itiraf etti. "Çağırıyor duyduğunu sandım. Bahar onun zamanıdır, bilirsiniz, alıçlar çiçek açtığında - ya da Inysca'da hâlâ yabani olarak yetişirken. Yıllarca tohum aradıktan sonra buraya biraz ekmeyi başardım. Ne kadar erken çiçek açtıklarına bakın. Beyaz taç yapraklarını işaret etti. 'Her yıl onu geri getirmeye çalıştım, ama asla geri dönmedi, çünkü onu uzaklaştırdık. O ne yapacağını bilirdi.

Wulf baltasının kabzasını kavradı. "Leydi Gladwin de benimle birlikte Haithwood'a gelenler arasında," dedi. 'Bunu görür görmez aleyhinde konuşabilir.

'Benimle gelerseniz konuşamaz Efendi Glenn. Size çok daha fazlasını anlatabilirim. Lord Robart onun bakışlarını tuttu. "Haithwood'un varisi olarak hak ettiğin yeri benimseyecek misin yoksa aldatici Aziz'e geri mi döneceksin?

Wulf'un bir parçası - derinlere gömülmüş küçük bir çekirdek - onunla gitmek istedi. Anlamak için.

Ama bu, konuşmasına asla izin verebileceği bir parçası değildi.

Tek söylediği, "Cevabı biliyorsun," oldu.

Lord Robart yorgun görünüyordu. "O zaman başka seçeneğim yok," dedi.

"Üzgünüm Wulf, ama buna tanıklık etmene izin veremem.

"Bir karakafayla dövüşmek mi istiyorsun? Wulf olduğu yerde kaldı. "Size bunu yapmamanızı tavsiye ederim lordum.

Maskeli dansçılar yaklaşırken Lord Robart, "Tek başıma kesinlikle kaybederim," diye kabul etti. "Ama ben yalnız değilim.

"O da yalnız değil.

Wulf bu sert sesle döndü, yüreği ağzına geldi. Thrit çamur ve kan içindeydi, iki baltası da hazırda ve arkasından Leydi Gladwin ile kanlar içindeki Lord Edrick geliyordu.

"Robart," dedi Leydi Gladwin şaşkınlıkla. "Tanrı aşkına, bu da ne böyle?

Dansçılar hep birlikte açıklığın diğer tarafına doğru kaçarak ağaçların arasında kayboldular. İçlerinden biri, "Alderman, acele et," diye bağırdı ama Lord Robart başını sallayarak onları uzaklaştırdı.

'Ben Aziz'in adına hiçbir şey yapmadım. Bu Ormanın Hanımı içindi,' dedi Leydi Gladwin'e, her zamanki gibi soğukkanlıydı. 'İnancımı çok uzun süre sır olarak sakladım. Hiç utanmam yok Gladwin. Aziziniz yıkımı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. O öldü ve gitti.

Adama acımaya benzer bir şeyle baktı, yapraklar ve ölü aylar içindeki bu adam sanki topraktan çıkmış gibi görünüyordu. 'Birçok şey hayal ettim,' dedi, 'ama bir kafirin saçmalıklarını değil. Beni hayal kırıklığına uğrattın Robart. Senin en asil naibimiz olacağını düşünmüştüm.

Olmaya çalıştım. Bırak işime devam edeyim Gladwin, gölgeler içinde. Bu önemli.'

"Yapamayacağımı gayet iyi biliyorsun. Kalan hizmetkârlarına başıyla işaret etti. "Lord Koruyucu'yu yakalayın.

Bileklerini bağladıkları Lord Robart'a doğru ilerlediler, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

'Bu gece gördüklerinize kulak verin Efendi Glenn. İşime devam et,' dedi. "Haithwood'un çağrısını duyduğunu biliyorum.

Koru etraflarında kıpırtısızdı ama işaretler hâlâ parlıyordu. Ağaçların arasındaki gözler.

62

Doğu

Orada mısın?

Bir anda gözlerini açtı ve kendini derenin önünde buldu. *Evet. Gözleri dalgalandı. Ben buradayım.*

Dumai. Senin adını söyleyip benimkini söyleyemememiz ne kadar garip.

Benim adım rüya için kullanılan bir kelime, yani bu alemin bir parçası. Keşke seninkini ve nerede olduğunu bilebilseydim.

Fırtına için sana teşekkür etmeye geldim. Gökyüzünü açan sendin, karanlıktan gelen ses. Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Uzun zamandır bunu çözmeye çalışıyorum. Senin bir haberci, benim bir yönüm olduğunu düşündüm ve belki de öylesin ... ama karanlık denizin diğer tarafında olabileceğini de düşünüyorum.

Rüyanın duvarları uyarırcasına titredi. Dumai gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi ama hâlâ kız kardeşini görebiliyordu. *Bunun gerçek olduğuna inanıyorum, dedi kararlılıkla. Sanırım kaderimizde buluşmak var.*

Topraklarımı terk etmekte özgür değilim. Dumai onun hayal kırıklığını hissetti. Kendi bedenimde özgür değilim.

Yine de benimkini terk etmekte özgürüm. Karanlık denizleri geçemem ama karları aşabilirim.

Şimdi hissettiği belirsizlikti. Kanatların var mı?

Kanat değil. Beni taşıyacak rüzgâr ve yağmurun kendisi var. Farkında olmak için yastığına sarıldı. Burada, benimle konuşmakta özgürsün kardeşim. Benim de bedenimden kaçmak istediğim zamanlar oluyor. Onun tarafından zayıflatıldığım zamanlar. Daha önce tanrılardan bahsetmiştin. Senin etten değil, ilahi olduğunu sanıyordum. Yine de dünyada bir yeriniz var gibi görünüyor. Varlığını hissediyorum, bir şekilde.

kendiminkini hissettiğim gibi. Bu bir rüya mı, değil mi?

Dünya nedir, diye sordu Dumai ona, hepimizin bir gün uyanacağı geçici bir rüyadan başka nedir ki?

Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim. Dumai ortaya çıkan duyguya biraz gülümsedi: güven, anlayış. Zihnin ağırlaşıyor, dedi diğer kadın ona. Hissettiğim bu korku mu?

Belki korku değil ama şüphe. Dünyanın neden titrediğini öğrenmek için bir yolculuğa çıktım ama sevdiklerimi geride bıraktım ve onlar için korkuyorum. Ve onlara döndüğümde, çok zayıf olduğumdan korktuğum bir tacı giymek kaderimde var.

Uzun yolculuğunuzu kısıkanıyorum. Yakında mühürleneceğim, bedenim artık bana ait değil. Karanlıktaki şekil soluyordu. Taç başın ve bedenin üzerinde ağır bir yüküdür. Başka seçeneğin yoksa al, ama seni hapsetmesine izin verme kardeşim. Yelkenlerinde rüzgâr olsun. Kendinizi benim gibi olmaya mahkum etmeyin - kendi kanınıza bağlı ve kapana kısılmış olarak.

Dumai çadırına vuran güneş ışığıyla uyandı, Nikeya ve Kanifa gitmişti. Bu kez o kadar üşümüştü ki sağ eli hatırlamaktan ağrıyordu ve rüya çoktan çözülmeye başlamıştı.

El yordamıyla yazı kutusunu aradı ve hatırladığı rüya parçalarını yazdı. Büyük İmparatoriçe ona mümkünse her zaman kaydetmesini öğretmişti. Gelecekte bahseden rüyalar vardı. Korkudan örülmüş sahte rüyalar. Bu rüya, onu bir yere sabitleyebileceğinden daha hızlı terk ediyordu.

Uzun yolculuğuna imreniyorum. Beceriksizce fırça darbeleriyle yazdı, rüya dilini Seiiğe'ye çevirmeye çalışıyordu. Rüzgâr yelkenlerinde kalsın ...

Kuzeye, dağlara gitmesi doğrudu. Rüyası bunu doğrulamıştı.

"Mai.

Kanifa'yı görmek için başını kaldırdı. Fırçayı fark edince, "Yine mi rüyalar?" diye sordu.

"Evet. Dumai kâğıda döndü, ancak kafasındaki rüyadan geriye hiçbir şey kalmadığını fark etti. Hayal kırıklığı içinde sayfayı bir kenara attı. "Brhazat'a gitmeliyiz. Furtia bana cevap vermeyi kesti.

"Taugran'dan aldığı ağır bir yaraydı.

"Eğer ona bir şey olduysa, o dağa nasıl ulaşacağız?

'Eteklerine at sırtında ulaşabiliriz ama bu haftalar sürer,' dedi Kanifa. 'En iyisi Lacustrine sarayında kalmaya devam edelim, çünkü Eş Jekhen

kalmamızdan memnun. Doğru yönde ilerliyoruz. Dumai başını salladı. "Eğer bir şeyler içmek istersen bir kaynak buldum.

Bir palto giydi ve çadırından çıkıp onu takip etti.

Saldırının ardından Lacustrine sarayının yaklaşık yarısı Shim Nehri üzerindeki başkentten ayrılmıştı. Geri kalanlar ise sığınacak bir yer bulmak için evlerine gitmişti. Bin Çiçek Şehri'ndeki limanlar, çoğu Kenglim ve Xothu'ya giden balıkçı kayıkları ve kürekli teknelerle dolmuştu. Depoların ve tahıl ambarlarının en az yarısı yangınlarda yok olmuştu ve altın wyrm'den yayılan bir hastalığın fısıltıları vardı, ancak binlerce kişi kalmayı seçmişti, belki de ikinci kez saldırıya uğramamayı umuyorlardı.

Filo Uzun Günler Gölü'nden kuzeye dönmüş ve Lakra Dağları'nı daha yüksek Whinshan Sırtı'ndan ayıran Büyük İmparatorluk Vadisi'nin uzağından geçerek derin bir kolu takip etmişti. Wyrmler kara bir yara açmış, toprağı her mevsim farklı bir renge boyayan mevsim ağaçlarının çoğunu öldürmüştü. Geriye kalan birkaç tanesi pembe yapraklıydı ve etrafları kışın beyaz yapraklarıyla çevriliydi.

Gemiler onları Whinshan Sırtı'nın güney eteklerine kadar götürmüştü - sarp ve ince dağlardan oluşan bir sıra, kayaları soluk yıpranmış bir kahverengi, İpyeda Dağı'ndan bir ok ucunun parmakları kadar farklıydı. Şimdi saray yaya ve at sırtında, Sepul Krallığı'ndan kıvrılan ve gemilerin Uçurum'un fırtınalı bir boynunu geçmeyi deneyebileceğı Doğu'nun tepesini öpmek için uzanan Kar Yolu'nu takip ederek ilerliyordu. Dumai önümüzdeki haftalarda ve aylarda kimsenin bu riski göze almayacağını merak ediyordu.

İpyeda Dağı uzun zamandır onun hayatıydı. Şimdi dünya inanılmaz derecede büyük geliyordu.

Furtia, neredesin?

Dumai, Kanifa'yı güneş ışığının sulu mızrakları arasından takip etti. Nikeya'yı bir gün öncesinden beri görmemişti. Muhtemelen çadırlardan birindeydi - Lacustrine saray mensuplarının arasına karışmaya başlamıştı. Gördükleri onca şeyden sonra bile Nikeya gülmek ve flört etmek için zaman bulmuştu.

Kar Yolu'na çıktılar. En geniş noktasında en az bir mil uzunluğundaydı ve sayısız ayağın aşındırdığı pürüzsüz, soluk bir taşla döşenmişti. Bu kısım daha dardı. Kalın çam ormanı her iki tarafa da yayılmış, atları, çadırları ve soyluları dağlara taşıyan tahtirevanları gizliyordu. Çoğunlukla, saray geceleri yolculuk ediyordu, böylece fenerlerini örtebilir ve wyrm'ler uçup geçerse kaybolabilirlerdi - ki birkaç kez geçmişlerdi.

Güneş yükselmişti. Dumai ve Kanifa bir sıra muhafızın arasından geçerek tüm yolu geçmeye başladılar. Sarayın aksine, Lacustrine'in çoğu güneşle birlikte uyanıyor gibiydi ve ticaret yolu çoğu üstü başı dağınık insanlarla doluydu

O kadar yolu yürümekten is ve yaralarla kaplanmışlardı. Dumai onların arasında Sepuli ve Hüran'ı giderek daha fazla görmeye başlamıştı.

"Ne kadar çoklar," dedi. "Taugran ne kadar uzağa uçtu? Kanifa hiçbir şey söylemedi, yüzü asılmıştı.

Üç Lacustrine ejderi yukarıda daireler çiziyordu. Suyun içindeymiş gibi hareket ediyorlardı, uykuları hâlâ uyuşuktu. Dumai dikkatle dinlemişti ama Nayimathun ve Furtia'yı duyduğu gibi onların düşüncelerini duyamıyordu. Minnettar olması gerektiğini düşündü. Seiiki'de her şey bunaltıcı olmuştu.

"Tanrılar neyi bekliyor?" diye merak etti. "Tekrar ne zaman güçlenecekler?

Kanifa başını salladı. "Umalım da astronom bilsin.

Onu yoldan çıkarıp dik bir patikadan kaynakla beslenen bir havuza götürdü. Dumai havuzun yanında diz çöküp onun elinden su içerken, Kanifa bıçağını çıkarıp çenesindeki kirli sakalları temizledi.

"Peki," dedi bıçağı yıkarken, "Leydi Nikeya'yı bizimle birlikte Doğu Hüran topraklarına mı götüreceğiz, yoksa sarayda mı bırakacağız?" Suyu silkeledi. "Burada eğleniyor gibi görünüyor.

"Hayran olup olmadığımıdan emin değilim. Dumai yüzüne su sıçrattı. "Seiiki'den çok uzun zamandır uzaktayız.

"Katılıyorum. Yine de Nehir Lordu'nun baban üzerinde kötü niyetli bir planı olduğundan korkuyorum.

"Nikeya bize zarar vermeyeceklerini söylediğinde ona inanıyorum. Yüzünü kuruladı. "Bizi kontrol ettikleri sürece buna ihtiyaçları yok.

"Peki seni kontrol ediyor mu? Kanifa ona sordu. "Henüz derinin altına girmedi mi Mai?

Mai inkâr etmek istedi ama onu tanıyordu, o da kendisini. "Bu kadar açık mı?" dedi.

Yüzü yumuşadı ama gözlerinde bir endişe gizliydi. "Seni suçlamıyorum," dedi. "Bu tür bir yakınlığı hiç aramamıştın, bir kez bile. Şimdi kendini sana sunuyor, hem de bu kadar küstahça, elbette yaparsın-"

"Bu zayıflık.

"Hayır." Yanağına dokundu. "Kimi arzulayacağımızı seçmediğimizi herkesten iyi biliyorum.

Dumai onun yanına oturmak için hareket etti ve ayı postunun bir kısmını ona sardı. Bazen onun kendisini sevdiği gibi sevebilmeyi diliyordu - ama farklı olsa bile, Kanifa'ya olan sevgisi her zaman dağlarının kökleri kadar derin olmuştu.

'Mai,' dedi, 'gerçeği öğrenmemize ve eve dönmemize çok az kaldı. Antuma Sarayı'na döndüğümüzde, onunla arana mesafe koyabilirsiniz.

daha önce yaptığın gibi.' Çenesini onun başının üstüne koydu. 'Başka kadınlar da olacak. Sevebileceğin onca insan varken, seni kullanan birini seçme. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun.

Toprak çocuk.

Tepelerinde bir rüzgâr esti. Derin Karlar'dan Nayimathun ve Furtia Fırtınakıran yola doğru süzülürken, ayağa kalkıp yola geri koştular ve yere indiklerinde yolcuları dağıttılar.

"Furtia. Dumai alnını onun soğuk pullarına bastırdı. Furtia gürlledi. "İyi misin?

"Ateş çok güçlüydü.

Ejderha ilk kez yüksek sesle konuşmuştu. Yan tarafındaki yara kapanmış, geriye erimiş pullardan oluşan bir sırt kalmıştı. "İyileşecek mi? Dumai ona sordu.

"Henüz değil. Bizim zamanımız
değil. "Ne demek istiyorsun, yüce
kişi?

Şimdi kuzeye gideceğiz ada çocuğu, dedi Nayimathun ona. Güneş ısınıyor, ateşleri de öyle.

Sonunda gizemi çözmeye bir adım daha yaklaşmışlardı. Dumai, Nikeya'yı ararken Kanifa'yı Efendi Kiprun'u uyandırması için gönderdi.

Onu bir açıklıkta, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmadan, yeni kıyafetlerini değiştirirken buldu. Dumai durdu, yanaklarında sıcaklık yayılıyordu. Nikeya omzunun üzerinden baktı.

'Günaydın,' dedi. "Fırtına Çağırın'ın bilge sesini mi duydum?

"Evet," dedi Dumai. "Artık gitmeliyiz. Nikeya başını salladı ve gömleğini giydi, sonra da av ceketine uzandı. "Size bazı kesin gerçekleri söylemem gerekiyor Leydi Nikeya.

"Kışkırtıcı bir beklenti.

"Ciddi ol," dedi Dumai sertçe. "İpyeda büyük bir dağ ama duyduğuma göre Brhazat'ın yanında bir tepecikmiş. Bilinen dünyadaki en yüksek zirveyle karşı karşıyayız ve yüksekliğine alışmak için vaktimiz yok.

"Pekâlâ. Eğit beni.

Dumai Nikeya'nın zekâsını tekrar gösterip göstermeyeceğini görmek için bir an bekledi. Nikeya pilili pantolonunu giyerken sadece gülümsedi.

'Belli bir yükseklikte,' dedi Dumai, 'beden yok olmaya başlar. Burası dünyanın tavanıdır, ötesinde sadece ejderhalar hayatta kalabilir. Oradaki hava bizim için çok soğuktur, kalbimiz çarpmak için savaşıyor ve zamanla boğuluyoruz. İpyeda Dağı'nın ikinci ve üçüncü zirveleri bu tavana yakın. Brhazat onu paramparça edecek. Kollarını kavuşturdu. 'Beni her yerde takip etmeye kararlısın. Bu gökbilimciyi görmek istediğini tahmin edebiliyorum - ama Brhazat'ta kendini iyi hissetmemeye başlarsan, dürüst olup geri dönmelisin, yoksa hırsın senin ölümün olur.

'Ah, ama ben çok baş belası oldum, Prenses. Eminim yok olsaydım mutlu olurdunuz?'

"Baban kızardı.

"Umursamanızın tek nedeni gerçekten bu mu?

Sesi hafıftı ama takındığı bu yeni yüz onun en tehlikeli yüzüydü. Neredeyse kırılğan görünüyordu.

"Bana söz ver," dedi Dumai sessizce. "Kendini taşıyabileceğinden daha fazla zorlamamalısın.

'Son nefeslerimi acımasız bir dağda vermek istemiyorum. Aradığın sözü sana vereceğim,' dedi Nikeya, 'ama sadece soruma cevap verirsen. Eğer babamı hayal kırıklığına uğratacaksam, karşılığında gerçeği hak ettiğime eminim. Dumai'ye dönmeden önce belindeki ipleri düğümledi. "Öyleyse söyle bana. Brhazat'ta ölürsem arkadaşlığımı özler misin?

Dumai çenesini sıktı. Nikeya, fesatlık ya da hilekârlıktan hiçbir iz taşımayan o tuhaf yüz ifadesiyle ona baktı.

Antuma Sarayı'na döndüğümüzde, daha önce yaptığın gibi ondan uzaklaşabilirsin.

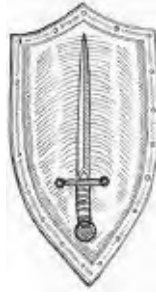
Nikeya ona oyun oynayacaksa, Dumai daha kurnaz bir rakip olmalıydı.

"Evet," dedi sesi boğuklaşarak. "Seni özleyeceğim.

Nikeya yine gülümsedi, geçen seferkinden daha geniş bir şekilde. "O zaman söz veriyorum," dedi. "Eğer yalan söylüyorsam, bırak suyu bırakayım ve büzüşeyim.

"Memnuniyetle izlerim.

Dumai onu giyinmeyi bitirmesi için bırakarak uzaklaştı. Boğuk bir kahkaha duyduğundan emindi. Gökbilimciden gerçeği ne kadar çabuk öğrenirlerse o kadar iyiydi - sadece Seiiki için değil, kendi iyiliği için de.

63

Batı

Glorian bala bulanmış bir diyara uyanmıştı. Gün ılıktı, güneş alçaldıkça bronz rengine dönüyordu ama o kadar üşüyordu ki önündeki havada sis kıvrılıyordu.

Artık Bernshaw Ormanı'nın içinden geçen batık yolda değillerdi. Şimdi daha geniş patikalardan, zengin ve çiçeklerle dolu çayırlardan geçiyorlardı ve Arondine uzaktaydı, kalesi tepedeki beyaz bir miğfer gibiydi.

Yolda, Erken Bahar Bayramı'nda on yedi yaşına basmıştı. Nihayet Inys'in varisini doğurmasına yasal olarak izin verilmişti.

Karanlık denizleri geçemem ama karları aşabilirim. Kelimeler çoktan solmaya başlamıştı. Bugünlerde, her rüya gördüğünde, her zaman onunla konuşamasa bile, haberciyi, kadını görüyordu. *Beni taşıyacak rüzgâr ve yağmurun kendisi var.*

Ascalun halkının yaklaşık yarısı onun sarayını takip etti. Başkentten tahıl, yün ve diğer erzak arabalarını taşıyan binlerce kişilik tren kilometrelerce geride kalmıştı.

Kraliyet Muhafızları Glorian'ın etrafında sıkı bir düzen içinde ilerliyordu. Sadece

bir kişi dikkatlerini çekmişti - tıpkı Glowan Kalesi'ndeki gibi ona yalancı ve sahtekâr diyen bir adam. Elleri eldivenlerinin içinde titremesine rağmen Glorian arkasına bakmamıştı ve muhafızlar onu silahsız bularak götürmüşlerdi. Arondine eski bir ticaret şehriydi. Kuzey ve güney arasında yer alan bu liman, altı eyaletten

gelen tüccarlarla dolup taşan kraliyet için hem bir geçit hem de bir pota görevi görüyordu. Burası Glorian'ın

Taç giyme töreni - yüzyıllardır Kutsal Genç Kız Mabedi'nin ötesinde taç giyen ilk Inysh kraliçesi.

Naibi hâlâ dönmemişti. Onun yerine Leydi Brangain ve Lord Damud onunla birlikte at sürerken, Lade Edith mağaraları yarasalar ve ayılardan temizleyerek hazırlamak için birkaç yüz kişiyi Stathalstan'a doğru götürmüştü. Glorian, et, süt ve peynir alabilmeleri için çevredeki çiftlikleri, bazı çiftlik hayvanları da dâhil olmak üzere bu mağaralara boşaltmayı planlıyordu.

Yolda, kendi düşünceleri ve kavrulmuş çayırlardan başka dikkatini dağıtacak hiçbir şey yokken, Fýredel'le tarlada buluşamayacağını kabullenmeye başlamıştı. Kuzeyli tarafı saklanma ihtimalinden çekiniyordu ama bu onların en iyi savunması olabilirdi. Inys mağaralarla doluydu. Görüldüğü kadarıyla omurgasızdı, zafer kazanmanın tek yolu dağılıp ortalıkta görünmemektir, en azından bir wyrm'i nasıl öldüreceğini bulana kadar.

Fýredel dönene kadar bir mevsimi vardı. Döndüğünde, halkından ateşle savaşmalarını isteyemezdi. Öte yandan, onları sonsuza dek gizleyemezdi. Yiyecek kaynakları çoktan azalmaya başlamıştı.

Tyrnan Nehri'ne yaklaştıklarında, eski bir meşenin altına yayılmış, bacakları dizlerinden kopmuş ve bir kolu kemiğe kadar sıyrılmış bir cesetle karşılaştılar.

"Aziz," dedi Leydi Brangain. Muhafızlara işaret ederken atı kişnedi. "Onu hemen gözden uzaklaştırın.

"Bekleyin," dedi Glorian sertçe ve muhafızlar durdu. "Elinde kırmızı leke olup olmadığını kontrol edin.

Dikkatle yaptılar. "Durumu iyi, Majesteleri," dedi içlerinden biri.

Lord Damud cesede bakarak, "Tartışılır," dedi. 'Acele edin. Gün batmadan nehri geçmeliyiz.

Tyrnan nehrini geçip Arondine'e doğru son yaklaşıma başladıklarında günün geç saatleriydi. Dik ve dar bir patika ilk kapıya kadar uzanıyordu - yanlış bir adım atarsa atı şehrin etrafındaki derin hendeğe doğru kayabilirdi. Glorian gözlerini soluk duvarlardan ayırmadı.

Yüksek bir yere inşa edilmiş böyle bir şehir, Fýredel'in bıraktığı yaratıklara karşı sağlam bir koruma sağlayabilirdi. Yine de, o döndüğünde harekete geçmek niyetindeydi. Arondine gökyüzüne karşı çok savunmasızdı.

Yaza kadar o ve maiyeti tekrar gitmiş olacaktı. Aklında Stilharrow vardı - Batakliklar'daki bir çalılığın içine sıkışmış, sulak alanla çevrili bir kale. Olmazsa kıyıya, Offsay'deki uçurum kenarındaki sığınağa kaçabilirdi. Tek bir ikametgâhı olmayacaktı.

Keşke İsimsiz Olan'ı yenmiş olan Gerçek Kılıç Ascalun'a sahip olsaydı. Kaybolmamış olsaydı, Fýredel'e karşı işe yarayabilirdi. Glorian

Babasının yanında at sürdüğünü hayal etti.

Düşün, dedi hayalet ona. Başka yollar düşün, dróterning.

Arondine sığ tepenin eteklerinden tırmanarak tepenin zirvesine çıktı. Uzakta, güneyde, yüzlerce gizli mağaraya ev sahipliği yapan dev kaya kütlesi - Stathalstan Knott - vardı.

"Kraliçe Glorian'a yol açın," diye bağırdı bir kâhya içeri giren insanlara. Alkışlar ve meraklı mırıltılar havayı doldurdu. "Cesaret Dükü ve Adalet Düşesi'ne yol açın, Kutsal Retinue'nin torunları!

Kimse bir kraliyet ziyareti beklemiyordu. Glorian yüzünü sakın ve hareketsiz tutmaya çalıştı. Yolda kirlenmiş ve üstü başı dağılmıştı ama bir şövalye gibi çenesi yukarıda oturuyordu. Yüzlerinde sevinçten meraka ve korkuya kadar her duyguyu gördü. Çoğu şaşırmış görünüyordu.

Gençliğimi görüyorlar, diye düşündü. Bir kız tarafından savaşa götürüldüklerini görüyorlar.

"Lord Damud," dedi kadın ve Lord Damud ona yaklaştı. "Wyrmler buraya gelmedi. Bu insanların tehdidi anlamasını sağlama görevini sana bırakıyorum. Herkes silahlanmalı. Her demirci bu amaçla çalışmalı, her fletcher ve bowyer. Şehrin kapıları mühürlendikten sonra, içeri girmek isteyenler muhafızlardan izin almalı. Kapılar kilitli kalmalı ve yaklaşan herkes içeri girmeden önce ellerini kontrol ettirmeli.

"Bu yapılacaktır, Majesteleri.

Glorian atını sürdü, onu muhafızları, leydileri ve sarayın geri kalanı izledi. Şehirdeki tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu hissediyordu - zırlı genç kraliçe, naibi olmadan.

Arondine Kalesi tepenin zirvesinde yükseliyordu. Her biri bir öncekinden daha yüksek olan üç perde duvarı vardı. Hepsini geçtikten, bir köprüden geçtikten ve geniş bir avluya girdikten sonra Glorian atını bir uşağa teslim etti ve kale komutanı Sör Granham Dale ile yüzleşti.

"Kraliçe Glorian," dedi, eğilerek. "Majesteleri, buraya gelerek Arondine'i onurlandırdınız.

"Bu kadar az uyarıyla geldiğim için üzgünüm Sör Granham. Glorian eldivenlerini çıkardı. 'Arondine'i birkaç haftalığına kale olarak almalıyım. Inys savaşta.

"Ascalun'un yandığına dair söylentiler duydum.

Onlar doğru. İsimsiz Olan geri dönmedi ama Aziz bize büyük bir imtihan gönderdi. Bir wyrm topraklarımıza veba saldı ve halkımıza eziyet etmesi için canavarlar gönderdi - kendisine Fýredel diyen kara bir wyrm. Sizden Naiplik Konseyi ile görüşmenizi istiyorum.

Sör Granham afallamış görünüyordu. "Dehşet Dağı," dedi. "Gerçekten daha fazlasını mı doğurdu?

"Dediğim gibi.

Yaşlı şövalye kendine gelir gibi oldu ve yüzü sertleşti. "Majesteleri, beni bağışlayın ama Lord Koruyucu nerede?"

'Bir hafta içinde burada olur. Bu arada sana donyağı yapmanı öneriyorum - hem de çok miktarda. Halkınız güvende olabilecekleri Stathalstan'a taşınacak ve karanlıkta ışığa ihtiyaçları olacak.

'Peki, Majesteleri. Halledeceğim.

Teşekkür ederim.

Yatak odası en büyük kuledeydi. Hanımları zırhını çıkarmasına yardım etti ve o da tuniği ve eyer giysisiyle yatağa uzandı. "Burada banyo var mı?" diye sordu Florell'e. "Üşüttüm.

"Ben öğrenirim.

"Helly, bu gece benimle kal.

Diğerleri gittikten sonra, Glorian güneş batarken şehre baktı. İnsanlar akşam duası için mabede doğru ilerliyordu.

Florell'in Ruhani Dükleri Ascalun'dan ayrılmaları gerektiğine ikna etmesi uzun sürmemişti. Leydi Brangain ve Lade Edith, veba tehdidinin Lord Robart'ın emrettiği şeyden vazgeçmek için yeterli olduğu konusunda hemfikirdi. Yaratıklar hâlâ kapıları dövmeye devam ederken, kılıç ve mızrakla onları doğrayarak şehirden at sürmüşlerdi.

"Bunların olduğuna inanamıyorum," dedi Helisent, gece için saçlarını ipekle sararken. "Glorian, herkese yetecek kadar mağara var mı?"

"Keşif için atlıları gönderdim.

"Bu fikri sana ne verdi, mağaralar mı?"

"Babamdan. Savaşın sonlarına doğru, kuvvetlerinin sadece bir kısmını savaşta kullanmaya, geri kalanını yakındaki mağaralarda tutmaya başladı. Onun zayıfladığını düşünen Verthing Bloodblade, Nurthernold'daki savaş kampına saldırmak için cesaretlendi. Bu onun son hatasıydı.

"Demek ki bazı Hróthi'ler saklanmanın avantajları olabileceğini biliyor.

"Evet. Einlek'e hatırlatmak istedim. Arkadaşına baktı. "Helisent, sen benden bir yaş büyüksün. Taltif günümde bana büyüdükçe daha yerleşik hissetmeyi umduğunu söylemiştin. Öyle mi?"

Helisent bir süre düşündü.

"O zamandan beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor," dedi. "Annem hepimizin gül gibi olduğunu söylerdi. Bunun hep yapraklarımızı açtığımız, gerçek formumuzu aldığımız ve yavaş yavaş solduğumuz anlamına geldiğini düşünmüşümdür. Ama belki de büyümemiz hiç durmuyordur. Eğer kadınlar çiçekse, biz gül değil, günün gözleriyiz - bir kez değil, ışık bize her dokunduğunda tekrar tekrar açıyoruz.

Glorian yanağında bir damla gözyaşı hissetti. Koluyla kuruladı ama Helisent görmüştü ve onu kendine yaklaştırdı.

"Her şey yoluna girecek Glorian," diye fısıldadı. "Bundan eminim. "Ne demek istiyorsun?"

Kapının hafifçe vurulması onları böldü ve Florell içeri girdi. Glorian'a, "Banyon hazır," dedi. 'Kraliçeler bile dinlenmelidir.'

Şafak vakti Glorian tekrar zırhını giyerek aşırı kalabalık şehre geri döndü. Naiplik Konseyi onun bu gezintilerini onaylamadıklarını ifade etmişti ama Lord Robart d ö n e n e kadar istediği gibi davranmak niyetindeydi.

Lord Damud Stillwater'ı en dıştaki duvarda volta atarken buldu, muhafızların yüksek kaleler inşa etmesini ve ötesinde bir hendek kazmasını izliyordu. Bu savunmaların ardında, çadırlar ve ilkel barınaklar şehre karşı toplanmış, içeride yer bulamayanları barındırıyordu.

"Majesteleri," diye selamladı Lord Damud onu. 'İyi sabahlar. Gördüğünüz gibi, halkınız Arondine'i tahkim ediyor. Siperin içinde ateşe verilebilecek kazıklar olacak.

'Daha fazla ateş. Bunun yardımı olacak mı?"

'Ascalun'a saldıran yaratıklar tamamen wyrm'lere benzemiyordu. Etleri, hatta kürkleri ve tüyleri vardı. Yanmalılar.

"Çok iyi.

"Bernshaw Ormanı'ndan mancınık ve springalds inşa etmek için odun kesiliyor. Yangınları söndürmeye yardımcı olması için şehrin dört bir yanına fiçılarla su konulacak,' diye devam etti Lord Damud. 'Bu arada Barones Pintrow ve Suthrey mağaralara çekilmeyi denetleyecekler. Duvar boyunca yürüdüler. 'Hyll Mabedi'nin alt katından Stathalstan'a uzanan eski bir Inyscan tüneli var, bir grup çakmaktaşı madencisini güçlendirmeleri için görevlendirdim. Mağaralarda yaklaşık on dört bin kişi için yer ve onları besleyecek erzak var.

'Her iki şehrin toplam nüfusu çok daha fazla. Peki ya batıdaki gümüş madenleri?"

"Kesinlikle. Soylular için yaşanabilir bir barınak olabilirler.

Soylular mı?"

Onlar kraliyet madenleri, Majesteleri.

Soylular saklanmayacaktır. O madenlerde çalışan insanlar orada kalmak için ilk hakka sahip olacaklar.

"Nasıl isterseniz.

Onu duvarın üzerinde bıraktı. Merdivenlerin dibinde kendini insanlarla çevrili buldu ve muhafızları kılıçlarına uzanırken gerildi. Çok fazla göz onun üzerindeydi. Zırhını çıkardılar ve yine genç ve yalnızdı.

Sonra on yaşlarında bir kız öne doğru ilerledi ve utangaç bir şekilde bir Inyscan gülü uzattı. 'Sizin için, Kraliçe Glorian,' dedi düzgün bir reveransla. "Arondine'e geldiğiniz için çok mutluyuz.

Glorian kırmızı çiçeği aldı. Dikenlerinden arındırılmıştı.

"Aranızda olduğum için çok mutluyum," dedi ve bunun neredeyse doğru olduğunu anladı. 'Yemin ederim ki senin kalkanın olacağım'

Takip eden günlerde Arondine'in kendini toparlamasını izledi. Onlardan duyduğu korkuyu yenmek için insanların arasında yürüdü ve onlar da onun varlığına alışmış görünüyorlardı. Şehirdeki en iyi terzi onun ölçülerini almaya geldi, Florell ise adaşı ve diğer iki kişinin taç giydiği Hyll Mabedi'ndeki taç giyme töreni hazırlıklarını denetledi.

Mesaj sabahın ilk saatlerinde geldi. Glorian yatak odasında uykusuz bir şekilde kuzenine yazıyor, wyrmilerle savaşırken ölçülü olmayı unutmaması için ona yalvarıyordu. Einlek'in Hraustr Hanedanı'nın dayanıklılığını kanıtlaması gerekiyordu ama Hróthi'nin savaş ve zafer arzusunu tatmin etmek sadece çok sayıda insanın ölümüyle sonuçlanacaktı.

Florell ortaya çıktığında kalemını henüz batırmıştı. "Glorian," dedi, "Leydi Gladwin'den bir haberci geldi. Onunla Glowan Kalesi'nde buluşmanı istiyor.

Glorian tüy kalemını indirdi. "Neden?

"Söylemedi ama reddetmek zorundayız. Vahşi doğada at sürmek sizin için çok tehlikeli.

'Leydi Gladwin bunu biliyor, demek ki sebepsiz yere istemiş olamaz. Vekil Konseyine benim yokluğumda şehri tutmaları talimatını verin,' dedi Glorian ayağa kalkarak. 'Muhafızlarımı hazırlayın - ve Mastress Bourn'u, yolda bir şifacıya ihtiyacımız olursa diye. Şafakta yola çıkıyoruz.

Pek çok insan uyanamadan yola koyuldular. Glorian giysilerinin üzerine düz gri bir pelerin giymiş ve kapüşonunu yukarıda tutmuştu.

Atları kuzeybatıya doğru dörtmala giderken Glorian, Fýredel'in Inys'e bir veda hediyesi olarak geride bıraktıklarını gördü. Tarla üstüne tarla yakılıp yıkılmış, çiftçilerin kemikleri kavrulmuş ekinlerinin arasında kalmıştı.

sabanlar ve diğler aletler. En yakın yerleşim yerlerinin hepsi terk edilmişti. Birkaç mil ötede, yüzlerce elma ağacından oluşan bir meyve bahçesi de aynı yıkımla karşı karşıya kalmıştı.

'Mahvolduk,' diye mırıldandı muhafızlarından biri. 'Bütün bunlar haftalar içinde oldu. Yıllar sonra ne olacak?

Florell ona, 'Aziz'e inan,' dedi. "Ve kraliçenize. Bu sonsuza dek sürmeyecek.

Glorian hiçbir şey söylemedi. Atını ileriye, yıkık ağaçlardan uzağa doğru itti.

Öğleden sonra, grup Striding Tepeleri'nin ötesindeki derin vahşi doğaya geçmişti. Ne kadar uzağa giderlerse hava o kadar yakınlaşıyordu. "Çok sessiz," dedi Helisent dalları izleyerek. "Yakınlarda kemiksiz ruhlar var.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı Adela.

"Halgaland'a geçemeyen insanlara ne oluyor?" diye sordu Helisent. "Nereye gidiyorlar, hm?

"Nereden bilebilirim ki?

"Sana söyleyeyim Adela. Klapeli köprülerde ve mezar yollarında oyalanıyorlar.

"Mastress Bourn," dedi Glorian. Kemikçi onun yanına geldi. "Mahkemeye gelmeden önce Inys'in neresinde yaşıyordunuz?

"Merstall'da, Fells'te.

"Merstall'daki çiftçiler şimdi ne yapıyor olmalı?

"Tarlaları işliyor, tohum için hazırlıyorlar. Bahar yoğun bir dönemdir. Bourn ona baktı. "Anneniz dikkatliydi, Majesteleri. En az bir yıl yetecek kadar tahıl olmalı.

"Peki ya bu bir yıl değil de on yıl ya da bir yüzyıl sürerse?

Glorian onlar cevap vermeden atını sürdü. Bu soru üzerinde durursa dünyadaki hiçbir cevap onu rahatlatmayacaktır.

Wulf, Inys Kraliçesi'nin gün batımında ufukta belirdiğini gördü. Onu Glowan Kalesi'nin kapısında bekledi.

Gözlerini her kapadığında, korudaki işaretleri gördü.

Haithwood sadece senin gibi yolu bilenlere açılır. Bu sözleri aklından çıkaramıyordu. *Bana senden bahsetti.*

Glorian onu girişte karşıladı ve başlığını indirdi. "Wulf," dedi şaşkınlıkla. "Ben sadece Leydi Gladwin'i bekliyordum. Neden buradasın?"

"Kuzeye sadece ailemi görmeye gitmedim. Onu içeri götürdü. "Gel ve ısın. Leydi Gladwin sana anlatacak."

Babası ve Leydi Gladwin'in uzun bir masanın ucunda beklediği Eski Salon'a doğru yürüdüler. Lord Edrick gömleğinin altında sargılıydı. Wulf kemikçiyi gördüğüne sevinmişti.

"Majesteleri. Leydi Gladwin eğildi. "Sizi Arondine'den çağırdığım için üzgünüm. Başta Leydi Helisent Beck olmak üzere birkaç soylunuz sayesinde korkunç bir keşif yaptık.

'Korkarım daha fazla acımasızlığa katlanamayız, Leydi Gladwin. Ortaya çıkardığınız şey nedir?

"Korkarım ki Robart Eller artık Inys'in Lord Koruyucusu olarak hizmet edemez. O bir kâfir.

Glorian sustu. "Bir dinsiz.

"Kulağa zorlama gelse de, evet. Haithwood'da bir ayin yaparken görülmüş, bir kutsalla alay edencesine giyinmiş. Yakalanamadan kaçan yandaşları bir porsuk ağacının üzerine kan atıyor gibiydiler. "Orası bir alıç korusuydu, Majesteleri.

"Bu uzun süredir devam ediyor mu?

"Görünüşe göre on yıllardır gizli bir kafir hayatı yaşıyormuş.

Glorian, "Bunu duyduğuma çok üzıldüm," dedi. "Annem Lord Robart'ı çok severdi.

'Birçok kişi gördü. Ben de ona yıllarca sevgili dostum dedim ama gerçek eğilimlerini hiç görmedim.

"Böyle bir durumda ne yapılmalı?

"Bunun bir örneği yok. İdamı önerirdim ama insanların şu anda umuda ve birliğe ihtiyacı var. İhtiyaçları olan son şey, Lord Koruyucularının Aziz'i reddettiğini bilmek.

"Hapis cezası o zaman.

"Evet. Şimdilik. Leydi Gladwin durakladı. "Sizinle konuşmak istedi, Majesteleri. Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim.

"Ona söyleyecek bir şeyim yok," diye yorgun bir cevap geldi. 'Bunu öğrenmek için aldığınız riskler için hepinize teşekkür ederim. Eğer Arondine'de bana katılırsanız, tavsiyelerinize çok değer veririm.

Lord Edrick, 'Yeni bir naibe ihtiyacınız var, Majesteleri,' dedi. 'Yasalara göre, bir yıl daha bir naibe ihtiyacınız var.

Wulf, Glorian'ın düşüncelere dalmasını izledi.

"Büyükanneme bir şans verilmeli," dedi. "Güçlü bir kadın olmadığını biliyorum ama o bir Berethnet.

Leydi Gladwin, "Leydi Marian'a tam desteğimiz olacak, Majesteleri," dedi. "Onu Cuthyll'den çağıracağım.

"Dinlenmenize izin vermeden önce bir şey daha var Kraliçe Glorian," dedi Lord Edrick. "Biz haithwood'dayken, kızım Parr Kalesi'ni aramaya karar verdi.

"Yani içeri girmeye karar verdi demek istiyorsun. Wulf gülümsemesini gizledi.

"Evet, Majesteleri. Kamu yararı için," dedi babası boğazını temizleyerek. "Gizli bir dolapta, arkadaşınız Yscalın Prensi Guma'nın Lord Koruyucu ile aynı dini paylaştığına dair kanıt buldu. Masanın üzerine küçük bir mektup yığını koydu. 'Bunların içeriği son evliliğinizi yasal olarak geçersiz kılacak. Yüzüğünü çıkarabilirsin.

Glorian eline aldı. "Bunlar onun bir kâfir olduğunu mu söylüyor?" dedi. "Aralarında bir komplo mu vardı?

Lord Edrick başını salladı. "Seni kontrol ederek Inys'i eski yöntemlerine döndürmek için bir komplo.

Yavaşça, gözlerini her bir mektubun üzerinde gezdirerek yığını karıştırdı. Bitirdiğinde, "Hayır. Bırak gelsin," dedi.

Wulf kaşlarını çatı.

"Kraliçe Glorian, kâfir bir eşiniz olamaz," dedi Leydi Gladwin, afallamış görünüyordu.

'Anladığım kadarıyla, altına ve askerlere dünkünden daha az ihtiyacımız yok. Inys'in de bir varise dünkünden daha az ihtiyacı yok. Korkmayın Leydi Gladwin,' dedi Glorian. 'Bu evliliğin lehimize işlemesi için bir planım var. Umarım bana güvenirsiniz.

Mektupları alıp gitti. Wulf onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve Leydi Gladwin'i şarap kadehinden içmeye bıraktı.

'Bir prens eşi için bir kâfir,' dedi, 've bir kraliçe için genç bir kız, hepsi de her zamankinden daha fazla rehberliğe ihtiyacımız olduğu bir zamanda. Aziz Edrick, Inys'e ne olacak?

"Kral Bardholt'un her zaman bir taktiği vardı," diye yumuşak bir cevap geldi. "Kızının da öyle olabilir.

Wulf onların konuşmasına izin vermek için uzaklaştı. Kolundaki ısırik yaralarını temizleyen ve temiz çamaşırlarla saran kemikçiye ziyaret etti. Oradan ayrılır ayrılmaz Helisent Beck onu merdivenlerin dibinde durdurdu.

"Helisent," dedi Wulf ona başıyla selam vererek. "Görünüşe göre dağınık düşüncelerin oldukça rahat bir çiçeğe dönüşmüş.

'Onu bu kadar uzun süre izlemekle iyi yaptın, Wulf. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim,' dedi Helisent, samimiyetin ağırlığıyla. 'Gerçekten de o evde hiçbir şey yok muydu?

"Haithwood'da Lord Robart'tan başka kimse var mı?

"Birkaç dansçı ve bir kurt sürüsü dışında, hayır.

"Bu rahatlatıcı bir şey. Ben de çocukluğum boyunca bundan korktum. Helisent gözünün akındaki küçük bir çili görebileceği kadar yakınına eğildi. "Glorian bu gece onun yatak odasına gelmek isteyip istemeyeceğini sordu. Bu şatoda Arondine'dekinden daha az gevşetilecek dil var.

Wulf başını kaldırıp tavana baktı. "Evet," dedi. "Yapardım.

Glorian karanlığın içinde bekledi. Göğsü inip kalkıyordu ve elleri nemliydi. Onları kucağında sıktı. Kraliyet yatağı ateşe yakın olmasına rağmen, teni ince ve soğuk hissediyordu.

Prens Guma'dan gelen mektuplar bütün komployu ortaya çıkarmıştı. Bu tuhaf çiftin niyeti onu tamamen gasp etmek değil, Aziz'den vazgeçmesini umarak onu kendi dinlerine çekmeye çalışmaktı. Bir hükümdarı şekillendirmek, halkı yeni bir hanedanı benimsemeye zorlamaktan çok daha kolaydı. Parmaklarını bunlardan birinin üzerinde gezdirerek son satırlarını tekrar okudu.

Söylediklerinize bakılırsa, bence mantıklı düşünmeye istekli olacaktır. Bardholt, kendisinden önceki Isalarico gibi Sahte Kılıç'ı ele geçirdiği için ahlaksız bir haindi - ama onun dünyasına karşı bir takdir beslemiş olabilir ve Virtudom'da hiçbir yer Hrôth kadar kâfir değildir. Eğer bu tohumu sularsak, Üçüncü Glorian'ın bizim lehimize çiçek açacağını söylüyorum. Değilse, o zaman onu kendi haline bırakır ve varisi sessizce şekillendiririz. Bunun için beş yüzyıl yeter.

Fenerinin yarısı yandığında Helisent, Wulf ile birlikte geldi. "Jules ve ben merdivenin dibinde nöbet tutacağız," dedi ve kapıyı kapattı.

Wulf kapıyı arkasından kapattı ve kısa bir sessizlik oldu.

"İyi misin, Wulf? Glorian ona sordu. Wulf başını salladı. "Bana haithwood'dan bahset.

"Korkunç bir yerdi. Çok karanlık ve durgun. Çenesinde bir kas titredi. "Ve hatırladım, Glorian. Fazla bir şey değil. Sadece bir his. Ama ruhumun derinliklerinde daha önce orada olduğumu biliyordum.

"Artık orada değilsin. O ağaçlarda hiçbir şey kalmadı. Sadece Lord Robart vardı.

"Evet. Muhtemelen onun takipçilerinden biri olarak doğdum.

"Ben de bir kafirin çocuğu olarak doğdum. İç çekti. "Anlaşılan Prens Guma bu yüzden benimle evlenmek istemiş, Inys'i birlikte geriye doğru yuvarlayabilmek için.

"Evliliği feshetmeyecek misin?

"Hayır. Kız kardeşin bana bu işi halletmem için bir yol gösterdi. Mektuplara başıyla işaret etti. Bunlar onun niyetini kanıtlıyor. Bunları bildiğim için anlamaya sadık kalabilirim,

Ama zarar vermediğinden de emin ol.

"O zaman bunu yapmak istiyorsun," dedi Wulf. "Sen ve ben. Birbirlerine baktılar.

"Prens Guma beni zina yapan bir kadın olarak tanıyacak," dedi Glorian, "ama ben onu zaten bir kâfir olarak tanıyorum. Bu anlaşmayı kabul etmek zorunda kalacak.

İfadesini okumak zordu. "Yani şimdi mi başlayacağız?"

"Eğer hâlâ istekliysen.

Wulf başını salladı ama olduğu yerde kaldı, bir davet bekliyordu. Glorian elini yatağın üzerine koyduğunda Wulf onun yanına oturdu ve pelerinini çıkardı, koridorda tüten elma odunu kokuyordu. Kadın onun her zamankinden daha fazla farkındaydı - köprücük kemiği, boğazındaki çukur, altındaki derin oyuk.

Taze bir bandaj onu bileğinden dirseğine kadar sarmıştı. Glorian, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ah, sadece bir ısırık. İyileşeceğim. Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Aklıma bir fikir geldi. El ele tutuşabiliriz. Başını salladı, kaybolmuştu. 'Eski bir gelenek. Bir yıl ve bir gün boyunca, hiçbir kutsal kişi olmadan, özel olarak evleniriz. Evlilik içinde sevişirsiniz ve sonra kilit ortadan kalkar.

Onun gülümsemesine karşılık verdi. "Bunu düşünmüşsün." "Evet, biraz. Zihnini rahatlatmak için.

"Lord Robart aynı şey için çürürken, gerçekten de putperest bir geleneğe boyun eğmek istiyor muyuz?

"Hróth'taki kutsal kişiler bazen buna izin veriyor. Bunun daha güçlü birliktelikler yarattığını söylüyorlar.

"Bunu nasıl yapacağız?

"Sadece birkaç kelime. Wulf onun bileğini sıktı, o da Wulf'un bileğini sıktı. 'Glorian Hraustr Berethnet, seni yoldaşım olarak kabul ediyorum. Kemikten kemiğe, kandan kana ve uzuvdan uzva bağlanalım. Bu gece ve gelecek bir yıl boyunca sadece senin olacağım.

Wulfert Glenn, seni yoldaşım olarak kabul ediyorum. Kemikten kemiğe, kandan kana ve uzuvdan uzva bağlanabiliriz. Bu gece ve gelecek bir yıl boyunca sadece senin olacağım. Glorian onun kalbini hissedebiliyordu. "Bu kadar mı?

"Bu kadar.

Glorian ayağa kalktı. Altın yüzüğünü çıkardı ve gözlerden uzak tutmak için kilitledi. Sonra, kalın örgüsüne uzandı ama parmaklarını sert ve sinirli buldu. Wulf gelip arkasında durdu.

"Bana bırak.

Nasırlı ellerini kadının kafa derisi üzerinde gezdirdi ve kolaylıkla örmeye başladı. Her küçük çözülme onu sakinleştiriyor ve uyandırıyor.

Bir kere.

'Sanırım lith'in için örgü örüyorsun,' dedi.

"Bazen. Vell her zaman bir durum yarattırdı, ben de ona yardım ederdim. Wulf birkaç ipi birbirinden ayırdı. "Ama bana bu beceriyi kazandıran halatla çalışmak oldu. Gemilerde bunu çok yaparsınız.

Glorian bekledi. İşi bittiğinde saçları beline kadar dökülmüştü.

Ateşin içinde bir kütük buruştu ve ikisi de ona doğru baktı. Wulf uzun bir süre baktı ve Glorian onun ne görüyor olması gerektiğini anladı. Ellerindeki sargıları çıkarmış, yanık izlerini göstermişti.

Bir sessizlikten sonra, "Bankaya yatırabiliriz," dedi.

Wulf başını iki yana salladı. "Genelde hatırladığım soğuktur, ateş değil.

"O zaman birbirimizi ısıtalım. Glorian onun omzuna dokundu. "Bir geceliğine unutmaya çalışalım.

"Emin misin?

"Senin olmanı istiyorum.

Yüzü yumuşadı. Uzandı ve gömleğini başının üzerine çekti. Gömleğinin altında, yıllar içinde bir silah ve kalkan haline gelmiş kaslı bir adam vardı. Küçük siyah kıllar göğsünde kıvrılıyordu.

Soyunması zaman aldı. Hróthi'ler genellikle kaplıcalarda ve ocaklarda çıplak gezerlerdi ama bu bir Inysh geleneği değildi. Wulf avuç içi yukarı bakacak şekilde sol elini uzattı, o da kendi elini avucuna koydu ve elinin onu sabitlediğini fark etti.

"Bunu daha önce yaptın mı?

Wulf başıyla onayladı. "Sadece bir kişiyle.

"En azından birimiz ne yaptığını biliyor. Biraz gülümsedi. "Çok karmaşık değil.

Glorian bir bukleyi gözlerinden uzaklaştırdı. Saçında bir sakal vardı. Çok uzun süre bakamadığı için bunu daha önce hiç fark etmemişti. Wulf elini tutmak için uzandı.

Bu küçük, mahrem şey bile - bu bile onun için bir ahlaksızlıktı. Bir Berethnet, her şeyden önce, düğün gecesine kadar dokunulmamış olmak zorundaydı. Çocuğunun yoldaşına ait olduğunu kanıtlamanın tek yolu buydu.

Wulf sanki bu düşünceyi duyabiliyormuş gibi başparmağını kızın parmaklarının arkasında gezdirdi. Kollarının derisi benek benekti. Wulf'un elleri de okçuluk ve müsabakalardan kalma küçük yara izleriyle doluydu.

"Keşke benim ellerim de böyle olsaydı," dedi dürüstçe. 'Bir maceracının elleri. Bir savaşçının. Keşke ben de babamla birlikte senin yaşadığın hayatı yaşasaydım. Inys benim görevim ama Hróth benim kalbim.

"O benim de kalbim. Wulf bir tutam saçı kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Bu gece oradaymışız gibi davranabiliriz. Üstümüzde gökyüzü ışıkları, etrafımızda karlar.

Glorian bunu hayal etti. Işıkları ilk gördüğünde aşık olabileceğini anlamıştı - bir insana değil, bir yere.

İçinde garip, sıkı bir his vardı, aşağılarda, onun yakınlığıyla uyandı. Bu ona kurslarını hatırlatıyordu, tek farkı acısız olmasıydı, tatlı bir sızı. Gözlerini açtığında, onunkiler oradaydı, ateş ışığında karanlık ve ciddiydiler. Gözlerinde şimdi bir soru vardı.

Kadın başıyla onaylayınca, adam onun elbisesinin bağcıklarını çözdü ve omuzlarından sıyırdı. Kadın önce büzüldü ama adam çenesini kaldırdı, böylece birbirlerine baktılar ve kadın tekrar başını salladı. Diz çökerek elbiseyi aşağıya, kalçalarına doğru kaydırıp ve sonra yere bıraktı.

Wulf başını kaldırıp ona baktı. Glorian onun bakışları altında titredi. Daha ne olduğunu anlamadan yerde ona katılmış ve ensesinden tutmuştu. Ellerini kadının belinde gezdirdi ve onu öptü.

Ağzının verdiği his ilk başta tuhaftı. Pek çok şeyden emin değildi - ne kadar süre, nasıl öpüşeceğinden. Adam dudaklarını onunkilere açtı ve kadın adamın tadını aldı; nane, şarap ve bir bitki, biberiye. Ani bir keder hissetti ve ürpererek ona sarıldı, kollarını boynuna doladı.

Wulf onu göğsüne çekti ve yaşadıkları acıdan sonra onun kucaklamasını ne kadar derinden istediğini anladı. Çenesi başının tepesine yaslandı ve onu oradan öptü, Hróthi dilinde teselli mırıldanıyordu. Kalbi onunkine karşı çarpıyordu.

Onlar birbirlerinin geçmişiydi. Erik bahçelerinde gülebildikleri, dünyada korkacak hiçbir şeyin olmadığı farklı bir zamanın anısı. Onun kendisini korumaya çalıştığı gibi, kendisinin de onu zırhlayabilmesini diledi.

Adam onun gitmesine izin vermeden dizlerinin üzerinden oturur pozisyona geçti ve onu kucağına çekti. Bu, kızın ondan tekrar çekinmesine neden oldu ama adam kızın yüzünü kavradı ve gözlerinin içine bakmasını istedi.

"Sadece benim," dedi, sesi alçaktı.

"Biliyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle, duracağım. Ateş yüzünü kireçledi. "Söz veriyor musun?

"Söz veriyorum.

Wulf ellerini onun sırtında birleştirdi. "Eversnow'dayız," diye mırıldandı, "ve salon yıldızlara açık. Glorian gözlerini kapattı ve oradaydı, şimdiden görebiliyordu.

Sanki gerçekten bir salondaymışlar gibi, altlarında yatağın kürkleri olduğu halde yerde kaldılar. Sonra Glorian tavana baktı, Wulf ise bir kolunu ona dolayarak sırt üstü uzandı.

Yavaş ve nazik davranmış, kızın dokunuşuyla ısınmasına izin vermişti. Hatta biraz gülebilmişler, sesleri dudaklarıyla bastırmışlardı. Garip ve beceriksizce olmuştu ama olmuştu işte, hem de fazla tedirginlik duymadan. Sadece zamanla azalan bir tuhaflık vardı.

Günah işlemenin tek doğru seçenek gibi görünmesi onu rahatsız ediyordu. Aziz onu ilginç bir sınava tabi tutmuştu.

Wulf kıpırdandı. Glorian onun ağır ağır göz kırpmalarını izledi ve hatırlamasını bekledi. Hatırladığında, alnından öpmek için eğildi. "İyi misin?"

Kız başını salladı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Onun çenesine dokundu. "Bunu tekrar yapmak zorunda kalabileceğimizi biliyorsun. Bir kereden fazla.

'Oh, hayır. Buna nasıl katlanacağız?"

Gülümsedi ve yüzünü ona döndü. Zamanla tekrar uyudu, eli onun belinde gevşemişti. Glorian onun göğsüne yaslanmış, buz gibi denizde atmaya devam eden kalbini dinliyordu. Seçme özgürlüğü olsaydı, kimseyle yatmazdı; çocuğu olduktan sonra bir daha asla yatmayacağını biliyordu - ama bir arkadaşıyla yakınlık kurarak rahatlayabilirdi.

Helisent ve Julain onu şafakta gizlice kaçıracaktı. Bu sırrı, sırrın ağırlığı altında ezilecek olan Adela'dan saklayacaklardı ama Glorian Florell'e söylemek zorunda kalacağını biliyordu.

Endişeden, Wulf'un içini doldurduğu şefkatten uyuyamıyordu. Julain ona sırt üstü uyumasını öğütlemişti ama o şekilde asla rahat edemiyordu. Kara saat geldiğinde, kalın bir gecelik giydi ve yalınayak odadan çıktı.

Eski naibi, asil doğumlu mahkûmların yargılanmayı beklediği kapı evine kilitlenmişti. Hücresinin kapısına ulaştığında Lord Robart Eller'i hâlâ uyanık, karlı aya bakarken buldu. Kızıl saçları dağılmıştı ve sade, koyu renk bir tunik ve pantolon giymişti; bu da onu her zamanki güzel kıyafetlerinin içinde olduğundan çok daha küçük gösteriyordu.

"Lord Robart," dedi. "Nasılsınız?"

Adam ona baktı. "Kraliçe Glorian," dedi sessizce. "Beni görmeye gelmenize şaşırdım.

"Anlamak istedim. Bana ormanda bir ayin yaptığınız söylendi.

Bunun için her şeyden mahrum bırakılacaksınız. Neden bu riski göze aldınız?"

Lord Robart ayağa kalktı ve parmaklıkları kavramaya geldi. Tam ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat etti.

"Ormanın Leydisi için," dedi. "Onu Inysca'ya geri çağırmaya çalışıyordum, Majesteleri. Bize yardım etmesi için. Wyrmler bu toprakları Galian'ın kibrinden temizlemek için geldiler. Geldiler çünkü iki gücün dengesi bozuldu.

"Inys'i derinden önemseyen bir adam olduğumu sanıyordum.

"Önemsiyorum," dedi biraz kısık sesle. "Herkesten daha fazla. Bu adayı eski haline getirmeye çalışmalıyım.

"Cadıların ve küçük savaşların yöntemlerine mi?

"Savaşlar değil. Başka kimse yapmasa da ağaçların hakkını vermeliydim.

"Ağaçlar sadece ağaçtır," dedi sinirli bir şekilde.

"Ve bir adam sadece bir adamdır, yine de ona tapılır. Ölürken bile, alemleri sahte mirasına zincirliyor.

'Aziz kahramanca bir eylem gerçekleştirdi. Bir porsuk ağacının özelliği nedir ve neden kan ister?

Kan değildi, Majesteleri. Değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim.

Haithwood'a gidin ve kendiniz tadın. O şaraptı,' dedi. 'Doğurganlık ve büyüme için bir libasyon - ve geri alma için. Galian Berethnet alıçları keserek bu toprakları kana buladı. O ağaçlar Ormanın Hanımı için kutsaldı. 'Ben senin cadına inanmıyorum.

Ben Aziz'e inanıyorum,' dedi Glorian. 'Elbette

"Taht üzerindeki hak iddiamı bir kenara atacak kadar aptal olduğumu düşünmediniz. "Kraliçe Glorian, size yalvarıyorum, bana kulak verin.

"Prens Guma da böyle mi söyleyecek?" diye sordu ona. "Onu da dinlemem için bana yalvaracak mı?

"Hala onunla evlenmek istiyor musun?

'Evet, altınları ve getirdiği diğer her şey için. Ama açıkça niyetlendiğiniz gibi beni şekillendirmesine izin vermeyeceğim.

"Kabul ediyorum," dedi Lord Robart. 'Prens eşi ve naip pozisyonunda gerçek inananlara sahip olmak - bu, sizi ve varisi etkileyerek değişimi gerçekleştirmek için değerli bir şans.

"Ben değişmezdim lordum.

"Size gerçeği söylediğimde değişeceğinizi düşünüyorum, ki şimdi de söyleyeceğim. Atanız bir kahraman değildi. Onun ebedi asmasının meyvesini taşımaya gerek yok. Bu onun mirasını devam ettirmek için yaratılmış bir yalan, daha fazlası değil. Tüm bu olanlardan sonra, Dehşet Dağı'nı kontrol edemediğinizi görüyorsunuzdur.

"İsimsiz Olan geri dönmedi. Sesi titriyordu. "Ayrıca, bahar ayınların bunu engelleyemedi.

Benim ayinlerim bunun tekrar olmasını engellemek için. Biz insanlar kendimizden daha fazlasıyız ve dünyamıza tapınarak bunu hatırlamalıyız,' dedi. 'Sen kafir Kuzey'in bir kızıydın. Hatta en kutsal günümüz olan Erken Bahar Bayramı'nda doğdun. Hepimiz senin davamızın doğruluğunu görecektik Berethnet kraliçesi olabileceğine inandık.

"Peki ne yapmamı isterdiniz?

Onu geri çağır. Ormanın Hanımı. Bizi kurtarabileceğini biliyorum - onun büyü deniz kadar derin. Wulfert Glenn onun tarafından işaretlenmişti,' dedi. Glorian gerildi. 'Onun gücüne sahip olmayabilir ama onunla ona dokundu. Onun kalıntıları taşıyor. O görüldüğünden daha fazlası.

"Wulf'un senin cadınla hiçbir ilgisi yok.

Alıç Ana cadı değil. Biz onu çok uzaklara sürmeden önce o bu adaların koruyucusuydu. Lord Robart hücrelerine geri çekildi. 'Kraliçe Glorian, size söz veriyorum, benim yolum doğru yol - ama artık çok geç olabilir. Korkarım saltanatınız ateşle son bulacak.

"Bundan emin olamayız lordum. Glorian yumuşak ve üzgün bir sesle konuştu. "Ama sizinkinin burada bittiğinden emin olabiliriz.

64

Doğu

Değişim bir şimşek çakması gibi geldi. Bir gün huzur ve dinginlik vardı; ertesi gün yangın. Kar Yolu, gevşek levha ve kar kayması arasında bir duraklama olan güvenliğin son bir anını sunmuştu. Artık wyrm'ler rüzgâra biniyor, kayadan yaratıklar çıkıyordu ve tanrılar bile onları durduramıyordu.

Lekeli dumanın kokusunu alır almaz, Furtia ve Nayimathun gündüz uçmayı bıraktılar. Bunun yerine, Wyrmlerin dikkatinden kaçarken bulutların altına inmek için alacakaranlığı beklediler.

Nayimathun, Dumai'ye *görmek için güneşe ihtiyaçları olduğunu söyledi. Onlar bizim gibi gece için yaratılmamışlar.*

Bir gece, yanan bir ormanın yanından geçtiler ve parıltı uğursuz, doğal olmayan bir kırmızıydı, dokunduğu her şeyi sarıyordu. Işığın yayılışını izleyen Üstat Kiprun parmaklarındaki yüzükleri çevirerek kendi kendine mırıldandı. Simyacı uçuşa katlanıyordu ama oturmaya pek tahammülü olmadığı belliydi. Dört biniciyle eyer kalabalıktı ama yakınlık onları sıcak tutuyordu.

Kuzeye doğru, yavaş ve temkinli bir şekilde, Whinshan Sırtı'na doğru ilerlediler. Şafak vakti ejderhalar dağlarda sığınacak bir yer buluyor, insanlar da birbirlerine sokulup uyumaya çalışıyordu. Dumai ve Kanifa postlarını paylaştılar. Ara sıra kara barut patlamalarıyla cevaplanan wyrm ve işkence görmüş canavar seslerini duyuyorlardı.

Bir keresinde, kanatlı kertenkele sürüsü dağların etrafında dolanırken bir günden fazla saklanmak zorunda kalmışlardı. Furtia pençelerini tırmıklayıp dişlerini gösterirken, Nayimathun kuyruğu insanların etrafında kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu. Görevleri tehlikeye atılamayacak kadar önemli olmasaydı, Dumai ikisinin de ölümüne savaşmak için uçacaklarından şüpheleniyordu.

O gece uzun ve korkunçtu. Işık ya da ses riskine girmediler. Nikeya ilk kez onun eline uzandığında Dumai fark etmemiş gibi yaptı. İkincisinde parmakları birbirine dolandı.

Tamamen yakalandığına inanmasına izin ver. Dumai elini sabit tuttu. Bırak kazandığını düşünsün.

Güvenli olduğunda, ejderhalar Soğuk Şafak Gölü'nü ve bir zamanlar kömür çıkarılan Pithang'ın iç limanını geçerek ilerlediler. Şimdi ateş şehrin damarlarını ortaya çıkarıyor, dağları dumana boğuyordu. Bir şey kömür damarlarını tutuşturmuştu.

Halkın dağların derinliklerine mi kaçtığını yoksa başka bir yere mi gittiğini merak etti. On İki Göl İmparatorluğu çok genişti - Jekhen'in habercilerinin herkesi gelmekte olan şey konusunda uyarılmış olması mümkün olmayacak kadar geniş.

Nayimathun üç ateşi daha söndürdü. Dumai başkentten bu yana ilk kez çıplak elini Furtia'nın üzerine koyarak dua etti. *Yüce Kwiriki, gökkuşağının kızını duy. Gözlerini kapattı. Senden tüm toprakları korumanı ve dünyamızı sessiz meskeninin bir aynası yapmanı istiyorum.*

Duyamaz, toprak çocuk, dedi Furtia ona. Kwiriki köprüünün ötesinde.

Nayimathun bir yıldızdan bahsetti, yaratılışın kara sularından. Bu ne anlama geliyor, yüce kişi?

Sadece gece onu durdurabilir.

Dumai onu daha fazlasını söylemeye ikna edemedi. Bir tanrıbilimci olarak ejderhaların doğaları gereği gizemli olduklarını biliyordu, çünkü bu dünyadan değillerdi - ama bir insan olarak onların açıkça konuşmalarını diliyordu.

Daprang Nehri'nin kaynağı olan Whin Dağı'na yaklaşmışlardı ki Nayimathun sırttaki alçak ve açık bir tepeye yöneldi. Dumai ona seslenmeye çalıştı -şafak sökmek üzereydi, saklanmaları gerekiyordu- ama günlerin yorgunluğu duyularını kalınlaştırmıştı.

Furtia büyük ejderhayı takip ederek, bir gözetleme kulesi olması gereken kırık bir taş yığınının kadar gitti. Üç dev arbaletin tüten kalıntılarına ve cesetlerin üzerindeki zırhlara bakılırsa burası bir Lacustrine askeri karakoluydu. Düşen tanrı olmasaydı, bu bir insan saldırısı da olabilirdi. Ejderha kâğıt gibi parçalanmıştı, pulları kül ve karın arasında gümüş yaprak gibi parlıyordu. Askerleri korumaya çalışıyor olmalıydı.

"Taugran," diye tısladı Furtia yüksek sesle.

Sesinin gürültüsü Kanifa'yı uyandırdı. Dumai onun sırtına doğru gerildiğini hissetti. Kendi kasları da gerilmişti, ölü yatan bir tanrıyı görünce midesi bulandı.

"Burası bir sınır karakolu," dedi Üstat Kiprun burnunu silerken. "Doğu Hüran'ın Shim Antlaşması'na uymasını sağlamak için inşa edildi. Kömürleşmiş binicisiyle birbirine karışmış bir aygır leşine baktı. "Görünüşe göre Wyrmler onu bulmuş.

Dumai ejderhanın yanına diz çöktü ve burnunun donuk pullarını okşadı. Kalbi acıyarak kuzeye baktı, saçları rüzgârla dağılmıştı. Uzaklarda, ilk ışık Daprang'ın sularını parlatıyordu. Bu çizginin ötesindeki tüm topraklar Bertak kabilesine aitti.

"Mai," dedi Kanifa.

En fazla yirmi yaşında olabilecek bir askere başıyla işaret etti. Yanaklarında derin oyuklar vardı ve kafa derisinden avuç avuç saçlar koparılmış, arkalarında kabuklar bırakılmıştı. Daha da tuhafı, her iki kolunun da yırtılmış olması ve ön kollarının soğuğa maruz kalmasıydı. Parmak uçlarından neredeyse omzuna kadar kıvılcıllar uzanıyordu. Dumai ilk başta bunun kurumuş kan olduğunu düşündü ama daha yakından incelediğinde kırmızılığın derisinde olduğunu gördü.

Bu renk bir uyarıydı - İpyeda Dağı'nda yetişen alevli mantarlar gibi, tek bir dokunuşla vücudu yok edebilecek kadar zehirli olan bu canlı kırmızı. Tehlikeye karşı kökleşmiş bir farkındalık uyandırıyor. Nayimathun cesedi dikkatle koklamak için ikisinin üzerine eğildi.

Bu cesedin içi yanıyordu. İçinden bir tıslama çıktı. Toprakta gelen ateş eti yiyip bitiriyor ve kanda vahşileşiyordu.

Dumai şimdi tırnaklarının altındaki paslı hilalleri görüyordu. "Yüzü. Bunu kendine o yaptı," diye mırıldandı. "Annem İsimsiz Olan'ın Lasia topraklarına hastalık getirdiğini söylerdi.

"Ben olsam uzaklaştırdım Prenses," dedi Nikeya.

Nayimathun oraya ilk varan oldu. Dumai ve Kanifa'yı postlarından tutarak, yavru kediler gibi boyunlarından dişleriyle yakaladı ve Furtia'nın yanına yerleştirdi. Ölü askere döndü ve üzerine üfleyerek onu bir buz yığınının içine hapsetti.

Dumai diğerleriyle birlikte eyerine geri tırmandı. Ejderhalar karakolu terk ederken, az önce gördüklerini unutmaya çalışarak bakışlarını nehre dikti. Yakında Brhazat'a ulaşacaklar ve orada bir cevap bulacaklardı. Buna inanmaya devam etmeliydi.

Bu arada babasından Seiiki'yi hazırlamasını istedi. Kaosun oraya da ulaşması uzun sürmeyecekti.

Daprang, Doğu'daki nehirler arasında en uzun olanıydı ve çok az kıvrımı ya da dönüşü vardı. Yukarıdan bakıldığında, sanki bir savaşçı kılıcını toprakta gezdirmiş gibi görünüyordu. İçinde

masallar, her zaman donmuştu, ama şimdi bahar gelmişti, suları güçlü ve siyah akmaya başlıyordu, derin karı ayırıyordu.

Soğuk keskinleştikçe, ejderhalar daha az wyrm kokusu aldılar ve Dumai'nin Daprang'ın ötesindeki vahşi doğayı görmesine izin vererek tekrar gündüz uçuş riskini aldılar. Gözün görebildiği kadarıyla, ormanın kalınlığına rağmen ne ateş ne de duman vardı.

"Wyrm'ler bu kadar uzağa gelmemiş olmalı," diye seslendi Kanifa rüzgârın üzerinden. 'Nayimathun'un dediği gibi. Soğuğu reddediyorlar.

"O zaman kışın buzların çözülmesi için biraz zaman geçmesini umalım," diye bağırdı Dumai.

Soğuk onları uzun süre uzakta tutmayacak, dedi Furtia ona. İşkence görmüş toprak sıcak nefes alıyor ve ateşliymiş gibi yanıyor.

Golümtan'ın kuzey başkentinin ortaya çıkmasına yıllar varmış gibi geliyordu - Hinitun olarak adlandırılan ve onu kaybettiren kuşatmadan sonra surları yeniden inşa edilen o surlu şehir. Ama her şeyden önce gördükleri dağlardı, dünyanın duvarlarından birini oluşturan zirveler.

Bunlar Düşmüş Gece'nin Lordlarıydı.

Onlara bu ismi kimin verdiğini hocaları bile bilmiyordu ama Dumai şimdi tanrılar olup olmadığını merak ediyordu. Tüm rivayetlere göre bu isim, Doğu'daki tüm kara haritalarının bittiği yeri işaret eden sıradağlar kadar eskiydi. Zirveler korkunçtu, çoğu İpyeda Dağı'ndan çok daha yüksek ve genişti, üzerlerine bir sikkenin rahatça oturamayacağı kadar keskin görünen noktalara doğru kesilmişti.

Brhazat vardı. Dumai onu tek bir bakışta tanıdı, çünkü önündeki dağ sırasının omuz omuza üzerinde durur, berrak gökyüzüne karşı konulmaz bir şekilde mızrak gibi saplanırdı.

Onu sadece gece durdurabilirdi. Eyeri kavradı. Sadece yağın gece ...

İki ejderha Golümtan'a doğru süzülürken yüksek ve derin bir boru sesi duyuldu. Surlardaki okçular yaylarını indirdi. Prenses İrebül eve dönüş yolundaki uzun yolculuğu atlatmış olmalıydı.

Dört yıllık Hüran hâkimiyetinden sonra şehir hâlâ Lacustrine görünümündeydi, ancak surların ötesindeki çadırlar fethi güçlü bir şekilde hatırlatıyordu. Furtia ve Nayimathun Yüksek Tünek'in yakınına indi. Kale batıdaki bir kayalığın tepesindeydi, eğimli duvarları uzun ve pürüzsüzdü. Çatılarında öküzler ve atlar, kartallar ve ejderhalar zıplıyordu ve açıldıklarında ortadan ikiye ayrılacak olan kapıların üzerinde bir güneş ve ay parlıyordu. Arkada yükselen dik dağlar tanrılara layık bir manzara sunuyordu.

Dağlardan kar esiyor, yangınlardan ve çiçeklerden dumanlar yükseliyordu. Dumai aşağı tırmandı. Burası Daprang'ın diğer tarafına göre çok daha soğuktu - ve daha karanlıktı, gökyüzü öğlen vakti çoktan kararmıştı.

Burada Dumai'nin hiç görmediği kadar çok at vardı. Furtia korkuyla kişneyen bir kısrağa hırladı.

"Sanırım ejderhalar ve atlar arasında bir savaş çıkmasını önlemek için burada bekleyeceğim," dedi Nikeya eğlenerek. "Babanın diplomatı olarak korkunç savaş lorduyla yüzleşebilirsin.

"Ben diplomat değilim. Dumai çantasına uzandı. "Ayrıca, cazibenin senin alanın olduğunu sanıyordum.

Nikeya şaşkınlıkla ona baktı, sonra biraz gülümsedi.

Kanifa atından indi. Yüksek Tünek'in merdivenlerine ulaştıklarında, iyi işlenmiş deri giysiler içindeki bir grup saray muhafızı onları karşılamak için ilerledi. Miğferlerinden at kılları dökülüyordu.

"Bize ellerini göster," diye derin bir ses geldi. "Siz Seiiki Prensesi Dumai misiniz?

Boyalı yünler çenelerinden gözlerinin altına kadar yüzlerini kaplıyordu ve bu yüzlerde azımsanmayacak bir ihtiyat vardı. Bu kadar kuzeyde insanlar Seiiki'yi unutmuş olabilir; Seiikili tüccarlarla tanıştıklarından ya da Lacustrine'i onunki gibi bir aksanla duyduklarından kesinlikle şüpheliydi.

"Evet, babam Büyük Naïr'e saygılarını iletiyor," dedi Dumai. 'Avlarınız ganimet açısından zengin olsun ve kuşlarınız rüzgârda süzölsün. Kadın onların dediğini yaptı. "Asker, neden yüzlerinizi gizliyorsunuz?

'Yüce Naïr'a, pullu hayvanlar tarafından taşınan bir hastalıktan bahsedildi. Hastalık nefes yoluyla yayılabilir.

"O canavarları gördüm. Ekinleri ve yerleşim yerlerini yakıyorlar, acımadan katlediyorlar.

Yün yüz ifadesini gizledi. 'Prenses İrebül Yaka'da avlanıyor,' dedi. "Ona katılabilirsiniz. Yeşil bir yün parçasını uzattı. "Bunu onun huzurunda giymeniz isteniyor.

Ejderhalar ne olacak?

"Onlar da gelebilir. Simyacıyı fark etti. "Usta Kiprun. Yüce Naïr sizi gördüğüne memnun olacak.

"Bu yıl neden her hükümdar beni görmekten bu kadar memnun?" diye mırıldandı. "Sırada Ölümsüz Kraliçe'yi mi bekleyeyim? Taş gibi bakışlarla karşılaşınca içini çekti. "Evet, evet. Dağların altından Büyük Naïr'e kadar, ve böyle devam eder.

Kar develerinin çektiği bir araba onları şehri tepelerden ayıran, ot ve tozla kaplı bir çayıra götürdü. Burası Yaka'ydı, düşen kayalar ve kar kaymaları için temiz tutulan bir arazi parçasıydı. Batı ucunda güzel çadırlar kurulmuş, hizmetkârlar bir geyik yakalamış ve ateşte kızartmaya başlamışlardı.

Prenses İrebül kamptan biraz uzaktaydı. Bol yün pantolonunun üzerine koyun derisiyle kaplı yeşil bir palto ve çizmeler giymişti; belinde bir sadak asılıydı

- Süslü kemer kancasına ve koluna tünemiş bronz kartala kadar kış ovalarının bir avcısıydı. Düşmüş Gece'nin Efendileri'ni gördü, uzun boylu bir kadın onların karşısında küçüldü. Halkının uzun zaman önce şu dağların ötesinden geldiği söylenirdi.

'Prenses Dumai,' dedi onun yaklaştığını görünce. "Fikrinizi değiştirdiğinizi sanmıştım.

'Gecikme için özür dilerim Prenses İrebül. Kar Yolu'nda mahsur kaldık.

"Açıklamana gerek yok. Kartalının deri başlığını çıkardı. "Beklemek o saraydan kaçmamı sağladı.

Kuş dağlara doğru kanat çırpı. Dumai'nin öğrendiğine göre, bu kadın fetih sırasında on altı yaşındaydı ve ilk yıllarını vahşi doğada geçirmişti.

"Burada olsan daha iyi olur," dedi Dumai.

"O saray ipekten bir kafes ve Hüran duvarlar için yaratılmamış. "O zaman neden bir şehir aldın?

"Zorunluluk. Rüzgâr yanaklarını kızartmıştı. 'Yakında günler daha da soğuyacak. Bir buz çağı, fırtınalar olacak - vahşi bir kış, derin ve ölümcül. Bu daha önce de oldu. Bir bilge onu uyardığında, annem donmadan kurtulmak için yerleşeceğimizi söylemişti.

"Kuzey Hüran'ın buna inanmadığını ve bu yüzden ovalarda kaldıklarını varsayıyorum.

Bu onların seçimi. Bertak dayanacaktır.

"Wyrmlerle savaşacak mısınız?

Prenses İrebül ona baktı. Gözleri taktığı yün maskenin üzerinde uzun ve karanlıktı.

"O yaratığı gördün," dedi. "Hiçbir yay ya da mızrak onu öldüremez. Kartal daireler çizdi. 'Bununla savaşmak için yaratılmadık, adalı. Bırak tanrıların denesin. Gördüğün şey bir çağın ölümü, bir diğerinin doğumu. Hayatta kalanlar eskinin küllerinden yeni bir dünya inşa edecekler.

Kartal bir tilkinin üzerine çullandı ve onu karın içine doğru güreştirdi. Prenses İrebül ona seslendi, sesi çayırdaki yankılanıyordu.

"Brhazat'taki kadın hakkında ne biliyorsun? dedi Dumai. "Gerçekten bir gökbilimci mi?

'Ben sadece Lacustrine'in söylediklerini biliyorum. Bazıları onun tanrılar tarafından şehri koruması için buraya gönderilen bir dağ ruhu olduğunu iddia ediyor. Eskiden onlara rüyalar gönderdiğini söylüyorlar ama artık göndermiyor gibi görünüyor. Görünüşe göre gelişimiz onu korkutup kaçırmış. Gülümsemesi ince ve soğuktu. 'O her neyse, efsaneye dönüşüyor. Kendi adıma, uzun zaman önce öldüğünden şüpheleniyorum.

Dumai tedirginliğini gizlemeye çalıştı. Buraya aramaya geldiği kişinin sorularına cevap vermek için hayatta olmayabileceği ihtimalini aklına bile getiremiyordu.

Prenses İrebül, "Yüce NaİR - saygıdeğer annem, Kuzey'in Ebedi Güneşi - girişiminizi onayladı," dedi. 'Orada bulabileceğin herhangi bir bilgi karşılığında dağı araştırmak için onun onayını aldın. Kartal koluna tünedi, pençeleri kanlıydı ve başlığını değiştirdi. 'Eğer hayatta kalırsan, güneye at sürüp Eş Jekhen'e haber vereceğim.

"Ne olursa olsun, halkının güvende olması için dua ediyorum. Dumai gitmeye başladı, sonra "Brhazat'taki kadının adını biliyor musun?" diye sordu.

"Tonra. İrebül gözlerini rüzgârın hücumuna dikti. 'Yalnız anlamına gelir.'

Dağda ihtiyaç duyacakları her şeye sahiplerdi ama Dumai dağın hiç dayanamadığı bir soğukla sarılacağını biliyordu. Eğer annesi onun dağa tırmandığını öğrenirse, öfkeden nutku tutulurdu.

"Unora'yı düşünüyorsun.

Dumai başını kaldırıp Kanifa'ya baktı. Yolculuk sırasında sakalları i y i c e uzamıştı. "Onu özlüyorum," dedi çivilerini çizmelerine bağlarken. "Ne derdi biliyorsun.

"Risk almaya değer. Düşümleri kontrol etmek için diz çöktü. "Seninle tırmanmayı özledim.

"Ben de seninle. Bileğine bağladığı ipin yıpranmış parçasını ona gösterdi. "Bunu hep yanımda taşıyım ama bu tırmanış için biraz daha fazlasına ihtiyacımız olabilir.

Adam kıkırdadı. "Yeterince var.

İkisi de başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Lordların korkunç yamaçları karşısında Dumai korkacağını düşünmüştü ama içini dolduran şeyin azim olduğunu fark etti. Her şeye rağmen bunu yapabiliirdi.

"Bu Tonra'nın neredeyse bir efsane olduğunu biliyor muydunuz Üstat Kiprun?" diye sordu kürkünün içine gömülmüş, gözlerini kısarak dağa bakan simyacıya. "Prenses İrebül öyle düşünüyor gibi.

"Yıllardır görülmediğini biliyordum," diye itiraf etti Üstat Kiprun. "Ama muhtemelen var.

"Ya sadece bir hikâyeyse?

"İsimsiz Olan da bir hikâyeydi Prenses," dedi Nikeya, yüzü neredeyse kapüşonu tarafından yutulmuş bir halde. 'Bir gün hepimiz birer hikâyeye olacağız ve ben birilerinin var olduğumuza inanmasını isterdim. Siz istemez miydiniz?

Dumai tüm sağduyusuna rağmen gülümsedi, yüzünün kimsenin göremeyeceği kadar kapalı olmasından memnundu.

'Şimdi gidiyoruz,' dedi. "Efendi Kiprun, bize katılmak istediğinizi biliyorum ama-
'Korkmayın Prenses Balık. Şimdi Brhazat'ı görünce simyacıların yere ait olduğunu hatırladım,' dedi Üstat Kiprun sert bir sesle. "O zirvede yatan bilgeliği bulmayı sana bırakıyorum.

"Onunla birlikte döneceğim. Dumai Nikeya'ya baktı. "Son şansın. Kalmakta utanılacak bir şey yok.

Nikeya başını salladı. "Siz nereye ben oraya, Prenses.

"Nasıl isterseniz.

Onlar Furtia'ya tırmanırken gökyüzü sakinliğini koruyordu. Nayimathun'u takip ederek havalandı. Dumai rüzgara karşı gözlerini kısmıştı. Ejderhalar Brhazat'ın batı yüzüne doğru yüzerken, eğim onu bir kolunu etrafına saran Kanifa'ya doğru eğdi.

Soğuk çoktan katmanlarını delip geçmişti. Bu yükseklikte, tanrıların meskeninde bahar hiç gelmeyebilirdi.

Brhazat'ın bir mızrak ucu şeklinde sivrilen dört farklı yüzü vardı. Yamaçları buzla kaplıydı ve havaya beyaz tozlar saçıyordu. Hiçbir yaşam kıpırdamıyordu. Dumai onun altı mil yüksekliğinde olduğunu düşünüyordu; tırmanmak aylar sürerdi. Ipyeda Dağı'nda dağcılar kanlarının durulması için köyde birkaç gün dururlardı ama şimdi bunun için zaman yoktu.

Vücudunu dinlemek için gözlerini kapattı. Dağın beline vardıklarında nefes almak zorlaşmıştı ve başı ağrıyordu - ama o bir uçurtmaydı ve gökyüzü tanıdıktı.

Yine de o da bir insandı ve çok geçmeden dünyanın tavanını, bir ölümlünün uzun süre hayatta kalabileceği noktayı geçtiğini biliyordu. Kalbi çok çalıştı. Şimdi Ipyeda Dağı'ndan çok daha yüksekleydiler, daha önce hiç olmadığı kadar yüksekleydiler, şehir çok aşağıda bir pus gibiydi.

Dünya çocukları bu kadar yüksekte yaşayamaz. Furtia daha yavaş hareket etti. Yaratılışın suları bu merdivene çarpıyor.

O da bizim gibi bu suları soluyor, diye yanıtladı Nayimathun.

Dumai ıslak gözlerini açtı, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. *Kim, ulu kişi? Dağdaki kraliçe.*

Hava dönmeye başlamıştı. Yükseklikten hiç korkmamıştı ama rüzgâr şiddetlenip eyeri zorlayınca kalçaları aniden titredi. Kanifa ona daha sıkı sarıldı.

"İşte," diye seslendi.

Dumai ham yüzünü kaldırdı. Ejderhalar yavaşlayarak sürüklenmeye başladı. Brhazat'ın tepesinin biraz aşağısında, buzun mermer gibi sert ve solgun olduğu yerde, görülmesi zor küçük bir balkon ve Doğu'nun tam saçağına tünemiş, dağa açılan bir kapı gördü.

Gözlerindeki ani kararmayı kırıştırarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ejderhaların hiçbiri oraya yaklaşamayacaktı ama kar ve kayadan oluşan bir duvar mağaraya açılıyordu. "Kanifa," dedi, "oraya tırmanabiliriz.

"Evet," dedi Kanifa.

Furtia olabildiğince yaklaştı. Ejderha oflayıp puflayıp kendini sallayınca Dumai yavaş yavaş eyerle dağın arasına atlamaları gerektiğini anladı.

Kanifa ipi çözdü. Bir ucunu beline bağlayıp diğer ucunu ona verdi ve o da eyerin boynuzuna sabitledi. Bunu yapmak için şakakları ağrıyana kadar konsantre olması gerekiyordu, düğümleri atmak normalden daha uzun sürüyordu. Bedenlerinin zamanı çoktan tükenmişti.

Dağı kışkırtmayın. Çatlamış dudakları eski uyarıyı tekrar tekrar yapıyordu. Dağı kışkırtmayın.

Kanifa eyerden indiğinde Dumai de aynısını yaptı. Güvenilir buz oraklarını çıkardı ve sıçramadan önce ağırlığını rüzgara karşı ayarladı. İpin kendi ucunu Dumai'ye attıktan sonra, elleri eldivenlerinin içinde beceriksizce ayağa kalkmaya çalışan Nikeya'ya döndü.

"Daha önce atlamak için bir nedenim olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum," dedi hırıltılı bir kahkahayla. "Dans ettim, yüzdüm, at sırtında avlandım ama çok uzun zamandır atlamadım.

Bir öksürük nöbeti onu vurmadan önce kelimeleri ancak çıkarabildi. Elleri öksürüğü bastırmak için serbest o l m a d ı ğ ı n d a n , Dumai öksürüğün içindeki nemli tıkırtıyı duydu. Nikeya'yı kavradı, kürkünün ve tuniğinin altına uzandı, avucunu göğüs kemiğine bastırdı, kalbi rüzgârda bir sancak gibi atıyordu.

"Nikeya," dedi, "tırmanamazsın. Geri dönmelisin.

"Hayır. Yapabilirim. Bir öksürük daha. "Bana biraz zencefil ver.

Zencefil bir tedavi değildir, seni aptal. Efendi Kiprun sınırlarını biliyordu. Sen de kendininkini bil. Dumai onu yanağından tuttu. "Söz vermiştin.

Nikeya onun yanından geçip kapıya doğru baktı. Sol gözünün b e y a z ı n d a kan yayılıyordu.

"Evet," diye mırıldandı. "Söz verdim. Tekrar öksürdü. "Eğer beni geri göndermene izin verirsem, bunun dürüstlüğümlü kanıtlamaya yarayacağına inanıyorum. Bunu hatırlayacak mısın, Dumai?

Her kelime boğazını parçalıyor gibiydi. Dumai başını salladı, gözleri soğuktan sulanmıştı. *Furtia, ben gittikten sonra onları yere indir. Nikeya'yı bağladı*

tekrar eyere. *İhtiyacımız olanı aldığımızda arayacağım.*

Ben dönmeden önce burada öleceksin, toprak çocuğu.

Dağlara yabancı değilim. Lütfen, yüce kişi.

Dumai ayağa kalkıp Kanifa'ya dönerken Nikeya, "Dikkatli ol," diye mırıldandı. Tam çizmesini eyerin kenarına dayamıştı ki, hızlı bir rüzgâr dengesini bozdu ve birdenbire uçurumun kenarına yuvarlandı.

İp büküldü ve gerildi. Bağırışlar kulağına geldi ama rüzgâr yüzünden sesler birbirine karıştı. Bacakları kara uçurumun üzerinde asılı kaldı; görüşü tekrar karardı. Furtia bir hırıltıyla bedenini dağa doğru savurdu ve Dumai de aynı yöne doğru süzölmeye başladı.

Yere iner inmez Kanifa ceketinin arkasından tuttu. "Nikeya, ip!" diye bağırdı ona doğru. Çivilerini kabuğa sapladı. "Acele et, bizi aşığı çekmeden önce!

Nikeya bir şekilde bunu başardı. İp gevşer gevşemez ikisi de karın içine yığıldılar.

Furtia gözden kaybolurken, Dumai ayağa kalktı ve rüzgâra karşı eğildi, ellerini kürkünün altına soktu ve Kanifa'nın peşinden yürüdü, her adımı sanki botları taştan yapılmış gibi sertti.

Ada çocuğu. Çaba sarf ederek Nayimathun'u görmek için geri döndü. Rüzgârda bir pislik var. Ateş geliyor ama yıldız gelmiyor. Bizi bu dünyaya getiren yıldız; yaratılışın kara sularından gelen uzun kuyruklu ışık. Evim dediğim toprakları korumalıyım.

Bize eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Dumai eğilerek selam verdi. Bu hepimizin hak ettiğinden daha büyük bir onurdu.

Sende yıldızlar var, binici. Seni bir gün gökyüzünde göreceğim.

Bu sözlerle birlikte Derin Karlar'ın Nayimathun'u gitmiş, onları hiçbir insanın durmaması gereken bir yerde bırakmıştı. Dumai gezginlerin tanrısını bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Kanifa çoktan ipi tekrar beline dolamıştı. Dumai oraklarını çıkardı. Bir ucunu buza sapladı, sonra çivilerini batırdı ve uçuruma tırmanmaya başladılar.

İpyeda Dağı'na tırmanışlarıyla kıyaslandığında, bu bir ıstıraptı. Ağırılığı iki katına çıkmış gibiydi. Kollarını her çekişinde nefes nefese kalıyor ve bayılıyordu. Zirvedeki kar kabuğunun üzerinden bir dizini geçirdiğinde, uyluklarındaki yakıcı acıdan öleceğini düşündü.

Dağın yamacını kapatan kapı içeriden kilitlenmişti. Kanifa yumruğıyla kapıyı yumruklasa da işe yaramadı. Güçlerini toplayarak oraklarıyla çürümüş tahtayı parçaladılar, kırdılar ve Dumai bir kolunu zorlayıp demir parmaklıkları diğer taraftan çekene kadar kaldırdılar. O da

asla şaraba fazla düşkün olmamıştı, ama sanki kanı koyulaşmış gibi böyle hissedeceğini hayal etti.

İçeride neredeyse dizlerinin bağı çözülmüyordu. Kanifa, Kar Yolu'nda edindiği deri keseyi çıkarmadan önce onu sabitledi. İçinde bir Kuzey ateşleyicisi vardı. Bir çubuğun etrafına bağladığı yağlı bezi yakmak için kullandı ve küçük bir alev mağarayı ortaya çıkardı.

Tonra mütevazı bir ev inşa etmişti. Dumai bulanık bir görüşle bir ocak ve üç soluk minder seçebildi. Yukarıda bir çömlek kancası sabitlenmişti. Duvarları kalın kumaşlar örtüyordu ve zemini kaplayan paspaslar, doğaüstü soğuğa karşı koymaya yardımcı oluyordu. Bir masanın üzerine kâğıtlar yığılmıştı. Dumai, başka bir mağaraya açılan kayadaki bir açıklığa doğru topallayarak ilerledi.

Tonra orada, kürkleri içinde yığılmış duruyordu. Siyah saçları yüzünü kaplıyordu. Saçları o kadar uzamıştı ki kendini kürke sarmıştı ve o zaman bile yerde iz bırakacak kadar kalmıştı.

Dumai üzerine bastı ve diz çöktü. Hiç nefes sesi duymadı. Bir eldivenini çıkararak kadını kolundan tuttu, kırmızı kolunu yukarı çekti ve başparmağını bileğinin iç kısmına bastırdı.

"O öldü.

Kanifa ışığı yaklaştırdı. "Çürümemiş.

'Hava çok saf ve soğuk. Bu yükseklikte hiçbir şey çürümez. Dumai kadının belindeki bir lekeye dokundu. "Kan var ama bu yüzden öldüğünü sanmıyorum.

"Büyük ihtimalle açlıktan ölmüştür. Kanifa burnunu sildi. "Ya da sonunda Brhazat'a yenik düştü.

Tonra kesinlikle zayıftı, ölürken kuru bir yaprak gibi kıvrılmıştı. Dumai saçlarını yüzünden taramaya gitti, sonra durdu. Bir ceset rahatsız edilmemeliydi. "İrebül'ün dediği gibi o zaman. Konuşurken göğsü yumruk gibi sıkılıyordu. "Bu kadar yolu boşuna gelmiş olamayız.

"Aramaya devam edin.

Diğer mağarada, yerde bir yazı fırçası duruyordu, kılları tek bir parça halinde pıhtılaşmış, bir mürekkep taşının kalıntılarıyla birlikte. Kırılğan kâğıt rulolarını eleyip incelediler.

'Bunlardan bazıları Seiikinese dilinde. Daha eski bir form ama-' Dumai nefes almak için durakladı ve gözlerini kırıştırdı. "O bir adalı mıydı?

Hatırladıklarımı ya da yaptıklarımı yazmıyorum, çünkü bu sadece sürgünümde yeni bir azap getirecek ve zaten zihnim acı içinde. Bu acı ve keder üzerinde d a h a fazla durmayayım; artık değiştiremeyeceğim şeyler beni bunalmasın. Bunun yerine, sanki hiç geçişim yokmuş gibi yıldızların gece geçişini izlemek istiyorum. Bundan başka bir evim ve bunlardan başka bir dostum olmayacak.

Acaba yıldızlar da söyler mi sonunda - yukarıdaki dünyanın mumları?

Baş ağrısı artıyordu. Kağıtları karıştırdı, denge ile ilgili bir şey bulmaya çalıştı.

Bugün yine uyandım, isteğim dışında. Bu kırılğan hava beni yavaşlatıyor, tıpkı yavaşlatacağına inandığım gibi. Kendimi bu kadere razı sanmışım ama daha önce dikkatimi dağıtacak bir dünya vardı. Şimdi hiç rahatım yok.

Başkalarına açık olan yol bana açık değil. Düşme izin versem, parçalara ayrılabilirim ama yine de kalabilirim. Denemekten korkuyorum. Deneyemem. Söz verdiğim gibi y a p m a l ı y ı m , çünkü bunu benden daha iyi kim yapabilir - bir kalıntı olan ben, hala kehribarda parlayan bir ateşböceği?

Dumai kendini bu kadar uzun süre bir arada tutabilmişti. Şimdi midesi korkuyla çınılıyordu. Bunlar sorunlu bir zihnin saçmalıklarıydı, bir dâhinin hesaplamaları değil. Kiprun Usta yanılmıştı.

Kanifa bir tane okuyordu. "Bu önemli görünüyor," dedi ona göstererek.

Anlaşmamızın kendi payıma düşen kısmını, yani sahip olduğum ve beni sahiplenene bu hızlandırılmış taşı tutarken beni hâlâ nasıl da rahatsız ediyorsun. Ne dinleniyor ne de dinlenmeye izin veriyor ama yine de onu korumalıyım. Ateşi uzakta tutuyor ama ne pahasına var oluyor?

Bir gün bağ kırıldığında öğreneceğim. Ne kadar uzağa gitmek zorunda kalırsam kalayım, bunu bileceğim.

"Bahsettiği taşı bulmalıyız," diye mırıldandı Dumai, tam o sırada yerde fırçayla düşmüş başka bir parşömen gördü. Onu eline aldı.

Kuyruklu yıldız yakında tekrar geçecek. Denizdeki o günden bu yana beş yüz altı yıl geçmiş olacak ve düşmanıma yeni bir güç verecek.

Bu kez baharın ilk günü, beşinci yüzyılın on ikinci yılında, yükselen ateşi soğutmak için gelecek. Belki geçmişi geri alır. Olmazsa, bir daha uyanmayayım.

'Kanifa. İşte bu.' Dumai yazıya baktı. "Tonra beşinci yüzyılın on ikinci yılında - gelecek yıl - yükselen ateşi soğutmak için gelecek bir kuyruklu yıldızdan bahsediyor. Cevap bu olmalı.

"Bir kuyruklu yıldız. Yüz ifadesi değişti. "Kuyruklu yıldız dengeyi kontrol altında tutan şeydir.

"Babam bunu biliyor olabilir - ama eğer bu doğruysa, Üstat Kiprun'un dediği gibi, bu ateş zamanı sonsuza dek sürmeyecek. Bu bir çark, daima dönüyor. Bu da sadece önümüzdeki bahara kadar hayatta kalmamız gerektiği anlamına geliyor.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. Kanifa öksürdü. "Dumai, çok uzun kaldık.

Tartışmadan ayağa kalktı. "Yüce kişi, gitmeye hazırız," diye seslendi ama Furtia cevap vermedi.

Kanifa eski kâğıtları bir çuvala doldururken, Dumai mağarayı bir kez daha taradı, kalbinin ne kadar hızlı attığını görmezden gelmeye çalışarak her yarığı aradı. Tonra'ya döndü ve ikinci bakışında cesedin bir şeyin etrafında kıvrılmış olduğunu fark etti.

Bir kutunun.

Lacustrine tasarımı olduğunu düşündü, yaldızla dövülmüş gümüştü, yüzeyi güzelce işlenmişti. Şekli ona meyveleri hatırlatıyordu. Dikkatle aldı ve kapağını çıkardı - ve işte oradaydı, taş. Bir erik kadar büyük ve

Bir inci kadar pürüzsüz, en koyu maviydi ve çekirdeğinde beyaz bir parıltı vardı. Dumai o derinliklere baktı ve kendini büyülenmiş buldu.

"Kanifa.

Onun yanına çömeldi. "Koruduğu şey bu olmalı," diye mırıldandı. "Nedir bu?

"Bilmiyorum. Onu alalım mı?

Kanifa düşündü, sonra başını salladı. "Artık ona bakamaz. Ne olduğunu ve neden kendini onunla birlikte sürgün ettiğini bulmaya çalışmalıyız. Burnunun kenarını sıkı. "Furtia geliyor mu?

"Onu ben çağırdım.

Dumai bir elini değerli taşın altına soktu, bunu yaparken tereddüt etti. Kendini bir mezar soyguncusu kadar aşağılık hissediyordu ama bulabilecekleri her ipucuna ihtiyaçları vardı.

Yastıklı eldivenin içinden bile taş dokunmak soğuktu. Onu bir yün parçasına sarıp kalçasındaki keseye yerleştirdi ve düğümlemeden önce ipleri sıkıca çekti.

Dışarıdan uğursuz bir ses geldi. Balkonda Kanifa'ya katıldı ve alacakaranlığın çoktan çöktüğü Yaka'nın üzerinde bir fırtınanın toplandığını gördü. Bulutlar Gölümtan'ı sararken, tüm şehir yanan ipliklerden bir örgü haline geldi ve Dumai bir altın parıltısı gördü.

"Wyrms," diye nefes aldı.

"Tanrılar onları zayıflatmak için bir fırtına çağırmış olmalı. Tavanın altına inmek için tırmanmaya başlamalıyız Mai.

"Bu durumda o kadar uzağa gidemeyiz.

"Deneyebiliriz.

Dumai titreyerek buz gibi bir rüzgâra karşı gözlerini kırıştırdı. Zaten kararmış olan güneş kıızıla dönüyordu. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Gidebildiğimiz kadar uzağa gidelim ve bir sığınak bulalım.

Aralarındaki halatla kendilerini balkondan aşağıya sarkıttılar ve buzdan aşağıya doğru yol aldılar. Bir dağdan inmek ona tırmanmaktan çok daha tehlikeli olabilirdi ve tüm içgüdülerini ona acele etmesini söylese de o direndi. *Dağı kışkırtma*, demişti annesi, ama onlar tanrıların uçtuğu kadar yükseğe tırmanmaya cesaret ederek bunu yapmışlardı.

Furtia, lütfen, duy beni. Dumai çivilerini buza sapladı. *Bu havayı daha fazla soluyamayız.*

Kanifa tutunduğu yeri kaybetti ve düştü, ardından Dumai de ipten kurtuldu. Birbirlerinin kalkmasına yardım ettiler ve çıplak kayalardan oluşan bir sırtı takip ederek yürümeye başladılar. Kısa süre sonra, rüzgârın onları Brhazat'tan koparmasını engellemek için oturmak zorunda kalacakları kadar dikleşmişti. Dumai bir sonraki küçük hareketten başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Ayakları botlarının içinde uyuşmuştu.

Yıpranmış büyük bir çıkıntının yanından geçiyorlardı. Aşağıda fırtına şiddetlenmişti. Bir şimşek çaktı, bir şeyler yeniden parladı ve ardından derin bir gök gürültüsü koptu.

"Dumai, bu bir wyrm mi?"

Cevap veremeden fırtına onları içine çekmiş, başını çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde onu dağa doğru itmişti. Dondurucu yağmur çanak çömlek parçaları gibi keskin olan yüzünü makasladı ve Kanifa onu korumaya çalışarak ona sarıldı.

Tırmanarak aşağı inmeye devam ettiler. Daha gevşek karla kaplı baş döndürücü bir yamaca ulaştıklarında, önlerini zar zor görebilecekleri kadar karanlıktı. Kanifa öğürdü. Dumai sık beyaz nefesler aldı.

Beni duyan var mı?

Sessizlik zihninde fırtınadan daha yüksek bir sesle çınlıyordu.

"Kanifa," dedi, kastettiğinden daha zayıf bir sesle, "demir tadı alıyorum. Burnum mu kanıyor?"

"Birazcık. Kalın eldiveniyle burnunu silmeye çalıştı. 'Dağ hastalığı olamaz. Biziz.

Dumai zayıf bir kahkaha atmayı başardı ama bu onu nefessiz bırakacak kadar acı veriyordu. "Sadece kötü bir soğuk algınlığı. Kendini karın içine bırakarak buz oraklarından birini çıkardı ve koluna bağladı. "Haydi. Kaymamız gerek. Seni aşağı indireceğiz, Kan. İyi olacaksın.

O da aynı pozisyonu aldı. Dumai bacaklarını önünde birleştirerek oturdu ve inişini kontrol etmek için topuklarını ve orağını kullanarak kendini öne doğru itti ve birlikte Brhazat'ın yüzünden aşağıya, tavanın çok altında uzanan şehre doğru kaymaya başladılar. Yamacın sonuna varmadan hemen önce, karla kaplanmış sağlam bir çıkıntıya saplandı.

"Dumai. Kanifa onun arkasında durdu. "Sığınacak bir yer görebiliyor musun?" "Hayır." Kalbi göğsüne bir çekiç gibi çarptı. "Çok karanlık. Düşünemiyorum.

Kanifa sürünerek onun yanına geldi. Elini kenara koyduğunda Dumai çatırtıyı duydu ve ardından gelen o korkunç anda, ikisinin de körlüklerinden fark edemedikleri şeyi gördü. Bu bir kaya parçası değil, buzdu - ve uçurumdan koptuğunda, onunla birlikte düştüler.

Etrafında siyahlık uğulduyordu. İçgüdüleri canlandı ve buz orağıyla umutsuzca saldırdı. Bıçak tutup düşüşünü durdurmadan önce kıvılcımlar saçtı ve çığlık attı. İp gerildi, neredeyse onu aşağı çekiyordu ama bir şekilde tutundu, gözlerini araladı ve kendini orağın sapına sarılmış eldivenli eline bakarken buldu.

Kanifa biraz aşağıda, halat sayesinde kurtulmuştu. "Kanifa," diye bağırdı Dumai. Tüm ağırlığıyla diğer ucundan tutarak beline doğru sertçe çekti. "Kan,

Çabuk, kendini salla!'

"Yapamam.

Korkuyla yere baktı. Orağı donmuş bir kayalığa takılmıştı. Karla karışık yağmurun içinden onun haklı olduğunu gördü - tüm gücüne sahip olsa bile, kaya yüzeyi onu oraya savurması için çok uzaktaydı.

Kolu titriyordu. Her eklemi ve kaburgası kırılma tehlikesi geçiriyordu. Sarayda çok fazla güç kaybetmişti. En derin rezervlerini çağırarak, diğer orağını kuşağından ayırmak için aşağı uzandı. Bir çılgılık atarak onu da buza sapladı. Şimdi ikisini de yukarı çekebilirdi, yapabilirdi ...

"Dumai," diye seslendi Kanifa kısık sesle. "Dumai, beni dinle. İkimizi de kurtaramayacak kadar zayıfsın.

"Hayır. Yapabilirim-

Buz gıcırdadı. Her iki taraftan da tutuşu kaydı ve acı içinde hıçkırarak kendini tam zamanında yakaladı.

Kanifa yeni bir pozisyon almak için döndü. Dumai, ip beline dolandığında inledi ve sonra elindeki bıçağı fark etti, tapınakta bıraktığının ikiziydi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Mai, beni dinle. Konuşmak için kendini zorluyordu. 'İkimiz de ölüyoruz. Beni tutmaya devam edersen, kendini kurtaramayacak kadar güçsüz olacaksın.

Dumai gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Onun yüzündeki seçimi gördüğünde, kendi yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Kanifa, yapma.

"Yapmak zorundayım. İpi kavramak için uzandı. "Bir uçurtma ipinde ağırlık varken uçamaz.

'Sen bir ağırlık değilsin,' diye acı içinde bağırdı. "Durdur şunu-

Fırtınanın ellerini oraklara dondurmasını, ne kadar sürerse sürsün tutunmasına izin vermesini diledi.

'Birlikte düşeriz. Her zaman birlikte. Biziz, Kanifa,' diye hıçkırdı. "Biziz!

"Yaşamak zorundasın. Kuyruklu yıldızı görmek için. Kanifa ona son bir kez gülümsedi, dudakları ve burnu kanla kaplanmıştı. "Seiiki daha iyi bir kraliçe isteyemezdi.

Bıçağı iplerine dayadı. Gözyaşları gözlerine bulaştı ama o anda Dumai onu ilk kez görüyormuş gibi, zirveye tırmanan sessiz çocuğu gördü. Şimdi tuttuğu kılıcın aynısını ona teklif etti, böylece o da onun gibi gökyüzüne dokunabilecekti. Böylece bir gün kendini kurtarabilecekti.

O hep oradaydı. Her zaman onunlaydı. Ve sonra, bir çelik parıltısıyla, gitmişti.

Daha sonra, kendini kayalığa nasıl çektiğini hatırlamayacaktı. Küçük, yaralı bir şey gibi kıvrıldığı ve sonunu beklediği yeri nasıl bulduğunu hatırlamayacaktı.

Donmak çok acımasız bir ölüm değildi. Dumai, dağdan kıpırdamadan indirilen bir dağcıyı ilk kez gördüğünde annesinin ona böyle söylediğini hatırlıyordu. *Uykuya dalmak gibi bir şey uçurtmam. Unora onu kendine çekmişti. Acı yok. Bir süre sonra sıcak hissetmeye başlar.*

Öyle de oldu. Sanki bir sobanın yanında oturuyormuş ya da İpyeda Dağı'nda yatağının içine sokulmuş gibi hissetti. Kürklerinden sıyrılmaya başladı, yanıyordu. Karı eşelerken, annesini gerçekten duyabildiğini düşündü.

Kardeşini. Annesini değil. Başka birini. Abla, solduğunu hissediyorum. Beni bırakma. Kal . . .

"Yapamam," diye nefes aldı.

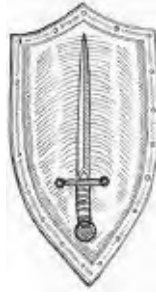
Toprak çocuk. Sesler birbirine karıştı, genç ve kadim. Bir bilinç takımyıldızını kendi içinde tutuyordu. Karanlık dağa vuruyor, sen de onunla birlikte. Ana rahminin sularında sana dokunan ışığı bul.

Sana yardım etmeme izin ver. Nasıl yapacağımı söyle.

Dumai bir şekilde dereye ve diğer taraftaki figüre ulaştı.

Işığı bulmama yardım et.

Buz zaten derisinin derinliklerindeydi, ama şimdi kanına da dallanmıştı. Elinden göz kamaştırıcı bir beyazlık parlayıp etrafındaki karı aydınlatmadan önce nefesindeki sis kalınlaştı. Kolu son gücünü kaybedene kadar onu havada tuttu ve sonra söndü ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

65

Batı

Yscalin'in yarısında, Saurga Dağları birbirinden ayrılarak Inys'e ulaşmanın en hızlı yolu olan Orta Geçit'i oluşturdu. Kızıl killi tepeler, çobanpüskülü meşeleri ve tatlı kestane ağaçlarının arasından yükseliyordu.

Hem Orta Geçit'i hem de Ufarassus adlı madeni koruyan bir kale, duvarları üzerinde durdukları dağların bir parçası gibi görünen devasa yükseklikte duruyordu. En büyük çukurun üzerinde duran Hart Grove kırılmaz görünüyordu, kuleleri dumandan kurşuni bir gökyüzünü kazımaktan başka bir şey yapmıyordu.

Siperlerinde yaylı tüfekler, kalenin etrafında dönen, sadece iki ayağı olan çevik türden wyrm'lere doğru oklar fırlatıyordu. Ments bunlara wyvern adını vermişti ve diğerleri onlara wingers ya da wyrmings dese de, Batı'da en çok yayılan isim buydu.

Yüzlerce madenci kaçırmıştı; daha fazlası ise en yakın otorite figürü için savaşmak üzere kalmıştı. Tunuva'nın Yscalin'e bağlılığı olmamasına rağmen, Canthe ile birlikte bu savaşa katılmıştı. Dehşet Dağı tarafından lekelenmiş hiçbir şeyin yaşamasına izin vermeyecekti.

Sonunda wyvernler gitmiş, yaratıkları bozguna uğramış, arkalarından ağaçlar alev alev yanmıştı. Tunuva mızrağındaki kanı temizlerken, Canthe gri küle bulanmış bir maden tünelinden çıktı.

"Al bakalım. Bunu hak ettin," dedi ve bir şarap tası uzattı. "Yardımcı olamadığım için özür dilerim.

"Önemli değil. Tunuva uzun bir yudum aldı. "Hiçbir zaman bir savaşçı olduğunu iddia etmedin.

"Doğru. Canthe kaleye baktı. "Yscalin'in Yüce Prensi aşağı iniyor. Seninle konuşmak istiyor.

"Bir Virtudom prensiyle işim olmaz.

'Limanlar kapalı, Tuva. Inys'e gitmek için yardıma ihtiyacımız olacak. Tunuva tekrar içti.

Yscalin'in Yüce Prensi bir savaş atının üzerinde kalesinden aşağı indi. Yetmişli yaşlarında, güçlü kuvvetli bir adamdı; beyaz saçları vardı, arkadan ve yanlardan kısa kesilmişti ve kanından gelen parlak laten gözleri vardı. Ödünç alınmış yıllara göre güçlü görünüyordu.

"İyi bir savaşçı olduğunu duydum, Güneyli," dedi mükemmel bir Ersyri diliyle. "Sizi bu dağlara getiren nedir?"

"Orta Geçit'ten geçmeyi umuyorduk.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Inys'e.

'O zaman yolunuz burada bitiyor. Kız kardeşim bu kan hastalığının yayılmasını engellemek için limanları kapattı.

"Anlıyorum.

'Mütevazı bir ücret karşılığında size yardım edebilirim. Inys'e yelken açmak için kraliyet imtiyazına sahibim,' dedi. 'Bir süredir Garazna'daki limana ulaşmaya çalışıyoruz ama wyvernler bizi bu dağlara geri dönmeye zorluyor. Eskortuma katılın. Eğer hayatta kalırsak, gemimde bir yeriniz olacak.

"Nazik bir teklif, Majesteleri," dedi Canthe. "Kabul etmekten mutluluk duyarız." "Güzel. Öğlen yola çıkacağız.

Prens Guma askerlerine danışmaya gittiğinde, Tunuva arkadaşına döndü. "Düzenbaz'ı seven hiçbir prene hizmet etmeyeceğim," dedi nefesinin altından. "Ben paralı asker **d e ğ i l i m** Canthe.

"Orta Geçit, Prens Guma'nın kontrolünde olan ücretli bir yoldur. Inys'e giden en hızlı yoldur,' diye belirtti Canthe. "Tuva, eğer ona katılırsak, yaz ortasından önce orada olabiliriz.

Tunuva başıyla onayladı. Inys'e ne kadar çabuk ulaşırlarsa, kız kardeşlerine o kadar çabuk dönebilirdi.

Yüce Prens sözünün eri bir adamdı. Öğleye doğru ev halkını, muhafızlarını ve eşyalarını -aralarında bir dizi devasa, oymalı sandık da vardı- topladı ve kuzeybatıya, Garazna'ya doğru yola çıktı. Tunuva, Canthe ve şövalyelerle birlikte at sürüyordu, gözleri gökyüzündeydi.

Orta Geçit onları dağların arasından, Vetalda Ovası'nın yanık kayalıklarına ve kıvrımlarına götürdü. Tuzlu sedir ve sepet otları su birikintilerine ve kuru dere yataklarına yapışmıştı. İçten içe yanan buğday tarlalarının ve ağaçları hâlâ alev alev yanan bir badem bahçesinin **y a n ı n d a n** geçtiler.

Tunuva en uzun günün yaklaşmakta olduğunun kokusunu alabiliyordu. Bu pek **h a y r a** alamet değildi. Ateşin Rahiminden gelen yaratıklar sadece sıcaklıktan kazançlı çıkabilirdi,

Yscali'nin güçlü atları ise yavaştı ve terden köpürüyordu.

"Ersyri dili biliyor musun?" diye sordu yaşlı bir askere, o da binici ceketine şüpheyle baktı. Onunkinde kum saati şeklinde bakır bir broş parlıyordu. "O sandıklarda ne var?"

'Ufarassus'un nadir bulunan kızıl altını. Inys Kraliçesi için prensin çeyizinin bir parçası.

"Prens Guma evlenmek için mi seyahat ediyor?"

"Yönetmek için," diye yanıtladı. "Onunla çoktan evlendi.

Atını sürdü - utanmaz bir kâfirin varlığından rahatsız olduğuna şüphe yoktu. Tunuva sandıklara baktı. Böyle bir zamanda siyasetin devam etmesi imkânsız görünüyordu. Dünya yandıkça haberler yavaşlamıştı, çünkü ulaklar artık çok yüksek ücretler dışında yolculuk yapmıyordu ve dalgalar üzerinde çok az gemiye izin veriliyordu.

Prens Guma'nın neden defalarca kalesine geri çağrıldığı kısa sürede anlaşıldı. Vetalda Ovası'nda çok az sığınak vardı ve birkaç gün içinde wyvernler onların kokusunu aldı. Yscali şövalyeleri uzun oklarını takıp çektiler ama yaratıklar bir kez olsun ateş etmediler. Tunuva onların gözlerini üzerinde gördü ve büyüünü hissetmeleri gerektiğini anladı. En yakınına ayaklı bir ok attı ve kilometrelerce yankılanan çığlıklar atarak oradan ayrıldılar.

Günler haftalara dönüştü. Prens Guma onları zorladı ama Canthe iyi bir yoldaş oldu. Sıcağa iyi dayanıyor ve gülümsemek için nedenler buluyor, kuşlara ve ovada hayatta kalan küçük sarı çiçeklere hayranlık duyuyordu. Tunuva onu gittikçe daha çok sevdiğini fark etti.

Hiçbir arkadaşı Esbar'ın acısını bastıramazdı. Onun için ve kız kardeşleri için korkuyordu - en çok da Siyu için. Ve hiç ichneumon'u olmadan evinden bu kadar uzaklaşmamıştı.

Kömür ve kemik yığınının dönmüş bir çiftçi köyünün yanından geçtiler. Güneş batarken Garazna'ya ulaştılar, burada düz yelkenli bir dişli bekliyordu ve silahlı muhafızlar kargoyu tütsülemek için duman tencereleriyle geldiler.

Yakınlarda, yüzlerce Yscal bir bariyerde toplanmıştı. Tunuva'nın çok az Yscali dili vardı ama yalvarışlarından bazılarını anlamak için yeterliydi. Bir adam çaresizce, "Oğlum," diyordu. 'Oğlum Vazuva'da. Merhamet edin!

'Prens Guma,' diye bağıırıyordu bir başkası. "Ekselansları, kendi teknelerimizi almamıza izin verin, yalvarırım!

"Bu benim elimde değil," dedi Prens Guma, soğuk ve sert bir sesle. 'Evinize gidin. Elinizden geldiğince uzun süre çiftliklerinizle ilgilenin. Yscalin'in hâlâ yemeğe ihtiyacı var. Kargaşayı görmezden gelerek Tunuva'ya baktı. "Görünüşe göre bize şans getirdin savaşçı - wyrmings mızrağında ölümün kokusunu aldı. Senin adın ne?"

"Tunuva, Majesteleri.

"Zahmetin için, Tunuva. Ona kalın bir kese fırlattı. "Ve gemide bize katılacaksın.

"Teşekkür ederim, erdemli prens," dedi Canthe gülümseyerek, Tunuva itiraz edemeden. "Cömertliğiniz rakipsiz.

Homurdandı ve atına bindi. Tunuva keseyi Canthe'ye uzattı, o da sakladı.

Muhafızlar geçmelerine izin vermek için ayrıldılar. Tunuva ellerini kırmızı şarap dolu bir fiçıda yıkadı ve gemiye ayak basmasına izin verilmeden önce giysilerinin tütsülenmesi için ayağa kalktı. Canthe onlara güvertenin altında bir yer buldu, orada pelerinlerinin üzerine uzanıp serinlemeye çalıştılar.

"Soğuk bir banyo için neler vermezdim," diye iç geçirdi Canthe. "Minara'yı şimdiden özledim.

Tunuva başını onun koluna yasladı. "Bu yolculuk ne kadar sürecek?

"Ne kadar sürerse. Canthe ona baktı. "Tuva, hâlâ geri dönebiliriz. Tunuva gözlerini tavana dikti.

"Hayır," dedi usulca. 'Bu ağırlığı kalbimde çok uzun süre taşıdım. Tarikatta, Anne'nin yaptığı gibi acıya katlanmayı öğreniriz ... ama benimki asla iyileşmeyen, asla yara izi haline gelmeyen bir yara gibi. Gerçeği arayarak onu yücelteceğim. Tarikatı ayakta tutan şey gerçektir.

"Gurur duyardı.

Tunuva başını sallayarak gözlerini kapadı. Gemi Halassa Denizi'ne doğru ilerlerken, içindeki huzursuzluğu yatıştırmaya ve uyumaya çalıştı.

Yazın her zaman bir kokusu vardı: tarlalarda olgunlaşan mısırlar, bal arılarına kur yapan kır çiçekleri. Bu yaz ise tere yapışan yün, dönen toprak ve korku kokuyordu. Arondine'deki tarım işçileri bir zamanlar kırkım ve hasat yaptıkları yerlerde hendek kazıyorlardı. Demircilerin çivi ve nal yaptığı yerde onlar kılıç dövüyorlardı.

Wyrmler geldiğinde şehrin dört bir yanında çanlar çalar, insanları eski tünele gitmeleri ve aceleyle mağaralara kaçmaları konusunda uyarırdı. Karışıklığı önlemek için Erken Yaz Bayramı'nda çan çalınmayacaktı. Şimdiye kadar wyrmlerden de ses çıkmamıştı.

Wulf elinden geldiğince sık ziyaret ediyordu ama yine de kanı gelmeye devam ediyordu.

Glorian onun Thrit ile antrenmanını izlerken, düşünceleri başka yerlere sürüklendi. Aradan haftalar geçmişti ama hâlâ rüyasında bulunduğu ışığı ve onu çağıran sesi düşünüyordu.

"Glorian," dedi Florell, düşüncelerini bölerek. "Leydi Marian sonunda burada.

Glorian hemen doğuya, atlıların Berethnet Hanesi'nin sancaklarını dalgalandırdığı yere baktı. "Onunla taht odasında buluşacağım," dedi Florell'in ardından yürüyerek. "Onu içeri al.

Naiplik Konseyi çok az bir çoğunlukla büyükannesini Inys'in Leydi Koruyucusu yapmak için oy kullanmıştı. Kanunen bu görevi üstlenmiş olmasına rağmen, Marian'ın yola çıkması bile bir mevsim almıştı - önce Fens nehirlerini taşıran şiddetli bahar yağmurları yüzünden, sonra da sular çekilir çekilmez Marian bataklık hummasına yakalanmıştı.

Bourn herkesten önce geldi, bitkin görünüyordu. "Mastress," dedi Glorian, "teşekkür ederim. Onu kurtardığınız için teşekkür ederim.

Leydi Marian çok mücadele etti, Majesteleri. Elimde sadece ateş düşürücü bir kabuk vardı.

Sonunda, Marian Berethnet, bu ismin üçüncüsü, küçük ve yıpranmış ev halkıyla birlikte ortaya çıktı, hepsi gri giysiler içindeydi. Bir bastonla yürüyordu ve Mara Glenn onun serbest kolunu tutuyordu.

Birbirlerine baktılar. Yüzleri neredeyse aynıydı: Marian Sabran'dı, tıpkı Sabran'ın Glorian olduğu gibi. Onları birbirinden ayıran tek şey birkaç kırışıklık, Marian'ın boyu ve neredeyse siyahın önüne geçmiş olan saçlarındaki griydi. Glorian gelecekteki halini görüyordu.

Marian boğuk bir sesle, "Majesteleri," dedi. Mara reverans yapmasına yardım etti. "Emrinize hizmet etmeye geldim.

"Büyükanne, lütfen zahmet etmeyin. Glorian onu dirseklerinden tuttu. 'Arondine'e hoş geldin. Umarım hastalığınızdan kurtulmuşsunuzdur?

'Hâlâ ağrılarım ve titremelerim var ama şifacınız hayatımı kurtardı. Başrahibe Bourn Aziz dokunuşludur. Marian gülümsemeyi başardı. "Dur sana bir bakayım. Son karşılaştığımızda üç yaşındaydın.

Glorian da gülümsedi. Solgun bir el yüzüne geldi ve Marian yumuşak bir nefes verdi.

"Sabran'a çok benziyorsun," dedi. 'Sende onun ve babanın gücü var, Glorian. Bunu görüyorum.

"Kaleye gel. Glorian onun narin koluna girdi. "Senin için güzel bir oda hazırlattım, benimkine yakın.

"Çok nazıksınız. Cuthyll çok üşüyordu. Zavallı sevgili Mara, orada yaşlı bir kadınla tıkılıp kaldı.

"Bu bir ayrıcalıktı leydim," dedi Mara.

Onlar ayrılırken Glorian ona minnettar bir bakış fırlattı. 'Bir daha asla saraydan uzaklaştırılmayacaksın. Sen eski bir kraliçesin ve bir Berethnet'sin,' dedi büyükannesine. "Unutmadım.

Yatak odasında ateş yanıyordu ve haşlanmış sığır etinden yapılmış bir çorba dumanı tütüyordu. Inysh'ler hâlâ ellerinden geldiğince tarlalarda çalışıyorlardı ama hasat çoktan bitmişti. Inys'te hiç kimsenin - kraliçenin bile - istediği gibi yemek yiyememesi an meselesiydi.

Glorian büyükannesinin bir sandalyeye o t u r m a s ı n a yardım etti ve omuzlarına ağır bir örtü örttü. "Tatlı çocuk. Teşekkür ederim. Marian onu kendine doğru çekti. "Tüm bunlar hak ettiğimden çok daha fazlası ama sarayınızdaki yerimi hak edeceğime yemin ederim. Kış yıllarımda daha da sertleştiğimi fark ettim.

"Güzel. Kemiklerimizde demir olmalı.

Marian kıkırdadı. "Babanın bunu söylediğini hatırlıyorum. Masadan bir kadeh sıcak şarap aldı. "Mara bana Robart Eller'in bir kâfir olduğunu söyledi. Her zaman nazik ve çalışkan görünürdü - annene hizmet etmesi için ona güvenmiştim. Evliliğiniz için yaptığı planı öğrenmek beni hasta etti.

'Bunu ben seçtim. Benim için korkma,' dedi Glorian. "Benim de kendime göre bir planım var. Marian ona baktı. "Sana bir varis verecek başka birini buldun. "Beni yargılıyor musun?

"Yargılayacak durumda değilim. Kendimizi yok e t m e d e n Aziz'e hizmet etmek için ne gerekiyorsa yaparız. Marian durakladı. "Hamile misin?

Glorian aylardır ilk kez kırılmak istedi. Biri ona annelik etmeyeli o kadar uzun z a m a n olmuştu ki. "İşe yaramıyor," diye fısıldadı. "Kıştan beri deniyoruz.

"Bazı günler şansın daha yüksek olduğu zamanlar oluyor. Sevgiline güveniyor musun?" "Evet.

"Güzel. Marian parmaklarını kadehin üzerinde ısıttı. 'Sağduyusu ne olursa olsun, Prens Guma gelmeden önce gitmiş olmalı. Birinin yakınlığınızı fark etme riski çok büyük.

"Biliyorum. Annem bana hayatım boyunca mükemmel olmam gerektiğini, bizden önceki kraliçeleri telafi etmem gerektiğini söyledi,' dedi Glorian. Marian bakışlarını indirdi. "Büyükanne, Beşinci Sabran gerçekten bu kadar zalim miydi?

'Evet, ama bazen kendisinin de acı çektiğini düşünüyorum. Benim annem kötü değildi, ama acıyla yanıp tutuşuyordu. Yüzü gergindi. 'Sabran - benim Sabran'ım - her şeyin üstesinden geldi. Çocukken bile kendinden emindi. Onu korumak için elimden geleni yaptım.

"Harika bir kraliçe yetiştirmişsiniz.

Sabran kendi kendini yetiştirdi. Ama sen, Glorian - sana yardım edeceğim,' dedi Marian. "Arondine'den mi yönetmek istiyorsun?

'Uzun süre değil. Wyrmleri izimizden uzaklaştırmak için sarayımı hareket halinde tutacağım. Fýredel bunu kişisel bir mesele haline getirmiş gibi görünüyor. Ben nereye gidersem, onun da beni takip edeceğinden şüpheleniyorum.

"Kara Wyrmler," diye mırıldandı Marian. "Onun gibi bir yaratığı görecektim kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Glorian onun yanına oturdu. "Daha bir yıl önce ailemin korkması gereken tek şey Ments ve Carmenti'ydi," dedi. "Şimdi çok önemsiz endişeler gibi görünüyorlar.

"Politika böyle bir şey. Marian başını salladı. 'Sonu olmayan bir çember. Kazananı olmayan bir oyun.

Bilen biriyle konuşmak rahatlatıcıydı. Glorian başını onun omzuna koydu. "Burada olmana sevindim Büyükanne," dedi gözlerini kapatarak. "Bunu birlikte atlatalım.

Marian cevap olarak sadece saçlarını okşadı ama Glorian bir gözyaşı damlasının başının tepesine bir öpücük gibi konduğunu hissetti.

Hastalığı yüzünden zayıf düşmüş olsa da Marian sözünün eriydi. Bir gece bile uyumadan, planlarından haberdar olması için Naiplik Konseyi'ni topladı.

Sırada Glorian vardı. Odaya girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Fýredel mi?" diye sordu meclis üyelerine.

"Hayır, Majesteleri," dedi Lade Edith ama yine de suratı asıktı. 'Yscalın'ın Yüce Prensi Inys'e geldi. Arondine için at sürüyor.'

Güneş bir mum gibi söndü ve ardında gecenin isini bıraktı. Hizmetkârlar eğitim avlusundaki meşaleleri yakarken, Thrit yayına bir ok yerleştirdi. Wulf bir pele yaslandı ve onun oku çekişini uzatmaya çalışmasını izledi.

Şehir muhafızları tahtadan kaba bir wyrm inşa etmişlerdi. Thrit vücudunu sola doğru çevirerek başına nişan aldı. Fellsgerd'de tüm Kuzey silahlarında ustalaşmıştı ama köprücük kemiğini kırıp sağ omzundaki bir kası yırttığından beri okçuluğu zarar görmüştü. Baskın kolu iyileşirken, Wulf ona diğerini kullanmayı öğretmeye başlamıştı.

Thrit nefes verdi. Sol kolundaki kaslar şişti ve oku serbest bıraktı. Wyrmlerin gözüne tam isabet etti ama yeterli güçle değil ve onun gevşekçe eğilip yere düşüşünü izlediler.

"İşte bu kadar. Ter saçlarını alnına yapıştırdı. "Gerçek bir wyrm oraya varmadan önce kendimi kızartsam iyi olacak.

"Sinirlerim bozuldu.

Thrit ona bir kaşını kaldırdı.

Wulf, "O kolun çok güçlü," dedi, "ama aldığın yaranın acısını hatırlıyorsun ve tekrar olmasından korkuyorsun. Yara zihnine taşınmış. Thrit'e doğru bir adım attı. "Tak onu, hadi. Çek."

Thrit içini çekti ve itaat etti. Wulf onun yanında durdu ve sağ dirseğini avucuyla kavradı.

"İşte. Thrit'in yüzünü buruşturmasına neden olacak şekilde biraz yukarı kaldırdı. "Acıyor mu? Thrit düşündü. "Hayır, aslında.

"Güzel. Wulf aynı elini beline, sonra da göbeğinin hemen altındaki sert kas kemerine götürdü. "Göbeğini destekle. Thrit nefesini hafifçe tutarak bunu yaptı. "Sen Hróthi'sin. Sadece kemiklerinde değil, bağırsaklarında ve sinirlerinde de demir var. Geri adım attı. "Tekrar dene.

Thrit bu kez daha uzağa çekti, yüzü kararlı bir ifadeye büründü. Oku fırlattığında ok avluya doğru savruldu ve bu kez wyrm'e saplandı.

"Efendi Glenn. İki de döndüklerinde Helisent Beck'in çimenlerin üzerinde ilerlediğini gördüler. "Majesteleri sizinle konuşmak istiyor.

Onu kolundan tutup kaleye doğru götürdü ve Thrit'i yayına bir ok daha yerleştirmesi için bıraktı.

"Prens Guma Inys'te," dedi açıklama olarak. Merdivenlerden kraliyet yatak odasına çıkmadan önce Julain'in sahili temizlemesini bekledi, Glorian orada elbisesinin içinde bekliyordu, saçları beline kadar dalgalanıyordu.

"Helisent sana söyledi," dedi onun yüzünü görünce.

"Evet. Wulf kapıyı arkasından kilitledi. "Gelmesine ne kadar var?"

"Ascalun'dan geliyor.

"Hâlâ hamile değilsin," dedi Wulf sessizce.

Kadının yüzü yıpranmıştı. "Büyükannem bana derslerimde çocuk yapma olasılığımın az ya da çok olduğu noktalar olduğunu söylemişti. Bugün denemek için iyi bir zaman olabilir. Ondan sonra Hróth'a geri dönmelisin. Uzun bir süre gözlerini kapadı. "Her şeye rağmen onunla yatmak zorunda kalabilirim. Belki de Aziz'in her zaman istediği buydu.

"Bunu neden istesin ki? Wulf ona sordu. "Aziz bunları neden istesin ki?

"Bir inanç testi.

"Sadece zalim bir adam seni böyle sınar.

Pencerede ona katıldı, şehre ve meşalelerin parıltısına bakıyordu. Glorian onun göğsüne yaslandı ve onu kendine yaklaştıırken titrediğini hissetti.

"Seni özleyeceğim," dedi. "Benim için dua et.

"Edeceğim. Onu kalbine doğru çekti. "Kuzey'e kadar senin için dua edeceğim.

66

Doğu

Yazın en uzun gününe Seiiki'de tanrıboğan denirdi. Geçmiş yıllarda yaprakları kavurmuş ve Antuma'yı bile kupkuru bırakmıştı. Şimdi, yüzyıllardır ilk kez o gün yağmur yağma ihtimali vardı.

Yağmurda umut vardı. Saçaklardan damlıyordu. Tanrılar zayıf olabilirdi ama sonunda adayı sulamaya çalışıyorlardı. Belki de bu, onun için savaşıcak kadar güçlü olacakları anlamına da geliyordu.

Dumai sarayda Epabo'yu takip etti, gri ipeklileri içinde terliyordu. İlkbaharda döndüğünden beri yas tutmaya ve iyileşmeye bırakılmıştı ama şimdi imparator onu çağırmıştı.

Dağa dair anıları belirsizdi. Furtia'nın onu Brhazat'tan uzaklaştırdığını biliyordu; Nikeya, Efendi Kiprun ve Prenses İrebül'ün güneye doğru at sürdüğünü görünce durmuş, Dumai de gördüklerini fısıldayabilmişti. Ondan sonra Antuma Sarayı'ndaki yatağını hatırladı.

Ve Nikeya'yı. Nikeya'yı hatırladı - onu yakınında tuttuğunu, onunla konuştuğunu, onu sıcak tuttuğunu, tüm o yolu.

Epabo onu Su Pavyonu'na doğru götürdü. Saatin geç olmasına rağmen saray mensupları yürüyüş yollarında oyalanıyor, yağmura hayranlıkla bakıyorlardı. Onun ardından mırıldandılar. O hiçbir yerden gelmeyen, sonra da uçup giden prenesti - bir değil, iki kez - ve şimdi yüzü bunun kanıtıydı. Ölümün kıyısında uyurken, Unora alnından, donma yanıklarının yerleştiği yerden, orak bıçağı şeklinde bir deri parçası kesmişti.

Dumai bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kanifa'yı bu şekilde hatırlayacak, onu bu şekilde yanında taşıyacaktı. Ona kuyruklu yıldızı görmesini söylemişti. Onun son dileğini yerine getirmek istiyordu.

Ailesi karanlıkta bekliyordu. Unora, Dumai'den kısa bir süre sonra, Brhazat'tan iyileşmesine yardımcı olmak için saraya dönmüştü. Yastığı okşadı ve Dumai onun yanında diz çöktü.

"Kızım," dedi İmparator Jorodu. 'Seni gördüğüme çok sevindim. Umarım sağlığın hâlâ iyiye gidiyordur.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim, baba.

'Bu kadar uzun süre kapalı kaldığın için üzgünüm. Bu yakıcı hastalık y ü z ü n d e n Nehir Lordu ısrar etti.

Şimdilik hastalık Seiikinese kıyılarına gelmemiştii - deniz zorlu bir savunmaydı - ama Doğu alevler içindeydi ve ateş her zaman yayılırdı.

"Kederin hep seninle kalacak," dedi babası ona, "ama buna dayanmak için daha da güçleneceksin. Bunu tecrübelerimden biliyorum Dumai.

Dumai başını sallasa da cevap verecek gücü kendinde bulamadı. Kanifa ipi kestiğinden beri kendini hiç güçlü hissetmemişti. Kanifa'yı oğlu gibi seven Unora yorgun görünüyordu.

Ve Osipa, sonuna kadar sadıktı. İlkbaharda yaşlılığından uykusunda ölmüştü. Dumai tam bir kaybın tadını yutmuşken, dudaklarına yeni bir keder kadehi dayatılmıştı. Saray kendini hiç bu kadar boş, hiç bu kadar detsuz hissetmemişti. Annesi gittiğinde buna dayanmak zor olacaktı.

İmparator Jorodu, "Varisim olarak görevlerine dönme vaktin geldi," dedi. 'İlk olarak, bu yaz yağmuru için tanrılara teşekkür etmek üzere bir tören düzenlemeni istiyorum. Akarsular senin sayende hızlı akıyor ve halkın bunu unutmamalı. Onlarla olan bağıını görsünler.

"Evet, baba.

"Ondan önce, haberlerim var. Unora'ya başıyla işaret etti. "Annen ve büyükannen Brhazat'tan aldığın taşı teşhis etmiş olabilirler. Eğer öyleyse, uzun zamandır kayıp olduğunu düşündüğümüz bir hazine bulmuşsun demektir.

Unora masanın ortasındaki örtüyü kaldırarak yağlı mavi taşı ortaya çıkardı.

"İmparatoriçe Mokwo sulara ve rüzgârlara hükmedebilen bir taştan bahsetmişti. Tanrılar bile onun çağrısına kulak verdi,' dedi. "Ay'a benzediği söylenirdi, bu yüzden Büyük İmparatoriçe onun solgun olmasını bekliyordu.

Dumai onun yüzüne baktı. Annesinin gergin göründüğünü görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Ayın maviye döndüğü biliniyor. İmparator Jorodu'nun yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Mokwo bir insanın bu taşı kullanabileceğini ama sadece seçilmiş birkaç kişinin onu uyandırabileceğini, diğerlerinin ise ölü bir kayaya dönüşeceğini iddia etti. Benim dokunuşuma ya da dileğime cevap vermeyecek ama acaba seninkine verecek mi Dumai?

Dumai uzanıp tek bir parmak ucunu onun yüzeyine koydu. Hafif bir tını cevap verdi.

"İçinde çalkalanan gücü hissediyorum ... ama onu nasıl çekeceğimi bilmiyorum," dedi kaşlarını çatarak, hissettiği duyguyu ifade etmeye çalışarak. "Sanki oltam ve yemim varmış gibi, su hayatla kaynıyor ama hiçbir balık bana gelmiyor. Taşı serbest bıraktı. "Neden akıl danışmak için Furtia'ya gitmiyorsun, baba?"

"Gitmemelisin. Unora çok yumuşak konuştu. 'Buna en son sahip olan kadın öldü. Bildiğimiz kadarıyla bu onu öldürebilirdi. Hiçbir insan tanrıların gücünü kullanmamalı.

'Yine de onu saklamalıyız, yoksa tekrar çalınabilir. Eğer Kuposa onu bulursa-' İmparator Jorodu durakladı. "Dumai, Yüzlerin Leydisi'nin bundan haberi var mı?"

"Belki, eğer keseme bakarsa.

Nikeya onu kurtarmıştı. Elinden beyaz bir ışığın parladığını, kollarının onu sardığını, çaresiz yakarışlarını hatırlıyordu. Furtia onun ışığını takip etmişti ama Nikeya onu eyere çekmişti.

"Onsuz yaşayamazdım," dedi Dumai. "Beni Brhazat'a terk edebilirdi.

"Ve şimdi ona borçlusun," dedi İmparator Jorodu acımasızca. 'Onların tarzı hep böyle olmuştur. Nehir Lordu bundan yararlanmaya, onu daha yüksek bir konuma getirmeye çalışacaktır. Şimdi hızlı hareket etmeliyiz. Unora taşın üzerini örttü. 'Dumai, annen bu emaneti İpyeda Dağı'nda koruyacak. Bu arada sen de tahta çıkmalısın.

Dumai sessiz bir şaşkınlıkla annesine baktı. Unora onun bakışlarına karşılık veremiyor gibiydi.

"Baba," dedi Dumai, "bunun için zamanımız yok. Savunmamızı güçlendirmeye odaklanmalıyız. Onun yüz ifadesini görünce durdu, kalbi sıkışmaya başladı. "Ne oldu?"

'Danıştay'dan bu konuda sert bir direnişle karşılaştım. Kraliçe Çanı'nı çalma nedenleriniz konusunda şüpheleri var. Her zaman yorgun görünürdü ama o anda hem yaşını hem de acısını gördü. 'Henüz görmedikleri bir şeyden gerçekten korkamazlar Dumai. Sanırım eyaletleri kargaşaya sürüklemek **k o n u s u n d a** isteksizler.

"Wyrmfire'in orada ne yapacağını düşünüyorlar?"

"Biliyorum. Bu yüzden planlarımızı bir an önce sonuçlandırmalıyız. Bu taş, evimizi kurtarmanız gerektiğinin bir başka işareti. Eğer haklıysan -eğer bir kuyruklu yıldız bunu durduracaksa- o zaman sen imparatoriçe olmalısın. Sonbaharda, yeni atamalar için olağan zamanda tahttan çekilmeyi planlıyorum. Büyükanen ve benim planladığımız gibi, yetkilerimi emeklilikten itibaren elimde tutmaya devam edeceğim. Gücümüzü bölerek onlarınkini de kıracağız.

Duraklayarak çenesini tutmuş, gözlerini kaçırmış olan Unora'ya üzüntüyle baktı. Dumai bekledi.

"Ben de yakında seni nişanlamayı umuyorum," dedi. 'Kuposa'yı sonsuza dek gölgede bıraktığımızdan emin olmak için diğer klanlarla daha yakın ilişkiler geliştirmemiz önemli. Kız kardeşini tek varis olarak bırakmamalıyız.

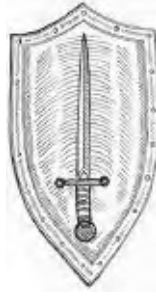
Dumai'nin yüzünü sabit tutmak için neredeyse sahip olduğundan daha fazla güç harcaması gerekti. "Peki baba," dedi. "Emrettiğiniz gibi.

Daha sonra verandada oturup şafağın ufku kızıla boyamasını izledi ve kuyruklu yıldızdan sonra olacakları düşünmemeye çalıştı. Kuyruklu yıldız wyrmleri yok edebilirdi ama Noziken Hanesi'ni kurtarma görevi ona kalacaktı. İlk kez bunun ne anlama geldiğini kavradı.

Bu yeni hayatında uçarak yol alabileceğini düşünmüştü. Sonunda, gökkuşağını uzatmak zorunda kalacaktı.

Alnında terler birikti. İpyeda Dağı'na doğru baktı ve Kanifa'nın arkasından baktığını hayal etti - onun hayaleti, bileğinde tuttuğu yıpranmış ip gibi her zaman oradaydı. Nikeya'yı düşündü, her zaman zihninin bir yerindeydi, bir kıymık gibi oraya saplanmıştı.

Ve sonunda bunun onu parçalayacağını biliyordu - varlığının dikişlerini çeken bu özlem ve onu Seiiki İmparatoriçesi'nin cüppesine her geçen gün daha sıkı diken görev.

67

Batı

Arondine *kartal vadisi* anlamına geliyordu ama Inysh'ler bir tepenin etrafına sarılmış olduğu için buraya Yüksek Şehir diyorlardı. Tunuva ve Canthe burunlarını ve ağızlarını bezle kapatarak kapıdaki sıraya katıldılar. Kalabalık sokaklarına girmelerine izin verilmeden önce ellerini sirkeyle yıkadılar.

"Bu saçmalığı kim şart koşuyor?" diye homurdandı biri arkalarından. "İyi sirke i s r a f ı .

"Evet, kollarım leş gibi kokuyor.

Tunuva kapüşonunu yukarıda tuttu. Hâlâ Inysh kasabalarına alışamamıştı - gürültüye, kokuya, dolambaçlı sokaklara. Güney'de yerleşim yerleri daha geniş bir alana yayılır, binaların ve insanların nefes almasına izin verirdi.

Sadece kale bu ezilmişlikten yükseliyordu. Yüksekliğinden tüm vadiyi görüyor olmalıydı.

"Kraliçe Glorian burada demek. Canthe ona ilgiyle baktı. "Bunu beklemiyordum.

Tunuva da onun bakışlarını takip etti. Ana kulesinden, gökyüzünün solgunluğuna karşı bembeyaz bir sancak dalgalanıyordu. Güneş bir kez daha hastalıklı görünüyordu, kenarı çıplak bir kaburga kemiği kadar netti. Çürük ayla eşleşiyordu.

'Belli ki eşinin de hiçbir fikri yoktu,' dedi. "Bize Ascalun'a gittiğini söylemedi mi?

"Söyledi. Canthe onun elini tuttu. "Gel. Seni bu kalabalığın içinde kaybetmek istemiyorum.

Kıyıda zorlu bir yolculuk olmuştu. Bataklıkların içinden geçen taş bir geçitten geçmişlerdi; burada sis, kaygan sazlık bataklıklarından süzülerek güneş ışığını süte çeviriyordu. Ticaret yolunda hiçbir yaratıkla karşılaşmamış olsalar da, ateş

toprakta iz bırakmıştı. Tarlalar ve çiftlik evleri harabeye dönmüştü; ahırlar ve tahıl ambarları yanmıştı. Canthe sonunda, Fýredel adında büyük bir wyrm tarafından yönetilen bir wyvern sürüsünün kışın geldiğini öğrenmişti.

Arondine onların yıkım izlerinden kaçmıştı. Tunuva, Canthe'yi dik ve pis sokakları boyunca takip etti. Kale çok az sayıdaki taş binadan biriydi; çoğu kara meşe ağacından yapılmıştı ve çatıları samanla kaplıydı. Şehri saran önseziye şaşmamak gerekirdi - bir ateş öpücüğü her şeyi yerle bir edebilirdi.

Aldatan'ın topraklarında olmak onu hâlâ tedirgin ediyordu. Denizden kasvetli görünüyordu ama iç kesimler yumuşak ve yeşildi, kır çiçekleri ve yosunlarla zengindi. Canthe'ye, "*Aldatan burayı terk ettiğine göre, hep soğuk ve çorak bir yer olmalı diye düşünmüştümdür,*" demişti.

Soğuk, evet, ama çorak değil. Galian'ın zafere susamışlığı vardı. Bu adada mütevazı bir hayat onun için yeterli olmazdı.

Arondine, Inysh standartlarına göre büyük bir şehirdi ama barındırmaya çalıştığı insan sayısı için yeterince büyük değildi. Binlerce insan, topraktan geçinmek yerine müstahkem sokakları tercih ederek kaldırım taşlarına kaçmıştı. Hepsi ölen hükümdarları için tuttukları yasın grisini giyiyordu.

Kale dışındaki en heybetli yapı yuvarlaktı ve fildişi tuğladan inşa edilmişti, çatısı süslü bir kubbeydi. Diğerlerinin toplamından daha güçlü olmalıydı. "Hyll Mabedi," dedi Canthe, onun bakışını görünce. "Burası Inysh'in Aziz ve Genç Kız'ı övdüğü yer. Tunuva çenesini sıkı. "Buna katlanmanın zor olduğunu anlıyorum, Tuva. Daha iyisini bilmiyorlar.

"Yine de bir Inysh şövalyesinin Yikala'yı kurtarabilecek tek kişi olduğuna seve seve inanıyorlar.

"Hikâyeyi sorgulamanın Halgant'taki yerlerini tehlikeye atacağı söyleniyor.

Canthe durdu. Gri bir ata binmiş, zincir zırhlı genç bir kadın kaleden çıkmıştı.

Alnında kazınmış gümüş halkalar vardı. Teni soluk, saçları uzun ve siyahtı. Mabede doğru atını sürdü ve basamaklarında bir kazıya nezaret ediyor gibi görünen iyi giyimli iki adamla konuştu.

"Bu Inys Kraliçesi olamaz. Tunuva kaşlarını çattı. "Siyu'dan daha genç görünüyor.

"Ben de öyle derdim. Bu onun büyükannesi Marian olmalı," diye ekledi Canthe, başka bir kadın görüldüğünde. 'Her Berethnet kraliçesi bir öncekinin aynısı gibi görünür. Buna Aziz'in Mucizesi deniyor.

"Guma Vetalda onun yaşında bir kızla nasıl evli olabilir?

Canthe kraliçeye baktı, ifadesi bulanıktı.

'Glorian'ın çok acilen bir varise ihtiyacı olmalı,' dedi. 'Ne de olsa halkı, eğer onun soyu devam etmezse, İsimsiz Olan'ın

dünyaya salındı.'

Tunuva ona bakakaldı. "Bu çok saçma," diye fısıldadı. "Bu bir yalan.

"Şşş, Tuva. Canthe onu bir kapı aralığına çekti. "Sözlerine dikkat etmelisin. Evet, Galian bu yalan üzerine bir miras inşa etti ve şimdi onun soyundan gelenler bu yalanı birbiri ardına rahimlerinde büyütüyorlar. Inysh'ler onun kanının fetherlock olduğuna inanıyor. Bilmiyor muydunuz?

'Galian'ın kılıcı salladığına dair inançlarını biliyorduk. Bunu değil.

Oğlunun inanması için yetiştirilmiş olması gereken bir yalandı bu. Tunuva neden bu kadar çok diyarın monarşiye bağlı kaldığını hiç anlamamıştı ama şimdi Düzenbaz'ın kendi topraklarında bunu nasıl pekiştirdiğini görüyordu.

Doğru eve vardıklarında, bu bilgiyi tüm acılığıyla yutmuştu. Canthe kuşağından bir anahtar çıkardı. "Inys'te hâlâ evleriniz var mı? Tunuva on üç anahtarı sayarak sordu.

"Ah, evet. Her iyi cadının inine ihtiyacı vardır,' dedi Canthe sertçe ve Tunuva'ya kapıyı gösterdi.

Oda sıkıştı, içeriye ışık girmesi için küçük bir pencere vardı. Bina dışarıdan mütevazı görünse de, yerdeki çalı çırpı otlarla karışmış, tazeydi. Tunuva ocağın içine bir alev dili attı.

"Bize akşam yemeği bulacağım. Canthe pelerinini yere bıraktı. "Ve şehirde Wulfert Glenn'i sor.

"Ben de geleyim mi?

"Gerek yok. Sen dinlen, Tuva.'

Canthe doğruca dışarı çıktı. Tunuva nemli giysilerini ateşin yanına asıp yataklardan birine yuvarlandı. Üzerine bir battaniye çekti ve derin bir uykuya daldı.

Canthe kolunda bir sepetle döndüğünde irkilerek uyandı. "İki somun için hatırı sayılır bir bedel ödedim," dedi Tunuva'nın yanındaki yatağa uzanarak. "Neyse ki Inys'te hâlâ şarap akıyor.

Tunuva doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Güzel. Sanırım buna ihtiyacım var.

Canthe gülümseyerek onlara birer fincan doldurdu. Tunuva kendininkini dibine kadar içti, sıcaklığını ve yumuşaklığını arzuluyordu. Soracak cesareti bulamadan iki tane daha bitirmişti.

"Onun hakkında bir şey duydun mu?

Canthe kendi fincanını yere bıraktı. "Kraliçe Sabran ve Kral Bardholt Vattengard'daki bir düğüne giderken öldüler. Nasıl olduğunu kimse bilmiyordu... ta ki hayatta kalan tek kişi Ascalun'a dönene kadar. Hróth'ta kıyıya vurmadan önce bir şekilde günlerce buzlu sulara dayanmış ve hala nefes alan genç bir adam. Kraliçe Glorian'a Fýredel'in filoyu yaktığını söyleyen oydu.

"Wulfert Glenn mi?

"Evet, Tuva.

Parmaklarındaki his kayboldu. "Kanında siden var.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Yanmasa bile, onu ölümün kıyısında tutmaya yetecek kadar ısıtmış olabilir.

"Bu o olmalı. Haklıydın,' dedi Tunuva yutkunarak. "Onu bulmak zorundayız. O denizde boğulmuş ya da donmuş olabilirdi ve benim bundan asla haberim olmazdı. Gerçeği duymak zorunda.

"Bulacağız, Tuva. Seni buraya kadar getirdim.

Gözleri buluştu ve birbirini tuttu.

Sessizlik huzursuz bir toz gibi yükseldi. Canthe ona doğru eğildi, içinden geçti. Gözlerindeki umut çıplaktı, acı çekiyordu - kendi ölümüyle yüzleşen bir umut. Yine de Tunuva'ya uzandı ve dudaklarına kırılğan bir öpücük kondurdu ve korkunç bir anda, umudun tatlı sevinciyle silahsızlanan Tunuva da onu öptü.

Şarap başının üzerinde asılı kaldı ve her şeyi gevşetti. Canthe iki elini onun belinden yukarı kaydırды, kaşlarını birbirine bastırды ve kucaklaşmanın içine gömüldü. Tunuva bir sisin içinden onun gözlerine baktı. Tek görebildiği kederdi, gece yarısı gökyüzü kadar derinliksizdi ve şimdi o da onun içindeydi, yalnızlık ve ıssızlık. Aynı acıyı taşıyorlardı; aynı kaybı paylaşıyorlardı. Bu yerde sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Ne olduğunu anlamadan Canthe'yi kendine çekmişti.

Oda zamanın dışına düşmüş gibiydi. Canthe onu kucakladı, elbisesinin yeşil yünü kalçalarının etrafında kıvrılıyordu. Altına hiçbir şey giymemişti. Tunuva yavaşça bağcıklarını çözdü, teninin ve dokunuşunun sıcak rahatlığını arzuluyordu. Canthe'den belli belirsiz bir rahatlama sesi yükseldi. Saçları dağıldı ve omuzlarını elbiseden kurtardı, böylece elbise beline kadar indi. Tunuva arkasına yaslandı ve Canthe onun boğazının dibindeki çentiği öptü.

Yine de Tunuva samimiyetin kıvraklığına kendini kaptıramadı. Kuşburnu dudakları onunkileri uyuşturuyordu. Kendi ateşi yanıyordu ama duyularından koparılmıştı ve artık onu hissetmiyordu. Canthe o soğuk elleriyle yüzünü çerçevelemiş, son bir dilek gibi adını soluyordu.

Beni bir daha bırakma. Daha sıcak bir öpücüğün anısı, doğru ve tek olan.

Beni sabit tutuyorsun, sevgilim.

Bu onu trans halinden uyandırdı. Ayrıldı. Canthe hemen bıraktı ve Tunuva gözlerini kapadı, kalbi çarpıyordu.

"Yapamam, Canthe.

Huzursuz bir sessizliğin pençesinde oturuyorlardı. "Tuva," dedi Canthe, "özür dilerim. Asla yapmamalıydım-"

'Sen bağlı değilsin. Hatalı olan benim,' dedi Tunuva kararlı bir şekilde. 'Beni affet, dostum. Geçtiğimiz haftalar gücümü test etti. Keşke aradığın teselliye sunabilseydim.

Canthe göğüslerini kapatmıştı. Yüzü yorgun ve temkinliydi, ışığı gözlerini terk etmişti.

"Belki başka bir hayatta. Saçlarını ensesinin bir tarafına çekerek doğrulup oturdu. 'Affedilecek bir şey yok. Hata benim. Anahtarı başkasında olan kalpleri seçmek gibi bir alışkanlığım var. Yavaşça ayağa kalktı. "Esbar bunu duymayacak. Sana söz veriyorum.

Diğer yatağa uzandı. Tunuva arkasını dönmeden önce bir süre ona baktı.

Esbar, aşkım, beni affet.

Tekrar uyandığında Canthe artık orada değildi.

Glorian derin uykusundan yatak odasında birinin olduğundan emin olarak uyandı.

Doğrulup yatağının yanındaki kılıca uzandı. Kılıcın kabzasını bulduğunda karanlık, penceresinin yanında duran ve şehrin soluk ışığıyla hatları belirginleşen uzun bir figüre dönüştü.

"Korkma.

Ses soğuk ve yumuşaktı. "Kim o? Glorian titriyordu. "Kız kardeşin mi?" "Hayır, çocuğum. O senin annen.

"Anne. Yüzünden buz gibi terler akıyordu. "Hayır. Sen öldün. Halgalant'tasın.

"Aziz'den bir mesaj getirmek için o salondan indim," dedi ses. 'Onun sesini duymayı özlediğini biliyorum ve seni sevdiğini bilmelisin çocuğum. O seni görüyor.

"Ahlaksızlığıma rağmen mi?

"Merhametli Genç Kız aracılığıyla kraliçelerini affeder. Yavaş adımlar. Bu düşmanı yenemezsin Glorian. Ama sana söz veriyorum, bu ateş ve duman çağı sona erecek. Baharın ilk günü sabah bir yıldız doğacak. Gecenin çöktüğü bir gün olacak, gökler yukarıdan yağacak bir yağmur için yarılacak. Wyrmler uykuya dalacak ve fırtınalar korları söndürecek.

"Tekrar ne zaman

uyanacaklar?" "Bu senin

korkacağın bir şey değil.

Figür artık çok yakındaydı. Bir el yanağını okşamak için yaklaştığında tüyleri diken diken oldu.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı Glorian, gözyaşları sel olup akıyordu. "Babamı özledim.

'Büyük Masa'da yerimizi bulduk. Ölüler salonunda acı yoktur. Parmak uçları çenesinin altına geldi. 'Bir kız kardeş çağırdın. Kim o?

Geceleri görüyor musun?

'Yüzü yok, ama kafamın içinde bir ses. Eskiden onu sık sık duyardım; şimdi daha az duyuyorum.

"Bu ses sana öğüt veriyor mu?"

"Evet. İlk duyduğumda on altı yaşındaydım. Glorian kendini zar zor duyabiliyordu. "Her türlü şeyi düşündüm, ama ... şimdi onun sen olup olmadığını merak ediyorum, Anne. Eğer o tüm atalarımızın sesiye. Bu gece onun istediği ışığı göndererek seni kendime mi çağırdım?"

O ne sensin ne de ben. O, mezarına götürmen gereken bir sır - asla konuşulamayacak bir gerçek.

"Yaşadığım sürece ondan bahsetmeyeceğim. Konuşmamam gerektiğini biliyorum," diye fısıldadı Glorian, 'ama Anne, lütfen onu benden alma. O sustuğunda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Uzun bir süre sessizlik oldu. "O zaman senin için onu arayacağım," dedi ses. "Sadece rüyanın kapılarını bana aç, kızım.

Glorian nasıl itaat edeceğini bilmiyordu ama başını salladı. Hayaletimsi el başının yanına geldi, saçlarını şefkatle okşadı ve bir de baktı ki sabah olmuş. Uyandığında boş bir odayla karşılaştı, çarşafı dolanmıştı ve üşüyordu.

Orucunu Marian'la birlikte açtı. Son zamanlarda her şeyin tadı ekşiydi, ama bir lokma bile ziyan etmek istemediğinden her ekmek parçasını ve her peynir kırıntısını yedi. "Unumuz hızla tükeniyor," diye mırıldandı büyükannesi. "Anladığım kadarıyla bundan sonra çok az yiyecek olacak.

"Ne yapmalıyız?"

"Elimizdeki eşit paylaşıldığından emin olabiliriz. Fiyatların yükselmesini engellemek için bir yasa çıkarabilirsiniz ama tahılın karanlıkta olgunlaşmasını sağlayamayız. Marian içini çekti. "Benim hükümdarlığımdan sonra yapamayacağımız şeylerden bahsetmek bana zevk vermiyor ama Fýredel geri dönerse Inys'in nasıl hayatta kalacağını anlamıyorum.

"Yaşayacak. Glorian midisinin yatışmasını bekledi. "Büyükanne, Aziz seninle hiç konuştu mu?"

"Hayır. Marian biraz alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Beni fark edemeyecek kadar sessizdim.

"Dün gece bir rüya gördüm. Bir hayalet. Annem bana tüm bunların baharda biteceğini söyledi.

Marian bıçağını yere bıraktı. "Sabran," dedi. "Sana Halgalant'tan mı geldi?"

Glorian başını salladı. "Bana Wyrmlerin uykuya dalacağını söyledi.

"Bu bana büyük bir cesaret verdi. Keşke bunu Naiplik Konseyi'ne nasıl açıklayacağımı bilseydim.

"Denememelisin. Annem rüyalarımı kendime saklamamı söyledi. Glorian ona baktı. "Bahara kadar dayanıp dayanamayacağımızı öğrenecek misin?

"Öğreneceğim.

Tam o sırada Florell Küçük Salon'un kapısını çaldı. "Majesteleri, Leydi Koruyucu, beni affedin. Yüzü asılmıştı. 'Prens Guma Bothenley'den geçti. Alacakaranlıkta burada olacak.

Glorian ağzının cevap veremeyecek kadar kuru olduğunu fark etti. "Elbette Florell," dedi büyükannesi. "Majestelerini karşılamak için Naiplik Konseyi'ni toplayacağım. Florell gittikten sonra Marian sesini alçalttı: "Glorian, sevgilin son ziyaretinden beri kanını içtin mi?

"Hayır. Genellikle bir ya da iki gün içinde gelirdi. Glorian parmaklarını sıktı. "Onu gönderdim.

"Güzel. Eğer çabaların boşa gittiye, başka birini bulacağız. Marian masaya doğru eğildi, bakışları keskinleşti. 'Prens Guma, Lord Robart'la olan planını ortaya çıkardığımızı bilmiyor. Ne yapmak istiyorsun Glorian?"

Kalenin üzerinde bir yerlerde, beyaz kuyruklu bir kartal seslendi.

Glorian, 'Annem bana bir kraliçenin saldırmak için doğru zamanı ve ne zaman saldırmaması gerektiğini bilmesi gerektiğini söyledi,' dedi. 'Bence Prens Guma'yla olanları akışına bırakmalı ve bizim cahil olduğumuzu düşünmesine izin vermeliyiz. Şimdilik.

'Bu rehberlik Sabran'dan gelmiş olabilir,' dedi Marian, gözleri parlayarak, 'ama bir taktisyenin başı senin omuzlarında oturuyor, Glorian Óthling. Bu konuda baban sensin.

Glorian kendi kendine gülümsemeye izin verdi.

Günün geri kalanında tüneli ve mancınıkları görmek için ata binerek meşgul oldu. Demirhanelerdeki demircileri, listelerde çalışan okçuları ve kılıç ustalarını ziyaret etti. Eyaletin dört bir yanından gelen savaşçılar, içeride çok az yer bulduklarında surların dibine kamp kurmuşlardı. Çoğunun silahı yoktu; onun yerine ellerinde bir zamanlar tarlaları işlemek için kullandıkları aletler vardı. Glorian iyi nişan alınmış bir yabanın kılıç kadar ölümcül olabileceğini düşündü.

Yscali askerleri çok yardımcı olacaktı. Bildiği kadarıyla, Prens Guma'nın akıncıları ve haydutları caydırmak için titizlikle eğitilmiş bir ordusu vardı. Yakında bir kısmı onun emrine girecekti.

"Bir de vergi meselesi var," dedi Leodyn Eller hendekleri incelerken. Kendisi yeni Cömertlik Düşesi'ydi, kafirlerin ikinci kuzeniydi. 'Çoğunun ödeyebilmesi pek mümkün görünmüyor.

Glorian, "Arkadaşım yüklü bir çeyiz getiriyor," dedi. 'Bırakın ödeyemeyenler için o ödesin.

"Elbette, Majesteleri.

Dünyadaki tüm vergi ve silah konuşmaları kaçınılmaz olanı durduramazdı. Gün batımında, eşi bir at arabasının üzerinde Tyrnan Nehri'ni geçti. Glorian onu kale duvarlarından izledi.

Onu zincir zırhı içinde karşıladı. Yetmişli yaşlarına ulaşan erkekler genellikle kambur ve çelimsiz olurdu ama Guma Vetalda dağ havası ve Yscalin'in lezzetli yiyecekleriyle büyümüştü. Glorian'ın boyu iki metreyi bir santim geçiyordu ama daha uzun boyluydu, göğüs kafesi sağlamdı, beyaz saçlarını geriye doğru **t a r a m ı ş t ı** ve kısa, düzgün bir sakalı vardı. Vetalda ailesinin çoğu üyesi gibi onun da gözleri, derin güneş yanığına karşı bir şok etkisi yaratacak şekilde alacalıydı ve ağzı sertti, alt dudağının ince bir şeridinin altında bir yara izi vardı.

Kraliçe Sabran bir keresinde Glorian'a, *"Bir insanın elinde olmayan tüm özelliklerinin ötesine bak,"* demişti. *Kendilerine ne giydirmeyi seçtiklerine bakın.*

Şıklığı belirgindi ama abartısızdı. Deri ceketinin her bir düğmesi Vetalda armudu şeklindeydi ve koruyucu broşu - bir kalkan - aynı kırmızı altından dökülmüştü. Yakasında dikkat çekmeden duruyordu.

"Ekselansları. Sesinde Yscali'ye özgü bir yuvarlanma vardı. "Ben Guma Vetalda, Yscalin'in Yüce Prensi. Kaleye baktı. "Ve şimdi, bu toprakların da prensiyim.

"Bizi bulduğunuza sevindim, Majesteleri," dedi Glorian. 'Ascalun'da bulunmadığımız için özür dilerim. Bunlar kaotik zamanlar - korkarım bir haberci size ulaşamamış olabilir.

"Belli ki.

Naiplik Konseyi'nin, hatta bu eşleşme için bastırانların bile değiştiğini hissetti. Şimdi kraliyet çiftiyle karşı karşıyaydılar ve hiç kimse bunun korkunç saçmalığını inkâr edemezdi.

"Arondine Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi Glorian. 'Wyrmler bizi bulana kadar maiyetim burada olacak. Yiyecek stoklarımız azalıyor ama yolculuğunuzdan sonra size verebileceğimizi vereceğiz.

'Biz de kendi yiyeceğimizi getiriyoruz. Tahıl artık altından daha değerli olduğu için çeyizimin yarısı bu şekilde geliyor - Wyrmlerin henüz bulamadığı topraklarım var. Halkımız aç kalmayacak, Majesteleri.

"Çok cömertsiniz. Glorian bir gülümseme sundu. 'Lütfen dinlenin ve kendinizi yenileyin - şehirde bazı akşamüstü görevlerim var. Sör Granham Dale maiyetinizin yerleştiğini görecektir.

"Lord Koruyucu nerede? Onun arkasındaki yüzlere baktı. "Lord Robart'ı bekliyordum.

"Ne yazık ki Lord Robart iyi değil. Veba salgınına yakalanmış olmasından korkuyoruz,' dedi Glorian. "O şatosuna hapsedilmişken, büyükannem Leydi Marian Berethnet benim naibim olarak görev yapıyor.

Kendine ihanet etmeyecek kadar iyi eğitilmişti. 'Lord Robart'ın bir an önce sağlığına kavuşmasını diliyorum, ancak korkarım ki iyileşemeyecek. Tedavisi yok gibi görünüyor. Bir süre durakladıktan sonra, 'Yolculuk uzun sürdü - bu gece kendi odamı bulmak için kastellanınızla konuşacağım. İyi geceler, Majesteleri.

Glorian onun gidişini izledi. O ne zaman hazır olsa, o da hazırды.

68

Doğu

"Prenses.

Dumai hafif bir baş ağrısıyla kıpırdandı. "Juri. Vakit geldi mi?" dedi boğuk bir sesle. "Wyrmler geldi mi?

"Hayır, Majesteleri. Juri eşikte bocaladı. "İyi misin?

"Evet. Dumai biraz doğrulup gözlerini ovuşturdu. Uyumak istememişti. "Ne var?

"Majesteleri size bir mesaj gönderdi.

Juri, Dumai'nin dikkatle açtığı bir tomar ince kâğıt uzattı. *Kız kardeşi onu görmek için sabırsızlanan Veliaht Prenses'in dikkatine*, yazıyordu. *Lütfen deniz kabuğu saatinde gelin.*

Osipa ona bir mazeret uydurmasını söyleyecekti ama Dumai Suzumai'ye sırtını dönmeyi kendine yediremedi. Çocuk daha sekiz yaşındaydı ve siyaset konusunda ne kadar masumsa, kurtadamlar konusunda da o kadar masumdu.

"Pekâlâ. Dumai yatak takımını itti. "Giyinmeme yardım eder misin?" "Evet, elbette.

Yağmur hafiflemiş, bazen damlalara dönüşen bir sise dönüşmüştü. Dumai uçuşlarında neredeyse İpyeda Dağı'ndaki gibi giyiniyordu ama şimdi kendini yine ağır cüppelerin içinde buldu.

Yapara her zamankinden daha da sertti, bir tutam saç koparmak istercesine tarıyordu ve artık onu durduracak bir Osipa da yoktu. "Sıkıntılı görünüyorsunuz Leydi Yapara," dedi Dumai. "İsterseniz zihninizi boşaltın.

Yapara kayıtsız ifadesini korudu.

'Bu hafif yağmur çok güzel,' dedi, 'ama bana tanrıların henüz eskisi kadar güçlü olmadıklarını hatırlatıyor. İnsan sadece neden böyle olmak zorunda olduklarını merak edebilir.

rahatsız oldum.

"Sizi temin ederim ki tanrılar benim nedenimi biliyor. Dumai pencereye baktı. "Korkarım yakında herkes öğrenecek.

Başka bir şey söylenmedi. Wyrmler gelene kadar, sarayda alay konusu olacak ya da kimsenin göremediği bir düşmanı uyaracaktı. Her şey sona erecekti ama bu acı bir zafer olacaktı.

Saraydan geçerken Nikeya'yı aramamaya çalıştı. Ayrılıkla geçen bir mevsim acısını hafifletmek yerine daha da artırmıştı. Dumai onu her gördüğünde -her zaman çevresinde, genellikle Kuposa arkadaşlarıyla birlikte- bu acı bir yara gibi günlerce içinde kalıyordu.

Nikeya onu kurtarmıştı ama birdenbire ayrı düşmüşlerdi. Belki de imparatorun isteği idi. Rahatlamış olmalıydı.

Geceler biraz rahatlama sağlardı. O zamanlar bir kadın ya da büyücüler tarafından değil, karla kaplı bir vadinin görüntüsü tarafından rahatsız ediliyordu. Bu ona uçuşma rüyalarını, tapınakta sık sık gördüğü rüyaları hatırlattı. Aynadaki kız kardeşi ölümün eşiğinde yatarken ve sonrasında ona ulaşmıştı ama Dumai konuşmalarını, hatta cevap verip vermediğini bile hatırlayamıyordu.

Diğer kız kardeşiyle yüzleşme vakti gelmişti. Gasp ettiği kardeşiyle.

Suzumai gecelik giysileri içindeydi, yerde oynarken yatak odasının baş hanımı tarafından izleniyordu, kendi kendine mırıldandığı bir hikayeye dalmıştı. Dumai odaya girdiğinde, kadın küçük bir selamla geri çekildi ve Suzumai başını kaldırıp baktı.

"Dumai mi?" dedi şaşkınlıkla. Ona doğru koştu ve kollarını beline dolayarak yüzünü oraya bastırdı. 'Seni çok özledim. Çok uzun zamandır yoktun.

"Umarım bir daha gitmem. Dumai onun önünde diz çökerek yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Üzülme, Suzu. Artık buradayım. Bir süredir konuşmuyoruz, değil mi?

Suzumai başını salladı. "Büyük Furtia ile çok sık uçup gidiyorsun. Amcalarımdan biri bunun Seiiki'den daha büyük kaygıların olduğu için olduğunu söylüyor," dedi. 'Anlamadım. Sen imparatoriçe olacaksın ve ben de sana yardım edeceğim. Bu kadar sık gitmek *istemiyor* olmalısın.

Hangi amcasını kastettiği hakkında Dumai'nin hiçbir fikri yoktu. İmparatoriçenin birkaç erkek kardeşi vardı. Suzumai'ye, "Amcan neden gittiğimi yanlış anlıyor," dedi. "Seiiki'ye yardım etmek için gidiyorum, ondan kaçmak için değil, Suzu.

"Bir ejderha beni denizin ötesine götürebilir mi? Suzumai gözyaşlarını kurularak şöyle dedi. "O zaman yüzmek zorunda kalmazdım. Her yeri, tüm dünyayı görebilirdim. Sence ben de senin gibi bir ejderhaya binebilir miyim?

"Umarım binebilirsin. Dumai yere baktı. "Çok güzel oyuncakların var.

Suzumai ciddiyle başını salladı. "Bebek evimi görmek ister misin?" diye sordu ve Dumai'yi elinden tutup eve doğru çekti. "Onu bana büyük amcam verdi. Her yıl daha da güzelleştiriyor. Beğendin mi?"

"Nehir Lordu çok cömerttir. Dumai onun yanına çömeldi ve Antuma Sarayı'nın her ayrıntısıyla mükemmel bir minyatürü olduğunu gördü. "Sana bebekleri de verdi mi?"

"Evet. Suzumai onları topladı. 'Hepimizin burada, güvende ve bir arada olmasını sağladı. Bu benim,' dedi Dumai'ye en küçük bebeği göstererek. 'İşte babam ve annem, hemşirem ve kuzenlerim - ve sen. Seni o yaptı, Dumai. Suzumai ona gösterdi. 'Sen yokken onu hep yanımda tuttum. Ona göz kulak olursam sen de güvende olursun diye düşündüm.

"Çok düşüncelisin Suzu," dedi Dumai, duygulanarak. "Beni güvende tuttum. Tahta figürü, onun sabit ve sakin gülümsemesini inceledi. Saçları gerçektir. 'Oyuncak evinizde pek çok büyük ve asil insan görüyorum ama Nehir Lordu'nu göremiyorum. Onu kaybettiniz mi?"

'Bana hiç kendi bebeğini vermedi. Bir tane istedim - o çok cömert ve akıllı,' dedi Suzumai özlemle, 'ama kendini bana hediye ettiği için aptal hissettiğini söyledi. Çok komik biri.

Dumai tekrar oyuncak bebeğine baktı. "Evet," dedi. "Deden şimdi nerede?"

"Sanırım gitti. Benimle oynar mısın? Suzumai ona sordu. "Sadece kısa bir süre için mi?"

Dumai, içi burkulsa da bir kez daha gülümsemeye zorladı kendini. "Ne kadar istersen o kadar kalacağım," diye söz verdi ve Suzumai onu tekrar kucakladığında, çocuğu olabildiğince yakınında tuttu.

Suzumai kısa sürede bebeklerden sıkıldı ve yıldızları seyretmek ve ejderhaları gözlemek için bir bahçe verandasına oturdular. Beyaz Pajati görüldüğünde sabırları ödüllendirildi, sessiz ve güzel, puslu gökyüzünde sanki denizmiş gibi yüzüyordu. Suzumai şaşkınlık içinde ona baktı.

Yaşamın ve dengenin yıldızı geliyor, şimdi soğuk kaosun ekicisi ... gece yaklaşıyor, henüz burada değil . . .

Dumai gerildi, gözleri kapandı. Sesi içinden geçip gitti, berraklığıyla onu şaşırttı. Sesi Furtia'dan bile daha yakındı. Yine de Pajati gökyüzünden geldiği düşünülen kadim bir yaşlı ejderhaydı.

Bu kadar heyecandan bitkin düşen Suzumai, her ikisini de temsil eden oyuncak bebeklere tutunarak uykuya daldı. Dumai onu kucağına aldı ve merakla gökyüzüne baktı.

"Seni seviyor.

İmparatoriçe Sipwo verandaya çıktı, saçları beline kadar dökülüyordu. Dumai'nin yanına geldi.

"Baban ona imparatoriçe olamayacağını söylediğinde bile asla durmadı," dedi, sisin dağları gizlediği yere doğru bakarak. 'Seiki'yi senin yönetmenin doğru olduğunu söyledi, çünkü sen onun ablasıydın, en büyüğüydün, bir biniciydin. Bunun için sana bir kez bile kızmadı.

"O çok nazik bir çocuk. Onu bu şekilde tutmak zor olmalı.

İşte bu yüzden geldiğiniz için minnettarım. Suzu o soğuk koltuk için çok küçük. İmparatoriçe onu kucağına almak için eğildiğinde alçak bir sesle, 'Kraliçe Çan'ı mantıklı bir şekilde vurduğunuza inanıyorum. Tanrıların seninle ve senin aracılığıyla konuştuğuna inanıyorum. Amcam bunu inkâr etmekle hata ediyor.

'O zaman seyahatlerimde gördüklerimden bahsedersem beni dinlemesi için onu ikna edebilir misin?

"Kuzeydeki sulak arazilerdeki mülkleriyle ilgilenmeye gitti. Döndüğünde kulağını açmaya çalışacağım - ama bu dünya onun dünyası Dumai. Uzun bir süre daha onun dünyası olabilir.

Sonu gelmezse, diye düşündü Dumai. O zaman tanrıların dünyası bile olmayacak.

İmparatoriçe Sipwo gitmek için döndüğünde, "Majesteleri," dedi. 'Sepul'dan döndüğümde Nehir Lordu aileme bir kederli gönderdi. Onu senin öldürdüğünü söyledi.

"Ben istedim. O kuşlardan korkuyorum," diye yumuşak bir cevap verdi, 'ama ondan asla Jorodu'ya ya da Unora'ya göndermesini istemedim. Suzumai'nin başının tepesine, bir tacın en ağır oturacağı yere bir öpücük kondurdu. 'Seni tutmayacağım, Dumai. Suzu'yu gördüğün için teşekkür ederim. Ablasını çok özledi.'

Bir kar kayması kadar acımasızca üzerine geldi - bir kutuya kapatılmış, ona hiç uymayan bir alana sıkıştırılmış olma hissi. Birdenbire kat kat giysileri onu boğmaya başladı ve hava yağmurla değil, korkuyla ağırlaştı. Kendi kamarasına doğru yürürken, bebek evi düşüncelerinin etrafına kilitlendi. Yatak odasına ulaştığında nefessiz ve nemli kalmıştı.

"Juri, lütfen, tüm bunlardan kurtulmama yardım et," dedi. Hizmetçi ona yardım etmeye koştı ve onu iç çamaşırlarıyla bıraktı. 'Başka bir şeye ihtiyacım yok. Bu akşam istediğini yapabilirsin.

Kız diğerlerini uzaklaştırdı. Dumai yere yığıldı. Ona rehberlik edecek Osipa yoktu, onu gülümsetecek Kanifa yoktu. *Bunu istemiyorum.* Nefes nefese, bir elini karnına, diğerini minderlere bastırdı. *Bunu hiç istememiştim. Bu ben değilim.*

Brhazat bahardaydı. Şimdi yazın derinliklerindeydi ve Seiiki için hiçbir şey yapmamıştı. Kanifa onun hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmişti ama o hâlâ tahta bir bebektir ve alınıp yerine konulmayı bekliyordu. O ana kadar Prenses İrebül'ün Golümtan'da ne dediğini tam olarak anlamamıştı. *O saray ipekten bir kafestir ve Hüran duvarlar için yaratılmamıştı.*

Kendisi de öyle. O gökyüzü için yaratılmıştı. Gökkuşağı oraya ait değil miydi?

Tekrar sağlıklı düşünebilmesi zaman aldı. Düşündüğünde, güzel giysileri ve tatlı suyuyla orada oturup tuzunu boşa harcadığı için utandı. Annesi toz toprak içinde yaşarken, ölüm etrafını sardığında bile hiç ağlayamamıştı.

Dumai kollarıyla yüzünü sildi. Ağladığı için aptalın tekiydi. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde soyunup yatağına doğru süründü ve orada hafif bir uykuya daldı.

İşte buradasın.

Bir anda rüyacıların diyarındaydı - ama bu kez uyanık alem kadar keskindi. Yukarıda, sis incelmışti ve gökyüzünün üzerinde gümüş bir ağ seçebiliyordu, yıldızlar çaprazlarında parlıyordu, çoğu neredeyse görülemeyecek kadar silikti. Akıntıyı çok net duyabiliyordu.

Diğer tarafta, şekil katılaşmıştı. Alışılmadık bir dinginlikle durdu.

Rahibe. Dumai yüzünü tamamen ona döndü. *Sesini duymak beni çok rahatlattı. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.*

Yalnız değilsin. Uzun zamandır yalnız değildin.

Beni kurtardın. Gözlerini açabildiğini ve hala her şeyi görebildiğini fark etti. *Farklı hissediyorsun.*

Sen de öyle. Acını, huzursuzluğunu hissediyorum. Kapana kısılmış hissediyorsun. Bu yüzden bana tekrar uzandın. Sesin net ve sakindi, tüm endişelerin gitmişti. *Ve yine de senden gelen büyük bir güç hissediyorum. Kaybedilen bir şeyin nihayet geri kazanıldığını hissediyorum.*

Biliyorsun. Dumai yan tarafına doğru kaydı ve kendini rüyanın kırılğan sınırlarına geri döndürdü. *Eğer ne bulduğumu biliyorsan, onu nasıl kullanacağını da biliyorsundur. Senin yaptığın gibi çağırma cevap vermeyecek.*

Çünkü benim sahip olduğum başka bir yarısı daha var.

Sen. Gözleri kapaklarının altından fırladı, kalbinin şimşekleriyle eşleşti. Senin de bir taşın mı var?

Yıldızın bir parçası ikiye bölünmüştü. Ateşi bir süreliğine toprağın derinliklerine geri götürecektir olan yıldız.

Geldiğini hissediyorum. Yukarıda yıldızlar parlıyordu. Tanrılar bizi bu yüzden mi bir araya getirdi?

Kardeşim, öyle olmalı. Şimdi anlıyorum. Bu yıkımı durdurmak için iki yarımızı birleştirmeliyiz. Figür onların akıntısına doğru yürüdü. Rüyaların sana nerede olduğumu gösterdi. Hâlâ vaktimiz varken gel.

Hâlâ kim olduğunu ya da o vadinin nerede olduğunu bilmiyorum.

Ben senin dostunum. Şimdi ikimiz de daha güçlüyüz, bağımızı benim yanıma kadar takip edebilirsin. Bir köprü belirdi. Korkma. Gökyüzü tarafından bize verilen gücümüzün çıplak gerçeğini sana göstermeme izin ver.

Doğruca derenin üzerinden geçti ve Dumai'ye dokundu.

Bu dokunuş onun rüya gördüğü yanılsamasını yırtıp attı. Biliyordu, uyanık olduğunu biliyordu - ama yine de rüya devam etti, köprü ve yatak odası iç içe geçti ve figür hala yüzüstü bir şekilde önünde yükseldi.

Oda karanlıktı. Bir ağırlık göğsünü ezdi. Vücudu titriyordu, çıplak ve nemli. Gölgeden yapılmış bir el yanağına geldi. Tatlı bir acıyla delinmiş buzlu çeliğin kokusunu ve tadını aldı.

Soğuk yüzünden avucuna doğru akıyordu. Parmakları kısalmış, bir ışığın dans ederek canlandığı, titrek bir yıldız gibi parlayan ele baktı.

Tüm bunlar gerçek, dedi ses, figür onu serbest bırakırken. Şimdi git, bana zamanında ulaşacaksın.

Görüntü kayboldu. Sanki bir su hayaleti tarafından yakalanmış gibi, Dumai kar yemiş gibi üşüyerek ayağa fırladı. Saçlarından ter damlıyor, bir ejderha kadar ıslak ve soğuktu.

Su Köşkü'nün girişinde muhafızların mızrakları yolunu kesti. "Bir an önce Majestelerini görmeliyim," dedi.

Endişesi gözlerinde ateş gibi yanıyor olmalıydı. Sonunda kamarasına girdiğinde, İmparator Jorodu'yu bir ocağın yanında buldu.

"Dumai. Onu bir mindere doğru işaret etti. "Sarsılmış görünüyorsun kızım. Benimle otur.

Kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Baba, tehlikede olanları düşününce bunun pervasızca geleceğini biliyorum ama gitmek için iznini rica etmeliyim. Uçmalıyım. Diz çökerek onun gözlerinin içine baktı. "Bana bir haberci geldi. Birçok rüyanın doruk noktası - İpyeda Dağı'nda ve sonrasında, saraya geldiğimde gördüklerimin.

Ona her şeyi anlattı. Adam sözünü kesmeden dinledi, bakışlarında coşku vardı.

"Böyle rüyalar nadir bir yetenektir, ama bizim evde yaygındır," dedi kadın konuşmaktan sesi kısılınca. "Dumai, sence bu şekil Kwiriki tarafından gönderilmiş bir haberci ruh mu?"

'Ya da bizim gibi tanrıların gücünün dokunduğu biri,' dedi Dumai. 'Büyük İmparatoriçe atamızın aradığı taşın beyaz olduğuna inanıyor. Ya yanılmıyorsa?"

"Yani iki taş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Wyrmlerle savaşmamıza yardımcı olabilirler. Dumai eldivenini çıkardı. "Bunun gerçek olduğunu kendin gör baba. Avuç içi ona bakacak şekilde elini kaldırdı. "Rüyanın bir kalıntısı.

"İkna edilmeye ihtiyacım yok. Kadının ışığı adamın gözlerinde süzüldü. "Sana diğer taşı vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Ya da en azından benimkini nasıl uyandıracağımı gösterir. "Ama Wyrmler, Dumai - bu çok tehlikeli. "Daha önce hayatta kaldım.

İmparator Jorodu düşünüyor gibiydi. "Yakında Büyük İmparatoriçe'yi ziyaret etmen gerekiyor," dedi giderek artan bir gülümsemeyle. 'Bu size saraydan ayrılmak için bir bahane verir. Hatta sanki içinde siz varmışsınız gibi İpyeda Dağı'na bir araba bile gönderebilirim. Bütün bunlar sana zaman kazandırır.

"Gitmeme izin verecek misin?"

Büyükannen izin vermem için ısrar ederdi. Belli ki senin tanrılarla olan yakınlığını görmüş ve imparator bile onların çağrısına kulak vermek zorunda. Annen anlamayabilir ama biz anlıyoruz,' dedi. "Biz Noziken'iz.

Dumai onun ayağa kalkıp odayı g e ç m e s i n i ve zeminde gizli bir bölme açmasını izledi.

"Mavi taşı sana emanet ediyorum. Odunları saklamak için küçük bir kutu çıkardı. "Eğer adamızın ötesindeki kaosa uçacaksan korunmaya da ihtiyacın olacak.

Kadın bekledi. Adam elinde bir kılıçla ona döndü. Delikli kabzası bir daire içinde sıçrayan altın bir balıktan oluşuyordu ve tek ağızlı bıçağı boyunca çiviler uzanıyordu.

"Bu kılıç Kraliçe Nirai'ye aitti. Ona Nightborn deniyor,' dedi, 've yakında sana ait olacak. Kendini savunmak için al onu.

Kullanması ağır bir şeye benziyordu. Dumai ona uzanmaya başladı, sonra elini indirdi.

'Majesteleri, bu çok görkemli bir hediye. Bunu kullanacak ne yeteneğim ne de midem var,' dedi. 'Ben buz oraklarımla yetiniyorum. Onları benim için Kanifa yaptı.

Beni güvende tutacaklarını
biliyorum. İmparator Jorodu
tekrar gülümsedi.

"Belki de bu akıllıca bir karardır," dedi. 'Kendi mirasını yaratmakta özgür olmalısın Dumai - ama bu sefer annenin ve benim hatırım için zırh almalısın. Bir savaşa giriyorsun. Kılıcı yere bıraktı ve onun yerine içindeki taş için bir kılıf olan küçük kutuyu ona sundu. 'Sen bana bir armağansın kızım. Bize tüm hayallerinin toplamını getir ki gelecek savaşı kazanabilelim. İçimizden herhangi birinin hatırlayıp hatırlamayacağına karar verebilecek bir savaş.

Epabo eyerin bulunduğu yerden zırhı getirdi - kumaş üzerine dikilmiş geniş demir levhalardan oluşan müstahkem bir ceket. Yağmur Pavyonu'nda Dumai saçlarını arkadan bağladı ve çenesinin altından bağlanan, bükülmüş metal halkalarla güçlendirilmiş bir kukuleta ile örttü. Ardından incikleri ve kolları için ağır kolluklar, ardından kürkleri ve binici çizimleri geldi.

Furtia, beni duyuyor musun?

Ejderhanın sesi uzaktan geliyordu: *Hava yoğunlaşıyor. Bu taraftan paramparça olmuş bir dünyanın ateşi geliyor.*

Yüce kişi, bir kez daha yardımını istemeliyim. Buz oraklarını aldı.

Bana gelecek misin?

Hizmetkârlarını uyandırmamaya özen göstererek Yüzen Bahçeler'e gizlice girdi ve bir zamanlar Kanifa ile buluşmak zorunda kaldığı gibi en yakın adaya doğru yürüdü. Burası sarayın bir ejderhanın görünmeden inebileceği tek yeri idi. Köprüden bir fener aldı ve onu karanlığa doğru yanında taşıdı.

"Dumai?

Bir eli buzdan oraklarından birinin üzerindeyken döndü. Bir figür ışığına **d o ğ r u** adım attığında nefes aldı.

"Nikeya," dedi, sapı bırakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geç bir yürüyüş için geldim. Nikeya, Dumai'yi çizimlerinden kapüşonuna kadar içine çekti. 'Dumai, varis uçup gitmeye devam edemez. Eğer üçüncü kez gidersen, Devlet Konseyi senin Seiiki'ye sadakatsiz olduğunu düşünecek. Nehir Lordu soylular arasında bu tohumu çoktan ekti.

"Kendi büyükannemi ziyaret edemez miyim?"

Nikeya eğlenerek, "Büyük İmparatoriçe'nin zırha ihtiyaç duyacak kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Benim zırhım," dedi Dumai, "seni ilgilendirmez. İkisi de durup Furtia'nın tepelerinde süzülüp alçalmasını, pullarından yayılan ışığın üzerinde salınmasını izlediler.

siyah su. 'Çok geçmeden döneceğim. Eğer buradaki konumunuza değer veriyorsanız, bundan kimseye bahsetmeyin.

'Bunca zamandır saraydasın ve hala tehdit edemiyorsun. Ya da yalan söyleyemiyorsun. Nikeya kaşlarını kaldırdı. "Sessizliğimi garanti altına almanın bir yolu var. Seninle gelmeme izin ver. Dumai gözlerini kaçırınca Nikeya'nın sabrı tükendi ve onu çenesinden yakaladı. 'Her nereye gidiyorsan, yardıma ihtiyacın olabilir. Sana zarar vermek isteseydim neden seni kurtarayım ki?

"Güvenimi kazanmak için.

'Açıkçası, bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Ve uçmayı hayal ettiğimi fark ettim.

Dumai'nin karar vermek için çok az zamanı vardı. O anda onu almak, bırakmaktan daha kolaydı.

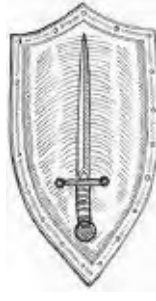
"Zorlu bir yolculuk olacak," dedi. 'Sık sık durmayı planlamıyorum. Kürklerinizi almak için zaman yok.

"Gerek yok. Onları burada, bahçede saklıyorum. Nikeya onu serbest bıraktı.

'Tekrar ata bineceğimizi hep biliyordum, Prenses.'

Sundance Denizi, Seiiki'nin kuzey kıyısında uzun gri bir kumsalı yıkıyordu. Resmi bir adı yoktu, çünkü oradaki balıkçı kulüpleri çürüyordu ve tuz ocakları yıllardır yanmıyordu.

Şafak sökerken kıyıdan bir tekne açıldı. İçindeki adam kayalıklardan kürek çekerek uzaklaştı, ağlar ve kapanlar etrafında kümелendi, yüzünde gözyaşları kayganlaştı, parmakları küreklerin etrafında kızardı. Cape Ufeba'nın işlek limanında tanıdığı bir hekime gidecekti.

69

Batı

Inys'in genç Kraliçesi yine halkının arasında at sürüyordu. Tunuva, Hyll Mabedi'nin merdivenlerinden Glorian Berethnet'in onları teselli edişini, muhafızlarına ekmek ya da para vermelerini işaret edişini izledi.

Cleolind'in soyundan geldiğini iddia ediyordu ama bu mümkün değildi. Yine de Inys'in bir Kraliçe Cleolind'i olmalıydı - Anne olmayan ama onun kimliğini çalmış biri. Tunuva bunun kim olduğunu asla öğrenemeyebilirdi, çünkü o kadın çoktan ölmüştü.

Glorian kalabalığın içinde kayboldu. Tunuva bir kez daha, artık bir kuşatma tünelinin ana girişi olarak hizmet veren Hyll Mabedi'ne baktı. Galian Berethnet, elinde Ascalun ile duvarlardan aşağıya bakıyordu. Kraliçe eşinden hiçbir iz yoktu.

Canthe günlerdir Wulfert Glenn'den haber almak için uzaklardaydı. Şanslıydı, çünkü Tunuva kendine zaman ayırmak istiyordu. Utanç ya da mahcubiyeti hiç öğrenmemişti ama pişmanlığı biliyordu ve bu her gününü dolduruyordu.

Sıkışık odaya geri döndü ve kendine bir ölçü ekşi Inysh şarabı doldurdu, normalde içtiğinden daha fazla. Canthe'nin gittiği her gün, kız kardeşlerinin onun mızrağına ihtiyaç duyduğu bir başka gündü.

Anne, diye dua etti, onu görmeme izin ver, sadece bir kez. Yeterli olsun.

Gece yarısı, Canthe nihayet döndü. "Yolculuğun nasıldı? Tunuva ona sordu.

"Zordu. Beklettiğim için özür dilerim, Tuva. Vebayı engellemek için birçok yol kapalı. Canthe başlığını indirdi. "Langarth'tan bir hizmetkârla konuşabildim. Wulfert Glenn Hróth'a dönmüş.

"Hróth mu?

"Görünüşe göre Çekiç'in hizmetkârıymış. Şimdi yeni krala bağlı.

"Ne zaman gitti?

"Çok uzun zaman önce değil. Şansımız yaver giderse Eldyng'den daha uzağa gitmiş olamaz. Eğer bir gemi bulabilirsek, yelken açmak için çok uzak değil. Saygılı bir mesafeyi koruyarak Tunuva'nın yanına oturdu. "Söyle bana, Tuva. Gidecek miyiz?

Tunuva içkisini bitirdi. Bu soğuk yerde onu ısıttığını fark etti.

"Buraya kadar geldik," dedi. "Sanırım Kuzey biraz daha uzakta, Canthe.

Glorian, Arondine Kalesi'nden sanki kendi idamına gidiyormuş gibi geçti. Muhafızları da onu takip etti. Prens Guma geldiğinden beri ilk kez kraliyet yatak odasında ona katılmak istemişti.

Yeni bir mide bulantısı dalgası yutkunmasına neden oldu. Mektuplar elindeydi - Offsay Mabedi'nde saklı bir kasada mühürlenmişlerdi - ama cesareti kırılmazdı. Korku gösteremezdi.

Prens Guma onu bekliyordu. Üzerinde kapitone bir yatak kıyafeti vardı, armasının kızıl ve altın rengi.

"Majesteleri," dedi başını kibarca eğerek. "Bana katıldığınız için teşekkür ederim.

"Ekselansları.

Gözleri buluştuğunda ateş söndü. *Donmak, tüm canlılar tarafından paylaşılan bir içgüdüdür. Bir geyiğin tehdit kokusu aldığı anda nasıl hareketsiz kaldığını düşün, diye hatırlattı babası ona. Bunda utanılacak bir şey yok, Glorian.*

"Muhafızların Yscali'yi tanıyor mu?" diye sordu o dilde. Glorian başını salladı. "Bildiğini varsayıyorum.

"Evet.

"Güzel. O zaman özel olarak konuşabiliriz. Sesi biraz yumuşadı. "Korkmanıza gerek yok, Kraliçe Glorian. Bu evliliğin şimdi ya da hiçbir zaman tamamlanmasını beklemiyorum. Bu, Yscalin ve Inys için yeni bir kardeşlik dönemini temsil ediyor ama emin olun, iffetli olacak.

Glorian konuşmadan başını salladı. *Bir kraliçe izlemenin yollarını öğrenmeliydi. Annesinin her zaman yaptığı gibi hareketsiz ve dengeli kaldı. Bir şahin gibi, saldıracağı anı bekliyordu.*

"Naiplik Konseyiniz bir varis için size baskı yapıyor olmalı," dedi bir kadehe uzanarak. Belirgin bir kuzeyli tonlamasıyla konuşuyordu. 'Bu yükün altında ezilmenize acıyorum. Çocuk doğurmak için uygun bir zaman değil.

Glorian çocukluğundan beri Kárkaro'daki sarayda kullanmak üzere öğrendiği lehçeyle, "Bu kutsal bir yük, sevinçle taşıyorum," dedi. "Aziz'in benden beklediği şey bu.

'Evet, Aziz torunlarından çok şey bekler. Hem de çok şey. İçti. "Bu beklentiler yüzünden bu gece burada uyuyacağım, böylece evliliğin tamamlandığını söyleyebiliriz.

Yoldaşlık Şövalyesi'ne inanmıyordu. Ağaçların inancının evlilik hakkında ne dediğini merak etti.

Prens Guma, "Eğer istediğin buysa, çocuk sahibi olmak için kimi istersen onu seç," dedi. 'Senden tek istediğim sağduyulu olman Glorian. Ben senin onuruna saygı duyacağım; senden de benimkine saygı duymanı istiyorum.

"Varisimin bir piç olarak tanınması riskini göze alamam.

Güzel. Karşılığında ben de o varise sevgi dolu bir baba olacağım. Kan bağı dışında her yönden bir baba.'

Ne yaptığını görüyorum, demek istedi ona. Köklerini doğmamış çocuğumun etrafına sarmaya çalıştığını görüyorum.

'Hart Grove senin evin,' dedi onun yerine, ateşe doğru yürürken. 'Bir kale için güzel bir isim. Sanırım arazisinde pek çok ağaç var.

Prens Guma ona yeni bir ilgiyle baktı. "Atalarım dağlarda maden çıkarmaya başlamadan önce çok daha fazlası vardı," dedi, "ama evet. Kendi atanız Glorian Hartbane'e orada Kral Isalarico tarafından kur yapılmıştı. İsimlerini bugün hâlâ görülebilen bir meşeye kazıdılar.

'Yscalin o evlilik için çok şey verdi. Şimdi de bizimkine çok şey veriyor. Glorian, yönlendirilebilecek birinin gülümsemesi olduğunu umduğu geçici bir gülümseme oluşturdu. "Minnettarım.

Arkadaşı başını salladı. "Beni affetmek zorundasınız. Yerde uyumayı teklif etmek benim için bir nezaket olurdu,' dedi sertçe, 'ama korkarım bu kemikler buna dayanamaz.

"Korkma. Benimkiler demirden,' dedi Glorian. "Hróth'un salonlarında kraliçeler bile yerde uyur.

Prens Guma ona yatak takımlarından bir kısmını uzattı ve mumları söndürüp ateşi yanmaya bırakmadan önce düzenlemesini bekledi. Glorian Hraustr Berethnet bir kez daha kendi katında, Wulf'la yatarken yanan ocağın ısıttığı kürkler içinde uykuya daldı.

Ve rahmindeki sır fısıldıyor gibiydi: *Ben de buradayım. Ben buradayım.*

70

Kuzey

Gece yarısı güneşi Kül Denizi'nin sakin dalgalarını yaldızlıyordu. Kan, Wulf'un mızrağını sarmal boynuzları ve metal toynakları olan bir cesetten çıkardığı kıyıda sulara karıştı. Yara tüterken, parıltının gözünü terk edişini izledi, yuvasında soğuyan bir kor.

Kendi gözü de şişerek kapanmıştı. Ona neyin çarptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Zırhını tırmalayan pençelerin, miğferine çarpan gagaların sayısını unutmuştu.

Uzun baltasının ucunu kuma sapladı. Dumandan hırıldayarak saçlarını gözlerinden sıyırdı ve Bithandun'a doğru baktı, o kadar yorgundu ki neredeyse sarhoş olmuştu, sallanıyordu. Gümüş Salon henüz yıkılmamıştı ama çatısı ateşle parlıyordu ve atılan hiçbir su onu söndüremezdi. Fýredel'in yemin ettiği gibi, Wyrn'ler Virtudom için gelmişti.

Günleriniz uzayıp sıcaklaştığında, Kuzey'deki güneş hiç batmadığında, biz geleceğiz.

Bir asker yanan elbiselerini söndürmek için denize koştu. Üç gün ve gece boyunca Demir Dağlar'dan gelen bir saldırıyla savaşmışlardı: ev arabaları, akıncılar, her meslekten ve rütbeden insanlar. Tüm Hróthi'lerin savaşçı olması beklenirdi, çünkü onlarınki acımasız ve sert bir ülkeydi.

Dehşet Dağı'nın yaratıkları öldürülebilirdi ama kolaylıkla değil. Tuf gibi pullar vücutlarını çevreliyordu. Bazılarının zayıf noktaları vardı - genellikle kanadın omzunda etin açıldığı yerler - ama bazıları o kadar kaplanmıştı ki, bir mızrak ya da kılıcın delebileceği zayıf bir nokta bulmak zordu.

Nefes almak için miğferini ve kumaş maskesini çıkardı, zırhının ve yününün içinde bunalıyordu. Einlek herkese tenlerinin olabildiğince büyük bir kısmını örtmelerini emretmişti ve Wulf'a bile bu kuralı bozması için izin verilmemişti. *Eğer gidersen*

Einlek onu uyarmıştı, *çıplak göğüslü bir vahşi gibi etrafta dolanırsa diğerleri de öyle olabilirdi. Örnek ol.*

Wulf ona Inysh'in insanları yeraltına taşıma planından bahsetmişti. Einlek, küçük çocuklar ve savaşamayacak kadar yaşlı ya da zayıf olanlar dışında, krallığında buna izin vermezdi.

Hróth'ta karanlıkta saklanmayız. Kimse tünellerde titreyerek şarkılar söylemez. Eğer ölürsek, elimizde kılıçlarla ölürüz. Hatırlanacak bir şekilde ölürüz.

Böylece yanan başkentlerinde, geceyle gündüzü ayırt etmekte zorlanarak yaşamları için savaşmışlar. Savaşmışlar, düşmüşler ve yüzlercesi ölmüştü.

Wulf gücünü toplamaya çalışırken, daha küçük bir wyrm - bir wyvern - ateş saçarak kumsal boyunca süzülüyordu. Bir saz çitin üzerinden atladı ve çömelerek yere indi, zihni tehdidi kavramadan önce bedeni harekete geçmişti. Tam ondan uzaklaşırken çit alev aldı ve wyrmling kanatlarını çırparak kendini Bithandun'a doğru kaldırdı. Mızraklar peşinden fırladı ve duvarlardan ok sesleri yükseldi.

Nefes nefese bir çılgılık dikkatini çekti. Zırhlı bir kadın ona doğru koşuyordu, kara kana bulanmış ve nefes nefese kalmıştı, üç yılan da peşinden sürünerek geliyordu.

"Thella," diye bağırdı Wulf ona, "yere yat!"

Ev ağası yere yığıldı. Baltası göğsüne isabet eden bir solucanı inletti. Wulf kılıcını çekti ve saldırdı.

Örtülü güneş hâlâ yüzüyordu. Ne gece ne gündüz, ne de erteleme.

Çizmesi ağır bir yumuşaklığa takıldı. Bir ceset yığınının içine düştü. *Mahkûmiyet*'in alevler içindeki güvertesindeydi ve Vell orada yatıyordu, donuk eti ve çıra gibi saçlarıyla, erimiş bir adam ...

Thella ayağa fırladı ve bir bağırıyla iğdeye tekme atarak onu Wulf'tan uzaklaştırdı. Bileklerine dolandı ve düşerken dişlerini kalçasına geçirdi. Öfkeli bir çılgılık atarak mızrağını kavradı ve kafasını vücudunun derinliklerine, pul kabuğundaki bir yarığa sapladı. Buharlaştıran katran fışkırdı ve hâlâ bacaklarına dolanmış halde yere yığıldı. Ağırlığı onu ezerken küçük, ıslak bir ses çıkardı.

Wulf anılardan kurtulmaya çalıştı. Dişlerini sıkarak bir kolunu canavara doladı ve onu Thella'nın üzerinden kaldırmaya çalıştı ama diğer solucanlar öfkeliydi. Mızrağını çekip kurtardı ve is ve kuru sıcaktan neredeyse kör olmuş bir halde savurdu. Solucanlar geri çekildi, ancak çiğ etin tavaya çarpması gibi tıslamalarla tekrar ona doğru kaymaya başladılar.

"Wulf!"

Thrit, bir ev halkı kalabalığıyla birlikte onlara doğru koştu. Bir savaş çılgılığı atarak etraflarında dolanıp taciz ettiler; baltaları, kalkanları ve mızraklarıyla saldırdılar, ta ki iki solucan yaralarından buharlar fışkırarak ölünceye kadar. Aralarında, ev arabaları kan öksüren Thella'dan üçüncüsünü çıkardı.

"Eldyng'in savaşçıları," diye bağırdı tanıdık bir ses. "Kalanlar bana, kapıya!

Bir savaş borusu çaldı. "Thella'yı ben alırım," dedi Thrit, kolunu boynuna dolayarak. "Krala gidin!

Bir çatıdan alevler fışkırdı. Wulf boru sesinin geldiği yöne doğru koşarken, uzuvları yine zihninin önünde hareket ediyordu. Zırhının altında terden sıırılsıklam olmuştu. Ölenler dar sokaklarda kömürleşmiş ve parçalanmış bir halde yatıyordu - beyaz gemide olduğu gibi, ölümler bile insan sayılmazlardı. (*Azizim, beni hayatta tuttur, bırak onları ezeyim.*) Bir mızrak aldı, canavar bir kuşa fırlattı, durup silahı geri aldı, koşmaya devam etti.

Einlek duvardaki bir boşluğun yakınındaydı. Bithandun ahşap olsa bile Bardholt onu taşla inşa etmişti. Savaşta biraz daha fazla altının ne zaman harcanmaya değer olduğunu bilecek kadar çok kale yakıldığını görmüştü. Yüksek rütbeli hanedan üyeleri -Einlek'e kral olmadan önce hizmet etmiş olanlar- hayvanları bir araya toplamış ve onları dışarı çıkarmak için bir koçbaşı bulmuşlardı. Hepsinin kanatları yoktu; hepsi duvarı kolayca aşamazdı. Hayatta kalanlardan daha fazlası, kurtarabildikleri şeylerle yolu kapatmak için bekliyordu.

Wulf koçbaşına gitti. Yaratıklara doğru çekilmesine yardım etmek için sırtını verdi ve koçbaşı kendi iradesiyle hedefine doğru savrulana kadar hızını arttırdı. Çıkan gürültü kulakları parçalamaya ve en sağlam kalbi bile korkutmaya yetiyordu.

"Kalkanlar," diye emretti Einlek, yaratıklar yanlardan saldırmak için akın ederken diğerleri de ona katıldı. Tahta kalkanlar, onlara kemirecek başka bir şey vermek için **o r t a y a** çıktı. Hep bir ağızdan bağırdılar ve Wulf koçun ikinci kez önce duvardan uzağa, sonra da duvara doğru sürüklenmesine yardım etti.

Canavarları dışarı atar atmaz, koçbaşı boşluğa sıkıştırıldı ve insanlar fıçılar buldular, hatta cesetler getirdiler, başkentlerinin yıkıntılarından alabildikleri kadarını istiflediler. Wulf atabildiği her şeyi kaptı: silahlar, iki kürek, bir zamanlar et konmuş olması gereken bir askı, kırık bacaklı bir masa. Bu kadar çok elin birlikte çalışmasıyla, yığın kısa sürede yaratıkların geçmekte zorlanacağı kadar yükseldi. Ateş okçuları onu ateşe vermek için geldiler.

"Geliyor," diye bağırdı bir ses. Wyvern geri dönmüştü ve hepsini ağa takılmış balık gibi yakalamıştı. Wulf başını kaldırdı, Fýredel'i hatırlayınca dizleri çamura döndü.

Bir zıpkın onu parçaladı.

Çığlık sesi onu serbest bıraktı. Kanadının altından kan püskürerek, batmakta olan bir gemi gibi yuvarlanıp bir dizi evin üzerine düşmesini seyretti. Yukarıdan yağın bir yağmurun alevleri bastırması gerekirdi ama kanın vurduğu yerde alevler cızırdadı ve çoğaldı. Şehrin surlarında, dev gibi bir adam başka bir zıpkın aldı, dudaklarının derisi yüzülmüştü.

"Öldür onu," diye böğürdü Einlek, zafer çığlıkları sokağı sarsarken. Demir kolunu havaya kaldırdı. "Aziz için!

"Aziz," diye cevap verdi kükreyerek.

Bu emirle birlikte Hróthi'ler düşmanlarının üzerine çekiçlerle vurarak, sopalarla, kılıçlarla ve dirgenlerle saplayarak öfke ve intikam sarhoşluğuyla saldırdılar. Altındaki bunaltıcı ete ulaşmak için pullarını kesip kopardılar. Wulf'a bir ömür boyu musallat olan arılar gibi üşüşmüşlerdi.

Yine de wyvern'e tırmanırken hatırladığı arılar değildi. Bir zamanlar Güney'deki bazı nehirlerde gizlenen ve et yiyen balıklar olan iğneler hakkında duyduğu bir hikâyeydi. Tek bir iğneleyici tehdit oluşturmazdı ama birlikte bir aslanı kemiklerine kadar soyabilirlerdi.

Bundan sonra savaş bir süreliğine sona erdi. Bir wyrm düştüğünde, takipçilerini paniğe sürüklüyor gibiydi. Şafak söktüğünde, hepsi Eldyng'den kaybolmuştu. Arkalarında yüzlerce ölü ve binlerce ağır yaralı bırakmışlardı. Wyvern'in başı kesildi, kafası sokaklarda dolaştırıldı ve Bithandun'un kapısına asıldı.

Kral o gece ev halkını, saldırı sırasında en yüksek cesareti gösteren Hróthi'lerle birlikte, zıpkını öldürücü darbeyi vuran balina avcısını da çağırdı.

Bithandun'un kırık çatısı altında yemek yediler. Bardholt'un inşa ettiği salonu kurtarmak için çaresizce duvarlarındaki ağır sancakları kullanarak yangını söndürmek için yukarı tırmanan cesur bir grup marangoz olmasaydı, tamamen çökebilirdi. Kraliyet hanedan armaları olmadan görmek tedirgin ediciydi ama en azından çatının bir kısmı kalmıştı.

Kül, kısa bir süre önce sonsuz bir ziyafete sahne olan masaların üzerinde kar taneleri gibi uçuşuyordu. Kısık ateşlerin ışığında, Halgalant'a yükselmiş olanlara kadehlerini kaldırarak yaptıklarının hikâyelerini paylaştılar.

Açlık istenmeyen misafirdi. Bir zamanlar zengin yiyecekler varken, şimdi kral ve muhafızları için bile sadece basit yemekler vardı.

"Bugün hepiniz Aziz'in kendisi gibi savaştınız," dedi Einlek, her tabağı sıyırdıklarında. "Góthur Wyrmkiller'in zıpkını canavarı yere serdi.

Konuklar ilk kez bir tezahüratla seslerini yükselttiler. Góthur'un sırtına vuruldu.

'Geçmişte halkımız savaşta şanlı bir ölümün özlemini çekerti,' diye seslendi Einlek. 'Artık sadece Aziz için ve bu gece bize gülümseyen en iyi koruyucumuz Cesaret Şövalyesi için iyi bir şekilde ölmeyi umabiliriz. Bu küçük bir zafer gibi görünebilir ama bugün ne yaptığımızı hatırlayın. Bir wyrm öldürdük.'

Tezahüratlar yükseldi. Wulf Thrit'e gülümsedi, Thrit de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Einlek, "Bu tahtı o iğrenç yaratığın kafasıyla değiştirebilirim," dedi.

gürültülü kahkahalar. "Bunu söylediğim için beni öldürecek olsa da, sanırım amcam bir wyvern'in bir balinadan daha iyi bir ödöl olduğu konusunda hemfikirdir.

"Daha iyi," dedi birisi, "ama Fýredel'den daha iyi değil!

Fincanlar masalara çarptı. "Evet, kafası korkunç bir taht olurdu. Einlek kendi kadehini kaldırdı. 'Ben üzerine oturmadan önce o boynuzlu kafatasından içeceğiz. Amcamın adını onun kemiklerine kazıyacağım. Ortaya çıkan gürültü çatıyı kaldırabilirdi, eğer çatıdan geriye pek bir şey kalmış olsaydı. "Şimdi," dedi, "bu gece Halgalant'ta yemek yiyenleri yüceltmek için bir şarkı.

Daha fazla alkış. Wulf elindeki son et parçasını masanın altındaki köpeğe uzattı ve kulaklarının arasını kaşımaya başladı. Kafasını kaldırdığında Einlek kaşlarını kaldırarak onu çağırdı.

O soğuk kafatasının üzerinde tek başına oturuyordu. Her zamanki gibi annesi yoktu. Ölrün Hraustr savaşta çarpışmıştı ama o zamandan beri buzdan yapıldığına dair inancıyla işkence çeken bir münzevi olmuştu.

Wulf yaklaştığında Einlek, "Duyduğuma göre birçok kişiyi öldürmüşsün," dedi. 'Seni yanımda tutmak isterdim ama senin için başka bir görevim var - sadece sana ait olması gereken bir görev Wulf. Seni tekrar uzağa göndermeliyim.

"Benden hoşlanmadığınızı düşünmeye başlıyorum, efendim.

'Ne yazık ki ben sadece sevdiğim insanları tehlikeye gönderirim. Onlar genellikle güvendiğim insanlardır. Tahta yaslanmış olan savaş baltasının üzerindeki parmaklarını esnetti. "Kuzey Ovası'nda hiç menzil aldınız mı?

"Hayır.

"Orada, Oxhorns'da bir ileri karakolumuz var. Doğuya gidenler için bir durak, dost Hüranlarla ticaret yapmak için güvenli bir yer ve topraklarımıza tecavüz etmek isteyenlere karşı son bir savunma görevi görüyor. Yscal'lar burayı savunmamız için bize iki yaylı verdi,' dedi Einlek. 'Bu ileri karakolu - Járthfall - elinde tutanlar arasında pek çok güçlü savaşçı var. Şehirlerimizdeki tüm savaşçılara ihtiyacımız var.

'Onları benim getirmemi istiyorsun.

"Barrowmark'tan geçmeniz gerekecek ama veba kanınızı tutuşturamaz. Ayrıca en sert soğuklarda bile hayatta kalabileceğinizi biliyoruz. Orada da Wyrmler olacağına şüphe yok.

"Ben hallederim.

"İyi adam.

Bu görev onu rahatlatmıştı. Uzun bir yolculuk onu sınayacaktı ama ateşten ve pis dumandan bir süreliğine de olsa kaçabilirdi.

"Yolculuk için size elimden geldiğince yiyecek ayıracağım," dedi Einlek diğerlerini izleyerek. "Döndüğünde sana bir şövalyelik teklif ederdim ama kuzenim savaş bittiğinde bir şövalyelik alacağına söz vermiş gibi görünüyor.

"Kraliçe Glorian'dan haber aldın o zaman?

Evet, birkaç gün önce. Benden size teşekkür etmemi istedi,' dedi Einlek. "Sadakatinin hediyesi için.

Wulf kıpırdamadan durdu, farkındalık tüylerini kabartıyordu.

"Yakında taç giymeyi planlıyor, artık kafır Eller gitti. Einlek kadehine soğuk bir şekilde gülümsedi. 'Kuzenim bir Hraustr. Eğer o Yscali boz sakalı onun üzerinde herhangi bir güç elde edeceğini düşünüyorsa, ikimizin de kılıçlarını tadacaktır.

"Emredersiniz, efendim. Wulf boğazını temizledi. "Ne zaman yola çıkmalıyım?

"Şafak vakti olur. O savaşçıları bir an önce geri istiyorum. Balina avcısı bugün şanslı bir darbe vurdu ama birden fazla wyvern olsaydı Eldyng'i kurtaramayabilirdik. Düşmanımız ayrıca Fýredel ya da onun iğrenç kardeşleri kadar büyük değildi.

"Kardeşleri mi?

Einlek bal liköründen içti. "Heryon Vattenvarg bana yazdı," dedi. 'En az iki tane daha büyük wyrm var - biri demir taşı gibi, diğeri gri. Güneyliler ilkin Dedalugun derler; diğesine ise Ments Orsul der. Ayrıca Kuzey ile Doğu arasından geçen ve biz Hróthi'lerin Valeysa adını verdiğimiz en az bir tane daha var. Biz konuşurken onların burada uçtuğundan şüpheleniyorum. Parmak eklemleri beyazladı. 'Benimle ahırlarda buluş. Şimdilik Wulf, karnını doyur ve gül. Bu gün bir şarkı olacak.

Wulf başını salladı. Arkasını dönerken gülümsemesini gizledi. Baba olmayı hiç beklemiyordu, hele de asla sahiplenemeyeceği bir kıza baba olmayı hiç ama yine de bu düşünce içini ısıttı.

Glorian rahatlamış ama gergin olmalı. Bu düşünce gülümsemesinin solmasına neden oldu. Hiçbiri boşuna olmadığı için mutlu olsa da, böyle bir zamanda çocuk sahibi olduğu için şimdiden onun için endişeleniyordu.

Şifacılar geldiğinde, sarhoş ev sahipleri iliklerine kadar yorgun bir halde geceyi geçirmek üzere yattılar. Bilinci yerinde olmayan bir kadın içeri taşındı.

Karnından dışarı. Adamlardan birinin çenesi yerinden çıkmış, bir diğeri ise o kadar derin bir pençeye maruz kalmıştı ki, şifacı harap olmuş derisine bal sürerken çığlık atıyordu. Thella bir paçavraya öksürdü.

Thrit köşede tek kolunu başının altına almış, ortasına temiz bandajlar sarmış ve iki parmağını atellemişti. "Omzun nasıl? Wulf onun yanına oturarak sordu.

"İyi. Thrit tavana doğru bakıyordu. 'Buna savaş demek, bir kuzunun harabeye savaş alanı demesi gibi bir şey. Daha kan kokusunu almadan ölmüştür. Kraliçe Glorian haklı - saklanacak yerler bulmalıyız.

"Bunun Hróthi tarzı olmadığını biliyorsun.

"Böyle devam ederse, Hróthi yolu diye bir şey kalmayacak.

Wulf kabul etti ama sessizce. Einlek'i saklanmaya, gece yarısı güneşini denizin altına sokmaktan daha fazla ikna edemezdi.

Gökyüzünün altında uyudular. Wulf neredeyse aynı ışıktaydı ve Thrit'i hâlâ uyurken buldu. Yazın horozlar hiç ötmezdi ama Wulf vücudunu sabahın geldiğini anlayacak şekilde eğitmişti.

Dışarıda hava tuhaf bir sarıya bürünmüş, güneş solgunlaşmıştı. Sessizlikte insanlar artık kutlama yapmıyor, bir zamanlar balık ve kumaşla dolup taşan arabalara ceset yüklüyorlardı. Einlek onu ahırda karşıladı, kâhyası gri yeleli beyaz bir Inysh destiyeri ile ilgileniyordu

'Çok fazla ölü var,' dedi Wulf. "Cesetleri yakacak mısınız efendim?

'Taşla ağırlaştırılacaklar ve denize atılacaklar. Kemikleri dayanacak ama veba yayılmayacak. Einlek destiyeri okşadı. "Wulf, bu Prúth, amcamın en sevdiği atlarından biri. Daha önce Járthfall'da bulundu ve kürkü fark edilmeden geçmenize yardımcı olacaktır. Onun taşıyabileceği kadar yiyeceğin var. Döndüğünüzde sizindir.

"Kralım. Wulf dizginleri aldı. "Bu çok cömertçe.

'Sadece canlı dön. Eğer Hüran'la karşılaşırsan, dikkatli ol. Bazı kabileler yeterince naziktir; bazıları ise görür görmez saldırır. Einlek onu omzundan kavradı.

"Savaşçıları geri getir.

"Peki Halgalant'ın neresine gidiyorsun?

Wulf döndüğünde Thrit'in kollarını kavuşturmuş kapıda durduğunu gördü. "Thrit," dedi Einlek. "Wulf bir süreliğine bizden ayrılıyor.

Thrit acımasızca, 'Haddimi aştığım iç i n bağışlayın efendim, ama siktir et,' dedi. 'Lith'imizde dört kişi kaldık. Wulf nereye giderse ben de oraya giderim.

"Thrit, yapamazsın," dedi Wulf. "Barrowmark'tan geçip Kuzey'e gidiyorum-

"Ateşin Rahiminden geçiyor olman umurumda değil," dedi Thrit ona, gözleri parlayarak.

"Bırak gitsin," dedi Einlek, Wulf itiraz edemedi. 'Thrit, lith'ine bir yemin ettin ve ben buna saygı duyacağım - ama eğer bu kanı yakalarsan, geri dönmeni beklemiyorum. Daha fazla yayılmasına izin veremeyiz.

"Benim aracılığım la asla Hróth'a girmeyecek.

"Güzel. Einlek ostler'a başıyla selam verdi ve Prúth'a son bir vuruş yaptı. "Belki de bu Aziz'in bir görevidir, böylece hepiniz yeniden bir araya gelebilirsiniz.

"Efendim?

"Karlsten ve Sauma karakoldalar," dedi Einlek. "Onları safları güçlendirmek için gönderdim. Wulf ve Thrit şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. 'Aziz seninle geliyor. Döndüğünüzde beni hâlâ savaşırken bulacaksınız.

Pelerinini süpürerek ayrıldı. Wulf Prúth'a binerken, Thrit'e sis kadar gri başka bir at verildi.

"Bensiz sınışımaya çalıştığına inanamıyorum, Wulfert Glenn," dedi karanlık bir sesle. "Şimdiye kadar bir lith'in birbirine ait olduğunu bilmiyor muydun?

"Eğer unutursam, bana hatırlatacak bir sen varsın.

Atlarını yan yana sürerek şehirden çıktılar. Eğer arkalarına baksalardı, ufukta küçük bir Inysh gemisinin dumanlı kıyıya ulaşmak için Kül Denizi'ne karşı savaştığını göreceklerdi.

71

Kuzey

Hróth'a dair ilk gördüğü şey yanmış bir şehirdi, çatılarına başsız bir wyrm örtülmüştü, etinden pullar koparılmış ve sıcak somunlar gibi sokaklarda dolaştırılıyordu. Bir tepenin üzerinde Hraustr'un şölen salonu duruyordu, Kuzey'in Çekici oyma kemikten koltuğundan hüküm sürüyordu.

Elbette Canthe Hróthi dilini konuşuyordu. Sırları açığa çıkarma konusunda bir yeteneği vardı - gümüş dili insanları kendilerininkini çözmeleri için büyülüyordu. Eldyng'de iki gün geçirdikten sonra, Wulfert Glenn'in başka bir hanedan üyesiyle atını sürüp vahşi doğaya doğru yola çıktığını biliyordu. Altınlarının çoğunu kalın ayı postlarına, cesur Hróthi küheylanlarına ve buzı kavramak için dişleri olan çizmelere harcamıştı.

Kısa süre sonra Tunuva'nın at sırtında hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde onun peşine takılmışlardı.

Hróthi'lerin kehribar taşımak için kullandıkları, eğimli çam ormanlarının arasından geçen, karanlık ve acımasız nehirlerin kıyısından geçen kadim yoldan gittiler. Şelaleler beyaz ve ışıltılı, paramparça cam yağmurları gibi, suyun yere neredeyse hiç değmediği kadar yüksek uçurumlardan dökülüyordu.

Günler akıp gitse de güneş hiç batmıyordu. Tunuva her daim yağın karın bir masal olduğunu düşünmüştü, orada burada yeşillikler vardı ama yazın bile Hróth soğuk ve sertti.

Siyu burada yaşamak istemişti. Tunuva onun mutlu olup olamayacağını merak ediyordu. *Onu düşünme.* Atını mahmuzladı. *Sadece onu düşün. Onu bul, böylece onu tekrar bulabilirsin.*

Canthe her zamanki gibi yolunu biliyor gibi görünerek ileride kaldı. Zamanla, Barrowmark olarak bilinen yürüyüş alanına ulaştılar ve orada ilk kuşların döndüğünü gördüler.

Karda yan yatmış bir ceset vardı, belki de üç ya da dört gündür ölüydü. Daha ileride, her birinin elinde balta olan iki ceset daha buldular.

"Barrowmark her şeyin başladığı yer," dedi Canthe. "Uzak kuzeyde, Ófandauth adında bir köyde. Kar iplikçikleri onu taçlandırdı. 'At sürmeye devam etmeliyiz. Burada sadece ölüm yatıyor.

Haklıydı. O andan itibaren cesetlerin sonu gelmedi. Yüzlerce ya da binlerce, hepsi vebadan ölmüştü - Tunuva ilk gece saymayı unutmuştu. Ceset yüklü arabalar yol kenarlarında terk edilmiş halde duruyordu.

Su tulumları kuruduğunda, onları doldurmak için donmuş bir gölde durdular. Tunuva karda diz çöktü ve bir yumruğunu buza vurdu, buğulu siyah su onu selamlamak için kabardı. Su tulumunun ağzını henüz daldırmıştı ki başka bir ceset gördü.

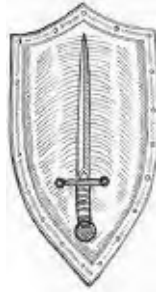
Adam sürünerek sığ sulara düşmüştü. Belden aşağısı kemik ve çürümüştü, artık kargalar için bile zayıf bir avdı - ama göl vücudunun geri kalanını sıkıca sarmış, çığlık atan başını ve kırmızı ellerini korumuştü.

Uzun bir sırt ufku kapladığında, Tunuva toynakların bitmek bilmeyen vuruşlarının ötesini düşünemiyordu. Dağlar ayrılana kadar kuzeydoğuya doğru dörtlere gittiler.

"Vathuld Geçidi," dedi Canthe. "Burada Hróth biter ve soğuk vahşi doğa başlar. Tunuva'ya baktı. "Geri dönmek için son şansın, dostum.

Tunuva dizginleri kavradı. O ateşin içinde doğmuş bir savaşçıydı ve ötesindeki her şey kardı.

'Doğuya doğru o zaman,' dedi.

72

Batı

Güneş bir kez daha doğu gökyüzünde kararmıştı. Yatak odasının penceresinde duran Glorian, mantosuna sarınmış bir halde güneşe baktı. Korku Dağı'nın dumanı tütüyor olmalıydı.

Belki de onu görmek içini bir kez daha burkmuştu. Tenceresini devirirken Helisent yanına koştu ve saçlarını tuttu. Glorian sonuncusunu da tükürdüğünde, Helisent bir elini onun rahminin ve içindeki yeşil filizin üzerine kilitledi.

Kanı ikinci kez çıkmadığında, bunu anlamıştı. Büyükannesi bu haberi Naiplik Konseyi'yle paylaşmadan önce en azından üçüncü aya kadar beklemesini tavsiye etmişti. Onların bildiğinden çok daha ileride olabilirdi.

Dışarıdan bakıldığında vücudu değişmemişti. İçinde bir yenilik vardı. Bitkin düşmüştü. Dışleri köklerine kadar ağrıyordu. Tek hayal edebildiği, halefinin miras alacağı türden bir dünyaydı; ölü, kavrulmuş ve gri.

Kendisi için başka bir keder daha vardı. Babası onun çocukluğunu yaşayabilmesi için çok mücadele etmişti ve işte on yedi yaşındaydı, karnında yeni bir Berethnet vardı.

Baba, denedin.

Helisent onu Julain ve Adela'nın beklediği kaledeki tek banyoya götürdü. "Sana karşı nazık mı Glorian?" dedi ikincisi, saçlarını durularken. "Prens Guma. Çok yaşlı ve sert biri.

"Sus, Adela. Helisent çamaşırları topladı. 'Glorian'ın çok az seçeneği vardı. Her şey olduğu gibi.

"Buna neden üzölmüyorsun Helly? Adela sordu. "Ya sen Jules, bu seni rahatsız etmiyor mu?

"Adeliza. Glorian onun elini tuttu. 'Sen ve ben süt kardeşiz. Birbirimize her zaman güvenmeliyiz,' dedi nazikçe, 'bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu söyledimde bana inanmalısın. Her şey kontrolüm altında.

Adela şaşkınlıkla kaşlarını çatı, yumuşak kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. Glorian onun elini sıkı.

Güneşin altında, tekrar hasta olmamayı dileyerek yemeğini karıştırdı ve saçlarının kurummasını bekledi. Sırtında daha ağır görünüyordu. Kapı çalındığında Helisent Marian'ı içeri aldı.

"Glorian," dedi büyükannesi iç çekerek. 'Bağışla beni çocuğum. Görünüşe göre kötü haberlerin taşıyıcısı olmaya mahkûm edildim. Glorian ayağa kalktı. "Nasıl olduğunu henüz öğrenemedim ama Robart Eller Glowan Kalesi'nden kaçtı. Bir ormancı cesedini fundalıkta bulmuş, bir porsuk ağacının dalına asılmış ve kanı çekilmiş. Söyleyebildikleri kadarıyla kendi boğazını kesmiş.

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldandı Julain. "Aklını nasıl bir çılgınlık ele geçirmiş olabilir?

Glorian anlamsız bir üzüntüyü bastırdı. Komplo kurduğu onca zaman boyunca nazik görünmüştü.

"Prens Guma'ya bunun veba olduğunu söyleyeceğiz," dedi. 'Cesede ne yapılacağına Eller'ler karar verebilir. Sanırım Halgalant'a girmek istemezdi, bu yüzden yolculuğunda ruhu için dua etmemize gerek yok. Dinsizlerin öldüklerinde nereye gittiklerini bilmiyorum.

Inys çok durgun görünüyordu. Çok sessiz. Nefesini tutmuş ve gözlerini gökyüzünden ayırmayan bir kraliyet. Günler ilerledikçe, sıcaklık onu nemli bir yumrukla sardı. Şehirde öfkeler alevlendi; pazar meydanında bir isyan, ekmek kuyruğunda bir başkası. Bir fırıncı un yerine kemik kullanmakla suçlandı.

Glorian uyuyamıyordu, bu yüzden volta atıyordu. Hastaydı ve göğsü yanıyordu. Uyandığında, bazen buzla filme alınsa da rüyalarını asla hatırlayamıyordu. Robart Eller ona musallat olmuştu. Ailesi, vebadan öldüğü yalanını güçlendirmek için cesedini yakmayı seçmişti.

Atanız bir kahraman değildi. Onun sözleri zihnini kemiriyordu. Onun ebedi asmasının meyvesini taşımaya gerek yok. Bu bir yalan, onun mirasını devam ettirmek için, daha fazlası değil. Yine de bu sözler onu terk etmeyi reddetti.

Bir dahaki sefere hastalandığında, saç telleri gözyaşlarına ve ağzına yapıştı. Hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, Naiplik Konseyi onu dünyadan uzaklaştıracaktı. Ayağa kalkabildiğinde aynayı eline aldı.

Annesinin verdiği panik onu öyle bir sardı ki neredeyse tekrar kusacaktı. Yüzü gerçektir. Yüzü onun tacıydı.

Akşam yemeği soğumuştı. Bıçağı bir eline aldı ve diğer eliyle bir tutam saç kavradı - Aziz'in Mucizesi'nin bir yönü olan siyah saçları. Bir Berethnet kraliçesinin saçı.

Hayatı boyunca bu saçı beline kadar taşımıştı. Bıçağı saç tellerinin arasından geçirdi, saçlarının yere dökölüşünü izledi ve dünya sona ermedi. Her şey sessiz kaldı. Şimdi heyecan korkusunu çalmıştı. Bıçağı tüm o ağır karanlığın içinden geçirerek kesti, kesti ve kestikçe nefesi daha da hafifliyordu. Bu küçük şeyi hâlâ kontrol edebiliyordu. Rahmi kendisine ait değildi - ama saçları, kesinlikle hâlâ kendisine ait olabiliirdi.

İlk zil çaldığında yere yığılmıştı, etrafı siyah tutamlar ve makaralarla çevriliydi, saçları yüzünün etrafında dağınıktı. Florell doğruca içeri girdi.

'Glorian-' Gözlerini yere, bıçağa dikti. "Sweeting, bunu neden yaptın?

"Bana hâlâ benim olduğumu hatırlatmak için. Glorian ona baktı. "Naiplik Konseyi'ne zamanın geldiğini söyleyin.

Haftalardır toplanmışlardı. Karanlıkta Helisent ve Adela zırhını taşımasına yardım etti. Sokaklarda, meşale taşıyıcıları insanları Hyll Mabedi'ne yönlendirmek için akın ediyordu. Birçoğu ağladı, protesto etti ve korkudan geri çekilmelerini sakınleştiremeyecek kadar korkmuş bir halde yollarına devam etmeye çalıştı. Diğerleri ise acımasız bir kabullenişle maden tüneline inme sırasının kendilerine gelmesini bekledi.

Glorian mabedin birbiri ardına mumları yiyip bitirmesini izledi, sonra da bir kerede hepsini. Kınını taktı ve kılıcını kınına soktu. Sonunda Leydi Gladwin geldi.

"Majesteleri," dedi, "hemen benimle gelmenizi öneriyorum. Wyrmler yakında üzerimize gelecekler.

Naiplik Konseyi ve diğer bazı soylular, Sör Granham Dale'in onları tünele götürmek için hazır beklediği avluda huzursuz bir topluluk oluşturdular. Prens Guma da onların arasındaydı, zırhlı ve göğüs zırhlıydı, kaşlarının üzerinde altın bir halka vardı. Glorian da kendininkini takmıştı, Marian ona son anda önemini hatırlattığı için teşekkür etti.

"İyi misiniz, Majesteleri?" dedi her zamanki sert ses tonuyla, çanların üzerinden konuşarak.

"Evet, Majesteleri. Teşekkür ederim.

"Lord Robart'a ne olduğunu duydum," dedi ona ayak uydurarak. 'Belki de şanslıdır. Biz Dehşet Dağı'nın ateşiyle yüzleşmek zorundayken, o bu gece huzur içinde uyuyor.

'O ateş onun kanında vardı. Onu kıskanmıyorum.

Castellan onları Hyll Mabedi'ne götürdü. Alt katta, onları tepenin tabanına çıkan dik bir dizi basamaktan aşağı indirdi. Oradan, havanın yıkanmamış yün gibi yoğun olduğu kaçış tünelinin zifiri karanlığına doğru ilerlediler. Kuru taş işçiliği, Inyscan'ların toprağı oyduğu hırpalanmış duvarlarını kaplıyordu.

Sör Granham elinde bir meşaleyle önden gitti. Glorian yol boyunca antik tünelin çöküp onları gömmesini bekledi ama duvarları sağlamdı. Madenciler onu güçlendirmek için çok çalışmışlardı.

Stathalstan Knott'a yürüyerek iki mil vardı. Oraya vardıklarında Marian yorgunluktan halsiz düşmüştü ve Prens Guma bile artık yorgunluğunu gizleyemiyordu. Yscali muhafızlarından bazıları onu beklemek için yavaşladı. Glorian büyükannesine tutunarak ilk uzun mağaraya adım attı ve başının üzerinde uzun bıçaklar halinde uzanan kireçtaşına baktı.

Donyağı ve çiftlik hayvanı kokuyordu. Zırhının ve gambesonunun altında terlemeye başlamıştı bile. Şehir muhafızları ve Yscali askerleri insanları daha derin mağaralara götürüyordu ama bazıları küçük gruplar halinde ya da tek başlarına sevdiklerini beklemek için girişin yakınında kümelenmişti. Glorian kapüşonunun altından onları izledi. Karanlıkta bir yerlerde tavuklar kanat çırpıyor, inekler huzursuzluklarını dile getiriyor ve konuşmalar bir uğultuya dönüşüyordu. Bourn, dizinin derisi yüzülmüş ve acınası bir şekilde ağlayan sahipsiz bir çocuğun yanında diz çöktü.

Helisent nefesinin altından Glorian'a, "Bu savaşmaya çalışmaktan daha iyi bir seçimdi," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kalbim Hróthi," diye yanıtladı Glorian, "ama aklım daha çok Inysh'te sanırım.

"Aziz merhametlidir.

'Umarım kuzenim merhamet eder ve halkını güvenli bir yere gönderir. Eldyng yakınlarında mağara yok, ama-'

"Kraliçe Glorian. Lade Edith gölgelerin arasından belirdi. "Stathalstan'a hoş geldiniz. Selam verdiler. "Siz ve hanımlarınız için bir mağara hazırladık.

Teşekkür ederim lade. Her şey plana uygun gidiyor mu?

"Şimdiye kadar, Aziz'e şükürler olsun," dediler tünele bakarak. 'Şimdi herkes burada, alt katın mühürlenmesini emredeceğim. Kokumuzu takip eden herhangi bir yaratık istemiyoruz.

"Geride kimse kalmadı mı?"

"Hiç kimse. Muhafızlar çok titizdi.

"Güzel.

Glorian kısa bir soluk sesi duydu. En yakınındaki insanlar onun kim olduğunu anlamıştı. Onları izledi, tıpkı onların kendisini izlediği gibi - mum ışığını yansıtan perili gözlerde, kendisini öldürmek isteyen adamdaki gibi bir öfke ya da nefret izi aradı.

Ama hiçbiri kıpırdamadı; hiçbiri konuşmadı. Onlara hitap edilmesini bekliyorlardı.

"Korkmayın. Cesaret Şövalyesi sizinle birlikte," dedi Glorian. 'Burada olabildiğince güvendeyiz. Birlikte, atalarımın Lasia'nın kızıl kumlarında her şeye rağmen hayatta kaldığı gibi, önümüzde olanlardan sağ çıkacağımıza inanıyorum. Şimdi bizi karanlıkta izleyen Aziz'e güvenin.

Sesi mağarada çok daha yüksekti. Onların sesleri de yankılanıyordu: "Karanlıkta bizi izleyen.

Glorian hepsine başıyla selam verdi. Ancak o zaman Lade Edith'i takip ederek fısıltılardan uzaklaştı ve madencilerin yükseltmiş olması gereken gıcırdayan basamaklardan yukarı çıktı. Mağaralar her adımda daha da soğuyordu.

Lade Edith soylulara eşlik etmeleri için özel hizmetkârlarını görevlendirmişti. Glorian'a derme çatma odası gösterildiğinde büyük bir rahatlama yaşadı. Mağarası sıcak ve sessizdi, iç yağı kokusu olmadan yanan ince mumlarla aydınlatılmıştı - huzursuz iç organları için bir merhamet.

Lade Edith ona, "Sör Bramel az sonra dışarıda olacak," dedi. "İzin verirsiniz, insanlarla ilgilenmem gerekiyor.

'Teşekkür ederim, Lade'im. Nezaket Dükü'nün görevlerinin çok ötesine geçtiniz.

Lade Edith gittiğinde Glorian yatağa uzandı. Bir sonraki mağarada büyükannesi vardı, Mara Glenn de onunla ilgilenecekti.

"Adela," dedi Glorian, "bana biraz sıcak süt ve bal bulmaya çalışır mısın?" "Evet. Adela karanlık çıkış yoluna baktı ve yutkundu. 'Bir tane alabilir miyim? mum?"

"Tabii ki alabilirsin.

Julain onun gidişini izledi. "Ona söylemen gerekecek," dedi Glorian'a. "Göstermeye başladığında.

'Adela çocuk sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor. İleride **o l d u ğ u m u** anlayamaz. Glorian botlarının bağcıklarını çözdü. "Bu onun için şimdiden çok fazla.

Hanımları onu postasından çıkardıktan sonra, Marian gelip yatağında onun yanına oturdu. "Hastalığın nasıl?" diye sordu, alnını ve yanaklarını yoklayarak, kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. 'Ah, evet, bu savaş için pratik. Tıpkı adaşına benziyorsun.

Glorian gülümsemeyi başardı. 'Hastalık aynı. Dişlerim ağrıyor,' dedi. "Azizim, her yerim ağrıyor.

'Zor ama hafifleyecek. Sabran'la nasıl olduğunu hatırlıyorum. Dördüncü ay civarında kendimi daha güçlü hissetmiştim.

Julain, "Wulf biliyor mu?" diye sordu.

"Ona bir çeşit mesaj gönderdim. Glorian mağaranın ağzına baktı. "Bu gece uçan Fýredel. Bunu kaburgalarımın biliyorum.

"Arondine'de hiçbir şey bulamayacak. Helisent onun diğer yanına oturdu. "Sana ve madencilere teşekkürler.

"Ama durmayacak. Mumlar titredi. "Ölüm Inys için geliyor.

Marian onun saçlarını okşadı. 'Olabilirdiğin sakın kalmalısın Glorian. Çocuk için.

Adela taze süt ve bir tencere et suyuyla aceleyle geri döndü. Glorian içti, sonra da sanki hâlâ küçük bir çocukmuş gibi büyükannesinin onu yatırmasına izin verdi. Böyle bir mağarada ateş yakılamazdı, bu yüzden hanımları ısınmak için yatağa doluştular - üçü de kollarını birbirlerine dolamış, onun etrafında dönüyorlardı. Farelerden biri de onları buldu ve uzuv yığınının katıldı. Adela miyavlayan kürk d e m e t i n i göğsüne bastırdı ve uykuya daldı.

Glorian günler sonra ilk kez kendini güvende hissetti. *Seni de kucaklayacaklar*, dedi karnına. *Dünya kasvetli olsa bile asla yalnız olmayacaksınız.*

Bedeni bitkin düşmüştü ama zihni susmayı reddediyordu. Aynadaki kız kardeşine uzanmaya cesaret edemedi - hanımları tenindeki soğukluğu hissedebilirdi. Sonunda onları uyandırmamaya dikkat ederek ayağa kalktı ve Sör Bramel Stathworth'un nöbet tuttuğu yere doğru yürüdü. Onu görünce gözlerini kırıştırdı.

"Sör Bramel," dedi, "beni gözetleme yerine götürür müsünüz?

Elinde bir meşaleyle, kayanın gittikçe daraldığı tünellere doğru ilerledi. Kızın engebeli yokuşları çıkmasına yardım ederek onu mağaraların knottun içine doğru yükseldiği yere götürdü.

Taştaki bir çatlaktan çıktıklarında Leydi Gladwin'i yamaçtaki bir kuytuda tek başına, açık havada, küçük bir ateşle uğraşırken buldular. Dünyadaki tek ışık o gibi görünüyordu.

"Kim o?" dedi sertçe.

"Sadece ben, Leydi Gladwin. Glorian ışığa doğru adım attı. "İzinsiz girdiğim için bağışlayın.

"Kraliçe Glorian. Leydi Gladwin toparlandı. "Yerin altında kalmalısınız.

"Görmeliyim.

Glorian mangalın yanında durdu ve Arondine'e doğru baktı. Çanlar durmuştu - çalanlar en son kaçanlardı- ve wyrm'lerin görüş alanından uzak tutmak için tüm meşaleler söndürülmüştü. Gece, bir göz bağının içi kadar siyahtı.

Beklediler. Bir esinti saçlarını kamçılardı ve titreyerek mantosuna sokuldu.

Wyrmleri onlar gelmeden önce bir şekilde hissetmişti. Duyularında bir uyarı kıpırtısı. Kanatları nihayet duyulabildiğinde, Leydi Gladwin doğruca mangala gitti ve soğuk külleri sıcaklığın üzerine katlayarak onları mutlak karanlığa gömdü. Glorian gözlerini kapadı ve acele, acele, *acele* seslerini dinledi. Bu, ailesinin sondan önce duyduğu ses olmalıydı.

Fýredel şehri göremeyebilirdi. Gözlerini açtı, kör kaldığını ve kendi kanının fazlasıyla farkında olduğunu fark etti.

Ateş geceyi parçalara ayırıyordu.

Glorian kayaya yapışmış, sessizce oturuyordu. Arondine'in Halgalant'ı yakacak kadar yüksek, kızıl bir fırının içine çekilişini izledi. Işığında kanatlarını seçebiliyordu. Her ilkel çılgık omurgasını tırmaladı. Binalar eğilirken ve sazlar alev alev yanarken, aşağıda kimsenin duymaması için dua etti; kayanın, halkını sağır edecek kadar kalın olması için.

Şafak bir yara gibi açılıp ışığını gökyüzüne saçana kadar izledi.

Duman dağıldığında, Fýredel Hyll Tapınağı'nda tahta oturmuştu. Knott'a doğru baktı ve Glorian gözlerinin onunkilerle buluştuğuna yemin edebilirdi. Ateşten boğazı, Ateşin Rahimine açılan bir kapı gibi açıldı.

"İşte," dedi Glorian yumuşak bir sesle, "buradasın, wyrmler."

73

Kuzey

Bir zamanlar, çorak bir toprak sırtı kuzey doğu ile doğu kuzeyi birleştirmişti. Cesur olanlar onu yürüyerek geçebilirdi. *Denizlerin Destanı*'na göre, Uçurum onu yutmuş ve iki kıtayı birbirinden ayırmıştı.

Uçurum'un o kısmına Kırık Koridor deniyordu ve Dumai oraya baktığından emindi. Burası, buzun dalgaların altından çatlamış dişler gibi fişkırdığı, Uçurum'un kuzey sığılıklarıydı.

Yükseklerde ejderhalar süzülüyordu - göklerin garip, devasa koruyucuları, bakışları mavi ve boş. Bazıları Furtia geçerken aşağıya bakarken, diğerleri ona karşı kör gibiydi, sessiz ve uzak, bir şey bekliyorlardı. Başka bir yaşam yoktu. Burada sanki hiç savaş yokmuş gibiydi.

Yine de Dumai, Sepul Krallığı'nın üzerindeki dumanı solumuştu. Furtia On İki Göl İmparatorluğu boyunca uçarken Wyrn'lerin çağrılarını duymuştu. Her gece yüzlerce ateş ortaya çıkıyordu. Artık güneşin neden siyah olduğunu, parlaklığı olmayan bir ışık verdiğini biliyordu.

Kıydan ayrılmamak istemişti ama izlediği bir yol ya da harita değil, bir histi. Rüyasındaki figür haklıydı. Aralarındaki bağ şimdi, uyanırken bile onu çekiyordu. Dumai çıplak elini onun pullarının üzerine koyduğunda Furtia da bunu hissetmiş gibiydi.

Karanlık deniz geçilmemeli, dedi Furtia ona. Kaos onun derinliklerinde uyukluyor.

Bu sadece kısa bir mesafe. Derin suları geçmemize gerek yok - sadece karanın kalıntılarını. Dumai bir elini terazisine bastırdı. Takip etmekten başka seçeneğim yok, yüce kişi. Bir şey beni çağırıyor.

Taş göğsüne yaslanmıştı. Kutusunun ve katmanlarının arasından bile, ondan gelen bir ürperti hissedebiliyordu. *Bir şeye benzeyen şey her zaman onu çağırır*, diye yanıtladı Furtia, *ama bir şeye benzemeyen şey de çağırabilir*. Biraz eğildi. *Sesi en gür çıkan, bilinmeyen sesi olacaktır*.

Dumai onun ne demek istediğini anlayamadı ama artık sormanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Tanrıların sırları vardı ve Noziken'in bile her zaman anlaması gerekmiyordu.

Nikeya ona yaslanmış, kollarını beline dolamış uyuyordu. Kat ettikleri mesafeye rağmen neredeyse hiç konuşmamışlardı - Furtia o kadar hızlı uçuyordu ki rüzgâr seslerini bastırıyordu ve yüzmek ve dinlenmek için durduğu nadir gecelerde sesleri o kadar kısık ve rüzgârla dövülmüş oluyordu ki hemen uykuya dalıyorlardı.

Ata binmek artık rahatsızlık vermiyordu. Dumai artık eyerin bir parçasıydı, sanki tam onun ölçülerine göre yapılmıştı. Wyrmleri izlerken bile kavurucu soğğun, rüzgârın ve açıklığın tadını çıkarıyordu. Ait olduğu yer **b u r a s ı y d ı** - saray değil.

Hâlâ Kanifa için yanıp tutuşuyordu. Bazen onu orada bulmayı umarak arkasına bakıyordu.

Kırık Koridor'un sonunda, sular karla kaplı dik bir buruna doğru akıyordu. Önünde uzanan tek şey solgunluktu. Eğer Dumai doğru anladığıysa, artık Doğu'da değildi. Kar, erozyona uğramış kaya ve toprağın üzerine dökülmüş süt gibi ince ince akıyordu. Ağaçlar parmak kemikleri gibi uzanıyor, şurada burada kahverengi ot ve saz demetleri görülüyordu.

Diğer taşla, kuyruklu yıldız gelene kadar hem wyrmleri hem de entrikaları uzak tutabilirlerdi. Aksi takdirde, rüyalarının sebebini öğrenecekti ve bu da yeterli olabilirdi.

Seni hissediyorum. Sanki tüm şüphe kırıntılarını yok etmek istercesine, ses tekrar geldi. *Neredeyse geldin*.

Evet. Dumai yanakları acıyana kadar gülümsedi. *Bunca zaman sonra seninle kucaklaşmak için sabırsızlanıyorum kardeşim*.

Bu topraklarda güneş hiç batmazdı - Kuzey yazlarının bir özelliği. Işınları kararmıştı. Loş ışığın üçüncü gününde, bir nehir toprağı yararak mürekkep dökülmüş gibi karanlık bir hale getirdi. Furtia aşağı inip binicilerini bıraktı, sonra pullarını tazelemek için suya girdi, gözleri memnuniyetle kapandı. Dumai iç çamaşırlarına kadar soyundu ve yıkanmak için sıg sulara girdi.

"Başın ağrıyor. Nikeya matarasını doldurmak için diz çöktü. "Yine donmak üzere olduğunu mu söylüyorsun?

'İpyeda Dağı'ndaki soğuk kaynak dayanıklılığımı artırdı. Duyuları keskinleştirir.

"Görünüşe göre zekâyı da köreltiyor. Nikeya onu izledi. "Hasta olduğun zaman seni görmeme izin vermediler. Kanifa için ne kadar üzülüğümü anlatamam. Onu aramaya çalıştım.

"Onu kurtaramazdın.

'Benden hoşlanmasa bile iyi ve nazık biriydi. İtiraf etmeliyim ki arkadaşlığınızı kıskandım.

'Bir sürü arkadaşınız var. Seni onlarla birlikte sarayda görüyorum, orada her şey seni eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Onlar aileden. Nikeya şişenin tıpasını kapattı. "Sarayda aile her zaman rahatlatıcı değildir.

Soğukta her zamankinden daha güzeldi, yanakları kızarmış, gözleri güneşle ısınmıştı.

Hâlâ gümüş renginde. Dumai buz gibi yanığın düşüncelerini temizleyeceğini umarak suyun altına girdi. O her zaman gümüş olacak.

Isınmak için bir ateş yaktilar ve tuzla kurutulmuş erzaklarından biraz yediler. Furtia dinlendikten sonra eyere geri tırmandılar ve uçuşun sürükleyiciliği Dumai'yi kısa sürede uyuttu. Aynadaki kız kardeşine tekrar uzandı ama onları batıya götüren çekişten başka bir cevap duymadı.

Daha derin bir uykuya dalmak üzereydi ki Furtia titreyerek onu uyandırdı.

Furtia, ne oldu?

Bir tanrının çılgılığı korkunç bir şeydi. Furtia başını salladığında Dumai tepesinde kocaman bir tahta parçası gördü. Dehşet içinde aşağı baktı, kardan başka bir şey göremedi.

Çarpıldım...

Saldırı altındaydılar. Nikeya'nın itirazına aldırmadan kendini eyerden çözdü ve önündeki yeleli kıl çağlayanına doğru hamle yaptı. O mızrağı çıkarması gerekiyordu, yoksa Furtia uçamayacaktı.

Bir boynuza ulaştığında rüzgâr saçlarını yırtıp kulaklarını uyuşturdu, eldivenleri sıkı tutmasına yardımcı oluyordu. Bir bacağını boynuza geçirdi, tutunmak için nefes nefese kalmıştı ama Furtia her an irtifa kaybediyor, doğruca yere doğru ilerliyordu. Dumai bir anda ejderhadan düştüğü güne geri çekildi. Şimdi iki koluyla ona sarılmıştı, düşünemiyor, nefes alamıyor, siyah ve beyazın mide bulandırıcı girdabından başka bir şey göremiyordu.

"Dumai!

Zar zor tutunarak boynunu büktü. Nikeya eyeri bırakmış ve bir şekilde onun yarısına kadar tırmanmıştı. "Elimi tut," diye bağırdı, onu tutarak

dışarı. "Hadi, Dumai!"

"Nikeya, geri dön-

"Kapa çeneni ve elimi tut!

Dumai tutuşunu gevşetti ve ona doğru kaydı. Çarpışmadan hemen önce, Furtia yukarı çekildi, karı sıyırdı, alt tarafı altındaki kayayı sıyırdı. Nikeya, Dumai onu kavradığı anda ayağını kaybetti ve birlikte çılgık atan beyazlığın içine düştüler.

Yere çarpmak Dumai'nin nefesini kesti. Dişleri dilini kesti. Soğuk elbiselerine işlemişti. Hareket edebileceğinden emin olduğunda, yumuşak karın içine düştüğünü görmek için doğruldu.

Furtia?

Sadece rüzgâr cevap verdi, Kuzey Ovası' nın çıplaklığında alçak sesle inliyordu. Kan tükürdü ve Nikeya'yı aradı, onu yakınlardaki kalın karda, saçları yüzünü örtmüş halde buldu. Dumai ona doğru süründü ve başını özenle tutarak onu ters çevirdi.

"Nikeya. Kırıkları yokladı. Nikeya hareketsiz yatıyordu, nefes almıyordu. 'Nikeya, benimle kal, lütfen-' Dumai onun tuniğinin yakasıyla boğuşarak nabzını bulmaya çalıştı. "Beni duyabiliyor musun?

Nikeya bir anda öksürerek sis çıkardı ve Dumai donakaldı.

"Evet, yanınızda kalmam için bana yalvardığınızı duyuyorum Prenses," dedi kirpikleri titreyerek. "Rüya görüyor olmalıyım. Dumai ona baktı. "Sonunda benden hoşlandığımı kabul ediyorsun. Tek yapmam gerekenin kendimi bir ejderhadan aşağı atmak olduğunu bilseydim, bunu uzun zaman önce denerdim.

"Bu hiç komik ya da zekice değildi," dedi Dumai, öfkeyle. "Eyerden sırf bu oyunu oynamak için mi indin?

Nikeya içini çekti. "Bunun, her Kuposa'nın ikiyüzlü bir sinsi olduğuna dair mulish inancını tehdit ettiğini biliyorum," dedi, "ama *seni* tekrar içine sokmak için eyerden indim. Seni tekrar kurtarmak için.

Dumai yavaşça nefes aldı, rahatlama kızgınlığını yok etti. Kar, dik bir sırtla buluşmadan önce sarı otlarla kaplı bir fersah kadar uzanıyordu.

"Şu dağlar - Furtia oraya sığınmış olmalı. Ejderhalar yüksek yerlerde iyileşir, eğer su bulamazlarsa," dedi. "Mızrağın nereden geldiğini gördün mü?

"Evet. Bir gözetleme kulesi," dedi Nikeya. "Bir yangın vardı. Doğudaki uzak bir odun dumanı sütununa başıyla işaret etti. 'Diğerlerine bizi bulmaları için bir işaret olabilir. Buradan gitmeliyiz.

"Neden biri Furtia'ya zarar versin ki?

Çünkü gökyüzü ölüm yağdırır, Dumai. Kuzeyliler ejderhalarımızı çoktan unutmuşlardır, tabii eğer onları görmüş ya da duymuşlarsa. Onlar

uzun zamandır uyuyordu.'

"Onun bir wyrm olduğunu düşünüyorlar. Dumai duma na doğru baktı. "Açıklamak zorundayız.

"Seni bilmem ama ben Kuzey dillerinden birini konuşmuyorum, onların da bizimkini konuştuğundan şüpheliyim. Nikeya yan tarafını tutarak güçlkle ayağa kalktı. "Kuzey Ovası'nın hangi kısmına düştüğümüzü söyleyemem, ama ikisi de iyi değil. Eğer Hróthi tarafındaysak, bizi kâfir olduğumuz için öldürecekler. Eğer burası Kuzey Hüran topraklarıysa, topraklarından geçmek için izin istemeyen yabancı ada insanları olduğumuz için bizi öldürecekler. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

"Furtia'yı bulacağız," dedi Dumai, "ama önce bir barınak bulmamız gerek.

"Sen öyle diyorsan. Nikeya tekrar elini uzattı. "Dağlardan nefret etmeye başlamadın mı daha?

Dumai onu kavradı. "Bu kalbimin bir parçasından nefret etmek olurdu. Nikeya'nın yüzünü buruşturduğunu görünce, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Sanırım kaburgalarımı zedeledim. Biraz sis üfledi. "Ben iyiyim. Sığınağa gidelim mi?

Tepeye ulaşmak zor oldu. Kar derinliğini koruyor, her adımı zahmetli hale getiriyordu ve Nikeya kısa sürede soğuktan solmuştu.

"Dumai," dedi. "Şunu görüyor musun? Kumaş eldivenleriyle elinden geldiğince işaret etti. "Dağdaki şu yarığı. Küçük ama bir mağara olabilir, değil mi?

Tırmanabilecekleri kadar aşağıdaydı. "Keskin gözlerin var. "Okçuluk yüzünden.

Dumai rüzgârda bir değişiklik hissettiğinde neredeyse mağaraya varmışlardı. Uzaklarda bir yerde bir boru öttü ve döndüğünde bir sürü kanatlı yaratığın kendilerine doğru uçtuğunu gördü.

Nikeya'yı kolundan kavradı ve onu son dik kayadan yukarı çekti. Tehlikeyi gören Nikeya onun peşinden koşmaya başladı ve daha açıklıktan içeri eğilmeden arkalarında kızıl bir ateş patladı. Onlar karanlığa doğru koşarken, bir wyrm arkalarından kükredi ve sonra gökyüzüne doğru havalandı.

Bir süre sessiz kaldılar, nefeslerini topladılar. "Her yerdeler," dedi Nikeya, sesi incedi. 'Dumai, şimdiye kadar Seiiki'de olmalılar. Oradan asla ayrılmamalıydık.

"Henüz geri dönemeyiz. Dumai girişe bir göz attı. "Boynuz. Bu Hüran mıydı?

"Eğer öyleyse, umalım da buraya geldiğimizi görmemiş olsunlar. Nikeya yan tarafını destekledi. "Eğer o ışığı tekrar yakabilirsen, şimdi tam zamanı.

Dumai onu bulmak için gözlerini çoktan kapatmıştı. Brhazat'ta dokunduğu aynı parçasını arayarak, beyaz ışıltıyı kendisine geri çağırdı

avuç içi, duvarlara gölge düşürüyor.

'Onu dağda gördüm. Seni böyle buldum," dedi Nikeya, gözlerinde dans eden ışıkla. "Bunu nasıl yapıyorsun?

Dumai başını salladı. Bunu açıklayamazdı, tıpkı vücudunun farklı bölümlerine hareket etmelerini nasıl söylediğini ya da bir düşüncenin nasıl oluştuğunu açıklayamadığı gibi. Sadece öyleydi.

Dağın derinliklerine doğru yürüdüler, kayalardaki dar yarıklardan geçerek aşağıya doğru ilerlediler. Kuru bir odaya geldiklerinde Dumai duvara yığıldı, o kadar yorgundu ki bacakları titriyordu. Nikeya onun yanına çöktü.

"Bütün battaniyelerimiz eyerde," dedi çenesi takırdayarak. 'Bunun da bir saray hilesi olduğunu düşüneneğinizi biliyorum Prenses, ama Beni şimdi tutmazsanız donmaktan korkuyorum.

Dumai yorgun bir şekilde postunu açtı. Nikeya ona sokuldu, başını göğüs kemiğine dayadı ve Dumai de onun titremesinin şiddetinden rahatsız olarak kürkleri onun etrafında katladı.

"Bu zırh rahatsız edici bir yastık," dedi Nikeya. "Wyrmlerle savaşmayı mı planlıyorsun?

"Ben savaşmam.

"O zaman ikimiz varız. Nikeya sanki kalp atışlarını dinliyormuş gibi gözlerini kapadı. Dumai onunkinin yavaşlamasını diledi. "Soğuktan her zaman nefret etmişimdir. Şair için uyuşukluk ölümdür.

"Bana tekrar katılmak için ısrar etmene şaşırdım. Dumai çenesini başının üstüne koydu. "Sen bu hayat için yaratılmamışsın Nikeya.

"Belki de neden hâlâ seni takip ettiğimi kendine sormalısın. Burnunu çekerek yaklaştı. "Neden Kuzey'e geldin?

"Biriyle tanışmak için. Daha fazlasını bilmemenin ikimiz için de en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Nikeya aniden uzaklaşarak postları itti. "Güvenini kazanmak için ne yapmalıyım?" Sözleri soğuk ve hayal kırıklığıyla titriyordu. "Seni kurtardım. Eve dönüş yolumuzda seni hayatta tuttum. Seninle dünyanın yarısını geçtim ve henüz boğazını kesmedim. Beni kaybetmek istemiyorsun - bunu söyledin, seni duydum - ama yine de bana güvenmiyorsun. Daha ne yapabilirim?

Bu kadar yeter. Tanışmamızın üzerinden iki yıl geçti ve sen hâlâ Yüzlerin Hanımı'sın. Dumai sesini yükseltmeyecek kadar bitkin düşmüştü. "Sana karşı naif ve korunaklı olabilirim ama kör değilim.

"Bunu biliyorum.

'O zaman masumiyet numarası yapma. Boğazımı kesmediğinizi söylüyorsunuz ama aileniz bu şekilde çalışmıyor. Ailen de tıpkı senin gibi işliyor.

Noziken'i sana borçlu tutmak,' dedi. "Babanın Suzu'ya verdiği bebek evini görmedin mi? Nikeya gözlerini kaçırdı. 'Onun suretinde bir bebek yok. Oynayan o.'

"Eğer onu görseydin, beni de orada görürdün. Bir kolunu dizlerine doladı, bakışları sert ve mesafeliydi. "Benim onun hayatındaki yerim senin bildiğinden daha karmaşık Dumai.

"Açıkla o zaman bana.

Uzun bir süre öylece oturdu. "Anlatacağım," dedi, "ama şimdi değil. İkimiz de yorgunuz.

"O zaman buraya gel.

Nikeya mücadeleden vazgeçmiş gibiydi. Tekrar yaklaştı ve Dumai her iki kolunu da Nikeya'nın omuzlarına doladı.

"Bunu sadece seni sıcak tutmak için yapıyorum," dedi Dumai ona.

"Elbette," diye mırıldandı Nikeya. "Eğer senden alabileceğim tek şey buysa, bunu kabul edeceğim.

74

Kuzey

Kuzey, gece yarısı güneşinin altında ezilmiş bir elmas gibi parlıyordu. Wulf, Thrit'le ne kadar zamandır at sürdükleri hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Yorulduklarında, vahşi doğada bulabildikleri birkaç barınakta uyuyorlardı: şelalelerin arkasındaki oyuklarda, damlayan buzlarla saçaklanmış çıkıntılarda. Hiçbir yaz karları eritemezdi - bu ateş yazı bile - ama yumuşatabilirdi.

Járthfall Kuzey Ovası'na uzun bir yoldu. Yine de tüm ev sahipleri topraktan geçinmeyi öğrenmişti. Kar altında uyuyan ayı üzümleri, alçak yuvalarda benekli yavrular, avlanacak hayvanlar ve kuşlar vardı.

Bir süre için önlerinde uzanan tek şey kardan boğumlanan dik kayalıklardı. Haftalardır solumadıkları kadar temiz bir hava soluyorlardı. Atlar, toynakları derine batarak gittikçe daha yüksek bir yere doğru ilerlerken Thrit, korkutacak bir av olmadığına şarkı söyleyerek morallerini yüksek tutmaya çalıştı.

At sürmeye başladıklarının ikinci haftasında ilk kez bir wyvern gördüler; ilgisiz bir şekilde güneye doğru gidiyordu. Başka yerlerde et ziyafetleri çekilirken burası kötü bir avlanma alanı olmalıydı. Yine de bundan sonra daha dikkatli oldular. Bir gece uyandıklarında aşağıdan bir yaratığın geçtiğini gördüler; gözleri köz gibi kocaman, pullu bir geyikti bu.

Ertesi gün, Einlek'in Valeysa adını verdiği büyük wyrmlerden birini gördüler. Her tarafı alacalı olan yaratık, tıpkı wyvern gibi başlarının üzerinden uçarak Eldyng'e doğru gidiyordu.

Ardından, dallarından kar yuvarlanan, bulutları fırçalayacak kadar uzun görünen kanlı çamlardan oluşan eski bir orman geldi. Koyu renkli iğnelerden oluşan bir halı toynak seslerini bastırıyordu.

Wulf ve Thrit ortaya çıktıklarında bir göl gördüler ve dağlar doğuya doğru yollarını kesti - biri karla örtülü iki zirveye sahipti. Bunlar Oxhorn'lardı. Yeşilimsi suyun uzak tarafında, buruşuk buzdan bir raf, gri şelaleler dökerek dik bir kaya duvarının üzerine sarkıyordu. Beyaz molozlar gölün içine çökmüştü. Kıyısında bir kampın kemikleri, bir ateş çukuru ve postları germek için bir raf bulunuyordu.

"Burası ana kamp olmak için çok küçük," diye gözlemledi Wulf. "Yıkanmak ve benzeri şeyler için olmalı - ama doğru yerdeyiz.

"Evet. Burası Járthfall. Thrit sarkan buza baktı. "Bunun görüntüsü hiç hoşuma gitmedi.

"Karakol onun üzerinde olmayacak.

"Bahse girerim oraya ulaşmak için yine de onu geçmemiz gerekecek. Buzdan bir miğfer düşmanca ziyaretçilere karşı mükemmel bir savunmadır. Thrit eyerinde dönüp vadiyi inceledikten sonra dağların arasında kaybolan soluk bir patikayı başıyla işaret etti. 'Bu bizim giriş yolumuz olmalı. Dik bir yol gibi görünüyor.

Wulf, "Dinlenmek istersen burada bekleyebilirsin," dedi. Thrit gözlerini ovuşturdu. "Tek başıma çıkabilirim.

'Kendimi çok açık ifade ettiğime inanıyorum, Wulfert. Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun. Thrit atını okşadı. 'O zaman karakola gidelim. Hadi içimizi ısıtalım ve Karl'ı utandırmanın bir yolunu bulalım.

Onun ışığı karanlığı uzak tutuyordu. Dumai onun titreşimini, ellerindeki damarları ortaya çıkarışını izledi.

Ayrıca mağaradaki resimleri de ortaya çıkarmıştı. Yeni ya da çok eski olabilirlerdi ama ikincisi olduğunu hissetti. Kaba figürleri, rünleri -anlama umudu olmadığından emin olduğu şeyleri- dikkatle inceledi.

Resimlerin en büyüğü, etrafı yıldızlarla çevrili, içinden çizgiler akan bir daireydi. Dumai'nin karşısındaki duvara doğru kıvrılmadan önce tüm tavanı boydan boya geçiyordu. Bu, kayan bir yıldız yakalamaya çalışan eski bir el olabilir. Çocukken Kanifa'yla birlikte tapınağın çatısında yatarken bunlardan birçoğunu dilemişti.

Ya da Tonra'nın geleceğine inandığı büyük kuyruklu yıldız da olabilir.

Aşağıda yüzlerce el izi birbirinin üzerine binmiş, boyanın birçok tonuyla duvara bastırılmıştı. Kırmızı olanlar onu rahatsız ediyordu. Hepsi de yıldızla uzanıyor ya da onu uzaklaştırıyor gibiydi.

Bu Kwiriki'nin Feneri mi?

Nikeya onun yanında uyumaya devam etti. Furtia'yı bulmaları gerekiyordu ama ikisi de yara bere içinde ve bitkin düşmüştü ve Dumai başka bir dağ kışkırtmaktan daha iyisini biliyordu. Brhazat ona bu dersin önemini hatırlatmıştı. Bırak Nikeya biraz daha huzur içinde uyusun.

Aradakinden tek bir kelime bile duymamıştı ama doğru yerde olduklarını ya da oraya yakın olduklarını hissediyordu. Sessizlik onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Nikeya kıpırdandığında, sanki nerede olduğunu unutmuş gibi etrafına bakındı ve gözlerini kırıştırdı. Dumai'yi görünce yüzü yumuşadı ve saklamadığı bir gülümsemeye dönüştü. Bir an sonra kaşları çatıldı.

"Parmaklarım.

Dumai onun için eldivenlerini çıkardı. Kadın bunu görünce göğsü sıkıştı. "Soğuktan donmuşsun. Pembeleşen ve biraz şişen parmak uçlarına sıcaklık üfledi. "Devam ederken ellerini hareket ettirmelisin.

"Parmaklarımı kaybedecek miyim?

"Soğuktan uzak tutarsan kaybetmezsin.

"Seninkilere ne oldu?

Dumai onları eldiveninin içinde kıvırdı. Nikeya bileğindeki kordona uzandı ve bakışlarıyla izin istedi. Dumai başını sallayınca ipi çözdü ve zırlı eldiveni gevşeterek çıkardı, böylece kalan parmakları görebildi.

"On yaşındaydım," dedi Dumai, parmaklarına dokunmasına izin vererek. "Zirvede dağcılarımız varken kar fırtınası aniden çıkıverdi. Gökyüzü bütün sabah açıktı ama bir dağ kendi havasını yaratır.

"İlk adamı aşağı indirdiklerinde, bir eli kaskatı donmuştu, annemi bulabileceğimden emin olarak dışarı koştum. Aceleden eldivenlerimi unutmuşum. Hatırladıkça neredeyse titriyordu. "Bir incinin içine düşmek gibiydi. Birkaç dakika içinde karda yönümü kaybetmişim. Annem beni tam zamanında buldu. Yaşadım ama parmak uçlarım öldü. Onları bir bıçakla kesti.

"Bu bir çocuk için korkunç olmalı. Böyle bir zorluğu hiç yaşamadım.

"Bana ne yaptığımı tam olarak bildiğimi düşündüğümde bile gardımı yüksek tutmayı öğretti. Ve hiçbir fikrim olmadığında daha da yükseltmeyi. Dumai ona baktı. "Nehir Lordu sana beni baştan çıkarmanı mı söyledi?

Nikeya onun elini tutmaya devam etti.

"Elbette söyledi," dedi çok yumuşak bir sesle. "Ama sen bunu hep biliyordun.

"O zaman sana nasıl güvenebilirim?

"Zaten güveniyorsun. Sen kurnazlık ve entrika için yaratılmamışsın Dumai. Senin bu yönünü hep sevmişimdir. İnsanlara güveniyorsun, çünkü onların içindeki iyiliği görmek istiyorsun. Kendine rağmen bana bile. Nikeya onun çenesinin çizgilerini takip etti. "Sabrınızı sınadığımı biliyorum ama Seiiki'nin halkını koruyacak bir hükümdara sahip olduğundan emin olmak için kim olduğunuzu görmem gerekiyordu. Bence sen olabilirsin

O hükümdar ki, tozlu topraklı bir anneden doğmuş, bir dağda tanrıları yüceltmek için büyümüştür.

'Benim babam da tanrıları ve insanları seviyor. Onları tanımasına engel olan sizsiniz.

"Dumai. Nikeya onun yanağını avuçladı. "Bir Kuposa olduğumu biliyorum. Beni onun enstrümanı, sadece onun şarkılarını söyleyen bir kuş olarak gördüğünü biliyorum, ama sana söyledim. Ben kendi kadını. Sesi takıldı. "Onun gibi olduğumu inkâr edemem. Ama aynı zamanda annem gibiyim ve bana tanrıları sevmeyi o öğretti. Bu yüzden senin yanında duracağım. .

. ve senin tesellin olacağım. Eğer bana izin verirsen.

Dumai geri çekilip Yüzlerin Leydisi'ne baktığında, onun bakışlarının yuvarlanmış taş kadar parlak, dudaklarının ise sessiz bir davet olduğunu gördü. Bu onun gerçek yüzüydü, tüm çıplaklığıyla savunmasızdı.

Parmakları hâlâ soğuktu. Nikeya yanaklarını, dudaklarını okşadığında Dumai neredeyse gözlerini kapatacaktı - ama ona bakmaktan asla vazgeçmek istemiyordu. Bu ışıltının içinde ay ışığına boyanmıştı.

"Senin o tahtta solup gitmeni izlemek istemiyorum," diye fısıldadı. Kuzenime bak. Sipwo eski halinin hayaleti, sevgiye aç. O olmadan boğulacaksın, Dumai.' O kadar yakındı ki. "Burada sadece biz varız. Kimse bilmeyecek.

Seiiki çok uzaktaydı. Dumai onun bileğine dokundu - ve bu onun her şeyiydi, her şeyiydi, zekâsı, gülümsemesi, kahkahası, korkusuz kararlılığı, Kuzey'in demir soğukundaki sıcaklığı.

Bu onun sadakatiydi, bu bir tuzak da olabilirdi ama bu yerde gerçek de olabilirdi.

İki uzun yıl ve otuz yıldı. Bu onun gardını kırdı. Kilidi kırdı. Direnişinin son kırıntısını da bıraktı ve serbest kaldığı için daha hafiflemiş bir halde süzülüp gitti. Nikeya ona doğru eğildi, yüzünü dayanılmaz derecede narinmiş gibi tuttu, parmak uçları nefes kadar hafifti. Dumai de onu kavradı - ve sonra Nikeya onu öptü, baharın ilk yağmuru gibi yumuşaktı, dünyanın geri kalanını yıkayıp götürüyordu.

Hayatı boyunca böyle bir kucaklaşmanın özlemini çeken yanını gömmüştü. Tek önemli şeyin hayatta kalmak ve ritüeller olduğu dağda yumuşaklığa pek yer yoktu.

Ama şimdi bu önemliydi. Bu öpücüğün içinde başka hiçbir şey yoktu. Seiiki gitmişti, sarayın entrikaları, gökyüzünün cazibesi ve onları ayrı tutacak her şey de öyle.

Nikeya adını fısıldamak için geri çekildi. Dumai onu içine çekti, bacaklarının arasında bir kanat çırpışı. Dudakları tekrar buluştuğunda, sıcaklık uzun bir güneş ışığı içimi gibi boğazını doldurdu.

Kızım, aklını mı kaçırdın?

Hayır, diye düşündü. Hayır, onları buldum.

İlk kez başka bir kadını çıplak gördüğünü hatırladı: Ginura'nın genç dul karısı, tırmanıştan sonra kaplıcada ısıniyordu. Saçları sırtına kadar iniyordu, uzun koyu fırça darbeleri ve kalçası deniz kabuğu gibi kıvrılıyordu.

Kadın onu bakarken yakalamış ve gülümsemişti; Dumai de yüzü alev alev yanarak işlerini bitirmeye koşmuştu. Daha sonra kadın onu koridorda yakalayıp yanağından öpmüş ve bir kahkaha atarak oradan ayrılmıştı. Bir ay boyunca düşündüğü tek şey buydu.

Duygularını anlamamıştı. O zaman anlamamıştı. O sabahı ve o tatlı öpücüğü sadece gizlice, karanlıkta beslemek için bir kenara saklamıştı - ama o andan itibaren duyuları kadınlar konusunda keskinleşmişti. Bir bıçağın ucu gibi değil, gücünün doruğuna yükselen bir müzik ya da nefesini kesen ve tenini uyandıran beklenmedik bir ürperti gibi keskinleşiyordu. Bazı kadınlar onu her şeyin yeni ve parlak olduğu düşüncesiyle baş başa bırakıyordu.

Kuposa pa Nikeya onun dünyasını o kadar parlak yapmıştı ki canı yanıyordu.

Artık acımıyordu. Nikeya iki kolunu ona doladı ve Dumai onu her zaman özlemine çektiği kadar yakınına bastırdı ve bu anlamlıydı, her zaman anlamlıydı.

Yakındasın.

Dumai göğsü sıkışarak öpücüğü kesti. "Dumai. Nikeya onun yanağına dokundu. "Ne oldu?

"Haberci. Dumai çoktan ayağa kalkmış, gülerek dağın derinliklerine dalmıştı. "O burada.

Beni bekle kardeşim. Ses zihninde dolaşıyor, Nikeya'yı boğuyordu. *Sana gösterdiğim yere git. Seninle orada buluşacağım.* Buraya bu yüzden gelmişti. Elindeki küçük ışık yolu aydınlattı.

Kayadaki başka bir çatlaktan, dağın farklı bir kanadından, iki tepenin küçük, derin bir vadiyi çevrelediği yerden çıktı. Güneş gökyüzünü bronzlaştırmıştı.

Nikeya da ışığa karşı gözlerini kırıştırarak dışarı çıktı. Dumai el değmemiş karların arasından geçerek yokuş yukarı tırmandı. 'Bunun bir ilk olduğunu söylemeliyim Prenses. Daha önce hiç birini öpüp de hemen kaçmasına izin vermemiştim,' dedi Nikeya, Dumai'nin peşinden yürürken. "Genellikle birkaç saat beklerler.

"Lütfen Nikeya, sessiz ol.

'Bana neler olduğunu anlattırsan bir gölet kadar sessiz olacağım. Elinde bir harita göremiyorum.

Onu duyuyorum. Tıpkı Furtia'yı duyduğum gibi. "Kimi?

"Rüyamdaki kadın.

"Bekle. Nikeya'nın nefesi kesilmişti bile. "Rüya gördüğün için mi burada olduğumuzu söylüyorsun?"

Yamacın tepesinde Dumai durdu. Önünde başka bir kar alanı uzanıyordu ve karşısında gördüğü ikiz zirveli dağ vardı. Bu manzara onu tekrar güldürdü, rahatlamıştı. Bu gerçektir. Kız kardeşi burada olmalıydı. Bir adım öne çıktı, sonra hemen geri çekildi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Manzarayı, dağların başka bir yerinden aşağı doğru inen karın uzun seyrini gözden geçirdi. Batıya doğru, sanki bıçakla kesilmiş gibi aniden düştü. Dumai üst tabakayı kazımak için diz çöktü, altında yoğun buz buldu, kurumaya bırakılmış kumaş gibi kıvrılmış ve kırıkmıştı, maviyle gölgelenmişti. Aşağıda bir yerde suyun şırıltısını duyabiliyordu.

"Bu bir buzul. Bir dağcı bana onlardan bahsetmişti," dedi. "Buz, görülemeyecek kadar yavaş hareket ediyor ama her zaman hareket ediyor. Her zaman eriyor. Doğrudur. "Bunlar çok tehlikeli olabilir.

"O zaman geçmeyelim. Nikeya onun dirseğini kavradı. "Dumai, cevap ver bana. Kuzeye gerçekten bir rüya için mi geldin?"

Buzulun aşağısında siyah bir iplik yükseliyordu. Dumai cevap vermeden ona doğru ilerledi, sonra diğer orağını Nikeya'ya uzattı. "Kayma ihtimaline karşı," dedi ve dumana doğru yöneldi.

Buzun bittiği yere yakın, yıpranmış bir kaya parçası serbestçe oyulmuştu, yeterince uzun ve düzdü, üzerinde birkaç ahşap bina yükselmişti, Doğu'da gördüklerine benzemiyordu. Kız kardeşi orada bekliyor olmalıydı.

Kalın buz boyunca ilerlediler. Bir noktada Nikeya fazla uzaklaştı ve botu çürümüş bir noktayı deldi. Dumai onu sabitledi ve Nikeya da onun koluna yapışarak uzun sis kuşaklarını soludu. Bundan sonra sağlam zeminde kalmaya çalıştılar.

Dumai karın üzerindeki karanlık tümsekleri görünce durakladı, içgüdüleri yükselmişti. Derin bir nefes alarak buzulu göze aldı ve yavaşça en yakına doğru yürüdü.

Genç bir kadın ölü yatıyordu, kahverengi gözleri buz gibi açılmıştı. Elleri kıpkırmızıydı ve boğazında kulaktan kulağa uzanan yarıktan akan kan kara karışmıştı.

Nikeya yetişti. "Hastalık. Koluyla ağzını kapatarak bir adım uzaklaştı. "Burada olmamalıyız.

Dumai cesetleri saydı. Görebildiği yirmi cesedin çoğu, soğuğa rağmen neredeyse çıplaktı ve Daprang'ın yanındaki genç askerde olduğu gibi bacaklarında uzun kesikler vardı.

En azından bir kişinin -ateşı yakan ve diğerlerinin boğazını kesen kişinin- hayatta kalmış olması gerektiği ancak karakoldan bir öfke çılgılığı geldiğinde ve kılıçlı bir adam onlara doğru koşmaya başladığında aklına geldi.

75

Kuzey

Hraustr armasının deniz mavisi sancaklarla süslendiği uzun bir dağ geçidine doğru ilerlediler. Wulf rüzgârda kar kokusu alabiliyordu, bu Kuzeylilerin çoğunun bildiği bir beceriydi - sonbaharın erken bir vaadiydi. Thrit'i beklemek için durdu, Thrit de ona katılmak için tırmandı.

Geçit, Oxhorns'un iki yakası arasındaki derin bir vadiyi dolduran, yaklaşık bir mil genişliğinde görünen buz dümenine doğru açılıyordu. Boşlukları karla kaplıydı, tıpkı bir bıçağın ucuyla düzeltilmiş tereyağı gibi. Bu da onu çıplak olmasından çok daha tehlikeli kılıyordu. Wulf longaxe'ını elinde salladı ve dümende gizli bir çatlağa işaret eden gölgeler ve kıvrımlar için zemini izledi. En azından kar tabakası inceydi.

Buzun yaklaşık yarısında, bir kaya adası serbestçe kamburlaşıyordu. Üzerinde Hróthi binaları toplanmış, aynı sancakları dalgalandırıyor. Wulf ilk adımı atmadan önce ayağının altındaki buzı test etti, Thrit de yanındaydı.

"Eskiden bir molaya düşmekle ilgili kâbuslar görürdüm," dedi Thrit. Kramponları karda gıcırdayordu. "Vell hep dipsiz olduklarını söylerdi.

"Bunun hakkında konuşma. "Tamam. Bunu düşüneceğim.

Rüzgâr donmuş vadi boyunca ıslık çalarak pelerinlerini dövüyordu. Wulf kendini neşeli bir ocak hayal etmeye bıraktı, ruhunu neşelendirecek bir ya da iki şarkı. Bir hareket gördüğünde durdu, bir gözcü bekliyordu. Buzun üzerinde iki figür vardı ve kavgaya ediliyor gibiydiler.

"Şimdi, bu neyle ilgili olabilir? dedi Thrit, burnu soğuktan pembeleşmişti.

Wulf başını salladı ve yoluna devam etti. Karakola yaklaştıklarında tekrar yavaşladı.

Buzun üzerindeki insanlardan birini tanıdı.

Karlsten'in yüzü neredeyse etrafındakiler kadar beyazdı. Yağlı kürkler içindeki sıksa ve pis adam, elindeki büyük kılıcı, kılıcın ulaşamayacağı bir yerde duran siyah saçlı küçük bir kadına doğru savurdu.

"Uzak dur," diye kükredi Karlsten, sözcükler neredeyse rüzgâr tarafından kapılıyordu. Kadın bir çeşit kılıçla savuşturdu ama kılıcın şoku onu neredeyse yere seriyordu. "Wyrn seven cadı!

"Karl. Wulf ellerini ağzına götürerek bağırdı. "Karlsten!

Çok u z a k t a y d ı . Wulf kendini koşuya attı. Karda belirgin bir kırısklık gördü ve hızını kesmeden üzerinden atladı.

Artık daha yakındaydı, yan yatmış üçüncü bir kişiyi görebiliyordu. Düz siyah saçları omuzlarına dökülmüş, kar yığınlarıyla ıslanmıştı. Kadın Wulfun daha önce hiç duymadığı bir dilde bağıyordu.

Adam yaklaşırken, kadının gözleri Wulfunkilere kilitlendi. Karanlık ve geniştiler, kirpikleri kar taneleriyle beneklenmişti. O bir Hüran binicisi değildi. Hüranlar onunki gibi zırhlar giymezdi - aslında, postu dışında onunki gibi kıyafetleri hiç görmemişti. Doğulu olmalıydı.

Wulf baltasını biraz kaldırdı. Zırh giydiğine göre, muhtemelen Járthfall'a baskın yapmaya gelmişti. Güçlendirilmiş saplı bir orak tuttu, yüzü acıyla sertleşmişti. Bulunduğu yerdeki kan kara bulaşmıştı ve boştaki eli beline bastırılmıştı.

Yarası onu aşağıda tutacaktı. Wulf onun yanından koşarak geçti. "Karl," diye tekrar bağırdı. "Karl, biziz!

Karlsten bıçağı bıraktı, nefes nefese kalmıştı. Diğer kadın fırsattan istifade akıncı arkadaşına doğru koştu. Onun silahı da aynı oraktı ve hiç zırh giymemişti.

Karlsten boğuk bir kahkaha atarak, "Hepsi öldü," dedi. Ter ve kanın altında yüzü gözyaşlarıyla dolmuş, gözleri yaşarmıştı. Neredeyse dirseğine kadar kırmızıya bürünmüştü ama vebanın kırmızısı değildi bu. "Sauma'yı öldürmek zorundaydım, bizim Sauma'yı. Çılgılık atmaya kesmiyordu. Hiçbiri durmadı. Kendi kafasının yan tarafına vurdu. "Artık Halgalant'ta yer yok.

"Karl, buraya gel. Eve gidelim. Thrit ihtiyatlı bir el uzattı. "Bu kadınlar tehdit değil.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Karlsten buza tükürdü. 'Ortaya çıkmana şaşırmadım, Wulfert Glenn. Bu iki cadıyı da buraya sen mi çağırdın?

Wulf geri çekilmekte olan kadınlara bir göz attı.

Karlsten'e, 'Buraya savaşmaya geldiklerini sanmıyorum,' dedi. 'Yiyecek aramak için belki. Bunlar acımasız zamanlar. Duruşunu genişletti. "Masumları öldürmene izin veremem Karl.

"Masumlar. Karlsten acı bir kahkaha attı. "O ikisi buraya bir wyrm üzerinde geldi. Onu gördüm.

"Kimse bir wyrm'e binemez.

"Aziz eski dünyayı yeterince derine gömemedi. Ahlaksızlığı yanarak yok olmalı. Yüzü tüm merhametini kaybetti. "Koltuğumu bu şekilde geri alıyorum. Bunu yıllar önce yapmalıydım.

"Seninle dövüşmek istemiyorum Karl," dedi Wulf, "ama dövüşeceğim. "Güzel.

Karlsten kanlı kılıcını savurdu. Wulf yerinde durdu ve kendi silahını kaldırdı.

Neredeyse aynı anda, yakın mesafedeki buzun üzerinde karanlık yayıldı.

Wulf bakakaldı, parmakları baltanın üzerinde kansızlaşıyordu. Vadinin tepesinde, neredeyse Fýredel kadar büyük, kocaman, siyah bir solucan belirmişti. O ve Thrit hep birlikte yaylarına davrandılar.

Buz, yaratığın iri cüssesi altında gıcırdadı ve gerildi. Gözleri en sıcak alevin yeri gibi maviydi ve buzdan dişleri ağzında parlıyordu. Wulf gözlerini kırıştırarak ani bir anı dalgasını uzaklaştırdı.

"Aziz'in kemikleri," dedi Thrit, sesi her zamankinden daha zayıftı. "Wulf - sanırım bu bir ejderha olabilir.

Ve sonra, saf bir öfke ulumasıyla, Karlsten karda ona doğru hücum etti.

Dumai Kuzeyli savaşçının peşinden koşarken kılıcının onu yakaladığı yerdeki acıyla savaşıyordu. Buzulun sırtları ve kabarıklıkları üzerinden atladi, daha büyük dalgalanmaları aşmak için orağını kullandı.

İleride, Kuzeyli derin mavi bir yarıktan atlarken, Dumai kalçasındaki derin yara yüzünden yarığın etrafında tökezlemek zorunda kaldı. *Furtia*, *uzaklaş*, diye seslenmeye çalıştı ama bacağı kızgın demir gibi yanarak dikkatini zihninden uzaklaştırdı. Ayağı takıldı ve sertçe dizinin üzerine düştü.

Furtia öfkeli insanın dişlerini göstererek ona doğru koşmasını izledi. Devasa kılıcını savurdu, beyaz kıvılcımlar ve gümüş kan püskürterek pulları ve eti kesti ve ejderha çığlık atarak kuyruğunu savurarak ondan uzaklaştı. Dumai öfkeyle haykırdığını duydu.

Bir tanrıyı öldürecekti. Bu manzara gözlerini yaşarttı. Furtia onu tersledi ve pençeli ayağı buzu kırarak Dumai'nin hata yapmasına neden oldu.

Dumai, Kuzeyli'ye tam kılıcını tekrar kaldırdığı sırada ulaştı ve orağını körü körüne ona doğru sürerek omuzlarının arasına sapladı. Orağı çekip kurtardı ve ucunda kan buldu.

Eli titriyordu. Daha önce hiç kimseye *saldırmamıştı*, *saldırmak* da istememişti. Kuzeyli ona doğru döndü, yüzünün her kıvrımından nefret sızıyordu ve karnına mide bulandırıcı bir darbe indirdi. O daha acıyı hissetmeden, adam kafasını onunkine çarpmış ve onu kendisinden uzaklaştırarak dik, buzlu bir yamaçtan aşağı itmişti. Sert bir kıvrıma çarpmadan önce Furtia'nın kükrediğini duydu.

Toprak çocuk. Dumai umutsuzca ayağa kalkmaya çalıştı, sivri uçları gıcırıyordu. *Uçamıyorum.*

Bana gel, yüce kişi.

'Dumai-' Nikeya ona ulaştı ve onu yan çevirdi. "Yaralandın mı? Dumai cevap olarak sadece öksürebildi, acı ortasında alevleniyordu. Diğer Hróthi'ler onları yakaladı. Nikeya onlara Lacustrine dilinde, "Durdurun onu," diye bağırdı. "Kuzeyliler bir tanrıya böyle mi davranıyor?"

Soluk benizli Kuzeyli Furtia'yı buzuldan yukarı sürüyor, iğrenç kılıcıyla ona saldırıyordu. Diğer iki adam da ellerinde baltalarla onun peşinden gidiyordu. Dumai sadece yan tarafına yığılabildi.

"Furtia'ya yardım et," diye hırıldayarak Nikeya'ya seslendi; Nikeya orakları kaptı, yüzü kararlı bir şekilde ejderhaya doğru koştu. Dumai garip bir tanıma hissi duydu ve uzakta, karakola doğru baktı - donmuş nehrin üzerinde iki figürün belirdiği yere.

Biri diğerinin biraz önündeydi ve muazzam bir hızla yaklaşıyordu. Kadın her kimse, Dumai'nin o güne kadar gördüğü herkesten daha hızlı koşuyordu. Karla beneklenmiş kahverengi yüzünün etrafında kırılmış bukleler vardı ve Hróthi gibi giyinmişti. Bir elinde eklemli bir mızrak tutuyordu.

Furtia saldırganı kuyruğunun ince ucuyla yakaladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Ejderha onun bacağını buzuldan kurtarıırken, adam geriye doğru uçtu, kafasını çarptı ve hareketsiz kaldı. Dumai ona doğru debelenirken ardında bir kan lekesi bıraktı.

Furtia . . .

Ama Furtia ona bakmıyordu. Elinde mızrak olan kadına bakıyordu.

Ejderhanın içinde bir şeyler değişmişti. Dumai ona baktı, kollarındaki tüylerde bir çatırtı hissetti, metalin tadını aldı. Furtia kulakları sağır eden bir gümbürtüyle hepsinin üzerinde şaha kalktı ve tekrar buza çarptığında ayağı katil Kuzeylinin üzerine sertçe indi.

Dumai yumruğuyla bir çığlık daha bastırdı. Hayatında bir kez bile bir ejderhanın bir insanı kasten ya da başka bir şekilde öldürdüğünü duymamıştı. Hróthi adamlarından biri

sözsüz bir feryat kopardı ama Furtia bunu duymazdan geldi, bakışları yeni gelene takılmıştı, dili dolaşıyordu.

Uzun boylu kadın durdu ve savunma pozisyonu aldı. Furtia'ya bir kurt ya da ayı gibi bakıyordu, bakışlarında en ufak bir ihtiyat gölgesi bile yoktu. Furtia kükredi, gözleri şimşek gibi parladı, yeryüzünde bir fırtına koptu. Dumai'nin yanından hızla geçerek kadına saldırdı ve onu geri çekilmeye zorladı. Dumai onların ardından sürünerek ilerledi.

Furtia, hemen gitmeliyiz!

YÜKSELEN ATEŞİ TUTUYOR.

Kelimeler kafatasında bir gök gürültüsü gibiydi. Beyazlık görüşünü dondurdu. Tam zamanında kafasını kaldırdı ve Furtia'nın, avuç içi ejderhaya bakacak şekilde elini havaya kaldıran kadının üzerine doğru geldiğini gördü. Kadından ateş fışkırdı, kırmızı ve dumansız bir alev yığını. Eldivenini delip geçti ve karı bir hamlede eriterek altındaki kalın buzı ortaya çıkardı.

Dumai bir solukla durdu. Bir yıl içinde pek çok tuhaf şey görmüştü ama buna bir anlam veremiyordu. Bu kadın, bir ejderhanın yağmuru çağırması gibi, yoktan ateş yaratmıştı. Furtia öfkeyle çığlık attı. Düşmana doğru bir fırtına rüzgârı estirdi, o da geri çekilip botlarını buza gömdü, ateşi hâlâ sırıyordu.

Furtia gölden çıktığından beri Dumai onu ilk kez olduğu gibi gördü - insanlık dışı ve vahşi, kadim bir göksel.

Biri onu yandan yakaladı. Bir an için bunun **N i k e y a** olduğunu düşündü ama Nikeya hâlâ buzdan aşağı iniyordu. Bu yüz tanıdık değildi, altın rengi saçlarla çerçevelenmiş bir kukuletaya bürünmüştü.

Ve o biliyordu. Ona bakarken, ona dokunurken, Dumai biliyordu. "Abla," diye nefes aldı. "Sen misin?"

Daha fazla çekişme olmadı. Birlikteydiler. Dumai rahatlayarak güldü ama kadın sadece tutuşunu sıkılaştırdı.

"Taş," dedi Seiikinese dilinde, sesi derin ve soğuktu. "Onu sen mi getirdin?"

"Evet, ama-" Dumai daha sert baktı, ürpermişti. "Rüyamdaki ses sen misin?"

O gözlerde ne tanıma ne de sevgi vardı, rüyalarındaki şefkatin hiçbirisi yoktu.

Ben de onlardan biriyim, diye fısıldadı zihninde.

Dumai kaskatı kesildi, içindeki sevinç dondu. "Hayır. Kurtulmaya çalıştı ama kadın onu demir gibi tutuyordu. 'Bu taş benim. Seninki nerede?' diye homurdandı. "Kimsin sen?"

Bakışları düz ve korkunç olan bu buz saçağı kadının karşısında sağlıklı düşünemiyordu. Bir bıçak parladı ve ardından Dumai'nin ceketini kesmeye başladı. Kutu için boğuşuyorlardı, karaya vurmuş iki balık gibi çırpınıyorlardı, Dumai tekmeleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum Doğulu. Bir el boğazına yapıştı. "Onu şimdi bana ver. O senin değil-"

Sonra üzerindeki ağırlık kalktı. Furtia kadını dişlerinin arasında yakalamıştı. Onu buzdan aşağı, dizlerinin üzerine çökmüş olan ateş saçan adama doğru fırlattı.

Furtia'nın böğründeki eski yaradan kan akıyordu. Kızıl ateş - wyrm ateşi - bir dizi pulunu daha eritmişti. Dumai kontrol edilemez bir soğukla titrerken Nikeya bir kolunu ona doladı ve onu Furtia'ya doğru çekti.

"Furtia, git," diye soludu Dumai, ejderhaya dokunmak için uzanarak. "Git, şimdi. Uzaklaş!"

Furtia buzu parçalayarak dönerken Dumai yelesinden bir yaprağa tutundu. Çalkalanan suların sesi daha da yükseldi.

Onu bulacağım kardeşim. Dumai risk alarak arkasına baktı, solgun kadın ona bakıyordu. *Onu sonsuza dek saklayabileceğini sanma. Sadece birimiz o kadar uzun yaşayacağız.*

Nikeya onu eyere sürükledi. Furtia zayıflamış buzulu tırmaladıkça, buzul kabarıp ardında genişçe çatladı ve tüm vadi ikiye bölündü.

Tunuva ellerini kapatmaya zorladı ve ancak kontrol edebildiği wyrm ateşini boğdu. Ateş hiç o kanatsız canavara yönelttiği zamanki kadar sıcak, o kadar kırmızı olmamıştı. Ateşi diğer wyrmelere hiç yapmadığı bir şekilde karşılık vermiş, bir ağacın özsuyu gibi onu yalayıp geçmişti.

Boynuzlu bir yılanı andırsa da Dedalugun'a benzemiyordu. Hayvanların bir karışımı da değildi; bunun için çok büyüktü. Ateş solumaya çalışmamıştı ve siden kokmuyordu, hiç de değil - deniz kokuyordu ve duyularını koparma şekli ona Canthe'yi hatırlatmıştı.

Buzul açılmıştı, Hróthi karakolundan neredeyse vadinin tepesine kadar uzanan, bir sıçrayışta geçilemeyecek kadar geniş bir yarık. Canthe uzun bir yol boyunca savrulmuştu ve saçları birbirine dolanmış bir halde buzun üzerine yığılmıştı.

"Canthe," dedi Tunuva ona elini uzatarak. "İyi misin?"

"İyiyim. Canthe farklı görünüyordu, bakışları sert ve beyaz yüzü kaskatı kesilmişti. "Tunuva-

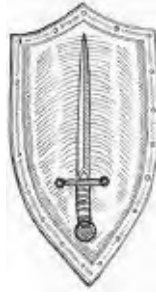
Tunuva onun görüş açısını takip etti. Son gücüyle, üç Kuzeyliden birinin durduğu gedik noktasına doğru koştu. Arkadaşı diğer taraftaydı.

Buzul kırılırken içine düşmüştü. Eldivenli elleri ve çivili botlarıyla duvara tutunan genç adam ağırlığını kaldırmaya çalıştı ama çok aşağıdaydı. Tunuva pelerinini çıkarıp bir ucunu ona doğru savurdu ve kasları çalışarak onu yukarı çekti.

Tunuva onu güvenli bir yere çeker çekmez, her tarafı titreyerek ona doğru yığıldı ve yavaşça kahverengi gözlerini açtı. Tunuva onlara baktı ve o da ona baktı.

O gözleri yarım asırdır aynalarda görmüştü. Onun yüzünü bir arı rüyasında görmüştü.

Ve durduramadan bir isim ağzından kaçtı. "Armul.

76

Batı

Arondine günlerce yanmıştı. Gururlu kalesi bir çöplüğe dönüşmüş, kendisiyle trajik bir şekilde alay eder hale gelmişti.

Hyll Mabedi zarar görmüştü ama Fýredel bir kısmını ayakta bırakmıştı. İnsanlar dışarıdaki küllerin içinde toplandı. Şehrin içinden geçerken Glorian Berethnet için ayrıldılar.

Kısrağı kişnedi. Arka ayaklarının üzerine örttüğü pelerini Inyscan gülünün kırmızısıydı. Küllerin karına karşı, İsimsiz Olan'ın meydan okuyan bir hatırlatıcısıydı - gelişinin değil, yenilgisinin. Inys yine de hizmetkârlarının eline düşebilirdi ama gökyüzünde kırmızı kanatlar olmayacaktı. Sadece kraliyet kanının kırmızısı vardı, onu zincire vuran kan.

Atın yüzünde çelik zırh vardı. Hraustr Hanesi'nin gümüş anahtarları atın ağır siyah kaputunu süslüyordu ve babasından kalan kılıç kalçasında asılıydı. Kısrağı mabedin merdivenlerinden yukarı doğru mahmuzladı ve attan indi. Duvarın bir kısmı burada yıkılmıştı, bu yüzden hepsi içeriyi, kararmış ama sağlam kalmış eski bir tahtı görebiliyordu.

Tahta doğru yürürken Glorian yavaşladı, soğukluk çiçek açmıştı. *Sadece birimiz o kadar uzun yaşayacağız.*

Şu anda rüya görüyor olamazdı. Ses o kadar uzaktı ki zar zor duyabiliyordu - ama uyanık zihninde duyuyordu. Ama Baş Sancaktar ona başını sallıyordu ve o da ona doğru ilerlemeye devam etti, sessizleşene kadar yankıları bastırdı.

Bir şekilde tahta ulaşmayı başardı. Halkının önünde Glorian hak ettiği yeri aldı ve Baş Sancaktar başına bir taç indirdi - altın dişler gibi çivili, bir savaş tacı.

"Glorian, bu ismin üçüncüsü, Berethnet Hanesi'nin kızı, Hróth Prensesi, Aziz'in gerçek soyundan gelen," diye bağırdı Baş Sanctarian herkesin duyması için, "Şimdi seni Inys Kraliçesi, onun tahtına oturacak yirminci kişi, Erdemliliğin başı - Glorian Shieldheart olarak taçlandırıyorum.

Glorian onun kollarını kavradı ve önünde diz çöktüler.

Güneşin karanlık ışığına doğru yürüdü ve atına tekrar bindi.

İnsanlar ona baktı - bitkin ve kederli ama canlı.

"Huzurunuza geldim," dedi Glorian, "aranızda Inys'li bir kadını. Annem kraliyet soyundan geliyordu ama babam Bringard'da yoksulluk içinde doğmuş, piç bir çocuktur. Savaş çağırdığında, cevap verdi - özgürlük için, adalet için. Bana da aynısını yapmayı öğretti.

Yıkıntıların arasından duman kokusu taşıyan bir rüzgâr geçti.

'Inys'in iyi insanları,' diye seslendi Glorian, 'bu babamın Kuzey'de kazandığı gibi bir savaş değil. Topraklarımızı kasıp kavuran hastalığa karşı kalkanlarımızı kaldıramayız ya da postu demir olan bir düşmanla demir kılıçlarla savaşamayız. Hepimiz Aziz'in savaşçıları olsak da, yenmemizi istemediği bir orduyu öldürmeye çalışırken onun için boş yere öldüğümüzü görüp gülümsemeyecektir. Cesur olsak da, biz Inysh'ler aynı zamanda ılımlıyızdır. Tedbirsiz, korkusuz cesaretin başka bir adı da ahmaklıktır. Kazanmak isteyen bir savaşçı gücünü ne zaman saklayacağını bilir.

Babası ona gülümsüyordu, yüzü sudan gelen ışıkla gölgelenmişti.

"Dostlarım, bu bir sınav. Glorian sesini yükseltti: 'Bu ateşten yeni bir dünya *doğacak*, ama şimdilik beklemeliyiz - Aziz'in günahlarımızı temizlemesini ve ruhlarımızdaki erdemi yargılamasını beklemeliyiz.

Şimdilik. Yine de, savaşmamız gereken, hayatta kalmanın tek yolunun çelik olduğu bir zaman gelirse, senden savaş alanında bana katılmanı isteyeceğim - ve karşılığında, sana söz veriyorum, seni İsimsiz Olan'dan koruması için bitmeyen asmanın meyvesi olan bir Inys Prensesi vereceğim. Onu şimdi ben taşıyorum; rahmimde büyüyor - Sabran, bu ismin yedincisi!

Bu sefer zaferle kükrediler. Glorian arkasında, Prens Guma'nın başının arkasına baktığını hissedebiliyordu.

"Çağırdığımda gelecek misin?" diye bağırdı kılıcını kaldırarak. "Inys için, Aziz için, benim için savaşacak mısın?

"Kalkanyürek," diye bağırdı biri ve muhafızlar kalkanlarına vurarak hepsi bu çığlığa katıldı. "Kalkanyürek!

Shieldheart.

Kalkan

Yürek.

Shieldheart.

77

Kuzey

Göğsü yanıyordu. Denizdeki tüm suyu yutmuştu ve aniden uyandı - şimdi Halgalant'ta, Aziz'in salonunda. Elbette bu sefer buna sahip olabilirdi. Bu son olsun.

Göksel sarayı rüyasında gördüğünde, her zaman sıcak olmasını ummuştu. Bunun yerine, yakınlarda bir ateş hışırdamasına rağmen vücudunda derin bir ürperti vardı. Gözlerini açtığı anda kendini topak topak bir yatakta, göğsünde bandajlarla buldu. Sargıların altında derisi yanıyordu.

Anılar çatlak bir ayna oluşturdu: Nefretin yuttuğu bir savaşçı wyrm'e, ona saldırıyordu. Göğsünü kesen büyük kılıç. Vargoy'un Karlsten'ini ezen pullu bir post.

Bir el alnını okşadı. Yatağının başucundaki taburede oturan bir kadına aitti.

Elli yaşlarında olduğunu tahmin etti, belki biraz daha genç ya da yaşlıydı. Sık siyah bukleleri neredeyse geniş omuzlarına kadar uzanıyordu, griyle dalgalanıyordu ve teni sıcak koyu kahverengiydi, yakası ve burnu çilliydi. Dudaklarının yayında, bir okçunun tam tutacağı yerde tek bir tane vardı. Pantolonun içine sokulmuş yakalı keten bir gömlek giymişti.

"Kimsin sen? Wulf kısık sesle söyledi. Kadının bakışları adamın yüzünde şefkatle geziniyordu. "Hróthi mi yoksa Inysh dili mi konuşuyorsun?"

"Hiçbirini.

Sözler, altın sarısı saçları uzun bir örgü halinde olan, uzun boylu, solgun bir kadından geliyordu. Gri yünden bir elbise giymiş, kalçasına kadar kilimlenmiş, dana derisinden pantolonu ve kürklü çizmeleri görünüyordu.

"Lasia'dan geliyor," dedi odaya girerken, "ve Inysh dilinin sadece bir kısmını öğrenmiş. Gelip adamın yatağının kenarına oturdu. "Sen Wulfert Glenn olmalı s ı n .

Bu kadın Inysh dilini konuşuyordu. Kırk yaşından daha yaşlı olduğundan şüphe etmesine rağmen, o nadir yaşlanmayan yüzlerden birine sahipti.

"Evet. Wulf dudaklarını ıslattı. "Beni tanıyor musun?" "Pek çok şey bilirim.

"O zaman Thrit'in nerede olduğunu biliyorsundur.

'Arkadaşın dışarıda nöbet tutuyor. Biz Járthfall'daki karakoldayız,' dedi. 'Biraz dinlenebilmen için durduk. Aldığın yaralardan biri göğsünün derinliklerine girmiş.

"Karl. Başka bir anısı aklına geldi. "O kadınlar. Bir wyrm'e binmişlerdi.

"Huzur, Wulfert. Her şey yolunda. Sanki kalbinin sesini duyabiliyormuş gibi sakinleştirici bir elini onun omzuna koydu. 'İkisi de gitti. Canavarları da öyle.

Onun dokunuşu tuhaf bir his uyandırdı. Onu daha önce hiç görmediğinden emin olsa da, bir şeyler tanıdık geliyordu. Diğer kadın gözlerini bir kez olsun ondan ayırmamıştı.

"Sanırım siz akıncılersınız," dedi Wulf, odada silahlarını ararken. "Yiyecek peşinde miydiniz?

'Hayır, gerçi buradaki erzak yolculuğumuz için faydalı olacaktır. Benim adım Canthe. Ve bu da,' dedi kule başı, 'Tunuva Melim. O senin annen, Wulfert.

Wulf Tunuva'ya baktı ve Tunuva da ona baktı. Kalın kirpikleri nemliydi.

"Armul," dedi çok yumuşak bir sesle.

Wulf onun ses tonundaki anlamlılığı sezdi. Bu ona doğduğunda verilen isim olmalıydı.

"Bu doğru olamaz," dedi. "Ben Inys'te bulundum.

Yine de inandırıcı bir benzerlik gördü. Aynı yüksek elmacık kemiklerini, aynı çeneyi ve güçlü çeneyi paylaşıyorlardı ve gözlerinde de belirli bir benzerlik vardı.

"Evet," dedi Canthe. "Tunuva uzun zamandır senin öldüğünü düşünüyordu. Ellerini kucağında kavuşturdu. 'Ben de senin gibi Inysh'im ama aynı zamanda bir gezginim. Uzun zaman önce seni Langarth'ta evlat edindiğin ailen Glenn'lerle birlikte gördüm. Yıllar sonra Tunuva ile tanıştım ve ipuçlarını birleştirdik. Hemen seni bulmak için yola çıktık.

"Beni bulmak için. Dünya yanarken.

"Tuva tam da bunu yapmak için ateşin ve vebanın içinden geçti, Wulfert.

Wulf tekrar Tunuva'ya baktı. Onun alnına kazınmış, gözlerinin karanlığından süzülen, yüzüne bakmanın neredeyse acı vereceği kadar çıplak olan keder ve umudu görebiliyordu.

Düşünceleri bir pelerinden koparılmış, düzensizlik içinde çözülen bir iplikçik gibiydi. Çapalarını yüzünde buldu, her ayrıntıya yapıştı: burnundaki ve kulak memelerindeki boş piercingler, şakağına yakın silik bir doğum lekesi, çizgilerin yerleşmeye başladığı yerler. Şimdi üzgün ve yorgun görünse de, ağzının köşelerinde küçük çukurlar gülümsüyordu.

Annesine bakıyordu. Onun bir annesi vardı. Bunca yıl sonra, hep hayal ettiği gibi onu aramaya gelmişti.

"Wulfert," dedi Canthe, "açıklama yapmak için zamanımız olacak.

İşaret parmağına altın bir aşk düğümü yüzüğü takmıştı. Eski görünüyordu. *Altın*, diye düşündü, uzaktan. *Soylular için*.

Tunuva'yla tekrar karşılaştığında yanağında bir kas sıkıştı. "Şimdi bir açıklama istiyorum," diye zorladı. "Beni koruyacak bir kurttan başka kimsem yokken ormanda nasıl yalnız kaldığımı sor ona. Neden lanetli olabileceğimi düşünerek yaşamak zorunda kaldığımı sor.

Tunuva'nın Inysh'i olmasa bile, onun acısını duyduğu açıktı. Yüzünde acı okunuyordu. Canthe tercüme etti ve kadın yumuşak bir sesle cevap verdi.

Onu anlamayı diledi. Ne zaman ilk ailesiyle tanışmayı hayal etse, onları bir boğaz daha doyuramayacak kadar fakir Inysh'ler olarak hayal etmişti. Bir kez bile başka bir yerden gelmiş olabileceğini düşünmemişti. Bir kez bile böyle dinç ve güçlü bir kadın hayal etmemişti.

'Wulf, üzgünüm,' dedi Canthe, 'ama Tunuva'nın Inys'e nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikri yok. Kaçırıldığını düşünüyoruz. Sana bildiği her şeyi anlatacaktır ama bu senin açmanı istediğin derin bir yara. Wulf ona sert bir şekilde başını salladı. "Şimdilik, neden bu kadar doğuya gittiğinizi sorabilir miyim?

"Thrit ve ben Hróthi'leri bu ileri karakoldan eve getirmek için gönderildik. Ayağa kalkmaya başladı. "Sauma ve Karl, diğerleri. Onları gömmek zorundayım.

Karlsten'in kırık dökük halini ya da Sauma'nın lekeli ellerini düşünmemeye çalıştı. Vebanın deriden sızıp sızmadığını merak etti, bu yüzden iskeletlerin bile kırmızı parmak kemikleri olacaktı. Şimdi lithlerinde sadece iki kişi vardı. *Eydag, Vell ve Regny, ölüler*, diye tısladı Karlsten kulağına, sanki Halgalant'ın kendisinden geliyormuş gibi ve tek ortak noktaları Wulfert lanet olası Glenn'di.

Canthe, "Arkadaşlarınızı buradan çok da uzak olmayan bir mağarada çoktan toprağa verdik," dedi.

"Onlara dokundunuz mu?

'Çıplak ellerimizle değil... ama veba cadılarda kök salamaz. Sanırım sen de değilsin.

"Cadı olduğunu kabul ediyor musun?"

"Ne olduğumuzu anlatmak için bildiğin tek kelime bu - ama başka kelimeler de var Wulfert. Sana öğretebiliriz.

Wulf gözlerini kıstı.

"Tunuva seni Güney'e götürmek, nereden geldiğini göstermek istiyor," dedi Canthe, sesi nazikti. 'Sana aileni ve amacını anlatacak - seni Kül Denizi'nde soğuk bir ölümden koruyan mirası. Senin her zaman korktuğun parçanı.

"Benim hakkımdaki her şeyi nereden biliyorsun?"

Ben Inysh'im. Elbette cadı olayını biliyorum.

"Seninle gelemem. Hraustr Hanesi'ne yeminliyim," dedi Wulf sertçe. "Einlek Kral'ın hepimizin kılıçlarına ihtiyacı var.

"Tunuva büyük bir savaşçıdır. Sana wyrmlerle nasıl savaşılacağını ve onları nasıl öldüreceğini öğretebilir. Hróth'a daha da büyük bir güçle dönebilirsin. Canthe kaşlarını kaldırdı. "Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Wulf derin bir nefes aldı. Er ya da geç Einlek karakoldan haberdar olacak ve kendisinin de ölümler arasında olduğunu düşünecekti.

Eğer giderse, neden kendisinin hayatta kaldığını ve diğerlerinin öldüğünü nihayet anlayabilirdi. Hayatı boyunca aradığı cevapları öğrenecekti. Bu ihtimal onu hem cezbediyor hem de aynı ölçüde ürkütüyordu.

Tunuva ilk kez Inysh dilinde konuştu.

"Lütfen gel," dedi sessizce. "Sana anlatacağım.

Onunla ilgili bir anısı vardı. Kafasında tam olarak bir resim değil, ama bir his - fundalıkta koşarken onu tedirgin eden aynı his. Onu çevreleyen bir aşk. Alçak, sakinleştirici bir ses ve güneş ışığında bir kahkaha. Bunlar ona aitti.

Ağzının kenarına tuz kaçmıştı. Bunu gören Tunuva başparmağıyla yanağını okşadı.

"Armul," dedi tekrar, fısıltıyla.

Einlek'in ona ihtiyacı vardı. Thrit'in ona ihtiyacı vardı. Ama Tunuva ona ikinci kez bu isimle seslendiğinde yenilgiyi kabul etti. Onunla gitmek zorundaydı - nihayet yirmi yıldır kendisinden saklanan hikâyeyi duymak için. Hayatı boyunca peşini bırakmayan sırrı.

Bunu kendine borçluydu. Eğer gerçekten kollarından çalındıysa bunu Tunuva'ya borçluydu. Bunu Glorian'ın içindeki çocuğa borçluydu, içindeki lanet ya da armağan her neyse ona miras kalabilirdi.

"Beni nereye götürmek istiyorsun?" "Lasía'ya," dedi Canthe. "Gerçeği görmek için.

Furtia Stormcaller yere yığıldığında karakol iki gün geride kalmıştı. Dumai eyerden kayarak onun başına doğru yürüdü. Uykusuzluktan kendi kafatası da ağrıyordu; yüzünün bir tarafı şişmişti. En azından belindeki kanama durmuştu.

Furtia dilini karın üzerinde gezdirdi. Kuzeyliyi körü körüne ezdiği pençelerine kan bulaşmıştı ve koyu renkli pul parçaları kırmızı alevle yeniden şekil değiştirmiş, erimiş ve çarpılmıştı. Vadiden kaçtıklarından beri tek kelime etmemişti.

Dumai onun önünde diz çöktü ve başını saygıyla eğerek pençesine dokunmak için uzandı. Zihnini yeniden tanrılara açması gerekiyordu ama şimdi korkuyordu, rüyalarına hangi zehrin damlayacağını bilmiyordu. Zihnindeki suların donmasını sağlamalı, herhangi bir sesin girmesini engellemeliydi.

"Yüce olan," dedi, yavaş ve net, "lütfen, mızrağı çıkarmaya çalışmama izin ver. Tuzlu bir huff saçlarını yüzünden geriye savurdu. "Furtia, iyileşmen gerek.

Ejderhadan sis kıvrıldı. Acı onu yenmiş olmalı ki sonunda kocaman başını yere indirdi. Dumai mızrağı tuttu ve tüm gücüyle ona saldırdı. Furtia tısladı, tepesi ezildi ve sıkıştı ve burnundan kan damladı.

Dumai bir nefes verdi. Nikeya gelip sapı kavradı ve birlikte çekip çıkardılar. Gerisi nihayet serbest kaldığında, ikisi de bir yığın halinde karın içine düştü.

"Bunun daha kötü olmasının tek yolu," dedi Nikeya sis püskürterek, "bir wyrm ortaya çıkıp bizi yerse. Furtia kendini salladı, mızrağa doğru hırladı. "Plana benzeyen bir şeyiniz var mı?

Furtia başını tekrar yere koydu ve gözlerini kapattı. Dumai ona yaslandı, karnı ağrıyordu. 'Bir dağ ya da göl bulmalıyız. Deniz en iyisi o l u r d u , ' dedi, nefesi önünde donarak, 'ama ona yakın bir yerde olduğumuzu sanmıyorum.

"Buzul eriyip bir göle dönüşür, değil mi?

"O yoldan geri dönemeyiz. İçlerinden biri wyrm ateşi çıkarabilecekken olmaz.

"Furtia'yı saymazsak altı kişi buzda karşılaştı. Nikeya onu okşamak için uzandı.

"Elçiniz hangisiydi?

Dumai yutkundu, boğazı düğümlendi. "Bana saldıran. Solgun kadın,' dedi güçlkle. "O olmalıydı, çünkü beni tanıyordu, ama ... rüyalarımındaki gibi değildi. Beni buraya o çekti. Ben her zaman

"Tanrıların bana bir hediyesi olduğunu düşünmüştüm ama sözleri beni içine çeken bir kancaydı.

"Tanrılarımızın onlara hizmet eden kelebek ruhları vardır. Üstat Kiprun her şeyin bir eşi ve zıddı olduğunu söylemişti. Belki Wyrn'lerin de bizi kandırmak ve yanlış yönlendirmek için gönderilmiş ruhları vardır. Nikeya Dumai'nin önünde diz çöktü ve ceketinden düğümlü bir şal çıkardı. "Bunu o istedi, değil mi?

Dumai onun sargıyı çözüp taşı ortaya çıkarmasını izledi. Furtia uykusunda kıpırdandı. "Bunun hakkında ne biliyorsun?

Nikeya'nın yüzünde Dumai'nin daha önce hiç görmediği ve anlamadığı bir ifade vardı. "Denizi yükseltebilen mavi bir taşla ilgili eski bir hikâye duymuştum," dedi taşı ters çevirerek. "Onu Tonra'dan mı aldın?

"Bunu bana neden soruyorsun?

"Çünkü onu almak sana düşmezdi. Elbette bir tanrıbilimci daha iyi bilir," dedi Nikeya, kaşları çatılmış bir halde. "Bir ejderhanın mezarından kemik ya da bir cenaze teknesinden eşya çalar mıydın?

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Dumai taşı ondan geri aldı. Furtia tekrar seğirdi. "Kanifa onu almamı söyledi. Ona bakmam için bana güvendi, senin bakmaman gerektiği gibi. Çenesini kaldırdı. 'Sana açıklama yapmak ya da kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim - sen ki asla senin olmayan bir şeyi almaktan bahsetmeye cüret ediyorsun. Bir öpücük seni benim eşim yapmaz.

Nikeya irkildi.

"Hayır," dedi. "Elbette yapmaz. Ne de olsa ben sinsi bir Kuposa'yım, sen ise mükemmel bir Noziken. Ayağa kalktı. "Nehre dönüş yolunu bulmalıyız, Majesteleri.

Eyerine dönerken Dumai alnını dizlerine bastırdı, pişmanlık içini kemiriyordu. Nikeya'ya karşı zalim olmak istememişti. Furtia uykusunda onu en nazik şekilde dürtmüştü ama yanında bir tanrı olsa bile kendini hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemiştir.

En azından eldiveninin içine sıkıştırılmış bir taş vardı. Yolculuğu için gösterebileceği tek şey buydu.

Dumai, kocaman bir gözünü aralayan Furtia'ya dokunarak, "Harika biri," dedi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Onu havaya kaldırdı. Furtia onu kokladı, pullarının altında ışık parlıyordu.

Yıldız bunu döktü. Sular tarafından yutulmuş olmalıydı. Kelimeler Dumai'nin zihnine yerleştirmeye çalıştığı buzu kırarak ani bir baş ağrısı yarattı. *Büyük ve korkunç bir güce sahip.*

Onu kullanamam.

Çok uzak bir yerden içiyor. İçiyor, bağlıyor ve uyumuyor. Furtia onu bir kez daha kokladı. *Verecek çok az şeyi var, ama bana şarkı söylüyor. I*

Ben bir yıldızım, bu da öyle - ve sen de öylesin. Kuyruğunun ucunu ona dokundurdu ve çekirdeğindeki beyazlık minik bir ay gibi parladı. Ellerinde daha da soğurken Dumai sis soludu. Bununla daha güçlü olacağız, toprak çocuk. Bizi tuzlu sulara geri götürecek; bizi eve götürecek.

78

Kuzey

"Hâlâ hoşuma gitmiyor Wulf," dedi Thrit.

Eldyng yakınlarındaki taş döşeli bir sahilde durdular, Thrit çantasını omuzlamıştı. "Bunu konuşmuştuk," dedi Wulf sessizce.

Aslında bu konuyu sahil boyunca terk edilmiş bir kayığın küreklerini çekerken tartışmışlardı - bir küreği annesi, diğerini de Inysh kadını Canthe tutuyordu. Thrit'e bir açıklama öneren o olmuştu ama bu pek de iyi karşılanmamıştı ('Açıkçası tüm bunlar bir tarikatın kokusunu taşıyor ve Wulf'un buna yaklaşmaması gerektiğini düşünüyorum'). Thrit'in onlarla gidemeyeceğini açıklamış, bu da biraz daha tartışmaya neden olmuştu.

'Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum. Ben de anlıyorum. Thrit burnunun içinden iç çekti. "Ama geriye bir tek ikimiz kaldık.

"İşte bu yüzden benden uzak durmalısın.

"Yine mi bu? Thrit onun ensesini kavradı. "Dinle. Karlsten öldü çünkü farklılıkta tehlike gördü. Bunu o kadınlarda gördü; ejderhalarında gördü. Bazı insanlar başkalarına kötü demeye *ihtiyaç duyar*, böylece kıyaslandıklarında saf ve doğru görünebilirler ya da kendileri için gizledikleri aşağılamayı temizleyebilirler. Karlsten buna boyun eğdi. Sonunda bu onu yuttu.

"İyi biri olabilirdi. Hatırlıyorum.

"Çürük doğduğuna ya da bir şeyin onu çürüttüğüne inanıyorum. Her iki durumda da o bir ahmaktı - ama dünya farklı olsaydı bunun bir faydası olabilirdi. Birbirimizi inançlarımızdan ya da inançsızlıklarımızdan dolayı hor görmeyerek başlayabiliriz,' dedi Thrit, ağzı acı bir şekilde titreyerek, 'ama belki de bunun için çok erken. Belki de dünyanın sonu gelecektir.

"Evet. Wulf durakladı. "Onun gerçekten bir ejderha olduğunu mu düşünüyorsun?

"Dediğim gibi, en son bir ejderha görmeyeli yüzyıllar oldu.

"Tunuva'ya saldırdı.

"Biliyorum. Thrit suratsız görünüyordu. "Büyükannem ve büyükbabamın anlattığı hikâye bu değil.

Dalgalar gergin bir sessizliğin çökmesini engelledi. Wulf önündeki uzun ve bilinmeyen yolu düşündü.

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Eldyng'de mi kalacaksın?

'Sanırım Inys'e gideceğim, eğer Einlek izin verirse. Birinin Yscali kafirinin dişlerini Kraliçe Glorian'a geçirmediğinden emin olması gerek.

'Müsait olduğumda seninle orada buluşuruz. Kendine iyi bak, Thrit.'

"Wulf-

Thrit tereddüt ederek onun kolunu sıktı. Tutuşu önce sert, sonra daha yumuşaktı. "Thrit? dedi Wulf, Thrit'in onu çenesinden tutup öpmesi için.

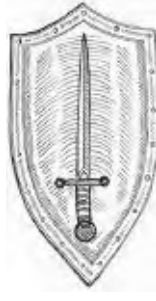
Dudakların hızlıca birbirine değmesi neredeyse tek bir nefeste gerçekleşmişti. Wulf'un öpücüğün yumuşaklığını ve sıcaklığını hissetmesi için yeterli zamanı vardı. Wulf daha gözlerini kapatamadan, hatta az önce ne olduğunu bile anlayamadan, Thrit bir adım geri çekildi ve kendi cesaretinden dolayı sarsılmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi gergin bir kahkahayla. "Sık sık ima etmeye çalıştım ama-" Boğazını temizledi. "Bunu şimdi yapmasaydım ve sen kendini öldürseydin, kendimi asla affetmezdim.

Wulf konuşması gerektiğini biliyordu -belki de hayatı boyunca konuşmaya hiç ihtiyaç duymadığı kadar çok- ama tek yapabildiği gözlerini dikip bakmaktı. Dilini uyandırdığında, Thrit kendi kendine küfürler mırıldanarak sahili yarılamıştı.

"Thrit," diye seslendi, kurak bir karga gibi boğuk bir sesle. Thrit hemen durdu. 'Geri geleceğim. Sakın ölme.

Wulf çok uzaklarda, tatlı ve beklenmedik bir gelecek gördü. Sonra arkasını döndü ve geçmişine doğru yürüdü.

79

Batı

Harmur Geçidi kapalı kalmaya devam etti ama artık hiçbir asker onu savunmuyordu. Atlarını Edin Körfezi'nin sığılıklarında çekerek kilitli kapıların etrafından yüzdüler.

Ersyri tarafına ulaştıklarında, Tunuva kumun üzerine diz çöktü ve parmaklarının arasında toplayarak çölün kokusunu içine çekti. Güneye geri dönmüştü. Her geçen gün onu evine biraz daha yaklaştırıyordu.

Her şeyi içine çeken Wulfu izledi. Ufka kadar kumla kaplı böyle bir yeri hiç hayal etmemiş olmalıydı. Onunla haftalarca yolculuk ettikten sonra bile Tunuva yüzüne bakmaktan kendini alamıyor, ifadesinde başka bir değişiklik, kaçırdığı bir ayrıntı olmasını umuyordu.

Bazı yönlerden Meren'e benziyordu: kalın sert kaşlar, kemikli bir burun. Bunları çocuklarında tekrar görmek acı veriyordu - ama Wulf da Meren'di. Aynı dar kulakları, aynı elmacık kemiklerini, çeneyi ve çeneyi paylaşıyorlardı. Gözleri Tunuva'ya hem kendisini hem de öz annesi Liru'yu hatırlatıyordu.

O artık beslediği, salladığı ve uyutmak için şarkı söylediği gülümseyen çocuk değildi. Hayır, bu gözler korkunç zorluklardan bahsediyordu. Beklediğinden daha sessizdi - ama o da çekingencilik eğilimindeydi. Meren daha dışavurumcuymdu, kahkahalarında olduğu kadar hareketlerinde de özgürdü.

Çocukları Selinyi konuşmayı öğrenmiş olmalıydı. Bunun yerine Wulf'a Hróthi'nin sert dili ve kuzey Inys'in inişli çıkışlı tonu öğretilmişti. Her uykuya daldığında Canthe Tunuva'ya biraz daha Inysh öğretiyordu ama birkaç cümle onu akıcı konuşur hale getirmiyordu.

Büyüdüğü evde hiç annesi olmamıştı. Tunuva rahatladığı için utanıyordu. Yerini bilmek ona çok daha fazla acı verebilirdi.

çoktan doldurulmuş.

"Bu da ne? dedi Wulf. Elini yanındaki baltaya götürdü. "Canthe, o bir dişi aslan mı?

Tunuva onun görüş alanını takip etti. Orta mesafede, soluk bir şekil toz kaldırıyordu.

"Hayır, çok daha iyi," dedi Canthe sıcak bir sesle. "Bu Ninuru.

Tunuva'ya ulaştığında, ichneumon onu ayağa fırlattı ve yüzünü çiğ çiğ yaladı. Tunuva kollarını arkadaşına doladı. "Nin," dedi gülerek. "Nereden biliyordun?

"Beni sen besledin. Ninuru onu bir kez daha yaladı. "Sen gittin.

"Biliyorum. Tunuva yüzünü şık beyaz kürküne bastırdı. "Özür dilerim, tatlım. Bir daha gitmeyeceğim. Bizi eve götürecek misin?

Ninuru kendisine şaşkınlıkla bakan Wulf'a baktı. Tunuva'ya

'Senin gibi kokuyor,' dedi.

80

Doğu

Tanrılar uyandıklarından beri üzerlerinde kalın bir uyku sisi taşıyorlardı. Mavi taş bunu söküp attı. Dumai onu pullarına bastırırken, Furtia **b i r** vadide, Kuzey Hüran kampının kalıntılarıyla dolu koyu siyah bir gölün kokusunu almış ve buzda bir delik açmıştı.

Suya daldığında, ibiğindeki yara iyileşmeye başlamıştı.

Uzun uykular arasında onlara gümüş balıkları yakaladı.

Dumai Nikeya ile sadece gerektiğinde konuşuyordu. Nikeya bir kez olsun iyiliğe karşılık verdi. Göl kenarındaki ormanda saatlerce kayboluyor, kalan geyik ve kuşları avlıyordu. Geri döndüğünde sessizce derisini yüzüyor ve kızartıyordu ganimetlerini, gözlerinde kıvılcım yoktu.

Uyumak için her uzandıklarında, Dumai ondan af dilemek istedi.

Her seferinde, inatçı gurur kelimeleri boğdu.

Böylesi daha iyiydi. Rüyasındaki sese güvenmişti ve o ses ona ihanet etmişti. Bu, Nikeya'ya da güvenmemesi gerektiğini hatırlatan keskin bir hatırlatmaydı. Öpücüğü ne kadar tatlı olursa olsun, o bir gümüştü.

Hayatını kurtarmış olması önemli değildi.

Artık önemli olan tek şey Seiiki'ydi. Bu yolculuk korkunç bir hataydı.

Yedinci gün Furtia uçabilecek kadar iyileşti ve Kuzey'i arkalarında bıraktılar. Ejderha onları Kırık Koridor'dan geri götürdü, sonra da eve dönüş yolunu bilerek On İki Göl İmparatorluğu'nun kıyılarını takip etti. Dumai uykuya daldı ve çıktı. Fiziksel yaraları iyileşiyordu ama yine de onu yoruyordu.

Kız kardeş mi?

Dumai aradaki yolun yarısında uyandı. Yorgunluğu zihninin karanlık buzlarını yumuşatmış, dışarıdan gelen bir sesin tekrar akmasına izin vermişti.

Bana hâlâ abla demeye cüret mi ediyorsun?

Anlamıyorum. Nefesi göğsünde düğümlendi. *Uzun zamandır konuşmuyordun. Sesin olmadan kendimi yalnız hissettim.*

Beni bir daha kendininkiyle kandırmayı düşünme. İlk kez dereye sırtını döndü. *Benden daha fazla bir şey alamayacaksın.* Düzenbaz cevap veremeden kendini silkeledi, gözyaşları yanaklarında soğuktu. Bir gün ihaneti düşünüp ağlamayabilirdi.

Büyük İmparatoriçe onu hayalpereste bağlayan şeyi nasıl keseceğini biliyordu.

Bunu hemen yapmalıydı.

Güneş Denizi'ni koyu bir sis kaplamıştı. Bir kıyı şeridine dönüştüğünde Dumai ona doğru baktı. Adanın üzerine yığılan ve gün batımını boğan dumanı daha görüş alanına girmeden hissetti ve kokusunu aldı.

Seiiki yanıyordu. Öyle bir öfkeyle yanıyordu ki alevler kendi rüzgârını ve bulutunu yaratıyordu.

Dumai bir geyik sürüsünün kükreyen bir ışık duvarından kaçışını izledi. Postu alev alev yanan tek bir kurt gördü. Sıcak kül, iç organlarının tadını alana kadar öksürmesine neden oldu. Eyerin yan tarafına eğildi ve bir çayırdaki iki ejderha gördü, kırılmış ve ölüme karışmışlardı.

Hayır.

Nikeya kendi kuru öksürüğüyle uyandı. Yangını görünce koluna vurarak hafif bir ses çıkardı.

Şimdi de alttaki ateş, şişmiş toprak geliyor. Furtia günler sonra ilk kez konuştu. Kara dumanın içinden geçerken arması titredi. *Yıldız henüz ağlamadı, toprak çocuk.*

Biliyorum, yüce kişi. Dumai yutkundu, gözyaşları yeniden akmaya başladı. *Biliyorum.*

Wyrmler Seiiki'de uzun süre kalmamış olmalı. Sahili geçen Furtia, zarar görmemiş tarlaların ve ağaçların üzerinden uçtu. Aşağıda insanlar başkente doğru kaçıyor. Dumai, Furtia Antuma'nın görüş alanına girdiğinde bunun nedenini anladı. Aralarında Gümüş Tukupa'nın da bulunduğu birkaç ejderha Ipyeda Dağı ve Rayonti Havzası'nın etrafında bir koruma çemberi oluşturmuştu.

Furtia onların arasından saraya doğru süzüldü ve sarayın ana avlusuna indi. Dumai yere düştü.

Yürüyüş yolları hızla geçti. Birkaç saray mensubu dışarıdaydı, ağızlarına ıslak bezler bastırmışlardı ama Dumai onlara aldırmadı. İç Saray'a ulaştığında durdu ve Nikeya'ya yetişmesi için zaman tanıdı. Muhafızlar zırhlarının altına gri tunikler giymiş, yüzlerinin alt kısmına demir ve deriden maskeler takmışlardı.

"Geri çekilin. İçlerinden biri kılıcına uzandı. "İç Saray mühürlendi.

"Babam nerede?

"Prenses Dumai," dedi bir diğeri, gözleri maskenin üzerinde şok olmuştu. "Yaşıyorsun.

Neden olmayayım ki?

"Nehir Lordu'nu görmelisiniz. Kendisi Taht Salonu'nda," diye boğuk bir cevap geldi. Dumai o yöne doğru yürüdü, ancak birinin "Yüce Kwiriki, şimdi ne yapmalı?" diye mırıldandığını duymadan önce değil.

Nikeya onu takip etti. "Dumai," dedi, "gri sarayda yas tutmak içindir. Dumai ağzını sıkıca kapattı. "Majesteleri-

"Sakın söyleme.

Taht Salonu'na doluşan soylular, suyun loş yansımaları tarafından izleniyordu. Dumai onların arasına daldı. Aralarına kimin girdiğini fark ettiklerinde, mırıldanmaları gevezeliğe dönüştü ve yol açmak için ayrıldılar, böylece Gökkuşağı Tahtı'nı görebildi.

Tahtı ve üzerinde oturan kız kardeşini.

Suzumai soluk gri katlar giymişti. Üzerini örten manto neredeyse siyahtı, başında gümüş bir taç sallanıyordu ve saçları beline kadar taranmış, dans eden incilerle doluydu. Dumai'yi görünce nemli kürklerine, dağınık saçlarına ve yüzündeki morluklara baktı.

"Suzu," dedi Dumai, aynı şaşkınlıkla.

"Prenses Dumai," diye tanıdık bir ses geldi, kız kardeşi daha tek kelime edemeden. "Siz olabilir misiniz?

Dumai kaskatı kesildi. Onu tahtın yanında, kız kardeşinin yanında bir gölge olarak fark etmemişti.

"Evet, benim. Ve sen, Nikeya,' dedi Nehir Lordu, yüzü bir rahatlama resmiydi. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Deniz kabuklarından küçük bir taç takmıştı. "Yüce Kwiriki'ye şükürler olsun.

"İkimiz de çok iyiyiz baba. Nikeya Dumai'nin yanına geldi, saray kıyafetini bir kılıf gibi üzerine geçirdi. 'Ama bu gerçekten de rahatsız edici bir manzara. İmparator Jorodu nerede?

Soru salonu kapladı ve her fısıltıyı susturdu.

'Trajedi sarayımızı vurdu. Bir grup katil taşralı saraya sızdı," dedi Nehir Lordu, sesi mutlak sessizliği bozarak. 'Onlar

Kıyıdaki bir hastalık salgını için intikam talep ediyorlar - elleri kırmızıya çeviren ve kanı kaynatan bir hastalık. Bu hastalığın bir Lacustrine gemisiyle geldiğine ve size bir arbalet getirdiğine inanıyorlar, Prenses Dumai.

Dumai, "Eş Jekhen yardımım karşılığında bunu bana teklif etti," dedi. "Wyrmlerle savaşmamıza yardım etmek için.

'Ne yazık ki taşralılar kaba ve köylü bir zihniyete sahipler, tarlalarının ötesini pek düşünmüyorlar. Anakaradan gelen bir gemiyi gördüler ve çektikleri acılar için onu suçladılar. Bir isyan sırasında söküldü ve onu getiren Lacustrine askerleri öldürüldü.

"Ne? Dumai fısıldadı.

Görüş alanının dışında Nikeya onun bileğini acıtacak kadar sert bir şekilde kavradı.

'Muhafızlar onları indirene kadar, davetsiz misafirler İç Saray'a girmiş ve Majestelerine hastalık bulaştırmışlardı. Çok sıkı savaştı... ama o Gökkuşağının Oğluydu,' dedi Nehir Lordu ağır bir sesle. "Bedeni böyle bir acıya, böyle bir ateşe dayanamazdı.

Dumai Nehir Lordu ile kız kardeşinin arasına baktı, midesi onu bir tuzağa karşı uyarıyordu.

"Eminim bu büyük bir şok olmalı Prenses," diye iç geçirdi Nehir Lordu. "En içten taziyelerimi sunuyorum.

"Cesedine ne yapıldı?

"Yakmaktan başka seçeneğimiz yoktu," dedi kuzenlerinden biri. 'Bu hastalığın nasıl yayıldığını henüz bilmiyoruz. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Daha önce hiçbir Seiikinese hükümdarı yakılmamıştı. Bir nehir mavnasında, incilerle dolu bir yatağa yatırılmalı, denize sonsuza dek şarkılar söylenmeliydi.

"Hiçbir yerde bulunamadığınız i ç i n yakalanıp öldürüldüğünüzden korktuk," dedi Nehir Lordu ellerini sıkarak. 'Devlet Konseyi zor bir seçim yaparak veliaht olan kız kardeşinizi İmparatoriçe Suzumai olarak tahta çıkardı.

Her şeyi makul gösterebilirdi, gaspı bile. Gümüş dilinin hediyesi.

Dumai, "Ben bir ejderha binicisiyim - bir kadın, ilk doğan," demeyi başardı. Nikeya elini daha da sıktı. "Suzumai dokuz yaşında bir çocuk.

'Babanız da aynı yaştaydı ve kendisinden önce gökkuşağının pek çok çocuğu gibi görkemli bir hükümdardı. Hepimiz İmparatoriçe Suzumai'ye yardım etmek ve yol göstermek için buradayız. Senin de bize katılacağını umuyordum. Sesinde en nazik sitem vardı. 'Prenses, eski bir tanrıbilimci olarak, bizden gerçekten de tahta çıkmanın kutsal törenlerini çözmemizi mi istiyorsunuz?

Uyumsuz mırıltılar salonu doldurdu. Suzumai endişeyle yeni tebaasına baktı. "Özür dilerim Dumai," dedi. "Tahtınızı almak istememiştim. I

Öldüğünü sanıyordum.

"Hepinizin gördüğü gibi, ben yaşıyorum," dedi Dumai soğukkanlılıkla. Soğukkanlılığını korumak zorundaydı. "Babamın Danıştay'a bildirdiği gibi, büyükanneme özel bir ziyaret yapıyordum.

Yıllar süren çalışma ve planlama. Ailesinden geriye kalanların gizlice yürüttüğü tüm zemin çalışmaları birkaç gün içinde geri alınmıştı. İmparator Jorodu öldüğüne göre, gölge saray diye bir şey olamazdı.

Böylesine hassas bir zamanda ayrılmakla saf bir aptallık etmişti. Nikeya onu uyarmakta haklıydı.

"Artık döndüğünüze göre," dedi Nehir Lordu, "çok önemli bazı konulara değinmek istiyorum Prensese.

'Onları ele alalım. Buyurun lordum,' dedi Dumai. "Açık alanda.

"Nasıl isterseniz. Öncelikle, yaşınızın sizi yönetmeye hazırladığına dair inancınıza itiraz etmeliyim. Suzumai tüm hayatı boyunca sarayda yaşadı, siz ise hayatınızı bir dağda geçirdiniz. Seiiki hakkında özel bir bilginiz yok. Mozom Alph'a gittin ama Ginura'ya gitmedin.

"Baba," dedi Nikeya kahkaha atarak, "Furtia Stormcaller'ın Prensese Dumai'yi yolculuklarına çağırdığını biliyordur. Ondan tanrıları görmezden gelmesini ister miydin?

'Asla kızım, ama bu Seiiki'nin varisinin ihtiyaç duyduğu bir zamanda onu terk ettiği gerçeğini değiştirmez. Bundan korkarak yaşayamayız. İkincisi, bu kızıl hastalığın Seiiki'ye nasıl girdiği gibi hassas bir mesele var," dedi Nehir Lordu kibar bir tereddüitten sonra. 'Prensese, dünyaya yaptığınız yolculuklardan önce güvendedik. Ama şimdi değiliz. Bunu yapmak bana acı veriyor - ama Seiiki'nin iyiliği için yapmalıyım. Lütfen bize ellerinizi gösterir misiniz? Dumai sorgusuz sualsiz yaptı. "Ah. Parmaklarınız. Hastalık orada başlamıyor mu?

Sesler yeniden yükselirken Dumai kaşlarını çatı. "Lord Kuposa, on yaşımdan beri bu parmaklardan yoksunum.

"Bu halk arasında soru işaretlerine yol açacak Prensese Dumai," dedi Nehir Lordu, sanki tüm bunlar onu umutsuzluğa sürüklemiş gibi bir kez daha iç çekerek. 'Bu wyrmiler akıllarını korkuya kaptırmışlar. Kendi güvenliğinizi için bir kez daha Muysima'ya gitmeniz en iyisi olacağını düşünüyorum.

Dumai onun bakışlarını tuttu. "Orası sürgün yeridir.

'Bu doğru değil Prensese. Orası bir süreliğine güvende olacağınız, huzur bulabileceğiniz bir yer.

"Hayır," diye bağırdı Suzumai. "Büyükbaba, lütfen Dumai'yi göndermeyin. "Şimdi, Majesteleri-

"Lütfen. Birden gözyaşlarına boğuldu. 'O benim kız kardeşim, tek kız kardeşim. Onun burada yaşamasını istiyorum.

Nehir Lordu tahtın yanında diz çöktü.

"Majesteleri, emrinizdeyim," dedi. 'Prenses Dumai'nin kalması için bir yol bulabileceğimizi düşünüyorum. Bunun sizi rahatlatacağını biliyorum. Suzumai hemen başını salladı ve tacının titremesine neden oldu. 'Ama ablan büyük bir tehlike altında. Saraydan kaçmaya devam etmemeli. Naip olarak benim yerime saygı göstermeli ve itaat etmeli, yoksa kavgalar çıkar ve size her zaman hürmet göstermeli. Bunu anlıyor musunuz Majesteleri?

Suzumai titreyerek, "Evet," dedi. "Lütfen, Dumai. Yapacağını söyle.

Dokuz yıl boyunca çocuk, büyük amcasına huşu içinde uysal ve bağımlı tutulmuştu.

Bir başka gümüş Noziken.

Dumai hepsine baktı, tüm saray mensuplarına. Babası onu kimseye bağlılık borcu olmadığı için çağırmıştı. Şimdi kimsenin ona da bağlılık borcu olmadığını görüyordu.

Ben yalnızım. Kendisinden çok uzakta duruyordu. *Yalnızım, ayağım filede.*

Hayır, yalnız değilsin. Dışarıda bir ejderha onu bekliyordu. Taş göğüslerinin arasına sıkışmıştı. Kafasının içindeki sözleri duyduğunda, bu sözler bir tanrıya ya da rüyadaki bir kadına ait değildi. Kendi sesiydi.

Ne yapıyorsun?

Bu soru zihnini doldururken, bir ağırlık kalktı.

Bu savaşta mücadele etmek zorunda değildi. Burada durup Nehir Lordu'nu alt etmeye çalışmak zorunda değildi. Onun gibi olmak zorunda değildi - ve bazı günler buna çok yaklaşıyordu. Bu saray onu pervasız, güvenilmez ve sert yapmıştı; neredeyse zalim yapacaktı.

Şimdi, zaten sahip olduğu hayattan başka bir şey istemeyen İpyeda Dağı'nın tanrı şarkıcısını hatırladı. O tanrıbilimcinin Kwiriki'ye hizmet etmek ya da Seiiki halkına yardım etmek için tahta ihtiyacı yoktu. Ne de olsa Kwiriki'yi, onun tahtına gözlerini dikmeden önce de tanıyordu.

Sen bir uçurtma, bir gökkuşağı, bir binicisin. Bu farkındalık dudaklarının kenarlarını eğdi. *Gökyüzünden başka nereye ait oldun ki?*

Daha iyi düşünmeden tahta doğru yürüdü ve Suzumai'nin elinden tutarak diz çöktü. 'Majesteleri,' dedi, 'ablanız olarak sizi seviyor ve saygı duyuyorum. Gökkuşağı Tahtı'nı istemeyeceğim. Sizin de o tahta oturmaya hakkınız var. Yanağına dokundu. "Kısa bir süreliğine tekrar gitmeliyim ama her zaman geri döneceğim.

Suzumai yutkundu, gözleri parlıyordu. "Bir daha gitmeyeceğine söz vermiştin.

"Biliyorum. Dumai onun elini daha sıkı tuttu. "Özür dilerim. Beni güvende tutacak mısın?

"Evet," diye fısıldadı Suzumai.

Dumai, yüzünden merakı belli olan Nehir Lordu'na baktı. Onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordu.

'Bir düşman adamızı tehdit ettiğinde seninle savaşmak istemem. Adayı içeriden bölmeye çalışmam,' dedi Dumai ve ayağa kalkarak onunla yüzleşti. 'Annem bir zamanlar dediğiniz gibi bir taşralıydı. Afa'nın arpa tarlalarında çalışırdı. Babası uzun zaman önce oranın valisiydi.

Sonunda bakışlarında bir anlayış belirdi. Unora'nın kim olduğunu hiç tahmin edip etmediğini ya da soyluluğu elinden alınır alınmaz dikkatinden kaçıp kaçmadığını merak etti.

"Bir tanrıbilimci, bir binici ve bir prenses olarak onlara hizmet ediyorum," dedi Dumai ona. 'Bu ateş zamanında en çok acı çekecek olanlar onlar. Onları savunmak için gerekli araçlara sahibim. Bunu kullanmalıyım.

Nikeya onun yanında bir nefes bıraktı. Nehir Lordu konuşmadan Dumai'yi izledi. Onun sözlerini yeniden şekillendirmeye hazırlandığını, gözlerinin ardındaki yoğun çalışmayı görebiliyordu.

"Sürgüne gideceğim ama Muysima'ya değil. Dumai soylularla yüzleşti. 'İmparator Jorodu gücün iki yerde bulunmasını istedi. Büyük İmparatoriçe de, annem Bakire Nikâh Memuru da bunu tasdik edecektir. Yüzlerce göz ona baktı. 'Onun isteklerini yerine getireceğim. Bu sarayın ötesine geçeceğim ve taşrada kendi sarayımı kuracağım - adamızı korumak, insanlara umut vermek için, buna son verecek kuyruklu yıldızın gelişine kadar.

Nehir Lordu son sözünü söyleyemeden, soyluların kendisi için açtığı yoldan ilerleyerek ve onların seslerini elinden geldiğince bastırarak, salondan öfke çılgınlıkları arasında çıktı.

Nikeya onun peşinden geldi. "Dumai," diye seslendi. Dumai yürümeye devam etti. "Bana tamamen sırtını dönecek kadar mı önemsizim senin için?

Dumai yavaşladı ve Nikeya'nın yüzüne baktı.

"Bana gerçeği söyle," dedi. "Benim yokluğumda Suzu'yu tahta çıkarmaya niyetlendiğini biliyor muydun?

Öfke yüzünü gerdi. "Hâlâ benim ona ait olduğumu mu düşünüyorsun?" "Lütfen Nikeya.

"Bilmiyordum," dedi Nikeya, yüzü kızararak. 'Babana yapılan saldırıyı onun düzenleyip düzenlemediğini bile bilmiyorum. İkimiz de bunun onun tarzı olmadığını biliyoruz. Her ne olursa, ayrılmakla ona tam da istediği şeyi vermiş oldun. Kaybettin. Dumai'ye uzandı ve yüzünü tuttu. 'Ne kadar acı çektiğini biliyorum.

Bu kadar kısa bir süre içinde, ama tüm müttefiklerinin önünde ona böyle meydan okumak - görmüyor musun?

"Belki de görmüyorsun," dedi Dumai. "Görmek için yaratıldım, Nikeya. Ben böyle biri değilim.

"Beni dinle. Şimdi gidersen Suzu hayatının geri kalanını oyuncak bebek evinde geçirecek. Hâlâ boyun eğiyormuş gibi davranabilirsin," dedi Nikeya. "İradeni kullanmanın yollarını bulabilirsin.

'Babam bunu çok uzun süre denedi. Ölene kadar kazandığını düşündü,' dedi Dumai yorgun bir şekilde. 'Nehir Lordu beni sürgüne göndermeyi planlıyor. Seiiki'nin iyiliği için kendi şartlarımla kendimi sürgüne göndermem daha iyi. Dağa, önündeki ahşap şehre ve yamaçlarındaki ormana doğru baktı. 'Oyunu kaybetmedim. Sadece geri çekildim.

"Sen bir Noziken'sin. Geri çekilemezsin.

"Hayatın boyunca oynadığın için, bir zamanlar onun dünyasının ötesinde bir dünya bilmediğin için buna inanıyorsun - ama ben seni onun dışında gördüm Nikeya. Daha fazlası var. Sadece benimle gel.

Nikeya, Dumai'nin sayamayacağı kadar çok yüz takınmıştı ama hiçbirini aynı anda takınmamıştı. Yüz hatları şimdi bir maske değil, duyguların en ince ilmeklerinden oluşan saf bir nakıştı: şaşkınlık, şefkat, keder, ayırtılamayacak kadar çok ton ve sayısız duygu.

"Bunu sorman çok anlamlı," diye fısıldadı, "ama ikimiz de biliyoruz ki ben senin yanında uçmak için yaratıldım. Gücüm ondan kaynaklanıyor. Gülümsemesi küçük ve acılıydı. 'Eş Jekhen haklıydı; sen de öyle. Ben güzel ve gümüşten başka bir şey değilim. Ben saray için yetiştirilmiş bir çiçeğim.

Dumai bir kez olsun aynı fikirde olabilirdi. Bunun yerine Nikeya'nın elini tuttu ve kısa bir öpücük kondurdu.

"Kuzey'de söylediklerim için özür dilerim," dedi usulca. "Lütfen Suzu'ya göz kulak ol.

Avluda Furtia Stormcaller'ın kendisini beklediği yere doğru yürüdü ve eyere tırmandı. Nikeya yalnız ve solgun duruyordu, kendini kırılacakmış gibi tutuyordu.

Furtia, bizi İpyeda Dağı'na götür.

Dumai boynuzu kavradı. Furtia ayağa kalktı ve sonunda saraydan çıkıp evleri olan dağa doğru süzölmeye başladılar.

Arkasına bakmadı.

81

Güney

Ninuru ile Lasia'ya yolculuk hızlıydı. Wulf Tunuva'nın arkasında oturmuş, kollarını onun beline dolamıştı; ichneumon ise bir wyrm geçtiğinde kendilerini koruyabilmek için iğlere olabildiğince uzun süre tutunmuştu. Ersyr'de artık daha az sayıda vardı - ilerlemiş olmalıydılar. Arkalarında güneşte çürüyen cesetler, harabeye dönmüş yerleşim yerleri ve kolları kıpkırmızı çıplak gezginler bırakmışlardı.

Wulf her birini vurarak çığlıklarını durdurdu. İyi bir gözü vardı.

Lasian Havzası'na vardıklarında Ninuru durdu ve Tunuva geniş pembe bir yapraktan su toplamak için kayarak uzaklaştı. Döndüğünde Wulfu ağaçlara bakarken buldu.

"Hatırlıyorsun," dedi Inysh'ini çağırarak.

Wulf başını salladı. "Evet. Biraz, sanırım. Burnundan nefes aldı. "Çok yeşil kokuyor.

Onun kısacık gülümsemesinde, ilk adımlarını atarken böğüren çocuğunu gördü.

Ninuru ağaçların arasına doğru ilerledi. Yaşlı incire yaklaştıkça Tunuva tedirgin olmaya başladı. Esbar'la karşılaşma düşüncesi göğsünü sıkıyordu. Kız kardeşleri orada olmayabilirdi bile. Büyük olasılıkla hayatta kalanları savunmak için çok uzaklardaki bir şehre çağırılmışlardı.

Wulf incir köklerinin arasından Tunuva'yı takip etti. Tüneli aleviyle aydınlattı, onu büyülediğini ve tedirgin ettiğini gördü. Meraklı olduğunda daha çok Meren'e benziyordu.

"Senin öz baban," dedi Tunuva yavaşça İnış dilinde. "Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır. Wulf ona baktı. "Kimdi o?"

"Meren.

"Meren. Telaffuzu dikkatliydi. "Öldüğü için üzgünüm.

Tunuva başını sallayarak bakışlarını indirdi, keşke daha geniş bir kelime hazinesini paylaşıyor olsalardı.

Tünelin diğer tarafında Ninuru'nun heybelerini çıkardı ve ayaklarını fersahlarca kavuran koyun postundan çizmelerini tekmeledi.

"Tuva? Adının fısıltısıyla döndü ve Siyu kollarındaydı. "Ah, Tuva," dedi kalın bir sesle. "Eve dönmüşsün.

"Siyu. Tunuva başının arkasını kavradı, kalbine sıcaklık doldu.

Siyu da ona sarıldı. 'Her şey yolunda, güneş ışıını. Ben geldim. Seni özledim.

"Ben de seni özledim.

Tunuva onun yüzünü çerçeveledi, yüzündeki değişim karşısında şok olmuştu. Aylar süren savaş yanaklarını inceltmiş, gözlerini çukurlaştırmış, on dokuz yaşından daha yaşlı görünmesine neden olmuştu ve yeni kaslarla kaplı kollarında yara izleri vardı. Saçlarını belinden omuzlarına kadar kırpılmış, Esbar'a olan benzerliğini güçlendirmişti.

"Esbar gittiğini söyledi," dedi sessizce, sesinde acıdan bir kalıntı vardı. "Neden, Tuva, sana ihtiyacımız varken?

Tunuva onun elmacık kemiğini daire içine aldı. 'Bir nedenim vardı. Bunu yargılamayı sana bırakıyorum. Duraksadı ve Wulf'a doğru bir bakış attı. "Siyu, bu benim öz oğlum Armul. Inys'teki adıyla Wulf.

Siyu ona inanamayarak baktı. Wulf ona ihtiyatlı bir ilgiyle baktı.

"Senin öz oğlun," dedi Siyu. "Bu doğru mu?

"Sanırım doğru.

'Senin adına çok sevindim, Tuva. Artık kendi çocuğuna kavuştun. Siyu kasvetli bir şekilde gülümsedi. "Benim gibi zavallı bir aptal yüzünden adının lekelenmesine gerek yok.

"Ah, Siyu - hayır, hayır. Tunuva onu tekrar kendine çekti. 'Benim adımlı taşıman hayatımın en büyük mutluluğu. Her zaman olduğun kadar benimsin. Sadece bilmem gerekiyordu.

Siyu onun omzuna doğru başını salladı. Tunuva birden Esbar'ın öz kızına tüm gerçeği söylediği ve Siyu'nun koşarak gelip onu kucaklamak için kucağına tırmandığı günü hatırladı.

Tunuva, seni seviyorum. Senin adını taşıdığım için çok gururluyum.

'Ben de aynısını Lukiri için yapardım,' dedi Siyu ona. Canthe'yi görünce onu yanağından öpmeye gitti. 'Canthe, sen de iyisin. Eve döndüğünüz için çok mutluyum.

"Merhaba, tatlı Siyu. Canthe gülümsedi. "Geri dönmek güzel. Lukiri iyi mi?"

"Evet, güçleniyor.

"Siyu," dedi Tunuva, "Esbar burada mı?"

Siyu temkinli bir ifadeyle ona döndü. "Evet," dedi. "Isriq'teydik ama Esbar büyümüzü ve malzemelerimizi yenilemek için geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Burada bekleyenler bizim yerimize dışarı çıktılar. Wulf'a uyuyacak bir yer bulayım mı? Wulf'a uyuyacak bir yer bulayım mı?" diye ekledi, Inysh adını ilgiyle telaffuz ederek. "Zor bir yolculuk geçirmiş olmalısın.

'Eğer yapabilirsen. Teşekkür ederim, Sunray.

Siyu onu kolundan tuttu. Wulf hâlâ her şeyi içine sindirmiş bir halde uzaklaşmasına izin verdi.

Güneş odasında bir lamba yanıyordu. Yandığını ve ısındığını görmek Tunuva'ya dokundu. Tarikatı terk etmiş olmasına rağmen odası hazır tutulmuştu. Giysi sandığını açtı ve uzanıp uyuma isteğine direnerek yeni bir bornoz giydi.

"Tunuva.

Esbar kapının girişindeydi, belinden bağlanan soluk kayısı rengi ipekler giymişti.

Saçları omuzlarının üzerinden kıvrılmış, kehribar rengi küpelerini gösterecek şekilde geriye yatırılmıştı. Siyu gibi onun da yeni yara izleri ve daha kalın kasları vardı. Bedeni her zamanki gibi güçlüydü ama yüzü liderlik yükünü ele veriyordu. Taş gibi donuk ve sert olan gözlerinin altında küçük çukurlar vardı. Tunuva sandığı kapattı ve ayağa kalktı.

Esbar çenesini sıkarak onunla yüzleşti. Otuz yıldan uzun bir süredir Tunuva sevdiği kadına ne söyleyeceğini bilememişti - ama çok şey söylemişlerdi ve yetmemişti.

"Onu buldun mu? Esbar sonunda sordu. Kadın eşikte kaldı. "Senin öz oğlun.

"Evet. Kuzeydeydi. Tunuva ona ayna tutarak pozisyonunu korudu. "Esbar, başka bir şey söylemeden önce, Doğuluların en azından bir kısmının wyrmlere yardım ettiğini ve kendi wyrmleri olduğunu bilmelisin. Onlardan biri dağlarda bize saldırdı ve iki kadın ona bindi. Belli ki bu bir ittifak - eyerleri bile vardı.

"İkisinde de büyü var mıydı?

Söyleyemedim. Wyrmler görür görmez bana saldırdı. Daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu," dedi Tunuva. "Sanırım Canthe ile aynı büyüye sahipti. Kırmızı alevim onu püskürtmek için sıçradı.

Esbar başını salladı. "Sonuçlarını daha sonra düşünürüz," dedi. "Şimdilik, yüzleşmemiz gereken yeterince şey var. Kollarını kavuşturdu. "Bulduğunuz kişinin Armul olduğundan eminsiniz.

"Inysh ailesi ona Wulfert Glenn diyordu ama onun benim doğurduğum çocuk olduğunu biliyorum. Onun yüzünde kendimi görüyorum. Meren'i görüyorum.

"Canthe haklıydı o zaman. Esbar ateş ışığına doğru adım attı. "Uzun zamandır yoktun. Öldüğünden korkuyordum. Ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. "Sonra da bir daha dönmemeye karar verdiğinden korktum.

"Eminim beni bundan daha iyi tanıyorsundur. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Tunuva diğer sandalyeyi çekti, küçük masayı aralarında tuttu. "Siyu bana Ersyr'de bulunduğunu söyledi.

"Evet, Daraniya için elimden geleni yaptım ama bu yaratıklardan o kadar çok var ki, bizi yok etmeye kararlılar. Bunun ancak bizden geriye hiçbir şey kalmadığında sona ereceğinden korkuyorum," dedi Esbar yumuşak bir sesle. "Alevin çoktan kıvrılmış ve kararmış bir fitile tutunduğu gibi inancıma tutunuyorum.

"Anne bizi bu durumdan kurtaracaktır, Esbar."

"Tarikat belki. Peki ya sen ve ben?"

Tunuva, Esbar uq- Nāra ona bu soruyu sorana kadar bir daha gerçekten üşüyeceğini hiç düşünmemişti.

"Bu kararı sen vermelisin. Konuşurken boğazı daraldı. "Benim için hiçbir şey değişmedi.

Esbar sandalyeye daha da gömüldü. "Bunca yıl senin kederlenmeni izledim," dedi, "ve sen umutlandığında, ben onu körüklemeyi başaramadım. Tek korkum bunun sahte bir umut olmasıydı, Tuva.

"Doğru şeyi yaptığını sanıyordun. Umutsuzluk beni aptallaştırdı. "Aşk söz konusu olduğunda hepimiz aptal olabiliriz. Esbar nefes verdi. "Armul - Wulfert - burada hoş karşılanır. İtiraf etmeliyim ki onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ve seni biraz daha yakından tanıdığımı sevindim.

Bir anda gözleri doldu. Esbar uzun zamandır ağlamamıştı. Tunuva masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine kenetledi.

"Yeterli mi? Esbar gergin bir sesle sordu ona. "Hayatımız artık senin için yeterli mi Tuva?"

"Her zaman yeterliydi. Ben sadece gerçeği istedim.

Esbar onu daha sıkı kavradı. "Yanımda sen olmadan bir gün daha yaşayamam," dedi fısıltıyla. "Benimle ol. Beni affet, ben de sana aynı lütfü göstereyim. Yapmak için doğduğumuz şeyi yapalım.

Tunuva ona doğru eğildi ve kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Orada uzun bir süre oturdular: nefes alıp verdiler, kaldılar.

82

Doğu

Güneş İpyeda Dağı'nın üzerinde soğuk ve acımasız yükseliyordu. Her geçen gün daha fazla duman gökyüzünü karartıyordu.

"Yani Kuposa'ya savaş ilan ettiniz," dedi Büyük İmparatoriçe. 'Eh, torunum, sanırım onlarla başa çıkmanın bir yolu da buydu. Nehir Lordu'nun - naibin - misilleme yapacağını umuyorum.

Dumai ve Unora ile birlikte odasında oturdu, tıpkı Dumai'nin onun kim olduğunu öğrendiği gece oturdukları gibi. İki yıl sonra, neredeyse başladıkları yere geri dönmüşlerdi.

"İstediyini elde etti. Tahtta uysal bir çocuk ve naiplik. Bana saldırması için hiçbir neden yok," dedi Dumai. 'Nehir Lordu kendi gücüyle ilgileniyor olabilir ama o bile artık wyrmlerin ve hastalığın daha önemli olduğunu görmeli. Doğu'nun geri kalanında yarattıkları yıkımı gördüm. Hatta Kuzey'de bile.

"Belki de. Ya da belki de artık egemenliğine yönelik tek gerçek tehdit olarak seni görecektir. Ne de olsa bir Noziken ona hiç bu kadar açıktan meydan okumamış, rakip bir saray kurmamıştı. Büyük İmparatoriçe pencereye doğru baktı. "Unora, tüm bunlara ne diyorsun?

"Ben gökkuşağının çocuğu değilim, Manai.

Sen bir tane doğurdun ve onun sana ihtiyacı olacak. Dumai'nin eyaletler hakkında bilgisi yok. Sen biliyorsun," dedi Büyük İmparatoriçe. 'Kıtlık zamanlarında nasıl hayatta kalınacağını biliyorsun. Bu faydalı olacaktır.

Dumai dedi ki, "O zaman beni kutsuyorsunuz?

"Oğlum bir gölge saray istedi. Rakip bir saray belki daha az kurnazdır ama şimdi kurnazlık zamanı değil ve biz gerçek hükümdarlarız. Bunu yapmamıza gerek yok.

"Gülümsemeye ve kuklacılığa tenezzül etmeyin. Büyük İmparatoriçe Unora'ya baktı. 'Gitmeye hazırlan. Kızınıza yardım edin.

Unora başını salladı ve kararlı bir yüz ifadesiyle oradan ayrıldı. Dumai annesinin Kuzey'e kaçtığı için ona kızgın olduğunu biliyordu ama aynı zamanda çoktan affedildiğini de biliyordu.

Büyükannesi odun yığınınına bir ateş yaktı.

'Osipa bunu yakardı. Kendim yakmayı unutup duruyorum,' dedi ince bir gülümsemeyle. 'Altı yaşımdayken hizmetçim oldu, hala göz ardı edilen bir prenses. Onsuz, yaşamak için yeni yollar öğrenmek zorundayım. Kanifa'nın doldurduğu boşluklara takılıp düştüğünüzde sizin de böyle anlar yaşadığınızı tahmin ediyorum.

Dumai başını salladı. Onsuz tapınakta olmak zaten dayanılamayacak kadar acı veriyordu.

Büyük İmparatoriçe taburesine geri döndü. "Bana rüyalarını anlat, bir zamanlar yaptığın gibi.

Bir zamanlar onu huzursuz eden tek şey rüyalarıydı. Dumai geri dönebilmeyi diledi.

"Neredeyse iki yıldır rüyamda bir dere kenarında duran bir ses ve bir figür görüyorum," dedi. "Onu birçok şey olarak düşündüm: kendimin bir yansıması, bir kız kardeş ve bir arkadaş. Onunla konuştum ve ona sırlarımı açtım. O bana yardım etti. Ve yine de bana ihanet etti.

Büyükannesine her şeyi anlatırken, Büyük İmparatoriçe'nin sıkıntısı giderek artıyor gibiydi.

"Ortak bir rüya," dedi Dumai sözlerini bitirdiğinde. 'Evet, çocuğum, bunu duymuştum. Ruhlar arasında bir iplik, yıldızlar arasındaki toz gibi. Kraliçe Nirai bunu yazmıştı. Nadir ve kutsal bir şey ... ama kutsal olan bile kirletilebilir. Bu kadının kim olduğunu söyleyemem ama belli ki dünyada tanrıların dokunduğu tek insanlar biz değiliz. Başını iki yana salladı. 'Bazen Kwiriki'nin tahtında kimin oturduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Tek istediği, kimin hükmettiğine bakmaksızın Seiiki'nin güçlü olmasıydı. Belki de hepimizin inandığından daha az önemlidir.

Dumai onu izledi. "Bundan kurtulabileceğimiz umudundan vaz mı geçiyorsun?"

"Sadece hayatta kalmanın bedelini sorguluyorum. Eğer Noziken Hanesi bir gün iyileşirsen, bir varis doğurmak zorunda kalacaksın, Dumai. Yolunun seni anneliğe götürmediğini hissediyorum. Ben, yani büyükannen, sırf bir ismi korumak uğruna seni doğana karşı gelmeye zorlamalı mıyım?

'Ama biz tanrılarla aramızdaki bağlantıyız. Eğer Noziken Evi düşerse-'

'Snow Maiden'ın kendisinin özel bir yeteneği yoktu. Tanrılar yine seçim yapacaktır. Büyük İmparatoriçe iç çekti. 'Bu kuyruklu yıldızın geçmesini bekleyelim. O zaman biz de

Seiiki'nin ne karar vereceğini göreceğiz. Annen sarayını kurmana yardım ederken ben burada kalıp senin için dua edeceğim.

"Şehre bu kadar yakinken güvende olmayabilirsin.

'Yaşlı bir kadın Nehir Lordu için bir tehdit değildir. Ayrıca,' dedi bir parça memnuniyetle, 'tanrılar dağa yakın dururlar. Bana zarar gelmesine izin vereceklerini sanmıyorum. Dumai'yi çenesinden yakaladı. "Şimdi uç, benim cesur torunum. Olmaya çağrıldığınız kişi olun.

IV

Uzun Saçlı Yıldız

CE 512

Birileri bizi hatırlayacak
diyorum.
başka bir zamanda bile

- Sappho

83

Güney

Ocakta büyüyle tutuşturulmuş bir ateş titriyordu. Wulf biraz daha uyuyabilmeyi dileyerek onu izledi.

Bugün Tunuva'ya söyleyeceği gündü. Haftalardır iki hayat arasında kalarak kalmayı mı yoksa gitmeyi mi düşünmüştü.

Burada hâlâ bir merak konusuydu. Düşmana tapmak için yetiştirilmiş bir yabancıydı. Birkaç unvanı olan bir yerde bir soylu. Kılıçları ekmekten daha iyi kullanan bir adam. Tarikatta savaş, kurucusunu örnek almak ve onurlandırmak için yaşayan kadınların alanıydı, erkekler ise evle ilgilenirdi.

Ama aynı zamanda meshedilmiş bir kardeşi, her ne kadar tuhaf olsa da. Henüz bir saatlikken kafasına ağacın özsuyu sürülmüştü. Sonunda bir aidiyet duygusu bulmuştu.

Yine de Inys'teki ailesinin yanına dönmek zorundaydı. *Mahkumiyetten* sonra, onun kaybına tekrar katlanamazlardı.

Siyu'yu özleyecekti. Tarikat'ta ona en güçlü karşılamayı o yapmış, onu her konuda kanatları altına almıştı. Şu anda kız *kardeşim* dediği pek çok kadın arasında, kendisini en çok aileden biri gibi hissettiren oydu; ona neden Tunuva'nın adını verdiğini anlattığında bu his hiç bu kadar artmamıştı.

Esbar'ı özleyecekti, her ne kadar ona ısınması sonbaharın büyük bir bölümünü almış olsa da. Tarikat hakkında öğrendiklerinden sonra -burada olanların gerçeği ve Aziz'in kim olduğu- onun yerinde olsaydı, silahlı Inysh yabancılarına karşı da şüpheli olabileceğini düşündü.

Erkeklerin odaları dinlenme ve çalışma için yuvarlak bir odayı çevreliyordu. Duvarlar kreşin sesini bastıracak kadar kalındı. Wulf, çocuklar tarafından bakılan büyük vazoların çiçeklerle dolup taşıdığı koridor boyunca yürüdü. O

Daha önce hiçbir bitkiyi sulamamıştı ama kendisinden üç yaş büyük olan Sulzi ona bitkilere nasıl bakacağını öğretmişti.

Wulf bundan memnundu. Bu kadar yangının ardından, nasıl besleneceğini bilmek faydalı olacaktı.

Tunuva ona kendi öz babasına ne olduğunu anlatmıştı. Artık uykusunda arıların sesini neden duyduğunu biliyordu. Artık her zaman bilecekti.

Henüz gün doğmamıştı. Tunuva hâlâ mezar odasında olabilirdi, o yüzden kaplıcaya indi. Islanmak onu her zaman güçlendirirdi. Belki de damarlarında uyuklayan büyüyle konuşuyordu.

Hâlâ tüm bunları özömsüyordu: portakal ağacını, Galian'ı ve Cleolind'i. Tarikatın kendisi bir kanıttı, yoksa asla inanmayabilirdi.

Canını yakmalıydı. Burası bir cadının çocuğu olduğuna dair korkularını doğrulamalıydı - ama kabullenmek yumuşaktı ve acılık kalbi küçültürdü. Karlsten gibi olmayı reddetti.

Sonunda, goblenin eksik ipliklerini bulmuştu. Kaç yaşında olduğunu biliyordu. Kış mevsiminde doğduğunu biliyordu. Neden hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Doğduğundan beri büyü kanında uyuyordu, sıcak yağ ya da balmumundan daha tehlikeli değildi. Bu bir lanet değildi. Tek yaptığı onu hem vebadan hem de soğuk suda ölmekten korumak olmuştu.

Tunuva cadı değildi. O bir savaşçı ve onurlu bir kadındı. Onun oğlu olmaktan gurur duyuyordu.

Onu cephanelikte, kılıçlarından birini parlatırken buldu. Genelde bu tür işleri erkekler yapardı ama o silahlarıyla ilgilenirken huzur buluyor gibiydi.

Onu fark etti ve gülümsedi. "Günaydın," dedi. "Nasılsın?" "İyiyim," dedi

Selinyi dilinde. "Sadece ağrım var.

Burada geçirdiği aylar boyunca onun dilini öğrenmek için elinden geleni yapmıştı. Hróthi'nin aksine, Selinyi'nin Inysh'le ortak bir kökü yoktu ama Canthe'nin yardımıyla bunu başarmışlardı.

"Uzun bir yolculuktu," dedi Tunuva, cevabını onun için yavaş tutarak. "Çok iyi dövüşüyorsun.

"Teşekkür ederim.

Sonbahar ve kış boyunca, kız kardeşlerin Güney'i orada dolaşan iki wyrm'e karşı savunmalarına yardım etmişti: Dedalugun ve Fýredel. Aralarındaki tek erkek oydu ama Esbar eğitilmiş bir savaşçıyı heba etmeyi reddetmişti ('Burada kalacaksan işe yarayabilirsin evlat'). Çoğunlukla Wareda Vadisi'ni koruyorlardı.

Fýredel'i sadece bir kez görmüştü. Rüyalarında beyaz gemiyi gördüğünde olduğu gibi terlemesine neden olmuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Tunuva'ya.

"Evet.

Wulf onun yanında durdu. Zeki mızrağına başıyla işaret etti ve Wulf mızrağın üzerindeki kuru kanı kazımaya başladı.

"Gitmek zorundayım.

Sesi kısık ve boğuk çıkmıştı. Tunuva bir an durdu, dudakları gerildi.

"Biliyorum," dedi bu kez Inysh dilinde. "Biliyorum," dedi.

Bir elini bileğinin üzerine koydu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. 'Her şey için, Tunuva. Senden çalındığım için üzgünüm. Meren için üzgünüm. Nasıl olduğunu asla bilemeyeceğimiz ve bu kadar zaman kaybettiğimiz için üzgünüm. Boğazındaki kuruluğu bastırmak için yutkundum. "Seninle kalamadığım için üzgünüm.

Tunuva gülümsemeye zorladı. "Sen kemiklerine kadar güçlü bir savaşçısın. Erkekler, buranın savaşçıları değiller. Onun elini kavradı. 'Inys'te, Hróth'ta bir hayatın var. Ailen var. Thrit.

"Benim de burada bir ailem var.

Şimdi gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı.

"Gel. Bir elini onun sırtına koydu. "Canthe'yi bulacağız ve Esbar'la konuşacağız.

Canthe kolsuz altın ipekler giymiş, odasında kitap okuyordu. Diğer kadınların aksine pelerini yoktu ve Wulf onu hiç dövüşürken görmemişti. Buraya bir hayalet gibi musallat olmuştu.

Yine de onda bir güç hissediyordu. Tunuva'dan hissettiği rahatlatıcı sıcaklığı değil. Hayır, Canthe'de gizlenen her neyse tuhaftı ve ona uzak bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Merhaba, Tuva. Wulf. Kitabını kapattı. "İmin döndüğünü söyledi. Yol yorgunu olmalısın.

"Yakında geri döneceğim," dedi Wulf. 'Başrahibe ile konuşmalıyım. Yardım eder misin?

"Elbette. Canthe ayağa kalktı. "Sanırım bu özel bir mesele değil.

"Ben gidiyorum.

"Bu kadar çabuk mu?

"Şimdilik benim yerim Virtudom.

"Anlıyorum. Tarikat yabancılar için kolay bir yer değil. Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benim de öğrendiğim gibi.

Esbar'ı balkonunda güneşin doğuşunu izlerken buldular. Lasian Havzası'nda insan neredeyse dünyanın sonunun gelmediğini düşünebilirdi. Birkaç wyvern vadinin üzerinden uçmuş, ama kadınlar onları yere indirmişti.

Esbar döndü. Bakışları her zaman olduğu gibi önce Tunuva'ya kaydı. Burada birbirlerine sahip olduklarını bilmek onları rahatlatıyordu. Esbar bir devedikenini kadar keskindi ama

Aptal, onun Tunuva için, Manastır'da doğan herkes için ölebileceğini görebiliyordu.

"Başrahibe. Wulf başını eğdi. "İznimi almaya geldim. Geri dönmeliyim.

Virtudom'a."

Canthe Lasian diline çevirdi. Esbar kollarını kavuşturarak dinledi.

'Buradaki zamanınızın uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Tarikatın bir kardeşi olarak gitmekte özgürsün,' dedi Canthe, Esbar tekrar konuştuğunda duraklayarak, 'ama sana ağacı gösterdiğimizde ettiğin yemini tutacaksın. Burası hakkında tek bir kelime bile etmeyeceksin ve gerçekleri kimseye anlatmayacaksın.

Wulf, Esbar'a bakarak, "Inysh bilmeli," dedi. Kadın gözlerini kısmıştı. 'Virtudom'daki herkes bilmeli. Galian Berethnet'in ne olduğunu bilmeliler. Kılıcı gerçekten kimin salladığını.

Canthe tercüme ettiğinde, Esbar başını salladı ve bu kez Wulf onun cevabını anladı.

"Bir gün," dedi ona Selinyi dilinde. "Bugün değil.

Wulf başını biraz eğdi. Canthe'ye, "Ona şerefim üzerine yemin ettiğimi söyle," dedi. Tek dizinin üzerine çöktü. "Başrahibe, ayrılmadan önce sizden son bir iyilik isteyeceğim.

Bunun üzerine Esbar bir adım öne çıktı. "Ayağa kalk," dedi dikenli İnış dilinde. "Burada eğilmeyiz ya da diz çökmeyiz. Onu dirseklerinden tuttu ve Wulf şaşırarak ayağa kalktı. Tunuva'dan öğrenmiş olmalıydı. "Ne soruyorsun?

Derin bir nefes aldı. "Öncelikle bilmen gereken bir şey var. Inys Kraliçesi hakkında,' dedi. "O hamile. Tunuva'nın gözlerinin içine baktı. "Çocuk benim.

Tunuva ona bakakaldı. Canthe onun yanında bir heykel gibiydi, her özelliği hareketsizdi.

Bunu itiraf etmemeyi umuyordu ama içinden bir ses itiraf etmesi gerektiğini söylüyordu. Çocuğunun, geleceğin Inys Kraliçesi'nin, hiçbir meyve onu tutuşturmasa bile kendine ait bir büyüsü olabilirdi.

"O senin arkadaşın, bu kraliçe," dedi Tunuva.

'Evet, ona kızabileceğini anlıyorum ama o gerçek tarihi bilmiyor, Tunuva,' dedi Wulf. 'Onu güvende görmek için geri dönmek istiyorum. Şimdiye kadar doğum yapmak üzeredir.

Esbar gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Özür dilerim,

Başrahibe," dedi Wulf. "Eğer işleri karıştırdıysam.

"Eminim sadece bir şoktur," dedi Canthe nazikçe. "Söyle bize Wulf, Inys'e nasıl döneceksin?

'Denizi göze almam gerekecek. İşte benim isteğim de burada devreye giriyor,' dedi Wulf. 'Acaba bir ichneumon'u kıyıya götürebilir miyim? Gördüğüm tüm atlardan daha hızlılar.

Esbar düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. Canthe, "Sahipsiz ichneumon'lardan biri seni Yscali sahiline kadar götürebilir," diye tercüme etti. "Oradan sonra yalnız gitmelisin.

'Teşekkür ederim, Başrahibe. Canthe.'

Esbar'ın iç çekmesine neden olan bir selamla oradan ayrıldı. Çıkarken, siyah ichneumon'una temkinli bir el uzattı, o da yalamadan önce kokladı.

Erkekler bölümüne dönerken, Wulf geniş ve penceresiz bir koridorda yavaşladı ve Manastır'ı sanki ilk kez görüyormuş gibi oldu. Burası onun doğduğu yerdı. Burası onun evi olmalıydı. Her ayrıntıyı -zemindeki karoları, süslü sütunları- incelerken, yaşayabileceği hayat için, Armul adını almış olan çocuk için ani bir üzüntü duydu.

Elini duvarın üzerinde açtı, gücünü ve serinliğini hafızasına kazıdı. Alnını eski taşa bastırırken, kayıp evini ruhunun içine çekmeyi, onunla kalmasını sağlamayı arzuladı. Burayı ateşin ve yıkıntının içinden, dünyanın kalıntılarının arasından geçirecekti.

"Wulf.

Siyu arkasında belirmişti, Lukiri kalçasındaydı. "Siyu," dedi Wulf boğazını temizleyerek. "Nasılsın?

"Bugünü Lukiri ile geçirmek istedim. Bir dahaki sefere gittiğimde beni unutacağından korkuyorum.

"Anneni asla gerçekten unutmazsın. Wulf durakladı. "Çocuk sahibi olmak için gençsin Siyu.

"Planlanmış bir şey
değildi. "Hiç pişmanlık
duyuyor musun?

"Dikkatsiz davrandım," dedi sessizce. 'Öz babası bunun bedelini ödedi. Ama Lukiri bir lütuf. Lukiri kendi adını duyunca güldü. "Esbar'ı neden gördün?

"Ailemle birlikte savaşmak için Inys'e geri dönüyorum.

"Bu senin ailen. Siyu kaşlarını çattı. "Bu Tuva'ya zarar verecek.

'Geri dönmek isterdim ama bu savaş henüz bitmedi. Inys'te bana ihtiyacı olan insanlar var.

Siyu içini çekti ve Lukiri'yi uzattı. Wulf onu aldı, kafası karışmıştı.

"Benimle gel," dedi Siyu. "Aldatan'a gitmeden önce görmelisin. Wulf Lukiri'yi dikkatle yüzüne çevirdi ve Lukiri kocaman kahverengi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Kendi kızını asla böyle tutamazdı.

Siyu onu görkemli Savaş Salonu'na götürdü. Burası Tunuva'nın ona sihrini gösterdiği ve savaşmanın yeni yollarını öğrettiği yerdı. Bu onu gururlandırıyordu.

Anne, şimdiye kadar karşılaştığı en iyi savaşçıydı. Siyu şimdi de tapınağın sonundaki, her biri heykellerle kaplı sütunlara doğru yürüdü.

'Bunlar Tarikat'ın tüm kadınlarının isimlerini taşıyor. Kız kardeş soyları,' dedi Siyu. "Ana'nın hizmetkârlarına kadar uzanıyorlar. Düzgün bir yazıtı işaret etti. "İşte Tuva.

Wulf yüzyıllar boyunca yazılmış tüm o isimleri inceledi. Küçük bir kısmı yontulmuştu.

"Çok fazla," dedi. "Adamlar nerede?"

"Burada değil. Gelin.

Tekrar aşağı indiler. Anlaşıldığı üzere, adamlar anıt olarak odalarındaki bir duvarı seçmişlerdi.

"Kardeş çizgileri," dedi Siyu, bir elini üzerine koyarak. "İşte Meren, senin öz baban. Kemerinden bir kese çıkardı ve ona uzattı. "Senin adın da burada yazıyor olmalı.

Wulf keseyi açtığında küçük bir çekiç ve keski buldu. Kararlılıkla, doğduğu babasına yakın bir yer seçti ve Tunuva'nın ona öğrettiği şekilde doğum adını Selinyi'ye kazıdı.

Siyu vadide Lukiri ile bir akşam çalmıştı. Çocuk sağlam bacaklarının üzerinde sallanıyor, Lasian Havzası'nın ötesindeki yıkıma aldırılmıyordu. Wulf yakınında oturmuş, ağzının kenarları kıvrılmıştı. Lukiri, Siyu'nun üzerine düşerken sevinç çılgınlıkları atıyor, kahkahalarla köpürüyordu.

Tunuva bir depodan onları izliyordu, sevgiyle doluydu. Lukiri'nin neredeyse iki yaşına geldiğine ya da oğlunun yirmi yaşına bastığına hâlâ inanamıyordu. İzledi ve izledi, bu mükemmel günü kehribarda saklamak, göğsüne bir kolye gibi takmak istedi.

Yakında uzak bir anı olacaktı. Wulf gidiyordu. Esbar Tarikat'a sadece daha fazla erzak toplamak, sidenlerini yenilemek ve kılıçlarını bilemek için geri çekilme çağrısı yapmıştı, hayatta kalanları korumak için yola çıkmadan önce - kaç kişi kalmış olursa olsun. Bu kâbus içinde bir rüyaydı.

"Çocuklarımız.

Tunuva arkasına baktı. Esbar onu bulmuştu.

"Nerede olduğunuzu merak ediyordum. Esbar bakışlarını etrafta gezdirdi. "O zamandan beri buraya geldiğimi sanmıyorum-

Tunuva başını salladı, hatırlıyordu. Saghul'un haberi olmadan önce samanların üzerindeki aç öpüşmelerini. Her gece sevişmek için yeni bir yer bulmuşlardı. Esbar pencereye gelip ona katıldı.

"Gitmesini istemiyorum," dedi Tunuva, çok yumuşak bir sesle. "Ama burada huzur bulamayacaktır.

"Dünyada çok uzun süre kaldı. Esbar eşiğe oturdu. "İşte benim torunum, Tuva. Inys Kraliçesi seninkini taşıyor - Aldatan'ın soyu, sonsuza dek Tarikat'la sarmaş dolaş olacak.

Tunuva bunun aklına girmesine izin vermemişti. Doğmamış torunu çoktan bir kraliçenin kaderine mahkum edilmişti, ne pahasına olursa olsun meyve vermeye mahkum edilmişti ve Anne hakkında bileceği tek şey yalanlardı.

'Inys'te artık bir siden ağacı yok. Çocuk gerçeği asla öğrenemeyecek; onun soyundan gelenlerin de öğreneceğinden şüpheliyim,' dedi Tunuva. "Peki bu Tarikat için ne anlama geliyor?

Esbar vadiye bakmaya devam etti. Mükemmel bir hareketsizlik içindeyken bile zarıftı. Tunuva onun yanına oturdu ve elini uzattı. Esbar'ın elini çekmesinden korkuyordu ama her zaman yaptığı gibi elini sıkmak için hiçbir hareket yapmasa da Tunuva'nın onu tutmasına izin verdi.

"Şimdilik bunu ikimiz -ve Canthe- arasında tutmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi Esbar, sonradan gelen soğukkanlı bir ifadeyle. 'Kız kardeşlerimizin çoğu büyücü kanı taşıyan bir Inysh kraliçesine kızacaktır. Güçlerini Düzenbaz'ı onurlandırmak için kullanacağından korktukları için onun ölmesini bile isteyebilirler.

"Katılıyorum. Tunuva ona baktı. "Bundan sonra nereye gideceğiz?

'Görev bizi nereye çağırırsa. Kız kardeşlerimizin ağaçtan yemesine, ateşten kurtulmasına yetecek kadar burada kalacağız - ve sonra dünyamızı korumak için yola çıkacağız. Elimizden gelen umudu vermek için.

Tunuva başını salladı. "Ben de seninleyim. "Güzel.

Esbar sessizce ayrılmadan önce ellerini birbirine bastırdı -küçük, değerli bir katlanma-. Tunuva, bunun dünyada istediği her şeye tek bir yerde sahip olacağı son gece olduğunu bilerek izlemeye geri döndü.

84

Doğu

Tanrılar dünyadan çekildiklerinden beri ilk kez liman kenti Ginura'ya yağmur yağdırıyordu. İnsanlar giysilerini ve saçlarını söndürmek için serpintiye koşarken, kanlarında ateş olan yaratıklardan buhar fışkırıyor, zırhlarında su cızırdıyordu.

Furtia Stormcaller güçlü bir dönüşle eski kalenin üzerinden geçti. Kükremesi harap olmuş gökyüzünde gök gürültüsü gibi yankılandı.

Dumai sıkıca tutundu. Sola doğru eğildiğinde, Furtia da onunla birlikte hareket etti. Arkalarından başka ejderhalar da uçtu: Görkemli Burmina, Beyaz Pajati ve henüz isimlerini bilmediği diğerleri. Sesleri kafasının içinde hışırdıyordu, Pajati her zaman diğerlerinden daha gürültülüydü.

Yıldız yaklaşıyor ... gökyüzü onun gelişle çınlıyor ...

. . yıldız, yıldızın bir parçasını tutuyor, bizi çağırıyor ...

Kaos hüküm sürüyor ... kaos üzerine kaos ...

Kanatlı hayvanlar limanın etrafında dönüyordu. Altın Taugran kış ortasından kısa bir süre sonra Seiiki'ye varmış ve Muysima'daki ininden adayı harap etmeye başlamıştı.

Aşağıda, çılgınlık ve haykırışlar bir zamanlar huzurlu olan ama şimdi bir demir ocağı gibi alev alev yanan şehri dolduruyordu. Halkı, kutsallığı bozulmuş yaratıklardan oluşan bir kalabalıkla savaşıyordu. Wyrmler Seiiki'yi bulduklarında, hayvanları kendi iradelerine bağlamaya, onlara demir toynaklar ve dişler vermeye, gözlerini yakmaya başlamışlardı. Ginuralılar onlara ağlar atıyor, aletlerle dövüyor ve oklarla vuruyorlardı. Bazıları muhtemelen kendi çiftlik hayvanlarıyla savaşıyordu.

Hepsini güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Buradaki tahıl ambarlarını ve depoları kurtarabilirse çok daha iyi olacaktı.

Atlı savaşçılar yaratıklara saldırdı, kılıçları karanlık güneşin altında parlıyordu. Mithara Klanı onları onun adına toplamıştı. Klanın lideri Dumai'ye sadakat yemini etmişti, tıpkı onun sürgün edilmesine öfkelenen Eraposi ve Tajorin aileleri gibi. Şimdiye kadar geri kalanlar Kuposa Klanı'nın eteğine yapışmış, sadece birkaç küçük soylu firar etmişti.

Dumai için bunun pek bir önemi yoktu. Ancak kuyruklu yıldız geçtiğinde -eğer geçerse- Gökkuşaağı Tahtı'nın kaderini düşünecekti. Şimdilik Nehir Lordu onu elinde tutabilirdi.

Kıvılcımlar rüzgârda savruldu. Düşükleri her yerde kara barut gibi alevler patlıyor, evleri ve tapınakları yerle bir ediyordu. Bir tahıl ambarı patlarken Dumai yüzünü siper etti. Furtia kanatlarından daha fazla yağmur yağdırdı, pulları buza dönüştü. Ona doğru bastırılan Dumai titredi, çenesi takırdadı.

Taş göğüs kemiğinin üzerinde soğuktu. Yalınayak ve eysiz ata binmişti. Taş tenine, teni de Furtia'ya değerse, ejderha gücüne kolaylıkla ulaşabilirdi.

Arkasından bir kükreme duyuldu. Miğferinin siperliğinin altından bir wyrm'in Muhteşem Burmina'ya doğru hamle yaptığını gördü. Yeşil ejderha bir yıldırımla karşılık verdi ve wyrm yere yığıldı.

Dünya tekrar tekrar yarıldı. Beyaz ve mavi, kırmızı ve turuncu iplikler göz kapaklarını dikti. *İnsanları ormana götürmeye başlamalı ve diğerlerini savaşmaya bırakmalıyız*, dedi Dumai Furtia'ya. *Bu şehir çok savunmasız*. Ejderha gürleyerek onayladı.

Ginura bir körfezin üzerindeki kayalıklarda duruyordu. Hayatta kalan binlerce kişi kumsala koşmuş, uçurumdan sığıla doğru uzanan doğal kemerin altına sığınmıştı. Bazıları gelgit mağarasına kaçmış, bazıları ise çaresizce Ejderha Dişi'ne doğru yüzmüşü. O yüksek kaya yığnında yiyecek tek şey yosundu ama şehirden daha güvenliydi.

Mızraklı bir grup dalgaların arasında toplanmış, bir wyrm olabilecek bir şeyi güdüyordu - kafasının kuşa benzemesi ve ön kollarının metal kıskaçlara dönüşmesi dışında. Furtia ona doğru çullandı. Ağzında şimşekler çaktı ve Dumai'nin tüylerini diken diken etti.

Furtia sahili sarsacak kadar sert bir iniş yaptı. Canavarı yakaladı, çenesi vücudunun etrafında çtırdıyordu. Başını sallayarak onu denize fırlattı, buhar ve sprey öfkesi içinde çırpınarak gözden kayboldu. Kıyı boyunca insanlar zafer çığıllıkları atıyordu.

Dumai yüzünü koluna sildi. Bir bulanıklık içinde cesetleri saymaya çalıştı, panik nefesini daraltınca durdu.

Miğferini çıkardı ve damlayan saçlarını geriye doğru taradı. Hâlâ babasının ona verdiği zırhı giyiyor olsa da, aylar süren savaş onu değiştirmemişti.

bir savaşçıya dönuştü. Silah taşımıyordu. Tek yapabildiği uçmaktı - ama belki de bu yeterliydi. Yeterli olmalıydı.

Hayatta kalanlar Furtia'nın etrafında toplanıp pullarına uzandılar. Furtia tedirginlikle ofladı. Dumai bir vuruşla onu sakinleştirdi. Kısa bir süre önce bir ejderhaya dokunmak ölümlle cezalandırılırdı. Böyle bir zamanda, dehşete düşmüş insanları bir tanrıdan teselli aradıkları için suçlayamazdı. Sinirlerini çelikleştirerek kendisini görebilecekleri bir yere tırmandı.

"Ginura halkı," diye seslendi boğazını yakacak kadar yüksek bir sesle, "Ben Noziken pa Dumai, Bakire Görevli ve merhum İmparator Jorodu'nun kızıyım. Yukarıda bir wyrm korkunç bir çığlık atarak kalabalığa panik tohumları saçtı. Onları görmeden tepelerinden geçti. 'Artık düşmana karşı durmamalısınız. Burada çok fazla kişi öldü.

"Gidecek hiçbir yerimiz yok," diye itiraz etti genç bir kadın. Ölmek üzere olan bir adamın yanına çömelmişti. 'Bu kızıl hastalık her şehri kasıp kavuruyor. Nehir Lordu Seiiki'yi yanmaya terk etti.

"Sığınabileceğiniz bir yer var. Dumai bir anlaşma dalgasının üzerinde konuştu. "Mayupora Ormanı'na doğru yol alın. Leydi Mithara'nın sizi karşılayacağı ağaçların örtüsüne ulaşana kadar tanrılar sizi koruyacaktır. İşe yarar erzak bulabilirseniz getirin ama mal mülk için hayatlarınızı riske atmayın. Zayıf ve yaralı olanlara yardım edin.

"Kraliçe Dumai," diye bağırdı askerlerden biri, kılıcını kaldırarak. "Seiiki'nin Koruyucusu!

Bu sözleri ilk kez Basai'nin doğusundaki tozlu bir vilayette duymuştu; orada Furtia ateşlerin üzerine yağmur yağdırmış, köylüler de yağmurda dans etmişlerdi. şimdi bütün kumsal onun adıyla inliyor, binlerce ses birlikte yükseliyordu. Furtia memnuniyetini dile getiriyordu ama Dumai'nin görebildiği tek şey Kanifa'nın hayaletiydi, aralarında durmuş gülümsüyordu.

Seiiki daha iyi bir kraliçe isteyemezdi.

Mayupora Ormanı adanın kuzeyinin büyük bölümünü kaplıyordu. Tego Dağı adanın doğusunu koruyor, batı kanadı ise Ayı Çenesi denen sırta dayanıyordu. Furtia kadim ağaç denizinin üzerinde uçarken Dumai, Seiiki'yi daha fazla görebilmek için saraydan daha erken ayrılabilmeyi diledi.

Kısa bir süre önce, sallanan tüy otu tarlaları ormanın üzerinde soluk altın rengi bir etek oluşturmuştu. Onlar gitmiş, geriye külden başka bir şey kalmamıştı.

Çok az zamanda çok fazla şey yanmıştı.

Kirli kar yağdı, isle karıştı. Wyrmler ve yavruları aylarca acımadan katliam yapmış, kızıl hastalık Izaripwi Dağı yakınlarındaki kirli bir dereден kaynaklanarak sahili kasıp kavurmuştu. Güneş sönük kaldı, hasat başarısız oldu ve kış uzun ve sert geçti. Tüm bunlar bir adanın kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

Dumai saldırıları durdurmak için elinden geleni yapmıştı. Mavi taş yakındayken tanrılar daha güçlüydü, suyu ve yıldırımları çağırabiliyordu - ama aynı anda her yerde olamazdı. Birkaç ejderha çoktan düşmüş, birçoğu da saklanmak için geri çekilmişti.

Seiiki kırılıyordu. Kış geldiğinde kız kardeşinin yönetebileceği pek bir şey kalmamış olacaktı.

Şimdiye kadar Mayupora Ormanı yıkımdan kurtulmuştu. Dumai ilk başta hayatta kalanları ağaçların arasına göndermenin saçma bir risk olduğunu düşünmüştü - tek bir ateş dili hepsinin sonunu getirebilirdi - ama wyrmler yeşil ağaçları yakmaktan kaçınmıştı. Bunun yerine, dikkatlerini çekme talihsizliğine uğrayan her insan yerleşimini yok etmeye kararlı görünüyordular. Her ikisi de büyük ve gelişen şehirler olan Isunka ve Podoro birkaç gün içinde yıkılmıştı.

Artık wyrmler kasabaları ve çiftçi köylerini yok etmek için her yere yayılmıştı ve Seiiki çevresindeki denizler tarafından kapana kısılmış olan insanların kaçacak neredeyse hiçbir yeri yoktu. Bazıları kendilerini savunmak için silaha sarılmıştı ama yaratıkların derilerini kırmak zordu. Dumai'nin söyleyebildiği kadarıyla, Nehir Lordu - naip - yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Kuyruklu yıldızı beklemek daha iyi bir seçimdi. Ormanın derinlikleri onlara koruma sağlayacaktı.

Furtia mevsim ağaçlarından oluşan bir korunun üzerinde süzölmeye başladı. Kuyruğunun ucunu Dumai'nin etrafına dolayarak onu yavaşça yere indirdi, sonra da Ginura'ya doğru süzöldü.

Toprak çocuklarına göz kulak olacağım.

Teşekkür ederim, yüce kişi.

Dumai kuzeye döndü ve koruyu geçti. Birkaç beyaz yaprak erkenden dökölmüş, minik pembe filizlere yer açmıştı. Kış birkaç hafta içinde gelecekti ve onunla birlikte baharın ilk günü de gelecekti. Ormanın derinliklerinde, avcılar ve toplayıcılar tarafından yürünen patika boyunca, sarayına giden ince işaretleri takip e d e r e k yürümeye başladı.

Hemlocklar, kestaneler ve ayı çamları diğer yaşamı gizleyecek kadar uzamıştı. Kalın yeşil yosunlar, ara sıra bir kederlinin tanıdık çağrısı dışında tüm sesleri yutuyordu. Dumai zar zor duyuyordu. Kulakları savaşın güröltüsüyle dolmuş, başı onca sesi taşımaktan ağrımıştı. Botları demir gibiydi. Burnu akıyor ve vücudu titriyordu.

Annesi eski bir kayın ağacının yanında bekliyordu. Ormanda geçirdiği aylar onu değiştirmişti. Hâlâ gri giyyordu, kat kat giysileri pratik ve sıcak tutuyordu ve saçlarını bir bezle yüzünden uzak tutuyordu.

"Dumai. Uzun bir nefes verdi. "Yaralandın mı?" "Hayır.

Peki ya Ginuranlar?

Kuzeydoğu kampına doğru yola çıktılar. Leydi Mithara onlara yolu gösterecek," diye homurdandı Dumai, dumandan boğazı acımişti. Unora onu bir mantıyla sardı ve ellerine sıcak bir şişe tutuşturdu. 'Anne, çok fazla hastalık var. Çok fazla ölüm var.

Unora onun yanağına dokundu ve yanağına kül sürdü. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, uçurtmam.

Dumai onu saray olarak kullanılan kampa kadar takip etti. Gümüş Tukupa'nın eski inziva yeri olan bir mağaranın ağzından yayılıyor. Bir şifacı ellerinde kızarıklık olup olmadığını kontrol etti.

Seiiknilerden bazıları evlerinde kalma riskini göze almış, ocaklarındaki ateşi gizlemek için pencerelerini katranla kaplamış, diğerleri ise madenlere kaçmış ya da kendi sığınaklarını kazmıştı. Dumai, himayesi altındaki insanları korumak için farklı bir yol izlemeye karar vermiş ve onları tanrıların karada uyudukları yerlere yönlendirmişti. Bu tür yerler genellikle korunaklı, tatlı su kaynağı olan ve diğer kamplara işaret vermek için kullanılabilecek bir dua çanı olan yerlerdi.

Vahşi doğada sonsuza dek saklanamazlardı. Wyrmler ormana saldırmamıştı ama toprağa bağlı yaratıkları hayatta kalanların kokusunu alabilirdi. Aksi takdirde açlık onları tüketecek ya da kızıl hastalık savunmalarını aşip onları saklandıkları yerden çıkmaya zorlayacaktı. Pek çok tahıl ambarı yanmış, çiftlik hayvanları ya telef olmuş ya da canavarlaşmıştı. Kwiriki'nin Feneri kaosu yatıştırmazsa, yaza kadar geriye kalan tek şey kül olacaktı.

Ejderhalar bunun yakında olacağını düşünüyor gibiydi. Dumai haklı olduklarını umuyordu.

Kampın dört bir yanında küçük ateşler tütüyordu. Unora onu çadırların yanından geçirdi ve kireçtaşı mağaranın derin, tavanı sızan sularla dişli omurgasına götürdü. Tukupa'nın bir zamanlar uyuduğu yerde yüzlerce insan saklanmıştı, yorgun yüzleri kandillerle aydınlanıyordu. Dumai, tuzlu yoldan kurtardığı ailesiz üç kişiyi kontrol etmek için durdu.

Hasta ve yaralılar için yapılmış bir mağarada, Rituyka adındaki haydut bir mataradan su içerek bekliyordu. Üç kardeşinden biri yanında bir hasırın üzerinde yatıyor, yanıklarının etkisiyle uyuyordu.

"Kraliçe Dumai. Rituyka başıyla onu onayladı. 'Darı ve arpa getirdik. Bizi ısıtması ve neşelendirmesi için biraz da şarap.

Dumai başını salladı. Bu kurnaz saz adamla tanışana kadar, sarayın eyaletler üzerinde ne kadar az etkisi olduğunu anlamamıştı. Wyrn'lerden önce bile Rituyka bir haydut olarak yaşamış, ambarlardan ve konaklardan çalmıştı. Unora gibi o da Afa Vilayeti'nde büyümüştü.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dumai.

"Nereden?" "Purinadu'dan.

"O mülk Kuposa Klanı'na ait. Unora onunla konuşurken kırsal aksanını kullandı. Merhem ve tentürlerde kullanmak üzere topladığı otlardan oluşan deposunu kontrol etti. 'Dikkatli olmalısın, Rituyka. Yaptığın iş önemli ama onların dikkatini ormana çekmek istemeyiz.

Ona çarpık bir gülümseme verdi. 'Onların daha büyük kaygıları var. Bir kez olsun onlar da bizim gibiler.

'Naibi hafife almayın. Tanrılar onu koruduğu sürece sarayı güvende ve bu kargaşa ona Dumai'den kurtulmak için mükemmel bir kılıf sağlıyor. Elinden gelen her fırsatı değerlendirecektir.

'Kraliçemize bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.

Dumai kuru bir öksürüğü eldivenine bastırdı. "Seni gören oldu mu?

'Hayır. Bir saldırı olduğuna dair kanıt vardı. Nehir Lordu tüm özel kuvvetlerini Antuma'ya çağırdı. Rituyka kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey daha var Kraliçe Dumai. Lacustrine'in size hediye ettiği kuşatma motoru, yataklı arbalet - onu malikânenin arazisinde bulduk.

"Nehir Lordu bana yok edildiğini söyledi.

'Kesinlikle parçalanmış. Bana onarılabilirmiş gibi geldi ama ben ahşap ustası değilim.

"Onu kendisi için saklamış," dedi Unora, sesi öfkeden incelmışti.

"Beni zayıflatmaya o kadar kararlı ki, güçlü bir savunma aracını benden esirgiliyor," dedi Dumai usulca. 'O silahla kaç kişinin daha hayatını kurtarabilirdik?

"Şimdi onun hırsının sulanmamış zehrini tadıyorsun.

Dumai zihnindeki fırtınayı dindirmeye çalıştı. Sakin olmak, sağlıklı düşünmek gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

'Bunu hâlâ avantajımıza kullanabiliriz,' dedi. 'Rituyka, Leydi Mithara ve Lord Tajorin'i bilgilendirmeni istiyorum. Sanırım her ikisinin de kamplarında birkaç demirci ve marangoz var. Eğer arbaleti nasıl tekrar bir araya getireceklerini çözebilirlerse, kalan yerleşim yerlerini savunmak için daha fazlasını inşa edebiliriz. Bol miktarda odunumuz var.

Rituyka ayağa kalktı. "Derhal, Majesteleri.

"Ben de size katılacağım. Daha fazla yosuna ihtiyacımız var. Unora onu takip etmeden önce keselerini topladı. "Dumai, sen dinlen. Karanlık çökmeden döneceğim.'

Mağaranın ağzına kurduğu çadırında Dumai boynundaki taşı çıkardı. Taşı aylarca inceledikten sonra hâlâ gücünü kendisi kullanamıyordu ama Furtia kullanabiliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Yorgunluktan doğruca uzanıp uyumak istiyordu. Zırhını çıkardı, sonra altındaki nemli giysileri soyarak yaralarını gözden geçirdi. Her uçuş ve savaşta daha fazlasını kazanıyordu. Kalçasında bir yanık beneklenmiş, ağlayan kabarcıklarla düğümlenmişti. Yüzünde molozların çarptığı yerlerde küçük kesikler vardı. Bir de göğsünü burkan öksürük vardı. Yüzüne ıslak bir bez örtse bile duman içeri giriyordu.

Aynası yoktu ama bir hayalete benzemesi gerektiğini biliyordu. Kuruyan bir fırçayla çizilmiş, mürekkebin onu tamamlamak için güç harcadığı, kenarları solmuş bir kadın. Saçları külden grileşmişti, sanki saraydan ayrıldığından beri bir asır yaşlanmış gibiydi.

Yine de kendini Antuma Sarayı'nda olduğundan daha canlı hissediyordu.

Kar yağmaya devam ediyordu. Yakındaki buzlu dereye yıkandı, sonra ısınmak ve saçındaki düğümleri taramak için çadırına döndü - uçuştan sonra her zaman acı veren bir görev.

Alacakaranlıkta dışarıya, halkının arasına oturmaya gitti. Adamın biri ona cömertçe darı verdi, üzerine eğretili otu filizleri ve mantar ekleyerek cesareti için teşekkürlerini mırıldandı. Bir başkası da elindeki kâseyi ona doğru bastırarak güce ihtiyacı olduğunda ısrar etti.

Çalınan şarap elden ele dolaştırıldı. Kolunu kaybetmiş bir kadın ateşte kestane közlüyordu. Dumai filizlerin tadını çiğnerken, hem **a r k a d a ş l a r ı n ı n** hem de yabancıların anılarını ve kayıplarını paylaştıkları yumuşak sohbetleri dinledi. Ateşlerinin çıtırtısını, hayatta kalanların çoğunun beraberinde getirdiği acımasız öksürüğü, ağaçların gıcirtısını duydu. Acımasız bir kış olmuştu ama günlerdir ilk kez sakın hissediyordu, mantosuna sarınmış, hayatla çevriliydi.

On iki yaşlarında bir kız, postuna sarınmış bir halde en yakındaki ateşe bakıyordu. Dumai onun yanına oturmak için hareket etti.

"Iyo," dedi, "yemek yedin mi?" Kız başını salladı. "Hava soğuk. Sıcak ve güçlü kalmalısın.

"Güçlü olan ablamdı. Kızın gözleri boş bakıyordu. "Ben değil.

"O artık güvende, büyük Kwiriki'nin yanında. Hiçbir şey ona zarar veremez. Dumai ateşin yanında bir kâse daha getiren adama başıyla işaret etti: "Ben de kız kardeşimi özlüyorum.

Iyo başını kaldırıp ona baktı. "Kız kardeşin neden bizimle değil?

Dumai zoraki bir gülümseme takındı. "Bu anlatılamayacak kadar uzun bir hikâye.

"Sana başka bir hikâye anlatayım," dedi yaşlı bir kadın Iyo'ya. "Bu soğuk gecede bize umut vermek için.

İnsanlar dinlemek için döndüklerinde bir sessizlik çöktü. Iyo, kendisine sımsıkı sarılan Dumai'ye yaslandı.

"Kraliçe Dumai aramızda olduğuna göre," dedi kadın, "size başka bir büyük kraliçenin hikayesini anlatacağım. Halkı için daha yeşil bir dünya yaratmak isteyen ve onları ister tozlu bir bölgede ister bir limanda doğmuş olsunlar aynı şekilde seven bir kraliçe. Durakladı ve sessizlik mutlak bir hal aldı. "Size Dut Kraliçesi'nin hikâyesini anlatayım.

Birkaç kişi Dumai'ye baktı, yüzlerindeki ifadeyi okumak zordu. Dumai bir sırrın içine girdiği hissine kapıldı.

"Uzun zaman önce, eski günlerde, bu adanın en ucunda yer alan Ampiki'de bir kız yaşamış - neredeyse Seiiki kayasının kendisi kadar eski bir köy. O da bizim gibi açlık ve susuzluk korkusuyla yaşamış," dedi masalcı. Birkaç çocuk ona doğru yaklaştı. "Masallarda, eski öykülerdeki pek çok kadın gibi onun da adı yok.

"Dumai.

Bir el omzuna dokundu. Dumai masal anlatıcısına son bir kez bakarak Iyo'yu onunla ilgilenen genç çifte gönderdi, sonra da annesini çadırına kadar takip etti.

"Bu hikâye kulağa tanıdık geliyor," dedi.

"Tozlu bölgelerde çok sevilir. Kendini dışlanmışların kraliçesi yapan zavallı bir yetim. Unora lambaları yaktı. 'Leydi Mithara güvende. Rituyka onu arbaleti görmeye götürecektir ama çok fazla oduna ihtiyaçları olacak. Sabah biraz odun toplamama yardım eder misin?

"Kalamam.

"Kalabilirsin. Unora onun önünde diz çöktü, gözleri sertti. "Beni dinle. Günlerdir o duman ve isin içinde uzaktaydın. Şimdilik yapabileceğin her şeyi yaptın.

"Taşı ben taşıyorum. O olmadan-'

"Her zaman tanrılarla birlikte olamazsın. Onlar senin etten ve kemikten olduğunu biliyorlar.

"Onları ben uyandırdım. Öldüklerinde, bu benim yüzümden olacak. Sesi kırıldı. "Taş onlara güç veriyor.

"Kes şunu. Unora onun yüzünü tuttu. "Gitmeni engelleyemeyeceğimi biliyorum. Ama iyileşmeyi ve dinlenmeyi reddedersen, Furtia ile uçamayacak kadar bitkin düşeceksin. Kötü kararlar vereceksin. Dağda öğrendiklerini asla unutma. Sınırlarını unutma ve saygı göster.

Dumai onun haklı olduğunu biliyordu. Bacakları titriyor, gözleri yanıyor ve boğazı ağrıyordu.

"Kalacağım," dedi. "Gücümü toparlamak için.

"Burada bize yardım etmek için yapabileceğin çok şey var. Unora onun yanına oturdu. 'Kuyruklu yıldız yakında gelecek. Tanrılara güvenmeliyiz. Bu iş bittiğinde ne yapmak istediğini daha fazla düşündün mü?

"Hayır. Tüm bunlar Nehir Lordu'nun naip olmaması gerektiğini kanıtladı," diye mırıldandı Dumai, "ama bu kadar şiddetten sonra halkımızdan benim için başka bir savaşta savaşmalarını nasıl isteyebilirim?

"Hepimizin iyiliği için, tahta daha nazik bir lider oturtmayı denemeye istekli olabilirler. Ben hala tanrıların sana onun karşısında yardım edeceğine inanıyorum. Annesi onun saçlarını okşadı. 'Karar vermek için zamanın var, Dumai. Şimdilik dinlen ve iyileş. Her yeni günle geldiği gibi yüzleşeceğiz.

Dumai başını salladı. Artık o kadar yorgundu ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Annesi gider gitmez yatağına kıvrıldı ve rüyasındaki sesi duyamayacak kadar mışıl mışıl uyudu.

Karanlıkta hafif bir dokunuşla uyandı. "Dumai," dedi Unora, sesi alçak ve tuhaftı, "hayatta kalan biri bize ulaştı.

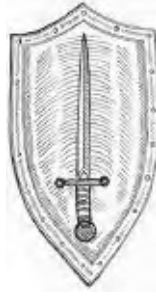
Dumai gözlerini ovuşturdu. "Onlar Ginura'dan mı?"

"Kendin görmelisin.

Çadırların ve tek başına yanan ateşin arasından eski kayın ağacına doğru yürüdüler. Son işaretin yanında, ölmek üzere olan bir at yere yığılmıştı. Avcılardan biri atın binicisini kucağına almıştı.

Genç kadının üstü başı pislik içindeydi, üzerinde haftalardır giydiği anlaşılan çiftçi kıyafetleri vardı. Ash onun kısa saçlarına sırttı. Gözlerini kırpıştırarak açtığı anda Dumai ona sadece bakabildi.

"Dumai," diye fısıldadı Nikeya. "Seni buldum.

85

Batı

Bir zamanlar Stilharrow Derinliği şafak vakti, doğu ışığı sularından bir perdeyi kaldırırken hafif bir sis solurdu. Şimdi ise oradaki cesetlerin arasında yanan birçok ateşten dumanlar yükseliyordu. Rüzgâr, iskelet halindeki ağaçları parçalıyor, kirli sulu karla makaslanıyor, ölüm ve duman kokuyordu.

Glorian bir çıkıntının altından şövalyelerinin ve askerlerinin kâbustan dikilmiş yaratıklarla savaşmasını izledi.

Dik ve dar vadiyi yırtık bir buz tabakası kaplamıştı. Bir at bir kırığa doğru kaydı ve korku içinde çarpınarak sis homurdanmaya başladı, ardından pullu bir kurt üzerine düştü ve boğazını parçalayarak buzı yıkayan kanı kararttı. Atlı, kapalı miğferinin boğduğu çığlıklarla suya çakıldı. Kaleden kurdun üzerine oklar yağdı.

Glorian eyerinde kıpırdandı, sırtının küçük bir bölümünde bir ağrı tomurcuklandı. Kırmızı gambesonunun üzerindeki kolsuz zırhlı ceket onu boynundan kalçasına kadar kaplıyor, göbeğinin kocaman rafını örtüyordu. Savaşın çok yukarısında, onu görüş alanının dışında tutan karlı bir çıkıntının altındaydı.

Yakınlarda bir şelale, büyük bir mumun üzerindeki örtü gibi donmuş halde duruyordu. Buzdan kazıkların ağlayışını izledi.

Inys buzlar çözüldükten sonra uzun süre hayatta kalamayacaktı. Kış bir lütuf dönemi satın almıştı - Fýredel muhtemelen daha sıcak olan Güney'e giderek ortadan kaybolmuştu - ama onun çok sayıda iğrenç yarattığı katliama devam etmek için kalmış ve her gün binlerce insanını katletmişti.

Carmentum çoktan yok olmuştu. Yıkılışının fısıltıları nihayet Inys'e ulaşmıştı. Bir zamanlar gelişen bir cumhuriyetti, sonra varlığını yitirdi ve halkını rüzgara savurdu.

"Majesteleri.

Lord Damud, kısa buklelerine kar taneleri takılmış bir destiyerin üzerinde yaklaştı. Arkasında, askerleri onları mızraklarla ezerken son birkaç yaratık çığlık atıyordu.

"Bozguna uğratıldılar mı? Glorian sordu. Nefesi beyazı karıştırdı.

"Şimdilik mi?" "Şimdilik.

Cesetler vadiyi kaplamıştı. En büyüğü saldırıyı yöneten wyvern'di, burnundan kuyruğundaki dikene kadar gri renkteydi. Mancınıktan fırlayan bir kaya parçası onu gökyüzünden vurmıştu.

"Fýredel'den iz yok," dedi Glorian.

"Eğer bu onunkilerden biriye, yakında bizi bulacağından hiç şüphem yok.

Başını salladı. Wyvernlere göreğüklerini büyük wyrmlerin bildiği açıktı.

Naiplik Konseyi'nin söyleyebildiği kadarıyla, her biri farklı bir bölge tarafından adlandırılan üç tane vardı. Orsul Kuzey'de, Dedalugun Güney'de ve Fýredel'in son görüldüğü yer Yscalın'ın batısındaýdı - yine de raporlar Dehşet Dağı'ndan beş tanesinin çıktığını iddia ediyordu. Glorian sadece diğer ikisinin Doęu'da olduğunu varsayabilirdi.

Geldiklerinde hiçbir uyarı olmayacaktı. İşaret ateşleriyle ilgilenenler çoktan mağaralar için görev yerlerini terk etmişlerdi.

"Bundan sonra nereye gideceğimize karar vermeliyiz," dedi Lord Damud. "Konseyinizi ve Leydi Koruyucu'yu çağıracağım.

"Pekâlâ.

Glorian, eşinin mancınıkları denetlediği kaleye ve sonra tekrar buza baktı. Vücudundan geriye kalanlar kanayan bir adam sürünerek asker arkadaşlarına doğru ilerliyordu. İçlerinden biri bir ok y e r l e ş t i r d i ve hiç ürkmeden kafatasına sapladı.

Okçu başını kaldırıp Glorian'a baktı. Başını sallayarak onları gúnahtan arındırdı ve atını geri çevirdi.

Stilharrow kalesindeki yatak odasında, Glorian ocağın önünde duruyordu. Hanımları omuzlarındaki postu kaldırdı ve gambeson'un kemerini çözdü.

Ateşin ışığı onun gölgesini duvara yansıtıyordu. Ne kadar şişmiş olduğunu görmek onu sarstı.

Helisent ona yeni bir tunik getirdi. "Glorian," dedi, "nasılsın?

Glorian rahatlayarak ağlayabilirdi. Biri ona nasıl olduğunu sormayalı ve karnına değil gözlerine bakmayalı günler olmuştu.

"Yorgunum. Karnının ağırlığını iki eliyle kavradı. "Çok ağır. "Yakında bitecek.

Ve ben ölmüş olabilirim.

Bu düşünce uzak ve uyuşturucuydu. Atalarından birkaçı doğum sırasında ölmüştü ve onlardan en az birini neyin öldürdüğünü biliyordu. Zalim, annesinin içinden kesilip çıkarılmıştı.

Helisent onu bir tabureye yönlendirdi. Julain saçlarına birkaç damla lavanta yağı damlatarak duman kokusunu bastırdı. Glorian uyukladığını hissedebiliyordu. Böyle bir nazıklık onu daha kolay zamanlara geri götürdü.

Son zamanlarda rüyaları sessiz ve boştu. Kafasının içindeki ses onu uzaklaştırmıştı ve şimdi onların akışını hiç bulamıyordu. Aralarında korkunç bir karanlık pıhtılaşmıştı.

Sesin ilk konuşmasından bu yana iki yıl geçmişti ve hâlâ bu rüya örgüsünü çözemiyor, dünyevi mi yoksa ilahi mi olduğunu anlayamıyordu. Şimdi ortadan kaybolmuş gibiydi.

Bu küçük teselliden yoksun olmak ona acı veriyordu.

"Glorian. Julain onun yanağına dokundu. "Glorian, çok yorgunsun. Leydi Marian'a söylememe izin ver.

"Hayır," dedi Glorian.

"Dün gece zar zor uyudun.

'Bu iş bittiğinde uyumak için dünya kadar zamanım olacak. Daha yumuşak bir sesle, "İlkbaharda," dedi kendi kendine.

Naiplik Konseyi yuvarlak bir masada oturuyordu. Kepenkler soğuğa karşı kilitlenmişti ve ocakta bir ateş yanıyordu ama meclis üyeleri hâlâ dışarıda giydikleri kat kat giysileri giyiyorlardı. Glorian'ı kartallar gibi izliyorlardı, sanki karnının ağırlığı onu devirebilirmiş gibi.

"Size yardımcı olabilir miyim, Majesteleri? Leydi Brangain ayağa kalkarak sordu.

"Gerek yok. Glorian oturdu. 'Bugün ata bindim. Bir sandalyenin beni fırlatma ihtimali daha düşük.

Lade Edith gülümsese de birden fazla kişinin çenesi sıkıldı. Hiçbiri onun ata binmesinden hoşlanmıyordu ama büyükannesi, gözlerden uzak durduğu ve bineğini sakinleştirmek için ostler hazır olduğu sürece buna izin vermişti.

Marian çok geçmeden Bourn'la birlikte geldi. Forthard ve kemikçi vebayla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir kez daha anlaşmazlığa düşünce Glorian onları ayırmış, Forthard'ı kuzeye gönderip Bourn'u sarayda tutmuştu. Bourn ayrılmadan önce Marian'ın sandalyesine oturmasına yardım etti.

"İyi misin? Glorian büyükannesine sordu.

"Evet. Sadece yaşlı ve halsizim. Marian Naiplik Konseyi'ne hitap etmeden önce onun elini okşadı: "Bir wyvern bizi Stilharrow'da gördüğüne göre, artık

Fýredel'in yakında yerimizi öğreneceğini varsayalım. Başka bir kale seçmenin zamanı geldi. Ne diyorsunuz?

Lade Edith, "Atalarımın oturduğu yer bizi barındırır," diye önerdi. 'Strathurn Kalesi kuzeyde, buradakine benzemeyen bir vadide, savunması kolay. Soğuğu kovalayabildiğimiz kadar kovalamalıyız.

Lord Randroth, "Kraliçe Glorian bu haldeyken Fells'e gidemez," diye homurdandı.

"Deniz de çok tehlikeli," dedi Lord Damud daha sakın bir sesle. 'Güney eyaletlerinde kalmak daha iyi, yine de soğuk hakkındaki düşünceni anlıyorum, Edith. Bu sefer bir mağara sığınağı düşünmeli miyiz?

"Evet, belki Selverpit," diye düşündü Lade Edith. 'Gerçi girişin o kadar gizli olduğu söyleniyor ki insanlar içine düşmüş.

"O zaman Wyrn'ler de görmez. "Hm.

Leydi Gladwin haritayı inceledi. Gri saçlarını kafatasına yakın bir şekilde kırpılmıştı.

"Goldenbirsch'in Dowager Kontu şu anda Leas'tan pek çok kişiyle birlikte Hollow Crag'de. Son sayıma göre bu, hayatta kalanların bir araya geldiği en büyük topluluktur," dedi. 'Kraliçelerinden gelecek bir ziyaret, bunca karanlık ve belirsizlikten sonra kalplerini neşelendirecektir.

Glorian, "Kaç kişi var?" diye sordu.

'On beş bin kişi ya da o civarda. Şimdiye kadar daha fazla olmuş olabilir. Marian emin görünmüyordu. "Orasının gerçekten güvenli olduğunu düşünüyor musun Gladwin?

'Bildiğim kadarıyla kokularını alabilecekleri bir şey yok. Lord Ordan dikkatli davrandı.

Glorian haritaya uzandı ve Cenning Moor'daki yeri buldu. "On beş bin," dedi. "Onları rahatlatmak isterim.

"Kesinlikle olmaz. Lord Randroth kızarmış burnunu sildi. "Offsay yakın ve güvenli.

"Ve halkımın yakınında değil.

"Bu kadar uzağa gitmek için çok geç, Majesteleri," dedi Leydi Brangain. "Her an doğum yapabilirsin.

"Evet, daha on yedi yaşındayken bana hamile kalmamı emrettiğin varise," dedi Glorian sessizce. "Onu yapmak için yaşlı bir adamın dokunuşuna katlandım. Bu söz çoğunu utandırarak başka tarafa bakmalarını sağladı. 'Bu krallığın hiçbir yeri artık güvenli değil. Kıyıda titremeyeceğim. Eğer Hollow Crag o ruhları koruduysa, o zaman benim için yeterince iyidir - ve orada doğabilecek olan kızım için. Sırayla her birinin bakışlarıyla karşılaştı. "Onlara gideceğim.

Gergin bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra Marian, 'Hollow Crag'e gidiyoruz,' dedi.

86

Doğu

Nikeya iki gündür olduğu gibi uyuyordu. Unora yaralarını temizlemiş, yanıkların üzerine reçineli bir merhem sürmüştü, Dumai ise saçlarındaki külü taramış ve yüzünü yıkamıştı.

Geldiği gece üşümüş ve kafası karışmıştı, dudakları susuzluktan çatlamıştı. Şimdi çadırın sıcaklığında uyuyordu, nefesleri öksürüğe dönüşüyordu. Dumai parmaklarını kontrol etti ve alnını yokladı, ateş ya da üşüme ya da kırmızı hastalıktan herhangi bir leke bulamadı.

Bu kadını bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti. Nikeya vazgeçtiği hayatın bir parçasıydı.

Gece çökerken Dumai çadırından çıktı, kırmızı ve gölgeli bir ışığın içine girdi. Güneşin parlayan bir kömür olduğu bu ölüm zamanında akşamların bu kadar güzel olması zalimceydi.

"Kraliçe Dumai.

Dumai döndü. "Leydi Mithara," dedi, otağ direğinin yanında ona katılarak. "Sizi bu kadar erken beklemiyordum.

Leydi Mithara av kıyafetlerinin üzerine demir ve sert deriden bir palto giymişti, göğüs zırhında klanının leylek işareti vardı. Bu onun baba tarafından büyükannesiydi - Kuposa'nın etkisini azaltmak için attığı adımlardan beri on yıllardır bölgede yaşayan gururlu ve nazik bir kadın. Mithara'nın başı olarak Dumai'ye sadakat yemini eden de oydu.

'Ayaklarının bir süreliğine de olsa yere bastığını gördüğüme sevindim yeğenim. Halkın arasında olman senin için iyi bir şey,' dedi. 'Ama anladığım kadarıyla Kuposa adında biri kampınızı bulmuş. Unora bana sır olarak söyledi. Bakışları delici ve ihtiyatlıydı. "Leydi Nikeya ile ne yapmak istiyorsun?

"Onun neden burada olduğunu henüz öğrenemedim.

'Muhtemelen naibin casusu olarak. Annesi öldüğünden beri onun aracı oldu.

"Sadece o zamandan beri mi?

Leydi Mithara başını salladı. "Tirfosi'yi tanırdım. İyi bir kadındır.

"Nikeya'ya hayatımı borçluyum," dedi Dumai. "Bana zarar vermek için pek çok fırsatı oldu ama hiçbirini kullanmadı. Keskin bir esinti kürklerini karıştırdı. "Arbalet için mi geldin?

'Parçaları kampıma getirttim. Parçaları nasıl birleştireceğimizi anladığımızda daha fazlasını inşa edebileceğiz. İnsanlar bunların sizden geldiğini bilecek, Nehir Lordu'ndan değil.

'Korundukları sürece, nereden geldiğini düşündükleri benim için önemli değil.

Olmalı. Bu kaostan sonra resmen tahta çıkmalısın ve klanım bunun yapıldığını görmek istiyor.

'Seiiki bundan sonra bir iç savaşa dayanamaz leydim. Bekleyip tanrıların ne karar vereceğini göreceğiz.

En yakındaki ocağa gitti ve bir tencere geyik eti yahnisi açtı. Leydi Mithara bir çadıra girmeden önce atını direğe bağladı, Dumai ise bir kâseyle kendi çadırına döndü.

İçeride Nikeya uyanıktı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Nikeya yutkundu, gözlerinin altında derin gölgeler vardı.

'Sana ulaşamadan öleceğimi sandım,' dedi.

Dumai yavaşça avucunu haşlayan kâsenin farkına vardı. Onu diğer avucuna götürdü.

"Yapabilirdin," dedi Nikeya'nın yanına diz çökerek. "Al. Yemelisin. Teşekkür ederim. Yolda avlanmaya çalıştım ama o kadar çok hayvan kaçtı ki ya da yeniden yaratıldı.

"Sanırım soylu bir hanımefendi asla yiyecek aramayı öğrenmemiştir.

'Bir keresinde çaresizlikten riske girmiştin. Bir gün boyunca hasta yattım,' dedi Nikeya kasvetli bir gülümsemeyle. "Daha sonra bir çiftçi bana bunun tanrı ışığı mantarı olduğunu söyledi. Kışın başlarında ormanın her yerinde parlıyorlardı, ölü kayın ağaçlarının üzerinde kümelenmişlerdi. Bana yiyebileceğim bazı otlar gösterdi. Ertesi sabah, bu hizmetinin karşılığı olarak yayımı almaya çalıştı.

"Bizim yemeğimiz mütevazıdır ama ottan daha tatlıdır. Dumai kaseyi yere koydu. "At öldü. Çok üzıldüm.

"Acı çeken bir hayvan olarak yaşamaktan iyidir.

Dumai onun doğrulmasına yardım etti. Nikeya onun bakışlarını yakaladı. Sadece bir dokunuş, gözlerin buluşması, unutmaya çalıştığı tüm isteklerini geri getirdi.

"Bu kampa ulaşmak kolay değil. Dumai onu bıraktı. "Buraya nasıl geldin?

"Çok yorgundum. Suyu ihtiyacım vardı, bu yüzden bir şehre doğru yola çıktım. Furtia'yı gördüğümde neredeyse Ginura'ya varmak üzereydim - nihayet, aylarca onun her fısıltısını takip ettikten sonra,' dedi Nikeya. 'Ginuralılarla birlikte bu ormana gittim ve şimdi Leydi Mithara'nın muhafızlığını yapan saraydan eski bir dostumu gördüm. Seni bulmak için izlemem gereken işaretleri tarif etti.

"Önce dinlenmeliydin.

"Tanınmaktan korktum. Nikeya kâseyi alıp dizinin üzerine koydu. 'Kampınız sizi hayatta tuttu ama saraydan çok uzakta. Bu kışa nasıl dayandınız?

"Orman sağlıyor. Dumai sanki ortadan kaybolacakmış gibi onu izledi. "Ne zaman ayrıldınız?

Sonbaharda. Seni bulmak zor oldu.

"Leydi Mithara ve Lord Tajorin bunu duyduklarına sevinecekler.

"Babam bile onların meydan okumalarına duyduğu öfkeyi gizleyemedi. Yüzünü bir soğukluk kapladı. "Adamız yanarken bile n a i p l i k yetkisiyle hiçbir şey yapmadı. Suzumai'ye göz kulak olmak için kalabildiğim kadar kaldım ama gerçeği öğrendiğimde onu görmeye bir gün daha dayanamadım.

"Ne gerçeği?

Saraya yapılan saldırı. O yaptı.

Dumai bilginin kumaşa boya gibi işlemesini bekledi. "Büyükannem tehlikede mi?

"Gümüş Tukupa tapınağı koruyor. Şimdilik Büyük İmparatoriçe güvende. Nikeya ona tedirginlikle baktı. "Bilmiyordum Dumai. Bana güvenmemiş olmalı. Bir imparatorun ölümünü planlayacak kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim.

Tekrar öksürdü, öyle sert öksürdü ki gözleri doldu. Dumai ona bir bez ve bir matara su verdi.

'Sana inanıyorum,' dedi. "Arbaleti de yok ettirdi.

"Biliyorum. İçinde her zaman zalimlik vardı,' dedi Nikeya, 'ama cinayetden daha yumuşak yollarla öldürürdü. Parmakları şişeyi sıkıca kavradı. "Seni neredeyse ona kaptırıyordum. On üç yıl boyunca beni kullandı ve çalıştırdı, seçme özgürlüğüm pahasına hırslarını gerçekleştirmek için beni kullandı. Ben onun kızıyım, bebeği değil ve çok uzun süre onun çıkarlarına hizmet ettim.

Uzun bir yudum aldı.

"Arbaleti buldun o zaman," dedi öksürüğü yatıştığında. "Purinadu'da.

"Evet.

'Eyerime bak, Lacustrine'in silahla birlikte getirdiği planları bulacaksın. Onları onun çalışma odasından çaldım. Onu tekrar bir araya getirmene ve daha fazlasını yapmana yardımcı olacaklar.

'Bu bir risk olmalı. Teşekkür ederim,' dedi Dumai sessizce. "Hayatta kalanları korumamıza yardımcı olacak.

"Umarım annene ve müttefiklerine casus olmadığımı kanıtlar.

'Annem hayatımı kurtardığını biliyor. Diğerleri sana karşı sıcak duygular beslemeyebilir.

Onları kazanabileceğime eminim.

Dumai kendine rağmen gülümsedi. "Bu senin yeteneklerinden biri.

Nikeya uzun süre ona baktı, gözlerinde kandilin titreşimi vardı. "Suzu," dedi Dumai. "O güvende mi?

"Babam onu uzaklara kapattı. Sarayın ötesindeki çatışmalar hakkında çok az şey biliyor ve onun yerine hükmetmesi için naibine güveniyor. Ondan ayrılmak acı verdi ama hala Dul İmparatoriçe'ye sahip.

"O halde sarayıma katılmak istiyorsun," dedi Dumai, bakışlarını onun üzerinde tutarak. 'Tahtı olmayan bir kraliçe tarafından yönetilen haydutlar ve yoksullar arasında vahşi doğada uyumak için. Emin misin Nikeya?

"Saray için yetiştirilen bir çiçek ormanda yeşerebilir.

'Adını kimseye söylemesen iyi olur. Leydi Mithara biliyor ama klanınız burada pek popüler değil.

"Aptal olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Nikeya şimdi çenesinin hemen arkasına düşen kendi saçlarını işaret etti. "Kurnaz kılığıma dikkat edin. Taşralı gibi görünmüyor muyum?

Nikeya kendini durduramadan Dumai uzanıp saçlarını kulağının arkasına doğru taradı ve bir süre çenesinde gezdirdi.

"Bu yüzün inandırıcı olduğundan emin ol," dedi çok yumuşak bir sesle. "Böylece benim yanımda kalabilirsin.

Nikeya başını salladı, çekince yüzünü gölgeliyordu.

"Gelmemin başka bir nedeni daha var. Seiiki'yi korumamıza yardımcı olabilecek bir teklifim var,' dedi. 'Ve Kuzey'de verdiğim sözü tutmalıyım. Bildiğim kadarıyla sana gerçeği anlatmalıyım - ailelerimiz ve iç içe geçmelerinin nedeni hakkında.

Dumai bir bakışta öğrenmek üzere olduğu şeyin dünyasını temellerinden sarsacağını anladı.

'Burada olmaz,' dedi. 'Konuşmak için daha güvenli bir yer biliyorum'

Rituyka ormanın, kalıntıları denize ulaşmamış olanlar tarafından lanetlendiğine inanıyordu. Bölgedeki pek çok kişi gibi o da hava karardıktan sonra kamptan ayrılmayı reddediyordu. Dumai'de onun korkusu yoktu ama gece, sessizliğin rüzgârın bile bozamayacağı kadar derin ve boş olduğu ötedeki durgunluğu en iyi şekilde bozuyordu. Önünde tuttuğu fenerle yüksek çamların arasında yürüdü.

Belki de babası burada oyalanıyor, işlediği cinayeti telafi etmesini bekliyordu.

Kanifa bu hayaletler arasında olamazdı. Hayatını adalarından çok uzakta kaybetmişti. Arkadaşının kaderine razı olması için dua etti, ruhu bir dağa kök salmıştı - ama bazen cesareti tükendiğinde, ona geri dönmenin yolunu bulmasını diledi.

Kar, bir çatı gibi sıklaşan dallardan pıtır pıtır dökülüyordu, bu yüzden gökyüzünü zar zor görebiliyorlardı. Nikeya diğer feneri taşıyor, ödünç aldığı giysileri ve kendisine büyük gelen geyik derisi çizmelerini giyiyordu.

'Ne planladığın hakkında hiçbir fikrim olmamasından hoşlandığımdan emin değilim. Saraydan ayrılmak zorunda kalmama şaşmamalı,' dedi sertçe, bir kütüğün üzerinden geniş adımlarla geçerek. "Entrika yeteneğimi kaybediyor olmalıyım.

Sesi boğucu sessizliği bozdu ve Dumai'nin kendi sesini kullanmasına neden oldu. "Senin yerin bir zamanlar saraydı," dedi. "Benimki dağdaydı. Bir sonraki işareti aradı, kemere dönüşmüş bir dal. "Orman ikimiz için de yeni bir yer.

"Eğer yolumuzu kaybedersek, toprak tam olarak gideceğimiz yerdir.

"Henüz seni yoldan çıkarmadım. Dumai elini uzatarak devrilmiş bir ağacın üzerinden geçmesine yardım etti. 'Yakında sana nasıl yiyecek toplayacağını göstereceğim. Karşılığında okçuluğumu geliştirmeme yardım edebilirsin.

"En azından işe yarar bir becerim var.

Gölgelekler arasında nadir bir boşluk açan engebeli bir uçuruma tırmandılar. Kısa bir yol sonra, karlı bir dalın sarktığı bir kaplıca havuzu vardı ve Dumai fenerini onun yanına yerleştirdi.

"Burada kimse bizi duymamalı.

"Ya da bizi görmemeli. Nikeya tekrar ağaçlara baktı. "Bu kadar uzağa gitmemize gerek yoktu.

"Bana bu suların iyileştirici olduğu söylendi. Hâlâ zayıfsın. Dumai kaplıcanın yanına oturdu. "Soğuktan nefret ettiğini söylemiştin.

"Ne kadar düşüncelisin. Nikeya ona gülümsedi. "Bu sefer bana katılacak mısın? Dumai'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Soğuğu severim.

"Öğreniyorsun. Nikeya postunu yakın tuttu, gözlerinde muziplik vardı. "Belki de bu akşam utangaç hissediyorum.

"Her zaman arkamı dönebilirim. "Hayır.

Sessizlik tekrar içine kapandı. Sessizliğin içinde sıkışıp kalan Dumai, kalbinin kalın ve yavaş attığının farkındaydı.

Nikeya belindeki kuşağı gevşetti. Katmanları teker teker hışırdayarak yere döküldü, ta ki iki fener tarafından zar zor aydınlatılmış çıplak bir halde durana kadar. Dumai gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

"Bana bakabilirsin," dedi Nikeya usulca. "Bakmanı istiyorum. "Sana bakıyorum.

Dudaklarına yine küçük bir gülümseme dokundu. 'Güzelliğimden hiç bahsetmemeni seviyorum. Bana onu acımadan kullanmam öğretildi,' dedi. 'İnsanların ilk gördüğü şey o. Hatırladıkları şey bu. Kollarını kavuşturarak yere baktı. "Güzellik yetenek gerektirmez.

"Onu kendi yararına keskinleştirmek gerektirir," dedi Dumai, "ama beni bu şekilde kazanmadın.

"Ne kazandırdı?

"Başka her şey, sonunda. Dumai onun bakışlarını tuttu. "Sırlarını paylaşmak zorunda değilsin Nikeya. Ailelerimiz arasındaki çatışma, naiplikler - artık eskisinden daha az önemliler. Sana güvenmem uzun zaman aldı ama **g ü v e n i y o r u m** . Benim yanımda durmak istediğine güveniyorum.

'Sana daha önce de söylediğim gibi, dünyamız sırlar üzerinde yüzüyor. Benimkilerin hepsini bilmeni istiyorum.

Nikeya sıcaklığın içine girdi ve dibe battı. Kısa saçlarını yüzünden kazıyarak derin bir oh çekerek yüzeye çıktı. Dumai birkaç kesik ve sıyrık ile omzunda soluk bir morluk gördü. Buraya ulaşmak için çok mücadele etmişti.

Nikeya üzerindeki son kiri ve isi de yıkadıktan sonra dirseklerini bir kenara dayadı.

"Klanımda bir efsane vardır. Kökenlerimiz hakkında,' dedi. 'Bazı varislere anlatılan bir sır. Hanedanınızı kurtarmadan önce atalarımızdan biri Dut Kraliçesi'ne hizmet etmiş. Onun hikayesini biliyor musun?

"Kemiklerine kadar," dedi Dumai. Bu isim kollarındaki kuş derisini kaldırdı. "Kampta anlatırlar.

"O, Bitmeyen Deniz'de bir ada keşfeden fakir bir kadındı. Orada bir dut ağacı yetişti ve bu ağaç ona olağanüstü bir yetenek verdi. Kıvılcım ya da çıra olmadan ateş yakabiliyordu,' dedi Nikeya. 'İlk başta yeşil adası Komoridu'da yalnızdı. Zamanla başkaları onun kıyılarına akın etti, çünkü o muhtaç ve dışlanmış olanlara kucak açtı.

Ama sonunda ağacı öldüğünde, yaşama arzusu da yok oldu. O zamana kadar, yüzyıllardır nefes almadığı söylenir. Sadık tebaasını uzaklara gönderdi. Krallığı solmuş olsa da, halkı için en iyisini istiyordu.

Seiiki'den gelmişti. Atamdan iki güç arasındaki dengeyi korumak için soyluların arasına sızmasını istedi.

Dumai yaşam odasındaki çizelgeyi düşündü.

Nikeya onun yüzünü okuyarak, "Evet," dedi. 'Üstat Kiprun'dan öğrendiklerimiz tüm bunlara tam olarak uyuyor. Gördüğünüz gibi, ağaç ölmeden önce, atamın onun meyvesini yemesine ve ateşini içine almasına izin verildi.

"Bu dengeyi nasıl koruyacaktınız?

Sen zekisin Dumai. Bunu bir düşün. Senin ailede yıldızlar var, benim ailemde de ateş var. Bizim çanımız altın olmalı aslında - alev ve güneş ışığı gibi - ve senin balığın gümüş olmalı.

İki yıl önce Dumai bunların hiçbirine inanmayabilirdi. Şimdi ise belli bir anlam ifade ediyordu.

"Soyunuzun bir zamanlar müthiş güçleri vardı. İmparatoriçe Mokwo fırtınalar yaratabilir ve düşmanlarına rüyalar gördürebilirdi - hatta zihnini sularını bükerek iradeyi kurutabilirdi. Kuposa bu doğaüstü gücü yumuşatmak içindi,' dedi Nikeya. 'Ateşimizi kaybettik ama kanımızda hâlâ yağ gibi akan bir kalıntı var. Tek eksiklerimiz onu yeniden alevlendirecek ağaç.

"Baban sadece denge peşinde değil, değil mi?

'Hayır. Yakın geçmişteki ataları gibi, tanrılar uyurken şansını deneyerek Noziken'i kontrol etmeye ve ona hükmetmeye çalıştı. Akrabalarınıza tavsiyelerde bulunmak yerine, onların otoritesini çalmayı tercih etti.

"Sen farklısın.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Nikeya bakışlarını indirdi. "Ben öyle değildim. Annem beni nazik ve dindar tutmaya çalıştı, ama o öldüğünde babam beni kendi ajanı, dünyasını işleyen gümüş iğne olarak şekillendirdi. Entrikaya çabuk kapıldım. Her zaman onu etkilemek için çabaladım, bu yüzden büyükannenizi gözetlemeye gittim - Noziken'in ne yaptığını takip etmeyi severdi. Tapınakta senin yüzünü gördüğümde onu uyarmak için ata bindim ama baban senden önce davrandı. Nadir başarısızlıklarımın biri.

Sonra saraydaydın ve Furtia'ya sahiptin. Babam senin kaos getireceğini ve değer verdiğimiz her şeyin iyiliği için seni yönetmem gerektiğini iddia etti. Senin büyük uyanık; bizimki değil. Bu onun güvenlik duygusunu tehdit ediyordu. Bir yıl boyunca sadakatim arasında gidip geldim.

"Bu yüzden benimle uçmakta ısrar ettin," dedi Dumai. "Kim olduğumu görmek istedin.

Nikeya başını salladı.

'Senden bu kadar hoşlanacağımı hiç beklemiyordum,' dedi. 'Birçok kalple oynadım, ama seninle hepsi çok gerçekti. Yıllar sonra ilk kez kendime ait bir dilek besledim. "Gölgesinin ötesinde yaşayan bir dilek. Yukarı baktı

Dumai. 'Her şeyi daha önce açıklardım ama bana inanacağınızı düşünmedim. Elimde ateş yok, gerçek bir kanıt yok.

"O zaman bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?

"Bilmiyorum. Bunlar eski ocak hikayeleri ve tüm klanlar kendilerine etkileyici kökenler vermeyi sever. Ama babam buna inanıyor. Nikeya durakladı. "Ve ben kızıl hastalığa karşı koyabilirim.

"Ne?

"Yolda ölmek üzere olan bir kadına yardım ettim. Kırmızı olduğunu fark etmeden önce elini tutmuştum. Benimki hiç değişmedi. Nikeya ona gösterdi. "Wyrmler ateş püskürtüyor. Görünüşe göre beni hasta edemiyorlar.

Sessizlik tekrar derinleşti, su sesi ve bir bülbül tarafından bozuldu. Dumai başparmağını beyaz ışığın yükseldiği kendi avucunun üzerinde gezdirdi. Gördüğü canlı rüyalar, tanrıların sesleri - bunlar yapabileceği her şeyi kavramaya giden uzun yolda sadece ilk adımlardı.

Hâlâ anlayamadığı şey, bu yeteneklerin neden babasında ya da büyükannesinde değil de kendisinde ortaya çıktığıydı.

"Bana bir teklifin olduğunu söylemiştin," dedi.

"Söylemeye korkuyorum.

"Neden?

"Çünkü ağızından çıkmasına izin vermek bile bana olan güvenini sarsabilir ve ben buna dayanamam Dumai.

"Hayır. Aklından geçeni söyleyebilirsin.

Nikeya onun samimiyetini tartıyor gibiydi. Dumai onun boğazının çalışmasını, göğsünün nefesle yükselmesini izledi.

"Önce bana katıl," dedi. "Söylerken sana sarılmak istiyorum.

Dumai gözlerini kaçırdı. Nikeya da dahil olmak üzere birçok kez başkalarının önünde yıkanmıştı ama bu farklıydı. Eldivenlerini çıkarıp avcı ceketinin tokasını çözdü.

Sıcak su tenindeki soğukluğu aldı. Nikeya onu kendine çekti. Parmaklarını öptü, kalıntılar üzerinde oyalandı ve Dumai bunun samimiyetinden ürperdi. Onca zorluk ve güvensizlikten sonra aralarında hiçbir şey kalmamıştı.

"Isı ve su," dedi Nikeya. "İkimizden de biraz. Başını kaldırıp Dumai'ye baktı. "Kuzeyde bana senin eşin olmadığımı hatırlatmıştın. Ya olsaydım?

Dumai onu kucaklamaktan kaçındı. Tek bir hareket bile bu rüyayı bozabilirdi.

"Babam bunu bir zafer olarak görürdü," dedi Nikeya. "Kazandığımı düşünecekti - seni avucumun içine almayı başardığımı düşünecekti. Gizlice, sen ve ben

gerçek bir ortaklık olurdu. Birlikte onun etkisini kırabiliriz. Sen en azından üç klanın sevgisine sahipsin, ben de annem aracılığıyla Nadama'ya sahibim. Hâlâ sarayda dengeyi sağlayabiliriz Dumai.

Elleri aşağı kayarak Dumai'yi kalçalarından yakaladı.

"Eğer imparatoriçe olursam," dedi Dumai fısıltıyla, "kendime ait bir varise ihtiyacım olacak.

Hiç beklenmedik bir anda, bir yabancıнын onu ezdiği bir görüntü geldi gözünün önüne. Vücudu ele geçirilmiş, yüklenmiş, kontrolünün ötesinde gerilmiş ve dolmuş, karanlıkta açılan bir tohum büyütüyordu. Bunu gün ışığına çıkarmanın, bedeni iyileşse bile zihninde derin bir yara açacağını biliyordu. Tüm bunlar onun ipini öyle bir çekecekti ki, onu kıracak ve batmaya terk edecekti. Bunu kendi isteğiyle yapmayacağını uzun yıllardır biliyordu.

"Dumai.

Nikeya nemli alınlarını birbirine bastırdı. Yüzü, sesi o görüntüyü yok etti.

"Başka bir yol daha var," dedi. 'Suzumai senin kız kardeşin ve benim kuzenim. Onu güçlü ve cesur yapabiliriz, ailenin geri kalanını güçlendirebiliriz - ve sen ve ben, Dut Kraliçesi'nin istediği gibi, rehberimiz insanlar olarak yönetebiliriz. Tek yapmamız gereken birbirimize güvenmek.

Dumai ona dokundu, parmak uçlarıyla çenesini okşadı. Nikeya onu acıyan, kısıtlanmış bir umutla izledi.

'Bu iyi bir fikir. İşe yarayabilir,' dedi Dumai ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bu rahatlama dudaklarına yeniden bir gülümseme getirmeye yetti. "Kuyruklu yıldız beklemeliyiz, ama Bunun üzerinde düşüneneğim.

Nikeya yüzünü çerçeveledi. "Ben de düşüneneğim," dedi Nikeya, neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Senin olmayı düşüneneğim. Burunları birbirine değdi. "Her gece seni kollarımın arasına almayı düşüneneğim.

Dumai neredeyse hiç düşünemiyordu. Kalbi göğüs kemiğinin üzerinde atıyordu. Nikeya onu öptüğünde, diğer her şey, hatta a l t l a r ı n d a k i kaya bile karanlıkta kayboluyordu.

Dumai uçuyordu.

Nikeya onları pınarın içine doğru götürdü. Dumai onu kollarına aldı, kalçalarının arasında yorulmak bilmeyen bir çekim hissediyordu, Nikeya'yı kendine çekmek için bir çağrı. (*Hayır*, diye hatırlattı kendine, ihtiyaçtan sarhoş olmuştu. *Hayır, kancanın ucundaki benim*). Nikeya saçlarını kavradı ve dokunuşunun gücü onu doğruladı.

Kaynak bellerine dolanıyor, omuzlarına ulaşıyordu. Dumai ona dokunmayı arzuluyordu, tıpkı suyun bir anda her yerini kapladığı gibi. Nikeya onun boynuna doğru iç çekti. Sözsüz bile olsa, sesinde yoğun bir arzu vardı ve Dumai

Onu yatakta hayal etti - bir hükümdar ve eş için onların yatağı. Aynı zamanda bir liman olan bir yatak. Bu düşünce diğer görüntüyü uzaklaştırdı, öpücüğü derinleştirdi. Ayakları yerden kesildi ve Nikeya onun dudaklarına karşı güldü. Böyle tatlı ve kaygısız bir kahkaha duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Bir şekilde kıyıya ulaştılar ve Dumai onu giysilerinin üzerine yatırdı. Nikeya ona baktı, gözlerindeki sevgi o kadar açıktı ki Dumai bunu nasıl kaçırıldığını merak etti.

"Bir rüya gördüm," diye fısıldadı Nikeya, "sen hâlâ bir tanrıbilimciydin ve ben de senin tapınağındım.

Ben de aynı rüyayı gördüm, demek istedi Dumai ama boğazı istemekten kurumuştı. Bunun yerine dokunarak konuştu. Bir göğsünü kutsalmış gibi kucakladı, avucunun kabuğunda bir nehir incisi vardı. Nikeya onu kendine yaklaştırdı, bir eli omzunda, diğeri belindeydi.

Zaman tüm sınırlarını, tüm anlamını yitirmişti. Dumai bunu tatlı ve gizli rüyalar dışında hiç yapmamıştı ama Nikeya ona nereye gideceğini söyleyen gümüş aydı. Vücudunun girdapları, küçük ve yumuşak sesleri, uzuvları - Dumai'nin ihtiyaç duyduğu tek rehber bunlardı. Zevkin onu yıkayışını, üzerinde kırılışını izledi ve bu, İpyeda Dağı'ndaki şafaktan daha nefes kesici bir manzaraydı. Dumai onu bir kez daha öptü ve hiç denizde yıkanmamış olmasına rağmen dalgaların ağzında nasıl bir tat bırakacağını biliyordu.

Dumai onun alnındaki bir tutam saçı düzeltti. Nikeya gülümsedi, gözleri eski ışıltısıyla parlıyordu. Bir bacağına Dumai'nin üzerine atarak onu sırt üstü yatırdı ve kalçalarının üzerine oturdu, eli aşağı doğru kayd, dokunuşu şaşırtıcı bir vaatti. Diğer eliyle parmaklarını birbirine kenetledi.

"Bana güveniyor musun?"

Sesi akşam duası gibi yumuşaktı.

"Evet," dedi Dumai ona. "Artık sana güveniyorum.

Nikeya birbirine kenetlenmiş parmaklarını yanağına doğru kaldırdı. Bunlar dünyanın son günleri olabilirdi - bekleyerek kaybedecek zamanları yoktu. Nikeya onun dudaklarını bir kez daha yakaladı ve başka hiçbir şey olmadı.

Nikeya'nın acımasız denizinde boğuldu ve tüm yanan dünyanın da onunla birlikte boğulmasını arzuladı.

87

Güney

Gece henüz çökmemişti ama ayak sesleri dışında Tarikat sessizdi. Wulf, Tunuva ve Siyu ile birlikte onu dışarıya, uygarlığın ölüm sancılarına geri götürecek tünele doğru yürüdü.

"Sahipsiz bir *ichneumon* almanı istemiyorum," dedi Tunuva ona. "İnatçı olabiliyorlar. Lukiri onun yanında sendeleyerek parmaklarını kavradı. 'Ninuru seni güvende tutacak. Dışarıda bekliyor.

"Ninuru senindir, Tunuva.

Çabucak dönecektir.

Tünele ulaştıklarında, ötesindeki dumanın belli belirsiz kokusunu aldı. Siyu onu sıkıca kucakladı. "Armul," dedi, sesi zayıftı. "Güvende ol kardeşim.

"Ve sen. Başına bir öpücük kondurdu. "Ailenin kıymetini bil Siyu. Bütün günlerini.

"İstiyorum. Siyu uzanıp onun çenesini kavradı. 'Aldatıcıya tapma. Sırrımızı saklasan bile, gerçeği bil, işte. Bir elini onun kalbinin üzerine koydu. "Bir Inysh aptalı olma.

Wulf ona ciddi bir şekilde başını salladı, sonra Lukiri'nin önünde çömeldi.

"Hoşça kal Lukiri," dedi. Lukiri kaşlarını çatarak Tunuva'ya baktı. "Artık gitmem gerekiyor.

Kaşları daha da çatıldı. "Şimdi gitmeliyim," diye yineledi. "Baksana. Yüzünü okşamak için uzandı. "Yakında görüşürüz.

"Umarım, küçüğüm.

Lukiri başını salladı ama dudağı titriyordu. Siyu onu kucağına aldı ve uzaklaştı, onu Tunuva ile yalnız bıraktı, Tunuva elindeki geniş deri kılıfı uzattı

omzunda taşıyordu.

"Bunu senin için yaptım," dedi. "Kılıcı tercih ettiğini biliyorum ama wyrmiler için mızrak en iyi silahtır.

Wulf kutuyu açtı. İçinde kendisinininki gibi güzel bir Kumengan mızrağı vardı, katlanabilmesi için menteşeleri vardı. Selinyi adı, dikkat çekmeyecek kadar küçük bir şekilde sapına kazınmıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. 'Çok güzel bir silah, Tunuva. Ona iyi bakacağım.

"Mutlu ol. Bütün bunlardan sonra, umarım

bunu yapabilirsin. "Mutlu olacağım, sanırım.

Artık kim olduğumu biliyorum.

Acı dolu bir sessizlik çöktü. Wulf ona bakarken, gidecek gücü asla bulamayacağını düşündü.

"Özür dilerim," dedi Tunuva, sesi zorlanarak. "Seni aradım. Çok uzun zamandır -"

"Bu senin hatan değildi.

Keşke daha fazla Selinyi'si olsaydı diye düşündü. Çenesi titrerken, bir sonraki söylediğini anlaması için dua etti.

"Mara ve Roland'ı kıskanırdım, kısa bir süreliğine de olsa annelerini tanıyorlardı," dedi ona. "Seni hatırlamaya çalışarak uyuyana kadar ağladım. Ve hatırladım da. Sesini hatırladım. Kollarını ve kalbimdeki sevgini hatırladım. Annemin beni bir kez daha görmek için dünyayı aşacak kadar çok seven büyük bir savaşçı olduğunu hiç hayal etmemiştim. Gülümsemeye çalıştı. "Sen benim hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın.

Tunuva orada öylece durdu, gözleri yaşlarla doluydu.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı. 'Burada her zaman hoş karşılanırsın. Geri gelebilirsin.

"Çok isterim.

"O zaman seni tekrar göreceğim. Tunuva ona sıkıca sarıldı. "Güle güle. Benim cesur oğlum.

Wulf ona olabildiğince yaklaştı. O anı hafızasında sabitlemeye çalıştı - girin çiçeğinin kokusunu, onun sağlam sıcaklığını, nefesini.

Bir daha asla arıları hayal edemeyecekti. Onun sesi, kollarının verdiği his onları sonsuza dek susturmuştu.

"Anne'yi onurlandıracağım," dedi. "Ve seni. Yaşadığım sürece.

"Zaten ediyorsun.

Tunuva titreyerek ona sarıldı. Sonunda ayrıldıklarında, Wulf onun alnına son bir öpücük kondurdu. Tunuva nefesini titreyerek bıraktı ve onun karanlığa doğru adım atışını izledi.

Ancak onun görüş alanından çıktıktan sonra gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi.

Sesi yanana, eklemleri ağrıyana, gözleri kavrulana ve başı ağrıyla dolana kadar ağladı. Portakal ağacının altında kıvrılmış, sevincini ve üzüntüsünü geceye hıçkırığa ağladı.

Hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın.

Yıldızların altında, meyveler sanki onu rahatlatmak için mum ışığı gibi parlıyordu. *Sen hep buradasın.* Yanağını gövdesine bastırdı. *Buradan kaçamayacak kadar köklüsün.*

Vadide tek başına kalan Armul için yas tuttu. Yıllarca kaybolan anıları için. Olabileceği çocuk için, ona söylenen yalanlar için ve Tarikat'ın dışında çektiği tüm acılar için. Gözyaşları yanaklarını doldurdu. Nefes nefese kaldı, bir eli rahmiyle kalbi arasına sıkıştı.

Onun olduğu için gurur duyuyordu. Gurur duyuyordu.

Ve gitti. Tekrar ormana, dünyanın midesine gitti. Ağırlığı daha hafif olsa bile, onun kaybının acısını her zaman taşıyacaktı. Bir çarkın üzerindeki kil gibi fırlatılacak, işlenecek ve bir gün kendi içinde tutabileceği bir şekle sokulacaktı.

Ama aynı zamanda rahatladığını da hissetti. Adam onun hikâyesine inanmış, onu cadı olarak mahkûm etmemişti. Anne'yi tanıyordu. Meren kadar nazik ve kibar bir savaşçı olarak büyümüştü.

Ve şimdi onu ilk kez kucağına aldığı kadar olduğu kadar çok seviyordu.

88

Doğu

Dumai yatak takımlarının arasında yatıyordu. Nikeya onun kollarında dinleniyor, bir mumun soluk ışığıyla aydınlanıyordu.

Çadırın dışında her yer karanlıktı. Nikeya geldiğinden beri her gün olduğu gibi şafak vakti ormana doğru yola çıkmışlar ve Unora ile diğerlerinin yaylı tüfekler için odun kesmelerine yardım etmişlerdi. Daha sonra Nikeya, akşam yemeği için bir geyik vurmadan önce Dumai'nin okçuluğunu geliştirmesine yardım etmişti. Klanını gizlemek için kendisine Brhazat'taki kadının adı olan Tonra ismini vermişti.

"Bunun tanrılara ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dumai Nikeya'ya baktı. Koyu renkli taşı inceliyor, ışığa doğru eğiyordu.

"Furtia bunun yıldızdan bir kalıntı olduğunu söyledi," dedi Dumai. "Büyük ve korkunç bir güce sahipmiş.

"Beni tedirgin ediyor.

Nikeya bir öksürüğü bastırdı. Dumai onun saçlarını okşadı ve derin bir nefes aldı. "Teklifin üzerinde düşündüm," dedi.

"Nihayet. Neredeyse utanmaya başlayacaktım. Benim için nadir bir deneyim. Nikeya doğrulup oturdu. "Bütün bu düşünüp taşınmaların sonucu ne oldu, ormanın bilge bilgesi?"

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım, seninle olduğumuz gibi-"

"Dumai, biliyorum. Takılıyorum. Benimle tanışmadın mı?"

"Neyse ki. Dumai sırtının çizgilerini takip ederek oradaki son morlukları okşadı. "Ben bir tapınakta doğdum. Eskisinden yenisine, Seiiki'nin her ritüelinin kemiklerini ve midesini bilirim. Kadın bu parlak ve

meraklı bakışlar. 'Gece gökyüzünün altında, su kenarında aşkımızı ilan ettik. Eğer hâlâ benimle evlenmek istiyorsan, zaten evlisin Nikeya.

Nikeya parmaklarını birleştirdi. "Öyleyse evliyim.

Dumai gülümseyerek Nikeya'nın yanağındaki gözyaşını sildi. Nikeya tekrar onun yanına uzandı.

"Tabii ki, saray geleneklerine göre gizli bir evliliğin ertesi sabahı kişi her zaman yatakta keşfedilir," dedi gözlerinde nazlı bir ışıkla. "Er ya da geç dünya öğrenir.

"Şimdilik bunu bir sır olarak saklamalıyız.

"Kraliçe Dumai, gümüş eşinizden utanıyor musunuz?

'Ben sadece bu saatlerin kıymetini bilmek istiyorum, kimse bizi fark etmeden. Ayrıca,' dedi Dumai, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanarak, 'zeki bir kadın bir keresinde bana dünyamızın sırlar üzerinde yüzdüğünü söylemişti.

Nikeya buna güldü. 'Eskiden olduğundan daha tatlı konuşuyorsun. Kendime güveniyorum.

"Öyle olmalı.

Dumai onu öptü, ateşten çıkan odun dumanının kokusunu içine çekti. "Furtia gideli epey oldu," dedi Nikeya, dudakları tekrar ayrıldığında. "Bir dahaki sefere ne zaman uçacaksın?

"Çağrıldığım zaman.

"Ama geri geleceksin. Şimdi ciddiymi. "Söz ver bana, Dumai.

Dumai ona, o sıkıntılı gözlere baktı ve 'Söz veriyorum, her zaman deneyeceğim' dedi.

Daha sonra, ter teninde soğuğa dönüştüğünde uyumaya yakındı. *Sanki huzur içindeymişsin gibi hissediyorum.* Uzun zamandır uzak tuttuğu ses. Eski haline dönmüştü. *İçimi ısıtıyor, kardeşim.*

Dumai onu, sisin içindeki figürü neredeyse görebiliyordu. Bu *uzun sürmeyecek*, diye geri gönderdi, daha iyi düşünmeden. Sevdği kadının etrafında dolanarak kendini uykunun kara denizine bıraktı. *Bu büyük kederin içinde hiçbir huzur kalıcı olamaz.*

89

Güney

Zaman geçti ve dünya yanmaya devam etti. Tunuva Kızıl Çöl'de canavarlarla savaştı. Gökyüzünden wyvernleri ve kanatlı yılanları vurdu. Denag'la birlikte doğuya doğru at sürerek Kraliçe Daraniya'ya değerli bir veba ilacı şişesi götürdü. Soshen ve Siyāti haklıydı.

Sonunda Esbar hepsini evlerine geri çağırdı, çünkü Tarikat çağrılmıştı.

Gashan, surları Dedalugun'un hizmetkârlarının eline geçtiğinde Jotonya'da, o güçlü kalede bulunuyordu. Şimdi o ve diğer kurtulanlar Nzene'ye doğru yola çıkmıştı. Başkenti savunmaya niyetliydi ve Esbar da ona yardım etmeye kararlıydı.

Yola çıkmadan önceki gece Manastır'da sessizlik hakimdi. Sadece Tunuva uyanıktı ve pencerenin önünde duruyordu. Dumanların arasından yıldızların görülebildiği nadirdi ama bu gece kendilerini gösterdiler.

Altlarında bir yerlerde Wulf, Inysh ailesine doğru yol alıyordu. Mızrak ona sağlayabileceği tek korumaydı ve o zaman bile yeterli olmayabilirdi.

Onun geri dönme ihtimaline gülümsemesini beklemiyordu. Şimdi bu olasılık, derinlere gömülmüş ve şimdiden minik yeşil filizlere uzanan bir tohumdu. Kaybettikleri zamanı asla geri kazanamayacaklardı ama onu gümüş yıllarında tekrar görmek bir hediye olurdu.

"Tuva.

Canthe hiç ses çıkarmadan ortaya çıkmıştı. Koridorun sonunda, mavi giysiler içinde duruyordu.

"İyi misin?

"Evet. Tunuva kendini toparlamaya çalıştı. "Affet beni Canthe. Sadece Wulfu düşündüm.

'Bunu benden saklamana hiç gerek yok. Kızımı tekrar görürsem ne hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Canthe pencerenin önünde ona katıldı ve koluna soğuk bir el dokundurdu. "Onu gördüğüne memnun musun?

'İfade edebileceğimden çok daha fazla. Bizi yeniden bir araya getirdiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı,' dedi Tunuva. 'İyiliğin için sana verebileceğim bir şey varsa, o da senindir kardeşim. Sadece iste.

"Yarın Nzene'ye gideceğinizi duydum.

'Evet. Bence bizimle gelmelisin - Siyu bana okçulukta başarılı olduğunu söyledi ve bu kendini Esbar'a kanıtlamak için iyi bir yol olabilir. Sabrını ödüllendireceğini biliyorum.

Canthe kendi eline baktı ve işaret parmağındaki altın yüzüğü çevirdi.

"Eğer savaşacaksam," dedi, "reddetmek zorunda kalabileceğini bilsem de senden bir şey isteyeceğim.

"Söyle.

"Anne'nin mezarını görmek. Canthe bakışlarını alçak tuttu. "Inys'te, Aldatan'ın boyunduruğu altında geçirdiğim onca zamandan sonra ... Kemiklerinin önünde dua etmek isterdim. Bir yalana bu kadar uzun süre zincirlenmiş olduğumu bilmek beni rahatsız ediyor Tuva.

Burası Tarikat'ın en kutsal yeri idi ve Canthe bir postulant bile değildi. Tunuva, Esbar'ın buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Reddini geri çektiğinde neredeyse dudaklarına varmak üzereydi. Canthe, Armul'u bulmasına yardım etmek için çok şey yapmıştı. Bunun karşılığında, mezara özel bir ziyaret küçük, mütevazı bir istek gibi görünüyordu.

O an için yerine getirilmesi kolaydı. Ama unutulması o kadar kolay değildi. Tunuva zaten Inys'teki o aptalca öpücüğün sırrını taşıyordu; bir başkasını Esbar'dan gizleyemezdi.

"Özür dilerim Canthe," dedi sessizce. "İnisiyeler bile odaya adım atamazlar.

"Anlıyorum. Canthe gözlerini kapadı. "Ama kimsenin bilmesine gerek yok, Tuva. Sadece biz varız.

Tunuva'nın yüzüne döndüğünde, gözbebeklerinin gökyüzünde iki küçük yıldız yükselmişti. Bakışları kilitlendi. Tunuva gevşedi, çeliğin tadını aldı. Üzerine bir ağırlık çöktü ve Canthe onu elinden tutarken koridorun karanlığı koyulaşmış gibiydi.

"Teşekkür ederim dostum," dedi. "Anne'yi görmenin bana yardımcı olacağını biliyorum.

Parmakları ölüm kadar soğuktu. Tunuva az önce ne söylediğini hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

Bir de baktı ki, ıssız koridorlarda, merdivenlerden mezar odasına iniyor. Kapının önünde, her sabah yaptığı gibi boynundaki anahtara uzandı.

"Bekle," diye mırıldandı. "Burada olmamalıyız. Sesi yavaştı. "Buraya nasıl geldik?

"Tuva.

İrkildi. Şimdi elini tutan Esbar'dı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Esbar? Tunuva gözlerindeki gölgeleri kırıştırmaya çalıştı. "Seni Canthe sanmıştım. Rüya mı görüyorum?

"Çok yoruldun, aşkım. Esbar onun omzuna dokunarak sırtını kapıya doğru çevirdi. "Zor bir gün oldu ama Nzene'ye gitmeden önce Anne'yi görmeliyiz.

"Evet.

İçeride karanlık bastırıyordu. Tunuva bir ateş yaktı ve her zaman yaptığı gibi lambaları tutuşturarak odanın içinde uyurgezer gibi dolaştı. Geri döndüğünde, tabutun önünde duran Canthe'ydi, iki eli de kapağın üzerindeydi. Saçları ışıltının içinde dövülmüş altın gibi parlıyordu.

"Açmama yardım et.

Tunuva gözlerini zorlukla açık tutabildi. "Canthe," dedi, "neler oluyor?

Canthe başını kaldırdı. Tunuva o gözlere, ilkel bir yokluğa baktı.

"Lütfen, Tunuva, tabutu açmama yardım et," dedi Canthe. "Kötü bir niyetim yok.

Zarar yok, diye düşündü Tunuva, başını sallayarak.

Bir rüyada olması gerektiğine karar verdi. Bacakları karanlık suda ilerliyordu ve teni bir sıcak bir soğuktu, kalbi çok sert atıyordu. Odadaki hiçbir şey sabit durmuyordu.

Tabut yüzyıllardır rahatsız edilmemişti. Tunuva güçlü olmasına rağmen, örtüyü yerinden oynatmak için ter döktü. Canthe de ona katıldı, tüm gücüyle kasıldı ve örtü yavaşça kenara çekilerek onu ortaya çıkardı: Cleolind Onjenyu, Lasia Prensesi.

Bir iskelet değil, bütün bir kadın.

Anne, bozulmamış.

Vücudu bütündü. Ne çürüme ne de yaşlılık belirtisi vardı. Koyu kahverengi teni gençlikle pürüzsüzleşmişti. Saçları kafatasına yakın kesilmişti. Kirpikleri yanaklarına **d o ğ r u** kıvrılmıştı; dudakları birbirinden ayırık duruyordu. Kolunun kıvrımına sıkıştırılmış, dünyaya ateş vermek için güneşten saç çeken Washtu'nun bir heykelciği vardı. Elleri birbiri üzerine katlanmış, halkalarla yaldızlanmıştı.

Nefes almıyordu. Hareket etmiyordu.

"Cleolind.

Solgun bir el tabutun kenarını kavradı. Tunuva başını kaldırıp Canthe'yi gördü, yüzü ifadesizdi.

"İşte buradasın," dedi Canthe, neredeyse şefkatle. "Her zaman çok güzeldin. Seni böyle severdi. Bir şövalyeyi bekleyen genç kız. Yakınına eğildi, neredeyse o cansız dudakları öpecek kadar yakınına. "Kendi uçurumunda onu mu hayal ediyorsun?

"Onu tanıyordun," diye nefes aldı Tunuva. Şimdi rüya gördüğünü biliyordu. "Anne'yi tanıyordun.

Canthe'nin gözleri sadece bedeni görüyordu. "Onu alacağından emindim, Cleolind. Neporo'nun sakladığı ikizini tutmaya çok yaklaşmıştım. Gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Ama seninki burada, avuçlarımda. Yıldız ışığının fısıltısını duydum. Siyâti onu nereye sakladı?

Tabuttan uzaklaştı ve Tunuva'yı Anne'ye hürmetle bakması için bıraktı. Yıllardır onun neye benzediğini hayal ediyordu ve işte karşısındaydı, sanki kehribarın içindeydi.

Bu garip bir rüya.

Canthe tabutun ayakucunda diz çöktü. "İşte," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Sanırım senin gizemli anahtarının nereye uyduğunu biliyorum, Tunuva. Saghul senden bir cesetten daha fazlasını korumanı istedi.

Tunuva onun gördüğü şeyi gördü. Kürsüdeki dikişleri ve altın bir örtünün gizlediği anahtar deliğini.

Anahtarı kilidin içine kaydırıldı. Sonuna kadar döndüğünde anahtarı çekti ve törpüyle birlikte bir sandık geldi, kürsünün içine yerleştirilmiş bir sandık. İçinde beyaz bir değerli taş vardı, çekirdeğinde bir parıltı parıldıyordu. Bulutlu camın içinde bir yıldız.

"Tuva mı?

Canthe gerildi. Esbar elinde ateşle odaya girdi. Her şeyi içine çekti -açık tabutu, Tunuva'yı ve Canthe'yi- ve yüzü Tunuva'nın hiç görmediği kadar soğudu.

"Canthe. Sesi dizginlenmiş bir öfkeyle titriyordu. "Bu odaya adım atmaya nasıl cüret edersin?

Tunuva kadının elindeki ateşin kırmızıya dönüşmesini izledi. Bir anda zihni keskinleşti ve gözlerindeki gölge uçup gitti, onu rahatsız ve sinirli bir halde bıraktı. Bu bir rüya değildi. Tekrar soluk taşa baktı. Onu Canthe'ye çeken şeyle aynı cazibeye kapıldı ve kendinden şüphe etmeye fırsat bulamadan onu kavradı.

Parmak uçlarında beyaz bir ışık parladı. Tabuttan uzaklaştı ve sertçe yere düştü.

"Tuva," diye soludu Esbar.

"Hayır. Canthe ona bakıyordu. "Tunuva, ne yaptın sen?"

Her yer karanlıktı. Taş parmaklarına yapıştı. Kanı boyunca ilerleyen, ilerledikçe uzuvlarını kilitleyen soğuktan siden soldu.

"Tuva, seni aptal," dedi Canthe, ona doğru ilerleyerek. 'Kendini mahkum ettin-'

Daha yaklaşmadan, Esbar onu bir duvara çarptı. Tunuva öğürdü. Buzun içinden, binlerce kılıç darbesi gibi yakan suyun içine düşmüştü. Eli taşın etrafında kenetlenmişti, derisi taşa yapışmıştı ve tüm çabalarına rağmen bırakamıyordu.

"Buraya kötü bir amaçla geldiğini biliyordum Canthe - eğer adın buysa," diye ısırdı Esbar. 'Artık yalan yok. Burada, Manastır'da ne işin var?'

"Benimle dövüşme, Esbar," dedi Canthe, Esbar onu sıkıca kavrarken gözleri sulanmıştı. 'Tek ihtiyacım olan azalan mücevher. Dehşet Dağı açıldığında bunu hissettim.

"Tuva'ya ne yapıyor?" "O

senin değil-

Bu yüzden onun etrafında dolanıyordun. Çünkü o mezar bekçisi. Onu hiç umursamadın," dedi Esbar, yüzünü buruşturan nefretle. "Sadece onun güvenini kazanmak istedin.

"Yarısını bile bilmiyorsun Başrahibe," dedi Canthe, zalimliği yumuşak olduğu kadar anyıdı de. "Sana dudaklarının tadını bildiğimi mi söyledi?"

Tunuva ayağa kalkmaya çalıştı. Bayılacak kadar güçsüzdü, nefesi boğazında sıkışmıştı ama Esbar'ı hâlâ duyabiliyordu: 'Bu kadar tıslama yeter. O şey nedir ve onu neden istiyorsunuz?'

'Hiçbiriniz orada olduğunu bile bilmiyordu. Onu bana teslim edin, ben de geldiğim gibi huzur içinde gideyim.

'Asla. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayabilir ama o Anne'ye ait.

Ona ait bir şeyi başka bir Inysh hilekârına vereceğimi mi sanıyorsun?

"Bunu şiddet kullanmadan yapmama izin ver," dedi Canthe, sesinde tedirgin bir ton vardı. 'Tarikattan onsuz ayrılamam. Bu senin anlayabileceğinden çok daha tehlikeli.

Tunuva nefes borusu çözülürken inlemeyi başardı. Esbar ona doğru baktı, yüzü alevle aydınlanmıştı ve gözleri kuyu gibi derin, korkuyla doluydu.

Canthe dikkatini dağıtmak için onun bileğini büktü. Esbar acı dolu bir ses çıkardı, çığlığa karışmış bir hıçkırıktı bu ve yere yığıldı. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştı.

"Esbar," diye homurdandı Tunuva.

'Yanılsamalar, Tuva. Esbar pek çok şey görüyor. Gördüğü tüm kâbusları ve daha fazlasını,' dedi Canthe. 'Senin beni kucakladığını; Siyu ve bebeğinin wyrm'ler tarafından yendiğini; öz annesinin bir ateşin üzerinde olduğunu; ichneumon'unun bir tuzağa yakalandığını ve onun için inlediğini görüyor. Esbar'ın korktuğu her şeyi ona yaşatabilirim.

Kara büyü mezar odasında dalgalanıyordu. Demir kokan bir güç, keskin ve ekşi bir tabanın üzerine serilmişti.

"Bana o rüyaları sen gördürdün," dedi Tunuva, içini acı bir pişmanlık doldurarak. "O sendin.

Bu gerekliydi. Yaşayan tarafın sana bu büyüye karşı biraz direnç kazandırıyor ama uykundayken ... seni şekillendirmek daha kolaydı. Bana güvenmen gerekiyordu, Tuva. "Böylece bu odaya girmene izin verecektim. Tunuva kendini yerden kaldırdı.

"Sterreninin tükendiğini söylemiştin.

"Bu, bir zamanlar sahip olduğum gücün gölgesinden başka bir şey değil.

"Bırak onu. Tunuva taşı, azalan mücevheri uzattı. "Al onu, Canthe.

Ne istersen al.

Esbar acı içinde kamburunu çıkarmış, gözlerini tavana dikmişti. Canthe onun üzerine yürüdü. Tunuva'ya yaklaşırken taş parladı.

"Anlamıyorum," dedi Tunuva, onu yavaşlatmaya çalışarak. Bir şekilde hem taşı hem de Esbar'ı koruması gerekiyordu. "Kimsin sen?

"Pek çok ismim var: Hertha, Jórth, Alıç Ana. Inysca'nın Cadısı'ydım. Ormanın Leydisi'ydim.

Ve Tunuva, arkadaşı olan bu kadına bakarken fark etti. Parçalanmış kalbinin her bir parçası bir araya geldi - pürüzsüzce değil, ama kırık dişler gibi, parçalar delici.

Orada bir orman var, vahşi, karanlık ve güzel, tüm adayı kıyıdan kıyıya geçiyor. Sebepsiz yere korkulan bir yer. Sonunda, yirmi yıl sonra, anladı. Oraya haithwood derlermiş ve hikayeye göre orada bir cadı yaşarmış. . .

"Sen.

Canthe onun önünde durdu.

"O sendin. Bunu söylerken bir lanet gibi boğazını yaktı. "Çocuğumu alan sendin.

Tunuva onun bunu inkâr edeceğini düşündü. Ta ki kadın fısıltıyla

"Evet" diyene kadar.

Tunuva ona baktı. Vücudu kansızdı. Korkunç bir kahkaha koptu, bir zehir gibi kaynıyordu mahzenlerinden, yıllarca orada zincirli tuttuğu ıstırapın bir akıntısı.

Bu kadının onu rahatlatmasına izin vermişti. Onunla birlikte gülmüş, **o n u n l a** birlikte ata binmiş, onu öpmüştü, aptalın tekiydi. Yüreğini ortaya koymuşt, çünkü ikisi de aynı acıdan kurtulmuşt.

Bal ve kan, arılar, hendek, ölmeyi istemek - sonunda Tunuva bunların nedenini biliyordu, hepsini. Wulfu Aldatan'ın topraklarına kimin kollarının taşıdığını biliyordu.

"Bana nedenini söyle. Tek söyleyebildiği, tek düşünebildiği buydu. "Neden, neden?" "Tuva-

'Kalbimi benden söküp almalıydın. Bu beni daha az incitirdi, Canthe. Parmaklarının etrafında ateşten sarmaşıklar dolanıyordu. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

"Hiçbir şey," dedi Canthe kalın bir sesle. "Lütfen. Bana azalan mücevheri ver. Bırak bitsin.

Tunuva başını salladı ve sıcak meydan okumanın **f ı ş k ı r d ı ğ ı** boğazına bastırdı. Bu g zihnini kararttığında, gözlerini sıkıca kapadı ve alevini tutarak tüm gücüyle direnmeye çalıştı.

Canthe haykırdı. Tunuva başını kaldırdığında omzuna saplanmış bir ok gördü. Eşikte, Hidat yayıyla duruyordu, ikinci bir ok takılmış ve çekilmişti. Bu ok Canthe'nin kalçasına saplandı. Canthe yere yığılırken, Tunuva onun yanından geçip Esbar'ın yanına daldı.

"Ez," diye fısıldadı Tunuva, yüzünü avulayarak. "Esbar-" Esbar onun dokunuşundan geri çekildi. "Sus, aşkım. Benim.

Esbar gözyaşlarını kırptırdı. Tunuva onun kalkmasına yardım ederken, Hidat odaya altın bir alev göndererek tüm kandilleri aynı anda aydınlattı. Canthe tek koluyla yüzünü siper etti. Ateş kolunu da ğ l a d ı ama altındaki deri yanmamıştı.

'çıkın dışarı. Sayıca sizden fazlayız. Esbar st dudağındaki teri sildi. "Defol git buradan, cadı.

"Cadı," dedi Canthe, kahkahası neredeyse aresizdi. 'Evet, Esbar uq-Nāra. Sonunda hep kötü cadı ben oluyorum.

Değerli taş yerde parlıyordu. Canthe ona doğru ilerledi ve zaman sanki bir kum saatinin belinden geçiyormuş gibi daraldı ve Tunuva o yasak rezervi kırarak yan tarafına uzandı. Karşı konulmaz bir ısı hücumu bedenini bütünüyle yuttu. Onu avucunda topladı ve odayı kırmızıya eviren yakıcı bir wyrm ateşi parıltısı saldı.

Hidat irkilerek geri çekildi. Kum saati patladı. Canthe tabuta çarptı ve kâğıt gibi buruştı; saçlarının uçları kömürleşmiş, derisi sıcaktan kavrulmuştu. Canthe kendini toparlayamadan, Esbar tabuta doğru atıldı, kapağını tuttu ve bir çığlık atarak tabutu kenara fırlattı.

Tunuva yanan ellerini sıktı. Canthe dudaklarını kana bulayan korkunç bir ses çıkardı. Kapak kaburgalarına saplanmış, neredeyse onu ikiye bölmüştü. Acıdan donuklaşan gözleriyle titreyen elini yerden kaldırıp Tunuva'ya doğru uzattı ve kolu gevşedi.

Mezar odasına sessizlik geri döndü. Sessizliği ilk bozan Hidat oldu. "Öldü mü?

Esbar Canthe'nin yanına diz çöktü ve bileğini tuttu. "Kalp atışı hissetmiyorum," dedi kısık sesle, "ama onu içeri kilitleyeceğiz. Onun etrafında gördüğüm hiçbir şeye güvenmiyorum.

"Çok körmüşüm," diye fısıldadı Tunuva.

Esbar başını kaldırıp ona baktı. 'Bu kâbuslar beni aylardır rahatsız ediyor. O yaptı,' dedi. "Hidat, sana Saghul'u gördüren, Anyso'yu öldürmen için seni kandıran Canthe olmalı.

Hidat sarsılmış görünüyordu. "Neden?

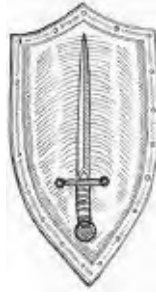
"Esbar'la aramızı açmak için," dedi Tunuva. 'Siyu'nun kaçacağını biliyordu. Benim onun peşinden gideceğimi ve Esbar'ın Başrahibe olarak bunu yapmayacağını biliyordu. Esbar onun bakışlarına karşılık verdi. "Tüm bunlar beni yalnızlaştırmak, kalbime girmesini sağlamak içindi, böylece bir gün bu odanın kilidini onun için açacaktım. Kilitten anahtarını çıkardı. "Çünkü ben mezar bekçisiyim.

"Wyrmfire'ı nasıl yaptın, Tuva?

"Açıklayacağım. Esbar taşı eline aldı. "Bu yanlış geliyor. Canthe gibi hissettiriyor. Ama Anne onu koruyordu. Diğer bedene baktı. "O nasıl böyle?

Hidat onun görüş alanını takip etti. Anne'yi görünce tek dizinin üzerine çöktü ve tabutu kavradı. Esbar Tunuva'ya doğru yürüdü ve parlayan taşı ona uzattı.

'Onu derine gömmeliyiz,' dedi. "Yardım et bana, Tuva.

90

Batı

Kuzeyde kış hâlâ hüküm sürüyordu. Glorian, Stilharrow'dan ayrıldıklarından beri her gün yaptığı gibi bakışlarını ileriye dikmiş, rüzgâr ağır yünlerini ve postunu oyarken titriyordu. Sonunda, bir zamanlar buğday ve meyve bahçeleriyle altın sarısı olan Leas'a girmişlerdi. Şimdi atı kararmış anızların arasında sürünüyordu.

Uzakta sütunlar halinde dumanlar yükseliyordu. Gökyüzü loştu, güneş erimiş bir yağ topağı gibiydi. Kar yağdığını düşünebilirdi ama artık kar ile kül arasındaki farkı biliyordu.

Kokladığı tek şey ölümdü, ölüm. Inys kendi yasını tutmak için gri giymişti. "Glorian.

Helisent ona bir su tası uzattı. Glorian içmek için giysisini indirdi ve boğazındaki çizikleri ıslattı. Florell düşmesini engellemek için onun arkasında oturuyordu ve Bourn da Marian'ın yanında, ona yakın duruyordu. Naiplik Konseyi gelmemesi için ona baskı yapmış, Offsay'e çekilmesini tercih etmişti -o zaman en azından bir Berethnet güvende olurdu- ama o Glorian'dan ayrılmayı reddetmişti.

Kraliyet grubu haftalar boyunca temkinli bir tempoyla kuzeye doğru yol aldı. Açık arazilerden kaçınarak, ağaçların altında iplik gibi kıvrılan geyik yollarını, bataklıkları ve çobanların patikalarını kullandılar. Uyudukları zaman köprü altlarında, mağaralarda ya da harabelerde uyuyorlardı.

Günler boyunca kimseyle karşılaşmadılar, kimseyi duymadılar. Geceleri hiçbir mum ya da nöbet ateşi titremedi. Alev gördüklerinde, wyrm kokusunu bildikleri için kaçıyorlardı.

Leydi Gladwin onları meşe ağaçlarının arasına götürdü ve orada berrak bir havuz buldular. "Burada duracağız," diye seslendi. "Derilerinizi doldurun ve atlarınızı sulayın. Bu son seferiniz olabilir.

Glorian, Florell'in ona yardım etmesine izin verdi. Karnı onu hantal yapıyordu. Parti dinlenirken, o da تنها bir yer bulmak için ağaçların arasına daldı. Sabran üzerine o kadar sert oturuyordu ki, neredeyse patlayacaktı.

Pantolonunun bağcıklarını çözerken -göbeğinin güneyinde hiçbir şey göremezken kolay bir şey değildi- ve giymeye alıştığı pelerinini çıkarırken hanımları nöbet tuttu. Üzerindeki kalın, sarımsı tomarı gördüğünde gerildi, bir iplik kanla ebrulilemişti.

Glorian omzunun üzerinden baktı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Bourn bunu görürse, daha uzağa gitmesini engellemeye çalışabilirlerdi. Sanki hiç olmamış gibi olayı örtbas etti.

Tekrar yola koyuldular, günlerdir gördükleri ilk otların içine girdiler, hayvanlar ya da oraklar olmadan büyümüşlerdi. Leydi Gladwin onları bir tepeden daha dikkat çekici olmayan, bir Inyscan prensesinin mezarı olan eski bir höyüğe götürdü. Orada uyumayı umarak, girişinden içeri süzöldüler - ancak içeride toplanmış, bir çift zayıf tavşanı paylaşan iki aile buldular. Glorian'ı görünce mezar odasında yer açtılar ve kraliyet grubu yabancıların arasında uyudu. Glorian haftalardır ilk kez höyüğün içinde kıvrılmış bir halde neredeyse kendini güvende hissediyordu.

O akşam, iki aileyi de yanlarına alarak tekrar yola koyuldular.

Büyük toprak parçaları hâlâ alevler içindeydi. Wyvern'lerin saldırısından aylar sonra, şimdi bile Glorian gördüklerini tam olarak kabullenemiyordu. Yıkımın hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu.

Güneş kaybolmuştu. Eyer fenerlerinin ışığında, Leydi Gladwin'i çam ağaçlarının olduğu bir baltalıkta takip ederek hızlı adımlarla ilerlediler. Glorian ani bir sancı hissetti. Tek istediği Sabran'ın içeride, ölmekte olan dünyadan uzakta, rahminin sıcaklığında güvende kalmasıydı.

"Leydi Gladwin," dedi öksürüğünü yutarak. "Hollow Crag'e nasıl yaklaşacağız?"

"Karanlığın örtüsü altında. Bir bez onun cılız sesini bastırdı. "Orada hiçbir şey çizmek istemeyiz. Glorian'ın karnını ovduğunu görünce, "Tekrar dinlenebiliriz majesteleri," dedi.

"Hayır. Glorian nefes aldı. "Hızınızı koruyun leydim.

Ertesi gün gün batımına doğru, buzları çözülmeye başlamış olan Went Nehri'nden geçiyorlardı. Oradan itibaren atlar çoktan büyümüş çitlerin arasından tırısra geçtiler ve sonunda Cenning Moor'a bakan bir çıkıntıya ulaştılar. Yakın mesafede, otların ve karın arasında neredeyse bir horozibiği şeklinde yükselen tek başına bir kayaya doğru yuvarlandılar.

Hollow Crag.

Her yerde insanlar ona doğru koşuyordu.

Prens Guma kaşlarını çatarak atını ileri sürdü. "Bu aptallar ne yaptıklarını sanıyorlar?"

"Aziz. Dikkat çekecekler.' Leydi Marian şok içinde meclis üyelerine baktı. "Gladwin-

Korkunç bir ses atların kişnemesine neden oldu. Glorian kaskatı kesildi. "Wyvernler," diye kükredi Sör Bramel, tam bir çift Wyvern tepelerinden geçerken.

"Sürün," diye bağırdı Leydi Gladwin gruba. 'Başka sığınak yok. Hollow Crag'e doğru sürün!

Herkes itaat etti, muhafızlar Glorian'ın iki yanında saf tuttu. Florell bir kolunu Glorian'ın beline dolayarak onu kendine yakın tuttu ama korku neredeyse onu boğacaktı. Bu seçim hepsini öldürebilirdi.

Wyvern'ler hayatta kalanları ateşe verdi. Glorian dişlerini sıktı. Atları karda dörtnele giderken, kayaya doğru umutsuzca koşan binlerce insanı geride bıraktılar. Omzunun üzerinden baktı ve üç wyvern daha görünce bir çığlığı bastırdı.

"Bakma," diye bağırdı Florell rüzgâra karşı. 'Glorian, bakma. Neredeyse geldik!

Glorian, kayanın gölgesine doğru gürlerken bakışlarını ileriye doğru zorladı. Kayanın esnemesi aşağıdaydı, neredeyse gökyüzünden gizlenmişti. Kayalığın gölgesine ulaşır ulaşmaz, büyük bir telaşla atından inmesine yardım edildi. Sabran onun içinde tekmeledi ve tekmeledi.

Birkaç eldivenli el onu Hollow Crag'in derinliklerine götürdü. Leydi Gladwin önden yürüyor, yere yığılan, nefessiz kalan ya da rahatlamak için hıçkırığa hıçkırığa ağlayanların yanından geçiyordu. Inys Kraliçesi bile bu izdihamda fark edilmeyebilirdi.

Goldenbireh'in Dowager Kontu Lord Ordan Beck, endişeli seslerle çınlayan sıcak bir mağaraya yerleşmişti. Muhafızlar kızının içeri girmesine izin verdiğinde başını kaldırdı ve kara gözlerinden korku fişkırdı.

"Helisent?"

"Baba. Kız ona doğru gitti. "Sen iyisin.

"Gitmek zorundasın. Olamazsın-' Glorian ve Marian'ı, sonra da Vekil Konseyini görünce, 'Hayır,' diye mırıldandı.

"Aziz'in kutsal kemikleri adına. Lord Edrick Glenn hepsine baktı. "Leydi Koruyucu, burada ne işiniz var?"

"Sorguya çekilmeden önce, Halgalant'ta n e l e r olduğunu sorabilirim," dedi Marian, Glorian'a tutunarak. 'Lord Ordan, buranın güvenli olduğu konusunda bana güvence verilmişti. Şimdi torunumu buraya getirdim, göz önünde çok sayıda insan ve kanatlarında wyvernler buluyorum.

Madenley saldırıya uğradı. Hayatta kalanlar büyük bir panik içinde kaçtı,' diye açıkladı Lord Ordan. 'Hollow Crag en yakın mağara, ama dehşetleri ve aceleleri yüzünden dikkatli olamadılar. Tüm sürüyü Cenning Moor'a götürdüler. Gözleri kan çanağına dönmüştü. 'Birkaç kişi zamanında kaçabildi ama geri kalanımız için artık çok geç. Buradan ayrılmak ölüme yürümek olur.

"Burada kapana kısıldık.

"Evet. Şimdiye kadar girişi görmüş olmalılar, görmedilerse de kokuyu takip edeceklerdir.

Lord Edrick, "Bana tüm Naiplik Konseyi'ni getirmediğinizi söyleyin," dedi kül rengi bir sesle.

"Offsay'e giden Lord Randroth hariç hepsi," dedi Marian kısaca.

Lord Ordan zayıf bir kahkaha attı. 'Oh, Tanrı korusun, o kendini beğenmiş palavracıya kaldık.

Roland Glenn kaşlarını kaldırarak, "Yani Berethnet Hanesi'nin tüm üyeleri burada," dedi. "Kabalgımı bağışlayın Leydi Koruyucu ama ziyaret etmek için gerçekten de boktan bir yer seçmişsiniz.

"Roland," diye uyardı Lord Edrick.

Glorian, "Hayır, bunu atlatabiliriz," dedi. Hepsi ona baktı. 'Giriş bir tıkanma noktası. Alçak ve küçük, wyvern'lerin ulaşması zor. Bizi zorla çıkarmak için hayvanlarını göndermek zorunda kalacaklar ve bu hayvanların zayıflıkları var. Hollow Crag'i savunabiliriz.

"Neredeyse hiç silahımız yok, Majesteleri," dedi Lord Ordan.

'Verthing Bloodblade Vakröss üzerine yürüdüğünde, kuvvetlerini nehrin üzerinden geçirmesi gerekiyordu. Sadece bir köprü vardı ve babam onu savundu. Tek başına yetmiş savaşçıyı öldürerek müttefiklerine hazırlanmaları için zaman kazandırdı - ve eminim ki birden fazla savaşımız var. Bu yapılabilir.

"Saygısızlık etmek istemem ama o insanlarla savaşıyordu, wyrmlerle değil. Glorian bir elini karnının üzerine koydu.

'Muhtemelen burada doğum yapacağım,' dedi. 'Çocuğumun yönetebileceği bir krallığı olsun istiyorum. Meyve bahçesindeki elmaları tatmasını istiyorum. Inysh baharının yeşilini görmesini; kır çiçeklerinin kokusunu, ekmeğin tadını, kahkahaların sesini bilmesini istiyorum. Hayatının ilk nefesinde sona ermesini, sesinin dumanla boğulmasını istemiyorum.

Birkaç bakış atıldı, şüpheler ve umutlar tek bir kelime edilmeden iletildi.

"Aziz bizimle," dedi Glorian onlara. 'Bu iğrenç şeylere sondan önce son bir çılgılık atalım. Dünyaya bizi hatırlaması için bir sebep verelim.

Uzun bir sessizlik çöktü.

"Kral Bardholt büyük bir savaşçıydı," dedi Prens Guma ve sözlerini bitirdi. "Ben derim ki onun örneğini takip edelim.

Glorian yüzünü boş tutarak mektubu düşündü. *Bardholt, Sahte Kılıç'ı eline aldığı için ahlaksız bir haindi.*

"Katılıyorum," dedi Leydi Gladwin. 'En güçlü savaşçıları bozkıra göndermeli ve gün doğmadan önce güçlerini azaltmaya çalışmalıyız. Yeterince ışık elde ettiklerinde, wyvern'ler işleri daha da zorlaştıracaktır.

Lord Ordan kendini toparlamış görünüyordu.

'Zamanında kaçanlardan bazıları bana yardım getireceklerine söz verdiler,' dedi. 'Paupers' Henge çağrıyla cevap verebilir - en yakın sığınak orası - ama cevap vermezse, oklarımız, Madenley ve Arondine'den muhafızlarımız ve bıçak ya da keskin bir alet kaldıracak herkes var. Bir süreliğine girişi savunabiliriz. Belki de onları caydıracak kadar uzun bir süre.

"Bu canavarlar asla pes etmez," dedi Lord Damud. "Bundan sonra ne olursa olsun, ölüm olacak.

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Bourn, "ama kraliçenin dinlenecek bir yere ihtiyacı var. Stilharrow'dan buraya gelmek zor oldu.

Glorian itiraz etmek istedi ama uyuması gerekiyordu, yoksa Naiplik Konseyi'ne yardım etmekten çok tehlike yaratacaktı. "Evet. Beni takip edin majesteleri," dedi Roland masadan bir fener alarak. Glorian, Julain ve Adela ile birlikte onun arkasından yürürken büyükannesi soylularla görüşmeye devam etti.

"Efendi Glenn," dedi Glorian, Roland'ın uzattığı kolu tutarak, "kardeşinizden haber aldınız mı?

"Hâlâ Hróth'ta, Kral Einlek ile savaşıyor. Lithsman'ı bana öyle söyledi.

"Thrit mi Karlsten mi?

"Thrit. Birkaç hafta önce geldi.

Bu onu rahatsız etti. Şüphesiz Thrit lith'lerinin geri kalanını ya da kralını terk etmek istemezdi.

Roland büyük mağaralardan kaçındı. Madenley'den yeni gelenler buralara doluşuyor, aylardır mum ışığında huzur içinde yaşayan binlerce kuzeyli arasında kargaşaya yol açıyorlardı. Glorian'ı bir pastanenin ve kutsal kişilerin ve şifacıların hastalarla ilgilendiği bir hastanenin önünden geçirdi. Bir duvardan aşağıya doğru akan su hepsini ıslatıyordu. Sirke kokusu dışında vebaya dair hiçbir iz yoktu.

Küçük bir mağara yatak odası olarak düzenlenmişti. Paleti mütevazıydı ama at sırtında geçen haftaların ardından kuş tüyü bir yataktan daha iyiydi. Glorian bir an önce uyumayı dileyerek kendini onun üzerine bıraktı ama üstü başı çok kirliydi.

"Sizi yalnız bırakayım Kraliçe Glorian," dedi Roland, "ama sizi durumdan haberdar edeceğiz.

"Teşekkür ederim, Efendi Glenn.

Arkasından girişe bir örtü çekerek ona biraz mahremiyet sağladı. "Ne yapacağız? Adela ellerini ovuşturarak konuştu. "Glorian, ölecek miyiz?"

"Bir daha ölümden bahsetme, Adela. Julain ona sertçe baktı. "Bir leğen temiz su bul lütfen. Glorian bu şekilde uyuyamaz."

Glorian cevap veremeyecek kadar bitkin bir halde paletin üzerine oturdu. Julain saçındaki küllü temizlemeye çalıştı.

Dışarıda, wyvernler toplanıyor olmalıydı.

Bourn kısa süre sonra onu görmeye geldi. "Majesteleri, izninizle, uyumadan önce sağlığınıza emin olmak istiyorum," dedi. "Zor bir yolculuk oldu.

"Elbette," dedi Glorian. "Julain, Adela, yiyecek bir şeyler bulmaya çalışmalısınız. Lütfen dikkatli olun. Bir ezilme olabilir.

Onlar gittikten sonra katlarını sıyırdı ve önünde diz çöken Bourn'u çağırdı. Serin ve pürüzsüz avuçlarını karnının üzerine koydular.

"Yoldayken," dediler, "herhangi bir ağrı, kanama ya da başka bir değişiklik fark ettin mi?"

"Gazla birlikte öksürdüğün şey gibi bir şey.

"Rahmin açılması. Bourn acımasız görünüyordu. "Zamanınız yaklaşıyor, Kraliçe Glorian.

O zaman kızımı burada doğuracağım.

"Korkarım öyle.

Bourn parmaklarını onun bileğine bastırdı. 'Girişi tutabiliriz. Tıpkı babam gibi,' dedi Glorian. Bourn yavaşça başını salladı. "Çocukla ilgili her şey yolunda mı?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla.

Glorian yutkunarak karnına baktı.

"Mastress Bourn," dedi fısıltıyla, "doğumun ters gidebileceğini biliyorum. Eğer kızım ve ben sıkıntı içindeyse, onu bana tercih etmek zorunda olduğunuzu biliyorsunuz. Başka bir çocuk yapamam.

"Bana söylendi. Yüzünden bir keder çizgisi geçti. "Bunu söylememeliydim, Kraliçe Glorian.

"Lütfen.

"Bunu yapmak zorunda kaldığınız için sizin adınıza üzülüyorum. Carmentum için de üzülüyorum. Farklı bir yol buldular. Bir çocuğun bir çocuk doğurmasını talep eden herhangi bir veraset düzeni .. . Bunu hazmetmekte zorlanıyorum.' Çeneleri bir değirmen gibi öğütüldü. 'Bunun İsimsiz Olan'ı zincire vurduğunu biliyorum. Keşke Aziz bunu korumasının bedeli yapmasaydı.

Babası bunu cezalandırırdı. Bu bir küfürdü, inanç eksikliği idi. Glorian kendisinde öfke aradı ama bulamadı.

"Teşekkür ederim, Kell," dedi. "Dürüstlüğün için. Ellerini kapattı. "Bana yardım edecek misin?"

Sesi biraz titriyordu. Bourn da onun elini kavradı. "Edeceğim.

Glorian onları bıraktı ve uyanık kalamayarak yan döndü. Uzakta, diğer mağaralardaki farkına varma tohumlarının korku çılgınlıklarına dönüştüğünü duydu. Karanlığa gömülmeden hemen önce kız kardeşine uzandı ve o anda neredeyse huzura kavuştu.

Uyandığında, nerede olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Bir kez hatırladığında, tekrar unutabilmeyi diledi.

'... bebek burada, o zaman ne yapacağız?

Helisent nefesinin altından, "Hollow Crag bizi güvende tutacak," dedi. 'Glorian haklı. O küçük giriş işe yarayabilir.

"Wyvernler görebildikten sonra olmaz," dedi Julain ona. 'Savaşçılarımız aç, zayıf ve kötü silahlanmış. Yarıları asker bile değil. Diğerleri Madenley'deki savaştan bitkin düşmüş durumda. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Korku sesini kısmıştı. "Selverpit'e gitmeliydik.

"Artık çok geç Jules. Süt döküldü."

"Hava hâlâ karanlıkken onunla birlikte kaçma şansımız yok mu?"

"Denemekten korkuyorum. Ya doğum sancısı başlarsa?"

Julain kısık, boğuk bir ses çıkardı. "Savaşçılarımız hattı tutmazsa, her iki durumda da ölüm olur.

Glorian dalgalanan bir kramp hissetti. Gözlerini kapatarak bekledi, geçmesini diledi. *Şimdi değil.* Gözlerini daha sıkı bastırdı. *Henüz değil, Sabran. Bu güvenli değil.*

Sanki çocuk duymuş gibi, rahmi sessizleşti. Kendini koluna yasladı.

"Neler oluyor?"

Helisent ve Julain birlikte başladılar. "Lord Ordan savunmayı topladı," dedi Julain. Kül hâlâ yüzünü lekeliyordu ve saç örgüsü rüzgârda savrulmuştu. "Bunu düşünmemelisin Glorian.

"Düşünmeliyim. Glorian doğrulup oturdu, karnı kucağında ağırlaşmıştı. "Saat kaç?"

'Hava yeni karardı. Wyvern'ler bu gece pek bir şey göremeyecekler,' dedi Helisent, 'ama yaratıkları Madenley'den gelen kokuyu takip ettiler. Saat dolmadan burada olacaklar.

"Kaç kişi?"

Helisent yutkundu. "Bilmiyorum.

"Söyle bana Helisent.

"Yüzlerce yaratık Madenley'e saldırdı. Julain'in sesi kısılmıştı. "Roland Glenn'e göre bazı tanıklar çok daha fazla olduğunu düşünüyor.

"Elimizde kaç tane var?

Helisent, 'Babam bin kadar bir kuvvet bekliyor - eğer Paupers' Henge çağrısına cevap vermezse,' dedi. 'Çoğunu girişin ötesine, geri kalanını da öncülerini yarmayı başaran canavarların işini bitirmek için hemen içeriye yerleştirecek.

Dehşet Dağı'nın yavrularına karşı bin Inysh savaşçısı. Wyvern'ler gün ışığına çıktığında, kuvvetleri Hollow Crag'e geri çekilmek zorunda kalacaktı, yoksa diri diri yakılacaklardı.

"Aziz bizimle olsun," diye fısıldadı Glorian.

"Majesteleri. Roland duvara vurdu. Kraliyet bekçisi rolü ona verilmiş gibiydi. "Kell Bourn'a girişi savunmaya gitmeden önce yemek yiyeceğine söz verdim.

"Savaşmayı mı kastediyorsun Roland?

'Evet, yeterince iyi kılıç kullanabilirim. Ne yazık ki kardeşim kadar iyi değil, yoksa hayatta kalma şansım daha yüksek olabilirdi.

Onu yakındaki bir odaya götürdü. Glorian yavaş ve nefessizdi, karanlıktaki gürültüyü **d i n l i y o r d u** .

Kıtlık zamanında bir kişi için mümkün olabileceğini asla düşünemeyeceği bir ziyafetle dolu bir masa buldu: tuzlanmış etler ve peynir, taze somon balığı ve tavşan, incik mantarı ve sarımsaktan oluşan sıcak bir güveç. Ekmek bile vardı. Sahildeki sığınak Offsay'de balık ve deniz tarağı bolluğundan beri görmediği kadar çok yiyecek vardı.

'Sanırım insanlar o kadar iyi beslenmiyor,' dedi.

Roland başını salladı. 'Her üç günde bir, eğer öyleyse. Bir grup leş yiyici depolarımızı fındık, gelincik ve yabani tavşanla takviye etmek için dışarı çıkıyor. Daha kuzeyde, ayazın daha yoğun olduğu yerlerde çok daha kötüsünü yaşadılar. Duyduğuma göre Calthorn'da insanlar birbirlerini yemeye başlamışlar. Kızın üzgün yüzünü gören adam, "Muhtemelen sadece bir söylenti," dedi.

"Beni suçluyorlar mı?

"Bizim korumamız altında büyüdüğünü biliyorlar. Karnına bir göz attı. "Çoğu günahları için birbirini suçluyor. Wulf'un uzakta olmasına sevindim, yoksa şimdiye kadar birbirlerini suçlamış olurlardı.

"Evet," dedi Glorian. Sabran küçük bir tekme attı. "Bu mağaralarda çocukla birlikte kaç kişi var?

"Son sayıma göre yirmi sanırım.

"Benim gibi son günlerini yaşayanlar var mı?

"Her an patlayacakmış gibi görünen bir çift gördüm. Affınıza sığınarak, Majesteleri,' diye ekledi, elini saçlarında gezdirerek. "Bu delikte terbiyemi kaybettim.

'Onların da bu yemeği paylaşmalarını istiyorum. Onları buraya davet eder misiniz?

Roland merakla ona baktı. "Fazla yiyeceğimiz kalmadı ve şimdi daha fazla toplayamayız.

"Getir onları.

Mağaraların karanlığında, şu anda Hollow Crag'i dolduran on altı bin kişinin arasında dokuz kadını bulması biraz zaman aldı. İçlerinden biri o kadar şişmişti ki paytak paytak yürüyordu - belki de ikizdi. Hepsi Glorian'dan daha yaşlıydı, birinin saçlarına ak düşmüştü.

"Majesteleri," dedi hepsi.

"İyi akşamlar. Glorian onlara gülümsedi. 'Hepiniz benim gibi çocuk sahibi olmuşsunuz. Meclis üyelerim vücudumun iyi beslenmesi gerektiğine inanıyor. Sizin de öyle olması mantıklı geliyor. Masanın diğer tarafındaki bankı işaret etti. "Lütfen, benimle birlikte yiyin.

Kadınlar sessizdi. Onların donuk gözlerindeki, çukur yanaklarındaki özlemi görebiliyordu.

"Kraliçe Glorian," diye mırıldandı içlerinden en yaşlısı, "bizi masanıza davet etmekle çok cömert davrandınız. Çenesini kaldırdı. "Ama kendi adıma, varisten bir parça yemek bile almayacağım.

En büyük göbeği olan kadın dudaklarını yalayarak diğerlerine baktı. Bir tereddütten sonra, "Biz de öyle, Majesteleri," dedi. Konuşurken sesi çatallaştı, çaresizliği açıktı.

Teker teker reverans yaptılar, ziyafetten uzaklaştılar ve Glorian'ı yalnız bıraktılar. Karnına bir sancı saplandı. Bir bulanıklığın içinden gözlerini tavana dikti.

İstedğin bu muydu? Haftalardır ilk kez ağlarken, Halgalant'a kelimeleri vasiyet etti. Krallığınızın böyle olmasını mı istiyordunuz?

Bir kolunu karnının üzerine koymuş, bir meşe palamudunun kabı gibi kıvrılmış uyuyordu. Omzuna dokunan bir el onu uyandırdı.

"Glorian," dedi Julain, "başladı.

Sözcüklerin aklında yer etmesi bir an aldı. Uykudan halsiz düşen Glorian kendini ayağa kaldırdı. "Naiplik Konseyi'ni görmek istiyorum. Derin nefes aldı, karnını kavradı. "Bırakın beni-

Ayağa kalktığı anda bunu hissetti: vücudunun tonozlarında küçük bir kırılma ve ardından bacaklarının arasında kontrol edilemez bir dalgalanma ve ayaklarının dibinde su birikintisi. Gözlerini dikti

sonra da Julain'e baktı.

Bourn ona bunun olacağını söylemişti. Sabran gelmeye hazır olduğunda olacaktı.

"Ah. Adela'nın beti benzi atmıştı. "Oh, hayır-

'Hemen Mistress Bourn'u çağırın. Leydi Koruyucu'ya söyle,' dedi Helisent ona.
"Acele et, Adela!

Adela hızla uzaklaştı. Helisent Glorian'ı yatağa geri götürdü ve Julain onu omuzlarından tuttu. Glorian dişlerini sıkarak, "Görünüşe göre savaşım burada olacak," dedi. "Öyle olsun.

91

Doğu

Dumai gecenin derinliklerinde uyandığında kandilin kısık sesle yandığını ve Nikeya'nın hâlâ uyuduğunu gördü. Hâlâ onun kollarında ve güvendedeydi.

Daha öğrenecekleri çok şey vardı. Dut Kraliçesi'nin bu entrikası yüzyıllar öncesine ya da daha fazlasına dayanıyor olmalıydı.

Dengeye gelince, o çok daha eskiydi. Bunun sonuçlarını anlamak için çok uzaklara bakması gerekecekti ve o zaman bile bir ömürden fazla zaman alabilirdi.

Ama ona tekrar sarılmak için ateşin içinden geçen bu kadına karşı hissettikleri, başlamak için en iyi yeri. Dumai onu k e n d i n e çekti, omzuna en nazik öpücüğü kondurdu.

Tekrar uykuya daldığında, üzerine bir soğukluk çöktü. O yıldızlar ve akan sular diyarını görmeye çalıştı.

Korkunu, acını hissediyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Gözleri kapandı. Seni görüyorum, kardeşim. Karda karşılaştığım gerçekten sen miydin?

Rüyamın kapılarını bir başkasına açtım. Figür çok silikti. Abla, yanımda ol. Gücüne ihtiyacım var.

"Dumai.

Unora çadırın girişindeydi, yüzünde bir şok ifadesi vardı. Dumai Nikeya'yı uyandırmamaya dikkat ederek doğrulduğunda, yüzündeki şaşkınlık yerini sessiz bir anlayışa bıraktı.

"Biliyordun," dedi Dumai.

"Her zaman biliyordum. Unora elinde bir mum tutuyordu. "Özür dilerim uçurtmam. Biri geldi."

"Kim?

"Epabo. Seni tekrar buldu.' Zayıf görünüyordu. "Kız kardeşinin tehlikede olmasından korkuyor.

92

Güney

Ninuru pençeleriyle tozu dumana katarak şehre doğru koştu. Jeda'yı takip ederken Tunuva bir eliyle onun kürkünü, diğer eliyle de eyerini tutuyordu. Siyu onun beline sarıldı. Her biri bir savaşçı taşıyan diğer ichneumonlar arkalarından koşuyordu. Hepsi Jodigo Gölü'nün yanından gürleyerek geçti.

Batıda, wyvernler akın ediyordu. Uzaktaki kara bir bulut Joteny'a'nın ateşini işaret ediyordu. Dedalugun'dan henüz bir iz yoktu.

İleride, Esbar doğruca Tanrıblades'e yöneldi.

Kediko haftalar boyunca Nzene'yi güçlendirmeyi reddetmişti. Ancak Karmentum'daki Lasya elçisi sarayına geldiğinde, Tunuva'nın onu tehdit konusunda ilk kez uyarmasından aylar sonra, nihayet harekete geçmeyi uygun görmüştü. Dağlar arasındaki dar geçitleri kapatan yüksek duvarlar inşa edilmişti. Her birinin önünde sivriltilmiş kazıklar ve çıralarla dolu bir hendek vardı ve arkasında okçular için sıra sıra kuleler yükseltilmişti.

Görünüşe göre Kediko işine geldiğinde becerikli olabiliyordu.

Binlerce sarsılmış ve yaralı kurtulan, Tanrıbladelerin en büyüğü ve en kutsal olan Dinduru Dağı'nın yanındaki kapısı olan tek duvardan içeri girmek için bekliyordu. Başka bir zaman olsa, bu kadar çok ichneumon'u görünce bakakalabilirdi. Bunun yerine, itiraz etmeden yollarına devam ettiler.

"İsimlerinizi ve Nzene'deki işinizi söyleyin," diye bağırdı bir görevli bir kuleden aşağıya.

"Esbar uq-Ispad," diye karşılık verdi Esbar. "Yüce Hükümdar için, onun daveti üzerine savaşçılar getirdim.

Gashan görevliye bu ismi söylemiş olmalıydı. Başını sallayarak yerdeki muhafızlara işaret etti, onlar da ichneumon'lar için bir kenara çekildiler. Tunuva

Ninuru'ya doğru sürdü.

Nzene savaşa hazırlanıyordu. Demir atölyelerinden sıcaklık yayılıyordu. Atlı savaşçılar, Onjenyu Hanesi'nin nariyle yaldızlanmış mızraklar ve savaş kalkanları tutuyordu. Bazı insanlar dağdaki mağaralara sığınıyor ya da kendilerini çoğu kiremit ve taştan yapılmış evlerine kapatıyordu. Çok daha fazlası ise şehir için savaşılmaya hazırlanıyor, kılıç ve yaydan orak, çekiç, saman çatalı gibi işlerine yarayabilecek her türlü alete kadar her türlü silaha sarılıyordu. Bazıları ateşten korunmak için derilerini kurnazca kille boyamıştı.

Esbar onları saraya kadar yürüttü. Gashan Janudin kollarını kavuşturmuş, yanında maskeli ichneumon'uyla onları bekliyordu. Barsega küçük kız kardeşine kavuşmak için çok ileriye koşmuştu.

"Başrahibe," dedi Gashan.

"Kraliyet Hazinesi. Esbar onun önünde durdu ve duruşunu taklit etti. "Siz çağırdınız.

"Lasia'nın Yüce Hükümdarı çağırdı.

Esbar ichneumon'a başıyla işaret etti. "Gördüğüm kadarıyla Barsega seni bulmayı başarmış. "O her zaman senin Jeda'ndan daha hızlıydı.

"Ama tehditkâr hırlamalarda onun yarısı kadar bile iyi değil," dedi Esbar, Jeda'yı okşayarak.

Jeda hırladı.

Gashan eski rakibinin gözlerinin içine baktı, dudakları seğirerek gülümsedi. Zırhının üzerine bir inisiyenin beyaz pelerinini giymişti.

"Esbar, seninle hiçbir zaman tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyorum," dedi, "ama hepinizden şimdi benimle birlikte durmanızı, bir zamanlar Ana'nın yaptığı gibi Lasia'nın Etki Alanı'nı savunmanızı istiyorum.

"Bunun için," dedi Esbar, "geçmişini unutmaya hazırım. Gashan'ı kolundan kavradı ve Gashan da onun kolunu kavradı. "Bize neler olduğunu anlat, kardeşim.

Gashan işaret etti. Kız kardeşlerini ve ichneumon'ları İç Avlu'da bırakan Esbar ve Tunuva onu takip etti.

'Dedalugun yakında burada olacak,' dedi. 'Elimden geleni yaptım ama Jotenya çok açıktaydı, marchlands'da - duvarı düştüğünde savaş kaybedildi. Tanrı Kılıçları daha fazla koruma sağlıyor. Bir köşeyi döndüler. "Pek çok insan zamanında İğler'e ulaşmayı umarak bakır yolu riske attı, gerçi orada da wyrm'ler olduğunu duydum.

"Var," dedi Tunuva.

"Geri kalan herkes burada, sokaklarda mahsur kaldı - yaklaşık iki yüz bin kişi.

'Yüce Hükümdar onunla son görüştüğümde ordusunu övmüştü. Burada kaç asker var?

"Dört buçuk bin. Diğerleri Lasia'nın dört bir yanında savaşıyor.

'Yani ölü mü diri mi olduklarını bilmiyorsun. Muhtemelen ölmüşlerdir,' diye ekledi Esbar dudaklarını büzerek. "Yüce Hükümdar'ın varlığımızı onayladığına dair beni temin edebilir misiniz?

'Majesteleri kendi soyu ile Tarikat arasındaki kadim bağın önemini hatırladı.

"Ona hatırlatmak için dünyanın sonunun gelmesi gerekti," dedi Esbar nefesinin altından. 'İstersen bizi ona götür Gashan. Bu açıklamayı kendi ağzından duymak istiyorum.

"Önce size bir açıklama yapacağım. Gashan ikisiyle de yüzleşti. "Bir şey tüm bunları durdurmak üzere olabilir.

"Ne?

'Bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi için kütüphaneyi tarıyordum. Kraliyet arşivlerinde eski bir tablet buldum. Sanırım Eria'nın ötesinden, Rüyacı Suttu tarafından buraya getirilmiş. Tableti onlara gösterdi. 'Yazıyı yorumlamak biraz zamanımı aldı - gördüğünüz gibi bazı kısımları yıpranmış. Ama bu dünyadan daha önce geçmiş olan bir kuyruklu yıldızdan bahsediyor.

Tablet yuvarlaktı ve kilden yapılmıştı. Esbar başını salladı. "Kuyruklu yıldızın kime ne faydası olacak?

'Yakında tekrar gelecek - şimdi, her an. Elbette zamanlamanın bir önemi var.

"Bu tür şeyler her zaman senin alanın olmuştur.

"Bekle," diye mırıldandı Tunuva. Taş daha da soğumaya başlamıştı. "Ez, Canthe bir kuyruklu yıldızdan **b a h s e t m i ş t i**. Onun diğer gücünün kaynağı olduğunu iddia etti - sterren. O büyü Carmentum'daki ateşimi zayıflattı. Ya aynısını Dehşet Dağı'nın canavarlarına da yapabiliyorsa?

Gashan bir kaşını kaldırdı. "Canthe kim?

"Endişelenmen gereken kimse yok," dedi Esbar, Tunuva'ya başını sallayarak. "Gashan, Kediko'ya söyledin mi?

"Hayır. Gashan tableti bir kenara koydu. "O gök cisimlerinin önemine inanır. Gökten bir cevap düşeceğini düşünürse Nzene'yi hazırlamayabileceğinden korktum.

"Yani onun kusurlarını fark ettin.

"Şimdi olmaz, Esbar," dedi Gashan sertçe, yürümeye devam ederek. "Nedir bu başka bir büyü meselesi?

"Şimdi olmaz, Gashan. Eğer bir kuyruklu yıldız gelirse, öyle olsun. Gelmezse, hayatlarımız için savaşmamız gerekecek.

Kediko Onjenyu savaş için giyinmişti ama elinde bir kadeh ve bir kâse meyve ile rahat bir şekilde oturuyordu. Esbar'ın yaklaştığını görünce yüzünü buruşturarak

Her zamanki gibi gülümsüyordu ama Tunuva iki yıllık kaosun onu ne hale getirdiğini gördü. Savaş tacı kırılmış saçlarını gizleyemiyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi hizmetkârlarına ve onlar da ayrıldılar. "Esbar. Duyduğuma göre artık Başrahibe olmuşsun. Terfiniz için tebrikler.

'Hayatta kaldığınız için tebrikler, Yüce Hükümdar. Son iki yılınızı wyrm'leri güzel sarayınızdan uzak tutarak geçirdiğimiz için onur duyuyoruz,' dedi Esbar sıkı bir gülümsemeyle. Kediko onunkini genişletti. 'Davetiniz üzerine kızlarımı Onjenyu Hanesi için savaşmak üzere Nzene'ye getirdim - ama kılıçlarımızı kaldırmadan önce, bunu bir istila sanmadığınızdan emin olmak istiyorum. Anladığım kadarıyla son zamanlarda varlığımız sizi tedirgin etmiş.

'Eğer Tunuva'ya böyle bir izlenim verdiğem, özür dilerim. Buraya hoş geldiniz. Ne de olsa hepimiz insanız, çiçeklerden doğduk ve Dehşet Dağı'nın gölgesinde birbirimize bağlandık. Kediko parmaklarını tahtın üzerine vurdu. "Tarikatın gücünü kanıtlaması için bu fırsatın tadını çıkarıyorum.

"Hünerimizi zaten birkaç şehrinizde kanıtladığımıza inanıyorum," dedi Esbar, gülümsemesi tehlikeli bir hal alarak. "Dedalugun'u Jrhanyam'dan uzaklaştırdık.

'Onu uzaklaştırmak başka bir şey. Onu öldürmek şüphelerimin yanlış olduğunu ilk ve son kez kanıtlayacaktır. Eğer bir wyrm'i öldüremiyorsan, Tarikat'ın geleneksel bir ordudan ne üstünlüğü olabilir ki?

"Bize katılacak mısın? Esbar hâlâ gülümseyerek sordu. "Gençliğinde savaşçı bir adam olduğunu duydum.

'İsterdim. Memnuniyetle,' dedi Kediko, 'ama Anne tarafından verilen bu görevi senden almaktan nefret ederim. Ne de olsa hayatınız boyunca beni koruyacak bir şey beklediniz. Arkasına yaslandı. "Sana iyi şanslar, Esbar.

Esbar onu öldürmeden önce, Gashan onu uzaklaştırdı.

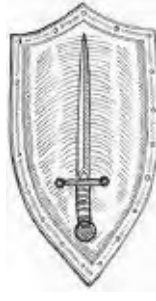
"Ana'ya yemin ederim," diye ısırdı Esbar, "Dedalugun'u bizzat çiğneyerek öldürmem gerekse bile, her bir pulunu dişlerimle kopararak o gülümseyen aptalı alçaltacağım. Onun yanmasına izin vermeliyim.

"Bunu istiyor, Esbar. Gashan onu merdivenlerden yukarı yönlendirdi. "Dedalugun'u öldürmen için seni kışkırtmak istiyor.

"Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.

Terasta Nzene'ye baktılar - gökyüzüne, güneşin kararmış tabağına. Tunuva Esbar'a uzandı ve Esbar ona baktı, gözleri bir ömür boyu konuşacak kelimelerle doluydu.

Dedalugun düşecekti. Aksi takdirde, Lasian güneşinin altında, yapmak için doğdukları şeyi yaparak birlikte öleceklerdi.

93

Batı

Cenning Moor'da askerler wyrm ateşiyile savaştı. Hollow Crag'in derinliklerinde, hayatta kalan binlerce kişi çatışmayı dinledi, eğer durursa bir sonraki yaşamlarının söndürüleceğini çok iyi biliyorlardı.

Odasına gömülen Inys Kraliçesi saatlerce sancı çekti; vücudu yavaş yavaş açılıyordu. Büyükannesi onun yanında dua etti. Bourn paletin ucunda beklerken, hanımları da yakınlarda geziniyordu. Başka kimse yoktu. Bir Berethnet'in doğumu kutsaldı, sadece birkaç kişi buna şahit olabilirdi.

Mumlar eriyip kütüklere dönüştü. Hollow Crag'in kalın duvarlarının ötesinde, soyluların yarısı askerler ve şövalyelerle birlikte bozkırda yaratıkların saldırısına karşı savaşıyordu. Mağaranın bu kadar derinlerinde Glorian hiçbir şey duyamıyordu.

"Savaş," diye bağırdı. "Bana neler olduğunu anlat.

"Bunu düşünmemelisin," dedi Florell ona. "Sadece bunu düşünmelisin, Glorian.

"İstiyorum-" Bir acı daha çarptı ona. Acı geçtiğinde nefes nefese kaldı. "Kaç kişi geldi?

"Sweeting, lütfen.

"Neredeyse on sekiz yaşıdayım," diye mırıldandı Glorian. "Helisent, babana sor.

Bir sonraki krampta zihni bembeyaz oldu. Bir sonsuzluktan sonra Bourn, Marian'a başıyla onay verdi.

"Majesteleri, yeterince açıldınız," dediler Glorian'a. "Kendinizi hazır hissettiğinizde ıkmaya başlayabilirsiniz. Glorian dirseklerinin üzerinde durdu. "Doğum taburesi olmadığı için, doğumunuzun bu kısmında diz çökmenizi tavsiye ederim.

"Ondan dizlerinin üzerinde çocuk doğurmasını mı istiyorsun? Florell hayretler içinde kalmıştı. "Bu Inys Kraliçesi.

Bourn kısık sesle, "Sırtında ağrı var leydim," dedi. "Üzerine uzanmak yardımcı olmaz. Dik durmak çok daha iyi-"

"Hayır, Başrahibe Bourn," diye araya girdi Marian. 'Bu bir kraliçeye yakışmaz. Sırtımda güçlü bir çocuk doğurdum. Genç Kız da öyle.

Genç Kız öldü, Glorian çığlık atmaya çalıştı ama acı bu sözcükleri yok etti. Bedeni kendi iradesiyle hareket ediyordu.

Gözlerini kapattı, zorlanan bedeninden kaçmaya çalışıyordu. Gökyüzünün sakinleştirici mavi ve yeşil ışıklarını hayal etti. Saldırıdan sonra annesi, yıllar sonra ilk kez nazikti. Yanında oturan babasını, kraliçe ağacındaki sudan yansıyan güneşi.

En zor kısmı da bu. Bir alemi somutlaştırdığını bilmek, diye fısıldadı. Onun rahmi yatıştıkça, tüm Inys de yatıştı. *Gözlerin, onun uyanıklığı; miden, onun gücü; kalbin, onun kalkanı; etin, onun geleceği.*

Ani bir kargaşa onu uyandırdı. "Ne oldu?" diye sordu. Julain onun alnını sildi. "Kim var orada?

Julain yutkundu. "Prens Guma.

"Gönderin onu," dedi Marian, yüzü öfkeyle parlıyordu. "Sör Bramel, onu dışarıda tutun.

Glorian, muhafızları onu geri çekmeden önce onun yüzünü, alaca gözlerinin parıltısını gördü. Karnını kollarının arasına aldı.

Sana ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Bacaklarının arasında öncekinden çok daha güçlü, derin bir yanma. Hanımlarının ellerini kıracakmış gibi kavradı, boğazından bir çığlık yükseldi. Dua etmeyi ya da rüya görmeyi düşündü ama ikisini de yapamadı. Bir sonraki itişin sisinde, Carmentum'lu Numun'u düşündü - belki de cumhuriyetiyle birlikte artık kül olmuştu. Onu kıskanmak hiç mantıklı değildi.

Yine de Numun kendini parçalamak zorunda kalmamıştı.

Lanet olsun sana. Alçak bir ses, kendi sesi. *Lanet olsun sana, Galian Berethnet. Neden sen acı çekmek zorunda kalmadın da torunlarının her biri çekti?*

Sıkışma sona erdiğinde gevşedi, göz kapakları ağırlaştı. "Glorian, pes etme," diye ısrar etti Julain.

Neden tek yol bu?

Glorian başının yastığa gömülmesine izin verdi. Yorulmuştu - çok yorulmuştu. Fýredel'in çocuğunu canlı canlı yemek için beklediğini hayal etti.

Ateşin Rahim'i Inys'e doğru yayılmıştı. Wulfert Glenn bunu uzaktan görmüş, rüzgâr ve duman yüzünden gözleri sulanmıştı. Bunu fark etmesi haftalarını almıştı.

Buraya kadar gelebilmişti ama sonunda Cenning Moor'daydı.

Atını dörtnala, Riksard'ın babasının saklandığını söylediği Hollow Crag'e doğru sürdü. Wyvern'ler ve canavarları orayı ilk bulmuşlardı. Kan ve pislik toprağı çamura çevirmiş, ateşler bozkırın her yerinde kükreyerek geceyi kıızıla boyamıştı. Kayaların buruşuk yüzünü aydınlatıyorlardı.

Zincir zırhına bürünmüş bir halde savaşın en yoğun olduğu yere doğru atını sürdü. "Düzende kalın," diye bağırdı sağından bir ses.

Wulf atını durdurdu. Bu sesi tanıyordu. Tam Roland'ı gördüğünü sandığı anda çimenlerin üzerinde bir ateş püskürdü, Kuzey efsanelerindeki devler kadar uzun alevler. Yüzünü siper etti.

Acı ve korku çığlıkları yükseliyordu. Üç wyvern bozkırı kendi ateşleriyle aydınlatarak avlarını görmelerini kolaylaştırdı. Ne tarafa dönse çılgınlık vardı: şaha kalkan ve kişneyen atlar, ceset üstünde cesetler, hareket eden kâbuslar.

"Wulf!

Ağızına kül dolunca bağırsaklarını öksürdü. Islak bez parçasını tekrar üzerine çekerek Tunuva'dan mızrağı aldı ve onun gösterdiği şekilde açtı. Menteşeler yerine kilitlenir kilitlenmez, sesin kaynağını aramak için arkasını döndü ve kardeşini pis ve kanlar içinde, at sırtında hayvanları keserken gördü.

'Rollo,' diye kükredi gürültünün içinde - sonra bir şey ona çarptı ve kalın çamurun içine düştü.

Darbenin şoku onu soluk soluğa bırakmıştı. Yan döndüğünde öküze benzeyen korkunç bir şey gördü. Boynuzlarını atına çarptı, sonra da burun deliklerinden kıvılcımlar saçarak ona doğru hamle yaptı. Wulf çamur ve kandan kurtulmaya çalışırken dişleri omzuna saplandı. Acı içinde bağırarak mızrağı sarıldı, hayvanı çıplak halse kısmından yakaladı ve ucunu ağzının çatısına sapladı.

"Wulf!

Çamura bulanık Wulf mızrağını çekip kurtardı ve ezilmenin içinde sürünerek ayağı kalkmaya çalıştı. Omzu yanıyordu. 'Thrit-' Çınlama sözcüklerini yuttu. "Thrit!

Askerlerin arasından sıyrıldı, bir solucandan eğilerek kurtuldu. Bir wyvern alçaldı ve o da onun altından yuvarlandı ve bir de baktı ki Thrit'e çarpmış.

"Wulf, nereden çıktın lan sen?" diye bağırdı giysisinin içinden. "Ne zamandır buradasın?

"Lasia. Çok olmadı. Wulf ölü bir şövalyenin kalkanını almak için onu bıraktı, kalkanı koluna aldı ve birbirlerine sırtlarını döndüler. "Anladığım kadarıyla

Hollow Crag'i savunuyoruz.'

"GörünüŖe göre. Thrit alnındaki teri sildi. "Kraliçe Glorian içeride. Doğum sancısı ektiğı söyleniyor.

Wulf kayaya doğru baktı. "Onun burada ne işi var?"

"Mutsuz bir tesadüf.

"Onu korumaya yardım etmek için oraya gitmeliyim-

"Evet, elbette, içeri dal ve Prens Guma'ya onu bir wittol yapan adamın yüzünü göster," diye bağırdı Thrit ona. 'Aptal olma, Wulf. Onun savaşı orada. İki ok yerleştirdi. "Bizimki burada.

Wulf başını salladı ve mızrağını kaldırdı.

94

Doğu

Dumai, babasının gizemli müttefiki Epabo'yla ilk karşılaştığında İpyeda Dağı'nın karları üzerinde kan öksürüyordu. Şimdi daha da güçsüzdü ve bir beze is öksürüyordu.

Sol kolu dirseğinden ısırlıp kopmuştu. En güneydeki kamptaki şifacılar ellerinden geleni yapmış, kalıntıyı temizlemiş ve yakarak kapatmışlardı ama Epabo bu yarayla uzun bir yol yürümüşü. Çok fazla kan kaybetmemiş olsa bile, uzuv çoktan iltihaplanmıştı.

Ormanda gerilmiş bir postun üzerinde taşınmıştı. Şimdi küçük bir çadırda yatıyor ve ölüyordu. Dumai onun uykulu uykulu uyanışını izledi.

"Beni duyabiliyor musun, Epabo?"

Epabo başını sallamayı başardı. "Prenses Dumai. Kalan eline kalın bir kumaş eldiven takmıştı. "Size yalvarıyorum, yaklaşmayın. Kızıl hastalık içimde olabilir.

"Ne oldu?"

"Geceleyin yolda kanatlı bir yaratık gördüm. Demir dişleri içime girene kadar görmedim.

Dumai, bir bedenin ne kadar dayanabileceğini bilen annesine baktı.

Unora başını hafifçe salladı.

"Böyle canavarlar her eyalette başıboş dolaşıyor. Seiki y a n ı y o r , ' dedi Dumai. 'Rayonti Havzası'nı terk etme riskini neden aldın?"

"Seni görmem gerekiyordu. Nehir Lordu'nun ne yaptığını sana anlatmak için.

Olduğu yerde diz çöktü, midesini huzursuzluk kaplamıştı. "Tapınağa geldiğinde hayatımın akışını değiştirdin," dedi. "Söyle bana. Vereceğin haber yine değiştirecek mi?"

"Korkarım öyle. Görünüşe göre hikâyemiz başladığı gibi bitecek. "Beni Leydi Nikeya'yı takip ederek mi buldun?

"Onu yakından izliyordum ama saraydan ayrıldığında takip e t m e y e gerek görmedim. Bu sefer değil. Acı içinde yüzünü buruşturdu. "Daha ne kadar açıklamam gerektiğinden emin değilim. Furtia Stormcaller'ı çağırmalısın.

"Suzu'nun yardıma ihtiyacı var mı?" "Evet.

Dumai başını salladı ve gözlerini kapattı. Taş boynundaydı ve bağı güçlendiriyordu.

Yüce kişi, sana ihtiyacım var. Gelebilir misin? Ateş çok güçlü, toprak çocuk.

Sanırım saraydaki kız kardeşimi tehdit edecek kadar yükseliyor. Dumai konsantre oldu. Eğer yakınımdaysan, lütfen gel.

Geliyorum.

Epabo çatlamış dudaklarını ıslattı. Ter köprücük kemiklerinde parlıyor ve yağmur damlaları halinde yüzünden aşağı akıyordu. Unora çadırdan çıktı ve bir bardak temiz suyla geri dönerek Epabo'nun ulaşabileceği bir yere koydu.

Epabo, 'Nehir Lordu taşraya her zaman çok az ilgi göstermiştir,' dedi, 'ancak halkımızı savunmadaki başarısızlığı, Kuposa dostları da dahil olmak üzere soyluların kafasını karıştırdı ve onları rahatsız etti. Şehirler bile yanmaya terk edildi. Bizi sadece siz korudunuz, Kraliçe Dumai.

'Leydi Nikeya kaçtıktan sonra onu takip etmemeye karar verdim. Bunun yerine, İmparatoriçe Suzumai'ye göz kulak olmak için sarayda kaldım,' diye devam etti. 'Bir gece Nehir Lordu at sırtında ayrıldı ve sarayda kargaşa çıktı. Asi kızını bulmaya çalıştığımı düşündüm. Döndüğünde daha farklı, daha sessizdi. Devlet Konseyi'ni görmeyi reddetti ve kendini Su Köşkü'ne kapattı. Yine de adamızın yakılmasını durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Sonunda ortaya çıktığında, Nehir Lordu çektiğimiz acılara son vermenin bir yolunu bulduğunu açıkladı. Eski bir Batı masalında, İsimsiz Olan'ın masalında bir örnek keşfetmişti.

Dumai annesine baktı.

"Parşömeni orada, babanın yanında bıraktım," diye nefes aldı Unora. "Su Köşkü'nde olmalıydı.

Epabo başını salladı. "Hikâyede," dedi, "Lasia adlı bir diyardaki Yıkala şehrine büyük bir kızıl kurt inmiş. Hükümdarı Selinu, yarattığı yatıştırmanın bir yolunu bulmuş. Önce hayvanları onun çenelerine kurban etti; sonra insanları kurban etti, kimin öleceğine karar vermek için her gün kura çekti. Bir gün kura kendi kızına, bir prensese çıkmış.

Dumai kısık bir sesle, 'Hayvanlarımız çoktan alındı,' dedi. "Epabo, Nehir Lordu nerede?

'Taugran Muysima'da inini kurdu. En yakın şehir Uramyesi, orada hâlâ binlerce sağ kalan var. Nehir Lordu, canavarla başa çıkmak ve Seiiki'den geriye kalanları kurtarmak için oraya gideceğini açıkladı. İmparatoriçe Suzumai'yi de yanına alacaktı.

Dumai yutkundu.

"Duyar duymaz saraydaki dostları aracılığıyla Lord Tajorin'e ulaştım. Sizin tarafınıza geçecek olanlara yardım ediyorlardı. Tehlike konusunda uyarmak için büyükannene bir mesaj gönderdim,' dedi, 've sonra Seiiki'nin kuzeyindeki Mayupora Ormanı'na kadar fısıltı ağını takip ettim.

"Korktuğun şey nedir?

Unora kendi kollarını kavradı. Giydiği kumaş yüz ifadesini gizliyordu ama gözleri önsezisini ele vermeye yetiyordu.

"Taugran'ın orada olduğunu bile bile genç imparatoriçeyi neden Muysima'ya götürsün ki? Epabo söyledi. "Sanırım Seiiki'yi kurtarma bahanesiyle ondan kurtulmayı planlıyor. Onu canavara sunacak, tıpkı Lasia'nın Yüce Hükümdarı'nın kendi çocuğunu teslim ettiği gibi.

'Suzumai onun kontrolü altında. Ona neden zarar versin ki?"

"Kuposa Hanesi'ni sağlamlaştırmak için.

Ses hepsinin bakmasını sağladı. Nikeya omuzlarına attığı avcı ceketiyle çadırın girişinde belirmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi. 'Merhaba, Epabo. Daha iyi görünüyorsun.

"Siz de öyle, Yüzlerin Leydisi. Epabo gülümsemeyi başardı. "Kendimizi aynı tarafta bulduğumuza sevindim.

Nikeya başını salladı. "Hepimiz babamın değiştiğini biliyoruz," dedi onlara. 'Bu kaos içinde güce olan ihtiyacı arttı. Bu ateş onu Kuposa Klanı'nın tanrılar en zayıf durumdayken hükmetme şansını yakalaması gerektiğine ikna etmiş olmalı. Onun Noziken için asil bir fedakârlık yapacağını hayal edebiliyorum.

'Epabo,' dedi Dumai, 'her şey için teşekkür ederim. Tanrılara onun aptallığını engellemeleri için önderlik edeceğim.

İhtiyacı olan şeyleri toplamak için çadırdan çıkıp dondurucu gecenin içine doğru yürüdü.

"Dumai. Unora ona yetişti, Nikeya da hemen arkasındaydı. 'Gitmemelisin. Bu bir tuzak olabilir, seni açık alana çekmenin bir yolu-'

"Suzu'yu onun merhametine bırakamam," dedi Dumai kararlılıkla. "Furtia ve ben onu kurtaracağız.

"Taugran Furtia'dan çok daha güçlü," diye itiraz etti Nikeya. "Bunu sen de biliyorsun, Dumai.

'Uzun sürmeyecek. Yıldızın gelişini hissediyorum.

Bu doğrudu. Farkındalığı gergin ve güçlüydü, bir udun boynu boyunca çekilen bir tel gibi, her geçen saat daha da yaklaşan bir şeye akortlanmıştı.

"Nikeya," dedi Unora sessizce, omzuna dokunarak, "bizi biraz yalnız bırakıp Epabo'ya göz kulak olur musun?"

"Elbette.

Nikeya Dumai'ye endişeli bir bakış attı ve çadıra geri döndü. Unora Dumai'yi yanağından tuttu.

"Muysima'ya gitme.

"Gitmek zorundayım-

'Diledim, Dumai. Yirmi yaşımıdayken. Sesi gerilmişti. "Beyaz Pajati'den bir dilek diledim.

Dumai ona bakakaldı.

'Babamı kurtarabilmek için mahkemeye ulaşmanın bir yolunu aradım. Sipwo o gece beni rüyasında görmüş. Unora fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. 'Pajati yaşlı bir ejderhadır - denizden değil, yıldızların kendisinden doğmuştur. Sen gebe kaldığında onun ışığı hâlâ içimdeydi.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana güneşin bir dönüşü kadar süreceğini söyledi. Bir elini karnına bastırdı, aşağıya doğru. "Sanırım rahmimin sularında senin soyunun eski armağanlarını uyandırdı.

'İdam edilebilirdin. Bu yasaktı.

Bir kılıç, susuzluktan ya da hastalıktan ölmekten daha nazik olurdu. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı ama şimdi var. Unora onun yüzünü tutmaya devam etti. 'Muysima babamın öldüğü yer. O adada bir lanet yatıyor. Lütfen uçurtmam - burada, güvenli bir yerde kal.

Unora artık düşman bir dağda hayatta kalmış o sert kadın değildi. O adadan bir kez söz edildiğinde, dünyada tek başına, tozlu bir vilayetin ölmekte olan kızıydı.

Dumai kolunu yukarı çekti. 'Burada kalmalısın. Bu kamptaki insanların güvendikleri bir lidere ihtiyaçları var. Bileğindeki yıpranmış saç teline uzandı ve onu çözdü. 'Kanifa bunu bana mahkemeye gitmeden önce ipimizden vermişti. Bunu benim için bir ipin ucu gibi tut. Al ve bil ki ben senin uçurtmanım.

Unora ipi ellerinin arasında sıkıttı.

"Bu dileğimden asla pişmanlık duymayacağım," dedi sonunda. 'Büyük Pajati'ye gitmemiş olsaydım, kemiklerim Afa'nın tozlarında yatacaktı ve sana asla sahip olamayacaktım. Dumai alınlarını birbirine bastırdı. 'Büyükannenin bana öğrettiği gibi gitmene izin vereceğim. Bu çizgiyi tutacağım ve bana dönmeni bekleyeceğim.

"Elimden geldiğince çabuk," diye fısıldadı Dumai ona. 'Ne kadar uzun süre yok olursam olayım, geliyorum'

Dumai çadırında kendini hazırladı. Saçlarının karanlığında bir gökkuşağı ördü, babası onu Antuma'ya getirdiğinde giydiği her renkten kordonlar. Zırhını bağladıktan sonra buz oraklarını aldı ve kalçalarına sabitledi.

"Ne zaman gidiyoruz?"

Arkasını döndü. Nikeya çoktan eyer için giyinmiş, kalın kürklere bürünmüş, kaşlarını kaldırmıştı.

"Burada kalmalısın," dedi Dumai ona. "Annemin yardıma ihtiyacı olacak. "Senin de öyle.

'Nikeya, eğer bana bir şey olursa, Nehir Lordu'nu yumuşatabilecek ya da yenebilecek tek kişi sen olacaksın. Onun gerçek motivasyonlarını sadece sen biliyorsun. Sen Yüzlerin Leydisi olarak kalmalısın.

"O öldü Dumai. Nikeya onun bakışlarını tuttu. "Ona seni sevdiğimi söyledim. Ben bir taraf seçtim.

Dumai başını salladı, hayal kırıklığı ve şefkat arasında gidip geliyordu.

Nikeya ona doğru gelirken bile, "Yalan söylüyormuş gibi yapabilirsin," dedi. 'Onun için beni avladığını ya da baştan çıkarma işini bitirmeye çalıştığını söyle - ne olursa Nikeya. Onun çevresine tekrar girebilmelisin. Bu yolu açık bırakmanı istiyorum.

'Ben hâlâ onun tek çocuğuyum, klanımızdaki mirasıyım. Şiddete başvurmadan onu bunu durdurmaya ikna edebilirim. Dumai kendi durumunu tartışmadan Nikeya şöyle dedi: 'Muysima sıcak su kaynaklarıyla tüter. Tanrılar uyurken, o ada huzursuz oldu. İlk Kuposa'lılar onun sıcaklığını ve sularını metal işlerinde kullandılar. Son yıllarda babam tüm sürgünleri maden çıkarmak için oraya gönderdi.

"Neden?"

"Ateşimizi hızlandırmanın yollarını arıyorduk.

"Hediyenin bir dut ağacından geldiğini söylemiştin.

'Bu dünyada bir yerlerde onu geri kazanmanın başka bir yolu olmalı. Kuzeyde, buzulun üzerinde gördüğümüz kadın - elleriyle ateş yakabiliyordu,' diye hatırlattı Nikeya ona. 'Ama babam bu arayış yüzünden duyularını kaybetti. Onları geri kazanmasına yardım edebilirim.

Dumai'nin içinde biraz mücadele kaldıysa bile, Nikeya iki kolunu da boynuna doladığında kayboldu, gözlerinde saf bir kararlılık vardı.

'Planımız Suzu'ya bağlı. O bizim geleceğimiz. Ona yardım etmek istiyorum,' dedi. 'Bir parçanın hala dağda yaşadığını biliyorum, tüm riskleri alan sendin - ama biz artık evliyiz, Dumai. Hâlâ bir sır olsa bile, tüm mücadelelere birlikte göğüs germemiz gerekiyor. İşe varisimiz ol a c a k çocuğu kurtarmakla başlayalım.

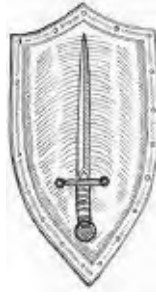
Neredeyse geldim, dedi Furtia, Dumai'yi titreterek. *Yıldız gökyüzünü uzun süre aydınlatacak ve düşen gece ateşi söndürecek.*

"Gerçek bir ortaklık. Nikeya onu usulca öptü. "Hatırladın mı?

Dumai yenilmiş bir halde göğsündeki eli kavradı. "Furtia burada. Derin bir nefes aldı. "Uçmaya hazır mısın?

"Evet.

"O zaman benimle gel.

95

Batı

Glorian paletinin üzerine uzanmış, yavaş ve derin nefes alıyordu. Diğer odalardan gelen yankıları ve sesleri, dışarıdaki mırıldanmaları duyabiliyordu. Bir keresinde kederli bir uluma duymuştu ve Cenning Moor'dan bir cesedin kurtarıldığını biliyordu. Julain onun elini tuttu ve kurtulması için dua etti.

Hâlâ çocuk yoktu.

Doğum sancısından birkaç saat sonra, Paupers' Henge'den Lord Ordan'a cevap veren yüzlerce savaşçı gelmişti. Bu duyduğu son haberdı. Kimse ona savaşla ilgili daha fazla şey anlatmayacaktı.

"Helly," diye nefes aldı Glorian, "saat kaç?"

Helisent onun alnına bir öpücük kondurdu. "Öğrenmeye çalışacağım.

Bourn ve çelimsiz Marian'ın yanından geçerek ayrıldı. Julain ve Adela kaynamış su ve bez getirmeleri için gönderilmişlerdi. Glorian tekrar uykunun eşiğine gelmişti, burnuna doğumun toprak kokusu geliyordu.

Bourn doğumunun durduğunu açıklamıştı. Sakin ve güvende hissetmesi gerekiyordu ama burada güvende olmadığını biliyordu ve bedeni bu gerçek karşısında kilitlenmiş, Sabran'dan vazgeçmeyi reddediyordu. Bir çocuğu yanan bir dünyaya nasıl gönderebilirdi?

Özür dilerim. Bacakları titredi. Sana yardım edemem. . .

Helisent geri döndüğünde, 'Neredeyse şafak söküyor, Glorian. Doğum günün kutlu olsun.

Glorian gözlerini açtı. Gece yarısına doğru on sekiz yaşına girmiş ve azınlık hayatına son vermişti.

Artık gerçekten Inys Kraliçesi'ydi.

"On dördüncü doğum gününü hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Helisent. "Bütün günü güneşin altında, kır çiçeklerinin arasında koşarak geçirmiştik. Glorian gülümsedi. "Gölde yüzdük ve kıyısında yemek yedik - ballı kekler ve zencefilli çörek, elmalar o kadar gevrekti ki onları kar gibi kesebilirdiniz.

"Hatırlıyorum. Bir damla gözyaşı saçlarına süzüldü. "Keşke oraya geri dönebilsek Helly.

"Döneceğiz Glorian. Söz veriyorum.

"Leydi Koruyucu, kuvvetlerimizi eziyorlar," diye bağırdı Sör Bramel öteki odadan. "Bozkırda çok fazla insan öldü. Paupers' Henge'den gelen kılıçlarla bile-'

'Şimdi onlara katılın Sör Bramel. Bütün muhafızları alın,' diye emretti Marian. "Ne yapman gerekiyorsa yap.

Geliyorlardı ve Glorian çaresizdi, tıpkı çocuğu gibi boğucu karanlığa hapsolmuştu. Inys'in bir kılıcı daha olabilirdi, keşke savaşmak için özgür olabilseydi.

Bourn onun yanında belirdi. "Kraliçe Glorian," dedi sesi sakinleşerek, "Majesteleri, sadece bir kez daha itmenizi istiyorum. Prensesin gelmesi uzun sürdü ama neredeyse geldi.

Julain aceleyle odaya girdi, önlüğü kanla lekelenmişti ve bir sürahi kaynamış su koydu. "Girişe geri döndüler," diye bağırdı bir ses. 'Oh, Aziz bizi kurtar-'

Marian muhafıza, 'Sör Bramel onları kovacak,' diye bağırdı. 'Ona yardım edin. Kraliçeniz doğum sancısı çekiyor.

Glorian iki eliyle onun karnını tuttu. *Şimdi görüyorum*, diye düşündü. *Şimdi anlıyorum, baba. Hayat veren herkes savaşçıdır.*

Ani, çaresiz bir öfke hissetti. Kalbi sadece korkuyla değil, ezici bir hayal kırıklığıyla da çarpıyordu. Bunu yapabilirse, Inys'e ödenen bedel ödenmiş olacaktı. Bedeni sonunda hiç olmadığı kadar ona ait olacaktı. Paletten yere doğru hareket etti, can havliyle.

"Glorian, ne yapıyorsun? Florell dizlerinin üzerine çöküp ellerini yere koyarken sordu.

"Ben Inys Kraliçesiyim," diye yanıtladı Glorian. "Ben bile Aziz'in önünde diz çökerim. Nefes nefese geriye uzandı. "Tutun beni. Helisent, Florell, bana yardım edin.

Bir savaşçı kendi bedenine sahiptir, demişti bir keresinde babasına. Inys benimkine sahip. Şu anda kendi bedenine sahip olmalıydı - Sabran için ve Inys için.

Helisent ve Florell onu çevreledi. Kollarını onların omuzlarına doladı, onlar da belini kavrayarak onu yukarı kaldırdılar ve Bourn

önünde, hazırda bir manto vardı. Derin bir nefes aldı, sonra tüm gücüyle gerildi. Çocuk yere yığıldı.

Asla reddedemeyeceği tek görev. Beşikten beri tek amacı buydu - hayatta olmasına rağmen daha fazla hayat vermek. Kendinden daha fazlasını vermek, çünkü tek başına yeterli değildi. Şimdi bunun acımasız gerçeğini görüyordu. Monarşinin acımasız, vahşi çemberini.

Bir gün kendi kızınla masaya oturacaksın ve ona krallık için kiminle evleneceğini söyleyeceksin, diye seslendi annesi hafızasından *ve bu geceyi hatırlayacaksın.*

Bir ılık boğazını yırttı, Sabran'ın ta giydiğı yer gibi wyrm ateş i kadar sıcaktı. Gücünün son deposunu da açıp tek bir kör emre döktü ve sonra çocuğı dışarı çıktı ve her şey bitti. Bourn çocuğı sarmadan önce Glorian'ın gördüğü tek şey mor bir bulanıklıktı ve Glorian kendi üzerine katlanıp kamburlaştı. Helisent ve Florell onu kucaklayıp öptüler, o kadar çok titriyordu ki Glorian da sarsıldı.

Sonunda bir feryat geldi. "O burada," diye seslendi Marian, sesi rahatlamaktan boğuklaşmıştı. "Prenses Sabran burada!

Diğer sesler de müjdeyi aldı. Glorian Helisent'e doğru yığıldı. Uyluklarının iç i ve baldırları kırmızıya boyanmıştı.

İşte, Numun, diye düşündü. İşte Aziz'in kutsal kanı, hiç dökmek zorunda kalmadığın kan. Gözyaşları yüzündeki tere karıştı. Haklıydın ve öldün.

Bourn ona döndü, elleri temizlenmişti. "Bebeğim," diye mırıldandı Glorian. "O iyi mi?

"O mükemmel, Majesteleri.

"Kanın kokusunu alacaklar. Kirpikleri dalgalandı. "Onu kucağıma almak istiyorum.

Onu hazırlamaları çok uzun sürdü. Beklediğı her an acı veriyordu. Glorian daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, çocuğı kucağına verdiler. Sabran doğumdan dolayı buruş buruştu, siyah saçları tutam tutamdı.

Artık ben özgürüm, o ise bağı.

Marian gelip Glorian'ın yanına oturdu ve çocuğı görmeden önce onu ş a k a ğı n d a n öptü. "Ah, işte orada. Alnındaki kılıç işaretini takip etti. "Tanrı seni korusun, Sabran.

Sabran sessiz ve kırılgan yatıyordu. Minicik bir burun ve minicik dudaklar. Minik parmaklar, her birinde minik bir tırnak.

Mirasına zincirlenmiş bir başka mükemmel kurban.

"Leydi Marian. Sör Bramel kanlar içinde geri gelmişti. "Leydim, Ruhani Dükler sizi görmek istiyor.

Marian başını salladı ve Glorian'ı başının üstünden bir kez daha öptü. "Cesur, cesur kız," dedi kısık sesle. "Şimdi dinlen Glorian. Seni elimizden geldiğince güvende tutacağız."

Kadın gittiğinde Glorian kızına baktı. Diğerleri saygılı bir mesafeyi korudular.

"Sabran," dedi, onların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. "Sen Sabran Berethnet'sin, bu ismin yedincisisin. Büyükannen altıncıydı. O da senin gibi bir kraliçeyi iyileştiren büyük bir kraliçeydi. Gözyaşlarıyla dolu bir öpücüğü alnına bastırdı. 'Ve tüm bu süre boyunca seni seveceğim. Ben seni seviyorum. Sen mükemmel ve eksiksizsin, tam olarak olduğun gibisin - ve sen yeterlisin, şimdi ve her zaman. Inys sana bunu hiç söylemese bile, sen bana zaten yetiyorsun."

Sabran onun yüzüne doğru baktı. Yıkanmış olmasına rağmen gözleri hâlâ balmumundan yapış yapıştı. Glorian nazik bir parmak ucuyla onları temizledi ve çoktan bahar kadar yeşil olduklarını gördü.

Bourn aralarındaki kaygan bağı kopardı. Başka bir zaman olsa sütanne çağırılırdı ama onun yerine Glorian kızını kendisi besledi. Doğum sonrası geldiğinde, yeni doğmuş bebeğinin sessiz mucizesine, Wulfla birlikte ördüğü hayata dalıp gittiğinin farkına bile varmadı. O kasvet içinde, başka kimsenin olmadığını hayal edebiliyordu.

İllüzyonu bozan Julain oldu. Glorian'ın yanına oturmaya geldi.

"Güneş doğdu. Sesi umuttan yoksundu. "Wyvern'ler artık bozkırı net bir şekilde görebiliyor. Askerlerimizin ölmesinin uzun süreceğini sanmıyorum."

"Paupers' Henge'den gelenler de mi?"

Bu yeterli değil Glorian. Çok yorgunlar. Gözyaşları yanaklarını çizdi. "Tıpkı sen atından düştüğünde hissettiğim gibi hissediyorum. Yine tehlikedesin ve ben seni kurtaramıyorum. Sabran'ı kurtaramam."

"Bu benim hatam. Buraya gelmek için ısrar etmemeliydim."

"Bunu Inys için yaptın."

Adela taze mumlar getirdi. Glorian yorgun bir uykuya daldı, Sabran kalbinin derinliklerine çekildi. Tuhaf ve korkunç bir rüya gördü, denizde kanatlarını ıslatan bir çulluk. Yanan bir adanın üzerinde uçuyordu ve bir ihtiyaç göğsünü dövüyordu, ona ait olan ve olmayan: *onu kurtar, onu kurtar*.

Uyandığında nereye gideceğini biliyordu.

Sabran göğsüne sarıldı. Glorian ona sarıldı, tatlı sütlü kokusunu içine çekti. "Senin ve benim yapmamız gereken bir şey var," dedi Glorian ona. Sonra Florell'e baktı. "Bir at hazırla."

"Bir at. Florell başını salladı. "Glorian, daha yeni doğum yaptın - ne demek istiyorsun?"

'Ben Inys Kraliçesiyim,' diye hatırlattı Glorian ona, 've artık bir naibe ihtiyacım yok. Aziz'in verdiği yetkiyle, bana bir at ve bir pelerin getirmeni emrediyorum.

"Kraliçe Glorian. Bourn'un nutku tutulmuş gibiydi ama "Çocuğunuzun annesine ihtiyacı var," demeyi başardı.

"Korkma. Bacakları titriyordu ama ayağa kalktı. 'Şabran benimle geliyor.'

Cenning Moor güneşin doğuşuyla parıldıyordu. Wulf, Thrit yanında, cesetlerin ve kayıp silahların üzerinde savaşmaya devam etti.

Gecenin derinliklerinde, Paupers' Henge'den yüzlerce kişilik bir ordu gelmişti. Bu onları bir süreliğine güçlendirmişti ama çoğu sığınaklarından yürüyerek gelmişti ve daha savaşa katılmadan bitkin düşmüşlerdi. Saatler sonra, bir rahatlama belirtisi yoktu.

Wyvern kuvvetleri Hollow Crag'e üç kez girmişti. Üç kez zorla çıkarılmışlardı. Yeni savaşçılar geldiğinde, Cesaret Dükü içeriden bir baskın düzenlemiş, canavarları biçmiş ve onları bozkırın doğusunu kesen kuru yığın duvarına geri s ü r m ü ş t ü . Daha sonra Temperance Düşesi, yanında Lord Edrick, ardından da Sör Bramel ve Kraliyet Muhafızları gelmişti.

Tüm bunlar hareketlerini gizleyecek karanlık varken olmuştu. Şimdi güneş konumlarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu.

Wulf yaratıkların sayısını tutmaya çalışmayı bırakmıştı. Ne zaman saflarının seyredildiğini düşünse, yeniden kalabalıklaşıyorlardı. Wyvern'ler onları krallığın dört bir yanından çağırıyor olmalıydı. Tepelerinde her yükseldiklerinde, bir şekilde yakacak daha fazla yer buluyorlardı.

Hem Hróth hem de Lasia'da öğrendiği becerileri kullanarak dövüşün akışına teslim olmaya çalıştı. Kumengan mızrağı yaratıklarla savaşmak için mükemmel bir silahtı - uzun menzili onu onlarınkinden uzak tutuyor ve başı zırhlarındaki zayıf noktaları delebiliyordu. Tunuva onu güçlü yapmıştı.

Ama o bir mızrak değildi. Vücudu yorgunluktan titriyordu; gözleri de yorgunluktan kararmıştı. Hareketleri yavaşlıyordu ve bu saatlerdir böyleydi. Bir yaratığı öldürmek bile ter ve kan gerektiriyordu.

Hiç kimse bu kadar uzun süre savaşmak için yaratılmamıştı. Inysh birlikleri etten ve kemikten oluşuyordu ama karşılarındaki şey demirdi.

Hollow Crag en başından beri kaybedilmişti.

"Nişan al," diye emretti Leydi Gladwin. Okçuları bir çıkıntının sığınağından gökyüzüne nişan aldılar. "Çek! Wulf mızrağını bir lindworm'a sapladı.

ve geri çekip çıkardı. "Bırak!

Çok sayıda ok bir wyvern'e doğru uçtu. Tahta ve çelikten yapılmış olan wyvern, kulakları sağır eden çığlığıyla bozkıra kafa üstü çakıldı. Akrabaları yukarıda toplanmış, işini bitirmek için at süren mızraklılara ateş püskürüyordu.

Wulf bütün gece kardeşiyle savaşmış, onu korumaya çalışmıştı. Roland sadece çoğu Inysh soylusunun aldığı önemsiz eğitimi almıştı - yerel bir şövalyeden birkaç ders, arkadaşlarıyla dostça atışmalar. Elinden geleni yapmıştı ama yorgunluk onu Hollow Crag'e geri dönmeye zorlamıştı. Çoğu asker en az bir kez bozkırdan çekilmiş, sonra tekrar savaşmak için geri dönmüştü ama yiyecek olmadan güçlerinin ancak bu kadarını geri kazanabilirlerdi.

Thrit kalmıştı, Inysh güçlerinin hattı tutmasına yardım etmeye kararlıydı. Şimdi, sonunda, yere yığıldı.

"Kalk," diye hırladı Wulf, onu zincir zırhından tutarak. Thrit başını salladı. "Hadi dostum, kalk.

"Bırak beni.

Seni içeri sokacağız-'

'Ben bittim, Wulf. Başaramayacağım.

Wulf onu girişe kadar taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Savaş onları çok uzağa çekmişti. Onun yerine Thrit'i, birkaç adamın yere yığıldığı ve bir kadının yan tarafındaki ağır yaradan kan kaybettiği ıssız bir kayanın altına taşıdı.

"Keşke bunu sana daha önce söyleyecek cesaretim olsaydı," dedi Thrit nefes nefese. "Sanırım göreceğini ummuştum.

Wulf üst dudağındaki teri sildi. "Sanırım anladım," diye homurdandı. "Sadece yapamadım-" Boğazı yandı. "Korkmuştum, Thrit.

Thrit yutkundu. Wulf saçlarını kavrayıp onu dudaklarından öptü ve Thrit iki kolunu ona dolayarak başını onun omzuna bıraktı, her ağır nefes hıçkırığa yaklaşıyordu.

"Kraliçe Glorian," diye haykırdı bir ses. "Kraliçe!

Wulf ona doğru baktı. Kılıçların ve dişlerin çarpışması, düşmanın insanlık dışı çığlıkları ve esnemeleri arasında, Glorian Berethnet'in mağaralardan atını sürdüğünü, arkasında savaş boruları çaldığını, kırmızı bir pelerininin onu sardığını duydu.

Ne yapıyor bu kadın?

"Inys'in Savaşçıları. Glorian kılıcını havaya kaldırdı. "Beni dinleyin!

Bir şekilde sesini duyurdu. Wulf sığınaktan çıkıp çocukluk arkadaşına doğru baktı.

'Ateş ve dehşet dolu bir gece boyunca savaştın. Aziz'in İsimsiz Olan'ı yenmesinden bu yana daha büyük bir cesaret görülmemiş,' diye ilan etti Glorian. Bir çarşaf kadar beyazdı, saçları yüzündeki tere yapışmıştı. 'Bu

baharın ilk sabahı. Aziz bana rüyamda o gün kutsal bir işaret olacağını söyledi. Sana söz veriyorum, yakında olacak!"

Demir dişler, kavurucu gözler. Wulf canavarı, nefesinin sıcak homurtusunu hissetmeden önce sezmişti. Çamurda ilerledi ve karnını bıçakla oydu, kan ve bağırsaklar çimenleri ıslattı.

'Hollow Crag'ın içinde on altı bin kişi var. Onlarla ölüm arasında duran tek şey sensin. Ben doğum yaparken bu alçakları uzakta tutun,' diye bağırdı Glorian. "İşte bu Sabran, Inys ve Yscalin Prensesi, sizi İsimsiz Olan'dan koruyor!"

İşte o zaman Wulf gördü. Kolunun kıvrımına sıkıştırılmış, kundaklanmış bir bohça vardı.

Glorian, halkından gelen, çeliğin çınlamasından ve karışık çığlıklardan bile duyulan büyük bir haykırıyla pelerinini attı. Pelerinin altında hâlâ kanlı bir gömlek vardı.

'İşte sana söz verdiğim varis, İsimsiz Olan'ın üzerindeki zincir. İşte ilk zaferimiz,' diye kükredi Glorian. "Aziz bana bir kız evlat verdi!"

Saçları hala doğum yatağından çıkmış gibiydi. Yaratıklar böğürürken, binlerce şaşkın yüz ona bakıyordu.

'Bütün gece boyunca bu kraliyet için kan döktüm. İşte bakın, emeğimin teri, doğum yatağının kanı,' diye seslendi Glorian onlara. 'Şimdi sizi, doğurduğum çocuğu korumakla görevlendiriyorum, tıpkı onun sizi koruduğu gibi! Girişi tutun. Ailemi ve sizinkini koruyun!"

Sabran, Sabran, Sabran.

"Krallığımız için savaşın, Inys'in savaşçıları!"

Shieldheart, Shieldheart, Shieldheart.

Onları yeterince şaşırtmış ya da utandırmıştı. Çığlık bozkır boyunca yükseldi. Thrit de sesini ona kattı; Wulf da öyle. Havadaki değişimi hissetti: diriliş, öfke, kararlılık. Bu dünyanın sonu olabilirdi ama varis ölürse geriye kalanlar da ölecekti.

Kemik yorgunu askerlerin ayağa kalktığını gördü. Mızraklar kullanılıyor, bıçaklar çamurdan çıkarılıyor, baltalar kanatları, boynuzları ve pulları kesmek için kaldırılıyordu. Savaş boruları yankılandı. Oklar bir şarkı gibi yükseldi.

"Ona git. Thrit, Wulf'u omzundan kavradı. "Wulf, onu içeri götür. 'Bu bozkırda ölme. Yemin et, Thrit.

"Yemin et. Thrit onu itti. "Git, Wulf, şimdi.

Wulf koştu. Dünya bulanıktı. Yarı yolda, binicisiz bir atın dizginlerini yakaladı ve kendini eyerinin üzerine attı.

"Glorian!"

Kız duydu. Kanlı, dumanlı savaş alanında bakışları birbirine çarptı.

İşte o zaman Glorian Shieldheart, babasının bile biraz pervasızca olduğunu düşünebileceği bir şey yaptı. Wulf onun yüzündeki kararı gördü - ve sonra kendi bineğini mahmuzladı.

Kısrağı dörtnala ona doğru geldi ve kişneyerek ateş hattını temizledi. Onun ardından panik patlak verdi ve Leydi Gladwin okçulara yeni emirler yağdırdı. Wulf atını daha da hızlı sürdü, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı, tek düşüncesi onun yanına ulaşmaktı.

Karşılaştıklarında Glorian çocuklarını kollarına bastırdı. "Ne yapıyorsun sen? Wulf gürültü üzerine sordu. "Glorian-

"Götürün onu. Onu buradan götürün,' diye araya girdi Glorian, zor nefes alıyordu. "Nehrin üzerinden güneye git. Devrilmiş bir kâseye benzeyen tepeyi, Inyscan prensesinin mezarını bulana kadar çobanların yolunu takip et. Onu oraya, Wulf'un mezarına götür. Güvenli olana kadar içeride bekle.'

"Glorian. Wulf ondan ağlayan çocuklarına baktı. "Yapamam.

"Hollow Crag kayboldu. Fýredel benim için gelecek. Onu güvende tut, Wulf. Biri ikinizi de bulacak. Çocuğu öpmek için eğildi ve Sabran çığlık attı. "Artık onun üzerindeki zincir o.

Bir eliyle onu kucaklayan Wulf, diğer eliyle Glorian'a uzandı ve kolunu kavradı. "Bizimle gel," diye ısrar etti. Glorian başını salladı. 'Glorian, burada öleceksin. Cenning Moor'da herkes ölecek.'

'Öyle olsun. Ben görevimi yaptım. Babam gibi ben de savaşta seve seve canımı verirdim. İstedığimi yapmakta özgürüm. Cesaretle ölmeyi seçiyorum. Onun yanağını tuttu ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Yaşa, Wulfert Glenn, benim sevgili dostum. Seninle Halgalant'ta görüşeceğiz.

Atını döndürdü ve savaşa koştu.

96

Doğu

Muysima, Snow Maiden'ın ağıtını söylediği söylenen yerde inşa edilen Uramyesi'ye yakındı. Akşamın bu geç saatinde sürgünler adasını görmek zordu. O terk edilmiş kıyıda hiç deniz feneri yanmamıştı.

Furtia diğer yedi ejderhayla birlikte uçarken, pullarının birleştiği dikiş yerlerinde minik yıldızlar parıldıyordu. Dumai Uramyesi sokaklarını izledi, çatıların arasında ışık parıltıları buldu - hastalıktan ölenler için yakılan ateşler, her biri uykusuz hayaletler yaratıyordu. Büyükbabası bu şehre getirilmiş olmalıydı. Sonuna bir tekne götürmüş olmalıydı.

Uramyesi dik bir düşüşle sona eriyordu. Orada, Abyss'in kara suları, her biri devasa yükseklikte olan uçurumlardan oluşan bir duvara çarparak parçalanıyordu. En yükseği suyun üzerinde bir şekilde eğilmişti, adayı işaret eden bir ok ucu, evini hayal etmeye cesaret eden herhangi bir sürgünü tehdit ediyordu.

Gün batımının son ışıkları ufku kızılaştırıyordu. Aynı kızılılıkta bir dizi uzun ateş, söz konusu uçurumun ucunu aydınlatıyordu. Dumai gözlerini kısıtı, mavi taş göğsüne karşı soğuktu.

Furtia, o ateşler. Bu taraftan.

Derin toprağın canavarı yakınlarda, dedi Furtia ona. Daha önce gördüğümüz canavar.

Biliyorum, yüce kişi. Dumai bir elini onun terazisine koydu. Kız kardeşime zarar vermesine izin vermemeliyiz. O da yıldızla birlikte doğdu.

Furtia isteksiz bir onaylama homurdandı. Ejderha kayalıklara doğru inmeye başlarken Nikeya iki kolunu Dumai'nin etrafında, canını acıtacak kadar sıkı tuttu. Dumai yukarı baktı, gökyüzünü karanlık ve berrak buldu.

Seiiki'nin Dört Kapısı'ndan biri, en genç olan Batı Kapısı'nın ucunda duruyordu. Binlerce insan önünde toplanmıştı. Furtia'yı ve

diğer ejderhalar, rahatlama sesleri yükselirken ayrıldılar. Furtia bir gümbürtüyle aralarına indi. Bobinlerini indirdi ve Dumai Nikeya ile birlikte aşağı indi. Diğer ejderhalar Furtia'nın etrafını sardığında, onların varlığı Furtia'nın kararlılığını güçlendirdi ve korkusunu bastırdı.

Ateş yükseldi, ama zamanı neredeyse geçti. Beyaz Pajati konuştu, onu aydınlatan kişi. İlerleyin, yıldızı tutan sizler. Bizimle birlikte güçleneceksiniz.

Kaos şimdi bizim lehimize eğiliyor.

Etraflarında kara tanecikler yuvarlanıyordu, tıpkı kar gibi ince bir kül yağıyordu. Dumai taş dokundu. Açıklanamaz bir kopukluk gelmişti üzerine, sanki zihni bedeninin bir şekilde üzerinde süzülüyordu.

"Al bunu," dedi ve Nikeya'ya uzattı. "Taugran'a karşı uçmak zorunda kalırsam ve düşersem, sonsuza dek denizde kaybolacak.

"Taugran'ı yenmek için buna ihtiyacın var.

"Hayır. Dumai geceyi derin derin içine çekti. "Kuyruklu yıldız çok yakın Nikeya. Hissetmiyor musun?

Nikeya gergin görünüyordu. İsteksizce kordonu başının üzerinden geçirdi, taşı tuniğinin yüksek yakasının altına sıkıştırdı ve Dumai'yi çenesinden tutup gözlerinin içine baktı.

'Sakin düşme,' dedi. "Hayatım boyunca seni bekledim, Noziken pa Dumai. Dumai onu kendine yaklaştırdı, onun sıcaklığı ve ağırlığıyla demirlemesine izin verdi. O uzun anda, tüm duyuları tekrar yeryüzüne indi ve içine yerleşti. Ormanlarındaki ateşlerin ve çamların kokusunu aldı. Nikeya'nın kendisine karşı titrediğini hissetti, eldivenli elleri küçük bedenine bastırıyordu.

geri döndüler.

Sonra birlikte döndüler ve Batı Kapısı'na doğru yürüdüler.

Gün batımının etrafında mükemmel bir çerçeve oluşturunuyordu. Dalgaların karaya attığı odunlardan bükülmüş, bir kara çam kadar uzun duruyordu. Kwiriki ona bir taht yaptıktan sonra, Snow Maiden diğer ejderhalara geri dönebileceklerini göstermek için bu kapılardan ilkinin yükseltmişti. Güvenlerini kazanması yıllar sürmüş ve onları ikna etmek için pek çok sınavdan geçmişti ama sonunda işe yarayan kapılar olmuştu.

Geri dönün, diye fısıldadı kapılar. *Adamıza geri dönün, suyun efendileri. Bizimle bir yuva kurun.*

Bu kapıda sunu kâsesi asılı değildi. Onun yerine farklı bir şekil vardı.

Kalabalıktan hıçkırıklar geliyordu. Dumai o korkunç ışıktaki yüz hatlarını seçemiyordu. Çoğu insan is ve hastalıktan korunmak için nemli bezlerle örtülmüştü. Batı Kapısı'na ulaştığında, altındaki wyrm ateşi mangallarının aydınlattığı kara göle kaşlarını çatarak baktı.

Yıldız geliyor ama onlar için çok geç.

Kanları döküldü, ışık söndü ... Kwiriki'nin ışığı, ilk, zihinlerinin sularını aydınlatan, onları bizimle bir yapan ...

"Nikeya," diye mırıldandı bir ses. Dumai döndüğünde zırhlı adamlar tarafından tutulan Sipwo'yu gördü. "Sen misin?"

"Sipwo. Nikeya kuzeninin yanına gitmeye çalıştı, ancak daha fazla muhafız ona mızrak doğrulttu. "Ne yaptığınızı sandığınızı bilmek beni çok şaşırtacak," dedi Nikeya, onların silahları karşısında yılmadan. 'Bu Seiiki'nin Dowager İmparatoriçesi. Siz kim oluyorsunuz da onu tutuyorsunuz?"

İçlerinden biri, 'Amcasının yeminli koruyucuları,' dedi. "Uzak durun Leydi Nikeya. Nikeya, 'Ah, onun mülklerini koruyan aptal çocuklar,' diye gözlemledi.

"Oyun oynamayı bırakın savaşımlara, sizi aptallar. O mızrakları hayatınızda kullandığınızdan şüpheliyim, çaresiz çiftçileri savuşturmak dışında.

"Dumai, sana yalvarıyorum. Sipwo'nun rengi neredeyse cübbesi kadar griydi. Durdurun onu.

Dumai, Furtia'ya söyle, durdur onu-'

Oklar yerleştirildi ve Dumai'ye doğrultuldu. Batı Kapısı'na döndü, bir anlam arıyordu, tam da adam kapıdan içeri adımını atarken - onu durdurmazsa artık adı dışında her şeyiyle imparator olan adam.

Kuposa pa Fotaja, Nehir Lordu, her zaman yüz­süz olmuştu. Ama bir tanrı kapısından geçecek kadar değil.

"Prenses Dumai. Sesi daha derindi, gırtlaktan geliyordu. "Bu gece bize katılabildiğinize sevindim.

Siyah astarlı, kırmızı cüppeler içinde, bir saray mensubuna hiç benzemiyordu. İri gözleri artık kahverengi değil, köşelerine kadar griydi ve beyazı tüketiyordu.

Ateş onu çarpıtmıştı. Furtia nefretle sarsıldı. Taugran onu demirhanedeki demir gibi kendi iradesine göre işliyor.

Dumai'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir inilti dikkatini dağıttı. Başını kaldırdığında, kollarından tapınağa asılmış tanıdık bir çocuk gördü. Suzumai dehşet içinde yere baktı ve Dumai de ona baktı.

'Suzu-' Sesi boğazında düğümlendi. Nehir Lordu'na doğru yürüdü ve elleri titreyerek oraklarından birini kavradı. "Onu serbest bırak Fotaja, hemen.

"Seiiki İmparatoriçesi bugün ölmeli Prenses.

Sözcükler onun içinde çanları kadar gürledi.

"Dünyanın örtüsünü parçalayan, soğuk kara denizin altında uyuyan İsim­siz Kişi'nin efsanesini biliyorsunuz. Dili her kelimenin üzerinde oyalandı. "Önce güneşin yak­tığı ve yükselen ateşin toprağı ısıttığı Lasia ülkesine uçtu.

"Bunun Seiiki ile ne ilgisi var?"

"Bana fısıldadı. Altın Taugran,' dedi Nehir Lordu. "Onu Muysima'da aradım.

"Wyrn sana ne yalanlar söyledi?

'Noziken Hanesi kurban edilmeli. Kanında yıldız var ve ejderhaların lütfunu taşıyorsun,' diye yumuşak bir cevap geldi. "Onlar da kaostun içinde kaybolmalı. Furtia dişlerini sonuna kadar açtı. 'Noziken onlarla bir bütün. Artık sadece üçünüz kaldınız: büyükanneniz, kız kardeşiniz ve siz.

Dowager İmparatoriçe titriyordu, bakışları hayatta kalan son çocuğuna sabitlenmişti. Dumai tekrar yerdeki, çizmelerinin altındaki karanlığa baktı ve ne olduğunu gördü.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet. Kalan tüm akrabalarını buraya getirttim," dedi Nehir Lordu, "yok edilmeleri için.

Öfke boğazını sıktı, hissedebileceğini hiç fark etmediği bir öfke. "Seni aptal. Ona doğru yürümeye başladı ama Nikeya onu geri çekti. "Aklını bir hikâyeye kaptırmışsın!

"Zengin sözler," dedi Nikeya, eski benliğinden bir parça koparak, "bir Noziken'den.

Güneş kaybolmuştu. Kalabalığın çoğu sessizdi, kelimelerle ifade edilemeyecek bir korkuya kapılmışlardı ama birkaç kişi ağlıyordu. Sipwo kendisini yakalayanlarla tekrar boğuşmaya başladı.

Nikeya en sakin yüzünü zorlayarak, "Kes şunu baba," dedi. 'İmparatoriçe Suzumai senin torunun - hem bir Kuposa hem de bir Noziken. Siz de kendi ailenizi bu wyrn'e yem eder miydiniz?

"Ah, varisim, tatlı kızım. Gözleri tekrar karardı, beyazlar tanıdıkça geri dönüyordu. Dumai bunun uzun sürmeyeceğini hissetti. "Beni gerçekten terk mi ettin - kanında değerli bir çıra taşıyan, benim kadar güçlü yanabilen seni?

"Suzu da öyle. Nikeya hareketsiz kaldı. "Baba, başka bir yol daha var, biliyorum. Kuzeyde bir kadın gördüm. Dumai onun o anda düşündüğünü görebiliyordu. "Onda da ateş vardı. Dut Kraliçesi gibi kendi ateşini yakabiliyordu. Senin için onu takip edeyim.

Nehir Lordu başını salladı.

'Sen tarafını seçtin. Kwiriki'nin Feneri geldiğinde, gücü o çok sevdiğin Noziken'i tutuşturacak. Senin soluk ışığını gölgede bırakacak. Denizin alevi fethettiği gibi o da seni fethetmeye çalışacak. Zihninin suları bile onun emrinde olacak. Gri gözlerini tekrar ele geçirmeden önce bakışları onunkilere sabitlendi. "Taugran sizi görüyor, Prenses Dumai. Benim gözlerimden görüyor.

Furtia. Dumai ona seslendi, ejderhanın öfkesinden çözüldüğünü hissetti.
Furtia, kız kardeşime ulaşabilir misin?

Taugran geliyor, toprak çocuk.

"Beni al," dedi Dumai, Nehir Lordu'nun dikkatini dağıtmak için çaresizce.
"Suzu'nun yerine beni al. Ateşi ben taşıyorum.

"Hayır," dedi Nikeya hararetle.

"Artık çok geç," dedi Nehir Lordu. Yüzü çürük bir meyve gibi gevşedi. "Ama korkma. Bu gece öleceksin ve ben de büyükannenini dağdan getireceğim. O gökkuşağının sonudur.

"Eğer seni durdurmazsam. Dumai beyaz ışıltıyı çağırdı ve ellerinde toplanmasına izin verdi. "Bana ışığınızı gösterin lordum, ben de size benimkini göstereyim.

"Kaybedeceksin. Avuçlarından kızıl bir ateş fışkırdığında insanlar h a y k ı r d ı ve Nikeya kaskatı kesilerek babasına baktı. 'Çark senin yolunda dönecek Prenses. Kaos seni parlatacak. Ona doğru, beyaz ışığın içine doğru adım attı. "Hâlâ biraz zamanım var.

Kardeşim, yardımına ihtiyacım var, diye düşündü Dumai, ama rüya göremeyecek kadar uyanıktı.

Birden tanrılar kükremeye başladı. Nehir Lordu ateşle dolu ellerini kaldırdı ve onlarla birlikte kayalıkların ötesinden çukurlaşmış ve kararmış bir altın pul kütlesi geldi. Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Kalabalığın yarısı şehre ya da sahile giden dik patikadan aşağıya doğru koşuştururken, dehşet geri kalanları sanki kıpırdamak gözünü alabilecekmış gibi oldukları yerde tutuyordu.

Altın Taugran ağzını açtı, derinliksiz kaos kadar siyah, dağ gibi dişleri çenesinden fırladı. Birbirlerine çarptılar. Korkunç başının bir hareketiyle Suzumai gitmişti.

Kimsenin nefes almadığı bir an - bir saat, bir yıl - vardı. Sonra Dul İmparatoriçe boğuk bir feryat kopardı, aklını yitirmiş bir zihnin sesiydi bu. Muhafızlarından pençeleriyle kurtuldu ve kendini kanın içine attı, kollarını ve saçlarını kana buladı.

Dumai sadece izleyebildi, zihni yine çözülmüştü. Kız kardeşinin bulunduğu yere baktı. Yerdeki taze kana baktı. Acıdan çılgına dönmüş Sipwo'ya baktı. Taugran'a baktı. Bir beyazlık duyularının üzerinde çığlık attı. Dağdaydı, zirveye tırmanıyordu. Etrafındaki fırtınayla birlikte gecenin içinde kaybolmuştu.

Doğruca wyrm'e doğru koştu.

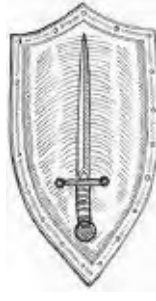
Zaman, suyun içindeki bir taş gibi yavaşladı. Annesini, Nikeya'yı, hatta Suzumai'yi bile düşünmedi, çünkü onu başka bir şey tüketmişti. Nehir Lordu'nu iterek geçti. O artık bir hiçti. O artık tahta bir bebektir.

Bir ok yan tarafının derinliklerine saplandı. "Dumai," diye bağırdı Nikeya.

Ama Dumai hiç acı hissetmedi. Çok soğuktu. Derisinin içinden doğaüstü ılık nehirleri parlıyordu. O hızlı ete bürünmüş bir yıldızdı, ateşi yumuşatmak için dünyaya düşmüştü ve eğer yapması gerekeni yaparsa ölüm hiçbir şeydi. Gökkuşağının kanı boyunca koştu (*sadece kırmızı, sadece kırmızı*), doğruca uçurumun kenarına gitti, vücudunu Taugran'ın peşinden fırlattı - ve sonra ince havada yalnızdı ve kara sular onu karşılamak için kükrüyordu.

Sen bir uçurtmasın. Dalgalardaki kaygan dişleri, kafasını bir deniz kabuğu gibi kırarak kayaları gördü. *Gökyüzüne çık.*

O denize çarpamadan, Furtia onun altından geçti. Ortak bir öfkeyle gecenin içine doğru uçtular, derinlerdeki canavarın peşinden, adanın tanrıları arkalarından yükseliyordu.

97

Batı

Kan bacaklarından aşağı süzülüyordu ama Glorian savaşmaya devam etti. İlk nefesinden beri bağlıydı, başka bir şeye zincirlenmişti - ama artık hiçbir insan, ölümlü ya da ilahi hiçbir yasa onu dizginleyemezdi. Artık kutsal bedel ödenmişti. Artık bundan kurtulmuştu. On sekiz yaşındaydı ve Inys Kraliçesi'ydi.

Doğarken, sonunda doğmuştu.

Shieldheart, Shieldheart, Shieldheart.

Hem ona ait olan hem de olmayan bir öfke karnını dövüyordu. Bir kalkan kaldırdı ve kılıcını savurarak Cenning Moor'daki canavarlara saldırdı, hâlâ kanlı elbisesinin içindeydi. Kılıcını dizinden kesip attı ve çamurda yalınayak savaşmaya devam etti - kemiğin ve demirin kızı, savaşçı bir kraliçe olmak için doğmuştu. Korkunç bir horoz ona doğru koştuğunda, şimdiye kadar sahip olduğu tüm öfkeyi topladı ve kafasını kesti.

Bu ölümüne bir savaştı ama o tamamen hayattaydı.

Shieldheart, Shieldheart, Shieldheart.

Sonunda kaslı bir kol beline dolandı ve onu bir atın üzerine çekti. "Bırak beni. Sesi öfkesine rağmen kırıldı. 'Bırakın savaşayım-'

'Sen Glorian Shieldheart'sın,' dedi boğuk bir ses ona. 'Henüz ölemezsin.

Inys'in sana hâlâ ihtiyacı var.

Glorian tutuşa karşı kıvrandı ama bedeni daha fazla güçlü olmayı reddetti. Miğferli bir binici onu savaşın dışına, Hollow Crag'e götürürken tek yapabildiği kılıcına sarılmaktı.

İçeride, gölgeli odalar onu sardı ve sonra kan sızan taze bir yatağa yatırıldı. Bourn yakınlardaydı ve bebeği gitmişti. Wulf, İsimsiz Olan'ı tekrar zincire vurmak için Sabran'ı alıp götürecekti.

Ve bu böyle sürüp gitti.

Glorian gözlerini kapattı, alnı alev alev yanıyordu. Belki de bu bir yatak değil, onun yatağıydı. Inys onu doldurmuş ve boşaltmıştı. Her şey bitmişti. Amacı yerine gelmişti. İsterse ölebilirdi.

Tekrar sürüklendi - rüyasında uçuyordu. *Kardeşim, ipini kes ve uç. Akıntı çalkalanıyordu, figür bir görünüp bir kayboluyordu. Keşke yapabilseydim. Keşke yapabilseydim. Keşke senin yanına kadar kanatlanabilseydim.*

Kız kardeşi cevap verdiyse de duyamayacak kadar sessizdi - ama onun yerine başka bir ses diğerlerini susturdu. Ses Hollow Crag'e ulaştığında Glorian gözlerini açtı. İki yıldır ona musallat olan ses.

Tüm bunları başlatan ses.

"Shieldheart," diye tısladı ve onun Fýredel olduğunu anladı.

Wulf, arkasında İsimless Olan uçuyormuş gibi at sürüyordu. Atını dörtnala çözülmekte olan Went Nehri'nden uzaklaştırdı, nal sesleri kalbi kadar sert ve hızlıydı. Bir eliyle dizginleri, diğeriyle de kızını kavradı.

Üç wyvern hızla peşindeydi.

Buz tutmuş çimenlerin üzerinde alçaktan süzülüyorlardı. Wulf omzunun üzerinden baktı ve lanet okudu. Ambara ulaşmadan önce onları atlatmalıydı, yoksa ambara girdiğini görecektlerdi.

Inyscan prensesinin mezarını biliyordu. Çocukken ailesi Leas'a pek çok ziyarette bulunmuş ve Lord Edrick çocuklarına höyüğü göstermişti. *Geleceği anlamak için geçmişimizin sırlarını bilmemiz gerektiğini* söylemişti onlara.

Çobanların yolu meşe ve huş ağaçlarının altından geçiyordu. At patikadan kurtulur kurtulmaz, wyvernler tekrar tepelerine binmişti ve el arabası görüldüğünde, kızını kurtarmayı başaramadığını biliyordu - sadece onu değil, tüm Inys'i.

Sabran onun kollarında ölecekti.

Dudaklarından sis kaçtı. İç bileği aniden acıdı. Elinde bir güç oluşuyordu - bir buz parçası gibi keskin bir nokta parmaklarını uyuşturuyordu. İçgüdü kolunu yukarı kaldırdı ve avucundan çıkan beyaz bir ok bir wyvern'i kanadının eklem yerinden vurdu. Sabran onun kollarında aynı derecede üşüdü. Kundağının içinden bile hissetti bunu.

Wyvernler çığlık atıp savruldu. Wulf onlara dönüp baktığında onu gördü - Inys'in üzerinde bir kuyruklu yıldız. Kayan bir yıldız değil, ama bir kraliçe

Gökyüzünde, ardından uzun gümüş bir ışın akıyordu. Sanki birdenbire ortaya çıkmıştı.

Sarsılarak yoluna devam etti. Bazı masalarda kuyruklu yıldızlar kıyamet habercisiydi ama hiçbir şey başlarına gelenden daha kötü olamazdı.

Wyvern'ler ikinci bir deneme için döndüklerinde, geriye sadece at kalmıştı ve çobanların yoluna doğru ilerliyordu. Onlar arkasından süzülürken Wulf, Inys'in varisi hâlâ kollarının arasındayken, Halgalant'ta ona ne olduğunu bilmeden sürünerek el arabasına girdi.

Glorian ilk kez kendi başına giyinmişti. Kapitone kırmızı gambesonu, koyu renk pantolonu ve botları. Başka bir şey sadece daha yavaş ölmesine neden olurdu. Hızlı ve parlak yanmak daha iyiydi.

Fýredel, yapacağını bildiği gibi bir teklifte bulunmuştu. Eğer Shieldheart teslim olursa, kuvvetlerini Hollow Crag'den uzaklaştıracak ve içeride sıkışıp kalanların kaçmasına izin verecekti. Sığınacak başka bir izbe bulabilirlerdi. Inys Kraliçesi'ni ganimet olarak alır ve giderdi. Cenning Moor'da daha fazla kan akmayacaktı.

Glorian bir wyrm'in pazarlık yapabileceğini her zaman biliyordu. Yemin Bekçisi Selinu, İsimsiz Olan'la bir anlaşma yapmıştı. Kınını kuşandı ve kılıcını kınına soktu.

"Görmenizi istemiyorum," dedi hanımlarına. "İçeride kalın.

"Glorian. Adela ağlamayı bırakmamıştı. "Yapamazsın.

"Yapmalıyım. Aziz'in soyunu devam ettirdim," dedi Glorian sessizce. 'Bu bir Berethnet olarak benim görevimdi. Diğerleri ise bir kraliçe olarak krallığını korumak.

'Sen bizim için sefil bir görev değilsin. Sen önemlisin - sadece bize bir varis verdiğin için değil, kendin için,' dedi Julain, sesi çatlayarak. "Anlamıyor musun?

Glorian çenesini dikleştirdi. "Hepiniz çok iyi davrandınız," dedi, sesi fısıltı gibiydi. 'Bir Berethnet'in sahip olamayacağı kız kardeşler. Hepinize Büyük Masa'da onurlu bir yer ayıracağım.

Helisent boğuk bir hıçkırıkla onu ilk kucaklayan oldu. Hepsi ona sımsıkı sarıldı ve Glorian da aynı sertlikle onları geri çekti, kül rengi bir Florell onları son kez uğurlamadan önce.

"Glorian, bırak da senin yerine ben gideyim," dedi Marian kısık sesle. "Fýredel farkı göremeyebilir.

"Görecek. Glorian onu yanağından öptü. 'Yeniden bir araya geldiğimiz için çok mutluyum büyükanne. Lütfen Sabran'a iyi bak.

Marian onun ellerine bir öpücük kondurdu, kederden dili tutulmuştu. Glorian kalkanını kaldırdı ve kaderiyle buluşmak üzere döndü.

Hollow Crag'ın mağaralarına doğru yürüdü. Hayatta kalanlar ona yol açtı, bazıları açıkça ağlıyordu, diğerleri ise suratsız ve sessizdi. Glorian korkusunu gizlemeye çalışarak dosdoğru önüne baktı.

Bozkır ölümcül bir durgunluk içindeydi. Gömülmemiş ölümler için bir mezar. Kömür ve kül cesetlerin üzerine savruluyordu. Kalan şövalyelerinin ve askerlerinin elleri boştu, silahları yerdeydi. Fýredel geldiğinde hepsi savaşın kaybedildiğini biliyordu.

Glorian, aradan geçen aylar boyunca Fýredel'in dehşetini neredeyse unutmuştu. İşte Dehşet Dağı'nın tükürüğü Cenning Moor'da onu bekliyordu, ailesini yaktığı gibi onu da yakmak için. Yaratıkları ona geniş bir alan bırakmış, başları boyun eğmişti.

'Inys'e karşı iyi bir savaş yürüttün, Fýredel. Görünüşe göre dünyaya karşı,' dedi, iradesi dışında titreyerek. Kimsenin görmemesi için dua etti. 'Artık şiddet olmasın. İşte buradayım.

"Tek başına, işe yaramaz çelikle geliyorsun," dedi Fýredel. "Dünyanın hiçbir metali onun saf ateşinin karşısında duramaz. Bakışları karnının dolgunluğuna kaydı. "Hamilesin. Yaşamayacak.

Glorian, görgü öğretmeninin ona öğrettiği şekilde ifadesine hâkim oldu. Hâlâ kanadığını hissedebiliyordu.

'Evim burada sona erecekse, öyle olsun. İstersen öldür beni. İkimizi de öldür,' dedi. "Sadece halkımı rahat bırak.

"Ölmeyeceksin, Kalkan Yürek. Fýredel başını eğdi, böylece gözleri doğrudan onunkilere baktı, ruhunun üzerinde iki sıcak damga. 'Bizi şekillendiren derin toprağın alevi, senin iğrenç soğuşunla birlikte senin içinde yaşıyor. Ateş onu çarpıtacak ve işleyecek. Yeni bir şekle bürüneceksin.

Glorian onun demir dişlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. İlahi bir koruma yoktu. Halgalant'tan bir işaret yoktu. Fýredel bilmecelerle konuşuyordu ama bunlar acı çekeceğine dair bir sözdü.

Anne, baba, bana cesaret verin.

Bir anda Fýredel kafasını kaldırdı. Yaratıklar tepiniyor ve böğürüyordu. Parmağını bile kıpırdatmaya korkan Glorian onun görüş açısını takip etti - ve gökyüzünde kuyruklu yıldızı gördü, geniş ve uzun, kuyruğu ikiye ayrılıyordu.

Ama sana söz veriyorum, bu ateş ve duman çağı sona erecek. Baharın ilk günü sabahleyin bir yıldız doğacak.

Glorian dikkatini tekrar wyrm'e yöneltti. Fýredel nefesini içine çekti ve gökyüzüne doğru çılglık attı. Glorian kulaklarını kapatmak için kalkanını indirdi ama gözleri çoktan kuyruklu yıldızla dönmüştü.

İkinci kuyruğun parçalanışını izledi. Sabaha kadar görülebilecek kadar parlak sayısız yıldız ışığı mızrağı saçıyordu, her biri yanan dünyaya doğru bir rota çiziyordu.

Göklerin yukarıdan yağacak bir yağmur için parçalanacağı, gecenin çöktüğü bir gün olacaktı.

İşte buydu.

Şimdi olmalı.

Dudaklarından yüksek, vahşi bir kahkaha kaçtı. Fýredel sanki onun orada olduğunu hatırlamış gibi bakışlarını tekrar ona çevirdi. Öldürmek için şaha kalktı, çenesi Korku Dağı'nın boynu kadar genişledi - ve sonra alevi söndü, boğazına geri döndü ve sadece rüzgâr esti.

Wyrmler uykuya dalacak ve fırtınalar korları söndürecek.

"Soğuk ve ateşli kanın zavallısı. Yıldızın taşıyıcısı.' Gözleri hala ateşliydi. "Karanlıktan bir kıyamet geliyor. Çatallı dilinden bir çingirak. "Geri döneceğiz. Emin ol, Shieldheart. Ateş yeniden yükseldiğinde, efendimiz Uçurum'da kıpırdadığında, bir başkası senin tacını giydiğinde, geri döneceğiz. Yıkımını ve küllerini içine çek. Korku içinde yaşa.

Inys'in dört bir yanında, Dehşet Dağı'nın yaratıkları uludu, çağrıları kadim buz kadar mavi bir sabahı doldurmak için yükseldi. Fýredel, ölümün habercisi olan kanatlarını açtı. Gökyüzüne geri döndü.

Ve sonra gitti.

98

Güney

Duman Nzene'nin üzerindeki güneşi bulanıklaştırıyordu. Taştan bir şehir olmasına rağmen, wyrmeler bol miktarda çıra bulmuştu. Dış mahallelerdeki sazdan çatılar, ambarlar, bahçeler ve kumaş pazarları, kutsal korular, en geniş caddeleri kaplayan palmyeler - hepsi cayır cayır yanıyordu.

Gashan haklıydı. Dedalugun, esnek wyvernlerin yapabildiği gibi Tanrı Kılıçları arasında kolaylıkla kesilemeyecek kadar büyüktü. Şehri karartacak kadar büyük kanatları vardı. Defalarca güneşin üzerinden uçtu.

Tunuva tapınak bölgesini savundu. Kılıcını dev bir yılanı saptırdı, Edina Evi'nde yanan sedir ağaçlarının kokusunu alıyor, iki bostancının nadir tohumlardan oluşan bir sepeti çektiklerini görüyordu. Arada sırada, duman, tuğla tozu ve kumdan oluşan kırmızı sis içinde tanıdık bir pelerin görüyordu. Gri bir kanat Gedani heykelini devirirken yer sarsıldı.

Esbar hiçbir yerde görünmüyordu. Bir süre için, birkaç soylunun konaklarına sığındığı bir bölgeyi korumuşlardı. Birlikte çalışmışlar, yaklaşan her şeyi öldürmüşlerdi; ta ki devasa bir wyvern, karnında bir zıpkınla aralarına girene kadar.

Küçük wyrmeler şehrin surlarından birini yıkarak yaratık selinin geçmesine izin vermişti. Şimdi Nzene'yi kasıp kavuruyorlardı. Tunuva, Dinduru Dağı'na en yakın surla doğru ilerledi. Kapı hâlâ parmaklıklılı olsa da zayıf bir nokta olarak kalmıştı. Bir güç ürpertisi hissetti - kız kardeşlerinden biri, bir sokağı veya bir meydanı bir korumayla örtüyordu.

Kediko bunu daha sonra açıklayabilirdi, tabii umursayan olursa. Tunuva umursayacaklarından şüpheliydi.

Yanan bir ağaç önündeki patıkaya çarptı. Kül onu boğdu, sıcak korlar gözlerinin önünden geçti. Kanlı kılıcını kınına soktu ve mızrağını açarak bir canavarı şişlemek ve bağırsakları yırtılmış bir askerin üzerinden itmek için kullandı.

Sağında, Gashan'ın kendi mızrağını sanki hiç e l i n d e n bırakmamış gibi salladığını gördü.

Anne Yikala'da yaşamıştı ama Nzene'ye de ayak basmış olmalıydı. Tüm Lasyalıları kendi çocuğu gibi sevmişti ve Tunuva tabutta yatan kadın için onları savunmak istiyordu.

Çoktan kapanmış olan yaralarından tuniğine kan bulaşmıştı. Tunuva alnını sildi, zor nefes alıyordu, altın saçların ya da soğuk beyaz bir yüzün parıltısına karşı tetikteydi. Canthe'yi gömmüşlerdi ama yine de.

Ve hâlâ.

Savaş boruları çalındı. Kraliyet Muhafızları kılıçları ve hilal bıçaklarıyla at sırtında gürleyerek caddeden aşağı inerken Tunuva kendini bir duvara yasladı. Okçular şehrin üzerinde uçuşan kanatlı yılanlara ok atıyor, her ok güneş ışığında donuk altın renginde parlıyordu.

Promonotory'nin yamaçlarında, gıcırdayan iniltilerle, mancınık sıraları devasa kumtaşı bloklarını havaya fırlattı. Üç wyvern en yüksekine üzerine düştü, uzun kolunu parçalara ayırdı ve kalıntıları yaktı.

"İşte," diye kükredi bir adam.

Molozlar sokaklara yuvarlanırken Tunuva başını kaldırıp baktı. Dedalugun Dinduru Dağı'na inmişti.

"Ortaya çık, Kediko Onjenyu. Sesi, bir depremin karanlık yankısını taşıyarak şehirde gümbürdedi. "Hesaplaşmak için ortaya çık, mağlup edenin kanı.

Gashan yaylıları denetliyordu. Büyük wyrm'e doğru eğildiler ve ona doğru ok yağmuru saldı. Sırada mancınıklar vardı, iyi bir önlem için. Taş levhalar aşağıdaki dağın yamacına çarptı, her biri gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı, binlerce kayayı yerinden oynattı ve aşağıda dehşet çığlıkları yükselmesine neden oldu. Dedalugun kanatlarını çırpı.

Görölmeye değer korkunç bir şeytandı. Fýredel kadar büyük değildi, ama her ölçeği ve siniri kaos ve parçalanmış bir dünyadan bahsediyordu. Çenesinden, burun deliklerinden yoğun siyah dumanlar çıkıyordu.

"Tuva!

Kadın döndü. Esbar kana bulanmış kalabalığın arasından zorla ilerledi. "Gördün mü?" diye bağırdı. 'Mulsub hala göğsünde. Bak nasıl yakalıyor ışık?'

Tunuva boynunu bükte, güneşe karşı gözlerini kıstı. Dedalugun tüneğinden eğildiğinde parıltıyı gördü. Mızrak oraya bir diken gibi saplanmıştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Onu bir pulu koparmak için kullanabiliriz. Esbar bir bıçak çekti ve bir zamanlar keçi olması gereken bir hayvanı bıçakladı. "Anne İsimsiz Olan'ı böyle yendi. Ascalun ile zırhında bir gedik açtı, böylece altındaki eti delebilirdi. Eğer Dedalugun'u yere indirebilirsek-"

"Kuşatma motorları ona ulaşamaz. Biz nasıl ulaşabiliriz?"

Jeda kanatlı bir aslanın kafasını kopardı. Hemen yakınındaki Ninuru kana bulanmış, kürkü kıpkırmızı olmuştu.

"Taş," dedi Esbar gürültünün üzerine. "Canthe gibi hissettiriyor, onun büyüsünü çağırıyor - Dedalugun'u Carmentum'da uzaklaştıran aynı büyü. Bunu ona karşı kullanabileceğini düşünüyor musun?"

Tunuva el yordamıyla onu aradı. "Suyla konuşuyor olabilir," dedi. "Wyrmi Jodigo Gölü'ne çekersek-

"Denemeye değer.

Savaşçıların gittiği yöne doğru hücum ettiler, ichneumonları da yanlarında koşuyordu.

Kerpiç duvar Nzeni'nin inşa ettiği en kalın duvardı. Ötede yaratıklar kan çığlıkları atıyor, kapıya tırmanmaya ve kırmaya çalışıyorlardı. Yüzlerce insan ağırlıklarını kapıya vermiş, omuzları parçalanmış tahtaya dayanmıştı. Muhafızlar, içeri girebilecek her şeyi öldürmek için dizilmişti. Tunuva onların arasından sıyrıldı ve okçuların alevli oklar fırlattığı merdiveni tırmanarak tepeye çıktı. Diğer askerler taş ve mızrak fırlatıyor ya da devasa çömlleklerden sıcak kum döküyordu. Hendek üzerindeki köprü yıkılmıştı ama canavarlar gelmeye devam ediyordu.

Kırmızı bir pelerin gözüne çarptı. Yeleni Janudin ölü yatıyordu, can kanı pelerini karartıyordu.

Okçuların arkasında Siyu ölümcül bir zarafetle dans ediyordu. Düşmanı bir yaban kedisinin yüzüne ve pençelerine sahipti, bir wyrm vücuduna dönüşmüştü. Pençelerinden kurtulmak için dönerken, bir ısırtığı engellemek için mızrağını fırlattı ve dişlerini sapına geçirdiğinde, zırhı kesmek için yapılmış kavisli bir Eysri bıçağı çekti ve boğazını keserek kan püskürttü. Yaratık seğirerek önüne yığıldı.

Dedalugun korkunç bir kükreme çıkardı. Buradan bakıldığında, canavar sesten başka bir şey değildi ve görülemeyecek kadar yüksekteydi. Tunuva güneşi arkasına aldığı fark etti, bu yüzden hiçbir okçu net nişan alamadı.

Siyu cesetten bir adım uzaklaştı. Kız kardeşinin yanında dizlerinin üzerine **ç ö k t ü ğ ü** sırada Tunuva ona ulaştı.

"Siyu," dedi Tunuva, "onu vadiye gömeceğiz. Yemin ederim. Onu omzundan kavradı. 'Bu son duvarı savunmaya devam et. Esbar ve ben o sürüyü geçmeliyiz.

"Hayır. Siyu onun bileğini yakaladı. "Tuva, gitme-"

"Dedalugun'u öldürmek için sadece göle kadar gideceğiz. "Nasıl?

"Sanırım bir yol biliyorum.

Wymr tekrar hâkimiyetini ilan edip tüm şehri gölgesinde titrettiğinde ikisi de başını kaldırıp baktı.

"Bırakın geleyim. Siyu paçasıyla yüzünü sildi. 'Dedalugun Lalhar'ı öldürdü. Onun intikamını alacağım.

Tartışacak zaman yoktu, bu yüzden Tunuva başını salladı. Esbar'ın duvardan süzülüşünü izledi ve sonra kendisi de canavarların arasına atladı. Birlikte doğruca hendeğe koştular ve karşıya atladılar. Siyu Tunuva'nın yanına indi, hâlâ kaygan bıçağını tutuyordu.

Binlerce kat sürünün arasından geçtiler, dünya bakışlara, parçalara daraldı: damlayan dişler, pençe parıltısı, çok sayıda yaratığın kalçaları ve kafaları, pelerinlerini yırtan zalim gagalar. Tunuva birden fazla kez, tıpkı Jrhanyam'da olduğu gibi, pul ve demire dönüşmüş insan uzuvları gördü, yüzler ona inliyordu. Zihni hepsini dışarıda bıraktı.

İleride, Esbar ikiz kılıçlarını savuruyor, hiç yol yokken ateşini kullanarak bir yol açıyordu. Vurduğu her neyse, Tunuva ona bir darbe daha indirdi ve Siyu geriye kalanları halletti. Bir wyvern başlarının üzerinden uçtu ve duvara alev püskürttü. Bir ikincisi tekrar tutuşturdu, tuğlaları o kadar kuru pişirdi ki çatlaklar yayıldı ve üzerlerine parçalandı.

Üçüncü wyvern alçaldı. Bir çığlık a t a r a k tüm vücudunu duvara sapladı, duvarı yıktı ve kafası kapıdan geriye kalanları paramparça etti. Yaratıklar yıkıntıların üzerinden geçip Nzene'ye akın ederken savaş boruları bir uyarı sesi çıkardı.

Tunuva Siyu'yu elinden kavradı. Yaratıkların ilerleyişini zorlaştırmak için Lasyalıların inşa ettiği siperleri aştılar. Tunuva hiç durmadan Ninuru'ya tırmandı, Siyu'yu yanına çekti ve çoktan Jeda'ya binmiş olan Esbar'ın arkasından atını sürdü.

Jodigo Gölü'ne dokunulmamıştı. Yaz aylarında cam gibi ince ve berrak görünürdü, güneşin yaktığı toprağa karşı düz duran bir aynaydı. Şimdi kış yağmurları onu şişirmişti, su derin ve karanlıktı. Ninuru kıyıya yaklaştıkça, taş Tunuva'ya karşı daha sert uğulduyor ve onu ürpertiyordu.

Artık şehirden çok uzaktaydılar ama insan, hayvan ve wymr çığlıklarını duyamayacak kadar da uzakta değillerdi. Dedalugun dağın üzerinde sanki

onun tahtıydı, antik bir dev. Pulları aynı kayadan yontulmuş olabilirdi.

Esbar Jeda'dan kurtuldu ve wyrm'e doğru baktı. Tunuva onun iki elini kaldırışını izledi. Parmak uçları altın rengine döndü.

Ve sonra ateşinin patlamasına izin verdi.

Tunuva elli yılı aşkın bir süredir, Tarikat'ın bir kız kardeşinin dünyevi ateşini böylesine güçlü bir şekilde serbest bıraktığını hiç görmemişti. Güneşe doğru iki vahşi ışık sütunu halinde parladı ve bir rüzgar gibi kükreyerek tek bir sütuna dönüştü. Elleri genişçe açıldı, boynundaki tendonlar gerildi.

Tunuva şaşkınlıkla ona baktı. Sanki Esbar Ateşin Rahim'ini onun bedenine doğru çekiyordu - sanki kendisi Dehşet Dağı olmuştu. Washtu, tekrar gel.

Saghul iyi bir seçim yapmıştı.

Siyu doğal alevi çağırdı ve ateş fırtınasının içinden geçirdi. Gün ışığında bile şehirden görülebilecek kadar parlaktı. Siden kokusu havayı ıslattı.

Sonunda Dedalugun döndü. Çöldeki feneri gördü, hiçbir wyrm tarafından solunmayan ateşi.

"Bizi görüyorsunuz," diye tısladı Esbar. "Biz de sizi görüyoruz.

Dedalugun kendini Dinduru Dağı'ndan fırlattı, karları ve kayaları yerinden oynattı ve göle doğru süzülerek geldi. Tunuva tuniğinin altından beyaz taşı çıkardı. Şimdi soğuktu, parlaktı, elinde bir dolunay gibi parlıyordu.

"Tuva, acele et," diye bağırdı Esbar, saçları yüzüne savrulurken.

Tunuva taşı Jodigo Gölü'ne doğru tuttu. Görünmeyen bir ip, sanki bir olta tutuyormuş gibi taşla göl arasında gerildi. Suyun yatağından yükselmesini diledi.

Dalgalar yüzeye yayıldı. Yeterli değildi ama bu küçük çekiş bile gücünün büyük bir kısmını tüketmişti. Dedalugun onlara doğru savruluyor, alt tarafı neredeyse yeri sıyracak kadar alçalıyordu. Tunuva dişlerini sıktı ve tekrar denedi.

Esbar ve Siyu alevlerini söndürdü. Zorlukla nefes alan Esbar yayına bir ok taktı ve ateş tanrısından insana dönüştü. Ter sırları dışında neredeyse hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Oku Dedalugun'u tam gözünden vurdu. Pençeleri toprakta hendekler açtı. Zemini kıracak kadar sert bir iniş yaparak kızıl ateşini Esbar ve Siyu'nun üzerine döktü ve onlar da kendilerini siperlere sardılar.

Tunuva azalan mücevheri kavradı. Su kıpırdadı, kabardı ve tuttuğu yerden düştü. Neredeyse onunla birlikte düşüyordu, titriyordu. Dedalugun bir kükreyle ona doğru yaklaştı.

Tam gölün hiç hareket etmeyeceğini düşündüğü anda, bir şey bakışlarını yukarı çekti. Gökyüzüne gümüş lekeleri yağıyor, ağıyor ve geniş bir ışık çizgisinden fırlıyordu - kuyruğu ayırık, sakallı bir yıldız, şimdiye kadar gördüklerinden daha uzun ve daha parlaktı.

Elindeki taş parlak beyaza döndü, o kadar soğuktu ki neredeyse acı içinde yere düşürecekti. Ateşini yakan bir soğuktu bu. Dedalugun da gökyüzüne bakmıştı ama şimdi ateşli bakışları ona dönmüştü. Tunuva bir koruma örmeye çalıştı ama büyüsünün donduğunu fark etti. Tüm hayatı boyunca çağrısına cevap vermekte hiç başarısız olmamıştı. Korku boğazını tıkadı. Eli acıdı ve taşın etrafında titredi. Birdenbire bir kaya kadar ağırlaştı.

O daha silahına uzanamadan Siyu oradaydı ve göğsündeki mızrağı çekip aldı. Dedalugun şaha kalkıp onu yerden kaldırırken mızrağı tutmaya devam etti. Siyu çizmesini mızrağın pullarına dayayıp çekti ve düştüğünde mızrak da onunla birlikte düştü.

Çömelerek yere indi. Dedalugun toprağın gıcırdaması gibi bir ses çıkardı. Siyu mızrağı serbest bırakırken zırhında bir delik açmıştı. Wyrn ona vurarak uzaklaştırdı ve Siyu kumun üzerinde hareketsiz yattı.

"Siyu," diye bağırdı Esbar.

Çığılığı Tunuva'nın içinde yankılanırken bile acı göğsünü sıkıyordu. Siyu hareket etmedi.

Dedalugun gözünden kan sızan Tunuva'ya döndü. Yere çarptığı yerde cızırdadı. Tunuva geri çekildi. Etrafındaki dünya metal gibi farklı kokuyordu. Kendi büyüsü, kuyruklu yıldızın korkutmasıyla damarlarında küçülüyordu ama taş neredeyse onu kör edecek kadar parlıyordu. Bu kez, çekme ihtiyacı çok baskındı.

Jodigo Gölü onun dokunuşunu beklerken titredi. Önce Siyu'ya, sonra kuyruklu yıldız baktı.

Demir kokusu. Kan kokusu.

Armula içinden çıkarken, ayaklarının altındaki tuğlaları, bedenini zorlayarak ittiğini, bastırdığını hatırladı. Tüm bu süre boyunca Esbar onun yanında durmuş, bir kez bile gitmesine izin vermemişti.

Tunuva bu duyguyu tüm kalbiyle hatırladı, her zerresini doldurmasına ve uyandırmasına izin verdi ve onu kendi üzerine çevirdi. Minara'dan kıvrılan bir balığı sürükler gibi çekti. Sanki çocuğunu asla kaybolmayacağı rahmine geri götürecekti gibi.

Çekti ve güçlü bir çekişle Tunuva Melim gölü kaldırdı.

Bir anda vücudu eklem yerlerine kadar ağırmaya başladı ve uyumak için her şeyini verebilirdi. Bunun yerine, suyu artık dokunamadığı ateş olarak hayal etti, onu kendi iradesine çekti ve topladı.

İlk başta, kolları için çok ağır bir silahı kaldırmak gibiydi.

Sonra, yıldızlar düşerken, nefes almak kadar kolay oldu.

Gölde herhangi bir yaşamı sürdürmek için çok fazla tuz vardı. Onu Dedalugun'un üzerine süpürdü ve tüm o ağır su kanatlarında paramparça oldu. Suyu Dedalugun'un ağzının d e r i n l i k l e r i n e , yanan boğazına ve iğrenç bağırsaklarına doğru sürdü ve suyun buza dönüşmesini istedi. Dedalugun kanatlarını çırpmaya çalıştı, sonra yere yığıldı, pullarının arasından buhar çıktı, kendi karnındaki fırında kaydadı, kükremeleri ve çığlıkları fokurdayan su tarafından boğuldu.

Esbar Siyu'nun yattığı yere koştu. Büyülü mızrağı kaptı ve Dedalugun'a doğru hücum etti, botları selin içinden sıçradı. Tunuva gölü wyrm'in içine doğru zorlamaya devam etti, ta ki gevşek pul tamamen kopup göl suyunun seliyle parçalanana kadar - ve Esbar mızrağı altındaki ete, tam kalbine sapladı.

Dedalugun çığlık attı. Tunuva son iradesiyle gölden geriye kalanları Esbar ve Siyu'dan uzaklaştırdı, sonra da su püskürterek ve çalkalanarak tekrar yerine çökmesine izin verdi. Yukarı baktığında wyrm hareketsiz yatıyor, buhar çıkarıyordu.

Tunuva ona ulaştığında, Esbar sırlıklam olmuş Siyu'yu kollarına almıştı. Tunuva'ya uzandı ve sakallı yıldızın altında birbirlerine, ikisinin de sevdiği çocuğa sarılarak ağladılar.

99

Doğu

Artık fırtınadan önceki zamanı hatırlamıyordu. Fırtına, ejderhaların ağzından çıkarak Uramyesi'nin üzerindeki karanlık gökyüzünü kaplamıştı. Yerde, çok uzaklarda katliam devam ediyordu.

Gökyüzünde ise savaş vardı.

Gök gürültüsünün çatırtısı ve gümürtüsü geceyi dolduruyordu. Taugran, şehri kuşatan ve martılar gibi daireler çizen wyrm'lerini çağırıyordu. Sürüyü karşılamak için yükselen fırtına bulutlarından şimşekler çakıyordu. Aşağıda, Abyss kendini Uramyesi kayalıklarına doğru fırlattı.

Her yerde Seiiki kükredi.

Dumai dünyanın önce karardığını, sonra tekrar karardığını izledi. Bir zamanlar, uzun zaman önce bir ay vardı ama artık yoktu, fırtına tarafından yutulmuştu. Mavi taş çok aşağıda olsa bile, tanrıların gücü daha da artıyor, havanın kilidini açıyordu.

Yağmur Dumai'yi sırlıslam etmişti, bu yüzden Furtia kadar soğuktu, derisi ve pulları bir olmuştu ve ejderhanın öfkesi göğsünü sıkıyordu ve artık ilk kimin öfkesi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, önünde uçan, iğrenç ağzından alev püskürten ve ejderhaların öfkeyle bağırmasına neden olan yaratığı yok etme ihtiyacıydı.

Ateş. Bu düşünce ikisinin de, Dumai ve Furtia'nın da içinden geçti. *Toprağın derinliklerinden yükselen ateş.*

Dumai çıplak ellerini yelesine gömdü. Gümüş çanlarla ve altın balıklarla dans etmiş, bir bebek evinin içinden gökkuşağı çizmiş ve neyin önemli olduğunu asla anlayamamıştı. Ateş yükselmişti.

Söndürülmesi gereken bir ateş.

Evet, birlikte tısladılar. Evet, birlikte tısladılar.

Taugran uçararak geçti, altın pulları aşağıda yaktığı ateşleri yansıtıyordu. Furtia kuyruğuna yapıştı. Taugran bir kez daha ondan kaçtı. O kadar büyük bir yaratık için su gibi hareket ediyordu. Dumai öfkeyle hırladığında ejderha da hırladı ve sesleriyle birlikte bir gök gürültüsü yuvarlandı.

Şimşek gökyüzünden yeryüzüne doğru çatallanarak bir tekne filosunu ateşe verdi. Furtia havada dönerek Taugran'ın peşine düştü. Dumai dişlerini göstererek yelesine yapıştı.

Çok aşağıda, daha fazla ejderha gelmişti. Wyrmlere doğru fırtına rüzgârları estiriyor, onları iç kısımlara, savaştan **u z a ğ a** kaçan insanlardan uzak tutuyorlardı. Bir yaylı tüfekten çıkan zıpkın Furtia'nın yanından ısıklık çalarak geçti ve bir wyrmling'i göğsünden vurdu. Dumai bunu fark etmedi bile. Gözleri sadece Taugran'ı görüyordu. Tanrıları duyabildiği gibi onun sesini de zihninde duyabilmeyi diledi. Kaosun sesini duymak istiyordu.

Kaosun çılgınlığını duymak istiyordu.

Kovalamaca **d e v a m** etti. Wyrmler, toprağa kargaşa salıyor, onu yakıyordu. Furtia, kanatlarından çıkan kavurucu rüzgârla hırpalanarak peşinden süzülüyordu. Diğer ejderhalar **e t r a f l a r ı n ı** sarmış, Taugran'ı şimşeklerle çevreliyordu.

Tüm bunlar olurken Dumai gittikçe daha da soğudu. Zihninin karanlık bir köşesinde, zaten çok uzun süredir kan kaybettiğini biliyordu. Ok kaburgalarının arasındaydı ve vücudunun iç yumuşaklığını yırtıyordu.

Nehir Lordu onu öldürmüştü. Birinin ona Suzumai'nin tehlikede olduğunu söyleyeceğini bildiği için ona tuzak kurmuştu. Muhafızları, onun okla ya da wyrmler tarafından öldürüldüğünden emin olmak için oradaydı.

Noziken ve Kuposa. Hiçbir anlamı olmayan bir rekabet için çok fazla zaman harcanmıştı. İşkence altındaki toprağı iyileştirmeye çalışmalıydı. Bunun neden olduğunu anlayana kadar Doğu'daki her metni araştırmalı ve bir daha olmasını engellemeliydi.

Bu düşüncüyü aklından attı. İnsani hatıraları ejderhaların içgüdüleriyle savaşıyordu. Suzumai'nin, annesinin, büyükannesinin, Nikeya'nın ve tüm ölü Nozikenlerin anısına sarıldı. Nehir Lordu yaşamasına izin verse bile Büyük İmparatoriçe artık çocuk doğurmayacaktı.

Gökkuşağı nihayet sona ermişti.

Karanlık çöktü. Nefesleri kısaldı. Hâlâ **d a y a n ı y o r d u**, rüzgâr saçlarını yoluyordu. Soğğun aslında ölüm değil, ona şarkı söyleyen büyük Kwiriki olduğunu hayal etti.

Taugran ateşini kıyıya salarak her tekneyi yaktı. Ve Dumai bunun hiç bitmeyeceğini düşündü: acı, dehşet.

Kwiriki genç bir kadını tahta çıkarmış ve ona bu adayı korumasını söylemişti. Dumai bu anlaşmayı onurlandıracaktı, uzun zaman önce

Fırtına. Noziken Hanesi pahasına da olsa Seiiki'yi kurtaracaktı. Nefes aldığı sürece bu sözü tutacaktı.

Furtia kendi bulutlarından berrak geceye çıktı. Güzel bir an için sessizlik vardı. Yağmur, gök gürültüsü ya da ateş yoktu. Dumai omzunun üzerinden Taugran'ı aradı. Kirpiklerinden yağmur damlıyordu. Fırtına tenini uyuşturmuştu.

İşte burada, toprak çocuk. Yıldız geldi. Furtia başını kaldırdı. *Bizim zamanımız şimdi.* Dumai yukarı bakınca karanlıkta bir ışık gördü - saf gümüşten bir parıltı, kusursuz ve berrak.

Bizi bu dünyaya getiren yıldız, demişti Nayimathun. Yaratılışın kara sularından gelen uzun kuyruklu ışık.

İşte oradaydı. Arkasından beyaz iğneler akıyor, yağmur gibi yeryüzüne düşüyordu.

Kwiriki'nin Feneri.

Altında, Furtia hiç olmadığı kadar parlıyordu. Şimdi her ölçeği su gibi berraktı, bu yüzden ışığı parıldayarak geliyordu. Yıldızın aynasıydı, tepesi ayın ta kendisiydi. Dumai sevinçle güldü ve büyü'nün onu temizlemesine izin verdi.

Yıldızın kara sulardan düşmesi kadar güçlüyüz. Yükselen ateşten daha güçlüyüz. Furtia zihninde konuştu. *Bir süreliğine, uzun zaman önce olduğu gibi, suyun her zaman olması gerektiği gibi alevi yenebildiği zamanlardaki gibi olacak.*

Dumai ona tutundu. Denizin, yağmurun ve başka bir şeyin kokusunu aldı.

Ateş yıldızın altında sönecek. Solup toprağa karışacak, ama Taugran uyursa, ateş yeniden yükseldiğinde tekrar uyanacak. Furtia soğuk havada yüzdü. *Sen burada olmayacaksın ama başkaları o l a c a k.* Dumai sis soludu. *Taugran uyumamalı. Tüm ışığımız onu söndürebilir. Karşılığında onun sıcaklığı bizi kavurabilir.*

Taugran çatıların üzerinde salındı, kanatları parlıyordu, wyrmlings'leri aşağıda ateş püskürüyordu. Nikeya aşağıda herhangi bir yerde olabilirdi. Dumai onun koşmasını, taşla birlikte gitmesini istedi.

Toprak çocuk, görüyor musun?

Okun onu deldiği yerden kan sızıyordu. Karanlık bir kez daha yoğunlaştı ama artık acı yoktu. Otuz yıl boyunca iyi yaşamıştı.

Evet, dedi Dumai ona. Evet, yüce kişi. Ben seninleyim.

Hatırladı:

Yedi ejderha, su tanrıları, derin toprağın canavarının etrafında dönüyordu. Uyandırdığı ejderhalar kaosa doğru uçuyordu. Bir keresinde onları boş yere uyandırdığından korkmuştu ama bu o olmalıydı. Kuyruklu yıldızla birlikte Taugran'ı yok edebilirlerdi.

Seiiki halkının hayatta kalmasını sağlamak için.

Diğerleri kurtulsa bile Taugran'ın asla geri dönmeyeceğinden emin olmak için.

Canavara ilk ulaşan Furtia oldu. Ejderhalar kendilerini o kararmış altın pulların etrafına sardılar, dokunduklarında cızırdadılar ve içlerindeki ışık beyazlığa dönüştü. Kuyruklu yıldız hepsinin içindeydi ve yıldızlar alçalırken hepsi onun içinde islanmıştı.

Düşen gecede sıırılsıklam.

Dumai avuçlarının aydınlanışını izledi. Işık her zaman onun içindeydi. Tanrılarla bu şekilde konuşabiliyordu. Brhazat'ta nasıl hayatta kalmıştı. Sonunda gerçeği biliyordu, onu ellerinin arasına aldı - annesinin hayatı boyunca sakladığı sırrı.

O gece, uzun zaman önce, Afa'lı Unora bir yıldız yutmuştu, böylece kızı bir yıldız doğurabilecekti. Pajati Unora'ya bir hediye vermişti ve şimdi Dumai onu tanrılara geri v e r e c e k t i .

Anne, seni affediyorum. Her şeyi affediyorum. Seni yağmurun toprağı sevdiği gibi seviyorum. Dağların gökyüzünü sevdiği gibi. Yıldız geri döndüğünde ve kara sular dünyayı yuttuğunda da seni seveceğim.

Altın Taugran karanlığa doğru çığlık attı. Onun devasa cüssesine sarılan tanrılar, yanan kömürlerin üzerindeki kâğıt gibi soldular. Yine de dayandılar. Taugran'ı hapsettiler. Parıltılarından gözleri kamaşan Dumai, wyrm'in içindeki fırını boğana kadar hepsinin sarmallarını sıkıştığını, sıkıştığını, sıkıştığını ve bir kez daha sıkıştığını duydu.

Altın Taugran daha düşmeye başlamadan ölmüştü.

Kızıl ateşler adanın dört bir yanına yayıldı. Işık karanlığa dönüştü, yıldızların fırtınası tarafından delindi. Furtia Taugran'dan uzaklaştı ve Dumai de onunla birlikte denizin sonsuz karanlığına doğru yuvarlandı.

Taştan yapılmış bir kadın gibi battı. Suyu çarptığında kemikleri kırılmış olmalıydı, ama acı uzaktı, şekilsizdi. Gözlerini açtı. Belki de bu bir rüyaydı. Belki de çoktan ölmüştü ve bu onun derinlere, İncili Saray'a huzurlu iniydi.

Zihni dinleniyordu. Kendini sürüklenmeye bıraktı, kendi kalbinin sesi yavaşlıyordu, yavaşlıyordu.

Nikeya'yı düşündü ve diledi.

Daha fazla zaman geçirebilmeyi diledi.

Işıklar denizi bıçak gibi kesiyordu. Kemiklerindeki, böğründeki ateşi soğuttular ve sonra hiçbir şey hissetmedi.

Soğuk gri kumların üzerinde tek başına uyandı, kan ve ejderha kokuyordu. Abyss onu kıyıya geri itmişti. Hissedemediği için yan yatmış, saçları yanağının altına yayılmıştı.

Yanında, Furtia Stormcaller sessiz ve hareketsizdi. Rüzgârsız bir uçurtma gibi kumların üzerinde yatıyordu, pulları o kadar kurumuştı ki bir esinti geçtiğinde ölü yapraklar gibi dökülüyorlardı.

Taugran'ı sonsuza dek yok etmek için yedi ejderha gerekmişti. Diğerleri yakınlarda olmalı. Bu kıyı onların ve kendisinin dinlenme yeri olacaktı.

Dumai kendisini seçen tanrıya dokunmak için uzandı. Parmaklarının altında daha fazla pul parçalandı.

Özür dilerim.

Ufukta şafak söküyordu. Işık Wyrmlerin gitmiş olduğunu gösterdi. Dumai artık onların kanatlarını göremiyor ya da Seiiki'den gelen çağrılarını duyamıyordu.

Aksine, denizin kükremesinden uzakta korkunç bir sessizlik vardı.

Kwiriki'nin Feneri hâlâ göklerdeydi ve yıldız tozları saçıyordu. Böyle bir manzara karşısında ölebilirdi - gökyüzü gümüş parçacıklarıyla canlıydı ve kuyruklu yıldız, tanrıların koruması ve sevgisinin işaretiydi.

Bir süre uyudu ya da bilincini kaybetti. Tekrar uyandığında çok daha soğuktu, elleri yüzünün yanında nemli bir şekilde duruyordu. Bir su hayaletine dönüşmüştü. Suyun vurduğu tarafı acıyordu. Artık hareket edemiyordu, bu yüzden yakında olacağını biliyordu.

İlk başta soluk ejderhanın bir hayal ya da rüya olduğunu düşündü - büyük Kwiriki'nin ruhu onu götürmeye geliyordu. Sürüklenerek Furtia'nın yanına indi ve sonra Dumai'ye döndü.

Yıldız gibi düştün. Beyaz Pajati burnuyla onu dürttü. *Yine de dileğini duydum ve geldim.*

"Dilekçi. Sesi zar zor çıkıyordu. "Şimdi anlıyorum ki ben bir dilekmişim.

Beni uykumdan çağırdı ve sen yıldızların aydınlattığı sulara şekillendin. Pajati ona ofladı. *Hâlâ vaktin var, ama gittikçe kısalıyor. Yıldız gökyüzündeyken, ışığı etini, kemiklerini onarabilir. Ondan yeterince kalıntı taşıyorsun.*

... ama şu anda sahip olduğun her şeyi kullanmalısın, ölen kadına verdiğim her şeyi. Daha fazlasını veremem, dünyalı çocuk. Şimdi bizim zamanımız değil.

Nefesi daha yavaş geliyordu. Kalbi ezilmiş bir pervaneydi, zar zor çırpınıyordu.

İyi rüyalar, çünkü sadece bir kez seçim yapabilirsin.

Antuma'ya dönerse iç savaş çıkacaktı. Seiiki o kan dökülmesinden sağ çıkamazdı.

Deniz etrafını yıkıyor, saçlarını havalandırıyordu. İpyeda Dağı'nı, annesinin duvarındaki tabloyu - Çok İncili Saray'ı ve içine sıkışmış tüm mutlu insanları hayal etti. Ve sonra Nikeya'yı hayal etti.

Nikeya'yı.

Gözlerini kapattığında, gizli dereyi bir kez daha gördü ve solmakta olan uzaktaki yüzü olmayan figürü.

Keşke kim olduğunu bilseydim. Kelimeleri dünyanın küllerine gönderdi. Elveda, kız kardeşim, aynam. Arkadaşım.

Kaybolması daha iyiydi. Sonunda bir yol gördü. İçindeki ışığa uzandı ve karanlık onu bir adak gibi kabul etti.

100

Batı

Ambarın derinliklerinde her şey sessizdi. Wulf içeride Sabran'la birlikte bekledi ve onun kalçalarına yaslanıp uyuklamasını izledi. Anne karnında olması gerektiği gibi bacaklarını yukarıya doğru kıvrarak uyuyordu.

Bahar gelmişti ama sahte tepenin içinde kış hüküm sürüyordu. Sabran'ı örtmek için pelerinini çekmişti. Saatlerdir ondan başka bir şey düşünmemişti. Ne elinden gelen ışığı ne de kuyruklu yıldızı. Sadece hiç beklemediği o çocuğu.

Gün ışığı bir duman deliğinden el arabasının içine süzülüyordu. Wulf o soluk parıltıyla yeni doğan kızının görüntüsünü içine çekti, böylece her burnunu çekişini, her özelliğini hatırlayacaktı. Başparmağını kızın yanaklarında, saç tellerinde, kulaklarında gezdirdi. En güzeli de narin siyah kirpikleri, en ince fırça darbeleriydi.

Sabran küçük bir ayı gibi uyuyordu, dudakları ayıktı, karnından nefes alıyordu. "Evet," diye mırıldandı Wulf, onu hafifçe okşayarak. 'Yorucu bir iş olmalı. Dünyanın sonunda doğmak.

İlk kez konuşuyordu ve sesi kızın kıpırdanmasına neden oldu. Ayaklarını adamın ortasına doğru uzattı.

"Merhaba," dedi adam.

Sabran küçük bir ses çıkardı. Kızın yapraklar gibi yeşil gözlerine baktı.

"Nereden geldin?" diye sordu ona. "Hepiniz kime benziyorsunuz? Kadın kaşlarını kırıştırdı.

'İyi olacaksın, biliyorsun. Ben de öz babam tarafından büyütülmedim. Uzun zaman önce öldü. Oldukça iyi yetiştim. Wulf pelerininin bir kıvrımını kadının çenesinin altına sıkıştırdı. 'Şimdi, Yscalin Prensi seni sever mi bilmiyorum ama telaşlanma, küçüğüm. Diğerleri sevecek.

Glorian doğum yapmak ve askerlere ilham vermek arasında onu beslemeyi başarmış olmalıydı. Karnı sıcak ve ışıdı. Minik nefeslerini duyabilmek için daha yakına eğildi.

'Sanırım sana kendimle ilgili bir şeyler anlatsam iyi olacak. Hazır vaktimiz varken,' diye mırıldandı. 'Güneyde güzel bir vadide, iyi kalpli bir savaşçının ve kuşların güvendiğı bir adamın çocuğı olarak doğdum - kuşlar onu sadece arıların gördüğü kıyametine çağırıyordu. Kumların ve denizin üzerinden çalındım, bir kurdun beni bir cadıdan alıp kendi çocuğı gibi seven bir adama götürdüğü bir ormanın derinliklerine. Geçmişimden, gökyüzünün ışıkla dalgalandığı sonsuz karlara kaçtım. Yanan beyaz bir geminin üzerinde durdum ama yanmadım çünkü kanımda bir sır vardı.

'İkimizin içinde özel bir şey var, sen ve ben,' dedi ona. 'Sabran Melim Berethnet, sen bir yalan üzerine krallık kuran bir adamın soyundan geliyorsun. Dünyaya bir canavarı yok ettiğini söyledi ama gerçekte bunu yapan büyük bir prensesti. Adı Cleolind'di. Gerçeğı korumak için bir ev inşa etti - şan şöret için değil, Sabran, ama gerçek önemli olduğu için. Sen, içinde bu gerçeğı taşıyan ilk Berethnet kraliçesi olacaksın.

Sadece bir kor. Ondan daha az. Daha çok bir mum sanırım, asla hissedemeyeceğın ya da göremeyeceğın bir ışıık. Onu söyleyen sen olmayabilirsin - ama o senin içinde yaşayacak, tüm günlerin boyunca ve seni çok sıcak tutacak. Bir parmak ucunu göğüs kemiğinin üzerine koydu. "Tam buraya.

Kadın ona doğru baktı. Wulf ona gülümsedi, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu.

"Sen bir sırsın, tıpkı annem gibi. Kız kardeşlerimiz gibi. Benim gibi. Onun yumuşak başını öptü. "Ve ben seni seviyorum.

Sabran her şeyden habersiz bir fare gibi gıcırdayarak esnedi. Wulf gözyaşlarının ani gücüyle sarsıldı. Onu kalbine bastırdı ve kendi küçük ve gizli odasında, sevgisinin onu nasıl sardığını hatırlamasını diledi. Sesinin burada, bu garip rahimde nasıl yankılandığını.

Ve dua etti, Aziz'e değil, Anne'ye. Arıların rüyalarına girmemesi için dua etti - bunun yerine sırlarını onlara fısıldasın, onlara onun anısını anlatsın diye. Günlerinin kahkaha ve şarkılarla çınlaması için dua etti.

Zafer ıığlıkları atan toynakların ahıra doğru geldiğini duyana kadar o şekilde kaldı.

Cenning Moor'da sevinç ıığlıkları yükseliyordu. Inys'in dört bir yanında insanlar ateşten korkmadan güneşin altında durmak için saklandıkları yerlerden çıkıyorlardı.

Sadece Inys Kraliçesi hâlâ ağlıyordu. Yıllar sonra ilk kez mağarasında tek başına kalmıştı. İçinde gümüş bir iplik çözüldü ve onunla birlikte rüyasındaki ses de kayboldu.

Sonsöz

Tunuva

Lasian Havzası uyanmaya başlamıştı. Kuşlar uzun bir süre sessiz kalmış, dünyadaki değişimi hissetmişlerdi.

Şimdi bal kılavuzları yeniden ötmeye başlamıştı. Tunuva Melim birini takip etti.

Açıklığı son ziyaretinden bu yana uzun yıllar geçmişti. Adamlar Meren'i oraya, sevdiği yere, o meşum günde bal kılavuzlarının onu götürdüğü yere gömmeye karar vermişlerdi. Tunuva cesedin yüzüne bakamamıştı - bir kez bakmak yeterliydi - ama Esbar ona daha sonra kuşların Meren'in yasını tutmaya geldiklerini ve mezarının başında tatlı bir ağıt yaktıklarını söylemişti.

Lasian Havzası'nın ötesinde her şey sessizdi. Gece uluyan wyrmler yoktu. Çılgınlık yoktu.

Oraya ulaştığında, hafızası bir savaş balyozu gücüyle vurdu. Tatlılığın üzerindeki kan kokusu. İçindeki korkunun tadı. Kendi çılgınlıkları. Arıların uğuldadığı ağaç oradaydı, baltayla kırılarak açılmıştı, balı hâlâ kabuğunda parlıyordu. *Bal asla çürümez*, demişti Meren ona. *Bin yıl bekleyip yine de yiyebilirmişsin*.

Adamlar güneş çiçeği ekmişlerdi. Meren her yaz açan ve gülümsemesi kadar parlak olan bu çiçekleri çok severdi. Tunuva diz çöktü ve avucunu Meren'in yüzünün olduğu yere koydu.

"Meren onu korumaya çalıştı.

Bedeninin durgunluğu ilkel bir his veriyordu. Eskisinden çok daha güçlü, doğaüstü bir büyü hissetti.

Canthe, "Seni rahatlatacaksa çabucak yaptım," dedi. "Wulf arılara bakıyordu - Meren ona arılardan korkmamasını öğretmeye çalışıyordu. Cesedi hiç görmedi.

Tunuva olduğu yerde kaldı. Her nasılsa, bu duruma hiç şaşırmamıştı. Canthe hayatta kalmıştı.

"Bana nedenini hiç söylemedin," dedi. "Meren'i neden öldürdüğünü. Çocuğumu neden benden aldın?"

'Dünya bozuldu, Tunuva. Bunu artık hepiniz gördünüz,' dedi Canthe. 'Uzun zaman önce, iki büyüün dengesi bozuldu - bir zamanlar dünyamızı uyum içinde tutan denge. Tüm bu acı ve ölümler feci bir sonuçtu.

Açıklığa doğru adım attı. Tunuva henüz bakamıyordu ama bedeni her adımın farkındaydı.

"Bir keresinde bir adama ağacımı benim kadar sevmeyi öğretmeye çalışmıştım. Ben denedim ama o yüz çevirdi. O da bana sırtını döndü,' dedi Canthe. 'Kızımdan yoksun kalınca, büyücü kanına sahip, beşikten itibaren öğretebileceğim bir çocuk özlemi duydum - dünyayı iyileştirmeme yardım edecek bir varis. Bana bir şey olması ihtimaline karşı orman için bir koruyucu. Tarikata gittim.

"Nereden biliyordun?

Kurulduğunda hayattaydım. Wulf'u gördüğümde anladım. Ne de olsa bir kız kardeşin kendi bedenine fazla yaklaşmaması gerekir,' dedi. "Bir oğlanın özlenmeyeceğini düşünmüştüm.

Özleniyordu. Her gün. Her an,' dedi Tunuva sessizce. "Ama artık bunu biliyorsun.

"Biliyorum.

Tunuva yerde kaldı. Nefesi, çatlamak üzere olan bir yumurtanın içine hapsolmuş bir şey gibi göğüs kemiğinde toplanmıştı.

"Söyle bana," dedi, "Wulf'u çalmak için onca zahmete girdikten sonra, neden Inysh baronunun onu almasına izin verdin?

'Düşmanlarım beni buldu. Onu öldüreceklerini biliyordum ve o zamana kadar onu gerçekten güvende tutamayacak kadar güçsüzdüm. Onu koruyabilecek birine verdim ama her zaman bir gün onun için geri dönmeyi umdum.

"O zaman neden dönmedin?

Çünkü onun mutlu olduğunu gördüm.

"Daha önce olduğu gibi benimle de mutlu olabilirdi. Sonunda Tunuva ayağa kalktı, hareketleri yavaştı ve bir zamanlar arkadaşım dediği kadınla yüzleşti. "Neden buradasın?

Canthe'nin üzerinde sadece omzundan düğümlenmiş bir file vardı. Islak saçları beline kadar iniyordu.

"Nedenini biliyorsun," dedi.

"Tarikata bir daha asla giremeyeceksin.

'Uzun Saçlı Yıldız, sırlarını bilenlere pek çok armağan verir. Artık sterrenim yenilendi, dilediğim şekle girebilirim. Orada olup olmadığımı asla bilemeyeceksin.

Hidat'ı kandırmak için Saghul oldun. Şeklini değiştirdin ve onun bedeninde yürüdün.

Hayır. Bu benim sahip olduğumdan daha fazlasını gerektirirdi. Ben sadece bir büyü yaptım. Hidat bana baktığında Saghul Yedanya'yı gördü ve duydu. Bir yanılsama, bir değişim değil - ama evet, hepsi bendim. Bunun Siyu'yu uzaklaştıracağını biliyordum. Bunun sana ve Esbar'a ne yapacağını biliyordum.

"Yani sadece oğlumu almakla kalmadın, beni bu dünyada en çok sevdiğim iki insandan neredeyse uzaklaştırdın.

"Beni affetmeni beklemiyorum, Tunuva. Bunun çok fazla şey istemek olduğunu zaten biliyorum.

Her şey çok durgundu, hava bal kadar yoğundu.

"Buraya meyve için mi geldin," dedi Tunuva, her kelimesi taze bir acıydı, "yoksa mücevher için mi?

"İkincisi için. Canthe bakışlarını güneybatıya çevirdi. "Burada olduğunu biliyorum. "Anahtar artık burada değil. Onu çok uzaklara gönderdim.

"Tunuva, uzun zamandır yaşıyorum ama o iğrenç şey söz konusu olduğunda sabrım sınırsız değil.

"Nedir seni bu kadar korkutan?

'Bu bilgi senin yükün değil. Bunu düzeltmek benim görevim, ne kadar alçalmak zorunda kalırsam kalayım. Canthe bir adım daha attı, çıplak ayakları toprakta sessizdi. "Bana anahtarın nerede olduğunu söyle. Seni yapabilirim.

'Yapamazsın, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Ve senden korkmuyorum, Canthe.

"Neden?

'Ben uyurken anahtarı çalabilirdin. Bunun için beni öldürebilirdin,' dedi Tunuva. Ama sen benim güvenimi kazanmak istedin.

Güvenine ihtiyacım vardı. Sterrenim o olmadan zihnini sıkı sıkıya tutamayacak kadar zayıftı.

"Tek sebep bu değil. İki yıl boyunca kaldın, çünkü bu aileye ait olmak istiyordun. Dikkatli davrandın. Riske rağmen beni Wulfla yeniden bir araya getirdin. Tunuva onun bakışlarını tuttu. "Bir çocuğunu kaybettiğini söylüyorsun.

"Bu doğrudu.

"Neden benimkini bulmama yardım ettin? Bir bal kılavuzu şarkı söyledi.

"Bence bunu yaptın," dedi Tunuva, "çünkü beni seviyorsun. Canthe bakışlarını indirdi.

"Mezar bekçisinin, çocuğunu aldığım kadın olduğunu fark ettiğimde, sana tekrar acı çektirmeye dayanabileceğimden emin değildim. Sonuçta ben de bir anneyim, her ne kadar kızım çoktan ölmüş olsa da,' dedi. 'Sonra sen bana karşı nazik ve kibar davrandın ve her şey daha da kötü oldu. Senin bilemeyeceğin kadar çok pişmanlığım var, Tunuva Melim, ama bu en büyüğü - senin çocuğunu aldığım için.

Bu bana ailenizde bir yere mal oldu. Kefaret olarak sana hayatımı sunardım ama beni öldüremezsin. Korkarım hiçbir şey öldüremez.

"Yalnız yürüdüğünü bilmek yeterli.

Canthe gözlerini kapattı. Tunuva onun kolundan başparmağı kadar uzun bir cam şişe çıkarmasını izledi.

"Kendini güçsüz hissettiğinde bir damla al," dedi Canthe, şişeyi uzatarak. "Taşın sihrini çok çabuk tüketmesini engelleyecektir.

"Bunu senden neden kabul edeyim ki?

"Taş her zaman aç olacak, Tuva. Ateşi uzun süre tutamayacaksın. Bu gerginlik seni öldürebilir bile," dedi Canthe. "Lütfen. Ailenin sana daha uzun süre güçlü bir şekilde ihtiyacı var.

Sert bir sessizlikten sonra Tunuva şişeyi aldı, parmaklarının birbirine değmemesine dikkat ederek.

"Eğer beni gerçekten seviyorsan," dedi Canthe, sesi boğazında düğümlenerek, "öldüğümde emin olana kadar buraya dönme - ne kılıkta olursa olsun. Yakınımda olduğunu bilmek beni çok incitecek. Ne zaman bal tadı alsam ya da arı sesi duysam ihanetini hatırlayacağım. Bu mezarın üzerindeki çiçekleri gördüğümde hatırlayacağım.

Canthe ona baktı. Gözlerinin derinliksiz kuyular olduğu yerde, bir umutsuzluk titreşimi vardı.

Sonra tüm duygular kayboldu, bir eskizden üflenmiş toz gibi.

"İstediğin gibi dünyayı tek başıma dolaşacağım," dedi, sesi alçaktı. "Kendimi yalanlara saracağım, böylece kimse merhamet ya da yardım teklif etmeyecek. Inysca'nın Cadısı olacağım. Kendimi şu anda beni gördüğün kadar canavarlaştıracacağım. Seni kaybettiğim için kendi cezamı kendim vereceğim.

Tunuva onun bakışlarına sıkılmış bir çeneyle karşılık verdi, kendi gözlerinde akmayan yaşlar birikiyordu.

"Bir gün anahtarı bulacağım. Azalan taşı alacağım ve şarkısı susana kadar onu yakınımda tutacağım," dedi Canthe, uyku gibi yumuşak bir sesle. "O zaman bileceğim. Öldüğünü bileceğim.

Ormanın içinde eridi, geldiği yöne doğru gitti. Lasian Havzası'ndan bir karga kanat çırparak uzaklaştı.

Dedalugun'un katledildiği saat, canavarları gözlerindeki ateşi kaybetmişti. Sakallı yıldız ışık huzmeleri saçarken, hepsi şehirden geri çekilmiş ve insanları ölümlerinin yasını tutmaya terk etmişti.

Güney boyunca, Dehşet Dağı'nın lekesini taşıyan her yaratık zayıflamaya başlamıştı. İlk olarak, wyrmiler artık ateş üfleyemiyordu. Çok geçmeden

Kanatlar artık onları tutmuyordu. Üç gün içinde hepsi uyumak ya da yok olmak için sürünerek uzaklaştı. Dünya onların ardından harap olmuştu ama onlar gitmişti. Kuyruklu yıldız bir hafta boyunca oyalandı - Esbar ve Tunuva rotasını belirlemişti - gökyüzünün uzak derinliklerinde kaybolmadan önce.

Kediko, Tarikat'ta geçirdiği şüphe dolu yıllara rağmen kurnaz bir adamdı. Hareket eden gölü ve ateşleri saptıran görünmeyen gücü açıklamak için kuyruklu yıldızı kullanmış, bunun Abaso'yu wyrmelerin ateşini söndürmeye ikna etmek için gecenin ilahlarından gelen muhteşem bir hediye olduğunu iddia etmişti. Hayatta kalanların onun hikâyesine inanıp inanmadığı konusunda Tunuva'nın hiçbir fikri yoktu.

Ninuru'yu Manastır'a geri götürdü. Imsurin bulaşıkhanede çalışıyor, ekmek yapıyordu. Hidat Savaş Salonu'nda kızlara ders veriyordu. Lukiri ilk kez onlarla birlikte oturdu - genç olmasına rağmen izleyebiliyor ve merak edebiliyordu.

Nzene'den döndükten sonra Canthe'nin gitmiş olduğunu görmüşlerdi. Taşın altındaki zeminde kan lekeleri vardı ama ondan hiçbir iz yoktu. Kimse onun gittiğini görmemişti.

Tunuva nefes aldığı sürece de kimse onu bir daha göremeyecekti.

Duman artık güneşi köreltmiyordu. Aylar sonra ilk kez onu terletecek kadar sıcaktı. Uzun bir süre açlık olacaktı ama yeni mahsuller yakında olgunlaşmak için yeterli sıcaklığa ve ışığa kavuşacaktı.

Esbar'ı portakal ağacının yanında, güneş ışınlarının tadını çıkarırken buldu. Tunuva onun yanında yatıyordu ve Esbar onu elinden tutup parmaklarını birbirine geçirdi.

"Canthe'yi gördüm.

"Sonunda yüzünü göstereceğini biliyorduk. Esbar onun gözlerini açtı. "Taş için geldi. Tunuva başını salladı. "Ona asla ulaşamayacak. Onu neden bu kadar çok istiyor?

"Bilmiyorum ama sanırım bundan korkuyor.

İchneumonları Minara'da yuvarlanıyordu. Barsega yavrulamıştı. Yavruları onun etrafında ciyaklıyor ve savaş dansı alıştırması yapıyordu. Siyu döndüğünde -ki dönecekti- Lalhar'ı yetiştirdiği gibi yetiştirmesi için ona bir yavru daha verilecekti. Ormanda yüzlerce kuş cıvıldıyordu. Tunuva nefeslerini yavaşlattı ve evinin seslerinin içine işlemesine izin verdi.

Yukarıda, portakallar her zamankinden daha sönük bir şekilde titriyordu. Kuyruklu yıldız hem yüzeydeki hem de yeraltındaki tüm ateşi söndürmüş gibiydi. Tunuva son yediğinde meyvede çok daha az büyü vardı. Şimdi çıkardığı her alev fitilini çok kısa bırakıyordu.

Ancak Esbar'ın bir alevi çok daha uzun süre tutabildiğini fark etmişti. Diğer herkes de öyle.

Senin için bu bağı sadece ölüm koparabilir. Şişe yanı başında soğuktu. Senin büyüyle beslenecek.

Uzun bir süre sonra Esbar kalçasının üzerine döndü ve Tunuva'nın gözlerinin içine baktı. Güneş ışığı saçlarında parıldadığında, Tunuva onun Nzene'de gökyüzünü yakmaya yetecek kadar ateş saçan saf gücünü ve ihtişamını hatırladı. Şimdi tamamen yumuşaktı, bakışları şefkatliydi.

"Tuva," dedi, "sana bunu sorup sormamayı uzun uzun düşündüm, ama seninle benim hiçbir zaman sırrımız olmadı. Onun elini tutmaya devam etti. "Canthe mezarda doğruyu mu söylüyordu?

Tunuva hafızasının oraya kaymasına izin verdi. Aklının bir köşesine kilitlediği o gece.

"O beni öptü. Ben de onu öptüm," diye mırıldandı. Gözlerine baktım ve ölümden daha kötü bir şey gördüm. O kadar uzun süre, o kadar çok şey hissetmişti ki, tüm bu duygular, en parlak boyaların bile griye karışabildiği gibi, tek tek tellerini kaybetmişti.

"Ve beni kucakladığında, yalnızlığının ölü grisi benim içime de yayıldı. Hayatımın geri kalanında onu öpmüş olsaydım, içinde tuttuğu o karmaşadan, o kütleden asla kurtulamazdım. O an kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, bu kadar yalnızlık görmemişim.

Esbar sessizdi, dinliyordu.

"Canthe'yle aranızda kin olmasın istedim. Bu yüzden sakladım," dedi Tunuva, 'ama benim için sadece sen vardın. Yüzünü Esbar'a döndü. "Beni affedebilir misin?

"Ben sormadan önce seni affettim. Esbar onun yanağına dokundu. "Sen Canthe gibi insanlar için bir güneşsin. Gördüğün her şeyi ısıtmak senin doğanda var ve güneş parladığı için af dilemez.

Tunuva onun avucuna bir öpücük kondurdu ve aylardır taşıdığı yükten kurtuldu.

'Artık gerçeği biliyoruz. Canthe bizi bir daha asla kandıramaz,' dedi Esbar kararlılıkla. 'Kız kardeşlerimiz için arşivlere bir uyarı bıraktım, yabancılara karşı dikkatli olmalarını söyledim.

"Inysh meselesi ne olacak? Tunuva sordu. "Bu konuda da arşivlere bir yazı bırakacak mısın?

"Evet. Bakışları mesafeli bir hal aldı. "Oraya Inys Kraliçesi'nin koruyucusunun her zaman bir büyücü olması gerektiğini belirten bir tablet bırakacağım; Portakal Ağacı Başrahibesi olarak benim hükmüm budur - ama gelecekteki kız kardeşlerimizin nedenlerimi uygun gördükleri gibi yorumlamalarına izin vereceğim.

"Teşekkür ederim," dedi Tunuva.

"Bunu senin yaşayacak bir parçanı korumak için yapıyorum," dedi Esbar ona, "ama aynı zamanda Inys'teki bir mevki bizim için her zaman değerli olacağı için. Aldatan'ın topraklarını görebiliyoruz.

'Katılıyorum. Kız kardeşlerimiz onun Anne'ye ne yaptığını bilsinler, böylece her zaman gerçeği koruyabilirler.

Kızıl Kızların savaşmak için aleve ihtiyacı yoktu. Her kız kardeş yaşayan bir kılıçtı. Şimdi Wyrmleri avlayacaklardı, neredeyse bir yıl boyunca insanları zorladıkları aynı yerlere. Bir daha asla ayağa kalkmamalarını sağlamak için onları en derin mağaralara, en yüksek tünellere ve en uzak çöllere kadar takip edeceklerdi.

Bir ichneumon yavrusu onlara doğru burnunu çekti. Esbar omzuyla Tunuva'yı dürttü.

"Anne'ye git," dedi. "Sesini özlemiş olmalı. Eski gülümsemesiyle Tunuva'yı çenesinden tutup bir öpücük için kendine çekti. "Ve sonra yatağıma gel aşkım ve şafağa kadar beni ısıt.

Yerdeki kan temizlenmiş ve tabut yeni bir kapakla kapatılmıştı. Üzerine, mezar odasını gözetleyen bir heykel yerleştirilmişti. Kediko bunu Tarikata hediye olarak kendisi göndermişti - Cleolind'in sarayındaki bir oymaya dayanan ayakta duran bir heykeli.

Tunuva kabul etmek zorundaydı ki, oldukça yakın bir benzerlikti. Yine de Yüksek Hükümdar'ın, Esbar'ın tekliflerine ısınması için birkaç yıl daha - muhtemelen hayatının sonuna kadar- çalışması gerekecekti.

Tunuva küçük bir alev yaktı. Bunu odadaki yüz yirmi lambanın hepsini yakmak için kullandı. Lasia'da henüz bir adı olmayan katliamda ölenlerin yasını tutmaya yetecek kadar mum yoktu.

Cleolind'in mezarı önünde diz çöktü ve birçok kez yaptığı gibi şarkı söyledi. Sevgi ve ibadetle şarkı söyledi. Kederi, korkuyu ve kaybı söyledi. Sanki Anne her kelimeyi duyabilirmiş gibi şarkı söyledi - ve belki de taşın yatağında duyabilirdi. Belki de uykusunda gülümserdi.

Daha fazla şarkı söyleyemediğinde, Tunuva Melim ayağa kalktı ve tabutun üzerine bir öpücük kondurdu.

"Anne, biz senin kızlarınız," dedi usulca. "Hatırlıyoruz. Biz kalıyoruz."

Wulf

Langarth'ın pencerelerinin ötesinde bir horoz öttü. Pek çok Inysh binasının aksine, malikâne yıkıma dayanmıştı. Veba duvarlarını hiç aşmamıştı; hiçbir alev sazları tutmamıştı.

Langarth, haithwood'un gölgesinde yüzyıllar boyunca ayakta kalacaktı.

Wulf, güneş ışığını içeri almak için panjurların açık olduğu eski odasında yatıyordu. Kadim meşelerden süzülen kuş seslerini ve yaprakların uçuşmasını dinledi.

Ormancılara göre, haithwood'un çoğuna dokunulmamıştı, sanki wyvernler bile derinliklerine ışık tutmaya cesaret edememişti. Tıpkı ev gibi ağaçlar da Inys'te yeni bir çağın doğuşunu izlemek için hayatta kalmıştı.

Thrit, Wulf'un yanında uyuyordu; bir kolu belinde, başı göğsündeydi.

Wulf bir elini kaldırıp onun karmakarışık saçlarını okşadı.

Cenning Moor'un ardından bile karar vermesi uzun zaman almıştı. Kaybettikleri ve katlandıkları onca şeyden sonra, son lith'i Thrit'le olan dostluğunu riske atmaktan korkmuştu.

Üç yıl önce kendi kendine kalbini iğneyle bağlayacağına söz vermişti ve öyle de yaptı. O sıkı dikişleri sökmek zor bir işti ama Thrit sabırlıydı. Tüm bahar boyunca ve yaz boyunca bu konudan bir kez bile bahsetmemişti.

Ruhani Dükler Wulf'u el arabasında bulup kızını gözetimleri altına aldıktan sonra, o ve Thrit doğruca Calebourn'a, onları Hróth'a götürecek ilk gemiyi beklemeye gitmişlerdi. Einlek Ironside bir savaştan daha sağ çıkmıştı ve onları diledikleri kadar hizmet etmeleri için kollarını açarak karşılamıştı.

Einlek acımasız seçimler yapmıştı. Ne kadar kurnaz olsa da, çok az kişinin sahip olduğu bir avantajı fark etmişti: wyvernler ve hizmetkârları vebalıları görmüyor gibiydi. Büyük bir insan grubunu finalde toplamak

sahnede, kan alev almadan önce, onlara Halgalant'a görkemli bir tırmanış için bir şans sunmuştu. Onlar da ellerinden gelebilecek her türlü alet ve silahla donanmış bir küçük wyvern sürüsünün üzerine yürümüş ve onları gafıl avlamışlardı. Vebaya yakalanan diğerlerinin çoğu Hólrhorn'dan atlamayı tercih etmiş, cesetleri sahilde çürümeye terk edilmişti.

Wulf o yeri düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Márevarr'ın siyah kumları üzerindeki iskeletler.

O ve Thrit haftalar boyunca Einlek'le birlikte ölülerin toplanıp yakılmasına ve evlerin yeniden inşa edilmesine yardım etmek için at sürmüşlerdi. Wulf bu süreyi bir ev sahibinden çok bir marangoz olarak geçirmişti. Bu arada Einlek, Hróth'un bir sonraki hasada kadar hayatta kalmasına yardımcı olacak politikaları yönetmişti.

Wulf, Sabran'ın da bunların bir parçası olacağını iliklerine kadar biliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Tek bir itiraz bile onun piçliğine ihanet olurdu. Tek yapabileceği Glorian'a kızlarını koruması için güvenmekti.

Thrit her zaman kaya gibi uyurdu. Bugün de bir istisna değildi. Onu uyandırmamaya özen gösteren Wulf kalktı ve giyindi.

Yüksek Yaz Bayramı'na kadar seçimini yapmıştı. Kendisinin sevilmesine izin vermek ve karşılığında sevmek istiyordu.

Konuyu en iyi nasıl yeniden canlandırabileceğini günlerce düşünmüştü. Thrit romantik jestlere düşkündü. Sonunda Wulf onu Averóth'a götürmeye karar vermişti; Fellsgerd'deki en uzun nehrin göz kamaştırıcı manzarasını gören bir kayalığa, ilk tanıştıkları yere. Açık bir günde, çok güzeldi.

Doğal olarak, onlar tırmanırken gökyüzü açılmış, yağmur zemini gevşetmişti. Doğal olarak Wulf kış üstü çeneye düşmüş ve Thrit'i gülmekten ağlatmıştı. Cenning Moor'dan beri ikisi de ilk kez gerçekten gülmüştü. Ancak tepeye vardıklarında - çamur içinde, hâlâ kıkırdayarak- Wulf nihayet onu öpebilmişti. Çok zarif olmayabilirdi ama Thrit çok sevinmişti ve bu kuyruk sokumundaki acıya değmişti.

Şimdi kemerini bağladı ve yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerek bahçeye doğru yürüdü. Güneş neredeyse eski haline dönmüştü ama hasadın toparlanması yıllar alabilirdi. Ölümler hâlâ sayılıyordu ama Inys halkının en az yarısını kaybetmişti ve daha fazlası da vebanın kurbanı olmaya devam ediyordu. Tarlalarda çalışacak yeterli sayıda işçi bulmak kolay olmayacaktı.

Wulf gül bahçesine gitmeden önce fıçıdan aldığı suyla yüzünü yıkadı. Riksard Mentendon'a dönmüştü ve sadık bahçıvanları Cenning Moor'da ölmüş, çiçekleri bakımsız bırakmıştı. Wulf eline bir makas alarak solmuş başları kesmeye başladı.

Ailesi çoktan başkente doğru yola çıkmıştı, bu yüzden Cadow Hall'u ziyaret etmek için durabilirlerdi. Yarın, o ve Thrit onları Ascalun'a kadar takip edeceklerdi.

"Bizden bazı dersler almışsın.

Ses tanıdıktı. Wulf döndüğünde saçları yüzünün etrafında kıvrılmış genç bir kadın gördü. Langarth'ta beklediği son kişi olan Siyu uq-Nāra'yı tanınması bir anını aldı.

"Siyu," diye nefes aldı.

Siyu güldü ve kollarına koştu. Wulf şaşkınlıkla başını sallayarak ona sarıldı.

"Seni uzun süre tekrar göreceğimi sanmıyordum," dedi ona. "Hele ki Inys'te.

"Burayı sevmeye çalışıyorum ama bu kıyafetler çok demode ve kaşındırıyor," diye iç geçirdi Siyu, pelerininin içine sokularak. "Rüzgâr her zaman bu kadar sert ve soğuk mu?

"Daha yarısını bile görmedin," dedi Wulf. "Korkarım Inysh'e göre bu güzel bir sonbahar günü. Kadın dehşet içinde gökyüzüne baktı. "Ne zamandır buradasın?

"Birkaç haftadır. Daha fazla Inysh öğrenmek için geldim. Aileni görmek için geri geleceğini biliyordum, bu yüzden seni bekledim.

"Neden daha fazla Inysh öğrenmek istiyorsun?

Beni Başrahibe gönderdi. Açıklayacağım. Siyu ağaçlara doğru başını salladı. "Gözden uzak bir yere gitmeliyiz. Kızgın şövalyeniz bahçenizde yabancı bir kızla karşılaşmanızı istemez.

Ağzı seğirdi. "Hangisi öfkeli şövalye?

"İnsanların hepsinin evli olması gerektiğini düşünen ya da çok üzgün olan.

'Ah, bu Kardeşlik Şövalyesi olacak. Hepsinin biraz kızgın olduğunu göreceksiniz. Wulf makası astı. "Hadi o zaman. Biraz dolaşalım. Thrit burada ama hâlâ uyuyor.

Siyu atını almaya gitti. Dizginlerinden tutarak Wulf'la birlikte fundalığın sınırı boyunca yürüdü.

"Yaralanmışsın," dedi Wulf, Siyu'nun duruşundaki sertliği fark ederek. "Savaşta mı oldu?

'Evet, Nzene'de. Burası mı - yalnız kaldığınız orman?" diye ekledi. "Çok güzel bir yer.

"Evet. Wulf şöyle bir baktı. "Tunuva nasıl?

"Çok iyi. Tarikat wyrmlerin nerede uyuduklarını bulmaya çalışıyor. Şu anki önemli görevimiz bu - onları avlamak ve geri dönmediklerinden emin olmak,' dedi Siyu. "Tuva sana sevgilerini iletmemi söyledi. Onun kolunu bağladı. "Biliyorsun, öz annelerimiz Dedalugun'u öldürdü.

"Öldürdüler mi?

Siyu başını salladı. "Başka hiç kimse bilmeyecek ama Esbar ve Tuva'ydı. Wulf gülümsedi. "Bana zarar veren Dedalugun'du. İyileşirken savaşmam. Esbar

Beni buraya faydalı olayım diye gönderdi, artık bir inisiyeyim. Budaklı bir meşenin yanında durdu. "Ama yardımına ihtiyacım var.

"Elimden geleni yapacağım.

'Esbar'ın senden iki ricası var. Birincisi bunu saklayacak bir yer bulman. Eyerinden bir şey çıkardı ve onu ört en bezi kaldırdı. Alışılmadık şekilli demir bir kutu. "Kız kardeşlerimden biri dövdü bunu. Sadece bir büyücü tarafından açılabilir ve içinde Tarikat' ta daha fazla kalamayacak bir anahtar var.

"Neden?

"Canthe onu istiyor ve biz de ondan uzak tutmalıyız, Wulf. Wulf kaşlarını çatınca Siyu sessizce, "Canthe'ydi. Seni Meren'den o aldı. Ormandaki cadı oydu.

Wulf ona inanamayarak baktı.

"Canthe," dedi. Kendisinden gelen beyaz ışığı düşündü, kuyruklu yıldızın uyandırmış gibi görüldüğü ışığı. Bir daha asla geri dönmemişti. "Bunu neden yaptığını biliyor musun?

'Hayır ve Tuva onun geri döneceğinden korkuyor. Bizim bilmediğimiz bir büyüsü var. Siyu onun dirseğini kavradı. "Kutuyu çok güvenli bir yere koymalısın. Yerini bana söylemelisin, ben de Esbar'a söyleyeceğim, böylece ona ihtiyacımız olursa, gelecekteki kız kardeşlerimiz onu Lasia'ya geri getirebilirler.

"Ya Canthe benim için gelirse?

"Öğrenmemek daha iyi. Inys'ten ayrılmalısın.

Canthe onunla birlikte gülmüş, onun için çeviri yapmış, onu Tunuva ile yeniden bir araya getirmişti.

Tüm bu süre boyunca, o olmuştu.

Wulf, "Beni bulamayacağı bir yer var mı?" diye sordu.

"Belki de yoktur," diye kabul etti Siyu. "Ama Tarikat sana yardım edecektir. Bir ailede güvenlik vardır.

Wulf bir süre kutu meselesini düşündü, ağırlığını ellerine aldı.

"Kutsal Genç Kızın Mabedi," diye mırıldandı. "Anne'nin sahte mezarı. Anlamalı bir yer - bunu oraya koyabiliriz. Esbar'ın istediği diğer iyilik neydi?

Bu bir bakıma size bir hediye. Artık Berethnet kraliçelerinde Melim kanı var, Başrahibe onların da Güney hükümdarları gibi Tarikat'ın korumasına sahip olmalarına karar verdi. Arkadaş olduğunuza göre, Kraliçe Glorian'dan bana sarayında bir yer vermesini isteyebilir misiniz?

Wulf onun ne demek istediğini anladı. "Sırf kızımı korumak için Aldatan'ın topraklarında mı kalacaksın?

'Her zaman dünyayı görmek istemişimdir. Batı'nın ne yaptığını ve Anne hakkında ne söylediklerini bilmek bize yardımcı olacaktır,' dedi Siyu, gözleri kararlılıkla doluydu. 'Esbar bunu Tuva için, torununu korumak için yaptı ama ben de senin için yapıyorum Wulf. Sabran'a yardım etmeye çalışacağım.

'Teşekkür ederim. Bunun Tarikat'ı sarsmış olması gerektiğini biliyorum. Wulf onun dirseğini kavradı. 'Yakında şövalye ilan edilmek üzere Ascalun'a gidiyorum. Bakalım bir fırsat var mı? Benimle gel.

"Geleceğim," dedi Siyu, "ve yolda bana Kraliçe Glorian hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmalısın.

Kuyruklu yıldızın gelişinden aylar sonra, Ascalun hâlâ eski halinin bir iskeletiydi. Kalenin etrafında soluk molozlar yığılmıştı. Evler yanarak yerle bir olmuş ya da yangınları durdurmak için yıkılmıştı. Kutsal Kız Mabedi'nin çatısının büyük bir kısmı eksikti. Görünürdeki her binada hasar izleri vardı. Bu yıkımı telafi etmek onlarca yıl alacaktı.

Yine de Ufarassus'un zenginliği yardımcı oluyordu, Wulf yolda öyle duymuştu. Glorian'ın evliliği nasıl idare ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Prens Guma'ya karşı üstünlüğü elinde tutuyor olmalıydı.

Ascalun Kalesi ağzına kadar doluydu. Inys Kraliçesi, Virtudom'un dört bir yanından pek çok kişiyi şövalye ilan edilmek üzere çağırıyordu. Taht odası olan geniş beyaz salonda, ilk ödüllendirmeleri izlemek için bir kalabalık toplanmıştı. Wulf içeri girmeden önce ellerini sirke dolu bir kapta yıkadı ve ağzı ile burnu hâlâ kalın bir bezle örtülü olan Kell Bourn'un başını sallamasını sağladı.

Mara ve Roland gibi babaları da içerideydi. Gülümsemelerine karşılık veren Wulf, Thrit ve hemen arkasındaki Siyu ile birlikte sırasını bekledi.

"Eldyng'li Góthur," diye seslendi kâhya ve avcı göğsünü kabartarak ilerledi.

Glorian mermer tahtının önünde duruyordu. Wulf onu Cenning Moor'dan beri ilk kez görüyordu. O zaman kanlı elbisesini giymiş, korkunç bir savaşçı olmuştu. Şimdi ise kırmızı ipek giysiler içindeydi, kolları ve yakası karmaşık işlemelerle süslenmişti. Altın tacının altındaki saçları hâlâ kısaydı ve alnında savaş meydanından kalma bir yara izi vardı.

Üçüncü Glorian, Inys'in kurtarıcısı.

Glorian Shieldheart, kendini Fýredel'e kurban etmişti, ama alevleri ondan önce sönmüştü. Bazıları onun ölme isteğinin göksel saraydan bir kuyruklu yıldız çağırıldığını söylüyordu - kötülüğün hizmetkârlarını bir kez daha kesmek için Aziz tarafından gönderilen Ascalun'un ışığı.

Wulf risk alarak tahtın en yakınındaki insanlara bir göz attı. Prens Guma'dan iz yoktu, bu da ona biraz daha rahat nefes aldırdı. Leydi Florell Glade'i gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kucağında kıpkırmızı bir örtüye sarılmış bir kız bebek vardı. Siyah saç tutamları olan, yanakları olduğundan daha yuvarlak bir kız bebek. İri yeşil gözleriyle sessiz ve meraklı bir şekilde koridora bakarken Florell onun sırtını sıvazladı. Gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Sabran.

Her şövalye töreni, Baş Sancaktar'ın okumalarıyla uzun sürerdi. Wulf, bir ses "Langarth'lı Wulfert Glenn, Einlek King'in ev sahibi" diye seslenene kadar kızını izledi.

Wulf ilgi mırıltıları arasında öne çıktı ve Glorian'ın önünde diz çöktü. Bazıları onun Cenning Moor'dan, kollarında yeni doğmuş prensesle geldiğini duymuş olmalıydı. Glorian okumalar boyunca yüzünü ifadesiz tuttu ama gözleri gülümsedi. Wulf'un yüzünde de küçük bir gülümseme belirdi.

Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. En korktuğu görevi yerine getirdiği için mutlu olup olmadığını sormak istiyordu. Ona bunu asla yapmak zorunda olmadığını, çünkü evinin bir yalan üzerine kurulu olduğunu söylemek istiyordu. Belki de bir gün bir şekilde söyleyecekti.

Çok uzun bir süre özel olarak görüşemeyeceklerdi. Sabran'ı güvende tutmak için yabancı olmak zorundaydılar.

Baş Sancaktar dua kitabını kapattı ve Glorian, "Wulfert Glenn," dedi. Hâlâ on sekiz yaşındaydı ama sanki son karşılaşmalarından bu yana on yıl yaşlanmış gibi otoriter konuşuyordu. 'Çağların Kederi'nde yaptıkların için şövalyeliğe çağrıldın. Prens Sabran'ı Hollow Crag Kuşatması'ndan kurtardın. Bunu yaparken de Inys'i İsimsiz Olan'dan korudun.

Wulf başını eğdi. Glorian Hróthi kılıcını aldı ve düz bir şekilde omzuna koydu.

"Aziz'in adına," dedi Glorian, "sana Sör Wulfert Glenn, Erdemli Şövalye unvanını veriyorum.

Kılıç diğer omzuna dokundu. İki yıl önce, hâlâ kabul görmeyi arzuladığı zamanlarda bu onun için her şey demektir. Şimdi buna sahipti, unvan ona ağır geliyordu.

Hepsi bir yalandı.

Tek söyleyebildiği 'Teşekkür ederim, Majesteleri' oldu.

Baş Sancaktar ona altın mahmuzlarını ve yeşil kumaşla kaplı, üzerinde Şövalyeliğin Erdemlerini temsil eden levhaların yazılı olduğu bir kuşak hediye etti. Wulf başparmağını Lord Robart Eller ile paylaştığı erdem olan cömertlik buğdayının üzerinde gezdirdi.

"Prenses Sabran'ı kurtarmaktaki cesaretiniz için," dedi Glorian, "size elimden gelen her hediye vereceğim Sör Wulfert. Söyle bana, ne istiyorsun?"

Wulf ayağa kalktı, elinde yeni rütbesinin süsleri vardı.

"Majesteleri," dedi dikkatle, "evinize bir hanımefendi almanızı rica ediyorum.

Siyu gülümseyerek öne çıktı. Langarth'ta güzel bir fildişi elbise, bir çift küpe ve güzel bir kolye seçmişlerdi - Mara bunu anlayabilirdi - ve Wulstow'daki bir terzi elbiseyi onun için almıştı. Wulf onun soylu bir hanımefendi olduğunu çok iyi gösterdiğini kabul etmek zorundaydı.

"Bu Siyu uq-Ispad, Ersyr Kraliçesi Daraniya'nın uzaktan kuzeni," dedi Wulf. 'Leydi Siyu bir zamanlar Dwyn'in İnancını takip etti, ancak Çağların Kederi sırasında Ascalun'un ışığını gördü.

'Majesteleri,' dedi Siyu, 'Altı Erdem'i takip edebilmek için size ve kızınız Prenses Sabran'a hizmet etmek benim için bir onurdur.

Siyu'ya onu korumak için asil bir geçmiş vermek, savunması kolay bir yalandı. Glorian bunu Ersyri kraliçesiyle asla teyit etmeyecekti. Olası bir durumda, Apaya uq-Nāra bunu düzeltecekti.

Glorian bir kez daha Wulf'a baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Tek istediğinizin bu olduğundan eminseniz, Sör Wulfert," dedi, "o zaman isteğiniz kabul edildi. Leydi Siyu, eğer bu akşam Kraliçe'nin Kulesi'ne gelerseniz, Yatak Odası'nın Birinci Leydisi bu işle ilgilenecektir.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Wulf, Siyu'yla birlikte ayağa kalkarak. "Cömertliğiniz rakipsiz.

"Elveda o zaman Sör Wulfert Glenn. Glorian şimdi gülümsüyordu, küçük ve zayıf. "Ocağınız için ateş.

"Salonunuz için neşe. Wulf son bir kez gözlerinin içine baktı. "Güle güle, Kraliçe Glorian.

Yangın Kutsal Genç Kız Mabedi'ni yerle bir etmişti. Yıkılan çatısının altındaki zemin paramparça olmuştu. Güneş doğarken, taş ustaları ve cam işçilerinden oluşan bir ordu içeri girmelerini imkânsız hale getirmişti ama gece çöktüğünde sessizliğe gömülmüştü.

Siyu kilidi kısa sürede açmıştı. Artık pantolon, gömlek ve Wulf gibi kapüşonlu bir pelerin giyiyordu. İçeride, tepecikler halinde süpürülmüş moloz ve tozun arasından yürüdüler.

"Neden hiç heykeli yok? Siyu ona sordu. "Başka yerlerde de gördüm - Düzenbaz asla kraliçesiyle birlikte gösterilmiyor.

"Aziz, Hanımefendi'nin tüm resimlerini bizzat yok etti, diyorlar. Inysh tarihinde, Prenses Sabran'ı doğururken ölmüş. Ona bir daha bakamayacak kadar keder içinde kaybolmuştu.

"Yani kendi duygularını korumak için onu sildi mi?" "Kendi mirası.

Siyu dudaklarını birbirine bastırarak bir kaidenin kalıntılarına baktı. "Cleolind Onjenyu Lasia'da uyuyor," dedi. "Bu mezarda kimin kemikleri yatıyor?

"Bunu bilebileceğimizden şüpheliyim.

Tabut süssüz mermerden bir bloktu, belirgin bir kapağı ya da dikişi yoktu. Üzerini örten baldakenin üzerindeki tüm tozlar süpürülmüştü.

Wulf Siyu'ya, "Bunun altındaki bir mahzende olması gerekiyor," dedi. "Onu koyacak bir yer bulabilir misin?

"Evet. Siyu demir kutuyu göğsüne bastırdı. "Sen git Armul. Ben Ascalun Kalesi'ne dönüş yolunu bulacağım.

'Inys'te yardıma ihtiyacın olursa, ailem sana yardım edecektir. Soru sormayacaklar. Sadece Langarth'a git,' diye mırıldandı Wulf. 'Umarım bir gün seni tekrar görürüm. Tarikatta.

"Bize geri dönecek misin?

'Ne zaman bilmiyorum,' dedi. 'Thrit seyahat etmek istiyor, dünya sigarayı bıraktığında - belki Doğu'ya, eğer oraya ulaşabilirsek. Tarikat onu içeri alır mı bilmiyorum. Ama eğer kafalarına koyarlarsa, ben de isterim Siyu. Eve dönmek istiyorum.

"Umarım seni orada görürüm. Siyu onu bir kez daha kucaklamak için kolunu serbest bıraktı. "Güle güle kardeşim. İyi yaşa.

"Anne seni her zaman korusun, kardeşim.

Wulf, eski bir yalanın anıtı olan sahte mezarın kapılarına doğru dönmeden önce onun alnından öptü. Onlara doğru yürürken belindeki ağır kuşağı çözdü ve tozun içine düşmesine izin verdi.

Thrit dışarıda bekliyordu, dünya da öyle.

Glorian

Denize açılma cesaretini toplamak bir yılın büyük bir bölümünü almıştı. O zamana kadar Sabran'dan ayrılmak çok korkunç bir ihtimaldi. Çocuğunu yalnız bırakarak dalgaların arasında kaybolmayı hayal etmişti. Artık gördüğü tek rüya bunlardı - geçmişle bugünü birbirine bağlayan kâbuslar.

Birinden uyandığında yatağında çivi gibi dik duruyordu. Fýredel dişlerini karnına geçirmiş ve bebeğini k o p a r m ı ş , Sabran'ı ve onunla birlikte Inys'i de yutmuştu.

Glorian nerede olduğunu hatırlayarak pencereye baktı. Tekrar kürklerin içine kıvrıldı ve uykunun eşiğine geldi.

Kardeşim.

Tek cevap, karla kaplı dağlardan gelen rüzgârın iniltisiydi. Artık rüyasındaki sesin de Fýredel gibi gittiğini biliyordu.

Ocaktan alevler yükseldi. Uyanıklığa geri dönerek kürkleri itti.

Einlek onu Hróth'a davet etmek için mektup yazdığında, onu reddetmeyi düşünmüştü. Asırların Kederi'nden sonra Inys'in kraliçesine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Artık sütanneleri olmasına ve kendi başını dik tutabilmesine rağmen Sabran'dan ayrılmak istememişti.

Yaz Sonu Bayramı'nda hanımları onu gitmesi için teşvik etmişti. Helisent bunu ilk kez görmüştü - sanki kemikleri sadece demirle değil, taşla da kaplanmış gibi, ayağa kalkması gittikçe zorlaşıyordu. Siyu onu bazı annelerin hamilelikten sonra derin bir keder yaşadıkları konusunda uyarmıştı ama Glorian bunu kabul etmeyi reddetmişti. Bunun için ne zamanı ne de yeri vardı.

Yine de kendi annesi, çocuk sahibi olduktan yıllar sonra bile belli bir karanlık taşıymıştı. Kral Bardholt buna *unmód* adını vermişti, zihin kopup batıyor gibi görüldüğünde. Erdemler Konseyi sonunda Glorian'ın kuzenini ziyaret etmesinin ve her şeyi atlatmasının iyi olacağına karar vermişti.

Gökyüzü ışıkları dans etmeye başladığında Eldyng'e varmıştı. Einlek onu Isborg ve Askdral'a, oradan da nihayet Deniz Kralı'yla tanışması için Vattengard'ın kasvetli kulelerine götürmüştü. Glorian o gün boyunca ölü bir balık gibi yüzmüştü. Einlek ona destek olmak için oradaydı ama Magnaust Vatten'i, çekingen Prenses Idrega'yı gördüğünde düşünceleri çözüldü ve ondan sonrasını pek hatırlamadı.

Şimdi ayağa kalktı ve pencereye gitti. Yatak odasının nefes kesici bir manzarası vardı - sarhoş bir ormanın karla kaplı ağaçları. Kraliyet ziyaretleri sona erdiğinde Einlek onu Nithyan Dağları'ndaki av köşküne götürmüştü, orada her şey sessizdi ve dinlenebiliyordu.

Dışarıda gün ışığı hâlâ azdı, ay şafakla birlikte sönmüştü.

Karın içine adım attığında nefesi donup kalmıştı. Hróth sonbaharın sonlarında her zaman berrak olurdu ama bu kadar derin bir soğuk dağlarda bile alışılmadık bir şeydi. Kuyruklu yıldızın geçişi Ateşin Rahmi'ni bir şekilde söndürmüştü ama onun ardından soğuma devam etmişti.

Glorian soğuğa her zaman iyi dayanmıştı ve sadece vardiyası ve kürklü çizmeleriyle yürüyordu. Bir dişbudak ağacının altında oturan, saçlarında beyaz bir çizgi olan kadını görünce durdu.

Bir süre sonra, "Ólrún Teyze," dedi. "İyi misin?"

"Hissediyorsun yeğenim," dedi Ólrún Hraustr, gözleri kapalı. "Büyük ürperti - Vildavintra.

Glorian biraz daha yaklaştı, temkinliydi. Teyzesi her zaman sorunlu biriydi. "Vildavintra mı?"

Vahşi kış demekti.

"Hayatta kalacağız. Ólrún'un gözleri ve burnu ölen kardeşiyle aynıydı. 'Bardholt'un asla olmadığı gibi, sen ve ben gece tarafından dokunulduk. Einlek Vildavintra'da görecektir.

Ne diyeceğini bilemeyen Glorian karda ilerlemeye devam etti. Teyzesi iki savaş atlatmıştı. Herkes gibi onun da huzura ihtiyacı vardı.

Soba evi kısa bir yürüyüş mesafesinde, köknar ağaçlarının arasına sıkışmıştı. Giysilerini astıktan sonra Glorian kendini içeri kapattı ve sıcak kömürlerin üzerine su dökerek cızırtılarını dinledi. Çam kokusunu içine çekerek bankta uzun süre terledi.

Inys'te üzerine yapışan duyguyu kovmanın tek bir yolu vardı.

Bugün onu kullanabileceği son zamandı.

Sobahanenin yakınında bir şelale kaskatı donmuştu ve havuzundaki buzun içinden bir kapı kesilmişti. Glorian doğum yapmadan önce, soğuğun rahmine zarar vermesinden korktuğu için suya girmesine asla izin verilmezdi.

Şimdi kara suyun önünde duruyordu, karnı hâlâ kalındı, ayaklarının altında buz vardı. Yavaşça nefes aldı ve geçen seferkinden daha hızlı bir şekilde karanlığa doğru kaydı. Üç hafta boyunca dayanmayı öğrenmişti. Önce acı geldi - acı bir ateş - ve sonra tamamen rahatladı. Uykudan sonraki ağır yatak çarşafı gibi, gölgeler zihninden sökülüp atılmış, onu ham, acı ve yeni bırakmıştı. Başını eğdi ve tekrar yüzeye çıktı, tüm vücudu soğuktan alev alev yanıyordu.

Yeşil ışıktan bir iplik gökyüzünü geçti, sonra bir tane daha. Suya geri yaslanan Glorian gözlerini kapadı ve güldü - çünkü uyanıktı, ruhu canlıydı ve bedeni artık tamamen onundu.

Einlek orucunu balkonunda açıyordu. Yiyecek kıttı ama burada, vahşi doğada avlanacak avlar ve nehirlerden tutulacak balıklar vardı. Glorian ona katıldı, saçları damlıyordu.

"Bugün su nasıldı? Einlek ona sordu. "Senin ılık Inysh göllerinden daha mı canlandırıcı?

Glorian başını salladı. 'Burada aylardır ilk kez kendimi iyi hissettim, Einlek. Teşekkür ederim.

'Kendini toparlamak için bir süre durman gerekiyordu. Bunca trajediden sonra ikimizin de ihtiyacı vardı. Einlek ona bir ayı postu uzattı ve kadın postu omuzlarına sardı. "Seni burada görmek güzeldi Glorian. Seni bu kadar erken geri göndermek zorunda kaldığım için üzgünüm.

"Inys'in bana ihtiyacı var. Sabran'ın da öyle.

Ondan bahsedince çenesi gerildi. Glorian elini onun demir koluna koydu. 'Prens Guma bana hiç dokunmadı, Einlek. Asla olmayacak,' dedi. 'Sabran onun değil.'

Gri gözlerini kısmıştı. "Kimin o zaman?

"Onun iyiliği için sana söylemeyeceğim. Ya da onunkini. Gözlerini kaçırdı. "Aziz'i utandırdığımı biliyorum.

Einlek homurdandı. 'Inys'e bir varis verdin ve hepimizi İsimsiz Olan'dan kurtardın. Ben buna Aziz'i utandırmak demezdim. Daha sıcak eli onun parmaklarını örtmek için geldi. "Bana anlattığına sevindim. Bu son yıllar Halgalant'ın bir sınavıydı. Biz gerekeni yaptık.

Adam ona bir fincan sıcak şarap ikram etti, o da içti ve şarabın kendisini ta ortasına kadar ısıtmasına izin verdi.

"Ólrün Teyze bir şeyden bahsetti," dedi uzun bir süre sonra. "Vildavindra.

'Cahiliye döneminden kalma aptalca bir masal. Ruhların buzdan kurtulup dünyayı öldüreceği bir zaman. Geyik etini yuttu. "Ona aldırma. Savaş günleri hala aklını başından alıyor.

"Hava her zamankinden daha soğuk, Einlek.

'Hróth yanıyor, diğer her yer gibi. Karşılaştırıldığında her şey soğuk gelebilir. Einlek ona baktı. "Gitmeden önce sana bir şey sormam gerek Glorian.

"Evet?

Kuzeni bir süre dağların üzerinde doğan güneşe baktı, yüzündeki ifadeyi çözmek zordu.

"Hraustr Hanesi çok genç," dedi. 'Şu anda ailede sadece üç kişiyiz, sen hariç. Kraliçem çok çocuk istiyor ama bu arada benim hiç kardeşim yok.

Einlek, Wyrn'lerin düşüşünden bir ay bile geçmeden evlenmişti. İkinci savaşından sağ çıkmak ölümlülüğünü eve taşımış olmalıydı. Yabancı bir eş yerine, neredeyse Skiri Longstride kadar zengin ve hayranlık duyulan Vakróss'un demir iradeli Şefini seçmişti.

'Asırların Kederi gibi bir trajediden sonra yönetmek için küçük bir aile,' dedi. 'Eğer Hróth barış içinde ve Erdemlilik içinde kalacaksa - ki öyle olması gerektiğini biliyoruz - onu güçlendirmem gerekiyor.

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

'Vattenvarg,' dedi. 'Yscalin'le, Prensес Idrega'yla bir evliliği var ama hâlâ Inys'te neredeyse sahip olduğu yeri istiyor. Küçük oğlunu senin Sabran'ınla nişanlamak istiyor. Glorian onu izledi. 'Haynrick beş yaşında. Sizin durumunuz gibi yatak odasına koşturmaca olmaz. Prensес Sabran hazır olana kadar evlenmeleri gerekmez.

"Einlek, gerçekten Vatten'i tekrar yatıştırmak zorunda mıyız?

'Bu değişmedi. Düğünüm reislerimi memnun etmiş olabilir ama Mentendon'u bir arada tutmak istiyorsak Deniz Kralı'nın gönlünü almalıyız. Tohumu ekmek istedim.'

Mentendon Virtudom'da kalmak zorundaydı, yoksa ailesinin mirası yok olacaktı. Glorian buna izin veremezdi.

Yine de bebeğini düşündü ve elleri fincanının etrafında titredi.

"Sabran daha bir yaşında bile değil," dedi. "Zihnimi bu şekilde hareket ettirmek çok zor, Einlek.

'Her şeye rağmen anlıyorum. Henüz hiçbir şey kesin değil. Einlek onun elini okşadı. "Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver. Sizi geminize kendim götüreceğim.'

Fýredel anne ve babasının kemiklerini ganimet yapmıştı. Glorian bunu biliyordu ama yine de her zaman anne ve babasını Kül Denizi'nde dolaşırken, sonsuz sise hapsolmuş halde hayal ederdi.

Çocukluğundan beri ilk kez bir buz dağının belirişini izledi. Elleri bir kez daha titrediğinde, onları balyanın üzerinde kenetledi.

O Glorian Shieldheart'tı. Ailesinin her zaman ihtiyaç duyduğu ve olmasını istediği kişiydi ve öyle kalmalıydı - Sabran için, Inys için. Hróth demirindeki pası temizlemiş, ağır gölgeleri de onunla birlikte kaldırmıştı. Geri dönmeyeceklerdi.

Dönemezlerdi.

Steadfast Werstuth'a yanaştı. Bir zamanlar Glorian yelken açmayı severdi. Şimdi bir eyere tırmanmadan önce bacaklarının titremesinin durması için limanda bir süre beklemesi gerekiyordu.

Muhafızlarıyla birlikte karın içinden geçerek Drouthwick Kalesi'ne geri döndü. Çağların Kederi sırasında dokunulmadan kalan birkaç kaleden biriydi. Birden fazla kez onları durdurmak zorunda kaldı, vücudu dinlenmek ya da dikkatini toplamak için ona baskı yapıyordu. Bazen vergisini ödediğini unutuyor ve ona Hollow Crag'i hatırlatmaya çalışıyordu.

Bunun geçeceğini biliyordu. Elbette geçecekti.

Gemisi herkesin beklediğinden bir gün önce gelmişti. Kaleye ulaştığında, Sabran'ı görmek için merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Glorian.

Döndü. Prens Guma kapıda duruyordu, her zamanki gibi tertemiz bakımlıydı. "Ekselansları," dedi Glorian, her zamanki çekingenliğiyle. "Glowan'da olacağınızı sanıyordum.

"Hayır, iki haftadır buradayım," dedi. 'Büyükannen ve hanımlar Prenses Sabran'ı daha yeni yerleştirdiler. Uyumasına izin vermek en iyisi olabilir. Akşam yemeği için bana katılır mısın?

Prenses isteksizce başını salladı. Sabran huysuz bir çocuktü ve doğduğu günden beri rahat uyuyamamıştı.

Dearn Odası'nda akşam yemeği servis edildi. "Umarım Kuzey'e yaptığınız ziyaretten keyif almışsınızdır," dedi yoldaşı.

"Evet, teşekkür ederim.

Prens Guma yemeğine dokunmadı. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, yüzükleri parlıyordu.

"Parr Kalesi'nde bazı mektupların bulunduğunu öğrendim. Glorian yemeyi bıraktı.

'Evet,' dedi.

Görünüşe göre yüzleşmeleri şimdi olacaktı.

Glorian sesini onunki kadar alçak tutarak, "Herhangi bir aptal bile Yscalin'in evliliğimize Inys'ten çok daha fazlasını getirdiğini görebilir," dedi. 'İlk başta, Virtudom'un başı olduğum için bu evliliği kabul ettiğini düşünmüştüm. Benim yanımda yer almak sana her zaman arzuladığın gücü ve konumu getirecekti, ikizin tarafından tahttan mahrum bırakılmıştın - ama Lord Robart Eller putperest ayinler yapmaktan tutuklandığında, mektupların onun çalışma odasında bulundu. İkinizin beni alıç inancınıza çekmek için komplo kurduğunuzu öğrendim.

"Sadece alıç değil," dedi Prens Guma. "Yscalin'de, hatırlayanlarımız daha çok porsuk ağacına tapar. Fincanına uzandı. "Bu mektupları ne zaman keşfettiniz?

"Erken Bahar Bayramı'nda.

"Ben gelmeden önce. Kadın cevap vermeyince, "İnançlarımı öğrendiğinizde birlikteliğimizi bitirebilirdiniz, çünkü henüz tamamlanmamıştı. Hâlâ da yapabilirsin. Aziz boşanmayı ya da yeniden evlenmeyi yasaklıyor ama eminim sizin kutsallarınız bu durumda bir istisna yapacaktır. Bir kraliyet eşi kraliyet yalanına nasıl inanmaz?"

İhanet ve küfür, açıkça ortaya kondu.

Glorian, 'Inys'teki tehlikeli durumumuzun fazlasıyla farkındasınız,' dedi. "Ufarassus'a ihtiyacım var.

'Bir varise ihtiyacınız olduğu için. O dönemde yeni bir eş bulmak zor olurdu. Benimle evlenip baronun oğlundan çocuk sahibi olmak daha iyiydi. Onun yüz ifadesini yakaladı. 'Evet, kim olduğunu biliyorum - Wulfert Glenn. Hollow Crag'e gidişin pek de kurnazca değildi Glorian.

"Başka seçeneğim yoktu.

"Hayır." Bıçağını masaya geri koydu. "Ne planladığımı biliyorsun ama yine de evlendik çünkü altınma ihtiyacın var. Beni alt etme çabanı alkışlıyorum. Babanın gurur duyacağına şüphe yok. Kalın parmakları yalvardı. "Lord Robart Eller'i idam ettiniz mi?

"Kendi canına kıydı.

Prens Guma gözlerini kapadı, pişmanlık alnını ve dar ağzının köşelerini sıkıştırıyordu.

'En sadık olan oydu,' dedi. 'Plan onun fikriydi - seni inancımıza döndürmek. Gördüğünüz gibi, bir kâfirin çocuğu olarak ilkbaharda doğduğunuz için bize yardım etmeniz gerektiğine inanıyordu. Senin Inysca'yı doğru yola geri getirecek olan Yeşil Leydimiz olduğunu umuyordu.

'Boşuna bir umut, çünkü ben Aziz'e inanıyorum. Halgalant'tan gelen işareti görmedin mi?

'Bunun senin Halgalant'ından geldiğine inanabilirsin ya da bunu yenilmez doğanın bir eylemi olarak görebilirsin. Belki de kuyruklu yıldızı çağıran sizin dualarınız değil, bizim kadim ayınlerimizdi.

Glorian, kalbi boğazına düğümlenirken bile onun bakışlarını tutmayı başardı.

"Arondine'den önce Ascalun'a gittiğimi biliyorsun," dedi.

"Evet.

'Bunun nedeni hizmetkârlarımı önce Arondine'e göndermiş olmam. Halkınızın evliliğimize karşı ayaklanabileceğini düşündüm ve güvenliğimden emin olmak istedim. Hem itibarımı hem de hayatımı riske attığımı düşündüm. Beyaz kaşlarını kaldırdı. 'Halkınızın Berethnet yalanına ne kadar derinden inandığını gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin. Tek istedikleri bir vâristi. Sen onlar için sadece bir rahimdin; kızın da öyle olacak.

Glorian titremesini engellemek için çenesini sıktı.

'Kuzenin Einlek. Hanedanı genç ve kırılğan,' dedi Prens Guma. "Sabran'ı takas etmek istemesi ne kadar sürer?

"Halgalant'ın gerçek olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Glorian. "Orada yaşayan ölümlerle tanıştım.

'Kızını koruyamazlar. Eğer bu şekilde devam edersen, onu keder ve kölelik dolu bir hayata mahkûm edeceksin. Onu at eti gibi takas etmem. Bırak gerçek bir Inysca Kraliçesi olsun.

Inysca gitti.

"Bir çocuk doğurmaktan başka seçeneğin olmadığına inanıyordun. Onunkini alacak mısın? Sesi bir bıçak gibi düz ve soğuktu, her kelimeyle kadının derisinin altına işliyordu. "Yoksa hem benim hem de senin inançlarını dinlemesine ve hangisini tercih edeceğine karar vermesine izin verilecek mi?

"Bir Berethnet için tek bir yol vardır.

Prens Guma ona baktı. Yüzünün çizgilerini dolduran gölgesiyle gözleri, bir ağacın kabuğunda taşlaşmış kehribar rengindeydi.

"Sana acıyorum," dedi. 'Galian'ın kendi soyundan gelenlerin rahimleri üzerine bir miras inşa etmesi düşünülemeyecek kadar zalimceydi. Yemeğine geri döndü. 'Sana koruların yolunu göstermeme izin verirsen, tahtından daha fazlasını kurtarabilirsin Glorian. Aksi takdirde, Yscalin'e geri döneceğim - ama dünyaya geri döndüğümde bile, başkaları mantoyu devralmak için yükselecek. Bu Çağların Kederi'nden sonra, Aziz'ine olan şüpheyi birlikte sayımız daha da artacak.

"Tehdidinin gözündeki at gözlüklerini çıkar da gözlerinin içine bakabileyim.

"Akıncılar tehdit etmediğimi bilir. Bakışlarını onun üzerinde tuttu. 'Biz, inananlar - köklerimiz derinlere iner. Sevdiklerinizin etrafında dolanabilirler. Beni Sabran'dan uzak tutun, onları durdurmayacağım.

Glorian tehdidin kokusunu almıştı ama bu sefer onu dondurmamıştı.

"Söyle bana," dedi, "rahmetli babamın Verthing Bloodblade'i nasıl idam ettiğini biliyor musun?"

İlk başta soru cevapsız kaldı ve odadaki tek ses ateşti.

"Düşmanını uzun süre zincire vurulmuş halde canlı tuttu. Günlerce kardeşini ve daha pek çok kişiyi öldüren Verthing'i en iyi nasıl öldürebileceğini düşündü," dedi Glorian. "Sonra Aziz ona bir rüyada geldi - adını bilmesede - ve ona bunun nasıl yapılması gerektiğini söyledi.

Prens Guma en ufak bir korku belirtisi göstermedi ama uyuduğunu sanan iki hizmetkârın fısıldadığı söylentiye ilk duyduğunda onun bile kanı donmuştu.

"Evet," dedi. "Bardholt'un ne yaptığını duydum.

'Ben Küçük Marian'ım - ama aynı zamanda Kuzeyin Çekici'yim ve Malkin Kraliçesi'yim. Onlar da benim içimde yaşıyor. Ben senin şekillendirmeyi umduğun yumuşak yaratık değilim. Artık değilim,' dedi Glorian. 'Ailemi bir daha tehdit edersen, sana kanat verdiğimi hatırlayacaksın.

Prens Guma kadehini alaycı bir şekilde kaldırdı.

'Umarım Hróth'a yaptığınız ziyaretten keyif almışsınızdır. Kızınızın aynı özgürlüğe sahip olamayacak olması ne kadar üzücü,' dedi. 'Benim inancım onu olduğu gibi kabul ediyor. Sizininki ise onun sürülmesini ve ekilmesini talep ediyor.

Glorian bu sözler üzerine terledi. Mağaranın toprak kokusu duyularını doldurdu - demir ve doğmamışlık kokusu, wyrm kokusu. Sessizliğini bir kalkan gibi koruyarak masadan kalktı ve gitti.

Koşmaya başladığını hatırlamıyordu ama koşmuş olmalıydı, çünkü aniden Siyu'nun beşiğe göz kulak olduğu çocuk odasındaydı. "Majesteleri, yarın döneceğinizi sanıyordum," dedi şaşkınlıkla, ama Glorian çoktan Sabran'ı toplamıştı. 'Kraliçe Glorian-'

"Hayır.

Söyleyebildiği, düşünebildiği tek şey buydu.

Ürkmüş muhafızları geçti ve merdivenlerden aşağı, meşalelerle aydınlatılmış geçitlerden hızla indi. Nefes nefese bir kapının kilidini açtı ve gecenin içinde doğruca kraliçe ormanına doğru koştu. Çamlar çok uzun ve çok korkunçtu ama yine de onu çağırıyor gibiydiler.

Çizmesi eteğine takıldı ve sertçe düştü, bir çığlık kaçtı. Sabran çığlık atarak uyandı.

Glorian ayağa kalkmaya çalıştı. Yukarı baktığında, Inys hâlâ her yerdeydi ve onları çevreliyordu.

Sabran kalbi kırılmış gibi feryat etti. Keten şeritler onu kundaklıyor, minik kollarını göğsüne sıkıştırıyordu. Glorian çaresizlik içinde onları çekip çıkarmaya çalıştı,

ama Sabran sadece daha yüksek sesle ıgık attı ve Glorian durdu, nasıl yapacağını, onu nasıl çözeceğini bilmediğini fark etti.

"Özür dilerim. Titreyen sözcükleri zorla çıkardı. "Üzgünüm Sabran. Onları korumak zorundayız. Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz, değil mi, tüm bu ölümlerin?

Sabran ağlayarak suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı.

Biz kırılmayız. Bocalamayız. Glorian acı ve gözyaşı dolu bir hıçkırıkla boğuldu. Bir gün kendi kızınla aynı masaya oturacaksın ve ona krallık için kiminle evleneceğini söyleyeceksin ve bunu hatırlayacaksın.

Sonunda biri yanlarındaki karda diz çöktü. Glorian bir dokunuş beklentisiyle irkildi.

'Kraliçe Glorian,' dedi Siyu, 'benim de küçük bir kızım var. Adı Lukiri ve onu korumak için bu dünyada her şeyi yaparım. Sesi çok yumuşaktı. 'Bunu her zaman yapamayacaksın. Bu dünya her zaman nazik değil. Ama elimizden geldiğince deneyeceğiz, hepimiz. Bütün kadınlar kız kardeş olabilir. Biz sizin olacağız.

Glorian ona baktı, gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyordu. "Neden bu kadar nazik davranıyorsun?

Siyu ona sadece gülümsedi. Sabran'ın yanağına en nazik dokunuşunu yaptı ve çocuk bir anda ağlamayı kesti.

"Onlara yangın gördüğünü sandığın için kaçtığını söyleyeceğim. Bir elini uzattı. "Gelin, Majesteleri. İçeri gelin, sıcak bir yere. Prenses Sabran üşümekten hoşlanmaz.

Glorian bebeğine baktı ve alnına bir damla gözyaşı düştü. Sonra uzandı ve diğer kadının elini tuttu.

Nikeya

İpyeda Dağı, Antuma harabelerini seyrediyordu. Kuposa pa Nikeya üç yıldan beri ilk kez, soğuktan gözleri sulanarak dağın basamaklarını tırmandı. Tırmanmak için ilkbaharı, yılın en güvenli dönemini beklemişti ama kar durulacağına dair pek bir işaret vermemişti.

Daha önce denemek cazip gelmişti ama dağı kışkırtmayacaktı. Dumai, Mayupora Ormanı'nın derinliklerinde birlikte yatarlarken onu buna karşı uyarmıştı. Nikeya hâlâ dağlar hakkında çok az şey biliyordu ve onlara karşı neredeyse hiç tahammülü yoktu. Tırmanışı yavaş ve dikkatli olmuştu, tıpkı siyasetin dansı gibi - bir adım, bir bekleme, bir adım daha.

Her *zaman yavaş ol kızım*, diye öğretmişti babası ona, en nazik derslerinden birinde. *Çok çabuk yanan bir alev kısa ve anlamsız bir hayat yaşar.*

Nikeya kaburgalarını desteklemek için durdu. Her nefes onları parçalamakla tehdit ediyordu. İnadına, son rezervlerini de kullanarak ilerlemeye devam etti; önce bir botunu, sonra diğerini kaldırdı, her adım bir öncekinden daha sertti. Bunu ilk kez yaptığında yanında hizmetkârlar ve bir rehber getirmişti. Bu sefer tüm yardımı reddetmişti. Köylüler onu en geç akşam karanlığında tapınağa ulaşması, aksi takdirde soğğun onu donduracağı konusunda uyarmışlardı.

Oraya vardığında güneş yeni kaybolmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Kwiriki'nin Yüksek Tapınağı'na, aşık olacağı kadınla tanıştığı yere baktı.

O zamandan beri ne kadar süre Dumai'yi beklemiş, gökyüzünde bir ejderhanın hayaletini aramıştı?

Nikeya güçlükle hatırlıyordu. O ilk günler sisin üzerindeki duman gibi yuvarlanıp gitmişti, birbirlerinden ayırt etmek zordu. Binlerce ölünün yasını tutmak için herkes gibi o da hâlâ gri giyiyordu. Seiiki anakaradan daha geç bulunmuştu ama bir adada kaçacak yer yoktu.

Unora onu girişte karşılamaya geldi. "Nikeya. Yüzü daha ince ve yorgundu. "Yaşıyorsun.

"Maiden Officiant. Nikeya kürkünü sıkıca tuttu. "İçeri girebilir miyim?

Aşağıdaki şehirde olduğı gibi tapınakta da sessizlik hakimdi. Unora onu Seiiki'nin Büyük İmparatoriçesi'nin gömülü bir ocağın yanında oturduğu İç Salon'a götürdü. Nikeya birçok denemesine rağmen onu hiç görmemişti. Mantosunun gri kıvrımları içinde küçük ve solgundu.

"Majesteleri. Nikeya eğildi, kaskatı kesilmiş bedeni itiraz ediyordu. "Sizinle şahsen tanışmak benim için bir onurdur.

Büyük İmparatoriçe kuru bir ses tonuyla, "şu anda pek de majestelerinin bir resmi sayılmam," dedi. "Sadece çürümüş bir ağaç kütüğüyüm. Saçları bembeyazdı. "Buraya ne zaman döneceğınızı merak ediyordum Leydi Nikeya. Babanız sizi Noziken'in işini bitirmeniz için mi gönderdi?

"Kuposa pa Fotaja öldü.

Unora köşede durmuş izliyordu.

"Babam Muysima'ya, sürgünler adasına gitti, orada Altın Taugran onu kızıl hastalığın garip bir formuyla doldurdu. Wyrn onun gözlerinin içini gördü. Nikeya kelimeleri titreyen dudaklarından zorla geçirdi. "Taugran düştükten sonra babam hemen geriledi ve kısa süre sonra öldü.

"Onunla birlikte miydin?" "Evet.

Ulumaya başladığında onu öldürebilirdi. Bir kılıç daha nazik bir kader oldu, ama ona tüm şiirlerin tadını çıkarmayı öğretmişti. Kanını ateşe vermek isteyen oydu.

"O zamandan bu yana bir yıl geçti," dedi Büyük İmparatoriçe. "Nerelerdeydin?

"Birçokları gibi ben de Dumai'yi arıyordum. Peki torunumu bulabildiniz mi?

Nikeya çenesini sıktı.

"Hayır," dedi. "Sadece büyük Furtia'yı.

Sahil boyunca yaptığı o ilk uzun yürüyüş hâlâ rüyalarına giriyordu. Kuyruklu yıldızın görüldüğü günün ertesinde adayı bir sis kaplamıştı ve Nikeya bir fener taşıyarak adaya tek başına girmişti.

Muysima Körfezi boyunca bulduğu yedi ejderhanın pulları kıvrılmış ve yapraklar gibi dağılmıştı, dalgalar derilerine çarpıyordu. Furtia Stormcaller sonucusuydu. O devasa beden sisin içinden çıktığında ona doğru koşmuştu. Kendi çaresiz çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Bir isim için yaptığı çağrılar - hepsi boşuna, hepsi cevapsız.

"Bana diğ er torunumun da Noziken Hanedanı'nın geri kalanıyla birlikte yutulduğıu s oylendi," dedi Büyük İmparatoriçe. Nikeya'ya baktı. "Dumai Taugran'a karşı at s urd u.

"Evet.

"Bana nasıl olduğ unu anlat.

" nce ocağın yanına otur Nikeya," dedi Unora sessizce. "Kendini ısıtmalısın.

Nikeya minderlerden birinin üzerine diz  okt . Yorgunluk onu yakalıyor, kalçalarını titretiyordu. Unora onlara her şeyi anlatırken bir tutam zencefil demledi.

Her şeyi zihnindeki bir kutuya kilitlemişti. Kapağında parmak izleri vardı, yalnız uyandığı gecelerden ve arkasına bakmamaya çalışarak geçirdiğı günlerden.

"Furtia ve diğ erleri Taugran'ı kuşattı," dedi gerisini paylaştıktan sonra. Ağız düşünceleri tam olarak birleşmeden hareket ediyordu, bu yüzden kelimeleri s oyleyebiliyor ama tam olarak hissedemiyordu. "Bir parlaklık geldi. Bu onların tüm ışığıydı - binlerce şimşek gibi k r edici bir parıltı. Sonra gökyüzünde sadece kuyruklu yıldız kaldı.

Birkaç gün boyunca orada kalmıştı. Nikeya sahil boyunca ilerlerken kafasını kaldırıp bakmamıştı bile, her geçen gün umudu biraz daha söndürüyordu. Kuyruklu yıldızın görüntüsüne katlanmak çok zordu.

O son ışık göz kapaklarına sonsuza dek kazınmıştı. Dumai'yi tüketen ışık ve onu takip eden mutlak sessizlik, önündeki parıltıyla daha da derinleşen karanlık.

"Kuyruklu yıldız her şeyi sona erdirdi. Unora fincanını tekrar doldurdu. "Dumai bunun geleceğini biliyordu.

"Evet. Nikeya boğazındaki düğümü yuttu. "Babamın askerlerinden biri ona bir ok fırlattı. Düşmekten kurtulsa bile y zemeyecek kadar zayıf düşerdi.

Büyük İmparatoriçe, "Yine de onu aradınız," dedi.

"O beni geride bırakmaya karar vermiş olabilir ama ben hayallerimizden vazgeçmeye o kadar istekli değildim.

Nikeya bunu s oyler s oylemez başını  ne eğıdi. İçindeki acıyı uzun süre bastırmıştı.

"Dumai tam olarak kendisi olmayabilir," dedi Büyük İmparatoriçe. "Hi birimizi terk etmek istemediğinden eminim, ama o kuyruklu yıldız ortaya çıktığında başka seçeneğı yoktu. Görüyorsunuz, yüce Pajati Unora'ya bir hediye verdi - ışığından bir damla, bu da onun gebe kaldığı çocukta eski gücümüzü uyandırdı, gökkuşağının çocuğı. Dumai tanrılarla birlikte olmaya çağırıldı.

'Sahildeki herkesi kurtardılar. Şehirdeki herkesi,' dedi Nikeya. "Ben de dahil.

Konuşurken tuzun tadına baktı. Babası ona her zaman gözyaşlarıyla başını belaya sokmamasını, onları sadece davasını ilerletmek için kullanmasını söylerdi - ama babası ölmüştü ve o hayatta kalmıştı ve şimdi tüm kayıpları için ağlayabilirdi.

"Leydi Osipa ölmeden önce bana mektup yazmıştı," dedi Büyük İmparatoriçe, Nikeya'nın gözyaşını silmesini izleyerek. "Bana torunum üzerindeki bariz planlarınızdan bahsetti. Bunun eğlenceli bir oyun olduğunu düşünmüş olmalısınız.

'O şekilde başladığını inkâr etmeyeceğim. Babam benden onu yönetmemi istedi.

"En azından bunu kabul ediyorsun.

Nikeya elini ceketinin içine soktu ve odun yığınlarını saklamak için bir kılıf çıkardı. "Dumai bu emaneti bana emanet etti. Onu Büyük İmparatoriçe'ye sundu. "Onu bulamadığım için bu size ait Majesteleri. Siz Noziken Hanedanı'nın son ferdisiniz.

Büyük İmparatoriçe taşı açtı. Taşın ışıltısı her zamankinden daha parlaktı ve yüz hatlarını en iyi şekilde yansıtıyordu.

"Bunun denizde kaybolduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Buraya onu geri getirmek için mi geldin?

"Evet.

"Peki bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz Leydi Nikeya?

"Bilmiyorum. Geleceğim hep başkalarına bağlıydı. Şimdi o diğerlerinin hepsi gitti - babam, Suzu, Dumai. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Parlayan saray için şimdi ne olacak?

Unora, "Dumai bana bir su düğünü yaptığınızı söyledi," dedi. Nikeya ikisinin arasına baktı ve başını salladı.

Bu anı onu bir başka post gibi ısıttı. Şimdi bile bunun doğruluğuna, dudakları buluştuğunda hissettiği kesinliğe gülümsüyordu. Dumai'nin ona gülümsediğini, yanağındaki küçük çili kaldırdığını görebiliyordu.

"O halde siz, Leydi Nikeya, Seiiki'nin Dul İmparatoriçesi -ya da nasıl isterseniz, Dul Kraliçesi- oldunuz.

Yumuşak sözcükler mürekkebin kağıda dökülmesi gibi silinmezdi. Nikeya gözlerini Büyük İmparatoriçe'ye dikti.

"Hayır," dedi kısık sesle. 'Majesteleri, bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ama niyetim asla bu değildi. Tek istediğim Dumai'ydi ve tüm bu olanlardan sonra onun kraliçe olarak yükselmesi idi.

'Duyduğuma göre *tüm bu olanlara* Büyük Keder diyorlarmış - bir zamanlar sevdiğimiz, çiğ gibi yanıp yok olan geçici dünyanın kaybı. Ona dokunabildiğimiz için ne kadar **ş a n s l ı y d ı k** . Büyük İmparatoriçe ona sertçe baktı. "İkna edicisiniz Leydi Nikeya. Senin içinde babanı görüyorum, o parlak gözlerinden bakıyor. Bir parçası

"Acaba kederiniz bile size Gökkuşığı Tahtı'nı kazandırmak için tasarlanmış uzun ve özenli bir gösterinin parçası mı?" diye merak ediyorum.

Nikeya gözlerini kapattı. Ölümünde bile babası ona sahip olmuş, onu oyuncak evinin içinde kilitli tutmuştu.

"Size söyledim, Büyük İmparatoriçe," dedi toplayabildiği tüm vakarıyla. "Onu istemiyorum.

"Yine de," diye yumuşak bir cevap geldi, "biri onu almalı. Birisi Seiiki'yi yönetmek için öne çıkmalı.

Kararan odaya sessizlik geri döndüğünde, Büyük İmparatoriçe dosyayı kapattı.

"Dumai bize Üstat Kiprun ile görüşmenizden bahsetti," dedi. 'Eğer o haklıysa, az önce yaşadığımız şey bir Ateş Çağı'ydı. O dönemde biz hüküm sürdük - kanımızda tanrıların yıldız ışığı olan bizler. Ama herhangi bir Noziken kalmış olsaydı bile, ben değişim isterdim.

Nikeya konuşmaya cesaret edemedi.

'Er ya da geç Dumai'nin bir varise ihtiyacı olacaktı. Bunu k a l d ı r a m a y a c a ğ ı n ı hepimiz biliyoruz. Sırf gökkuşığını daha uzağa boyayabilmek için kendini toza toprağa bulayacaktı. Planınız işe yarasaydı bile, beklentisini sadece Suzumai'ye aktaracaktı. Unora da ben de çocuk istiyorduk ama ya torunlarımdan hiçbiri olmazsa?

Dumai bu sonuçtan korkuyordu. Nikeya, sanki aralarındaki korkuyu bastırabileceklermiş gibi ona sarılmıştı.

Başka bir yol bulacağız.

'Tarih benim soyumun sonunu bir trajedi olarak kaydedebilir,' dedi Büyük İmparatoriçe, 'ama kendi kızlarını temellerinin altında ezen bir ev - o ev değildir. Diğerleriyle birlikte yanması daha iyidir. Küllerinden farklı bir dünya yaratılmalı. Onu senden daha iyi kim inşa edebilir, gizli alevin varisi?

Nikeya kaşlarını çatı.

"Evet," dedi Büyük İmparatoriçe, gülümsemesi bir dikiş kadar sıkıydı. 'Babanızın inandığı hikâyeyi biliyorum. Eğer Dut Kraliçesi'nin dengesini koruyacaksak, yönetme sırasının sende olduğuna inanıyorum. Yıldız ışığının olduğu bir zamanda ateş yükselmeli.

"Ben. Nikeya f ı s ı l d a d ı. "Bütün bu olanlardan sonra, onu bana mı bırakacaksın?

"Acıtmayacağımı söylemedim. Ama yeterince yaşadım. Gözlerinin altında soluk gölgeler belirdi. 'Dumai'yi manipüle ettiğinden korktuğum için hâlâ tahta çıkmayı istemezdim. Ancak Epabo - oğlumun gizemli hizmetkârı - Mayupora Ormanı'na gitmeden önce beni görmeye geldi.

'Ayrılmanızdan önce Epabo'nun gözü üzerinizdeydi. Bana Nehir Lordu'nun bir gece kızını ziyaret ettiğini ve ona bir görev verdiğini söyledi. O da

Prenses Dumai'yi yok etmesine yardım edecek, taşrada bulduğu büyük aşk dalgasını geri çevirecekti. Prenses hakkında yalanlar yayacak, skandal tohumları **e k e c e k**, başkalarını onun hakkında kötü konuşmaya ikna edecek ya da zorlayacaktı - Prenses'in itibarını yerle bir etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Nikeya kendi hikâyesini dinlerken bile aklını o odadan uzak tutmaya çalıştı.

"Leydi Nikeya ilk başta ona gizlice direnmeye çalıştı. Bir imparatorluk varisini gözden düşürmeye çalışmak yerine, babasının eyaletlere bizzat yardım ederek kendi itibarını güçlendirmesini önerdi," dedi Büyük İmparatoriçe. 'Nehir Lordu onu sürgündeki prensesle ilgilenmekle suçladı. Bunun onu kendisi için işe yaramaz hale getirdiğini söyledi - ölen annesi kadar işe yaramaz.

"Tabii ki, o darbeyi vurduktan sonra morluğu yatıştırmaya çalıştı. Epabo bunu kızına daha önce de yaptığını görmüştü - bir zalimlik, sonra bir nezaket. Ne de olsa Leydi Nikeya onun varisiydi, tek çocuğuydu. Onun mirasıydı. Herkesten çok ona ihtiyacı vardı... ama ertesi gün Nikeya gitmişti ve Belfry Evi'nin çanı indirilmişti.

Nefret o gece tüm damarlarını yakıp kavurmuştu. Neredeyse böyle olması gerektiğine inanmıştı - nefretin alevinin kanında uyuyan büyüü ateşleyebileceğine ve Dumai'yi yakmasını emrettiği gibi onu da yakıp kül edebileceğine.

Nikeya güçlükle konuşarak, "Ben aşktan aciz, yontulmuş bir şey değilim," dedi. "Beni öyle yapmaya çalıştı ama başaramadı. Annem yüzünden. Dumai yüzünden.

'O zaman tam da planladığın gibi onun için hükmet. Onu sevdiğine ve onun da seni sevdiğine inanıyorum,' dedi Büyük İmparatoriçe. 'Noziken Hanedanı'nın kuyruklu yıldız gibi sönmesine izin ver. Şimdi senin zamanın.

Nikeya sadece ona bakabildi.

"Bu sana verdiğim bir hediye değil, ağır bir yük," dedi Büyük İmparatoriçe, sesi yumuşayarak. 'Seiiki harap olmuş durumda. İnsanlarımızın çoğu ölü yatıyor. Tanrılar güçlerini yeniden bulsa ve yağmurlar topraklarımıza bir kez daha yağsa bile kızıl hastalık uzun bir süre daha devam edecek. Artık yolu aydınlatmak için kendine güvenen bir lider gerekecek. Ama senin gibi birinin bunu yapabileceğini düşünüyorum - yetenekli ve entrikadan hoşlanan ama aynı zamanda bir şarkı kadar yumuşak bir kalbi olan bir kadın. Güçlerini ellerinden bırakmak istemeyeceklerinden şüphelendiğim bir klanın desteğine sahip bir kadın.

"Ama Tajorin ve Mithara-

'-bana sadıklar. Barışı getirmenin en iyi yolu budur. Büyük İmparatoriçe bir kaşını kaldırdı. 'Dumai bir keresinde size saray için yetiştirilen bir çiçek dediklerini söylemişti. Bunu bir hakaret olarak değil, bir onaylama olarak görüyorum. Külden bir dünyada bir çiçek, hayatın devam ettiğinin kanıtıdır.

Nikeya ses çıkarmasa da gözyaşlarına engel olamıyordu artık.

Sessizlik gece gibi çöktü. Sonunda, son Noziken'den önce alnını yere bastırdı.

'Eğer beni buna layık görüyorsanız, o zaman itaat etmeliyim,' dedi. 'Bir kraliçe ya da imparatoriçe, hatta bir Kuposa olarak hüküm sürmeyeceğim. Gökkuşağı Tahtı'na oturmayacağım. O senin evine ait, benim değil. Nadama pa Nikeya - Dul Kraliçe ve Seiiki'nin Savaş Lordu olarak hüküm süreceğim.

Unora bir süre tereddüt ettikten sonra, 'Nikeya, halkın dayanabileceği en son şey kesinlikle savaştır' dedi.

'Kendi aramızda değil ama Wyrmlere karşı savaş. Eğer geri dönerlerse, hazır olmamızı istiyorum. Seiiki güçlü olmalı ki bir daha asla Büyük Keder yaşanmasın.

İki yaşlı kadın birbirlerine uzun uzun baktılar. Bir adanın geleceğine karar vermek için tek bir bakış.

"Dağdan aşağı inip Gümüş Tukupa'nın huzuruna çıkacağım," diye sözlerini tamamladı Büyük İmparatoriçe. 'Seni halefim olarak kabul ederse, o zaman öyle olacak Seiiki Savaş Lordu. Unora ve ben, yönetiminizi kurarken size destek olmak için burada kalacağız. Devlet Konseyi nerede?

Nikeya, "Ginura'da," dedi. 'Furtia ve Dumai kaleyi kurtardı. Soylular sizden haber bekliyor.

"Benden duyacaklar. Ama önce,' dedi Büyük İmparatoriçe, 'Gökkuşağı Tahtını görelim.

Nikeya'nın on yıl boyunca evim dediği Antuma Sarayı'nın yıkıntıları arasında duruyordu. Tanrıbilimcilerin Muysima'nın eski dökümhanelerinde dövülmüş bir bıçak kullanarak onu parçalamalarını izledi. Parçalandığında tıpkı buz gibi ses çıkarıyordu. Parçaların çoğu Seiiki'de saklanacaktı, ancak iki tanesi Kraliçe Arkoro ve Eşi Jekhen'e gidecekti, eğer hayatta kalmışlarsa.

Gümüş Tukupa kırılmayı izledi. Kwiriki'nin soyundan geliyordu ve şimdi her zamankinden daha güçlüydü, gözleri kuyrukluyıldız tarafından parlatılmış ve çılgnlaştırılmıştı. Diğerleri de uyanmıştı.

Yanında, on yıllardır ilk kez dağdan inen Büyük İmparatoriçe duruyordu.

Unora'ya sertçe yaslanarak Nikeya'ya, "Halkın için tanrıların huzuruna çıkacaksan işaret dilini öğrenmen gerekecek," dedi. 'Dumai onlarla zihninden konuşabiliyordu ama bu çoğumuzun bildiği bir sanat değil. Ben sana farklı bir yol öğreteceğim.

Nikeya başını salladı.

"Büyük Tukupa'ya sormanızı istediğim başka bir şey daha var," dedi Büyük İmparatoriçe'ye. 'Bir süredir Dumai'yi en iyi nasıl onurlandırabileceğimi düşünüyordum. O insanları severdi. Bunu Mayupora Ormanı'nda her gün gördüm. Unora yutkundu. "Onu ararken, Büyük Keder tarafından yalnız bırakılmış birçok yetim çocuk gördüm.

"Ne soruyorsunuz Leydi Nikeya?

'Tanrıları gerçekten tanıyan tek bir aile olmamalı - ne benim, ne sizin, ne de başka birinin. Bu yetimlerden bazılarını Seiiki'nin savunmasına yardımcı olmaları için binici olarak eğitmek istiyorum.

Unora gülümsedi. "Dumai bundan çok hoşlanırdı sanırım.

Büyük İmparatoriçe ejderhaya baktı, ejderha da ona karşılık verdi ve burun deliklerinden sis üfledi.

"Sabırlı olmalısınız Leydi Nikeya," dedi Büyük İmparatoriçe, ağzının kenarları titreyerek. 'Torunum belki de size kendisi yol gösterir. Ölüler dalgaların gürültüsü arasında fısıldar. Bazen bize, yani kıyıda kalan bizlere dönmeyi bile tercih edebilirler.

Kuposa Klanı sayesinde Noziken Hanesi kıyıdan çok uzakta yaşamıştı. Nikeya böyle bir hata yapmazdı. Ginura, Dumai'nin düştüğü şehir dışında ziyaret ettiği son yeri.

Büyük İmparatoriçe'den emri bizzat aldıktan sonra, Devlet Konseyi'nin hayatta kalan birkaç üyesi -çoğu yandığında saraydaydı- onu Seiiki'nin Savaş Lordu olarak onaylamıştı. Nikeya, Leydi Mithara ve Lord Tajorin'i kazanmak için çok çalışması gerektiğini biliyordu.

Bu senin yeteneklerinden biri, diye hatırlattı ona Dumai'nin uzaktan gelen bir izlenimi.

Nadama, Ginura Kalesi'ndeki sarayına akın ediyordu. Nikeya yıllar geçtikçe Seiiki'ye daha büyük değişimler getirmeyi amaçlıyordu - ama yine de yavaş olmalıydı, her zaman yavaş. Bir süre kraliçeymiş gibi hüküm sürecek ve önüne başka hangi yolların çıkacağını görecekti.

Geriye kalan Kuposa'lar onun isim seçiminden memnun kalmamışlardı. Yine de, babası olmadan, zaten daha az güç olduklarını kanıtlıyorlardı. Çoğu Seiiki'ye ihanet eden adamların aralarına mesafe koymak istiyordu. Onları istediği gibi yönlendirebilirdi, şimdi onun entrika ağından kurtulmuşlardı. Yakında o da kendi ağını örecekti.

Wyrmler ve yaratıkları, tıpkı bir zamanlar tanrıların yaptığı gibi derin bir uykuya dalmışlardı. Bir daha asla dirilmemeleri için her birinin avlanması gerekiyordu.

Tekrar. Kızıl hastalığın sadece dışarı atılması değil, dışarıda tutulması da gerekecekti. Tüm bunlara neden olan dengesizliğe g e l i n c e , bunun düzeltilmesi gerekecekti, hem de çok yakında.

Nikeya bunu düzeltmek istiyordu.

Dul Kraliçe ve Birinci Savaş Lordu'ydu. Arması için, üzerinde gökkuşağı olan altın balığı ve onları savunmak için iki kılıcı aldı, sanki çan yeniden dövülmüş gibi - altını dengelemek için gümüş. Kimsenin Noziken Hanesi'ni unutmamasına izin vermeyecekti.

Kraliçe Dumai'yi unutmalarına izin vermeyecekti.

Tahtı uçsuz bucaksız denize bakıyordu. Gündüzleri demirden bir liderdi, güler yüzlü ve güçlüydü. Geceleri ise kalesinde tek başına d o l a ş ı r , dalgaları dinler ve olabileceklerin hayalini kurardı. Hayatının geri kalanında bir boşluğa sarılıp kalacaktı.

Seninle İncili Saray'da görüşürüz, diye düşündü. Beni bekle, Mai. Uzun sürmeyecek.

Yıldız Işığı Çağı'ndan aylar sonra, Seiiki'nin İlk Savaş Lordu son fermanını gözden geçiriyordu. Dışarıda, bir zamanlar yoğun külün olduğu yere kar yağıyordu. Karanlıkta okumaktan kuruyan gözleriyle çalışmasından başını kaldırıp baktı.

Çalışma odasının köşesinde bir figür duruyordu; cübbesi ve peçeli başlığıyla Bakire Nikâh Memuru.

"Unora," dedi Nikeya şaşkınlıkla.

"Hayır. Ziyaretçi başını eğdi. "Lütfen habersiz gelişimi mazur görün.

Bu gece yerine getirmeniz gereken çok önemli bir göreviniz olduğunu biliyorum.

'Gerçekten de, bu yüzden sözde muhafızlarıma özel çalışma odama kimsenin girmesine izin vermemelerini emrettim. Ama işte buradasınız. Nikeya fırçasının ucunu masaya vurdu, bu davetsiz misafiri umursamayacak kadar ilgisini çekmişti. "Yine de onları daha sonra uyarmak için bolca zaman var. Sen de kimsin?

"Afa'lı Unora, kendini Büyük İmparatoriçe'nin bakımına adanmak için Bakirelik görevinden çekildi. Ben onun halefiyim.

'Antuma'dan buraya uzun bir yol var. Neden dağdan bu kadar uzağa geldin, tanrıbilimci?

"Size uzun ve başarılı bir yönetim dilemek için," diye yumuşak bir cevap geldi.

"Ve size saygımın bir nişanesini vermek için.

Ziyaretçi öne doğru geldi. Masanın üzerine bir şey koyarken sağ eli kolunun altında kalmıştı.

Altın bir kelebekle süslenmiş bir tarak.

"Beni Ipyeda Dağı'nda bulabilirsin," dedi, "eğer bir öğüde ihtiyacın olursa. Ya da teselli.

Nikeya yavaşça başını kaldırdı ve peçenin ardındaki bir çift karanlık gözle karşılaştı.

O sesi duyduğundan beri iliklerinde dalgalanmalar başlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. 'Seni görmek için sabırsızlanıyorum Yakında, Maiden Officiant.'

Tanrıbilimcinin gülümseyerek karşılık verdiğine yemin edebilirdi. "Çok uzun sürmez, Dowager Kraliçesi.

Geldiği gibi sessizce gitti.

Nikeya, az önce bir su hayaletiyle karşılaştığı hissine kapılarak, durduğu yere bakakaldı. Tarak olmasaydı, bu gerçekmiş gibi görünmeyecekti. Tam onu takip etmek, bir isim sormak için ayağa kalkıyordu ki, başbakanı eşikte belirdi.

"Savaş Lordu," dedi, "vakit geldi.

Kadın kendini topladı.

"Demek öyle," dedi zırhını bağlarken. "Korkmayın. Ben hazırım.

Gerçeğin beklemesi gerekecekti, çünkü Tukupa yumurtaları Ginura'ya getirmişti - yüzyıllardır suyun altında kalmış, ateş yükselirken zamanlarını beklemiş olan yumurtalar. Seiki Savaş Lordu tanrıların gözleri önünde elini en küçük olanın üzerine koyarak hareket olup olmadığını dinledi.

"Gel, şimdi. Fısıltısı yüzeyini buğulandırdı. " Gel, şimdi ve dünyayı aydınlatalım. Parmaklarının altındaki yumurta çatladı.

Karar

Lasian Havzası bulut gibi sıklaşmıştı. Ağaçların yerini çayırlara bırakması ender rastlanan bir durumdu, eğer bir kız kardeş yeterince uzun süre at sürerse ara sıra ıslak çimenlere rastlanabilirdi.

Tarikatın güneybatısındaki böyle bir çayırın yakınında, ayaklarının altında bir dal kırıldı. Çıtırtısı genç bir boynuzluyu gerdi. Kulaklarını bir kez kıpırdattı ve ağaçlara doğru koştu - tam o sırada bir ok boynunu tıraş etti ve öfkeli bir melemeye yol açtı.

Esbar uq-Nāra bir lanetle yayını indirdi. Jeda ona katılmak için dışarı fırladı ve onun görüş hattını takip ederek çengel boynuzlunun otladığı yere gitti.

"Iskaladın.

"Evet. Teşekkür ederim, Jeda. Esbar çenesini sıktı. "Kuşlar idare eder.

"Hadug memnun olmayacak.

"Kayıpları azaltsak iyi olur, yoksa elimizdekiler de bozulacak.

Jeda başka bir şey söylemedi. Esbar oku almaya gitti, hayal kırıklığı göğsünü sıkıyordu.

Yürüyerek bir saatten fazla yol gitmişti ve bunun karşılığında elinde kalan tek şey bir çift ördek, cılız bir sülün ve kötü bir ruh haliydi. On beş yıllık okçuluğun ardından yeterince utanç vericiydi - ama artık bir inisiyeydi, duyuları çırasıyla bilenmişti. Bir çömez olarak duyduğundan ve gördüğünden daha fazlasını duyuyor ve görüyordu. Vücudu yakındaki her sese, her harekete cevap veriyordu.

Tüm bu armağanlar portakal ağacından geliyordu ve o hâlâ hata yapabiliyordu. Bu da son zamanlarda ne kadar dengesiz olduğunun bir kanıtıydı.

Jeda onu yanından geçtikleri, şırıl şırıl akan bir şelalenin beslediği havuza geri götürdü.

Esbar yüzüne ve ensesine su sıçrattı ve soğuk suyun onu sakinleştirmesini diledi.

Elindekilerin azlığı sadece erkekleri rahatsız etmiyordu. Başrahibe onu şahsen suçlayacaktı. Yirmi yaşında bir kadın için basit bir görev olan yeterli yiyecek getirememesi, seçilme şansını azaltacaktı.

Gashan Janudin yıllarca bu hayalin önünde duran tek kadın olmuştu. Şimdi ise Tunuva'nın düşüncelerine hapsolmuş bir şekilde kendi yolunda ilerliyordu.

Günlerini arşivlerde çalışarak ya da mızrağındaki ölümcül yeteneğini geliştirerek geçiren Tunuva Melim - uzun zamandır göz ardı edilmekten memnun olduğu için kendine sakladığı yetenek.

Ve Gashan'ı etkisiz hale getirene kadar hepsi onu görmezden geldi.

Nezaketle galip gelmiş, Gashan'a dövüş için teşekkürlerini sunmuş ve kaybettiği kılıcını geri vermişti. Esbar, Gashan'ın ne kadar şaşırmış görüldüğüne gülmüştü ama Gashan da bir o kadar şaşırmıştı. Odanın diğer ucunda göz göze gelmişler ve başka bir yarışmacı olabileceğini fark etmişlerdi.

Esbar düelloların geri kalanını hayranlık içinde geçirmiş, Tunuva'ya yan gözle bakmıştı. Uzun boylu ve dikkat çekici bir kadındı ama kız kardeşlerinin hayranlık dolu bakışlarından biraz çekiniyor, bakışlarını dövüşçülerden ayırmıyordu.

Neredeyse aynı yaşıydılar. Öz anneleri birlikte hamile kalmıştı. Çocukken birbirlerine çok yakın olmalıydılar ama aralarındaki ilişki sadece başlarını sallamaktan ve ara sıra hoşbeş etmekten öteye gitmemişti. Esbar kendisine **u y g u n** olduğunu düşündüğü tek kadın olan Gashan'la o kadar ilgilenmişti ki gözlerini diğerlerine kapatmıştı.

Öte yandan Tunuva da yeteneğini gizlemek için çok çaba sarf etmişti. Herkes onu yeterince sevse de, o kendi arkadaşlığından ya da ichneumon'u Ninuru'nun arkadaşlığından memnun görünüyordu. Belki de munguna olmak için kendi hırslarını barındırıyordu ve bu yüzden Gashan ve Esbar'ın etrafında oluşan çevrelerden uzak durarak kendi içine kapanmıştı.

Ya da belki de çoğundan daha akıllıydı. *Sizler savaş halindeki mot kraliçelerisiniz*, diye uyarmıştı Denag bir keresinde, Esbar ve Gashan bir kez daha kavga ettikten sonra. *Eğer kendi mahkemelerinizi düzenlerseniz, bu aileyi parçalara ayırırsınız*. Tunuva siyasete karışmamayı tercih edebilirdi.

Eğitim biter bitmez Esbar, Meren'i bir sürahi iyi şarap ve iki kadeh içmeye ikna etmiş, Tunuva'yla dost olmaya, onun çekingenliğini kırmaya karar vermişti. Tunuva onun gerildiğini fark etmiş ve içkilerini paylaşmaları için ısrar etmişti.

Gün ağardığında, Esbar yatağına çekildiğinde konuşmaktan sesi kısılmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Tunuva Melim, bazı kız kardeşlerinin sandığı gibi ne gururlu ne de çekingendi. Sohbetleri rüzgâr gibi esmiş, gece boyunca kahkahalarla ballanmıştı. Sanki her zaman arkadaşmışlar gibi.

Bundan sonra Esbar merakının giderildiğini düşünmüştü. Tunuva'nın Başrahibe olmaya hiç niyeti yoktu. Yine de Esbar kendini onu ararken, onunla daha fazla zaman geçirmek isterken bulmuştu.

Esbar tekrar havuza baktı. Yansıması yaşının ötesinde yorgun görünüyordu, kaşları kırışmış ve ağzı çökmüştü. Jeda onu dürttüğünde atına atladı ve eve dönmek için ganimetlerini güvence altına aldı.

Jeda ormanda ne kadar hızlı koşarsa koşsun, Esbar Tunuva'yı düşünmeden edemiyordu. Sıcak gülümsemesi ve koyu kahverengi gözleri. Burnundaki çiller. Esbar onu daha önce de öpmek istemiş, ama aralarındaki hassas dostluğu riske atmaktan korkarak kendini durdurmuştu.

Kızıl Çöl her şeyi değiştirmişti.

Esbar o günü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Her şeyi görmek onu çok etkilemişti: çölün kızıl uçsuz bucaksızlığı, yukarıda yükselen bulutsuz mavi, Enunsa Dağı'nın uzaktaki zirvesi - ve hiçbirisi Tunuva kadar nefes kesici değildi, tüm gökyüzüne uzanıyordu.

Bir an kumların üzerinde dans ediyorlardı, dünyanın ihtişamıyla sarhoş olmuşlardı; sonra gözleri buluştu, sonra dudakları. Arzu kalbine bir mızrak gibi saplanmıştı - boğazındaki susuzluk, kaburgalarının altında yanan açlık kadar keskin ve sıcak.

Yirmi yıl boyunca Esbar, Tunuva'nın omuzlarını kavradığı, sımsıkı tuttuğu ve sanki hayatı boyunca bu kucaklaşmayı beklemiş gibi onu öptüğü andaki kadar canlı hissetmemişti. Esbar Anne'ye tapıyor olabilirdi ama bu öpücük onu dizlerinin üzerine çökertmişti.

Bu onun ilk öpücüğü değildi. Daha önce de iki kadınla zaman geçirmişti ama bu onu çağrısından uzaklaştıracak kadar uzun sürmemişti. Vazraka bunu toz gibi üzerinden atmıştı. Sonunda Yusul onu affetmişti.

Ama Tunuva ne Vazraka'ydı ne de Yusul. Esbar o uzun konuşma gecesinden bu yana geçen aylar boyunca onu çok iyi tanımıştı. Kızıl Çöl'den önce Tunuva hiç kimseyle birlikte olmamıştı; bunu Esbar'a kendisi söylemişti. Kalbi zırhsız olduğu kadar yumuşaktı da.

Esbar bunu biliyordu ve yine de onu öpmüştü.

O sabah ona ne yaptığını inkâr etmeye çalışmıştı. Neredeyse kendini bunun bir delilik olduğuna ikna edecekti - bir ateş, aralarındaki yakınlaşmanın artçı etkisi. Elbette birbirlerine uzanmışlardı, böylesine görkemli bir yerde, ağacın ateşi kanlarında parlıyordu. Yaşadıkları için sevinecekleri bir öpücük.

Ama Manastır'a döndükten sonra bu rüyayı görmeye başlamıştı. Geceleri Tunuva'yı düşünerek uyanıyordu.

Yusul ya da Vazraka'yı bir kez bile rüyasında görmemişti. Onların kahkahaları eşliğinde uyumamış ya da uyandığında onları yanında yatarken bulmayı arzulamamıştı. Hayatının geri kalanında her gece onların yanında uyumayı hiç hayal etmemişti.

Jeda eski bir incir yemeğinin yanında durdu. Esbar hafif çantasını omzuna atarken, ichneumon'unun ona sivri bir bakış attığını fark etti.

"Ne?" dedi sertçe.

"Yine onu düşünüyorsun. "Kimi?

Jeda kuyruğunu sallayarak kızgınlığını belli etti. Esbar yürümeye devam etti.

'Çölden beri farklısın. Dikkatin dağınık,' dedi Jeda sonunda, arkasından yaklaşarak, 've aptal. Esbar karşılık vermek için ağzını açtı. "Yanılmıyorum.

"Şüphesiz yanılıyorsun.

"İçnömonlar zekidir.

"Ichneumon'lar küçük kız kardeşlerine karşı her zaman bu kadar acımasızca dürüst olmamalı, yoksa Ichneumon'lar kendilerini bu akşam kendi kürklerini fırçalamak zorunda bulabilirler.

'Ona git, yoksa Başrahibe olamazsın. Mızraklı uzun kadınları düşünmekle çok meşgul olacaksın.

"Neden sana merhametiyle tanınan bir kraliçenin adını verdim ki? Esbar mırıldandı. "Liderlik etme arzumdan bir kez bile söz etmedin. Neden şimdi?

"Beni sen besledin.

İchneumon önünde daireler çizerek onu durmaya zorladı. Esbar kollarını kavuşturdu.

"Jeda," dedi, "Tunuva'nın nazik bir kalbi var.

"Evet.

"Aramızdaki işler ters giderse bu onun için çok zor olur. "Buna izin verme. Jeda gözlerini dikip ona baktı. "Aptal.

"Anne adına," diye hırladı Esbar. 'Elimle beslediğim tatlı yavru nerede?

'Kırmızı bir pelerin giymek istiyorsun. Bu sonuç kesin değil. Yine de dene.

"Oh, sus. Esbar yanından geçip gitti. 'Yıkanmak için nehre git. Saçma kedi."

"Küçük kız kardeşler ichneumon'lara karşı zalimdir.

Esbar gözlerini devirdi ve Manastır'a doğru yürüdü.

Bulaşıkhanede, yirmili yaşlarının başındaki bazı adamlar günün son yemeğini hazırlıyordu. Aralarında Imsurin tek başına çalışıyor, her zamanki sakinliğiyle nane dalları kesiyordu. Kadın elindeki zavallı öldürme torbasını adamın önüne bıraktı.

"Al bakalım.

Imsurin iç çekti. "İyi akşamlar, kardeşim.

"Öyle mi gerçekten? Esbar nemli saçlarını geriye doğru kazıdı. "Fark ettiğimi söyleyemem.

Ona bakmaya tenezzül etti. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, bir büyüğün teslimiyetçi suratsızlığına sahipti ve bu da onu, kızın

ruh hali. Bıçağındaki zihni temizlemek için acele etmedi, sonra üzgün sülünü ve iki ördeği çıkardı.

"Zengin bir ödül," dedi sertçe. "Yüzündeki ekşi ifadeden av kaçtı mı?" "İstersen kendin ima et.

"Esbar.

Kadın nefesini bıraktı. "Dikkatim dağılmıştı," dedi başını eğerek. "Affet beni, Emin. Hadug'a söylemen gerekiyorsa anlarım.

Imsurin parmaklarını yere vurarak onu inceledi. "Bu seferlik," dedi, "ona söylemeyeceğim.

Esbar kaşlarını kaldırdı. 'Payıma düşeni getirmeyi başaramadım. Neden beni azarlamıyorsun?

"Çünkü Başrahibe'yle değil de Tunuva'yla konuşursan avcılığının gelişeceğini sanıyorum. Imsurin küçük yaprak yığınlarına geri döndü. "İyi geceler, Esbar.

Esbar ona baktı, sonra bulaşıkhaneden çıktı, öyle ateşliydi ki alevinin patlayacağını düşündü.

Bu bir sorundu. Dedikodulara karşı kayıtsız olan Imsurin bile bir şekilde bu değişimden haberdar olmuştu. Hatta ichneumon'u bile. Jeda, Esbar'ın onu tımar etmeyi unutup Vazraka'yı nehre itmesine neden olduğu gece hariç ('Beni besledin, onu değil'), cilveleşmelerinden hiç bahsetmemişti. Esbar bu utancı hak ettiğini kabul edemeyecek kadar gururluydu.

Ama onca kadın arasında Tunuva Melim'in nasıl olup da Jeda'nın onu *cesaretlendirdiği* gibi bir izlenim bıraktığını anlayamıyordu. Tunuva'yı kız kardeşlerinin merakından korumak için ketum davrandığını düşünmüştü. Şimdi aksini biliyordu ve bu onu sarstı.

Bulaşıkhanenin yanındaki koridorda, bir vazo güzel kokulu gir ile dolup taşıyordu. Esbar küpün yanında durdu, kaşlarını çattı ve hayal kırıklığına uğramış gibi kısık bir ses çıkardı. Soğukkanlılığını yeniden kazanması gerekiyordu.

"Esbar?

Yumuşak, tanıdık bir ses. Tunuva Melim elinde bir fincanla koridora çıkmıştı.

Krem rengi ipekli bir elbise giymişti ve belinden çaprazlama geçerek yakasını, göğüs kemiğini ve kollarını açıkta bırakıyordu. Saçları bir çiçek halkasının altından toplanmıştı. Kadın yaklaşıp fincanı bir oyuğa yerleştirirken Esbar tek kelime edemeden ona bakakaldı.

"Esbar," dedi nazik bir şekilde. "İyi misin?" "Evet. Esbar sesini topladı. "Sadece başım ağrıyor.

'Denag'ın melisa otu var. İyi gelir. Tunuva bir adım daha attı. "Yapabilirim-

"Gerek yok," dedi Esbar, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Tunuva hafif bir irkilmeye durdu ve Esbar sivri diline lanet etti. "Üzgünüm, Tuva. O kadar çok avlandım ki

Bugün kötü bir şekilde, korkarım ki bazı çocuklar beni vurabilirdi.

"Orman hepimizi vahşileştirdi. Tunuva temkinli bir mesafeyi korudu. "Seni rahatsız eden ne Ez?

"Önemli bir şey değil.

Esbar ona ulaşmayı o kadar çok istiyordu ki. İçindeki her tel ona hareket etmesini söylüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Birinin ayrılması için çok sert ve resmi bir yoldu bu ve Esbar onun Tunuva'dan gelen iç ateşi olduğuna yemin edebilirdi. Vicdan azabının boğazında düğümlenmesiyle Tunuva'nın uzaklaşmasına izin verdi, keşke açıklayacak kelimeleri olsaydı.

Tunuva güneşin batışını izledi. Tüm inisiyelere Kan Vadisi'ni seyredebilecekleri ortak bir balkon tahsis edilmişti.

Sessizce otururken içkisine bal karıştırdı. Meren sık sık yaptığı gibi gününü tatlandırmak için odasına bir kavanoz bırakmıştı. Sabah ona teşekkür edecekti.

Esbar'ı koridorda tek başına bulmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve anısı hâlâ canını yakıyordu. Acısını elinden geldiğince sıkı bir şekilde katlıyordu ama her seferinde katlayacak daha fazla yırtık kenar buluyordu.

Esbar'ın kumda öpüşmekten başka bir şey isteyebileceğini düşünmekle saflık etmişti. Yusul uq-Bardant, Esbar'ın ilişkilerine son vermesinden sonra haftalarca perişan olmuştu. Belli ki bir kadına bağlanmaya hiç niyeti yoktu - ve bağlansa bile bu Tunuva olmayacaktı. Esbar cesur ve atılgandı ve büyük işlerle yaldızlanmış bir soydan geliyordu.

Tunuva ise bunların hiçbirine sahip değildi.

Böylece mesele kapanmış oldu. Onu gömme zamanı geçmişti. Yine de her gece Esbar'ı düşünüyordu. Onun beklenmedik iyiliğini. Kumda sarmaş dolaş yatarlarken attığı kahkahayı. Tunuva bu yakınlığın hayalini kuruyordu. Daha önce de kadınlara hayranlık duymuştu ama hiç böyle olmamış, harekete geçecek cesareti kendinde bulamamıştı.

Ve sonra Esbar onu öpmüş, tüm bu özlemi bir olasılığa dönüştürmüştü.

Bunu Esbar'ın başlatmış olması onu hâlâ rahatsız ediyordu. İlk harekete geçen Esbar olmuştu.

Tunuva gözlerini kapattı. Duyguları ne kadar da sıkı yerleşmişti; ağırlıkları şimdi kalbinin üzerinde asılı duruyordu. Birlikte geçirdikleri tüm o akşamlar, gecenin derinliklerine kadar süren konuşmalar, içine asi bir tohum ekmişti ve bu tohumdan büyüyen duyguları kökünden söküp atamıyordu. Alnını dizlerine dayadı ve şöyle diledi

öz annesinden rehberlik isteyebilirdi. Liru, Ersyr'den döndüğünde her zaman onu görmeye gelirdi.

Bir Yscal tarafından öldürülmüştü, kafir Ersirleri dönüştürmeye kararlı bir adam. Cesedinin görüntüsünü hatırlayan Tunuva bir elini göğsüne bastırdı.

Üzüntüsü karanlığa açılan bir kapıyı aralamıştı. Daha fazla kara kara düşünemeden Ninuru gelip yanına oturdu.

"Nin. Tunuva kendi sesindeki kasvetten nefret ediyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır. Ninuru ona baktı. "O aptalın teki.

"Kim?

"Esbar.

"Nin, bir kız kardeşin hakkında böyle konuşmamalısın.

"Seni görmeye gelmeyi bıraktı. Ninuru kulağını düzleştirdi. "Aptal.

Tunuva başını salladı. "Sorun değil." diye mırıldandı, ichneumon'una bir vuruş yaptı. "Esbar hiçbir söz vermedi. Umut etmekle aptallık eden bendim.

"Hayır.

Ninuru onun kucağına sokuldu. Tunuva kulaklarının arasını kaşdı ve eğilip onu öptü. "Sen ve Anne varsınız," dedi. "Bu benim için yeterli.

"O yanındayken gülümsüyorsun.

Tunuva gözlerini kaçırdı. "Ona değer veriyorum, tabii ki veriyorum," dedi zorlukla. "Ama Esbar başrahibe olmayı çok istiyor. Onun hayallerine asla engel olmam.

Ninuru ofladı pufladı. Tunuva onu kendine yaklaştırdı ve böğrünü okşadı. "Gel," dedi. "Biraz dinlenelim.

"Evet.

Loş koridorda yürüdüler, Tunuva avucunda tutuşturduğu alevle önden gidiyordu. Çocukluğundan beri ablalarını izlemişti ama ateşi kendisi çağırmak ya da onu sürdürebilmek bambaşka bir şeydi.

"Tunuva.

Durdu. Gashan inisiyelerin odalarının dışındaki çeşmenin yanında durmuş, bir fincana su dolduruyordu. Maskeli ichneumon'u Barsega, Ninuru'ya dostça bir ısırik verdi.

"Gashan. Tunuva dedi ki. "Günün nasıl geçiyor kardeşim?" "Verimli. Ya seninki?

"Daha az.

Gaşan ona baktı. "Söyle bana," dedi. "Neden mızrak?"

"Onunla dans edebildiğimi fark ettim. Kılıç aynı şey değil.

"Mızrak aynı zamanda rakibini uzakta tutar. Bir Wyrm için iyi bir silah. Zaferiniz bana gardımı alman gerektiğini hatırlattı ve bana ilham verdi.

Gashan, 'daha iyi' dedi. "Teşekkür ederim, kardeşim. Barsega onun yanına döndü. 'Melim soyu sessiz bir soydur - Tarikat'taki en sessiz soy. Çok az unutulmaz savaşçıları vardır. Liru hayatını kaybetmeden önce büyük işler yapmadılar.

Narha Ana'ya sadıktı.

Hepsi öyleydi. Senin sadakatten daha yüce tutkuların yok mu?

'Tarikat bir ailedir. Kız kardeşlerimin üstünde değil, yanlarında durmayı arzuluyorum.

"Ne mutlu bana ki, sen değerli bir rakip olurdun Tunuva. Gashan başını eğdi, gözleri alevi yansıtıyordu. 'Söyle bana, munguna olarak kimi tercih ederdin?

- "Ben mi Esbar mı?

'Başrahibenin karar vereceğine inanıyorum. Kendi adıma, ikinizin de bize iyi liderlik edeceğini düşünüyorum.

"Esbar'la yakınlaştığınızı sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm.

Gashan bir kaşını kaldırdı. 'Bir mızrakla dans etmek başka bir şeydir. Bir kadınla dans etmek başka bir şeydir,' dedi. 'Aradaki mesafeyi kapatacak cesareti bulman gerekecek Tunuva. Hiçbir kız kardeş risk almayarak iz bırakmamıştır.

Gölgelere doğru adım attı ve Tunuva karar vermek üzere küçük aleviyle baş başa kaldı.

Apaya uq-Nāra sık sık Tarikat'tan uzakta oluyordu. Liru Melim Taumāgam Hanesi'ni savunmak için öldükten sonra Apaya onların baş muhafızlığını üstlenmişti ama Esbar onun yazın geri kalanında siden'ını yenilemek ve raporunu hazırlamak için geri döndüğünü biliyordu.

Öz annesini arşivde buldu. Apaya okuyordu, koyu renk saçları omzuna dökülen bir örgü halindeydi.

"Apaya," dedi Esbar.

"Esbar. Uzun zaman oldu. Apaya tabletini bir kenara bıraktı ve masayı işaret etti. "Benimle otur. Esbar oturdu. "Yorgun görünüyorsun. Başrahibe bana Kızıl Çöl'e yaptığınız yolculuktan bahsediyordu. Dünyayı nasıl buldunuz?

"Onu gördüğüme sevindim.

"Beklediğimden daha geç döndün.

Anlıyorum. Peki Tunuva Melim'i nasıl buldun? Apaya araştırdı. "Başarıları hakkında pek bir şey duymadım ama Liru iyi bir kadın ve cesur bir savaşçıydı.

'Tunuva da aynı. Kumengan mızrağını onun gibi kullanan birini daha önce hiç görmedim.

Apaya gözlerini kıstı. "Munguna olmaya mı çalışıyor?

Esbar sessizdi, gözlerini en yakındaki kandile dikmişti. Tunuva yine düşüncelerinde dolaşıyordu - kollarında canlanan Tunuva, onun sıkı tutuşu ve soluksuz kahkahaları.

"Esbar," dedi Apaya, onu kendine getirerek. "Beni duydun mu?

"Evet kardeşim. Esbar boğazını temizledi. "Sadece Gashan artık açıkça bu pozisyonu istiyor.

"Güzel. Mızrakçılığının geliştirilmesi gerekiyor. Apaya bir mektup okudu. 'Bunu Ersyr'e göndermeliyim. Bana sormak istediğin şey neydi?

"Bir ortağın olup olmadığını.

"Sanırım öz babandan bahsetmiyorsun. Apaya, Sigan hakkında her zaman yaptığı gibi sert konuştu.

Gebe kalmaya çalıştığı her seferinde onu seçmişti. İki düşük olayını birlikte atlatmışlar ve denemeye devam etmişlerdi. Esbar özel olarak, öz annesinin duygularının gücünü saklayıp saklamadığını merak etmişti. Belki de kendisi onları hiç kabullenmemişti.

Sigan, kız kardeşlerden biri tarafından dışarıdan getirilen titrek ateşten ölmüştü. Her zaman ölümcül değildi, ama erkekler nadiren dünyaya açılıyor ve vücutlarını kondisyonsuz bırakıyorlardı. Apaya onun ölümünden sonra hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı.

"Hayır," dedi Esbar. "Sigan değil.

'Uzun sürmezdi. Liru'dan önce bile hep Ersyr'de bir görev almak istemiştım. Apaya durakladı. "Birinin ilgini çektiğini mi varsaymalıyım, Esbar?

"Henüz bildiğimden emin değilim.

"Biliyorsun, yoksa sormazdın. Esbar soluk soluğa kaldı. Apaya'dan hiçbir şey kaçmadı.

"İyi. Evet," dedi sonunda, kaşlarını ovuşturarak. "Apaya, hiç kimse için böyle hissetmemiştim.

"Peki ya son iki kız, Vazraka ve Yusul? Apaya söyledi. Esbar kızgınlıkla ona baktı. "Oh, evet. Denag beni bahçede ne çiçek açtığından haberdar ediyor'

"Anne adına," diye ısırdı Esbar. "Denag Başrahibe'ye söyledi mi?" "Büyük olasılıkla.

"Bunu bana karşı kullanacak mı?

'Bu, pozisyonu elinde tutan kadına bağlı. Bazı Başrahibeler başka taahhütleri olmayan bir mungunayı tercih eder; bazıları daha az katıdır. Saghul Yedanya konusunda hâlâ bir tahminde bulunamıyorum.

Esbar dudaklarını birbirine bastırdı. Başrahibenin kaprisli olabileceği doğrudu ama Esbar Saghul'u seviyor ve ona hayranlık duyuyordu ve Saghul'un

hiç değilse cesaretini sevdim.

'Kırmızı bir pelerin istiyorum. Siyâti'nin durduğu yerde durmak istiyorum,' dedi. 'Ama onu da istiyorum. Bunu itiraf etmek korktuğundan daha kolaydı. 'Bir Başrahibenin sevgi dolu bir eş olması mümkün mü?

"Anne bunu asla yasaklamadı.

"Bu bir cevap değil Apaya.

"Seni dokuz ay boyunca ben besledim, Esbar. Artık bir kadınsın, sana nasıl büyüyeceğini söyleyemem.

Esbar başını salladı, çenesi o kadar gergindi ki canı acıyordu.

"Anne ile konuşmalısın. O sana anlayışını bahsedebilir. Apaya elini masanın üzerine koydu. "Bir şey soracağım. Bu kadın senin hırsını biliyor mu?

"Evet, elbette. Herkes biliyor.

"Seni destekleyeceğine ve pelerinin ağırlığına kızmayacağına inanıyor musun?

"İnanıyorum.

'Yolunda sana iyi bir arkadaş olabilir. Ayrıca,' dedi Apaya, 'bir başrahibenin lirin pek çok teli olmalı. Ayağa kalktı. 'Adını özenle seçtim. Ben düşünürken sen günlerce kutsanmadan yattın. Ancak dua ettiğimde aklıma geldi - *karar* anlamına gelen bir isim. Seni bir karar vermeye çağırıyorum, Esbar. Saghul'un senin seçimlerin hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum ama o da Anne gibi bir şeyi çok iyi biliyor. Kararsız bir lider, lider değildir.

Tarikatın yakınındaki küçük bir açıklıkta, Meren bir petekten bal toplarken yumuşak tonlarda şarkı söylüyordu. Tunuva bir etek ağacının alçak dalından onu izliyordu.

Meren çoğu gün ormana giderdi. Şafak vakti ona katılmıştı, Esbar'ı görme riskinin olduğu Manastır'dan uzakta olmak istiyordu. Bir umudun yasını tutmak için zamana ihtiyacı vardı.

Ninuru pençesiyle bir bal arısına vurdu. Kanatları uğuldayarak tembel daireler çizerek uçtular.

"Ninuru," dedi Meren, "lütfen arkadaşlarıma dikkat et.

"Ichneumonlar arıları sevmez.

'Ah, çocukken ben de onları hiç sevmezdim. Ama bir arı bir *ichneumon* gibidir. Kızın burnuna biraz bal sürdü. "Kışkırtılmadıkça zararsızdır.

Ninuru balı yalayarak uzaklaştırdı, sonra da yüzünü yaladı. Sırtarak kürkünü karıştırdı.

Tunuva gülümsedi. Çocukken sık sık birlikte ormana giderlerdi ve Meren ona bitkilerin isimlerini öğretirdi. Bir saatten fazla

On yıl sonra, hâlâ onunla paylaşacak yeni keşifleri vardı.

Bugün ona günebakan adını verdiği, gökyüzünün bir zerresi kadar küçük ve mavi bir çiçek koparmıştı. Tunuva onu saçından aldı ve parmaklarının arasında çevirdi.

"Teşekkür ederim Meren," dedi. "Bal için.

"Son zamanlarda pek kendinde görünmüyorsun. Meren başını kaldırıp ona baktı. "Bu konuda konuşmak ister misin?

"Seni rahatsız etmek istemem.

"Seni rahatsız ediyorsa zaten ediyordur. Ellerindeki balı yıkamak için ıslak bir bez kullandı. Elleri de tıpkı onunki gibi uzun ve inceydi. "Esbar mı?

"Nereden bildin?

Meren güldü. "Tuva, biz küçük bir dünyada yaşıyoruz. Herkes her şeyi biliyor. Bezi kapattı. "Hayır, korkma. Sadece erkekler arasında bir dedikodu ama kimse emin değil. Duyduğuma göre sen ve o birbirinize çok bağılıymışsınız.

"Yolculuğumuzdan beri

değil. "Neden?

Meren ağacın yanına gelip kollarını dala dayadı. Gözleri berrak, grimsi kahverengiydi ve güneş ışığını içerek kalın kaşlarının altından onunkileri arıyordu.

"Uzun sürmezdi," dedi Tunuva usulca. "Uzun sürmezdi. Başını gövdesine yasladı. 'Esbar Başrahibe olmayı kafasına koymuş ve hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecek. Bu kararlılığa hayranım. Ne istediğini çok iyi biliyor.

"Peki sen ne istiyorsun?

"Anne için bir savaşçı olmak. Eğer yapabilirsem, bir gün ona bir çocuk doğurmak. Tunuva dizlerini göğsünde topladı. "Burada çok şanslıyız. Evimiz dünya tarafından dokunulmamış mükemmel bir sığınak. Daha fazlasını istemekle bencillik mi ettim?

"Sadece bir aptal sana bencil diyebilir. Meren onun çizmeli ayağını okşadı. 'Esbar'a çok saygı duyduğumu biliyorsun. Eğer seni bu şekilde arzulamıyorsa, öyle olsun. Ama hayatından parlak bir ışığı çıkarmış olacak ve bu onun kaybı olacak.

"Meren, ben onun güneşi için bir ayım.

"Hayır. Bir ay tek başına parlamaz. Sen parlıyorsun, Tunuva. Meren elini uzattı. 'Eve gitmeliyiz. Er ya da geç bununla yüzleşmelisin. Her şey yoluna girecek.

Tunuva yorgun bir gülümsemeyle onun parmaklarını sıktı. "Keşke umudunun yarısı bende olsaydı.

"Keşke ben de senin gücünün yarısına sahip olsaydım." Tunuva onun gülümsemesine karşılık verdi. "Gelin.

Ninuru onları Meren'in nehir kıyısındaki bazı çocuklara ders vermeye gittiği Manastır'a geri götürdü. Tunuva neredeyse onu takip etmek istiyordu ama Meren onun üzüntüsünü gördüyse başkaları da görebilirdi. Geceyi tek başına geçirmesi daha iyiydi.

Beş yaşından beri her gün yaptığı gibi mızrağıyla dans edecek ve Anne'ye dua edecekti. Bu ona tek başına bulamadığı huzuru verebilirdi.

"Tunuva.

Ses her yanını ürpertti. Esbar başka bir koridordan, sanki koşmuş gibi biraz dağınık bir halde çıkagelmişti. Tunuva çenesini kaldırdı.

"Esbar," dedi.

"Ben de seni arıyordum. Esbar ona yaklaştı. "Konuşabilir miyiz?

Tunuva kendi iyiliği için neredeyse reddediyordu. Odasına saklanmak ve acısı geçene kadar kıvrılmak istiyordu. Yine de Esbar ona öyle bir dikkatle bakıyordu ki, kara kaşları gözlerinin üzerinde düğümlenmişti, tek yapabildiği başını sallamak oldu.

İkisi de konuşmadan vadiye giden merdivenleri çıktılar. Esbar onu portakal ağacının gölgesine götürdü ve Tunuva onun yanında yürüdü, tüm umutlar gözden kaybolmuştu.

Esbar ona kesin bir dille artık aralarında bir şey olmayacağını söylemek istiyor olmalıydı. Tunuva ona döndü. Yüz ifadesi endişe ve kararlılık arasında gidip geliyordu.

"Tuva," dedi, "sana karşı mesafeli davrandığımı biliyorum. Özür dilerim. Bu benim alçaklığımdı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Esbar.

"Lütfen, konuşmama izin ver. Esbar derin bir nefes aldı. 'Ne kadar uzun zamandır Başrahibe olmak istediğimi biliyorsun. Çocukken, ne pahasına olursa olsun bu hayalin peşinden gideceğime dair kendime söz vermiştim ... ama bazen bu başkalarına mal oldu. Yusul bana aşık oluyordu. Bunu çok geç fark ettim ve bitirdiğimde onu incittim. İstedğim son şey aynısını sana da yapmaktı.

'Esbar, gerçekten anlıyorum. Buna hiç gerek yok."

"Evet, var.

"Hayır. Tunuva kelimeleri güçlkle çıkarabildi: "Biliyordum. Gözlerinin arkasında sıcak bir ağırlık yükselmişti. Gitmesi gerekiyordu. "Geçici olacağını biliyordum ama yine de kalbimi sana verdim," dedi, sesi gerilmişti. "Lütfen, Esbar. Ayakta durup gitmene seyirci kalmama izin verme.

Esbar bakışlarını hiç ayırmadı ama ağzı ve çenesi sertleşti. Hayatlarında ilk kez neredeyse çaresiz görünüyordu. Kolları kaburgalarına karşı bir bariyer gibi kıvrılmıştı.

Ninuru ve Jeda sessiz bir bakış alışverişinde bulundular. Birlikte Tunuva ve Esbar'ı iterek birbirlerine doğru adım atmaya zorladılar, Tunuva o kadar hazırlıksızdı ki tökezledi. Esbar'ın onu sabitlemek için dirseğini tuttuğunu hissetti ve karşılığında Esbar'ı tuttuğunu fark etti, parmakları Esbar'ın koluna dolanmıştı.

"Jeda," diye tısladı Esbar.

Tunuva Ninuru'ya sitem dolu bir bakış fırlattı ama o anda bile Esbar'ın kendisine neresinden dokunduğunun farkındaydı.

Gözleri tekrar karşılaştı ve Esbar kendini toparlamış görünüyordu. Tunuva'yı ellerinden sıkıca tuttu.

"Hayır," dedi alçak bir sesle. 'İşte bu yüzden buradayım, Tuva. Gitmene izin vermek istemiyorum.

Tunuva kendi kulaklarına güvenmeye cesaret etti. Kalbi uçsuz bucaksız bir odada, her vuruşu bir öncekini bastıran bir davul gibiydi. Esbar onları kavramıyor olsaydı elleri titreyebilirdi.

"Bunu nasıl yapabiliriz, Esbar? Tunuva fısıldadı. "Ne kadar süre dayanabilir?

'Bazen zor olabileceğini biliyorum. Görevimiz riske atılamayacak kadar önemli,' dedi Esbar sessizce. "Seni çok fazla hissetmeme izin verirsem, bunun muhakeme yeteneğimi körelteceğinden, beni zayıflatacağından korktum. Seni düşündüm ve nasıl avlanacağımı unuttum. Ama sonra anladım Tuva. Aklımı bulandıran seni kaybetme korkusuymuş. Yanağını avuçladı. 'Seninle birlikteyken, kendimi savaşırken hissettiğim kadar güçlü hissediyorum. Tıpkı dua ettiğim zamanki gibi.

Güneş ışığı kadar sıcaktı. Tunuva onun teninde, siyah saçlarında gül kokusunu yakaladı.

'Dün gece dua ettim. Yol göstermesi için dua ettim,' dedi Esbar ona. "Ve sonra yine rüyamda seni gördüm. Başparmağıyla çenesini okşadı. "Ben kimim ki Anne'yi inkâr edeyim?

Esbar daha önce ilk hamleyi yapmıştı. Şimdi duruşundaki beklentiye hissedenden Tunuva'yı bekliyordu. Tunuva doğru kelimeleri bir araya getirerek Esbar'ın çıplak kolunu okşadı.

'Bir hafta, bir ay ya da bir yıl da sürse, yine de bizim olacak,' dedi. "Bir çiçek kısalığı yüzünden daha mı az tatlı açar?

Esbar gülümsedi.

"Hayır," dedi, yakınına eğilerek. "Daha az güzel de değil.

Tunuva bir elini Esbar'ın ensesine götürdü. Biraz eğildi ve sevdiği kadını öperken gülümseyerek kararını mühürledi. Esbar iki kolunu da onun beline doladı ve nihayet nefes almak için ayrıldıklarında, çölde olduğu gibi sevinçten gülüyorlardı.

Bazı ağaçlar mevsim sonunda meyvelerini kaybederdi. Ancak Tunuva ve Esbar, bazı ağaçların yaşadıkları sürece meyve verdiğini herkesten daha iyi biliyordu.

MASALIN KİŞİLERİ

HIKAYE ANLATICILARI

Ipyeda'lı Dumai: Seiiki'deki Kwiriki Yüksek Tapınağı'nda bir tanrı şarkıcısı. Ipyeda Dağı'nda doğup büyümüştür, Afa'lı Unora'nın kızıdır, Maiden Officiant.

Esbar du Apaya uq-Nāra: Portakal Ağacı Tarikatı'nın Munguna'sı - varsayılan varisi -, görevdeki Başrahibe Saghul Yedanya'nın yerine aday gösterildi. Esbar, Siyu uq-Nāra'nın öz annesidir, ichneumon Jeda'ya bağlıdır ve otuz yıldır Tunuva Melim ile bir ilişki içindedir.

Glorian Hraustr Berethnet (Glorian Óthling veya Leydi Glorian): Inys'li Sabran VI ile Hróth'lu Bardholt I'nin tek çocuğu olup her iki krallığın da prensesidir. Inys Krallığı'nın varisi, Einlek Óthling'in ilk kuzeni ve Ólrún Hraustr'un yeğenidir.

Kuposa pa Nikeya (Yüzlerin Hanımı): Seiikinli bir soylu kadın ve saray mensubu. Nikeya, Seiiki'nin Nehir Lordu Kuposa pa Fotaja'nın tek çocuğu ve varisidir. Annesi şair Nadama pa Tirfosi'dir.

Sabran VI Berethnet (Hırslı Sabran): Inys'in on dokuzuncu Kraliçesi ve Berethnet Hanesi'nin başı, Inys'li Marian III ve merhum Lord Alfrick Withy'nin kızı. Sabran, Hróth Kralı I. Bardholt'un eşi ve kızları Glorian'ın annesidir.

Tunuva Melim: Cleolind Onjenyu tarafından kurulan gizli bir topluluk olan Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesidir. Tunuva, Cleolind'in kalıntılarının koruyucusu olan ve Tarikat'taki cenaze törenlerini denetleyen mezar bekçisidir. Ichneumon Ninuru'ya bağlıdır ve otuz yıldır Esbar uq-Nāra ile bir ilişki içindedir.

Afa'lı Unora: Kwiriki Yüksek Tapınağı'nın Bakire Görevlisi. Muysima'ya sürgüne gönderilmeden önce kısa bir süre Seiiki Nehir Lordu olarak görev yapmış olan Afa'lı Saguresi'nin kızıdır.

Wulfert 'Wulf' Glenn (Ormanın Çocuğu): Langarth Baronları Lord Edrick Glenn ve Lord Mansell Shore'un evlatlık oğlu. Evlatlık kardeşleri Roland ve Mara'dır. Wulf kimsesiz bir çocuktur, küçük bir çocukken haithwood'da terk edildiği düşünülüyordu. Şimdi Askrdallı Regny'nin yönettiği bir lith'te Hróth'lu I. Bardholt'un kâhyası olarak görev yapmaktadır.

DOĞU

Seiiki'de, aile ve verilen isimler arasındaki 'pa' parçacığı - Eski Seiikince'den geldiği düşünülmektedir - bireyin soylu bir klanın üyesi olduğunu gösterir. ^{MS 620} civarında kullanımdan düşmüştür. Doğu Hüranların çoğu yalnızca kişi adlarıyla anılır, ancak özel ilişkilerini netleştirmeye yardımcı olmak için bir matronimik kullanabilirler, örneğin Moldügenxi İrebül, 'Moldügen'in [çocuğu] İrebül' anlamına gelir.

*

Arkoro II (Kraliçe Arkoro): Sepul Kraliçesi, Kozol Hanesi'nin başı ve Dört Krallık Çağı'ndan sonra Sepul Yarımadası'nı yeniden birleştiren son Sonbahar Kraliçesi'nin torunu. Arkoro'nun bir ejderhanın kemiğinden doğan Harkanar'ın soyundan geldiği söylenir.

Eş Jekhen: Muhteşem İmparatoriçe ile evliliği sayesinde On İki Göl'ün İmparatoriçe Eşi. Jekhen Kanxang'da yoksulluk içinde doğdu, daha sonra Kara Göl Sarayı'nda oda hizmetçisi olarak görev aldı. Hikaye anlatıcılığı, ona aşık olan genç Prenses Tursin'in dikkatini çekti.

Epabo: Seiiki'li Jorodu IV'ün bir hizmetkarı. Epabo sık sık onun casusu olarak hareket eder.

Eraposi pa Imwo (Leydi Imwo): Seiikinese sarayında bir hizmetçi.

Jorodu IV (Noziken pa Jorodu *veya* İmparator Jorodu): Seiiki İmparatoru ve Manai III'ün oğlu. Kuposa pa Sipwo ile evlidir ve sadece bir tanesi (Prenses Suzumai) hayatta olan üç çocuğunun babasıdır. Annesi hastalandıktan sonra dokuz yaşında tahta çıkmış ve küçüklüğünün büyük bölümünü bir naip olan Kuposa pa Fotaja'nın kontrolü altında geçirmiştir.

Juri: Seiikinese sarayında bir hizmetçi.

Ipyeda'lı Kanifa: Seiiki'deki Kwiriki Yüksek Tapınağı'nda görev yapan ve başlıca görevi Kraliçe Çan'a bakmak olan bir tanrıbilimci. Ailesi onu Büyük İmparatoriçe'nin bakımına emanet etmeden önce tozlu bir eyalette yaşıyordu.

Brakwa'lı Kiprun (Usta Kiprun): On İki Gölün Muhteşem İmparatoriçesi'nin saray simyacısı. Kiprun, Nhangto Dağları'na uzun bir yolculuk yaparak patlayıcı toz için eski bir tarifi tamamlamaya çalışıyor.

Kuposa pa Fotaja (Lord Kuposa): Seiiki'nin Nehir Lordu ve Çayır Kralı'nın yenilgisinden bu yana Seiikinese siyasetini ve saray işlerini kontrol eden zorlu Kuposa Klanı'nın başı. Jorodu IV'ün naibiydi ve İmparatoriçe Sipwo'nun dayısıdır, bu da onu Prenses Suzumai'nin büyük amcası yapar. Nikeya adında bir çocuğu vardır.

Kuposa pa Sipwo: Jorodu ile evliliği yoluyla Seiiki'nin İmparatoriçe eşi IV. Kuposa pa Fotaja'nın yeğeni ve Suzumai'nin annesidir.

Kuposa pa Yapara (Leydi Yapara): Kuposa Klanının bir üyesi ve Seiikinese sarayında bir hizmetçi.

Leydi Mithara: Mithara Klanı'nın başı. Kuposa Klanı tarafından saraydan uzaklaştırıldı ve o zamandan beri Seiiki'nin ormanlık kuzey bölgelerindeki evinde kalmayı tercih etti.

Lord Tajorin: Tajorin Klanı'nın lideri. Kuposa'ya karşı nefret besler.

Sağlayıcı Moldügen (Kuzeyin Ebedi Güneşi *veya* Büyük NaİR): Bertak kabilesinin ve buna bağlı olarak yerleşik Doğu Hüran'ın seçilmiş lideri. Moldügen, göçebe halkının şiddetli ve yakın bir kışta hayatta kalmak için bir kaleye ihtiyacı olduğuna inanarak Lacustrine şehri Hinitun'un fethine öncülük etti.

Moldügenxi İrebül (Prenses İrebül): Bertak kabilesinin savaşçı prensesi ve lideri Sağlayıcı Moldügen'in kızı. Shim Antlaşması uyarınca Prenses İrebül, kalıcı bir barış sağlamak için Lacustrine varisi Lakseng Dethwan karşılığında Muhteşem İmparatoriçe ile birlikte yaşamaya gönderildi.

Mithara pa Taporu (Leydi Taporu): Mithara Klanı'nın b i r üyesi ve Dumai'nin en yakın kuzeni.

Manai III (Noziken pa Manai veya Büyük İmparatoriçe): Seiiki'nin eski İmparatoriçesi, şimdi Ipyeda Dağı'nda bulunan Kwiriki Yüksek Tapınağı'nın Yüce Görevlisi. Gizemli bir hastalığın ardından, oğlu ve tek varisi Jorodu tek başına hüküm sürecek yaşa gelmeden tahttan çekilmek zorunda kaldı. Mithara Klanı'nın bir üyesiyle evliydi.

Noziken pa Suzumai (Prenses Suzumai): Seiiki'li Jorodu IV'ün imparatoriçe eşi Kuposa pa Sipwo'dan hayatta kalan tek çocuğu. *Düşen Gecenin Bir Günü*'nün başında Prenses Suzumai, Seiiki'nin varis adayıdır.

Kawontay'lı Padar: Kraliçe Arkoro ile evliliği aracılığıyla Sepul'un kral eşi.

Afa'lı Rituyka: Bir hırsız ve haydut.

Tajorin pa Osipa (Leydi Osipa): Tajorin Klanı'nın bir üyesi. Osipa, Seiiki'nin Büyük İmparatoriçesi'nin sadık bir hizmetçisiydi ve öyle kalmaya devam ediyor - maiyetinin onu saraydan Ipyeda Dağı'na kadar takip eden tek üyesi.

Tonra: On İki Göl İmparatorluğu'nda, Brhazat Dağı'nın zirvesine yakın bir yerde yaşayan bir kadın. Bir zamanlar Hinitun halkına rüyalar gönderdiği söylenir.

Tursin II (Muhteşem İmparatoriçe): On İki Göl İmparatoriçesi ve Lakseng Hanedanı'nın başı. Eşi Kanxanglı Jekhen sık sık onun adına hareket eder. Hinitun Savaşı'ndaki Lacustrine yenilgisinden bu yana, Muhteşem İmparatoriçe artık Daprang Nehri'nin kuzeyindeki hiçbir bölgeyi kontrol etmemektedir. Bu bölge Büyük Göller'den üçünü içerdiğinden, Doğu Hüran'lılar onu genellikle Dokuz Göller İmparatoriçesi olarak anarlar.

Harkanar: Bir ejderhanın kaybolan kemiğinden doğan Sepul'un ilk Kraliçesi. Yıllarca ejderhayı kovaladıktan sonra Harkanar sonunda onun dikkatini çekti ve ikisi birlikte Sepul Krallığı'nı kurdular.

Kuposa pa Sasofima: Çayır Kralı'na ihanet eden Kuposa Klanı'nın kurucusu. Ailesi Seiiki'deki dua çanlarını yapmak için Muysima'nın demir ocaklarını kullandı.

Işık Taşıyıcısı: Daha sonra Işık Taşıyıcısı olarak bilinen bu lakap, Lakseng Hanesi'nin soyundan geldiğini iddia ettiği, Lacustrine tarihindeki ilk ejderha binicisine verilen bir lakaptır. Işık Taşıyıcısı'nın kimliği konusunda önemli anlaşmazlıklar olduğundan ve şekil değiştiren biri olduğuna dair söylentiler bulunduğundan, görünüşleri zaman içinde farklı şekillerde sunulmuştur. Pagamin şehrini kurmuşlardır.

I. Mokwo (Noziken pa Mokwo veya İmparatoriçe Mokwo): Kendisine *imparatoriçe* unvanı veren ilk Seiikinese hükümdarı olduğu düşünülür ve müthiş güçlere sahip olduğu söylenir.

Dut Kraliçesi: Ebedi Deniz'de Komoridu adlı bir adayı yönettiği söylenen Seiikinli bir kadın.

Nirai III (Noziken pa Nirai): Eski bir Seiiki Kraliçesi. En sevdiği bineği Gümüş Tukupa olan yetenekli bir ejderha binicisiydi.

Afa'nın Saguresi: Eski bir Afa Valisi ve Unora'nın babası, bir çiftlik işçisi olarak yetiştirildi. Alim olmak için gerekli sınavları geçtikten sonra Seiiki'li Manai III tarafından valilik görevine layık görüldü. Afa'ya su getirme konusundaki gayreti sayesinde, genç Jorodu IV'ün yönetiminde prestijli Nehir Lordu rolüne yükseltildi. Kuposa Klanı buna itiraz edince, Saguresi'yi bir ejderhayı uyandırmakla suçlayarak Muysima'ya sürgün edilmesini sağladılar.

Kar Bakiresi: Noziken Hanesi'nin efsanevi kurucusu, kişisel adı tarihe karışmıştır. İlk Seiikinliler tarafından ejderha türünün reddedilmesinin ardından, Snow Maiden Uramyesi kayalıkları boyunca yürür ve denize ağıt yakardı. Yaralı bir kuş bulup onu sağlığına kavuşturmuş ve kuş bir ejderhaya, Kwiriki'ye dönüşmüş, o da boynuzlarından birini kesip minnettarlıkla ona vermiştir. Yanardönerliği nedeniyle boynuz Gökkuşağı Tahtı olarak biliniyordu ve Snow Maiden Seiiki'nin ilk Kraliçesi oldu.

KUZEY

Çoğu Hróthi aile ismi kullanmaz. Doğudaki Bertak aşireti gibi, Kuzey Hüran da çoğunlukla kişi adları ve künyelerle yetinir.

*

I. Bardholt (Bardholt Hraustr, Bardholt Battlebold *ya da* Kuzeyin Çekici): Hróth'un ilk Kralı. Bardholt, Bringard'da fakir bir ailenin çocuğu olarak bir kemik işçisinin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. On İki Kalkan Savaşı'nda Verthing Bloodblade'i yendikten sonra, Bardholt ülkesini tek bir taç altında birleştirdi, Hraustr Hanesi'ni kurdu, halkını Şövalyeliğin Erdemlerine dönüştürdü ve daha sonra Sabran VI olarak taç giyecek olan Inys Prensesi Sabran ile evlendi. Vatten Klanı onun otoritesine boyun eğdiği için aynı zamanda Mentendon Kralı'dır. Bardholt, Glorian Hraustr Berethnet'in babası, Ólrún Hraustr'un küçük üvey kardeşi ve Einlek Óthling'in dayısıdır.

Geldruth'lu Eydag: I. Bardholt'un hane reisidir ve yedi lith'inin en büyüğüdür.

Einlek Ólrúnsbarn Hraustr (Einlek Óthling *ya da* Einlek Ironside): I. Bardholt'un yeğeni. Kuzeni Glorian Inys'i yönetmekle yükümlü olduğundan, Einlek Hróth'un óthling'i (varisi) yapıldı. Savaş sırasında esaretten kaçmak için kendi elini kesip, uzvunun çoğunu enfeksiyondan kaybettikten sonra yerine demir bir kol taktıktan sonra *Ironside* lakabını kazandı. Annesi Ólrún Hraustr, Bardholt'un büyük üvey kız kardeşidir.

Heryon Vattenvarg (Deniz Kralı): Kış Ortası Tufanı'ndan sonra Mentendon'un fethine öncülük eden bir akıncı ve Hróth reisi. I. Bardholt'un otoritesine boyun eğdi ve şimdi onun yerine Mentendon Vekilharcı olarak hüküm sürüyor. Magnaust, Brenna ve Haynrick'in babasıdır.

Issýn: Hróth halkının Şövalyeliğin Erdemlerini benimsemesine yardımcı olan ve dönüşümün ardından bir sanctarian olan eski bir Hróth snowseer'i. Şimdi uzak bir köy olan Ófandauth'ta yaşıyor ve I. Bardholt'a danışmanlık yapıyor.

Vargoylu Karlsten: On İki Kalkan Savaşı sırasında yetim kalan, I. Bardholt'un ev sahibi.

Ólrun Hraustr (Ólrun Icebound): On İki Kalkan Savaşı sırasında kardeşi Bardholt'un yanında savaşmış bir Hróthi kemik işçisi ve rün ustası. Son yıllarda nadiren halk arasında görülmüştür. Einlek Óthling'in annesi ve Glorian Hraustr Berethnet'in baba tarafından teyzesidir.

Askrdal'lı Regny: Askrdal'ın reisi ve öldürülmesi On İki Kalkan Savaşı'nı başlatan Skiri Longstride'in yeğeni. Regny reşit olana kadar Hróth'lu I. Bardholt'a kâhya olarak hizmet ediyor ve kendi lith'ini denetliyor: Eydag, Karlsten, Sauma, Thrit, Vell ve Wulf.

Vakrösslu Sauma: Vakröss Reisi'nin kızı olan I. Bardholt'un kâhyası.

Isborglu Thrit: I. Bardholt'un bir hanedan üyesi.

Mágruth'lu Vell: I. Bardholt'un hane reisi.

KUZEYİN MERHUM VE TARİHİ KİŞİLERİ

Skiri Longstride (Hoşgörülü Skiri): Merhameti ve hoşgörüsüyle tanınan eski bir Askdral Reisi. Bringardlı Bardholt ve ailesini, buz ruhları tarafından lanetlendiklerine inananların zulmünden korumuştur. Geldruthlu Verthing tarafından öldürülmesinden sonra, en yakın arkadaşı olan Fellsgerdli Hefna, Verthing'e savaş ilan ederek On İki Kalkan Savaşı'nı başlattı. Skiri'nin hayatta kalan tek varisi yeğeni Regny'dir.

Geldruth'lu Verthing (Verthing Bloodblade): Askrdal'ın zengin eyaletini isteyen Hróth'un ölmüş bir reisi. Skiri Longstride'in evlilik teklifini reddetmesinin ardından Verthing onu öldürerek On İki Kalkan Savaşı'nın fitilini ateşledi. Bringardlı Bardholt sonunda onu teke tek dövüşte yendi. Daha sonra idam edilmiştir.

GÜNEY

Ersyri parçacığı 'uq' Güney'de doğum yerini belirtmek için kullanılır. 'Du' Selinyi kökenli eski bir matronimiktir. Tarikatın bazı kadınları - özellikle de ikinci Başrahibe Siyāti'nin soyundan gelenler - her iki parçacığı da kullanır, örneğin Esbar du Apaya uq-Nāra 'Portakal (Ağacı) Esbar, Apaya'nın kızı' anlamına gelir.

*

Alanu: Portakal Ağacı Tarikatı'nın meshedilmiş bir kardeşi.

Carmentum'lu Anyso: Carmentum Cumhuriyeti'nden bir fırıncı. Pabel ve Meryet'in oğludur ve Hazen ve Dalla adında iki kız kardeşi vardır.

Apaya du Eadaz uq-Nāra: Kraliçe Daraniya'yı korumak için Ersyri sarayında uzun süreli bir görevde bulunan Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesidir. Esbar'ın öz annesi ve Siyu'nun anneannesidir.

Arpa Nerafriss: Karmentum'un şimdiki Decreeer'i Numun'un baş danışmanı.

Nurtha'lı Canthe: Portakal Ağacı Tarikatı'na yeni gelen bir Batılı.

Daraniya VI (Kraliçelerin Kraliçesi): Ersyr Kraliçesi ve esas olarak Jrhanyam Kraliyet Kalesi'nde ikamet eden Taumāgam Hanedanı'nın başı. Apaya uq-Nāra onlarca yıldır onun kişisel koruması olmuştur.

Denag uq-Bardant: Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesi. İyileştirme konusunda bir yeteneği vardır ve uzun yıllar boyunca Tarikat'ta doğumlara nezaret etmiştir.

Ebanth Lievelyn (Brygstad'ın Yaban Gülü): Mentiş asilzadesi ve eski bir fahişe. Vatten'in Şövalyeliğin Erdemlerine toplu bir dönüşümü zorlaması ve mesleğini yasaklamasının ardından Ebanth, Carmentum'un güvenliğine kaçmadan önce talihsiz bir isyanın örgütlenmesine yardım etti. Daha sonra müşterilerinden birinin eşi oldu - Numun, Carmentum'un Decreeer'i olan hırslı politikacı.

Gashan Janudin: Portakal Ağacı Tarikatı'nın ateşli bir inisiyesi. Gashan, Kediko Onjenyu'yu savunmak üzere Nzene'deki Lasian sarayına gönderilmiş, ancak Kraliyet Konseyi'nde hazinedar olarak yer almayı kabul ederek Başrahibe'yi kızdırmıştır. Ichneumon Barsuga'ya bağlanmıştır.

Hidat Janudin: Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesi, ichneumon Dartun'a bağlı. Esbar ve Tunuva'nın yakın arkadaşıdır.

Imsurin: Portakal Ağacı Tarikatı'nın meshedilmiş bir kardeşidir. Erkeklerin gayri resmi lideri ve Siyu uq-Nāra'nın öz babasıdır.

Izi Tamuten: Kız kardeşlere ichneumon'larına nasıl bakacaklarını öğreten, Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesi.

Jenyedi Onjenyu (Prenses Jenyedi): Kediko VIII'in kızı ve Lasia Krallığı'nın tek varisi.

Kediko VIII: Lasia Bölgesi'nin Yüksek Hükümdarı ve Onjenyu Hanedanı'nın başı. Seleflerinin çoğunun aksine, Tarikat ile gergin bir ilişkisi vardır. Varisi kızı Prenses Jenyedi'dir.

Lukiri du Siyu uq-Nāra: Siyu uq-Nāra ve Carmentum'lu Anyso'nun öz kızı.

Mezdat **uq-Rumelabar** (Mezdat Taumāgam): Daraniya VI'nın en büyük kızı, eskiden Ersyr Prensesi olan ve tahtın varisi olmak için favori olan kişi. Mezdat, Serene Carmentum Cumhuriyeti'ne yaptığı bir ziyaret sırasında monarşiyle ilgili hayal kırıklığına uğradı ve unvanlarından feragat etti. Dönüşünde, daha sonra Karmentum Hükümdarı Numun olacak olan bir politikacıyla evlendi.

Karmentumlu Numun: Cumhuriyetin lideri olarak seçilen Carmentum Decree'i. Mezdat uq-Rumelabar ve Ebanth Lievelyn ile evlidir.

Saghul Yedanya: Portakal Ağacı Başrahibesi. Mungunası - varsayılan varisi - Esbar uq-Nāra'dır.

Siyu du Tunuva uq-Nāra: Portakal Ağacı Manastırı'nın bir postulantı. Esbar uq-Nāra'nın arkadaşı Imsurin'den doğma kızıdır, ancak adını Tunuva Melim'den almıştır. Siyu, ichneumon Lalhar'a bağlıdır.

Sulzi: Portakal Ağacı Tarikatı'nın meshedilmiş bir kardeşi.

Yeleni Janudin: Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir postulantı ve Siyu uq-Nāra'nın av ortağı. Ichneumon Farna'ya bağlıdır.

Kelebek Kraliçe: Yarı efsanevi bir figür. Ersyr'in genç yaşta ölen ve kralını sonsuz bir kedere boğan sevgili kraliçe eşiydi.

Cleolind Onjenyu (Prenses Cleolind, Anne *ya da* Genç Kız): Lasia Bölgesi Prensesi ve Yemin Bekçisi Selinu'nun kızı. ^{mo} 2 yılında Cleolind İsimsiz Olan'a kurban edilmek üzere seçildi, ancak bir portakal ağacı ve büyülü kılıç Ascalun'un yardımıyla onunla savaştı ve onu yendi. Lasia üzerindeki hak iddiasından vazgeçti ve Wyrn geri dönerse Güney'in hazırlıklı olmasını sağlamak için Portakal Ağacı Tarikatı'nı kurdu. Şövalyelik Erdemleri dinine göre Cleolind, İsimsiz Olan'ı yenip onu kurtardıktan sonra Sör Galian Berethnet ile evlenerek Inys'in kraliçe eşi olmuş ve daha sonra doğum sırasında ölmüştür. Bu hikâyeye inanmayan Tarikat üyeleri, Cleolind'in kuruluşundan kısa bir süre sonra bilinmeyen bir iş için Tarikat'tan ayrıldıktan sonra öldüğüne inanmaktadır.

Gedali: Lasian panteonunda baskın olan İlahiyatlar Bahçesi'nde kapıların ve geçitlerin yüksek ilahı. Gedali genellikle doğum sırasında çağırılır. Kendi çocukları insanlığın yaratıcısı olan Gedani'dir.

Imhul: Bir Lasian rüzgâr ilahı.

Merhametli Jeda (Kraliçe Jeda): Lasia'daki eski Taano Devleti'nin kraliçesi, Eria üzerindeki uzun yolculuklarından sonra Suttu the Dreamer ve halkını karşılayan kişi. Esbar uq-Nāra, Kraliçe Jeda'nın onuruna ona ichneumon adını verdi.

Liru Melim: Taumāgam Hanesi'ni sürpriz bir saldırıya karşı savunurken öldürülen Tunuva Melim'in öz annesi.

Melankolik Kral: Taumāgam Hanedanı'nın ilk krallarından biri olduğu söylenen yarı efsanevi bir figür. Gelini Kelebek Kraliçe'nin serabını takip ederek çölde dolaşmış ve susuzluktan ölmüştür. Ersiriler onu çoğu zaman kör aşka karşı uyarmak için ibretlik bir hikâye olarak kullanırlar.

Meren: Portakal Ağacı Tarikatı'nın meshedilmiş bir kardeşi ve Tunuva Melim'in yakın arkadaşı, onun oğlunun babası. Görünürde bir vahşi kedi saldırısında öldürüldü.

Yaşlı Malag: Bir Lasian hileci ilahı.

Raucāta: Gulthaga'nın düşüşünü kehanet eden kadim Ersyr'in bir kahini.

Selinu Onjenyu (Yemin Bekçisi Selinu): İsimsiz Olan Yıkala şehrine saldırdığında Lasia'nın Yüksek Hükümdarı. Tüm çiftlik hayvanlarını

Wyrm'i yatıştırmak için, kurada kendi çocukları da dahil olmak üzere insan hayatlarının kurban edilmesini organize etti. Kızı Prenses Cleolind ölmek üzere seçildiğinde, sözünü tuttu ve onu kıyametine göndererek *Yemin Bekçisi* lakabını kazandı.

Siyāti du Verda uq-Nāra: Cleolind Onjenyu'nun Wareda Vadisi'nde parfümcü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş Ersyri bir cariyesi. Cleolind Tarikat'tan ayrıldıktan sonra ikinci Başrahibe olmuştur. Apaya, Esbar ve Siyu'nun doğrudan atasıdır.

Nzene'li Soshen: Cleolind Onjenyu'nun dokuz hizmetçisinden biri ve simya ile kimyanın ilk öncülerindendir. Siyāti uq-Nāra ile birlikte İsimsiz Olan'ın soluduğu veba olan Yıkala Laneti'nin tedavisini damıtmak için kullandıkları limbec'i yaratmıştır.

Hayalperest Suttu: Onjenyu Hanedanı'nın efsanevi kurucusu, Selinun adlı uzak bir uygarlıktan gelen Neşeli Azınlık'a Eria'yı -hâlâ geçmenin imkânsız olduğu düşünülen büyük tuz çölü- aşmaları için önderlik etmiştir. Taano Devleti Kraliçesi Jeda onları Lasia'da karşıladı. Suttu, yıldız ışığına batırıldığını iddia ettiği Mulsab adında bir mızrak taşıyordu.

Washtu: Dünyaya ısı ve ışık getirmek için güneşten saç çektiğine inanılan Lasia'nın yüksek ateş tanrısı. Suyun yüksek ilahı Abaso'nun hem düşmanı hem de sevgilisidir. Portakal Ağacı Tarikatı Washtu'ya özel bir önem atfeder.

BATI

Adeliza 'Adela' afa Dáura: Glorian Berethnet'in nedimesi. Liuma afa Dáura'nın kızı.

Annes Haster: Sör Landon Croft ile evli bir Leas kadını.

Bramel Stathworth (Sör Bramel): Bir Inys şövalyesi ve Glorian Berethnet'in muhafızı.

Brangain Crest (Leydi Brangain): Adalet Düşesi, soylu Crest ailesinin başı ve Adalet Şövalyesi'nin soyundan geliyor. Julain Crest'in annesidir.

Damud Stillwater (Lord Damud): Cesaret Dükü, asil Stillwater ailesinin reisi ve Cesaret Şövalyesi'nin soyundan gelmektedir.

Doktor Forthard: Berethnet Hanesi'nin kraliyet hekimi.

Edith Combe (Lade Edith): Nezaket Dükü ve Kardeşlik Şövalyesi'nin soyundan.

Edrick Glenn (Lord Edrick *ya da* Baron Glenn): Langarth Baronu Glenn ve Roland, Mara ve Wulf'un üvey babası. Lord Mansell Shore ile evlidir. Wickerwath'ın kuzeyindeki haithwood'dan sorumludur, ormandan biraz uzakta yaşayan ve Göller'in en yüksek yetkilisi olan Lord Robart Eller'e rapor veren Deorn Kontesi adına onu korur.

Erda Lindley (Dame Erda): Bir Inys şövalyesi ve Glorian Berethnet'in muhafızı.

Florell Glade (Leydi Florell): Inys'li Sabran VI'nın Büyük Oda'sının Birinci Hanımı.

Gladwin Fynch (Leydi Gladwin): Temperance Düşesi, Temperance Şövalyesi'nin soyundan.

Guma Vetalda (Hart Grove Ermişi): Yscalin Yüce Prensi ve Kóvuga Dükü ve kendisinden birkaç dakika sonra doğan Yscalin III Rozaria'nın ikiz kardeşi. Donmato Alarico'nun amcası ve Prenses Idrega ile Prens Therico'nun büyük amcasıdır. Hart Grove kalesinden yönetir ve topluca Ufarassus olarak bilinen madenler sayesinde Yscalin'in en zengin adamıdır.

Helisent Beck (Leydi Helisent): Glorian Berethnet'in nedimesi. Goldenburch'un Dowager Kontu Lord Ordan Beck'in kızı.

Idrega Vetalda: Yscalin Prensesi ve Donmato Alarico ile yoldaşı Thederica Yelargas'ın tek kızı. Therico'nun kız kardeşi, Prens Guma'nın büyük yeğeni ve Rozaria III'ün torunu.

Julain Crest (Leydi Julain): Glorian Berethnet'in baş nedimesi ve Adalet Düşesi Leydi Brangain Crest'in kızı.

Kell Bourn (Mastress Bourn): Bir kemikçi ve Doktor Forthard'ın asistanı.

Liuma afa Dáura: Kendisine Yscali'yi öğreten Inys'li Sabran VI'nın hizmetkârı ve eski öğretmeni. Liuma artık Cübbelerin Sahibi. Küçük bir aileden geliyor

Yscali soylusu, bir şövalyenin kızı ve Adeliza afa Dáura'nın annesidir.

Magnaust Vatten (Lord Magnaust): Deniz Kralı Heryon Vattenvarg'ın ilk doğan çocuğu ve Mentendon Vekilharçlığı'nın varisi. Brenna ve Haynrick'in kardeşi.

Mansell Shore (Lord Mansell): Lord Edrick Glenn ile evliliğinden Langarth Baronu Glenn ve Roland, Mara ve Wulf'un üvey babası. Caddow Hall Baronesi Shore'un küçük kardeşidir.

Mara Glenn: Lord Edrick Glenn'in kız kardeşi Rosa'dan doğan yeğeni ve evlatlık kızı. Mara ortanca çocuktur, Roland ve Wulf'un kız kardeşidir.

Marian III (Marian the Less): Eski Inys Kraliçesi, Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nın üçüncü ve son hükümdarı. Jillian III'ün kızı ve Sabran VI'nın annesi. Tahttan çekilmesinin ardından, yoldaşı Lord Alfrick Withy ile birlikte kıyıya çekildi ve şimdi Göller'deki Befrith Kalesi'nde ikamet ediyor.

Mariken: Florell Glade'in bir hizmetkârı.

Ordan Beck (Lord Ordan): Goldenbirch'in Dul Kontu, Wickerwath'ın güneyindeki haithwood'dan sorumlu. Veliahtı Helisent'in babası. Leas'ın en yüksek yetkilisi olan Leydi Gladwin Fynch'e rapor verir.

Robart Eller (Lord Robart): Cömertlik Dükü, soylu Eller ailesinin reisi ve Cömertlik Şövalyesi'nin soyundan gelmektedir. Inys'in Lord Şansölyesi - Erdemliler Konseyi'nin törensel başkanı - ve Göller Eyaleti'ndeki en yüksek otorite olmasının yanı sıra Inys'li Sabran VI'nın güvenilir bir dostudur.

Randroth Withy (Lord Randroth): Yoldaşlık Dükü, soylu Withy ailesinin reisi ve Yoldaşlık Şövalyesi'nin soyundan gelen biri.

Sadyrr'li Riksard: Langarth'ta bir ostler.

Roland Glenn: Lord Edrick Glenn'in yeğeni ve evlatlık oğlu. Mara ve Wulf'un kardeşi ve Glenn Baronluğu'nun veliahtıdır.

Rozaria III: Yscalın Kraliçesi ve Virtudom'un üç hükümdarından biri olan Vetalda Hanesi'nin başı. Guma Vetalda'nın büyük ikiz kardeşi.

Therico 'Theo' Vetalda: Yscalın Prensi ve Donmato Alarico ile yoldaşı Thederica Yelarigas'ın küçük oğlu. Idrega'nın kardeşi, Prens Guma'nın büyük yeğeni ve Rozaria III'ün torunu.

BATTIN MERHUM VE TARİHİ KİŞİLERİ

Alfrick Withy: Marian III'ün yoldaşı ve Prenses Glorian'ın anne tarafından büyükbabası.

Carnelian the Peaceweaver: Eski bir Inys Kraliçesi.

Galian Berethnet (Düzenbaz Galian *ya da* Aziz): Inys'in ilk Kralı. Galian, Inyscan köyü Goldenburch'te doğdu, ancak Arondine'li Edrig'in yaverliğine kadar yükseldi. Galian'ın şövalye kanunlarına dayandırdığı Şövalyelik Erdemleri dini, Lasia'da İsimsiz Olan'ı yendiğini, Onjenyu Hanesi'nden Prenses Cleolind ile evlendiğini ve onunla birlikte Berethnet Hanesi'ni kurduğunu kabul eder. Virtudom'da tapınılan, ancak Güney'in pek çok yerinde hakarete uğrayan Galian'ın, takipçileri tarafından Halgalant'ta, cennetsel sarayda hüküm sürdüğü ve Büyük Masa'da doğruları beklediği düşünülür.

Glorian II Berethnet (Glorian Hartbane): Yardımsever Isalarico ile yaptığı aşk evliliği Yscalın'ı Şövalyeliğin Altı Erdemi'ne dahil eden eski Inys Kraliçesi.

Isalarico IV Vetalda (İyiliksever Isalarico *veya* Hain Isalarico): Inys'li Glorian II ile evlenmek için ülkesinin eski tanrılarını terk eden eski bir Yscalın Kralı.

Jillian III Berethnet: Inys'in on yedinci Kraliçesi ve Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nın ikinci hükümdarı; V. Sabran'ın kızı ve III. Marian'ın annesi. Taç giydikten kısa bir süre sonra öldürüldü.

Sabran I: Sör Galian Berethnet'in kraliçe eşinden olan kızı.

V. Sabran (Malkin Kraliçesi): Inys'in on altıncı Kraliçesi ve Berethnet Hanesi'nin zalimliği ve açgözlülüğüyle bilinen tek tiranıydı. Onun hükümdarlığı Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nı başlattı. Yscali eşinden bir kızı vardı, Jillian, şüpheli koşullar altında öldü.

İNSAN OLMAYAN KARAKTERLER

Barsega: Gashan Janudin'e bağı bir ichneumon.

Görkemli Burmina: Bir Seiikinese deniz ejderhası.

Dartun: Hidat Janudin'e bağı bir ichneumon.

Dedalugun: ^{MS} 509'da Dehşet Dağı'ndan çıkan ve daha sonra Yüksek Batılılar olarak bilinen beş büyük wyrm'den biri.

Farna: Yeleni Janudin'e bağı bir ichneumon.

Furtia Stormcaller: İmparatorluk ailesine danışmanlık yapabilmek için Nirai Tepeleri'ndeki bir gölde uyumaya giden bir Seiikinese deniz ejderhası.

Fýredel: ^{MS} 509'da Dehşet Dağı'ndan çıkan beş büyük wyrm'den biri, genellikle beşinin en baskın olanı olduğı kabul edilir. Fýredel ilk olarak Inys Krallığı'nda görülmüştür.

İmparatorluk Ejderhası: Tüm Lacustrine ejderhalarının lideri, bir zamanlar On İki Göl İmparatorluğu'nun varislerini seçen, gizemli yollarla seçilen kişi. Ejderhaların ç o ğ u gibi o da yüzyıllardır uykudadır.

Jeda: Esbar uq-Nāra'ya bağı, adını Merhametli Jeda'dan alan bir ichneumon.

Kwiriki: Seiikinese tarafından insan binici alan ilk ejderha olduğına inanılır ve bir tanrı olarak tapınılır. Boynuzundan Gökkuşağı Tahtını oymuş ve bir yaralanmadan sonra onu sağlığına kavuşturan Snow Maiden'a vererek onu Seiiki Kraliçesi yapmıştır. Kwiriki'nin kelekleri haberci olarak göndererek göksel dünyaya gittiğı düşünölmektedir.

Lalhar: Siyu uq-Nāra'ya bağı bir ichneumon.

İsimsiz Olan: Dehşet Dağı'ndan çıkan ilk yaratık olduğı düşünölen devasa bir kırmızı wyrm. ^{MO} 2'de Lasia'da Cleolind Onjenyu ve Galian Berethnet ile karşılaşması tüm dünyada din ve efsanenin temelini oluşturmuştur.

Derin Karların Nayimathun'u: Derin Karlar Gölü ile ilişkili, gezginlerin tanrısı olarak tapınılan bir Lacustrine ejderhası.

Ninuru: Tunuva Melim'e bağlı beyaz bir ichneumon.

Orsul: ^{MS} 509'da Değset Dağı'ndan çıkan ve daha sonra Yüksek Batılılar olarak bilinen beğ büyük wyrm'den biri.

Beyaz Pajati (Dilek Tutan Pajati): Seiikinli yaşı bir ejderha ve Afa Eyaleti'nin koruyucusu. Uzun Uyku'dan önce Pajati'nin Afa halkına ara sıra dilek dilediği bilinirdi.

Altın Taugran: ^{MS} 509'da Değset Dağı'ndan çıkan ve daha sonra Yüksek Batılılar olarak bilinen beğ büyük wyrm'den biri.

Gümüş Tukupa: Kwiriki'nin yavrusu olduğuna inanılan bir Seiikinese deniz ejderhası.

Valeysa: ^{MS} 509'da Değset Dağı'ndan çıkan ve daha sonra Yüce Batılılar olarak bilinen beğ büyük wyrm'den biri.

Sözlük

Banewort: Ölümcül patılcangiller. Zehirli olmasına rağmen, Inys'de genellikle cerrahi anestezi olarak kullanılır.

Takdirname: Bir Inysh soylusunun on beşinci ve on altıncı doğum günleri arasında herhangi bir noktada düzenlenen resmi olarak topluma tanıtılması.

Kesici: Bir tür süslü Ersyri yelkenli gemisi. Çoğunlukla gezinti gemisi olarak kullanılırlar, ancak deniz yolculuğu yapabilirler.

Dróterning: *Küçük kraliçe* anlamına gelen bir Hróthi terimi.

Drape: İpek veya ketenden yapılmış, enseden bağlanan bol kolsuz bir giysi.

Edin: Genişliği bilinmeyen bir kıta. En kuzey bölgeleri Ersyr, Lasia, Mentendon, Carmentum Sakin Cumhuriyeti ve Yscalin olarak ayrılır.

Eke adı: Lakap veya lakap.

Dwyn İnanıcı: Edin kıtasından kaynaklanan ve her şeyde mükemmel bir denge durumunu savunan eski bir din. Ersyr'in baskın dinidir.

Tüyden ölüm: Çoğu Hróthi tarafından korkulan yaşlıktan ölüm (kuş tüyü bir yataкта).

Tanrı Şarkıcısı: Seiiki'nin bazı dağ tapınaklarında bir pozisyon. Tanrı Şarkıcıları, görevleri arasında ejderha türünü Uzun Uykudan uyandırmak için ayinler ve dualar yaparlar.

Herigald: Inys'te sanctarianlar tarafından giyilen, genellikle yeşil ve beyaz kumaştan yapılmış bir giysi. Çırac sanctarianlar kahverengi giyer.

Buz miğferi: Buzul için kullanılan bir Hróthi ismi.

Ichneumon: Edin kıtasına özgü, bir zamanlar Güney'in bazı bölgelerinde, özellikle de Lasia'nın Taano halkında kutsal sayılan dört ayaklı bir memeli. Ichneumonlar tarih boyunca postları ve güçlü kemikleri için avlanmıştır. Vahşi ichneumonlar artık insan temasından kaçınmak için çoğunlukla dağlık bölgelerde yaşıyor, ancak bazıları Tarikat ile asırlık bir ittifak kurdu. Her postulant, bir ichneumon'u ilk etiyile süttten keserek onunla bağ kurar ve bu da yavrunun ömür boyu onun üzerinde iz bırakmasına neden olur

Lerath: Kuzey Ovası'na özgü bir ağaçtır. Kalın dalları ve siyah iğneleri vardır ve özsuyu içilebilir.

Lith: Hróth Kralı'nın hizmetindeki housecarl'lar (silahlı muhafızlar) için örgütsel bir birim. Her lith'in Aziz ve Kutsal Maiyet'i yansıtan yedi üyesi vardır. I. Bardholt'un on iki lith'i vardır ve başlarında çoğunlukla savaş zamanı müttefiklerinin akrabaları bulunur.

Büyücü: Bir siden ağacının meyvesini yemiş ve onun terren büyüünü özümsemiş biri. Büyücüler ateşi çağırabilir ve saptırabilir, ayrıca yüksek görme ve işitme, soğuğa karşı direnç veya metal işlemeye yatkınlık gibi bir dizi başka yetenek de sergileyebilir.

Ayna Halkı: Dwyn İnanıcı'nın öğretmenleri, takipçileri ve alimlerine toplu olarak atıfta bulunan bir kelime.

Munguna: Eski Lasça'nın Yikalese lehçesinde yaklaşık olarak *tercih edilen kız kardeş* anlamına gelen bu unvan, görevdeki Başrahibenin yerine geçmesini istediği kadına verilir.

İgne Dişi: Etobur bir Güney balığı. Doğaları gereği leş yiyicidirler, ancak kan veya çırpınan bir av sezdiklerinde çok sayıda sürü oluşturabilirler.

İlahiler Bahçesi: Lasia'nın baskın çok tanrılı dininde öbür dünya; ayrıca tanrılar panteonu için kullanılan toplu bir terim.

Óthling: Hróthi tahtının tercih edilen varisi. Daha önce bireysel reislerin varisleri için kullanılırdı.

Palanquin: Kapalı bir çöp arabası.

İnci manto: Sedef

Sax: Büyük bir Hróthi av bıçağı.

Koyunboğan: Inys Tepeleri'nde yaygın olan, kene kaynaklı bir hastalık.

Siden: Terren büyüü olarak da bilinir. Dünyanın çekirdeğinden, Ateşin Rahiminden kaynaklanan ve bir siden ağacının meyvesini yiyen herkes tarafından emilebilen bir güç.

Deri dövüşü: Silahsız dövüş için kullanılan bir Hróthi terimi.

Sorrower: Boz bir bebek gibi ötüştü olan siyah bir Seiikinese kuşu. Efsaneye göre Seiiki İmparatoriçesi onun ötüştü yüzünden delirmiştir. Bazıları keder kuşlarının ölü doğan çocukların ruhları tarafından ele geçirildiğini söylerken, bazıları da ötüşlerinin düşük yapmaya neden olabileceğine inanır. Bu batıl inanç, Seiikinese tarihi boyunca ara sıra avlanmalarına neden olmuştur.

Sterren: Sidereal büyü olarak da bilinen bu gizemli güç Uzun Saçlı Yıldız'dan gelir.

Güneş çılgınlığı: Kuzeyde gerçek karanlığın hiç çıkmadığı gece yarısı güneşi aylarında yaygın olan bir ruh hali bozukluğu. Başlıca belirtisi uykusuzluktur, zaman zaman kötü m u h a k e e , sinirlilik ve düzensiz davranışlara yol açar.

Gün Batımı Yılları: Büyük Keder'den önceki yıllar için daha sonra kullanılan bir Seiikinese terimi. Özellikle CE 509, Alacakaranlık Yılı olarak adlandırılır.

Tuz savaşçısı: Bir Hróthi akıncısı.

Taano Eyaleti: Tek bir alan olarak birleşmeden önce Lasia'nın Beş Eyaletinden biri. Taano şu anda Lasian'ın en yaygın konuşulan lehçesidir ve onu Libir yakından takip eder.

Gaz keleşliği: Bademcik iltihabı için kullanılan bir İnysh adı; ayrıca boğaz ağrısına neden olan herhangi bir hastalık için daha geniş anlamda kullanılır.

Kış Gribi: Gripe benzer bir hastalık için kullanılan bir İnysh adı.

Ateşin Rahmi: Dünyanın ateşli çekirdeği ve *siden*'ın beşliği. İsimsiz Olan'ın Ateşin Rahmi'nde oluştuğu düşünülür.

Woodfall: Deniz dibinde yatan odun. Bu olay bir zamanlar ejderhaların yüzdüğü Doğu sularında meydana gelirse, odunun temiz ve tatlı bir kokuyla yanma ihtimali vardır. Kıyı köylüleri genellikle tapınaklara odun satarak geçimlerini sağlayabiliyor.

Zaman Çizelgesi

ERKEN TARİH

Suttu'nun Geçidi: Eski Selinun'un efsanevi uygarlığında, Suttu adında genç bir kız Eria'dan kurtulmanın bir yolunu hayal ettiğini ilan eder. Mulsub adında büyü bir mızrağın rehberliğinde, yanında yaklaşık bin inananı, Neşeli Azınlık'ı da getirerek yola çıkar. Yaşanmaz ve kurak tuz düzlüklerinde mucizevi bir şekilde hayatta kalırlar. Güney Lasia'ya vardıklarında, daha sonra Merhametli Jeda olarak bilinen Taano Eyaleti Kraliçesi Jeda tarafından karşılanırlar ve onları yanına alır.

Lasia Birliği: Lasia'nın Beş Eyaleti tek bir hanedan olan Onjenyu Hanedanı altında birleşir. İlk Yüksek Hükümdarı Rüyacı Suttu'nun ve Libir Devleti'nin soylu bir ailesinin soyundan gelir.

Hüran'ın Gelişi: Bir grup başıboş insan On İki Göl İmparatorluğu'na gelir ve Brhazat adındaki bir diyardan Düşmüş Gecenin Lordları'nın ötesine geldiklerini iddia ederler. Kendilerine Hüran adını verirler ve Kuzey'de göçebe olurlar; sıradağların en büyük dağı kayıp evlerinin onuruna adlandırılır.

ORTAK ÇAĞDAN ÖNCE (MÖ)

MÖ 2

Dehşet Dağı'nın İlk Büyük Patlaması. İsimsiz Olan - kırmızı bir wyrm - Ateşin Rahiminden çıkar ve Lasian şehri Yikala'ya yerleşerek beraberinde korkunç bir veba getirir. Yikala'nın hükümdarı Yemin Bekçisi Selinu, canavarı doyurmak için bir can piyangosu düzenler.

Yikalelilerin kötü durumunu duyan bir Inyscan şövalyesi, Galian Berethnet, şehirlerine at sürer ve İsimsiz Olan'ı öldürmeye söz verir. Karşılığında, o

Lasia'nın yeni inancı olan Şövalyeliğin Erdemleri'ne dönmesini ve Cleolind Onjenyu'nun onun gelini olmasını arzular.

Prences Cleolind, Galian'ın büyülü kılıcı Ascalun ile İsimsiz Olan'ı yok eder. Onun teklifini reddeder, Lasia üzerindeki hak iddiasından vazgeçer ve Portakal Ağacı Tarikatı'nı kurar.

Patlamayı takip eden aylarda ay genellikle mavi görünür.

M.O. 1

Yemin Bekçisi Selinu bir grup yaşlı Yikalılıya toprak teklif eder. Karana adında harabe bir yerleşim yeri keşfederler; burası daha sonra Carmentum Cumhuriyeti olacaktır.

ORTAK ÇAĞ (CE)

CE 1

Ay iki yıl mavi göründükten sonra normal rengine döner. On İki Göl İmparatorluğu, Ersyr, Inys Krallığı ve Yscalin bunu büyük önem taşıyan bir işaret olarak kabul eder ve takvimlerini sıfırlar. Zamanın bu şekilde hesaplanması sonunda tüm dünyaya yayılır.

Galian Berethnet, Inys'te yeni Ascalun şehrini ve Berethnet Hanedanı adında bir kraliyet hanedanı kurar. Inys Kralı olarak taç giyer ve kendisine Cleolind Onjenyu adını veren bir kadınla evlenir.

MS 4

Gerçek Cleolind Onjenyu, net bir açıklama yapmadan Manastırı terk eder. Sevgili arkadaşı Siyāti onu bulmaya çalışsa da başarılı olamaz.

Galian Berethnet ölür ve bebek yaştaki kızını Inys Kraliçesi olarak bırakır.

MS 6

Abyss'te önemli bir rahatsızlık gözlemlendi.

CE 12

Bir kuyruklu yıldız dünyayı geçiyor.

MS 13

Hüran, Kuzey Ovası'nda bir 'kaos kışı' yaşandığını kaydeder.

MS 248

Büyük bir güç döneminin ardından Doğu'nun ejderhaları, iki yüz yıldan fazla bir süre uyanamayacakları bir uykuya, Uzun Uyku'ya çekilmeye başlar.

MS 279

Yscalin'li Isalarico IV, Inys'li Glorian II ile evlendiğinde Erdemlilik Zincir Zırhı oluşur.

MS 301

Seiiki eyaletlerinde Çayır Kralı önderliğinde Noziken Hanesi'ne karşı bir isyan başlar. Sasofima adlı bir metal işçisi onu öldürür ve bir unvan ve Kuposa adlı bir klan adıyla ödüllendirilir.

MS 333

Lacustrine şehri Hitanin, Tonra takma adını kullanan yabancı bir yolcuyu kabul eder. Brhazat'a yükselir ve bir daha asla görülmez, ancak şehirdeki bir avuç insan garip rüyalar görmeye başlar.

MS 370

Inys'li V. Sabran doğar. Annesi Marian doğumdan kısa bir süre sonra ölür ve üçüncü gününde kraliçe olur.

MS 416

Prenses Jillian -geleceğin Inysli Jillian III'ü- V. Sabran ve Yscali arkadaşı Prens Alarico'dan dünyaya gelir.

MS 434

Prenses Marian - geleceğin Inys'li Marian III'ü - Jillian III ve eşinin çocuğu olarak dünyaya gelir.

Karmentum Cumhuriyeti resmen kuruldu.

MS 459

Tunuva Melim, Liru Melim'den doğar.

MS 462

Afa'lı Unora, Kiywo ve Saguresi'nin çocuğu olarak dünyaya gelir.

MS 465

Prences Sabran -geleceğin Inysli VI. Sabran'ı- Prences Marian ve arkadaşı Lord Alfrick Withy'nin çocuğu olarak dünyaya gelir.

MS 480

Geldruthlu Verthing, Askdrallı Skiri Longstride'a evlenme teklif eder. Skiri reddedince onu öldürür ve topraklarını kendi klanı için talep eder. En yakın arkadaşı Fellsgerdli Hafrid, Verthing Bloodblade olarak tanınan Verthing'e savaş ilan eder.

Hróth bir kan davasına, On İki Kalkan Savaşı'na dönüşür.

Feci Kış Ortası Tufanı Mentendon'un kuzey kıyılarını vurur, binlerce kişiyi boğar ve başkenti Thisunath'ı yok eder.

MS 481

Hróthi dostları savaşla meşgulken, akıncı Heryon Vattenvarg Mentiş kıyı savunmasını yok eden Kış Ortası Selinden faydalanır. Amacı ülkeye yerleşerek burayı kendisi ve klanı için talep etmektir.

Gafil avlanan ve desteksiz kalan Mentişler kısa sürede mücadeleyi bırakıp Vattenvarg'a boyun eğmek zorunda kalır. Brygstad adında yeni bir başkent kurar.

MS 482

Hróth'ta savaş devam etmektedir. Verthing Bloodblade, Fellsgerdli Hefna tarafından seçilmiş genç bir komutan olan Bringardlı Bardholt'un tehdidini fark eder ve onu teslim olmaya zorlamaya karar vererek evlatlık kardeşi Hýrri ile yedi yaşındaki yeğeni Einlek Ólrunsbarn'ı esir alır. Einlek kaçmak için kendi elini keser, Hýrri ise öldürülür.

Afa'lı Unora Antuma'nın sarayına gelir ve Seiiki İmparatoru'ndan hamile kalır.

MS 483

Ipyeda Dağı'nda, Afa'lı Unora Dumai adında bir kız çocuğu doğurur.

On İki Kalkan Savaşı, Verthing Bloodblade'in yenilgisi ve idamıyla sona erer. Bardholt 'Battlebold' Hraustr, Hróth'un ilk Kralı ilan edilir. Sabran Berethnet ona evlenme teklif eder ve o da onunla evlenmek için Şövalyeliğin Erdemleri inancına geçer.

Kızı Brenna'nın Hróth'un varisi Einlek Óthling ile nişanlanması karşılığında Heryon Vattenvarg, I. Bardholt'a sadakat yemini eder ve Mentendon Vekilharcı olarak atanır. Ayrıca Şövalyelik Erdemlerini benimseyerek Mentendon'u Erdemliliğe taşır. Hem Ments hem de Hróthi din değiştirmeye zorlanır.

MS 492

Tunuva Melim, arkadaşı Meren'den Armul adında bir erkek çocuk dünyaya getirir.

Dokuz aylıkken Armul kaybolur ve Meren öldürölür. Olaydan vahşı bir saldırı sorumlu tutuluyor.

MS 493

Siyu uq-Nāra, arkadaşı Imsurin tarafından Esbar uq-Nāra'ya doğurulur.

MS 494

Erken Bahar Bayramı'nda Glorian Hraustr Berethnet, Hróth'lu Bardholt I tarafından Inys'li Sabran VI'dan doğar.

MS 509

Düşen Gecenin Günü sonbaharın sonlarında başlar. Glorian 15, Dumai 27 ve Tunuva 50 yaşındadır. Wulf tam yaşını bilmiyor.

Teşekkür

A Day of Fallen Night'a 2019'un başlarında başladım ve 2022 yazında bitirdim. Yas, pandemi ve endometriozis ile uzun bir savaşın ardından yazıldı - kendi Priory'm olmadan bunu asla yapamazdım.

Benim ve çalışmalarımın mümkün olan en iyi savunucusu olmaya devam eden menajerim David Godwin'e, DGA ve Peters Fraser & Dunlop'taki ekiplere teşekkür ederim: Amandine Riche, Heather Godwin, Jonathan Sissons, Lisette Verhagen, Lucy Barry, Philippa Sitters, Rosie Gurtovoy ve Sebastian Godwin.

Harika editörüm Genevieve Herr'e, benimle birlikte yeni bir kapı çalma işini üstlendiği için; Sarah-Jane Forder ve Sarah Bance'e, bu dev kitabın detaylarını rekor bir sürede taradıkları için; olağanüstü yayıncım Philippa Cotton'a; ve *Düşen Gecenin Bir Günü'nü* başka bir sanat eserine dönüştüren David Mann, Emily Faccini ve Ivan Belikov'a.

İlk kitabım *Kemik Mevsimi* 2013 yılında çıktı. *Düşen Gecenin Bir Günü'nün* 2023'te, Bloomsbury'nin yayınladığı bir yazar olarak onuncu yıl dönümüne denk gelecek şekilde çıkmasından çok mutluyum. Küresel ekipte yer alan herkese teşekkür ederiz: Alexis Kirschbaum, Allegra Le Fanu, Amrita Paul, Ben Chisnall, Beth Maher, Callie Garnett, Donna Gauthier, Elisabeth Denison, Emilie Chambeyron, Grace McNamee, Joe Roche, Ian Hudson, Kathleen Farrar, Laura Meyer, Laura Phillips, Lauren Dooley, Lauren Molyneux, Lauren Moseley, Lauren Ollerhead, Lauren Whybrow, Lucie Moody, Marie Coolman, Marigold Atkey, Meenakshi Singh, Nancy Miller, Nigel Newton, Paul Baggaley, Phoebe Dyer, Rachel Wilkie, Sara Helen Binney, Suzanne Keller, Trâm-Anh Doan, Valentina Rice ve Valerie Esposito.

Özellikle 2012 yılında ilk kitabımı satın alan ve bunu yaparak tüm hayallerimi gerçekleştiren Bloomsbury Başrahibesi Alexandra Pringle'a teşekkür ederim. Alexandra, en başından beri bana inandığın ve beni cesaretlendirmek, güven vermek ve ilham vermek için her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Yazarlarınızdan biri olmak benim için büyük bir ayrıcalıktı ve size her zaman çok

Sizin gibi zeki bir editörün *Kemik Mevsimi*'ndeki potansiyeli görmesinden gurur duyuyorum. Umarım gelecekteki tüm kitaplarım sizin seçeceğiniz türden kitaplar olur.

Benjamin Kuntzer, Sam Souibgui ve De Saxus'taki muhteşem ekibin geri kalanı da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki yayın ekiplerime ve çevirmenlerime.

Zamanlamaların tam olarak uyuşmaması nedeniyle, *Portakal Ağacı Manastırı*'nın sesli kitap anlatıcısına teşekkür bölümünde minnettarlığımı ifade edemedim, bu nedenle hikayeyi başka türlü ulaşabileceğinden çok daha fazla insana ulaştırdığı için Liyah Summers'a çok teşekkür ederim.

Bu kitap üzerinde çalıştığım son üç yıl boyunca moralimi yüksek tutan, bana yardım eden ve destek olan insanlara: Alwyn Hamilton, Claire Donnelly, El Lam, Harriet Hammond, Helen Corcoran, Holly Bourne, Ilana Fernandes-Lassman, John Moore, Kat Dunn, Katherine Webber, Kevin Tsang, Kiran Millwood Hargrave, Krystal Sutherland, Laure Eve, Leiana Leatutufu, Lisa Lueddecke, Lizzie 'Hux' Huxley-Jones, London Shah, Melinda Salisbury, Molly Chang, Nina Douglas, Peta Freestone, Richard Smith, Saara El-Arifi, Tasha Suri, Vickie Morrish ve Victoria Aveyard.

Bu kitap annem ve en iyi arkadaşım Amanda Jones'a adanmıştır; onun şiddetli sevgisi ve gücü *Gecenin Düştüğü Bir Gün'ün* birçok sayfasına yansımıştır. Anne, baba, Alfie: tüm zorlu teslim tarihleri, endişeler ve kendinden şüphe duyduğum günlerde hep yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Son olarak, kütüphaneciler, kitapçılar, eleştirmenler, blog yazarları, yazarlar ve BookTok adlı güç merkezindeki herkes dahil olmak üzere uluslararası kitap topluluğuna yürekten bir teşekkür. *Portakal Ağacı Tarikatı* yayınlandığından bu yana, desteğiniz hayal edebileceğim her şeyin ötesine geçti. Umarım bu dünyaya geri dönmekten keyif almışsınızdır ve yeni karakterleri de benim onların hikayelerini anlatmayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir.

BLOOMSBURY SİRKİ

Bloomsbury Publishing Plc

50 Bedford Square, Londra, WC1B 3DP, Birleşik

Krallık 29 Earlsfort Terrace, Dublin 2, İrlanda

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY CIRCUS ve Bloomsbury Circus logosu Bloomsbury Publishing Plc'nin ticari markalarıdır

İlk kez Büyük Britanya'da yayımlandı, 2023

Bu elektronik baskı 2023 yılında Bloomsbury Publishing Plc tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Samantha Shannon-Jones, 2023

İllustrasyonlar © Emily Faccini, 2023

Samantha Shannon-Jones, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanınma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

ISBN: HB: 978-1-5266-1979-2; TPB: 978-1-5266-1976-1; E-KITAP: 978-1-5266-1977-8; EPDF: 978-1-5266-6335-1; WATERSTONES İMZALI: 978-1-5266-6128-

9; WATERSTONES EXCLUSIVE: 978-1-5266-6129-6; GOLDSBORO: 978-1-5266-6166-1; ILLUMICRATE EDITION: 978-1-5266-6028-2; KIRIK CİLT

BASKI: 978-1-5266-6276-7; FORBIDDEN PLANET BASKI: 978-1-5266-6324-5

Yazarlarımız ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.bloomsbury.com adresini ziyaret edin. Burada alıntılar, yazar röportajları, yaklaşan etkinliklerin ayrıntıları ve haber bültenlerimize kaydolma seçeneği bulacaksınız.

İçindekiler

[Haritalar](#)

[Önsöz](#)

[Unora](#)

[Sabran](#)

[Esbar](#)

[I Alacakaranlık Yılı \(MS 509\)](#)

[1 Doğu](#)

[2 Batı](#)

[3 Güney](#)

[4 Doğu](#)

[5 Batı](#)

[6 Güney](#)

[7 Batı](#)

[8 Güney](#)

[9 Doğu](#)

[10 Batı](#)

[11 Güney](#)

[12 Doğu](#)

[13 Güney](#)

[14 Doğu](#)

[15 Batı](#)

[16 Doğu](#)

[17 Batı](#)

[18 Güney](#)

[19 Batı](#)

[20 Kuzey](#)

[21 Doğu](#)

[22 Güney](#)

[23 Doğu](#)

[II Tanrılar Uyurken \(MS 510\)](#)

[24 Kuzey](#)

[25 Güney](#)

[26 Doğu](#)

[27 Kuzey](#)

[28 Batı](#)

[29 Güney](#)

[30 Doğu](#)

[31 Güney](#)

[32 Doğu](#)

[33 Kuzey](#)

[34 Güney](#)

[35 Batı](#)

[36 Güney](#)

[37 Doğu](#)

[38 Batı](#)

[39 Doğu](#)

[40 Batı](#)

[41 Doğu](#)

[III Ateş Çağı \(MS 511\)](#)

[42 Güney](#)

[43 Batı](#)

[44 Doğu](#)

[45 Güney](#)

[46 Batı](#)

[47 Kuzey](#)

[48 Güney](#)

[49 Güney](#)

[50 Doğu](#)

[51 Batı](#)

[52 Kuzey](#)

[53 Güney](#)

[54 Batı](#)

[55 Doğu](#)

[56 Batı](#)

[57 Doğu](#)

[58 Batı](#)

[59 Güney](#)

[60 Batı](#)

[61 Batı](#)

[62 Doğu](#)

[63 Batı](#)

[64 Doğu](#)

[65 Batı](#)

[66 Doğu](#)

[67 Batı](#)

[68 Doğu](#)

[69 Batı](#)

[70 Kuzey](#)

[71 Kuzey](#)

[72 Batı](#)

[73 Kuzey](#)

[74 Kuzey](#)

[75 Kuzey](#)

[76 Batı](#)

[77 Kuzey](#)

[78 Kuzey](#)

[79 Batı](#)

[80 Doğu](#)

[81 Güney](#)

[82 Doğu](#)

[IV Uzun Saçlı Yıldız \(CE 512\)](#)

[83 Güney](#)

[84 Doğu](#)

[85 Batı](#)

[86 Doğu](#)

[87 Güney](#)

[88 Doğu](#)

[89 Güney](#)

[90 Batı](#)

[91 Doğu](#)

[92 Güney](#)

[93 Batı](#)

[94 Doğu](#)

[95 Batı](#)

[96 Doğu](#)

[97 Batı](#)

[98 Güney](#)

[99 Doğu](#)

[100 Batı](#)

[Epilog](#)

[Tunuva](#)

[Wulf](#)

[Glorian](#)

Nikeya

Bölüm 0

Masalın Kişileri Sözlüğü

Zaman Çizelgesi

Teşekkür

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

